TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TẢI MIỄN PHÍ TẠI DIENDANLEQUYDON.COM

-TRẦM NHIÊU-

Mỹ ngọc Thiên Thành

Des by Mạn Nhi

EDITOR: BẢO NGÂN

diendanlequydon.com

www.DiendanLeQuyDon.com
© 2003-2014

Mục lục

Chương 1: Xem Mắt Thất Bại

Chương 2: Say Rượu Rơi Xuống Nước

Chương 3: Thiếu Gia Nhà Họ Tống

Chương 4: Thay Chủ Xuất Giá

Chương 5: Bái Đường Thành Thân

Chương 6: Tiểu Ngọc Biện Chứng

Chương 7: Lời Nói Như Đuốc Soi Đêm

Chương 8: Cô Dâu Xuống Bếp

Chương 9: Sổ Sách Kiểm Kê Tài Sản

Chương 10: Tam Hoàng Tẩy Tề

Chương 11: Lá Sen Điền Điền

Chương 12: Nơi An Lòng

Chương 13: Tết Đoan Ngọ

Chương 14: Giai Nhân Trong Mưa

Chương 15: Cùng Thảo Luận Giai Trà (Trà Ngon)

Chương 16: Thể Dục Buổi Sáng

Chương 17: Lâm An Phồn Hoa

Chương 18: Nho Y Thích Thăng

Chương 19: Dời Nhà Vào Thành

Chương 20: Trúc Lâm Thư Quán

Chương 21: Hiệu Trưởng Thư Quán

Chương 22: Bạn Bè Tụ Họp

Chương 23: Chủ Nhân Thúy Nhã

Chương 24: Khách Lạ Tới Nhà

Chương 25: Bát Tự Xung Khắc

Chương 26: Cơ Hội Làm Ăn

Chương 27: Hợp Tác Buôn Bán

Chương 28: Chuẩn Bị Khai Trương

Chương 29: Đại Chiến Xúc Cúc

https://thuviensach.vn

Chương 30: Bái Phỏng Tú Tâm

Chương 31: Lục Ba Bố Trang

Chương 32: Sóng Gió Tranh Gia Sản

Chương 33: Trước Đêm Thất Tịch

Chương 34: Món Quà Ngày Lễ

Chương 35: Hiện Trường Quảng Cáo

Chương 36: Khách Hàng Doanh Môn

Chương 37: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Chương 38: Hội Khất Xảo

Chương 39: Danh Kỹ Quan Quan

Chương 40: Hoa Khôi Đấu Nghệ

Chương 41: Trung Nguyên Tế Bái

Chương 42: Hàng Nhái

Chương 43: Tống Tiền Trả Giá

Chương 44: Mây Đen Tới Gần

Chương 45: Thâm Tàng Bất Lộ

Chương 46: Thuê Bảo Vệ

Chương 47: Trung Thu Khai Trương

Chương 48: Hiệu Ứng Quảng Cáo

Chương 49: Vô Tình Chuốc Oán

Chương 50: Nguy Cơ Uy Tín

Chương 51: Giao Đấu Giữa Khuya

Chương 52: Ta Sẽ Giúp Nàng

Chương 53: Phục Vụ Tận Nơi

Chương 54: Tháng Cúc Ngắm Hoa

Chương 55: Tâm Sự Nữ Nhi

Chương 56: Mỹ Nhân Tề Tụ

Chương 57: Sản Phẩm Son Phấn Mới

Chương 58: Hung Thủ Là Ai

Chương 59: Bắt Được Thủy Tặc

Chương 60: Tiệc Rượu

Chương 61: Chuyện Xưa Trong Mộng

https://thuviensach.vn

Chương 62: Dần Phát Hiện Manh Mối

Chương 63: Đột Nhiên Mất Tích

Chương 64: Tìm Người Khắp Nơi

Chương 65: Ta Cho Ngươi Toại Nguyện

Chương 66: Tình Là Vật Chi?

Chương 67: Đông Đi Xuân Tới

Chương 68: Mỹ Vị Dược Thiện

Chương 69: Hội Hoa Đăng Nguyên Tiêu

Chương 70: Tiểu Thư Vân Châu

Chương 71: Canh Ngân Nhĩ

Chương 72: Câu Đối Tuyệt Diệu

Chương 73: Thực Thần Tranh Bá

Chương 74: Kim Châm Cấp Cứu

Chương 75: Đồ Ngọt Kinh Trập

Chương 76: Cháo Dưỡng Sinh

Chương 77: Thoát Khỏi Miệng Cọp

Chương 78: Vòng Ngọc Trong Cung

Chương 79: Thân Phận Kinh Người

Chương 80: Thượng Thực Nương Tử

Chương 81: Ngày Xuân Đấu Trù

Chương 82: Vị Đậu Nha

Chương 83: Vương Gia Ương Ngạnh

Chương 83: Vương Gia Ương Ngạnh

Chương 84: Đến Vương Phủ

Chương 85: Cân Nhắc Lợi Hại

Chương 86: Tống Tiềm Dự Thi

Chương 87: Bom Hẹn Giờ

Chương 88: Tâm Sự Trong Lòng

Chương 89: Thắp Hương Bái Phật

Chương 90: Dự Cảm Về Điềm Xấu

Chương 91: Chủ Động Xuất Kích

Chương 92: Âm Thầm Thành Hôn

https://thuviensach.vn

Chương 93: Táo Đỏ Hầm Giò Heo

Chương 94: Ngoài Ý Muốn Diện Thánh

Chương 95: Hiệu Ứng Bươm Bướm

Chương 96: Tâm Sự Của Gia Nhi

Chương 97: Tân Khoa Trạng Nguyên

Chương 98: Buồn Cười

Chương 99: Hoàng Hậu Triệu Kiến

Chương 100: Mặt Nạ Cỏ Linh Chi

Chương 101: Tâm Sự Của Quý Phong

Chương 102: Minh Châu Tới Cửa

Chương 103: Khẩu Chiến

Chương 104: Bí Mật Bại Lộ

Chương 105: Tú Tâm Sinh Con

Chương 106: Diệu Liên Ra Tay

Chương 107: Tình Địch Mạnh Mẽ

Chương 108: Hạ Quyết Tâm

Chương 109: Thành Khẩn Bẩm Báo

Chương 110: Lại Vào Động Phòng

Chương 111: Tân Hôn Biệt Ly

Chương 112: Xuân Nhạn Thỉnh Giáo

Chương 113: Bụng Dạ Xấu Xa

Chương 114: Buồn Vui

Chương 115: Mười Nàng Cung Nữ

Chương 116: Bí Mật Trong Đêm

Chương 117: Ngọt Hương Đậu Đỏ

Chương 118: Song Long Đoạt Vị

Chương 120: Mưa Gió Sắp Đến

Chương 121: Thiên Thành Mất Tích

Chương 122: Rời Kinh Tìm Chồng

Chương 123: Ngồi Thuyền Ra Biển

Chương 124: Hải Tặc Đứng Đầu – Liệt Diễm

Chương 125: Suy Nghĩ Của Dã Thú

https://thuviensach.vn

Chương 126: Đánh Bất Ngờ

Chương 127: Tự Chiến Đấu

Chương 128: Gặp Lại Hải Đường

Chương 129: Lao Tới Nghiêm Châu.

Chương 130: Nhìn Vật Nhớ Người.

Chương 131: Hi Vọng

Chương 132: Phát Hiện Khác Thường

Chương 133: Đấu Trí Với Người Đàn Bà Chanh Chua

Chương 134: Thanh Tranh Cứu Nguy.

Chương 135: Bàn Tay Nhuộm Vải Tuyệt Diệu

Chương 136: Âm Thầm Lo Lắng

Chương 137: Chỉ Rõ Sai Lầm

Chương 138: Tìm Đồng Minh

Chương 139: Sư Tử Cái Chữa Thương

Chương 140: Mưu Đồ Của Chu Thị

Chương 141: Vô Tình Gặp Văn Vũ

Chương 142: Tin Vui Truyền Đến

Chương 143: Lưỡng Địa Đưa Tình

Chương 144: Ban Đêm Đánh Lén Doanh Trại Quân Kim

Chương 145: Bị Thương Nặng

Chương 146: Hỏi Thăm Thương Thế

Chương 147: Tương Tư Tận Xương

Chương 148: Thề Không Phụ Nàng

Chương 149: Tặc Nhân Bắt Cóc

Chương 150: Nhị Kiến Chung Tình

Chương 151: Xuân Tâm Nảy Mầm

Chương 152: Ba Bà Mai

Chương 153: Thông Qua Thử Thách

Chương 154: Sắc Phong Hoàng Hậu

Chương 155: Người Ba Tư

Chương 156: Tâm Trong Kinh Sợ

Chương 157: Thiếu Niên Bất Lương

https://thuviensach.vn

Chương 158: Hàng Hóa Bị Cướp Đoạt

Chương 159: Ta Biết!

Chương 160: Nhũ Danh (*) Minh Nhi

Chương 161: Khởi Hành Về Quê

Chương 162: Tranh Giành Ruộng Đất

Chương 163: Gặp Nhau Như Thế

Chương 164: Ngủ Say Không Tỉnh

Chương 165: Nhìn Rõ Cục Diện

Chương 166: Trời Giáng Cứu Tinh

Chương 167: Mặt Rồng Giận Dữ

Chương 168: Ngươi Là Ai

Chương 169: Bắt Được Nghi Phạm

Chương 170: Sóng Gió Lại Đến

Chương 171: Làm Ra Sản Phẩm Mới.

Chương 172: Tình Cờ Gặp Nhau Trên Đường

Chương 173: Tỷ Muội Gặp Gỡ

Chương 174: Thanh Vân Bị Đánh

Chương 175: Mất Mặt Trước Mặt Mọi Người

Chương 176: Càng Náo Càng Lớn

Chương 177: Dự Yến Hội

Chương 178: Huấn Luyện Lễ Nghi

Chương 179: Bàn Luận Về Làm Đẹp

Chương 180: Xuất Ra Danh Tiếng Lớn

Chương 181: Mùa Hè Ngắm Sen

Chương 182: Chủ Trì Xem Mắt

Chương 183: Sắp Bắc Phạt

Chương 184: Công Chúa Xuất Gia

Chương 185: Thần Nữ Có Lòng

Chương 186: Lại Đến Ngày Tết Trùng Dương

Chương 187: Cáo Mệnh Phu Nhân

Chương 188: Chuyện Vui Liên Tiếp

Chương 189: Chọn Người Đi Đàm Phán

https://thuviensach.vn

Chương 190: Đi Đàm Phán

Chương 191: Lại Làm Hồng Nương

Chương 192: Đến Bảo Tự Xin Cháo

Chương 194: Người Tuyết Trở Về Đêm Khuya

Chương 195: Năm Sau Nhậm Chức

Chương 196: Cách Chọn Rể

Chương 197: Đón Gió Tẩy Trần

Chương 198: Tích Đức Hành Thiện

Chương 199: Thay Đổi Phong Tục

Chương 200: Đại Kết Cục

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Xem Mắt Thất Bại

Dương Du đi xem mắt, địa điểm rất quen thuộc, tầng hai KFC, chỗ ngồi bên cửa sổ, bàn hai người.

Nghe nói xem mắt là trải nghiệm sống. Tuy rằng Dương Du không phải siêu cấp nữ kim cương, nhưng nàng cũng không đặc biệt e ngại lao động chân tay, cho nên đối với hoạt động xem mắt là tích cực tham dự, nhưng nguyên tắc của nàng là: Một không sợ mệt, hai không sợ khổ, chỉ sợ đàn ông không thể dựa vào!

Thật đáng tiếc , ông trời cũng không bởi vì nàng có nguyên tắc thì tốt với nàng, bình thường nàng xem mắt đúng là gặp được đàn ông không thể dựa vào, đối tượng trước mắt chính là điển hình trong điển hình.

Người này được giới thiệu là 28 tuổi, bác sĩ trẻ của một phòng mạch, cư nhiên già dặn như vậy, tóc thưa thớt có thể dùng mắt thường nhận ra số lượng. Theo Dương Du quan sát , đưa ra một kết quả khách quan -- người này hắn là đã qua 35 tuổi, mà ngoại hình của hắn đủ để cho Dương Du 25 tuổi gọi hắn một tiếng chú.

Ngươi nói ngươi bộ dạng già dặn cũng không quan trọng đi, nhưng tại sao không có chút hào phóng nào? Dương Du ai oán nhìn ly trà mật ong đã thấy đáy trước mặt, ông chú ngươi buổi tối 7 giờ hẹn ở KFC gặp mặt, vậy mà lại cà lăm? Như thế nào lúc gọi đồ ăn lại vô cùng dứt khoác:“Cô chắc là không đói bụng? Tôi gọi ly côca, cô uống trà mật ong được rồi.”

Nàng quá đỗi ngạc nhiên, quên phản ứng, cư nhiên bị hắn xem là đồng ý.

https://thuviensach.vn

Xem ra vị này chính là lão keo kiệt trong truyền thuyết?

Nhiều năm trước xem báo, nói là có một đôi nam nữ xem mắt, nhà trai cảm thấy không hài lòng, vờ đi toilet, ra ngoài rồi gọi điện cho nhà gái, làm cho nàng trả tiền -- chỉ tiếc KFC là chỗ phải giao tiền mới lấy thức ăn, đòn sát thủ này khó mà xài được, vậy nên khống chế phí tổn ngay từ đầu --“Cô chắc là không đói bụng?”

Lão keo kiệt vừa nói những lời này, Dương Du chỉ biết lần này lại xem mắt thất bại rồi, nàng quả thật muốn quay đầu bỏ đi, tiếc là không có hào khí của nữ nhân vật chính trong phim truyền hình, đành phải nhẫn nhục chịu đựng uống xong một ly trà mật ong khó có thể nuốt xuống, muốn nói vu vơ đôi ba câu rồi sẽ chuồn ra ngoài ăn tiệc lớn.

Kinh nghiệm xem mắt đêm nay không tính là tệ nhất, nhưng mà có thể sánh với ba lần xem mắt tồi tệ trước đó. Vừa nghĩ đến chiến tích “huy hoành” của mình, Dương Du liền nhịn không được một trận nổi giận.

Nàng đang lúc tuổi thanh xuân, nhan sắc cũng được, công việc ổn định, tại sao lại không có lấy một mảnh tình vắt vai? Một cô gái 25 tuổi chưa từng yêu đương, nói ra người ta sẽ cười đến rụng răng, vậy mà sự việc này lại phát sinh trên người nàng!

Lúc Dương Du học đại học không may là nội tiết tố phân bố trên mặt quá nhiều, trên mặt có nhiều mụn trứng cá đến đau đầu, nghiêm trọng trọng nhất là nó tầng tầng lớp lớp bao phủ khuôn mặt thanh tú của nàng – đó gọi là một loại đau khổ! Vì khuôn mặt này, Dương Du thử hết tất cả mọi phương pháp từ thể chất tới tinh thần, “Dùng lầm còn hơn bỏ sót”, bất chấp tất cả, xài hết! Thử trước nói sau! Kết quả tái đi tái lại bốn năm, mụn trứng cá cũng lặn xuống , hơn nữa vạn hạnh là không để lại sẹo, nhưng bốn năm hoàng kim nói chuyện yêu đương cũng một đi không trở lại ..... Thu hoạch duy nhất chính là Dương Du đối với dưỡng nhan làm đẹp sinh ra chút hứng thú, coi như là bệnh lâu thành thầy vậy.

https://thuviensach.vn

Dương Du tốt nghiệp hệ tiếng Trung, thuận lý thành chương làm cô giáo ngữ văn trung học, theo lý thuyết cô gái như vậy ở thị trường hôn nhân không phải là hàng hot sao? Nhưng lúc Dương Du vừa mới ổn định, tính đến chung thân đại sự thì tai nạn xe cộ mang cha mẹ đi mất, Dương Du đau lòng muốn chết, đừng nói tìm đối tượng, ngay cả ăn ngủ cũng không muốn, có một đoạn thời gian muốn đi theo cha mẹ, chuyện chung thân lại cứ như vậy trì hoãn.

Vài năm qua đi, bạn bè sơ trung, trung học, đại học đều gửi thiệp mừng cho nàng, Dương Du rốt cục nhớ tới chuyện trọng đại của mình còn chưa giải quyết, nhanh chóng hòa mình vào sự nghiệp xem mắt sôi nổi.

Dương Du không giao du với bạn trai, đối tượng xem mắt của nàng trước giờ đều là: Một: còn sống, hai: là đàn ông. Vô cùng rộng rãi, đem một nửa thế giới đều tính hết.

Sách viết:“Làm mai mối và làm mẹ là hai dục vọng cơ bản của phụ nữ.” Lời ấy quả không sai. Đầu tiên xuất kích là sư đoàn cô bác trong nhà. Tuy rằng cha mẹ đã qua đời, nhưng thân thích của Dương Du không ít, cô bảy dì tám cả nhóm không có việc gì, vừa nghe nói trong gia tộc lại có một cô nương chưa chồng, thật là xúc động nha! Ai nấy đều lấy ra bảo bối trong đáy hòm đến nhà họ Dương, Dương Du nhìn trước mắt một mảnh cẩm tú, cười đến híp mắt lại, nghĩ rằng thân tình quả nhiên là tình cảm vĩ đại nhất trong cuộc sống, xem người thân đối với mình quan tâm đầy đủ, bản thân cũng không thể phụ bạc mong mỏi thiết tha của các bà, đều trông thấy, đều trông thấy! Giăng lưới rộng, ít nhiều cũng bắt được một hai con cá nhỏ chứ!

Sau lại chuyện chứng minh thực tế, tiền đồ có lẽ là sáng lạng, nhưng đường nhất định là quanh co, bởi vì cô ba bà sáu giới thiệu đàn ông muôn màu muôn vẻ, Dương Du ngoài trừ nghiệm chứng “Xem mắt không gặp đàn ông tốt” Ngoài định luật này, không còn thu hoạch gì nữa.

https://thuviensach.vn

Đã một năm ròng, Dương Du biết được đủ loại đàn ông cực phẩm.

Nam A,30 tuổi, nhân viên công vụ. Vừa gặp mặt liền hỏi nàng:“Cô có nhà ở chứ?”

Dương Du hoảng sợ, nghĩ rằng ta cũng chưa hỏi ngươi, ngươi sao mà trực tiếp như vậy?

Nam A thản nhiên nói:“Mẹ tôi nói, kết hôn là rước nhà gái ra khỏi nhà, nhà chúng tôi sinh con trai nuôi lớn không dễ dàng, mẹ tôi nói cô ấy sau này sẽ ở cùng chúng tôi, thuận tiện chăm lo việc ăn ở của tôi.....”

Dương Du chạy trối chết, vị này thật sự là “già người non dạ”, mở miệng ra là “Mẹ ta nói”.

Nam B,27 tuổi, ông chủ nhỏ, vô cùng nhiệt tình, Dương Du mừng thầm, nghĩ rằng hắn có ấn tượng tốt với mình.

Lúc cơm nước xong tính tiên, ông chủ nhỏ lấy di động ra hỏi:“Tôi có thể hỏi số điện thoại của cô không?”

Dương Du cơ hồ sẽ thành thật bẩm báo số điện thoại của mình rồi, kết quả câu tiếp theo của hắn là:“Trường học của cô còn bao nhiêu cô giáo chưa kết hôn, lần sau chúng ta cùng nhau ăn cơm thì đem đến giới thiệu với tôi đi!”

Dương Du lập tức nuốt dãy số vừa định nói vào bụng, nói rằng vừa mất điện thoại, sẽ liên lạc với hắn sau. Hắn nghĩ hắn là hoàng thái tử, muốn tuyển phi sao?

Nam C, 28 tuổi, là một anh cảnh sát, Dương Du có chút mơ mộng, ảo tưởng dáng người mặt cảnh phục của anh cảnh sát oai hùng.

https://thuviensach.vn

Nam C xuất hiện, không có mặc cảnh phục, mà là sơ mi trắng và quần Jeans, rất là trẻ trung. Dương Du đã khống chế cảm xúc thất vọng của mình, nhìn thoáng qua gương mặt của hắn thì dung hoa thất sắc (mặt mày tái nhợt), mười phút sau tìm lý do rời đi.

Người đem Nam C giới thiệu cho Dương Du rất bất mãn:“Người ta nam thanh niên không tốt sao! Con có cái gì không hài lòng?”

Dương Du và mợ có tình cảm rất tốt, cũng không giấu diếm:“Mợ, hắn thì tốt lắm..... nhưng mà con không thể chấp nhận bạn trai con da trắng hơn con, nhìn non hơn con, hắn không phải 28 đâu, rõ ràng tựa như vị thành niên! Không phải người ta nói đồng chí cảnh sát giao thông suốt ngày phơi nắng phơi gió sao, da mặt hắn nhẵn mịn như vậy, đúng là không muốn cho người ta sống mà!”

Toàn bộ bảo bối quý giá của các thím các bác trong nhà ngắm qua hết rồi, Dương Du bắt đầu hướng ra ngoài phát triển. Người ta không phải nói bên ngoài hòa thượng biết niệm kinh, thế giới bên ngoài muôn màu muôn vẻ, thế giới càng không thiếu nam đồng chí hoàn mĩ vô khuyết của ta, cái ta thiếu chính là mắt nhìn người a!

Dương Du rất lớn mật tham gia đại hội xem mắt vạn người, đi vào có cảm giác thời không đảo ngược, như thế nào giống lúc tốt nghiệp đại học tham gia song tuyển hội? (bạn cũng không biết là cái gì nữa)

Nói đến đại hội xem mắt vạn người này, phải nói là hình thức mới nhất trong vài năm gần đây. Bình thường là địa phương có năng lực truyền thông dẫn đầu, phụ cận tham gia, các công ty môi giới hôn nhân tài trợ, tìm nơi thật rộng lớn – như là quảng trường hay công viên gì gì đó, dựng một trạm bán vé, trở thành một thị trường hôn nhân siêu lớn. Bao nhiêu rau dưa hàng hot hàng ế trưng ra hết, nhộn nhịp tấp nập, thành công trở thành một thị trường cung cầu tràn đầy. Dương Du ngoan ngoãn nộp mấy chục vạn nguyên tiền vé, trong ngày tổ chức đó, lấy “Gió hiu hiu hề nước sông dịch

https://thuviensach.vn

lạnh ghê, không câu kim quy thề không về" tư thế, vọt vào đại hội xem mắt vạn người. (kim quy = rùa vàng, chắc là chú rể nhà giàu rồi)

"Kim quy ở nơi nào a kim quy ở nơi nào, kim quy trong dòng người đông đúc kia....." Dương Du âm thầm ngâm nga [mùa xuân ở nơi nào], tuyệt vọng phát hiện trong đại hội xem mắt này tỉ lệ nữ nam mất cân bằng nghiêm trọng, gần như là 9:1, mà trong một phần nam kia chỉ vài người có thể xem được, bọn họ có nhan sắc nên chẳng lo gì, mà vây quanh bọn họ không chỉ tầng tầng lớp lớp người đẹp, cũng có rất nhiều bà lão tóc bạc trắng, trên tay cao giơ cao tấm hình người đẹp – giúp con gái của mình tìm cơ hội. Dương Du tự hỏi không có "Mặc trăm ngàn người ta cũng tiến lên" dũng khí, càng không có hạc trong bầy gà bản lãnh, vội vàng tìm lối ra, tiếc nuối tiền vé vào cửa kia, khóc cũng không ra nước mắt!

Được, nữ thanh niên thời đại mới, ta lên mạng tìm đi! Mạng trân ái, mạng cưới gả, mạng đồng thành, mạng kết bạn, thiên la địa võng cũng tìm không được một đối tượng thích hợp. Tục ngữ nói, vô đồ vô chân tướng (không vẽ không biết mặt), nhưng có vẽ cũng không nhất định là chính con người họ nha, bọn đàn ông đó chẳng lẽ nghĩ con gái lên mạng tìm bạn đều ngu ngốc, không nhìn ra đa số ảnh chụp của bọn họ đều là của ngôi sao nổi tiếng? Trong số những người chủ động liên hệ Dương Du, nàng phát hiện năm Kim Thành Vũ, bốn A Bộ Khoan, ba Lâm Chí Dĩnh, hai Tạ Đình Phong, còn một Dennis Ngô không biết thật giả..... Đàn ông không dám lấy hình ảnh thật của mình, Dương Du cũng không có can đảm giao du với bọn họ, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nàng phát hiện ảnh chụp của các cô gái trên mạng càng kì lạ hơn, tất cả đều là trang điểm đậm hoặc qua photoshop, ai có thể nhìn ra chân tướng của họ đều xem như hoả nhãn kim tinh.

Nàng còn lấy can đảm lợn chết không sợ nước sôi đi đến sở môi giới hôn nhân, này kết quả là phát hiện nơi này đàn ông tốt không ít, chẳng qua tất cả đều là kẻ lừa gạt, tất cả đối tượng tiền đồ xán lạng, đều là các bà chị ở sở

https://thuviensach.vn

môi giới dậm mắm thêm muối. Tỷ như nói,“Có xe có nhà” Trên thực tế là xe ô tô và nhà trọ;“Cơ quan công tác” Kỳ thật chính là chức tạp vụ tạm thời.....

Tuyệt vọng a, không bùng nổ trong tuyệt vọng, mà là diệt vong trong tuyệt vọng!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Say Rượu Rơi Xuống Nước

Đối tượng xem mắt hôm nay, chính là sở môi giới hôn nhân sợ nàng lấy lại tiền mà làm qua loa, ngay từ đầu nàng đã không ôm hy vọng gì, không nghĩ tới lại làm người ta thất vọng như vậy. Bác sĩ? Bác sĩ không biết đạo lý ăn cơm đúng giờ sao, hại nàng đói bụng lại phải cùng hắn nói nhảm!

Bác sĩ trẻ chịu khó ngồi nói nguyên một tràng, nội dung Dương Du không để tâm lắm, đơn giản là khoe khoang hắn là người tuổi trẻ tài cao, ám chỉ Dương Du nên nắm bắt cơ hội, chỉ thiếu điều chưa nói:“Ta xem trọng ngươi!” Sau đó đứng dậy chạy đến toilet, xem đi, đây chính là hậu quả uống coca không ăn cơm.

Dương Du cũng rất coi trọng mình, tuy rằng nàng ở chiến trường xem mắt trăm trận trăm bại, nhưng lo ngại khoảng cách từ tuổi của mình đến hàng gái ế cũng không ít, kháng chiến còn dài mà, nàng quyết định không cần nhẫn nại nữa, chính mình gọi cơm ăn đi.

Dương Du đang xếp hàng gọi món ăn, bác sĩ trẻ từ toilet đi ra, thấy nàng đang gọi món thì có chút lúng túng, nhưng cũng không có anh dũng xông lên trả tiền dùm nàng, mà là chờ nàng trả tiền rồi mới nói:“Dương tiểu thư, còn muốn ăn gì nữa không? Cứ gọi đi!”

Dương Du cho hắn một nụ cười sáng rỡ, sau đó em trai tiếp viên KFC đến trả lời giúp nàng :“Tiểu thư, phần ăn gia đình của cô đã chuẩn bị xong rồi!”

https://thuviensach.vn

“Anh từ từ ăn a, tôi đi trước!” câu cuối cùng của Dương Du còn rất lễ phép, nói xong nhanh chóng bôi dầu vào chân mà chạy, đói a! Nàng là người không thể chịu đói bụng.

Giải quyết xong năm miếng gà nguyên vị, hai cánh gà cay, một túi bỏng ngô, hai phần cơm cà rốt, Dương Du uống hết một ly coca lớn, thỏa mãn thở dài.

Nàng đang ngồi trên bãi cỏ ven vịnh thanh giang, trăng trên trời thật tròn, hôm nay là mười lăm? Dương Du nâng ly với ánh trăng, mượn lời Lí Bạch “Nâng chén mời trăng sáng, với bóng mình thành ba”. Hay là Lí Bạch viết bài thơ thiên cổ tuyệt cú này sau khi xem mắt thất bại? Nghe nói Lí đại sư cả đời lang thang, có lẽ không ít hồng nhan tri kỉ, làm sao đáng thương như nàng được chứ.

“Không nên không nên, uống coca sao có thể biểu đạt sự thê lương của ta, phải có rượu đỏ chứ.” Dương Du lấy ra chai rượu đỏ vừa mua ở siêu thị đổ vào ly, uống hết ngụm này tới ngụm khác:“Ừ..... Thế này mới giống mượn rượu giải sầu .....”

“Ông trời à! Cầu xin người mở mắt cho ta một ông xã đi, ta yêu cầu có cao đâu .....” Dương Du uống mấy ly rượu đỏ pha côca, có chút say, bắt đầu trò chuyện say sưa với ánh trăng. Nàng lảo đảo ghé vào lan can bên bờ sông, mặc kệ gió sông thổi quần áo bay phất phới, rất giống kẻ say rượu ôm lan can nhảy múa, xa xa một đôi tình nhân đang hẹn hò thấy chiếc bóng cô đơn của nàng, ngầm hiểu nói:“Nhìn xem, lại một kẻ thất tình !”

“Ông trời ơi, nếu người không cho ta ông xã, thì hãy cho ta sinh ở xã hội phong kiến đi, ít nhất khi đó cũng không phải tự mình tìm đối tượng, trong nhà đều an bày xong hết, bớt lo lại dùng ít sức giống như bây giờ.....” Dương Du say rượu choáng váng, lắc lắc đầu óc hỗn loạn. Chóng mặt quá..... Hả, sao lan can lại biết đi, thật khó vịn, thây kệ, về nhà thôi.....

https://thuviensach.vn

Dương Du chỉ cảm thấy thân người mềm nhũn không tự chủ được, đang muốn đứng lên đi về, bỗng nhiên dưới chân lảo đảo, nàng liền dựa vào lan can, ai biết này lan can năm lâu thiếu tu sửa đỡ không nổi nàng còn bị nàng kéo, cư nhiên bị gãy!

“Bùm”, tiếng vật nặng rơi xuống nước làm kinh động đôi tình nhân ở phía xa, bọn họ nhìn hướng phát ra âm thanh, cô gái vừa rồi say rượu dựa lan can không thấy đâu nữa!

“Có người rơi xuống nước ! Mau tới cứu người a!” Hai người coi như nhiệt tình, kêu cứu khắp nơi, còn gọi 110. Nhưng khi 110 đến hiện trường, trên mặt sông đã tĩnh lặng, cô gái rơi xuống nước đã bặt vô âm tín, tuy rằng sau đó đã cử vài đội ngũ tìm vớt, nhưng cũng không tìm được cô gái xấu số.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ -----

“Phốc!” Dương Du phun ra một ngụm nước lớn, cảm giác có người đang tạo áp lực vùng bụng của mình, nhịn không được lại ói ra một ngụm.

“Tốt lắm tốt lắm, nàng tỉnh!” Dương Du mông mông lung lung nghe được bên người có rất nhiều tiếng phụ nữ, líu ríu , nàng rất muốn kêu bọn họ im lặng một chút, lại phát hiện thân người mềm nhũn không có chút sức lực nào.

Nàng thật vất vả mở mắt, đập vào mắt là một đám phụ nữ đủ loại tuổi tác, toàn mặt cổ trang chỉ có thể xem được trên tivi -- không thể nào? Ông trời, người thật sự nghe được lời ta, đem ta đầu thai đến xã hội phong kiến? Tốt không linh xấu lại linh, ta hứa nguyện cho ông bao nhiêu lễ vật chỉ đổi lại một ông xã thì không được, ta thuận miệng nói một câu về cổ đại ông lại đồng ý?

Dương Du trong lòng thật kích động, tức chết mà! Nhất thời lại ngất đi.

https://thuviensach.vn

Lúc tỉnh lại, Dương Du phát hiện nước trên người đã được lau khô, đang nằm trên chiếc giường bằng gỗ thô, hơi động thì phát ra tiếng "kẽo kẹt".

Dương Du nhìn đến chiếc kỷ trà trên đầu giường có một tấm gương đồng loan lổ, có thể đây là tài sản đáng giá nhất trong phòng. Nàng tùy tay cầm lên xem một chút, đột nhiên bị dọa ngây người. Đây là ai?

Tuy rằng gương rất mờ, Dương Du vẫn thấy được người trong gương không giống với mình trước kia, trong gương không phải cô nương mặt trái xoan như nàng, mà là khuôn mặt bầu bĩnh vẫn mang chút trẻ con, nhìn trái nhìn phải cũng không quá mười lăm tuổi! Xem ra chủ nhân thân thể này được xem là anh niên sớm thệ (còn trẻ mất sớm), mặc niệm cô ấy một phút vậy.

"Tiểu Ngọc a, ngươi vì sao lại nghĩ không thông như vậy, còn muốn nhảy sông a....." Dương Du còn chưa kịp biểu hiện vẻ mặt khiếp sợ, bỗng nhiên liền nhìn thấy một đội ngũ chậm rãi đi vào, cầm đầu là một thiếu phụ trung niên phì nhiêu như bóng cao su, thanh âm như giết heo vừa rồi là của bà ta.

Dương Du nhìn "Tròn vo" vọt tới trước giường mình, rất là hòa ái nói: "Ngươi không có việc gì thì tốt rồi, Tiểu Ngọc a, phu nhân biết ngươi không tình nguyện, nhưng mà một nha hoàn như ngươi có thể gả cho tú tài, đó là điều đại phúc nha! Tống thiếu gia có chút ốm yếu, nhưng ngươi qua đó nhất định là vợ cả, còn không biết tốt xấu?"

Gì? Dương Du không nói tiếng nào, vội vàng tiêu hóa nội dung vừa nghe được. Bây giờ mình tên là "Tiểu Ngọc"? Còn là nha hoàn? Nghe giọng điệu của vị "Tròn vo" này, mình còn có một vị hôn phu tương lai "Tống thiếu gia"—Ông trời ơi, ta vừa mới hiểu lầm người, người cư nhiên cho ta một ông xã?

https://thuviensach.vn

Không đúng, sao lại nghe được, “Tiểu Ngọc” vì không muốn lấy chồng, còn muốn tự sát, chẳng lẽ hôn sự này có vấn đề?

Tình huống còn chưa biết rõ ràng, Dương Du quyết định lấy bất biến ứng vạn biến (lấy bình tĩnh đối phó mọi trường hợp), tiếp tục giả ngu.“Tròn vo” thấy nàng không nói gì, cũng rất sốt ruột. Một bà vú già da mặt khô vàng mở miệng :“Tiểu Ngọc, lão gia phu nhân rất rộng rãi, đã chuẩn bị cho ngươi nhiều đồ cưới như vậy, chỉ xiêm y thôi đã có mấy rương lớn, vật dụng hàng ngày cũng chuẩn bị tốt, còn có mấy ngàn quan tiền và vài mẫu đất ruộng, bao nhiêu người cầu còn không được!”

Vậy càng kỳ quái, Dương Du nghĩ. Sự việc này người lớn như nàng nghe còn muốn xiêu lòng, sao “Tiểu Ngọc” còn muốn tự sát? Trong chuyện này nhất định có khúc mắc!

Lại một nữ hầu nói:“Vừa rồi Chu tẩu nói rất đúng! Còn có a, phu nhân nhưng muốn xem ngươi như nghĩa nữ, hôn sự hoàn toàn chiếu theo quy tắc gả con gái, nhiều vinh quang! Ngươi là người của Mai gia sinh, cha mẹ sớm đã chết, cả đời gả cho con của gã sai vặt đã tốt lắm , lần này bay lên cành cây biến phượng hoàng, quả thực là phúc ngươi tu từ kiếp trước!”

Thì ra “Tiểu Ngọc” cũng giống mình, không có cha mẹ. Dương Du cũng không phải người hồ đồ, huống chi nàng thoáng nhìn qua, trừ bỏ “Tròn vo” phu nhân và hai người lớn tuổi khuyên nàng ra, còn lại bọn nha hoàn trẻ tuổi trên mặt đều vẻ không đúng, còn có tiểu nha hoàn chừng mười hai mười ba tuổi mày liễu dựng thẳng, mặt đỏ bừng, như là đang bất bình thay mình.

“Tròn vo” Còn nói:“Ai, ta biết ngươi là đứa nhỏ thành thật, nghe người ngoài đồn thổi Tống thiếu gia có bệnh, mới lo lắng, có phải hay không? Tiểu Ngọc a, không thể nào, ta sớm hỏi thăm rồi, Tống thiếu gia bây giờ thân thể rất tốt, mỗi ngày đều ở nhà đọc thi thư, lúc Quý thúc nhà chúng ta đi đưa bái thiếp cho hắn, hắn đều có thể tự mình ra gặp khách, khẳng định

https://thuviensach.vn

không thành vấn đề! Một khi ngươi gả qua đó, chính là vợ tú tài, sau này sinh thêm đứa con trắng trẻo mập mạp, ai còn có thể nói ngươi là một nha hoàn?"

À… Thì ra Tống thiếu gia kia không biết bệnh gì,"Tiểu Ngọc" mới không chịu gả. Hả? Sao một thiếu gia lại đính hôn cùng một nha hoàn? Môn không đăng hộ không đối, quỷ dị!

Quỷ dị quỷ dị rất quỷ dị, những phụ nữ đó ngôn hành cử chỉ đều không hợp với lẽ thường. Dương Du trộm nhìn tiểu nha hoàn đang tức giận trong góc phòng, quyết định hỏi nàng ta rõ ràng, trước tiên mời mấy mụ này đi mới đúng.

"Ân, phu nhân....." Dương Du rốt cục mở miệng.

"Thế nào?" "Tròn vo" phu nhân hai mắt lấp lánh như sao.

"Cho ta suy nghĩ một chút, được không?" Dương Du lựa lời mà nói, sợ dùng từ không hợp với cổ nhân, huống chi nàng cũng không biết triều đại quỷ quái này là gì!

"Được rồi....." Phu nhân không tình nguyện đồng ý, môi giật giật, đúng là vẫn còn chưa nói hết.

Chu tẩu mặt vàng nói: "Vậy ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta gọi người mang chút cháo đến."

Một đám người chuẩn bị ra cửa, Dương Du bỗng nhiên giữ chặt tay tiểu nha hoàn kia, nói: "Muội muội, ở đây với ta một chút, được không?"

Nàng cũng không biết hành động này có hợp lễ hay không, đại khái là có chút khác người , bởi vì tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Thiếu Gia Nhà Họ Tống

Có điều "Tròn vo" phu nhân lại mở miệng :"Tốt tốt, Hinh Nhi, tỷ muội các ngươi nói chuyện nhiều một chút. Ngươi cần phải giúp ta khuyên tỷ tỷ ngươi a!" Câu cuối cùng mang theo mệnh lệnh, Dương Du nghe xong rất khó chịu, xem ra đầu thai thành hạ nhân quả nhiên địa vị thấp, nhưng mà bây giờ cũng không lo được nhiều như vậy.

Đám người đi rồi, tiểu nha hoàn Hinh Nhi đột nhiên bổ nhào vào trong lòng Dương Du khóc rống lên, vừa khóc vừa nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, ta biết trong lòng tỷ rất khổ, chúng ta đều không cam lòng dùm tỷ a! Phu nhân tiểu thư quá ác độc rồi, sao lại gả tỷ cho một người bệnh hủi!"

Dương Du hoảng sợ, bệnh hủi! Trời cao, đất dày, thần thánh ơi, loại bệnh trong truyền thuyết này cũng xuất hiện?

Dương Du lấy lại bình tĩnh, làm bộ như rơi xuống nước kinh sợ quá quên rất nhiều chuyện, chậm rãi từ miệng Hinh Nhi nghe được tình đại khái.

Thì ra nơi này là Nam Tống năm Thiệu Hưng, ngoại thành Lâm An, nàng làm nha hoàn của một nhà chủ nhân họ Mai, là phú thương nổi danh trong vùng. Mai lão gia tuy rằng gia tài bạc triệu, nhưng không có con trai, chỉ có độc nhất một con gái tên là Minh Châu, năm vừa mới mười sáu. Minh Châu tiểu thư người cũng như tên, chẳng những tướng mạo xuất chúng, hơn nữa rất có tài danh, là tài nữ nổi tiếng. Mai lão gia Mai phu nhân vô cùng yêu thương con gái, một lòng muốn tìm cho nàng một trượng phu xuất sắc, cũng là muốn tìm chỗ dựa về già cho mình, dù sao hai vợ chồng bọn họ không có con trai, con rể cũng coi như một nửa con trai vậy.

https://thuviensach.vn

Nơi đây có thế gia họ Tống, Tống lão thái gia nguyên là học sĩ viện Hàn Lâm trong triều, sau vì trong triều đấu đá, sớm nghỉ hưu về nhà. Tống lão thái gia tuy rằng là thanh quan, có điều nhiều năm qua bổng lộc không ít, trong nhà coi như không có trở ngại. Lão thái gia chỉ sinh một con trai, vị công tử này danh trang tự Thiếu Bạch, tài học uyên bác, đọc đủ thứ thi thư, mười bảy tuổi liền kết thân cùng Lâu thị - con gái của bạn đồng liêu trong triều của Tống lão thái gia, sinh hạ con trai tên là Tống Tiềm. Tống Tiềm dần dần trưởng thành, tuấn tú nho nhã, kiểu nhiên như ngọc, rất được tổ phụ, phụ thân yêu thích.

Tống Trang vốn bị phụ bóng dáng hưởng, cũng không có nhiệt tình với đấu đá trong triều, không tham gia khoa cử, chỉ tại trong nhà phụng dưỡng cha mẹ, nhưng cùng các trí sĩ lại có giao thiệp. Đến hơn ba mươi tuổi, bạn học của ông làm quan trong triều, đều khuyên Tông Trang đi dự thi, đền đáp quốc gia. Tống Trang cùng phụ thân thương lượng, đang muốn tham gia khoa cử, không ngờ mẫu thân đột nhiên bệnh nặng, nửa năm sau bất hạnh qua đời, Tống Trang chỉ có thể ở nhà giữ đạo hiếu. Ba năm sau, gần mãn tang, ai ngờ Tống lão thái gia vì phu nhân qua đời, đau thương quá độ, thêm tuổi già sức yếu, cũng đổ bệnh, bị bệnh hai năm, cũng liền qua đời. Vợ chồng Tống Trang, điệt tao hung biến, thương tâm muốn chết, may mắn con trai thiên phú thông tuệ, học một biết mười, chỉ có lấy dạy con làm niềm vui.

Mai gia tuy rằng giàu có, nhưng địa vị xã hội không cao, sĩ nông công thương, sĩ vì thượng, thương vì hạ (sĩ đứng đầu, thương xếp cuối). Minh Châu tiểu thư hơn mười tuổi nổi tiếng mĩ mạo, Mai gia bắt đầu kén rể cho nàng, chọn đi chọn lại, chọn trúng Tống gia tiểu thiếu gia Tống Tiềm. Tống Tiềm năm đó đã nhược quán, tính ra nên đón dâu rồi, chính vì giữ đạo hiếu với tổ phu chưa từng dám bàn việc hôn nhân. Mai gia với Tống gia địa vị xã hội kém quá xa, vốn không có cơ hội kết duyên Tần -Tấn, nhưng Mai gia trùng hợp có chút thân thích với Hàn Lâm học sĩ Mục Duẫn Hà, Mục đại nhân cùng Tống lão gia là bạn đồng niên, giao tình rất tốt, vì thế thay

https://thuviensach.vn

mặt cháu họ cầu thân. Tống gia bên ngoài nghe được Mai gia tuy là giàu có, con gái họ cũng là tài nữ, cùng con mình cũng coi như xứng đôi, lại thêm đồng niên nói vun vào, cho nên liền đồng ý hôn sự này.

--- ------ ----làm phiền chút xíu---- ------ ----

Nhược quán, hay còn gọi là lễ đội mũ, là lễ trưởng thành của con trai thời xưa, khoảng 18 tuổi. Của con gái thì gọi là cập kê (cài trâm), khoảng 15 tuổi. Theo quan niệm xưa, cập kê và nhược quán là đến tuổi trưởng thành, có thể lập gia đình được rồi ^_^

--- ------ ----mời các bạn đọc tiếp---- ---------

Năm thứ ba con trai đính hôn, Tống Trang thi đỗ tiến sĩ, thụ quan đến Phúc Kiến nhậm chức tri huyện, liền bán hết gia sản, chỉ chừa một gian nhà tổ này, trước tiên dời nhà đi, chờ sang năm Mai gia Minh Châu tiểu thư cập kê thì trở về cưới nàng vào cửa. Mai gia có được thân gia như vậy, cả nhà đều cao hứng vô cùng, Minh Châu tiểu thư rất cao ngạo, bấy giờ cha chồng tương lai là tri huyện, tướng công tương lai nghe nói là nhân tài xuất chúng, sau này cũng nhất định có thể trở thành cử nhân, chính mình là phu nhân nhà quan, thật sự là nằm mơ cũng phải cười ra tiếng nha!

Ai ngờ hai năm sau, Tống thiếu gia Tống Tiềm quả thật đã trở lại, nhưng mà xen lẫn trong một đám ăn mày trở về , còn nhiễm một thân bệnh, cả người máu chảy đầm đìa, hấp hối!

“Tống thiếu gia , đến tột cùng là bệnh gì? Sao lại nhiễm bệnh?” Dương Du nghe đến đó, vội vàng truy hỏi Hinh Nhi, Hinh Nhi có chút mơ hồ, sao Tiểu Ngọc tỷ tỷ đã chết một hồi lại việc gì cũng không nhớ rõ? Việc này, từng người trong Mai phủ đều biết tường tận, Tiểu Ngọc chính là nha hoàn hầu hạ bên cạnh Minh Châu tiểu thư, đương nhiên phải biết rõ. Có điều Hinh Nhi tuổi nhỏ, chưa từng nghĩ nhiều, vẫn là thành thành thật thật tiếp tục nói.

https://thuviensach.vn

Nghe nói Tống gia là đi đường thủy, sắp đến đến Phúc Kiến thì gặp thuyền cướp, chẳng những trang sức quần áo tùy thân bị cướp đi, Tống Trang lão gia, Lâu thị phu nhân và các gia nhân đều bị giết, Tống Tiềm biết bơi, nhảy xuống sông tránh được một kiếp.

Tống Tiềm tìm được đường sống trong chỗ chết nhưng vì sợ hãi quá độ, lại phong hàn, thoát nạn thì ngã bệnh. Trên người hắn không có lấy một quan tiền, lại thêm đang ở chốn tha hương, chỉ có thể trở thành khất cái, một đường ăn xin trở về, lúc về nhà không chỉ gầy yếu không ra hình người, còn bị đám ăn mày lây nhiễm không biết bệnh gì, toàn thân không một chỗ lành lặn, nổi mụn đổ máu tanh tưởi không chịu nổi.

“Giao thông cổ đại không thuận tiện như thế, một bệnh nhân như hắn cư nhiên còn có thể dựa vào chính mình trở lại Lâm An, xem ra cũng là một người có ý chí kiên cường.” Dương Du không nghĩ là Tống Tiềm ăn xin có gì không đúng, hắn tốt xấu cũng coi như bông hoa trong nhà kính, lại biết tiến lùi, là một nhân tài.

Tống Tiềm dựa vào ăn xin, nhiều lần trải qua gian nguy, rốt cục về tới quê nhà, nhưng trong nhà không có một người thân thích, may mắn còn có gian nhà tổ có thể chắn gió che mưa. Nhà hắn tam đại đơn truyền, đến đời hắn, cơ hồ cũng không còn ai thân thích, ai lại hội chủ động quan tâm một người bệnh nửa sống nửa chết đâu?

May mà hắn chưa đến đường cùng, Mục Duẫn Hà nghe được tin tức hắn trở về, mang theo vài người chăm sóc hắn, trả tiền cho hắn mời đại phu xem bệnh. Bởi vì có Mục học sĩ giúp đỡ, vấn đề ăn mặc của Tống Tiềm tạm thời giải quyết, nhưng Mục học sĩ cảm thấy đây không phải kế lâu dài, liền đến Mai gia nói muốn để cho Tống Tiềm vào ở rễ, an tâm dưỡng bệnh.

Mục học sĩ nói: “Mai lão, trong nhà ngươi chỉ có một đứa con gái, gia tài bạc triệu này tương lai còn không biết phải xử lý sao, bây giờ đem Tống gia

https://thuviensach.vn

chất nhi kén rể đến phủ, đến ở nhà ngươi, có gì không tốt? Hắn là người không cha mẹ, còn không đối đãi ngươi như phụ thân sao?”

Lúc ấy Mai gia cũng biết kiếp nạn của Tống gia, Mai lão gia do dự nói:“Ta nghe nói, đứa nhỏTống gia bị bệnh thì phải?”

“Chẳng qua trên người nổi vài mụn nhọt, yên tĩnh dưỡng bệnh thì sẽ khỏi thôi! Lúc trước chính ngươi tìm đến nhà người ta kết thân, chẳng lẽ..... Ngươi muốn từ hôn?” Mục học sĩ sắc mặt không tốt lắm. Ông thật tình suy nghĩ cho con trai của bạn quá cố, nên tìm một kế lâu dài cho hắn, ở rể là lựa chọn tốt nhất, huống chi hôn sự này đã sớm định.

Minh Châu tiểu thư nghe nói Tống gia đã cửa nát nhà tan, trượng phu tương lai lại là một tên ăn mày dơ bẩn, còn không biết bị bệnh gì, khóc chết đi sống lại, luôn miệng nói muốn tự tử. Ai ngờ vào lúc này, lại truyền đến một tin tức động trời – trong đám ăn mày cùng Tống thiếu gia trở về, có nhiều người bị bệnh hủi, trong đó vài người đã bệnh chết!

Người của Mai gia nghe nói bệnh tình của Tống Tiềm liền nghĩ, không phải hắn cũng bệnh hủi đi? Đúng rồi, khẳng định đúng vậy! Mai gia lúc này đã bắt đầu xôn xao, đây cũng không phải vấn đề của một mình Minh Châu tiểu thư, người bệnh hủi muốn đến ở rể Mai gia, cả nhà đều có khả năng bị lây bệnh!

Ngay lúc tiếng kêu than dậy trời đó, Mục học sĩ lần thứ hai đến nhà.

Lần này thái độ của ông rất kiên quyết -- muốn từ hôn, đến gặp quan phủ!

Mai lão gia không còn cách nào, đành phải từ chối nói: “Ta cũng không phải có ý từ hôn, nhưng việc ở rể, thật không thể được.”

Mục học sĩ không vui: “Vì sao không thể?”

https://thuviensach.vn

Mai lão gia nói: “Ông thông gia mặc dù đã mất, nhưng hắn là con trai độc nhất, nào có thể cưới vợ lại không về nhà bái tổ, ngược lại ở rể khiến người khác để ý? Ta dưới gối vô không con trai, trong gia tộc bao nhiêu người đối với gia sản khi ta trăm tuổi như hổ rình mồi, bây giờ một chiêu ở rể, liền biết được ta có ý đem tài sản truyền cho con rể , không biết sẽ khơi lên bao nhiêu phân tranh đâu! Còn không bằng ta chuẩn bị tốt đồ cưới, đem con gái gả đến Tống gia đi, chuyện tương lai bàn bạc kỹ hơn, được không?”

Ý đồ Mục học sĩ đến, cũng chỉ là muốn cho thế chất (cháu, con của bạn) một cái công đạo, nghe Mai lão gia nói hợp tình hợp lý, cũng không cãi lại, chỉ có thể thúc giục hắn nhanh chút định ngày lành đưa người vào cửa.

Minh Châu tiểu thư vừa nghe phụ thân đồng ý đem nàng gả qua đó, khóc đến đất trời âm u, cầm đai lưng đòi thắt cổ! Ngay cả phu nhân cũng giận điên lên, chỉ vào trượng phu mắng: “Đều là tại ông sớm đính hôn cho con gái, tôi nói không vội, từ từ chọn tốt , nhưng ông lại chọn Tống gia, chết sống nhất định phải kết thân với nhà hắn! Ông nhìn xem ông tạo nghiệt gì a!”

Mai lão gia vội vàng lôi kéo vợ và con gái, nói:“Đừng khóc, đừng nháo, ta có cách!”

Cách của Mai lão gia chính là -- tìm người gả thay!

“Mục học sĩ chính là muốn giúp chất nhi của hắn hoàn thành hôn sự này, để cho tên tiểu súc sinh Tống gia có chén cơm ăn, cho nên mới vất vả bức hôn! Chúng ta tìm cô gái cùng tuổi, cũng nói là con gái chúng ta, đem nàng gả qua đó, không phải xong rồi?”

Mai phu nhân và Minh Châu tiểu thư vừa nghe thế, cũng không khóc nháo nữa, bắt đầu cân nhắc tìm người gả thay, chọn đi chọn lại, chọn nha đầu Tiểu Ngọc.

https://thuviensach.vn

Trong nhiều nha đầu như vậy, chỉ có Tiểu Ngọc và Mai Minh Châu tuổi tác xấp xỉ. Nàng lại là người vừa mất cha mẹ, cũng chưa có hứa hôn. Ai ngờ Tiểu Ngọc vừa nghe sẽ đem nàng gả cho người bệnh hủi, bình thường yếu đuối sợ phiền phức nàng không dám phản kháng chủ nhân, lại lựa chọn tự tử phí hoài bản thân mình!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Thay Chủ Xuất Giá

Dương Du nghe được sự việc như vậy, thực cảm thấy bất bình thay Tiểu Ngọc. Nhưng nàng nhìn lại, một người bệnh – mặc kệ có phải bệnh hủi hay không, cũng không nên bắt người ta đem con gái tốt gả cho ngươi, suy bụng ta ra bụng người, ai muốn cùng một người bệnh ngủ cùng giường đâu? Cho nên đối với việc Mai gia từ hôn, Dương Du cảm thấy đây là lẽ thường tình, nhưng bọn họ cư nhiên lại muốn ép một tiểu nha đầu gánh trách nhiệm này, hành vi bắt kẻ yếu hi sinh như vậy Dương Du rất khinh thường.

Ai! Nói đi cũng phải nói lại, xem tư tưởng của thời đại này đi? Cái gì đính hôn không thể hủy, một lời hứa đáng ngàn vàn, cái gì nha đầu là phải nghe chủ nhân an bày..... Dương Du là người hiện đại thật không thể tiếp nhận được, giống như ai cũng không sai, lại giống như ai cũng sai, nàng không khỏi nghi ngờ, bản thân có thể sống được ở thời đại này sao?

Tình thế hiện này là, nàng không phải Dương Du, mà là nha hoàn “Tiểu Ngọc”, vài ngày sau sẽ xuất giá -- nàng nên làm thế nào cho phải?

“Hinh Nhi, muội đừng khóc , tỷ bị muội khóc tâm phiền ý loạn.” Dương Du vất vả ngăn Hinh Nhi rơi lệ ngập trời, sao mà dễ khóc như vậy? Nói hai câu khóc ba tiếng, là nàng xuất giá hay mình xuất giá? Như cha mẹ chết, làm quá không hà.

“Tiểu Ngọc tỷ tỷ, vậy bây giờ tỷ phải làm sao bây giờ?” Hinh Nhi nâng lên đôi mắt lưng tròng nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Làm sao bây giờ?

Dương Du cười khổ một chút, nàng đúng là không nghĩ ra nên làm cái gì bây giờ. Không lấy chồng, chẳng lẽ trốn sao? Không nói đến việc có thể ra ngoài tòa nhà lớn này mà không bị ai phát hiện, thật sự đi ra ngoài, nàng cũng không biết đường a!

Thế giới này đối với nàng là hoàn toàn xa lạ, bỏ trốn, nói dễ dàng, đi ra ngoài về sau ăn cái gì, ở đâu, làm cái gì?

Quan trọng nhất là, nàng • không • tiền!

Lúc này một bà vú già đem cho Dương Du một bát cháo, còn có ba bốn món ăn, thoạt nhìn rất hấp dẫn. Dương Du sờ sờ cái bụng quắt queo, nghĩ rằng, bất chấp tất cả, dân lấy thực làm trời, ăn cơm quan trọng, ăn no nói sau!

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ --- --- --------

Ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Trong thư phòng âm u, một nam thanh niên cao gầy đang ngồi, tóc dài phân tán ở trên mặt, che lại hơn nửa bên gương mặt.

Đối diện hắn, là một trung niên thư sinh vóc dáng cao lớn, ông hỏi thanh niên: “Thiên Thành, vật dụng cho hôn lễ ngày mai cũng đã mua đầy đủ rồi sao? Ta phái tới vài người hầu giúp cháu chuẩn bị tốt chứ?”

Người thanh niên gọi là Thiên Thành, miễn cưỡng nở nụ cười một chút, trả lời: “Làm phiền thúc phụ lo lắng, tiểu chất đã chuẩn bị tốt.”

Trung niên thư sinh này, chính là Hàn Lâm học sĩ Mục Duẫn Hà, mà thanh niên này, đó là quan tân lang ngày mai Tống Tiềm , hắn tự là Thiên

https://thuviensach.vn

Thành. Tuy rằng sắp tiểu đăng khoa (sắp thành hôn), Tống Tiềm trên mặt lại không chút vui mừng, hắn chần chờ một hồi, nói:“Thúc phụ, cháu cảm thấy, để Mai gia đem tiểu thư đưa qua đây, không quá thỏa đáng, người xem thân mình cháu.....”

“Thiên Thành, lời ấy sai rồi!” Mục Duẫn Hà vuốt chòm râu dài, nói:“Sao cháu nói vậy! Xưa nay một lời đã định, ngàn vàn khó đổi. Nhạc phụ cháu tuy rằng là thương nhân, nhưng cũng có giao thiệp rộng, lại nghe nói thê tử cháu là tài nữ, đọc không ít thi thư, chẳng lẽ không biết đạo lý? Sao có thể vì cháu bị bệnh mà không để ý? Huống hồ hôn sự này là hắn muốn ta tác hợp, bây giờ muốn từ hôn, hắn cũng không dám! Nếu quả thực muốn từ hôn, hắn là người sai, ta sẽ cùng hắn đến quan phủ, cháu không cần lo lắng!”

Tống Tiềm cười khổ mà nói: “Này nhất thời, nhất thời là vậy, nay cháu không nói nhà tan, chỉ nói cháu bệnh tật bẩn xấu, bên ngoài đồn đãi cháu bị bệnh hủi, thật sự không muốn làm chậm trễ con gái tốt nhà người ta.....”

“Không phải đâu, nếu như cháu chưa đưa sính lễ, hôm nay có bệnh mà muốn cưới con gái hắn, đó là lừa nàng hại nàng. Đừng nói cháu không chịu, chính ta cũng không chịu thay cháu làm mai mối. Nhưng lúc nhà cháu thịnh vượng, hắn chủ động đến làm thân, như thế nào bây giờ lại đổi ý? Không có đạo lý này.”

Tống Tiềm còn muốn khuyên nữa:“Thúc phụ.....”

“Thiên Thành, không cần nói nữa, ta từng đáp ứng cha cháu, phải chiếu cố cháu thật tốt, bây giờ cha mẹ cháu đã quy tiên, ta chính là trường bối của cháu, chung thân của cháu để ta làm chủ là lẽ thường tình. Lão phu cũng là vì muốn cảm thấy an ủi vợ chồng Thiếu Bạch trên trời có linh thiêng.....” Thiếu Bạch là tự của phụ thânTống Tiềm.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm biết thúc phụ là người cố chấp, ông nhắc tới tên của tiên phụ, chỉ có thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

Người Tống thành hôn, thủ tục cực kỳ rườm rà, nghi thức đính hôn bao gồm: trao đổi thảo thiếp, tế thiếp, xem mắt, định rượu, cáo miếu, chịu hàm, đáp lễ, sính lễ chờ rất nhiều trình tự, có điều những thủ tục này năm đó hai nhà Tống Mai đã làm thỏa đáng -- lấy Tống Tiềm thân thể cùng gia thế hiện giờ, cũng thật sự không có khả năng xử lý những nghi thức này.

Hôn sự này, vẫn là dựa vào Mục Duẫn Hà đưa một ít tài vật mới xử lý được tốt, nhưng thủy chung vẫn là quá mức đơn sơ. Mục Duẫn Hà giao cho Tống Tiềm vài người hầu để bọn họ giúp đỡ làm tốt hôn lễ, thật là đối với thế chất này che chở đầy đủ.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ---
-

Dương Du trong buổi tối trước ngày xuất giá, rốt cục gặp được Minh Châu tiểu thư trong truyền thuyết.

Minh Châu tiểu thư người cũng như tên, thật sự là một cô gái dung mạo xuất chúng, Dương Du tìm tòi trong đầu một chút, cảm giác nàng và nữ ngôi sao Tôn Phỉ Phỉ có chút giống, đều là mặt trái xoan thân hình yểu điệu mắt to sáng ngời, nhưng cổ lại ngẩng cao mang theo dáng vẻ ngạo mạn khiến người ta không ưa nhìn.

Minh Châu tiểu thư hiển nhiên rất lo lắng Dương Du lúc xuất giá lại nháo ra chuyện gì nữa, tỷ như lúc bái đường đụng lư hương tự sát gì gì đó, cho nên vẫn là nên đến an ủi nàng.

“Tiểu Ngọc, ngươi xem xem, đây đều là tơ lụa tốt nhất, ngươi xem xem đây là lụa kim hồng, cẩm vân (gấm), ... Những xiêm y này, đường thiêu tinh xảo! Còn có nhưng chiếc váy này nữa, tất cả đều là hàng tốt, không phải ngươi vẫn rất muốn sao?” Minh Châu tiểu thư còn tưởng rằng Dương

https://thuviensach.vn

Du là Tiểu Ngọc đơn thuần trước kia, chỉ cần hai kiện quần áo tốt là có thể dụ dỗ nàng nhất nhất nghe lời.

Dương Du thờ ơ lạnh nhạt, không nói tốt, cũng không nói không tốt. Tuy rằng nàng tốt nghiệp hệ tiếng Trung, văn sử địa liên quan, đối lịch sử cũng coi như có đọc qua, biết Người Tống gả con gái, vốn nên chuẩn bị đồ cưới rất nhiều, chút quần áo này tính là gi?

Hơn nữa hôm qua từ Hinh Nhi biết được, Mai lão gia và phu nhân tiểu thư, căn bản là cho rằng kia Tống thiếu gia sống không quá năm nay, chỉ cần hắn vừa chết, lập tức liền đem Tiểu Ngọc cả người và đồ cưới cùng mang trở về -- Phong tục người Tống, đồ cưới của phụ nữ là tự quản, cho dù đưa đến nhà chồng, nhà chồng cũng không thể động vào tài sản riêng của nàng, hơn nữa quả phụ về nhà mẹ đẻ là có thể đem đồ cưới mang đi. Tính toán như vậy, tính thế nào Mai gia cũng không tổn thất gì, chỉ hại đến một mình Tiểu Ngọc!

Sauk hi biết tin, Dương Du đối với những chủ nhân ở Mai gia không còn chút hảo cảm nào. Cũng là người mà, nha hoàn không phải cha sinh mẹ dạy? Lợi dụng nàng gả thay, còn muốn muốn nàng chịu khổ xong thì phải trở về, không có chút lợi lộc gì. Nghĩ thật hay!

Ánh mắt lạnh lùng của Dương Du làm cho Minh Châu có chút sợ hãi, nha đầu trung thực này khi nào dám nhìn nàng như vậy ? Minh Châu chột dạ, lại bị Dương Du nhìn đến sợ, vội vàng nói đôi câu rồi đi. Dương Du nhìn rương tơ lụa kia, cảm thán một tiếng:“Ta thích thật sao.....”

Cảm thán thì cảm thán, sa cơ thất thế như Dương Du, cũng chỉ có thể nhận mệnh bình thảng đi bước nào hay bước đó!

Ngày hôm sau trời chưa sáng, Dương Du còn buồn ngủ đã bị người ta dựng dậy, mang hoa tai đồ trang sức cho nàng, Chu tẩu vội vàng đem một chén bánh trôi ném tới trước mặt nàng, nói:“Ăn đi!”

https://thuviensach.vn

Dương Du cho dù chưa ăn thịt heo cũng đã nhìn heo chạy, lúc kết hôn ở hiện đại, cô dâu cũng là bận rộn cả ngày không được ăn uống, có lẽ hôn lễ cổ đại cũng phiền phức không kém, lúc này không ăn, cũng rất có thể sẽ đói cả ngày, nhanh chóng đem bánh trôi ăn xong, còn hỏi một câu:“Còn nữa không?”

Vốn dựa theo quy củ của hôn lễ bình thường, cần bác, dì và thím của tân nương tử đưa dâu, tân nương phải ở tông miếu, từ đường, tổ tông bài vị đốt hương tế tổ, đi cáo miếu lễ. Mai gia tất nhiên sẽ không làm theo, thầm nghĩ nhanh chút đem Tiểu Ngọc đưa vào động phòng, đợi Tống gia phát hiện cưới sai người cũng đã muộn.

Mai lão gia đối Dương Du vừa đấm vừa xoa, thị uy khuyên bảo, Dương Du lại không nói tiếng nào, nghĩ đến nha đầu kia đã vâng lời, liền yên lòng. Dương Du cũng là lười dây dưa với hắn, nàng biết nay là bởi vì mình là cá nằm trên thớt, vậy cứ vui vẻ làm cá thôi, ngoan ngoãn mặc bọn họ chém giết trước đi.

Nếu Tống Tiềm không phải thân mình có bệnh, hắn vốn là nên dắt một đám nhân mã tới rước dâu, có nhạc sĩ, người dẫn ngựa, bà mối, kiệu phu, người rải hoa, hoan hỉ vui mừng đem tân nương tử lên kiệu “Trở về nhà”--vấn đề là Tống Tiềm lại bệnh, Mai gia cũng không muốn phiền phức, liền hết thảy giản lược, trực tiếp dùng kiệu nhỏ đem tân nương tử đưa đến Tống gia.

Lúc lên kiệu, Hinh Nhi cùng đám nha đầu khóc sướt mướt, có thể thấy được bình thường Tiểu Ngọc nhân duyên cũng tốt lắm. Mai lão gia sợ đám nha đầu làm hỏng việc, lớn tiếng quát mắng các nàng trở vào nhà, vội vàng thúc giục kiệu phu xuất phát.

Dương Du lần đầu ngồi kiệu, lắc lắc lắc lắc thực không thoải mái, Hoa Quán (mũ hoa) và khăn voan trên đầu nàng, vốn có chút nặng, giờ phút này lại cảm thấy hỗn loạn. Nghe tiếng nhạc bên ngoài, nàng biết, bản thân đã

https://thuviensach.vn

sắp từ chỗ xa lạ này đi đến một chỗ xa lạ khác, nàng sẽ thay thế "Tiểu Ngọc", ở thời đại này tiếp tục sinh tồn.

Từ nay về sau, thế gian không có Dương Du, chỉ có Tiểu Ngọc!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Bái Đường Thành Thân

Tống gia là một khu nhà ba gian, tuy rằng giờ đây gia đạo lụi bại , nhưng nhà cửa vẫn còn tươm tất, đây là nhà tổ mà năm xưa thái tổ phụ của Tống Tiềm xây dựng.

Sáng tinh mơ, Tống gia yên tĩnh đã lâu cũng có chút hơi người, bọn hạ nhân Mục gia mang hương án đến nhà chính, xếp đặt thức ăn, rau dưa và trái cây, rượu trắng, ly trà, đôi đũa. Tống Tiềm mặc áo chú rể, đã bái tổ tông và bài vị cha mẹ, quỳ gối trước hương án có chút buồn bã. Cha mẹ vẫn ngóng trông mình thành gia, hôm nay đại hôn, lại chỉ có một mình xử lý, thực sự đơn bạc lạnh lùng. Tống gia nhiều đời đơn truyền (chỉ có một con nối dõi), trong tộc hắn cũng không có bà con thân thích, ngay cả mời người đến tham dự hôn lễ cũng không thể -- huống chi còn mang danh bệnh hủi? Một thân bệnh tật, cũng không biết bao lâu có thể tốt được, còn muốn liên lụy đến thê tử sắp qua cửa cùng mình chịu khổ.....

Đang lúc này, Mục Duẫn Hà lại dẫn theo vài người tới, còn có bà mối Trần nổi danh ở thôn bên cạnh, hôn lễ không có bà mối còn ra thể thống gì? Nếu muốn làm, thì cũng phải làm cho trọn vẹn mới tốt.

Lúc mặt trời lên đỉnh, bên ngoài Tống gia vang lên tiếng chiêng trống, đội ngũ đưa dâu đến. Mục Duẫn Hà nói với Tống Tiềm:“Thiên Thành, ra cửa đón dâu đi!”

Tống Tiềm đi đến ngoài cửa, lúc này bà mối Trần mang theo hai người phụ nữ giúp đỡ, đã ở trước cửa rải đậu, cơm rang, trái cây nhỏ và đồng tiền,

https://thuviensach.vn

vài đứa trẻ bị hấp dẫn chạy đến bắt lấy, cướp đi, tốt xấu cũng xem như không khí vui mừng.

Mai lão gia xuống kiệu, phân phó Chu tẩu bảo vài nha hoàn đỡ cô dâu xuống kiệu, trước khi vào cửa, nàng còn phải bước qua yên ngựa, có lẽ bởi vì "Yên""An" Đồng âm, ý muốn bình an. Trên đất trải một tầng thảm mỏng, hai tỳ nữ của Mục gia tiếp đón, một người cầm nến dẫn tân nương đi, một tỳ nữ khác cầm gương đi lùi. Tân nương Tiểu Ngọc bị che khăn voan cũng không biết bên ngoài làm nhiều trình tự như vậy, nàng mơ mơ màng màng bị dẫn đến nhà chính.

Bà mối Trần nhét vào tay Tống Tiềm một đầu dây của thẻ bài đồng tâm, lại đem đầu dây kia nhét vào tay Tiểu Ngọc, sau đó bà chỉ huy đôi tân nhân mặt đối mặt đi đến hương án, bái lạy linh vị tổ tiên, rồi bái lạy hai người ngồi ở ghế Thái sư trong nhà chính – Mục học sĩ đại diện nhà trai và Mai lão gia đại diện nhà gái.

Bà mối Trần dõng dạc nói: "Mời tân nhân bái -- thiên thần kì Đông vương công Tây Vương Mẫu – bái tiếp – bái tiếp --"

"Mời tân nhân bái -- bổn gia cấm kỵ Long thần tỉnh táo môn quan – bái tiếp – bái tiếp --"

"Mời tân nhân bái -- bổn gia phục sự hương khói hết thảy thần linh – bái tiếp – bái tiếp --"

"Mời tân nhân bái -- cao tổ ông cố cha mẹ chồng tổ phụ tổ mẫu – bái tiếp – bái tiếp --"

Tiểu Ngọc đứng dậy cúi lạy rồi cúi nữa, trên đầu còn Hoa Quán lớn như vậy, quả thực là khó chịu đến cực điểm, sao phải bái nhiều như vậy? Nghe bà lão kia nheo nhéo nói không biết là nói cái gì, Tiểu Ngọc thật sự muốn lấy đồ che miệng bà ta lại.

https://thuviensach.vn

Cái khăn voan làm nàng không thấy được “Trượng phu” của nàng, chỉ có thể nhìn thấy một đối giày màu đen, cũng không biết người bệnh hủi trong truyền thuyết này mang bộ dạng gì. Nàng không thấy được, nhưng người khác đều có thể thấy, Mai lão gia, Tống tẩu của “Nhà mẹ đẻ” thấy Tống Tiềm quả nhiên như trong lời dồn đại, đầy mặt và đầu cổ đều là mụn nước, trên người còn có mùi khó chịu, yếu ớt không chịu nổi, bước chân phiêu diêu, đều âm thầm sợ hãi.

Vội vàng bái lạy xong, một đôi tân nhân liền bị đưa vào động phòng, bà mối Trần và nhóm phụ tá của bà lại đến bên giường rải thước, tiền, quả, đường, vừa rải vừa lẩm bẩm:“Tát trướng đông, liêm mạc thâm vây chúc ảnh hồng. Giai tức úc thông trường bất tán, họa đường ngày ngày là xuân phong; Tát trướng thượng, giao gáy uyên ương thành hai hai. Theo nay mộng đẹp diệp duy hùng, đi gặp tấn châu đến nhập chưởng; Tát trướng sau, vợ chồng hài hòa dài bảo thủ. Cho tới bây giờ phu xướng phụ tướng tùy, đừng làm sư tử hà đông rống.....”

Tiểu Ngọc coi như nghe diễn , đến cổ đại vài ngày, hôn lễ hôm nay thật sự là làm cho nàng “Đại khai nhĩ giới”, một bà lão lại có văn phong tốt như vậy! Xem ra bản thân mình là giáo viên ngữ văn đến cổ đại cũng thành kẻ thô thiển, nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề -- cổ nhân đều là dùng chữ phồn thể, nàng cũng không biết viết, thật đúng là thành phần trí thức trong nháy mắt trở thành mù chữ!

Rải xong kẹo, bà mối Trần mang đến hai ly rượu, trên ly rượu dùng chỉ hồng kết mối đồng tâm, bà mối Trần để vào tay mỗi người một chén, còn giống như đang ngâm thơ:

"Ngọc nữ đôi môi uống mấy phần, trên chén nhỏ hơi có vết hồng. Tiên lang cố ý lưu tàn rượu, vì tiếc hương thơm không đành uống. . . . . ."

Tiểu Ngọc nghe được trợn mắt há hốc mồm, thơ này..... nghe giống như đang tán tỉnh vậy? Hôn lễ cổ đại thật là huyền diệu mà.....

https://thuviensach.vn

Hai người cùng uống rượu hoàn thành "Lễ hợp cẩn", bà mối Trần thúc giục bọn họ:"Đem chén ném xuống đất! Mau chút!"

Ném đồ thì ai không biết, Tiểu Ngọc nghĩ vậy. Nàng tùy tay đem chén ném xuống đất, đồng thời cũng nghe thấy một tiếng chén rơi khác. Chỉ nghe bà mối Trần khoa trương hô to:"Ôi, điềm lành, điềm lành, điềm tốt nha, một chén nhảy lên một chén đứng yên (?), con đàn cháu đống! Chúc mừng chúc mừng!"

Không phải chứ, ném ly rượu mà cũng nói được như vậy?

Ném ly rượu xong, bà mối Trần lại bắt hai người đứng song song, Tiểu Ngọc cảm nhận được một bàn tay phụ nữ mập mạp vói vào khăn voan, bắt lấy một lọn tóc của mình, kết chung với tóc của quan tân lang bên cạnh. Nàng đau thiếu chút nữa rơi nước mắt, thì ra đây là "Kết tóc" trong truyền thuyết, cũng chỉ là làm tượng trưng thôi mà, nàng còn tưởng rằng hai người phải kết nguyên đầu tóc cùng một chỗ -- vậy làm sao mà đi được?

Người ta nói, kết tóc thành vợ chồng, ân ái không hai lòng, nhưng mà ông trời ơi, người thật sự muốn ban cho ta một người chồng bị hủi sao? Ta biết sai rồi..... Tiểu Ngọc vô cùng ai oán.

Nghi thức "Kết tóc" hoàn thành, hôn lễ này coi như xong. Tiểu Ngọc bị hai bà vú già dìu đến ngồi trên giường, rốt cục thở phào nhẹ nhõm – mệt quá chừng!

Hôn lễ hẳn là phải có mấy bàn tiệc rượu, nhưng tình hình của Tống Tiềm đặc biệt, cũng giản lược luôn. Mai lão gia đại công cáo thành, vui mừng không thôi, sao dám ở lâu? Dù sao bây giờ cũng đã bái đường, trở thành vợ chồng chính thức, cho dù Tống gia cùng Mục học sĩ phát hiện hắn thay mận đổi đào, có thể kiện hắn cái gì? Cho nên liên tục nói thân thể không khoẻ, bàn chân như bôi dầu, chạy nhanh như bay.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm đưa Mục học sĩ đưa đến cửa, nói:“Chất nhi vốn nên mở tiệc chiêu đãi thúc phụ, nhưng hiện nay có nhiều bất tiện, mong rằng thúc phụ thứ lỗi!”

Mục học sĩ nói: “Thiên Thành, cháu với ta còn gì phải khách sáo? Có thể nhìn thấy cháu thành gia, thúc phụ coi như cũng buông được tảng đá lớn trong lòng, không phụ mối giao hảo của ta và phụ thân cháu lúc xưa.....” Mục học sĩ có chút nghẹn ngào, lại làm vẻ mặt vui mừng nói: “Cháu xem, thúc phụ người già rồi, cũng sắp thành lão hồ đồ, hôm nay là ngày vui của cháu, mau trở về với thê tử của cháu đi!”

Tống Tiềm để Mục học sĩ đem bọn người hầu về, Mục học sĩ bắt đầu không chịu, nhưng Tống Tiềm kiên quyết chối từ, cũng chỉ có thể dẫn người đi. Mục học sĩ biết thế chất tuy rằng hiền hoà, nhưng cũng là người kiên cường , không dễ dàng chịu sự giúp đỡ, lúc trước chỉ vì hôn sự không thể không có ông giúp, bây giờ bất luận thế nào cũng không muốn nhận ân huệ của ông.

Mục học sĩ rời khỏi Tống gia, quay đầu nhìn lại, nghĩ rằng thế chất bây giờ gặp nhiều tai họa, không biết thê tử mới cưới của hắn, có thể chiếu cố tốt hắn hay không?

Tiểu Ngọc không có nghĩ qua sẽ chiếu cố “Trượng phu” của nàng như thế nào, nàng bây giờ là con ốc còn không mang nổi vỏ của mình.

Tiểu Ngọc rất đói bụng, bánh trôi từ buổi sáng đã tiêu hóa hết rồi, cho tới bây giờ nàng là người ăn cơm đúng giờ, lúc này cả ngày không một giọt nước, cơ hồ đói muốn xỉu rồi.

Thừa dịp trong phòng không có người, nàng vội vàng sờ soạn trên giường tìm được một ít quả hạch, vội vàng nuốt vào bụng, cũng không có mùi vị gì, có điều tốt hơn so với để bụng trống không.

Nàng thật sự nhớ tới KFC tốt đẹp cỡ nào, ít nhất có thịt ăn.....

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nghe được ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, nàng nhanh chóng trùm lại khăn voan, đoan đoan chính chính ngồi trên giường. Người tới đi đến trước mặt nàng, nàng nhìn thấy một đôi giày màu đen, biết là Tống Tiềm đến đây.

Tiểu Ngọc đột nhiên ý thức được, ở thời đại này, nàng đã "Lập gia đình" , hôm nay, chính là đêm động phòng hoa chúc..... Không thể nào?

Nàng rốt cục cũng bắt đầu hồi hộp.

"À..... Nàng đói bụng không?"

Một giọng nam có chút yếu ớt vang lên bên tai nàng, tuy rằng nghe có vẻ khí tức không yên, nhưng không mất trong trẻo, không khó nghe như trong tưởng tượng, cũng tốt cũng tốt. Hơn nữa hắn hỏi điều Tiểu Ngọc đang nghĩ, lập tức có ấn tượng tốt với vị Tống công tử này, biết thương người a!

"Có một chút....." Tiểu Ngọc không dám nói mình rất đói bụng, nghe nói con gái cổ đại mỹ đức hàng đầu chính là rụt rè, nàng giả bộ thục nữ. Trên thực tế, nàng đã bắt đầu bị ảo giác, trong đầu đều là vịt quay Bắc Kinh, bánh rán thịt bằm, mỳ ống..... Hả? Sao lại giống như nghe được mùi mì vậy? (ta chém)

Một chén ấm áp được nhét vào tay nàng, còn có một đôi đũa mun.

"Ăn đi." Tống Tiềm ôn hòa nói, bản thân cũng cầm lên một chén ăn, bận rộn nửa ngày, giờ phút này đã sắp hoàng hôn, hắn cũng có chút bụng đói bụng.

Tống Tiềm phát hiện Tiểu Ngọc không nhúc nhích, không khỏi có chút nghi hoặc hỏi: "Sao nàng không ăn?"

Sao ta lại không ăn? Ngươi thử trùm cái khăn voan quỷ quái này xem, coi ngươi ăn được hay không! Tiểu Ngọc âm thầm mắng, Tống Tiềm nhìn

https://thuviensach.vn

nửa khắc cũng phát hiện ra vấn đề,“Nga” một tiếng, buông chén xuống cầm lấy một cây dài đã chuẩn bị sẵn, lấy khăn voan của nàng ra.

Ánh hoàng hôn hơi chiếu vào phòng, Tiểu Ngọc nhất thời không thích ứng ánh sáng, nheo nheo mắt, sau đó thấy được trượng phu của nàng.

Tống Tiềm sau khi gạt khăn voan ra, mới nhớ tới vẻ mặt của mình khó coi, thực xấu hổ chờ vợ mới cưới lộ ra vẻ khinh bỉ. Hắn thấy một cô gái thanh tú có đôi mắt to tròn, mặc dù không có vẻ đẹp lóa mắt như trong lời đồn, nhưng làm cho người ta cảm thấy thân thiết, nghĩ người như vậy là vợ mình, lòng Tống Tiềm có một tia vui mừng, nhưng đảo mắt đã bị ưu sầu thay thế.

Nhưng mà, nàng không có trừng mắt, cũng không có thét chói tai, mà là tò mò nhìn bộ dáng của hắn. Tống Tiềm bị Tiểu Ngọc nhìn rất không tự nhiên, liền hỏi: “Nương tử, vì sao nàng nhìn ta như vậy, có phải ta quá khó nhìn hay không?”

Tiểu Ngọc gật gật đầu, lại lắc đầu, lúc Tống Tiềm đang không hiểu gì hết, nàng đột nhiên nói một câu: “Ngươi vốn đâu phải bệnh hủi đâu!”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Tiểu Ngọc Biện Chứng

Tiểu Ngọc gật gật đầu, là trả lời câu "Có phải ta quá khó nhìn hay không" của Tống Tiềm. Khó coi, thật khó coi a! Nếu đổi lại người khác, phỏng chừng đã bị dọa ngất đi rồi, nhưng Tiểu Ngọc lại không bị dọa chút nào, vì sao vậy? Bởi vì nàng cư nhiên sinh ra cảm giác "Người cùng cảnh ngộ" với Tống Tiềm, trời ạ, thì ra ta không phải là người duy nhất bị nhiều mụn như vậy, núi này cao còn có núi khác cao hơn, anh bạn trẻ này bị mụn thật quá khoa trương!

Cho dù khoa trương, đó cũng chỉ là mụn nhọt, không phải bệnh hủi! Cho nên Tiểu Ngọc mới có thể liều mạng lắc đầu, nghĩ rằng những người đó đã bị gì? Như thế nào lại nghĩ đây là bệnh hủi?

Tiểu Ngọc chưa từng chính mắt nhìn thấy người bệnh hủi, nhưng cũng thấy trên mạng và tivi rồi, người bệnh hủi thật sự có mỗi mụn nước trường kì như vậy, nhưng còn có ban đỏ, sưng tấy mưng mủ, lông mi thưa thớt, làn da khô ráo, tứ chi cân thô, miệng méo mắt xếch, vân vân, nhưng Tống Tiềm, trừ bỏ trên mặt nhiều mụn mủ, ngũ quan vẫn bình thường, làm gì có những triệu chứng đó?

Tống Tiềm nghe câu nói đầu tiên của vợ mới cưới lại là "Ngươi vốn đâu phải bệnh hủi đâu", quả thực có một loại trầm oan phải tuyết cảm giác, cảm thán nghĩ, tài nữ chính là tài nữ a, quả nhiên khác với những thôn phụ vô tri!

Tống Tiềm nói: "Ta vốn không phải bệnh hủi, đại phu sớm chẩn đoán qua, là hoàng thủy sang."

https://thuviensach.vn

Hoàng thủy sang? Tiểu Ngọc vừa nghe qua, sao quen tai quá vậy? Hoàng thủy sang, hoàng thủy sang.....

"À, là mụn mủ thôi mà!" Tiểu Ngọc thở phào một hơi, không phải bệnh hủi là tốt rồi, nàng không phải kỳ thị người bệnh hủi, vấn đề là bệnh kia thời đại này vẫn còn chưa chữa được, còn lây lan rất mạnh. May mắn may mắn! Có điều, không biết mụn mủ này có lây hay không, cẩn thận vẫn hơn.....

Tâm tình nhất thời sáng sủa, khẩu vị rất tốt, Tiểu Ngọc nhanh chóng cầm lấy bát mỳ kia ăn ngấu nghiến.

Tống Tiềm có chút kinh ngạc nhìn tướng ăn "cùng hung cực ác" của Tiểu Ngọc, cái đó và tiểu thư khuê các trong suy nghĩ của Tống Tiềm chênh lệch rất lớn, có điều..... thật đáng yêu.

Tống Tiềm cũng ăn bát mỳ của mình, hai người hai mặt nhìn nhau, bỗng nhiên cảm thấy không khí trong phòng trở nên cổ quái.

"Cái kia..... à....." Tiểu Ngọc chưa nghĩ ra nên xưng hô như thế nào với người trên danh nghĩa đã là trượng phu của nàng, "Ta có thể bỏ Hoa Quán này xuống không?"

"Nga, có thể a..... Ta mang chén xuống bếp, nàng thay quần áo trước đi." Tống Tiềm vội vã đi rồi. Tiểu Ngọc nghĩ đại ca ngươi chạy cái gì chứ, chẳng lẽ ngươi còn hồi hộp hơn ta? Mặc kệ như thế nào, Tiểu Ngọc đã muốn nhanh cởi trang phục và đạo cụ siêu nặng này ra, cũng may là thời tiết không quá nóng, thực không thể tưởng tượng tháng sáu mà mặc trang phục như vậy là sao chịu nổi cả ngày trời.

Tiểu Ngọc mở rương của hồi môn, lấy ra một bộ y phục màu trắng đơn giản mặc vào.

https://thuviensach.vn

Hai ngày ở cổ đại, chuyện thứ nhất nàng học Hinh Nhi là mặc quần áo, không học không được a, nàng là nha đầu chứ không phải tiểu thư, mình không tự mặc quần áo chẳng lẽ có người hầu hạ? Làm hại Hinh Nhi nghĩ nàng rơi xuống nước bị ngốc, bằng không sao cả mặc quần áo cũng không biết? Khóc một thôi một hồi, làm cho Tiểu Ngọc rất bất đắc dĩ.

Rất lâu sau Tống Tiềm mới cầm một ngọn đèn đi vào, châm hai cây nến đỏ trong phòng. Đêm tân hôn, ánh nến hồng lay động, vốn là cảnh đẹp nhân gian, chỉ là một đôi nam nữ thanh xuân trong phòng đều không có tâm trạng thưởng thức.

Người ta là "nhìn nhau không nói, hai hàng lệ rơi", hai người bọn họ cũng không có rơi lệ đầy mặt, nhưng mà trên mặt đều là ngượng ngùng , Tống Tiềm là xấu hổ, Tiểu Ngọc là căng thẳng.

"Nương tử, nàng chắc là mệt rồi? Nghỉ ngơi sớm một chút. Nàng yên tâm, chăn gối đều là mới thay, ta chưa dùng qua. Ta đến thư phòng ngủ."

Vẫn là đàn ông con trai như Tống Tiềm mở miệng nói trước, Tiểu Ngọc vừa nghe, tảng đá lớn trong lòng cũng buông xuống một nửa, càng có ấn tượng tốt với Tống Tiềm. Thức thời! Tiểu Ngọc thật muốn giơ ngón tay cái lên khen hắn. Có qua có lại mới toại lòng nhau, nàng cũng không thể mặc kệ người ta, tốt xấu cũng đáp một câu.

"Cảm ơn." Suy nghĩ nửa ngày, Tiểu Ngọc chỉ nói hai chữ. Đột nhiên nhớ tới một chuyện, còn nói: "Ách, cái kia, ngươi gọi ta Tiểu Ngọc là được rồi." Nàng thật sự nghe không quen tiếng "nương tử" này.

Tống Tiềm nhớ tới khuê danh của thê tử phải là Minh Châu, "Tiểu Ngọc" có lẽ là nhũ danh? (giống tên cún cơm vậy đó) Tính cách của Tống Tiềm rất phóng khoáng, cũng không loại người đọc sách cổ hủ, lập tức nghe lời, liên tục gọi nàng là "Tiểu Ngọc".

https://thuviensach.vn

Kỳ thật Tiểu Ngọc làm như vậy, còn có một ý tứ khác, chính là nàng cũng không muốn gọi Tống Tiềm là "tướng công", nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không gọi được! Mà trực tiếp gọi "Tống Tiềm" cũng không được, không nói đến phụ nữ cổ đại không nên gọi tục danh của chồng, ngay cả người bình thường cũng không thể gọi tên người ta, nhất là người đọc sách. Nàng nhớ từng nghe thầy dạy lịch sử nói, ở cổ đại, mình gọi tên của người ta, cũng giống như mắng chửi người ta vậy, chỉ có thể gọi tự của hắn, [Tam Quốc Diễn Nghĩa] Trong thư Mã Siêu viết cho hoàng đế nước Thục, nói "Mạnh Đức giết ta trăm khẩu", bị người ta giết trăm người trong nhà, ngươi còn phải gọi hắn là Mạnh Đức, không thể gọi Tào Tháo, bằng không chứng minh ngươi là người không có văn hóa.

"Ta có thể gọi ngươi là Thiên Thành không?"

Tống Tiềm chấn động, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác ấm áp. Trước kia, có rất nhiều người gọi hắn là Thiên Thành, lúc phụ thân còn sống, tú tài, thư sinh đều thích du ngoạn với hắn, người người đều gọi hắn là "Thiên Thành Thiên Thành", thân mật vô cùng. Bọn họ từng cùng hắn xúc cúc, du hồ, mở tiệc vui vẻ, nhưng lần này trở về, không chỉ cha mẹ và tài sản đều mất đi, còn nhiễm một thân bệnh, ai cũng đều trốn tránh hắn. Trừ bỏ thế bá Mục Duẫn Hà, không có người thứ hai gọi hắn "Thiên Thành", mà là gọi hắn "Bệnh hủi","Lại ăn mày","Thối xin cơm".....

Tiểu Ngọc một tiếng "Thiên Thành", làm cho hắn sống lại cảm giác những năm tháng ấm áp ngày xưa, trước khi nhà tan cửa nát, hắn vẫn còn là một tiểu thiếu gia nhàn nhã.

"Tốt, vậy nàng gọi ta Thiên Thành đi." Tống Tiềm ôn nhu nói.

Tiểu Ngọc nghe Tống Tiềm sảng khoái đồng ý như vậy, xem ra người này ở chung cũng tốt lắm, bỏ qua bị mụn mủ, vẫn rất thân thiện. Tính cách tốt, rất quan trọng nha!

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm để Tiểu Ngọc nghỉ ngơi tốt, thật sự đến thư phòng bên cạnh. Oa, rất thành thật nha! Tiểu Ngọc nhịn không được lại khen thầm, hắn biết trên người mình có bệnh, cư nhiên không đề cập chuyện động phòng, thật sự là đàn ông tốt. Tiểu Ngọc nghĩ, ân, người tốt như vậy, nên giúp hắn mới phải, không phải là trị mụn thôi sao? Đó là sở trường của ta!

Tống Tiềm đến thư phòng, đốt một ngọn đèn nhỏ, bắt đầu đọc sách dưới ánh đèn.

Nhưng không biết sao, hôm nay đọc sách, không thể tập trung như trước. Tống Tiềm lật vài trang, lại như mất hồn, bất tri bất giác nghĩ đến cô gái đáng yêu phòng bên cạnh..... Bây giờ là vợ hắn.

Nàng cùng với người trong suy nghĩ của hắn, không giống nhau lắm -- nói đến tài nữ, hắn cảm thấy nên giống mẹ hắn Lâu phu nhân vậy, nhàn tĩnh ôn nhu, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tiến thối có độ. Cô nương này lại trong sáng hoạt bát. Nhưng mà nàng cũng không có ý chán ghét bệnh của hắn, đơn độc gả vào nhà hắn, ngay cả nha hoàn hồi môn cũng không có, chắc là những nha đầu này cũng sợ bện của hắn đi? Trên mặt nàng cũng không chút u sầu, mà là vẻ mặt sáng sủa bằng lòng với số phận, làm cho tâm hồn bị mây đen che phủ của hắn được trấn an rất nhiều.

Đây là thê tử kết tóc của hắn đời này kiếp này! Nghĩ đến đây, khóe miệng Tống Tiềm lại hiện lên ý cười thảng nhiên.

Lúc này, cửa thư phòng lại bị gõ nhẹ hai tiếng.

“Thiên Thành, ngươi..... Đã ngủ chưa?”

Tống Tiềm mở cửa thư phòng, nhìn thấy Tiểu Ngọc đứng ở cửa.

“Còn sớm quá, ta ngủ không được. Trong nhà chỉ có hai người chúng ta?” Tiểu Ngọc thấy Tống Tiềm dễ nói chuyện, nàng là người trước giờ rất hòa đồng, nhanh chóng xem hắn như người một nhà, khi nói chuyện không

https://thuviensach.vn

khỏi thân mật một chút. Bây giờ cũng chỉ tầm bảy tám giờ tối thôi, người hiện đại quen thức khuya có thể ngủ mới lạ đó.

Tống Tiềm nói: “Đúng vậy, người hầu hôm nay đều là của Mục thế thúc, đến giúp lo liệu hôn sự, ta đã bảo bọn họ đi về.”

“Vậy, chúng ta nói chuyện phiếm, được không? Một mình ta ngồi trong phòng, buồn lắm .” Tiểu Ngọc mắt to lấp lánh nhìn Tống Tiềm, vẻ mặt khẩn cầu. Nếu nói lúc mới đầu nhìn mặt Tống Tiềm có chút khó chịu, nhìn riết cũng quen, tốt xấu gì nàng cũng nhìn mặt mụn của mình ba bốn năm, khả năng chấp nhận cũng tốt hơn người thường rất nhiều.

Tống Tiềm mời nàng vào thư phòng, lấy ghế cho nàng: “Ghế này ta ít ngồi, rất sạch sẽ, nàng ngồi đi.”

Tiểu Ngọc thầm khen hắn cẩn thận săn sóc, không thể tưởng được mình ở hiện đại xem mắt vô số, gặp được bao nhiêu đàn ông vô lại cực phẩm, rốt cục gặp được người khiêm tốn ở cổ đại, không dễ dàng a! Xem ra phát huy truyền thống mỹ đức Trung Quốc vẫn là quan trọng.

Nhưng mà thấy hắn cẩn thận khắp nơi như thế, cũng nhìn ra thật sự hắn rất để ý bệnh của mình, bằng không sẽ không cần mọi lúc mọi nơi sợ lây bệnh cho người khác. Tiểu Ngọc sâu sắc cảm nhận, người này bề ngoài hiền hoà, trên nhưng nội tâm lại rất cao ngạo, nghĩ đến người có tâm tính như hắn lại gặp phải kiếp nạn này, còn gặp phải chứng bệnh lạ, không biết trong lòng có bao nhiêu khổ sở, thật khó cho hắn .

“Thiên Thành, sao ngươi lúc nào cũng lấy tóc phủ trước mặt? Như vậy thật ra cũng không tốt.”

Tống Tiềm cảm xấu hổ, chần chờ một hồi nói: “Có gì không ổn?”

“Ta nghĩ ngươi có thể là cảm thấy trên mặt nhiều mụn quá, thật khó coi, liền muốn dùng tóc che khuất chúng nó, để cho người khác không nhìn

https://thuviensach.vn

thấy? Nhưng mà, như vậy ngược lại bệnh sẽ nặng hơn!” Tiểu Ngọc nghiêm túc nói.

Trong lĩnh vực trị mụn, Tiểu Ngọc có thể nói là chuyên gia, đều là kinh nghiệm đổi bằng máu và nước mắt nha.

“Ta nhớ bệnh mụn mủ này, phần nhiều là do thời tiết quá ẩm nóng, lại thêm bị phong hàn mà thành. Nghe nói Thiên Thành ngươi từng rơi xuống nước sợ hãi quá độ, lại nhiễm phong hàn, có lẽ khi đó bắt đầu bị bệnh? Thêm trên đường vất vả, lại đi cùng ăn mày về nhà, đoán chừng trên người ăn mày có bệnh ngoài da, chắc là ngươi bị nhiễm vi khuẩn..... Nga, không phải, là nhiễm phải mầm bệnh.” Tự nhiên lại nói danh từ ở hiện đại, bó tay, tư duy của nàng vẫn còn ở thế kỷ 21 mà.

Ánh mắt Tiểu Ngọc lấp lánh nhìn Tống Tiềm, người này bề ngoài xấu xí vô cùng, nhưng nội tâm lại là một nam tử ôn hòa như ngọc, nàng muốn giúp hắn.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Lời Nói Như Đuốc Soi Đêm

Tống Tiềm nhìn cô vợ nhỏ chậm rãi nói, không phải là muốn giễu cợt hắn, mà là rất nghiêm túc phân tích chứng bệnh của hắn, một chút xấu hổ vừa rồi cũng không còn. Tống Tiềm nhận thấy, hai vợ chồng nói chuyện là lẽ thường tình, hắn không nên cảm thấy xấu hổ mới đúng.

“Tiểu Ngọc, Mục thế thúc cũng có mời vài đại phu cho ta, cũng nói là bị phong hàn, uống thuốc bôi thuốc cũng đều thử rồi, nhưng cũng không thấy đỡ hơn, thật sự trong lòng ta cũng rất lo lắng.....”

“Đừng vội đừng vội, bệnh này càng vội càng nhanh phát hỏa, không tốt đâu. Đầu tiên cần phải làm là bình tâm tĩnh khí, giữ con người bình tĩnh..... À, là phải thoải mái. Nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, đúng hay không?”

Tống Tiềm nhịn không được nở nụ cười: “Nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, lời này thật hay!”

Hả, chẳng lẽ câu danh ngôn kinh điển này lại chưa có mặt ở đây, ta không cẩn thận đã đi trước thời đại rồi? Làm một người xuyên không, chuyện này cũng khó tránh khỏi, thôi kệ nó đi. Tiểu Ngọc tiếp tục nói: “Uống thuốc tất nhiên quan trọng, nhưng hộ lý (tẩy rửa sạch sẽ) thường ngày mới quan trọng nhất!”

“Hộ lý?” Tống Tiềm nhất thời nghe không hiểu.

“Đúng vậy, hộ lý! Tỷ như nói quần áo ngươi mặc, đệm chăn, đều phải thường thay đổi, hơn nữa lúc giặt tốt nhất là nên trụng nước sôi, nước sôi

https://thuviensach.vn

tiêu độc..... Đánh tan mụn độc, biết chưa? Sau khi trụng nước sôi, thì phơi dưới ánh nắng mặt trời, không thể lơ là đâu! Ngươi có biết vì sao mụn mủ của ngươi chữa mãi không khỏi không?"

Tống Tiềm nghe Tiểu Ngọc nói rõ ràng rành mạch, không giống bịa chuyện, hắn nghe nhập thần, truy hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì bây giờ quần áo ngươi mặc, chăn đệm, khăn tay, đều nhiễm mầm bệnh, những mụn mủ trên người ngươi vỡ ra, nước vàng bên trong là độc nhất! Nước vàng chảy đến đâu thì mầm bệnh lây đến đó, cho dù uống thuốc có tác dụng nhưng lại bị mầm bệnh quấn lấy, tái đi tái lại. Ngươi cần thay quần áo thường xuyên, tắm bằng nước thuốc, mới có thể mau khỏi! Còn có tóc của ngươi nữa --"

Tiểu Ngọc chỉ vào tóc trên mặt Tống Tiềm: "Trên mặt ngươi mãi không khỏi, có liên quan đến tóc trên đầu ngươi. Ngươi biết da đầu sẽ tiết bã nhờn không?" Nàng thấy Tống Tiềm nhíu mày, liền thay đổi cách nói: "Tóc không gội sẽ càng ngày càng dơ, đúng không?" Tống Tiềm gật gật đầu.

"Tóc bị dơ, sẽ bám rất nhiều bụi, bụi bẩn trên tóc lại bị ngươi đem đến trên mặt, tiếp xúc với mụn mủ của ngươi, những mụn mủ dễ vỡ lại bị ma sát nhiều vậy, ngươi nghĩ có thể chữa hết bệnh không?" Tiểu Ngọc chưa biết cách dùng từ của cổ nhân, nàng cố gắng giải thích với Tống Tiềm vì sao không nên để tóc phủ trên mặt.

Tiểu Ngọc đối với việc này là kinh nghiệm thương đau, bản thân nàng cũng từng gặp qua việc tương tự. Có một số nữ sinh cũng giống như nàng trước kia, thích để tóc mái rất dày, tóc dài xõa ngang vai, sau đó che khuất hơn phân nửa gương mặt bị mụn của mình, nhìn giống như là để bảo vệ nhược điểm của mình trước mắt người khác, thật sự đối với việc trị mụn chẳng có ích lợi gì, đau dài không bằng đau ngắn, vén hết tóc để gương mặt nhìn thấy ánh mặt trời, đó mới là điều tốt nhất! Tiểu Ngọc cũng là đã bị

https://thuviensach.vn

đánh đau mới học khôn, nhìn thấy chỗ dựa duy nhất ở cổ đại của nàng phạm phải sai lầm này, nàng không thể không nói cho hắn biết.

Lúc Tiểu Ngọc ở một mình trong phòng, đã cẩn thận suy nghĩ làm sao để tồn tại ở thế giới này. Một cô gái không thể tự nuôi sống mình bôn ba bên ngoài, tất nhiên là điều phi lý, làm sao nàng có thể tự nuôi sống bản thân mình chứ? Nếu cùng Tống Tiềm thành người một nhà trên danh nghĩa, thoạt nhìn Tống Tiềm cũng là người tốt, trước hết cứ ở lại chỗ này vậy!

Nếu Tống Tiềm bị bệnh khác, Tiểu Ngọc không chắc có thể giúp được, nhưng trị mụn, nói chung vẫn nằm trong năng lực của nàng -- vấn đề là cổ đại không có streptomisin thuốc trị nấm, ai, bàn bạc kỹ hơn, từ từ điều trị trước vậy!

“Đúng rồi, Thiên Thành, tóc cũng phải thường gội, biết không?” Tiểu Ngọc làm cô giáo đã lâu, giọng điệu bảo ban bất giác nói ra, nghe có vẻ già dặn, Tống Tiềm cảm thấy lạ, nhưng chưa nói gì, chỉ cảm thấy Tiểu Ngọc thiệt tình quan tâm bệnh của hắn, trong lòng rất ấm áp.

“Được, Tiểu Ngọc, sao ngươi lại biết nhiều như vậy?” Tống Tiềm hỏi.

Tiểu Ngọc đảo mắt, nói: “Những cô gái chưa xuất giá bọn ta, thường cùng nhau nói các loại chuyện chăm sóc sắc đẹp, nam nhân các người bàn chuyện lớn, những việc nhỏ nhặt này tất nhiên không rành bằng chúng ta, chẳng có gì lạ.”

Lúc nàng nói chuyện, trong lòng chợt nghĩ, nhớ tới thân phận cô dâu giả của mình. Có nên nói với Tống Tiềm hay không? Nếu giờ này không nói, sau này hắn nghe người khác nói, có cảm thấy bị gạt hay không.....

Tâm lý sư phạm là môn học bắt buộc, Tiểu Ngọc lúc đi học thành tích rất xuất sắc, cho tới bây giờ cũng không phải là người học hành qua loa -- người ta hẹn hò, người cô đơn như nàng, không học thì làm gì? Tâm lý học là môn nàng học rất tốt, cũng đã làm cô giáo vài năm, cũng coi như khá tâm

https://thuviensach.vn

đắc với việc tìm hiểu tâm lý người khác. Bây giờ, nàng là người nhà duy nhất của Tống Tiềm, nếu tình cảm của hắn với mình càng ngày càng tốt, rồi bỗng một hôm biết mình là hàng giả, có thể tưởng tượng lúc đó hắn sẽ đau khổ thế nào. Không được, không thể để việc này xảy ra!

Hamlet nói: “Tồn tại hay không tồn tại, đây là một vấn đề.”

Mà đối với Tiểu Ngọc thì, nói hay không nói? Đây đúng là một vấn đề lớn.

Nói, là một nước cờ hiểm. Nàng là người “Mới đến”—cho dù đối với thời đại này hay với Tống gia, đều là như thế. Tuy nói Tống Tiềm thoạt nhìn là người quân tử, nhưng họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, nếu hắn nhất quyết làm theo lễ giáo đem nàng trả về đổi người lại thì làm sao bây giờ? Trả về cũng tốt, nhưng ai biết làm cô dâu giả có bị hình phạt gì hay không? Nhớ đến những hình phạt cổ đại trong sách vở, Tiểu Ngọc liền nổi da gà.....

Không nói? Chính là mang quả bom hẹn giờ, Tiểu Ngọc tự nhận là người nhát gan, ôm theo một bí mật như vậy mà sống, nàng sợ mình sẽ bị suy nhược thần kinh, càng sợ một khi bị phát hiện, Tống Tiềm sẽ không chịu nổi đả kích này – làm sao có người chịu nổi chứ?

Ló đầu ra thì một đao, rụt đầu vào cũng một đao, chết sớm siêu thoát sớm, hay là được ngày nào hay ngày ấy? Thật khó xử mà!

“Tiểu Ngọc, nàng đang nghĩ gì vậy? Vẻ mặt lúc trắng lúc xanh.” Tống Tiềm quan tâm nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc quyết định lấy can đảm trước: “Thiên Thành, ngươi nghĩ ta là người..... Thế nào?” Lời vừa thốt ra, Tiểu Ngọc nhìn sắc mặtTống Tiềm, liền phát hiện mình đường đột, một cô gái cổ đại không có ai lại nói vậy, đừng nói là tự hỏi người khác, mà người ta đang nói chuyện mình cũng phải tránh xa, cái này gọi là phụ đức (đạo đức của phụ nữ).

https://thuviensach.vn

“Việc này.....” Tống Tiềm trợn tròn mắt, có quá trực tiếp rồi không?

Lời nói ra như bát nước đổ đi, Tiểu Ngọc cũng không thể thu lại lời vừa nói, nếu không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, nói tiếp: “Nếu không ta nói vài từ để ngươi hình dung? Dịu dàng? Hiền thục? Xinh đẹp? Hiền lành?”

“.....”

Tống Tiềm hoàn toàn không nói gì. Trầm mặc nửa ngày, hắn nói nhỏ: “Ta thấy, nàng rất tốt.”

“Tốt?” Tiểu Ngọc cho rằng đáp án này tạm được, cũng không quá rõ ràng? Nhưng nàng cũng miễn cưỡng chấp nhận được, tóm lại đây có phải câu trả lời không? Nếu ấn tượng của hắn với mình cũng tốt, vậy có thể tiếp tục .

“Ân, Thiên Thành, chúng ta đã bái đường làm vợ chồng rồi?”

“Đúng vậy, đã là vợ chồng son, đã bái lạy linh vị tổ tiên.”

Tiểu Ngọc phân tích tình huống một chút, xem ra thân phận tạm thời của mình hợp pháp, lo lắng nhiều thêm. Nàng nhìn Tống Tiềm muốn nói lại thôi, Tống Tiềm mặc dù đang bị bệnh, nhưng cũng không ngốc, mà ngược lại, là người rất có trí tuệ, vừa thấy bộ dáng của Tiểu Ngọc, khẳng định là có việc muốn nói.

“Tiểu Ngọc, nàng và ta là vợ chồng, có cái gì không thể nói cùng nhau? Nàng xem Tống gia ta, ngày sau chỉ còn lại ta và nàng sống nương tựa lẫn nhau .....”

Tiểu Ngọc im lặng rất lâu, cuối cùng nhắm hai mắt lại, cố lấy hết can đảm nói với Tống Tiềm: “Thật ra, ta không phải Mai gia tiểu thư Mai Minh Châu, lại càng không phải thê tử của ngươi!”

https://thuviensach.vn

Ầm!

Tống Tiềm chỉ cảm thấy giống như bị sét đánh, từng thớ thịt cũng run rẩy, nàng nói cái gì?

“Nàng..... Không phải con gái Mai gia, nàng là ai?” Giọng Tống Tiềm tràn ngập đề phòng.

Tiểu Ngọc khó khăn nói ra câu kia, sau đó cũng tha lỏng, đem hết chuyện Mai gia từ hôn không được, Minh Châu tiểu thư muốn chết, Mai lão gia thiết kế chuyện tìm người gả thay nói ra, sau đó lén nhìn Tống Tiềm, thấy hắn cư nhiên không có giận tím mặt, sắc mặt lúc đầu xanh mét, sau cũng từ từ dịu lại, không khỏi thở phào. Mình cũng không nhìn lầm, Tống Tiềm là một quân tử không hơn không kém, hắn là sẽ không giận cá chém thớt với nàng, nhưng mà vấn đề bây giờ là hắn sẽ làm gì?

Tống Tiềm mới đầu thật là tức giận không chịu nổi, có cảm giác bị người lừa gạt, sao có thể dễ chịu được? Nhưng sau khi hắn bình tĩnh nghĩ lại, nghĩ đến gia cảnh của mình, còn bệnh này nữa, cơn giận cũng dịu lại. Con gái Mai gia, cũng không thể nói nàng ta sai, ai sẽ muốn gả cho người như mình đây? Mai lão gia lấy người hầu thay chủ, hành vi đáng xấu hổ, nhưng nghĩ lại, cũng là tấm lòng cha mẹ vì con gái thôi! Về phần Tiểu Ngọc, nàng là một nha đầu, chủ nhân muốn nàng làm gì thì phải làm, nàng cũng không có sai.

Chỉ có thể nói là tại mình, căn bản không nên cưới vợ!

“Thiên Thành..... Ngươi đang giận ta sao?” Tiểu Ngọc lo lắng hỏi.

Tống Tiềm nhìn Tiểu Ngọc, ánh mắt của nàng dưới ánh đèn mờ ảo vẫn là long lanh ngấn nước, tràn ngập lo lắng. Hắn nhớ lại vừa rồi Tiểu Ngọc thay hắn biện chứng, lại cho hắn ý tưởng chữa bệnh, có thể thấy được cô nương này không phải người xảo trá, hắn làm sao có thể giận nàng?

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nói: “Ta không tức giận.” Ngữ khí thản nhiên, quả thật không giống như đang tức giận.

“Thiên Thành, ta biết người đọc sách các ngươi trọng chữ tín, bây giờ Mai gia chúng ta từ hôn bội ước trước, ngươi tức giận cũng phải ..... Nhưng mà ta cũng là bị ép buột, ngươi đừng trách ta, được không?”

Tống Tiềm trầm ngâm một hồi, đột nhiên nói với nàng: “Tiểu Ngọc, thật tội cho nàng.”

“A? Nga..... Thiên Thành, ngươi sẽ không tìm Mai gia tính sổ chứ?”

Tống Tiềm lắc đầu. “Làm vậy để làm chi? Kỳ thật, ta vốn không nên nghe theo lời Mục thế thúc, nhắc lại việc hôn nhân, bây giờ chỉ khổ nàng!”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Cô Dâu Xuống Bếp

Tiểu Ngọc có một tia cảm động. Tống Tiềm biết nghĩ cho người khác, thật sự người tốt hiếm có, đáng tiếc Tiểu Ngọc thật sự không có phúc, bị lời đồn đãi dọa sợ mà suy nghĩ nông cạn, mới làm cho người hiện đại như nàng có thể mượn xác hoàn hồn, đến thay nàng ấy hoàn thành đoạn nhân duyên này. Tiểu Ngọc là người hiện đại, không có tư tưởng bái đường thành thân thì sẽ đối với trượng phu trước sau như một, trên thực tế nàng không nghĩ Tống Tiềm là chồng mình, chỉ xem hắn như một cây cỏ cứu mạng, chỉ có thể nhanh chóng bám lấy hắn.

Tiểu Ngọc nói: “Thiên Thành, ngươi là kẻ sĩ, ta là nha đầu, chúng ta đương nhiên không xứng đôi, ta cũng sẽ không mãi chiếm lấy vị trí chủ mẫu của nhà ngươi. Nhưng mà hiện nay ta cũng không thể trở về Mai gia, ngươi coi như rủ lòng thương xót, cho ta ở tạm một thời gian, rồi ngươi viết hưu thư (đơn ly hôn) cho ta, cưới một thục nữ khác được không?”

Đây là biện pháp tốt nhất mà Tiểu Ngọc có thể nghĩ được, trước tiên ở lại Tống gia, chờ nàng hiểu rõ thời đại này rồi, quen với cuộc sống cổ đại, nàng sẽ rời khỏi một mình kiếm sống. Dù sao cũng là một người tự lập, ở Tống gia thì tốt thật, nhưng sao có thể so với cuộc sống tự do tự tại được?

Tống Tiềm nhìn Tiểu Ngọc thật lâu: “Nàng..... Không muốn ở lại đây sao?”

Tiểu Ngọc bị Tống Tiềm nhìn thì hoảng sợ, vội vàng cúi đầu nói: “Ta xuất thân nô tỳ, sẽ làm xấu thanh danh thư hương thế gia của nhà ngươi. Nhưng trước hết để ta giúp ngươi chữa bệnh, được không? Ngươi hết bệnh

https://thuviensach.vn

rồi, ta nhất định sẽ đi, đến lúc đó ngươi có thể thành thân với một tiểu thư danh môn khuê tú khác.” Nàng sẽ không để ý việc bị chồng bỏ đâu, người của thế kỉ 21 mà, một tờ đơn ly hôn có nhằm nhò gì!

Tống Tiềm khẽ gật đầu, nói: “Trước hết nghe theo lời nàng nói đi.”

Tâm trạng đêm nay của Tiểu Ngọc giống như lúc ngồi cáp treo lúc lên lúc xuống, lại thêm đã mệt mỏi nửa ngày, nhìn xem canh giờ không còn sớm, liền tạm biệt Tống Tiềm về phòng nghỉ ngơi.

Tiểu Ngọc ra khỏi thư phòng, không nhìn thấy ánh mắt Tống Tiềm nhìn nàng rời đi, Tống Tiềm nhìn Tiểu Ngọc khuất khỏi tầm mắt của mình, mới lẩm bẩm nói:“Hưu thê? Rời đi? Tiểu Ngọc.....”

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Ngọc dậy rất sớm. Nàng nhìn tấm gương đồng mờ ảo búi tóc, nhưng làm thế nào cũng không đẹp, ở cổ đại lại không có dây thun. Cuối cùng vẫn là mất hết kiên nhân buột kiểu tóc đuôi ngựa, dù sao có lẽ hôm nay cũng không ra ngoài làm gì?

Đi một vòng quanh sân, Tiểu Ngọc vui sướng phát hiện, thì ra ở hậu viện (sân sau) có một ao sen nhỏ!

Bây giờ là đầu mùa hạ, trong ao chưa có hoa sen nở, nhưng những nụ hoa nhỏ xíu đáng yêu đã bắt đầu xuất hiện, xen lẫn trong đám lá xanh mướt, nhìn rất vui mắt, mặc dù không có nhiều như “Tiếp thiên liên diệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng” *, nhưng lại có một cảm giác thanh nhã khác.

--- -------

Bài thơ của Dương Vạn Lý

Hiểu xuất Tĩnh Từ tự tống Lâm Tử Phương

https://thuviensach.vn

Tất cánh Tây Hồ lục nguyệt trung,

Phong quang bất dữ tứ thì đồng.

Tiếp thiên liên diệp vô cùng bích,

Ánh nhật hà hoa biệt dang hồng.

Dịch thơ (Tùng Văn)

Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiễn Lâm Tử Phương

Bát ngát hồ Tây cảnh hạ trông,

Mùa sen khác với mọi mùa không.

Liền trời sắc lá màu xanh ngắt,

Nắng chiếu màu hoa thẫm lạ lùng

--- -----

“Bát ngát trên hồ sen, tầng tầng lớp lớp lá xanh, lá cây vươn lên khỏi mặt ngước, cao vút như vũ nữ xoay vòng, trong những tầng lá xanh, điểm xuyết chút chấm hồng, dịu dàng e ấp, những đóa hóa chớm nở, như viên ngọc sáng, lại như sao trên trời, lại như cô gái tuổi xuân thì..... (ta chém tiếp, bạn nào có nguyên văn xin giúp dùm, hihi)” Tiểu Ngọc không tự chủ được ngâm nga bài khóa [hồ sen ánh trăng], tất nhiên bài khóa này nàng đã giảng không biết bao nhiêu lần, mỗi lần miêu tả vẻ đẹp của hồ sen, học trò đều hỏi, cô ơi, hồ sen thật sự đẹp vậy sao? Bọn trẻ chưa từng thấy hồ sen, ở thế kỉ 21, phong cảnh tự nhiên càng ngày càng hiếm hoi, cho dù có, cũng là nhân tạo mà thôi. “Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu xuất” (nước trong sinh hoa sen, tự nhiên vứt bỏ trang sức đẽo gọt), trước ao sen nhỏ ở Tống gia, Tiểu Ngọc đã cảm thụ được vẻ đẹp chân thật này.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc vừa định xoay người, thiếu chút nữa là rơi vào lòng ngực của ai đó, tập trung nhìn lại, không phải Tống Tiềm còn ai nữa?

“A, Thiên Thành, buổi sáng tốt lành.” Tiểu Ngọc ngượng ngùng chào hắn.

Dưới ánh mặt trời buổi sáng, càng thấy rõ gương mặt của Tống Tiềm, quả nhiên là rất nghiêm trọng. Có điều, hắn thật sự nghe lời nàng búi tóc lên, vấn thành kiểu tóc thư sinh (chẹp chẹp, chắc giống như búi tó củ hành như trong phim vậy), lộ ra gương mặt đầy mụn mủ.

Tống Tiềm đứng sau Tiểu Ngọc đã lâu, nghe nàng thì thì thào cái gì hoa sen hồ sen, câu cú đều rất dễ hiểu , hắn lại càng nghe càng thấy hay, càng nghe càng nhập tâm.

“Tiểu Ngọc, nàng biết chữ sao?” Tống Tiềm đột nhiên hỏi.

Tiểu Ngọc lắc đầu: “Biết được một hai chữ, nhưng thơ văn thì không đọc được.” Nàng nói thật, nàng biết chữ giản thể chứ không phải chữ phồn thể. Nghĩ đến nếu muốn sống ở cổ đại, thì không thể làm một kẻ mù chữ được, nàng nhìn Tống Tiềm, mắt chợt sáng lên, nói: “Thiên Thành, ngươi dạy ta biết chữ được không?”

Tống Tiềm nhìn ánh mắt chờ mong củaTiểu Ngọc, nhất thời không từ chối được, gật đầu đồng ý.

Người cổ đại nấu cơm, thật sự bất tiện mà!

Đây là cảm nhận của Tiểu Ngọc sau nửa canh giờ ngồi trong phòng bếp.

Lúc đầu nàng vô ý nói vớiTống Tiềm là nàng không biết sử dụng phòng bếp, Tống Tiềm còn không tin nổi – nếu nàng là tiểu thư, việc đó cũng không lạ, nhưng nàng là nha hoàn mà?

https://thuviensach.vn

“Ta là người hầu bên cạnh tiểu thư, chỉ giúp nàng ta làm việc lặt vặt, ở phòng bếp thì có đầu bếp và phụ bếp rồi, ta cũng không cần nhúng tay vào.” Tiểu Ngọc nói rất hợp lý, nhưng thật ra rất chột dạ.

Tống Tiềm nghĩ cũng đúng, nô bộc trong những nhà giàu cổ đại, mỗi người điều có chức vụ riêng, bên trong không biết việc bên ngoài, là chuyện bình thường. Hắn vốn cũng không biết nhóm lửa nấu cơm, còn không phải bất đắc dĩ phải học từ nô bộc của Mục gia? Lập tức, Tống Tiềm liền hướng dẫn Tiểu Ngọc nên lấy củi ở đâu, nhóm lửa thế nào, làm sao vo gạo, làm sao nấu cơm..... Làm xong cũng gần trưa. Củi lửa rau dưa ở phòng bếp đều là Mục Duẫn Hà phái người đem qua, đủ cho bọn họ ăn mười bữa nửa tháng.

Tiểu Ngọc không phải người ngốc, học rất nhanh, nơi này cũng không còn vấn đề kĩ thuật gì nữa, mà là vấn đề sức khỏe. Nàng thấy Tống Tiềm dạy nàng mệt đổ mồ hôi, vội vàng nói: “Không nên không nên, Thiên Thành, ngươi cũng không thể ở lâu trong phòng bếp, chỗ này vừa nóng vừa khói, không tốt với những mụn mủ trên người ngươi … a! Ta biết rồi, chắc là trước đây ngươi cũng tự mình xuống bếp nấu cơm, cho nên mụn mủ trên người mới tệ hại hơn! Thiên Thành à, bệnh của ngươi không phải chỉ có uống thuốc là hết, ta đã nói, hộ lý rất quan trọng!”

Nàng đuổi Tống Tiềm khỏi phòng bếp, tự mình tính toán việc nấu nướng trong phòng bếp cổ đại. Nghĩ tới nghĩ lui, tự mình lo một ngày ba bữa, mệt lắm a!

Lúc ăn cơm trưa, Tiểu Ngọc nói với Tống Tiềm: “Thiên Thành, ta nghĩ chúng ta phải mua một người hầu mới được.” Nàng vốn muốn nói “Mời người”, lại không biết ở cổ đại có hình thức làm thuê tự do như vậy hay không, vẫn nên nói “Mua” Có vẻ tốt hơn. “Dù sao cũng phải có người ra ngoài mua củi gạo dầu muối, mua trà mua đồ ăn, trong nhà còn phải giặt đồ, nấu cơm, quét tước, còn phải làm một số việc lặt vặt, nhiều vậy ta cũng

https://thuviensach.vn

không thể làm hết, cũng không thể để một đại thiếu gia như ngươi làm, đúng không?"

Tiểu Ngọc sống vài ngày ở Mai phủ, nàng không phải chỉ lo hoảng sợ, cũng đã quan sát cẩn thận cuộc sống của người cổ đại, cũng hỏi Hinh Nhi những chuyện vụn vặt khác, đây cũng là tính toán vì cuộc sống sau này.

Tống Tiềm cũng không phản đối, chỉ nói: "Ta đã sớm không phải thiếu gia gì nữa! Nhà chúng ta bây giờ, cho dù không phải nhà chỉ có bốn bức tường, nhưng cũng là khó khăn qua ngày, mua người, chi phí không ít đâu! Mướn người còn khó....."

Kinh tế ở thời Tống rất phát triển, mua bán sức lao động là chuyện rất bình thường, những người làm công hay tỳ nữ, giá cũng không cao, nhưng nếu là người có tay nghề giỏi, nữ đầu bếp xuất sắc, tiền công có thể sánh với kĩ sư cao cấp ở hiện đại, gia đình bình thường sẽ không mướn nổi. Tống gia nguyên vốn là nhà quan lại, người hầu, tỳ nữ không ít, nhưng tất cả đã đi theo Tống lão gia lúc đến Phúc Kiến nhậm chức, còn lại vài người, nhưng đều bị cướp giết chết. So với người hầu nam, nữ giúp việc giá hơi thấp hơn, Tống Tiềm nghe đề nghị của Tiểu Ngọc, muốn mướn một nữ giúp việc nhưng cũng là hơi ngoài khả năng, không thể được.

Tiểu Ngọc cười tủm tỉm: "Chỉ cần ngươi đồng ý là được! Chỗ ta không phải có mấy rương đồ cưới sao? Còn có chút tiền và khế ước (giấy tờ ruộng đất), lấy ra xem lại, coi có thể giúp gì hay không. Thiên Thành, ngươi là người đọc sách, lại là đàn ông, những chuyện sinh hoạt trong nhà, ngươi cứ giao cho ta đi, vẫn là phụ nữ bọn ta hiểu rõ chuyện này hơn." Nghĩ đến có thể có người đến thay nàng chia sẻ chút lao động, tâm trạng Tiểu Ngọc tốt hơn! Người ta xuyên qua đều ăn ngon mặc đẹp, nàng yêu cầu không cao, nhưng cũng không thể quá kém đâu?

Tống Tiềm kinh ngạc nhìn Tiểu Ngọc.

https://thuviensach.vn

Dựa theo phong tục và luật lệ của Nam Tống lúc đó, đồ cưới của phụ nữ là tài sản riêng của nàng, khi đã lập gia đình, tuy rằng nàng không thể mang những thứ này ra khỏi nhà chồng, nhưng sử dụng như thế nào, hoàn toàn là quyền của nàng, ngay cả chồng cũng không có quyền can thiệp.

Lúc ấy rất nhiều cô nương sau khi xuất giá, đều quản lý đồ cưới rất chặt chẽ, một văn tiền cũng không lấy ra mua vật dụng trong nhà, toàn bộ để trong túi tiền của mình -- dù sao cả đời con gái chỉ có một lần có thể có nhiều tài sản như vậy, dùng một ít cũng hao một ít chứ bộ, dựa vào những tài sản đó, các nàng có thể được người trong gia tộc kính trọng.

Mà theo Tống Tiềm nhìn thấy, Tiểu Ngọc vốn là một nha đầu, chắc là chưa từng có nhiều tài sản đến thế, lại không hề có tư tưởng giữ riêng cho mình, muốn lấy ra cùng hắn xài chung, phẩm chất này so với những người gọi là danh gia khuê tú, không biết cao hơn bao nhiêu lần!

Tiểu Ngọc không nghĩ tới lời nói của nàng sẽ làm Tống Tiềm cảm động thành như vậy, nàng đơn giản cảm thấy tiền tài là vật ngoài thân, không xài thì để làm gì? Nàng không nghĩ tới thói quen của mình lại trở thành nghĩa cử hiếm thấy ở cổ đại, nàng chỉ là một nhân vật chưa hòa nhập với cuộc sống ở đây thôi.

Hai người đang bàn bạc, ngoài cửa lớn truyền đến tiếng gọi lớn:“Tống thiếu gia, Tống thiếu gia!”

Tống Tiềm đi đến ngoài cửa lớn, nhìn thấy gã sai vặt đen gầy cầm hai túi thảo dược, đưa cho Tống Tiềm: “Tống thiếu gia, Mục lão gia bảo chúng ta đưa thuốc uống hàng ngày đến, tiền thuốc ông đã trả rồi.”

“Tiểu Hồng ca, cảm ơn huynh.” Tống Tiềm cảm kích hướng gã sai vặt vừa chắp tay. Gã sai vặt này là người của Tế Thế đường – một hiệu thuốc trong thành, nhiều lần đưa thuốc đến cho hắn, hơn nữa vẻ mặt luôn tươi cười, cho tới bây giờ cũng chưa từng khinh thường nhìn hắn -- từ lúc về cố

https://thuviensach.vn

hương, không thiếu người coi thường Tống Tiềm, ngay cả những đứa trẻ chăn trâu trong thôn, cũng đều không có vẻ mặt hòa nhã với hắn.

Thêu hoa trên gấm, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rất hiếm gặp!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Sổ Sách Kiểm Kê Tài Sản

“Không cần khách khí, ta đi đây!” Gã đi vài bước, lại quay đầu mà nói: “Tống thiếu gia, nghe nói ngài cưới vợ? Chúc mừng chúc mừng a!”

Tống Tiềm lại chắp tay cảm tạ ý tốt của gã, lúc này Tiểu Ngọc đột nhiên cũng đi ra, nói với gã: “Tiểu ca, dừng bước!”

Tống Tiềm và gã đều rất nghi ngờ, cô nương chưa lấy chồng thì không thể ra ngoài gặp người, phụ nữ sau khi kết hôn ra ngoài gặp khách tuy không bị hạn chế này, nhưng đột ngột ra ngoài gọi người ta như vậy thì không không lễ phép cho lắm, may mà Tống Tiềm biết Tiểu Ngọc xuất thân tỳ nữ, đoán rằng có lẽ đây là thói quen của bọn hạ nhân.

“Thiên Thành, ngươi lại đây.” Tiểu Ngọc vẫy tay với Tống Tiềm.

Tống Tiềm đi đến bên cạnh Tiểu Ngọc, gã sai vặt nhìn hai vợ chồng kề tai thủ thỉ gì đó, trong lòng cũng mừng cho Tống thiếu gia mệnh khổ này, xem ra thê tử mới cưới của hắn không chút để ý bệnh tình của hắn, thật sự là một người vợ hiền tuệ, không biết nàng gọi mình lại để làm gì?

Không bao lâu, Tống Tiềm đi tới nói với gã: “Tiểu Hồng ca, làm phiền huynh rồi, giúp ta mời một mụ buôn người lại đây được không?”

Tiểu Hồng ca sảng khoái đồng ý, nhanh chóng rời khỏi.

Tiểu Ngọc trở lại phòng, mở ra những rương lớn, đem hết mọi thứ ra kiểm kê. “Thiên Thành, ta không biết rõ mấy thứ tơ lụa đồ đạc quý giá này, ngươi giúp ta lấy giấy bút ghi lại được không?”

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm đến thư phòng lấy giấy và bút mực, giúp đỡ Tiểu Ngọc dọn dẹp đồ cưới của nàng.

Đồ cưới của Mai gia cho con gái đều chuẩn bị sẵn, vài năm trước khi cùng Tống gia đính hôn, vẫn để trong nhà chờ ngày Mai Minh Châu xuất giá mang theo. Nhưng hiện giờ Tống gia thất thế, Tiểu Ngọc lại là một cô dâu giả, Mai gia sợ Tống Tiềm sau khi biết được sự thật sẽ ngoạm chặt không buông, chẳng phải bọn họ tiền mất tật mang sao, nên không có đem toàn bộ đồ cưới tới. Dù là như thế, nhưng số lượng đồ cưới này cũng không nhỏ đâu.

Tiền thì có năm trăm quan, một chút ba trăm mân (ta không biết là cái gì nữa), tơ lụa các loại mười lăm cây, năm bộ xiêm y, quần áo hàng ngày có mười bộ, những vật dụng khác, đồ trang sức, trân châu, hoa tai linh tinh và gương lược trâm cài tóc đều đủ cả. Quan trọng nhất, là có khế ước của mười mẫu ruộng đất.

Tiểu Ngọc hai ngày ở Mai gia cũng không phải ngu ngốc ngồi đợi, vấn đề nàng quan tâm nhất chính là tiền tệ, tưởng tượng ra cửa không biết bao nhiêu tiền mua một cái bánh bao, thì làm sao có thể một mình sống ở cổ đại, có phải là giống như trong phim cổ trang từ túi vải lấy ra một thỏi vàng (kim nguyên bảo)? Cho nên nàng đã hỏi Hinh Nhi số tiền chi tiêu hàng ngày như thế nào, từ đó xem ra, đồ cưới của mình cũng tương đương với một gia tài nhỏ rồi.

Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn sự vô năng, xem ra cuộc sống trước mắt vẫn rất thuận lợi!

Tiểu Ngọc vốn định thầm biết ơn Mai lão gia và phu nhân, nhưng nghĩ đến việc bọn họ tính sau khi Tống Tiềm chết sẽ mang cả mình và đồ cưới trở về, căn bản không có lòng tốt, cũng không muốn phụ sự toan tính của họ, nhất định phải tìm cách sống thật tốt ở thời đại này mới được!

https://thuviensach.vn

Nhờ gã sai vặt đi mời mụ buôn người, là ý của Tiểu Ngọc, nàng thật sự là không biết chút gì về lao động cổ đại, nhanh chóng tìm một người giúp đỡ mới đúng. Nàng nghĩ đến một vấn đề quan trọng -- mua một tỳ nữ, rốt cuộc nên xài bao nhiêu tiền? Nàng cũng chỉ hỏi qua Hinh Nhi một tháng tiền tiêu vặt là bao nhiêu, chuyện tiền mua người, nàng thật là không rõ ràng lắm. Tống Tiềm có biết không?

Việc này lại không thể hỏi hắn, vừa mở miệng không phải làm bị lòi đuôi sao, Tiểu Ngọc là một nha đầu, ngay cả mua một người giúp việc cũng không biết bao tiền? Tống Tiềm không nghi ngờ mới lạ. Nhưng Tiểu Ngọc cũng không chắc Tống Tiềm có biết rõ giá thị trường hay không, mụ buôn người là loại người trung gian kiếm lợi nhuận, không khéo lại bị mụ ta lừa tiền cũng nên!

Tiểu Ngọc thở dài, đem chuyện này gác qua một bên, trước tiên nên sắc thuốc cho Tống Tiềm đi. Đương nhiên, sắc thuốc như thế nào, vẫn phải nhờ Tống Tiềm ở một bên giám sát chỉ đạo, nàng không có bản lãnh việc gì cũng biết. (sắc thuốc: là nấu thuốc, chẳng hạn một chén nước, đun tới khi còn tám phần là sắc xong rồi ^^)

Lúc Tiểu Ngọc đang rối tinh rối mù sắc thuốc trong phòng bếp, gã sai vặt đem mụ buôn người đến.

Người Tống đánh giá bọn buôn người, có câu “Thế gian giảo hoạt lời này không ngoa”, đã nói lên bản tính của họ. Bản tính của thương nhân (người buôn bán) là ham lợi nhuận, chắc chắn mụ buôn người cũng không chỉ kiếm tiền lời thôi đâu, cái lưỡi không xương nhiều đường lắc léo, lừa người chết không đền mạng, ngay cả cùng bọn họ việc buôn bán mọi người đều sợ bọn họ, nhưng lại không còn cách nào không tìm bọn họ.

Gã sai vặt dẫn mụ buôn người tiên Điền Phì vào đại sảnh, Thiên Thành cùng Tiểu Ngọc đi ra gặp khách, Tiểu Ngọc dâng một ly trà xanh, liền

https://thuviensach.vn

mượn cớ nói: “Tướng công, lần đầu ta sắc thuốc cho chàng, cũng không biết độ lửa được hay chưa, có thể nhờ tiểu Hồng ca xem giúp được không?”

Tống Tiềm không nghi ngờ gì, nhờ gã sai vặt đến hậu viện nhìn giúp.

“Tống gia nương tử (cách gọi phụ nữ đã có chồng), cứ đặt ấm thuốc trên bếp chừng nửa canh giờ, ta thấy cũng sắp tắt lửa được rồi.” Gã sai vặt đi theo Tiểu Ngọc xuống phòng bếp nhìn ấm thuốc, cảm thấy không có vấn đề gì.

Tiểu Ngọc nhân cơ hội hỏi hắn: “Tiểu Hồng ca, tướng công nhà ta muốn mướn thêm một người hầu trong nhà, cho nên mới phiền huynh dẫn mụ buôn người đến. Huynh nói xem, bây giờ mướn người hầu thì tốn bao nhiêu?”

Gã sai vặt mặt dù tuổi tác không lớn, nhưng là người rất thông minh, cũng rất nhiệt tình. Gã suy nghĩ rồi nói: “Nhà các người chỉ có hai người, mướn một nữ giúp việc cũng đủ rồi, nhưng nếu tính kế lâu dài, vẫn là mua người có vẻ tốt hơn, bây giờ mướn một nữ giúp việc, tiền tiêu vặt một tháng cũng là nửa quan tiền, mua mười năm là năm mươi quan, nếu bán đứt chung thân, thì khoảng hai trăm quan cũng đủ rồi.....”

Tiểu Ngọc hoảng sợ, mua một người hầu cũng hơi khó khăn, hai trăm quan tiền, số tiền này thật lớn. Vẫn là mướn người đi, nếu lỡ mua nhầm người không hợp ý, muốn bán lại cũng rắc rối.

Nàng mời gã sai vặt ra đại sảnh, chỉ nghe Điền Phì nói với Tống Tiềm: “Tống thiếu gia, phụ nhân này là người thích hợp, ba trăm quan có thể mua mười năm, cũng rất có lời nha, nàng ta biết giặt giũ còn biết nấu nướng, nàng cũng đã có vài đứa con, nếu tương lai ngài có tiểu thiếu gia, nàng có thể giúp ngài chăm sóc đứa trẻ, ngài xem tìm đâu ra người như vậy nữa?”

Tiểu Ngọc vừa nghe con số này thì nhíu mày, bà chị à, chắc là thân hình phì nhiêu của bà đều là do ăn chặn của khách hàng? Ăn nhiều như vậy,

https://thuviensach.vn

cũng không sợ nghẹn chết sao! Thấy ả này chính là xem nhẹ Tống Tiềm không biết giá cả, nhưng nàng cũng không để bị thiệt thòi đâu!

“Điền đại nương vất vả, để bà đi đường xa mệt nhọc rồi!” Tiểu Ngọc tươi cười nhìn Điền Phì.

“Không vất vả không vất vả.” Điền Phì cũng cười, lộ ra cái răng vàng trong miệng.

“Như thế nào lại không vất vả đây? Mua một phụ nhân chỉ cần ba mươi quan tiền, ngươi lại nói với tướng công ta là ba trăm quan, là coi thường nhà chúng ta ít người sao? Tống gia chúng ta, tuy rằng sa sút, nhưng cũng là thư hương thế gia (nhà có ăn học), ngươi sao có thể giữa ban ngày ban mặt đến đây lừa đảo, có phải muốn đến quan phủ nói chuyện hay không?” Tiểu Ngọc thu lại nụ cười, giọng điệu cũng không còn thân thiết hiền lành như lúc đầu nữa, lạnh băng giống như có thể đông lạnh người ta. Gã sai vặt nghĩ vừa rồi mình nói với nàng mua mười năm là năm mươi quan, nương tử nhà này vừa mở miệng là giảm gần nửa giá, quả là một cao thủ trả giá nha!

Điền Phì kinh ngạt, lúc nàng đi theo gã sai vặt đã nghĩ xong hết rồi, tên ăn mày họ Tống này vốn là thiếu gia, hắn thì biết giá cả gì chứ? Vợ mới cưới của hắn nghe nói cũng là tiểu thư phú hộ, chắc chắn cũng giống hắn chẳng biết gì, bởi vậy mới dám dùng công phu sư tử ngoạm, cũng có ý khinh thường, nhà này sa cơ thất thế dù sau này biết được bị lừa, cũng không làm gì được ta. Ba trăm quan, nghĩ chắc hắn không thể có được, nhưng nghe nói Mục học sĩ Mục lão gia thường xuyên tiếp tế cho người cháu này, lần này hắn muốn mua người hầu, phỏng chừng cũng là được Mục lão gia giúp đỡ, chỉ cần thuyết phục được hắn, vụ làm ăn này đủ để nhà nàng ăn tới mấy tháng!

Ai ngờ vị Tống gia nương tử này không để ý sĩ diện tiểu thư khuê các, mở miệng trả giá với ả, Điền Phì thật không ngờ tới.

https://thuviensach.vn

Lúc này Tống Tiềm mở miệng: “Điền đại nương, ngươi buôn người chắc cũng vài năm rồi? Có phải hay không cảm thấy làm lâu, có chút mệt mỏi, muốn đổi nghề?”

Hắn nói không nhanh không chậm, Điền Phì lại cảm thấy rét run. Hắn có ý gì a?

“Ta cũng không phải không biết, việc buôn người này, dù sao cũng phải ăn chút tiền hoa hồng, nhưng ngươi định ngoạm miếng lớn như vậy, có phải hay không muốn trả lại chiêu bài của mình? Ngươi không muốn làm, ngoài kia còn rất nhiều người muốn làm việc này đó!”

Quy định của triều đình Nam Tống, kẻ buôn người phải có người bảo đảm, phải đăng kí ở quan phủ trước, sau khi phê duyệt mới được cấp giấy phép là “Thân bài”, như vậy mới có khả năng làm nghề buôn người, chưa đăng kí với quan phủ, không có thân bài thì là một loại hình kinh doanh trái phép, một khi phát hiện, chắc chắn bị trừng trị nghiêm khắc.

Tống Tiềm nói câu này chính là đánh trúng điểm yếu của Điền Phì, hắn tuy thất thế, nhưng vẫn là tú tài, nếu thật sự đến quan phủ.....

Điền Phì không nghĩ đến đôi vợ chồng này đột nhiên chém ả một đao, một thư sinh với một tiểu thư, sao lời nói lại giống nhà giàu mở hiệu cầm đồ trong chợ, cầm bàn tính tính toán chi li?

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ---
-

Tiểu Ngọc ngàn trông vạn ngóng ba bốn ngày, cuối cùng cũng chờ được nữ giúp việc đến.

Mấy ngày nay thật mệt chết nàng mà, sống trên đời hơn hai mươi năm qua cũng không có làm nhiều như vậy, trước kia nghĩ rằng lau cửa sổ quét nhà là mệt lắm rồi, ai ngờ ở cổ đại mọi chuyện đều phải tự lực cánh sinh,

https://thuviensach.vn

trong nhà lại có nhiều việc phải làm như vậy? Nấu nước chè củi, nhóm lửa nấu cơm, không có việc gì là dễ dàng.

Tống Tiềm cũng muốn giúp nàng, nhưng lại bị nàng từ chối. Tống Tiềm vốn là một bệnh nhân, lại bị mụn mủ không thể chịu nóng, sao có thể làm lụng vất vả? Thể chất cũng quá yếu ớt, vẫn nên ở nhà đàng hoàng uống thuốc dưỡng bệnh đi, thân thể hắn khôi phục thật tốt, nàng mới có thể an tâm rời đi a. Làm người là phải nói đạo nghĩa, Tiểu Ngọc tốt xấu cũng là một cô giáo được đảng và nhân dân giáo dục, phải có đạo đức tốt chứ, không nói đến hàng năm đều mang học sinh ra ngoài làm việc tốt, chính mình cũng luôn quyên tiền cho trẻ em nghèo hiếu học, vân vân, huống chi là "Trượng phu" trên danh nghĩa của mình, càng không thể mặc kệ hắn được.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Tam Hoàng Tẩy Tề

Ngày đó Tiểu Ngọc và Điền Phì cò kè mặc cả, hoàn toàn không để ý cái gì lễ nghi phong độ, một chữ cũng không thêm, kiên quyết trả giá ba mươi quan bán mười năm, sau một hồi giằng co, thành giao (giao dịch thành công) ba mươi quan mua chín năm. Tiểu Ngọc vẫn chưa vừa ý lắm, Điền Phì lại sắp khóc rồi, ả buôn người nhiều năm như vậy, loại buôn bán gần như không có lời này chưa gặp qua mấy lần, Tống gia nương tử này miệng lưỡi thật lợi hại, nàng không làm buôn người cũng rất đáng tiếc!

Hôm nay Điền Phì đưa người đến Tống gia, đem khế ước bán thân cho Tiểu Ngọc xong rồi nhanh chóng bỏ chạy, ả sợ nàng dâu nhỏ nhà này lại giở trò gì nữa.

Chị kia biết vâng lời đứng yên, giày và quần áo đều rất cũ, nghĩ cũng phải, nhà ai có tiền lại còn bán mình làm tỳ nữ chứ. Tiểu Ngọc đánh giá chị một lượt, người này tuổi không tính là trẻ, cũng khoảng hai bảy hai tám, nếu ở hiện đại thì vẫn là cô gái tuổi xuân thì, nhưng ở thời đại này thì cũng đã là một phụ nhân không hơn không kém. Trên mặt cũng không thô đen, mặt mày đoan chính, đôi tay cũng sạch sẽ, nếu ăn mặc tươm tất, bộ dáng cũng rất được.

“Tên gì? Bao tuổi?” Tiểu Ngọc hỏi, vẻ mặt của nàng cũng không thân thiện, nếu đã mua người rồi, thì phải tạo nề nếp, không thể không phân biệt trên dưới, sau này sẽ khó sai bảo -- tâm lý học là học chơi sao, chủ nhiệm lớp là làm chơi sao, thuật chế ngự kẻ dưới này xưa nay vẫn vậy.

https://thuviensach.vn

“Nô tỳ họ Tô, nhủ danh Huệ nhi, trong nhà gọi là Huệ nương, năm nay hai mươi tám.” Giọng Huệ nương nhẹ nhàng ôn nhu, nghe qua cảm thấy tính tình chắc cũng tốt.

Theo Huệ nương nói, Tiểu Ngọc biết được chị là thôn phụ (phụ nữ trong thôn) của thôn gần đó, chồng bệnh nặng qua đời, có vài đứa con nhưng đều yểu mệnh, người trong tộc bên chồng thu lại đất đai nhà chị, nhà mẹ đẻ anh trai và chị dâu không muốn cho chị nương nhờ, chị lẻ loi một mình không còn cách nào khác phải đến chỗ buôn người tìm việc làm.

Mặc kệ nói như thế nào, từ lúc có Huệ nương ở nhà, Tiểu Ngọc đỡ được phần lớn việc lao động nặng nhọc, rốt cục cũng có thời gian rảnh để nghĩ cách chữa bệnh cho Tống Tiềm.

“Thiên Thành, thuốc này ngươi uống mãi nhưng cũng giống như không có hiệu quả, có muốn đổi phương thuốc khác hay không?”

Tiểu Ngọc đưa thuốc mới sắc cho Thiên Thành, Tống Tiềm mỗi ngày yên tĩnh trong thư phòng đọc sách viết chữ, Tiểu Ngọc nói như vậy cũng không sai, ít nhất có thể làm cho tâm bình khí hòa, có lợi cho việc dưỡng bệnh.

“Đổi phương thuốc?” Tống Tiềm nhận lấy chén thuốc, thổi thổi hơi nóng, một hơi đem thuốc uống hết. “Phương thuốc này là Tiết đại phu ở Tế Thế đường kê, lão nói ta muốn trừ phong khử nhiệt, phải uống nhiều thuốc hạ hỏa mới tốt. Có điều ta đã uống thuốc của lão nhiều rồi, chỉ cảm thấy nhức đầu chóng mặt, có lẽ nên đổi một đại phu khác đến xem.”

“Chỉ uống thuốc hạ nhiệt, đối thân thể cũng không tốt, càng uống càng suy yếu, mụn mủ cũng không khỏi được.” Tiểu Ngọc nhíu mày.

Nàng biết một số nữ sinh bị nổi mụn, nghĩ rằng do ăn này nọ bị nóng trong người, cho nên liều mạng uống trà Vương lão Cát hoặc trà mát gì gì đó, cho rằng như vậy có thể hết mụn, không biết rằng đa số nữ sinh thuộc

https://thuviensach.vn

thể hàn, uống thuốc hạ nhiệt làm thận hư hỏa vượng, tác dụng hoàn toàn ngược lại. Bản thân nàng trước kia vì trị mụn mỗi ngày uống một ly trà mát, kết quả mụn không khỏi, nhưng tinh thần lại rất kém, suốt ngày cả người mềm nhũn yếu ớt. Thuốc hạ nhiệt là phải uống cho thích hợp, hay quá hóa dở >_<.

“Thiên Thành, theo ý kiến của ta, bệnh của ngươi nguyên nhân là thận hư thể nhược, chỉ cần bổ thận, khiến tinh thần thoải mái, mụn mủ cũng tự nhiên hết. Ta nhờ Huệ nương đi mời đại phu về kê thuốc bổ thận cho ngươi được không?”

Tống Tiềm suy nghĩ, nói: “Cũng được. Bảo chị ta đến Hòa nhân đường mời một lão đại phu đi.”

Tiểu Ngọc quả thực đã làm như lời nàng nói với Tống Tiềm, mỗi ngày đều giúp Tống Tiềm giặt quần áo đệm chăn, giặt sạch xong còn trụng nước sôi, lại đem phơi nắng, để tia tử ngoại tiêu diệt vi khuẩn. Tống Tiềm cũng nghe lời của nàng, tắm rửa gội đầu thường xuyên, vén hết tóc lên đỉnh đầu, mụn mủ trên mặt quả nhiên chuyển biến tốt, không chảy nước vàng nữa, nhưng vẫn sưng đỏ phồng rộp, Tiểu Ngọc suy nghĩ, làm thế nào để mụn đỏ mau khỏi một chút đây?

Nàng cố gắng nhớ lại một số phương thuốc trị mụn mình từng dùng qua, phương pháp có rất nhiều, nhưng muốn tìm nguyên liệu có vẻ khó khăn.

Phương pháp tốt nhất là dùng bột trân châu. Nàng chẳng những từng dùng rồi, còn giới thiệu cho người khác dùng, tất cả đều nói hiệu quả rất tốt, mụn đỏ quả nhiên nhanh chóng tiêu giảm, hơn nữa không để lại sẹo. Có thể đơn giản dùng bột trân châu hòa với nước làm mặt nạ, cũng có thể trộn với mật ong, nếu thêm chút tinh dầu oải hương, hiệu quả càng cao. Chỉ bột trân châu thôi cũng đủ có tác dụng rồi, vấn đề là, thời đại này trân châu rất quý giá!

https://thuviensach.vn

Ở thế kỉ 21 có công nghệ nuôi cấy ngọc trai, bột trân châu là loại bột phấn bình thường 5 đồng một chai bán trong tiệm thuốc, nhưng vào lúc này, một viên trân châu có thể đổi một mẫu đất, thậm chí mười mẫu cũng được. Tống Tiềm không chỉ bị mụn trên mặt, trên người cũng không ít, sao có thể dùng cách này được? Tiểu Ngọc đành phải buông tha cho phương pháp mặt nạ trân châu đơn giản này, phải tìm cách khác thôi.

Đem bột bắp nấu lên (tiểu mễ, không biết phải hem) cũng có chút hiệu quả, dùng nước này đắp lên chỗ bị mụn, sau một lúc thì rửa sạch, mỗi ngày một lần, dùng một thời gian mụn cũng có thể cải thiện, nhưng mà chỉ có thể dùng trên mụn mới mọc, đối với người bệnh nghiêm trọng như Tống Tiềm, phương pháp này sẽ cho hiệu quả rất chậm.

Càng nghĩ, đầu Tiểu Ngọc càng phình to.

Huệ nương mời đại phu về, Tiểu Ngọc ở cạnh Tống Tiềm lúc xem bệnh, nhờ đại phu kê thuốc bổ thận bồi bổ thân thể, vẻ mặt còn rất sốt ruột, làm cho lão đại phu cảm thấy nương tử nhà này có phải hay không hơi..... hơi có một chút cái kia? Tống thiếu gia là một bệnh nhân, có lẽ không chiều nổi thê tử nhà hắn yêu cầu vô độ như vậy đâu..... (ha ha, đau bụng quá, đại phu trí tưởng tượng phong phú)

Lão đại phu run rẩy kê một phương thuốc, Tiểu Ngọc trả tiền khám bệnh, lại nhờ Huệ nương đi bốc thuốc.

“Tiểu Ngọc, nàng lại nghĩ cái gì rồi, nghĩ đến mất hồn.” Tống Tiềm nhìn Tiểu Ngọc đi tới đi lui trong sân, hắn cũng sắp chóng mặt rồi.

“Ta đang nghĩ ngươi đã đổi thuốc uống, cũng phải tìm chút thuốc bôi mới đúng..... Cái đó, chính là thuốc đắp trên da.” Lại nói từ hiện đại, không thể kiểm soát được. Trước kia mình dùng thuốc đông y gì để rửa mặt trị mụn..... A, có!

Tam hoàng tẩy tề!

https://thuviensach.vn

Tam hoàng tẩy tề, thuốc này là Tiểu Ngọc năm đó lúc khám bệnh ở bệnh viện y học dân tộc, được một lương y (thầy thuốc đông y gọi là lương y, tây y thì gọi là bác sĩ) cho biết, lương y nói thuốc này trị liệu viêm lỗ chân lông hay viêm da đặc biệt hữu hiệu, lại rất tiết kiệm. Tiểu Ngọc lúc ấy nửa tin nửa ngờ với cách nói "tiết kiệm" này, kết quả lúc đến chỗ tính tiền, thiếu chút nữa phát khóc – nhiều năm rồi không thấy loại thuốc nào rẻ như vậy ở bệnh viện, một bình thủy tinh lớn thuốc pha chế sẵn, chỉ có năm đồng!

Lúc về dựa theo hướng dẫn lấy thuốc rửa mặt, ban đầu mặt vàng vàng rất khó coi, nhưng không đến ba ngày, mụn mủ cũng khô lại, dần dần kết vảy. Nhưng nó cũng không phải vạn năng, hiệu quả giảm nhiệt thì rất tốt, nhưng trị sẹo, còn phải dựa vào bột trân châu -- ai, trước hết nên nghĩ cách để mụn mủ của Tống Tiềm tiêu giảm đi, chuyện trị sẹo để nói sau.

Nói đến đơn thuốc khác, Tiểu Ngọc đúng là không biết phương thuốc của nó, nhưng tam hoàng tẩy tề thì phải biết. Bởi vì nàng từng rất tò mò với tên "Tam hoàng" này, tại sao gọi là "Tam hoàng"? Sau này mới biết,"Tam hoàng" là để chỉ Đại hoàng, Hoàng liên, Hoàng cầm ba loại thuốc đông y, ba vị này có tác dụng thanh nhiệt, hạ hỏa, băng huyết, khư ứ, tác dụng giải độc, ba vị phân lượng như nhau nấu thành thuốc, gọi là tam hoàng tẩy tề.

--- ----

Bạn không tìm được đơn thuốc tam hoàng tẩy tề gì gì đó, nhưng vị thuốc giống vậy thì có trong đơn thuốc này nè, cũng trị được bệnh ngoài da, k biết phải hem

TAM HOÀNG TẢ TÂM THANG

(nguồn: thaythuoccuaban.com)

Thành phần và phân lượng: Đại hoàng 1-2g, Hoàng cầm 1-1,5g, Hoàng liên 1-1,5g.

https://thuviensach.vn

Cách dùng và lượng dùng: Thang.

Dùng 120ml nước sắc cô lấy 40 ml uống trong 1 lần.

Trong trường hợp bào tễ thì cho vào đó 100 ml nước sôi đun sôi trong 3 phút, bỏ bã, uống trong 1 lần.

Trong trường hợp dùng vải bọc để sắc thì cho vào 100 ml nước sôi đun sôi trong 3 phút, bỏ bã, uống trong 1 lần. Khi bị thổ huyết, đổ máu cam, và các chứng xuất huyết khác (xuất huyết do trĩ, đái ra máu, xuất huyết dưới da) thì dùng vải bọc để sắc lấy nước, để nguội rồi mới uống. Bài này không được dùng cho những người bị xuất huyết kéo dài, thiếu máu rõ rệt và những người mạch vi nhược.

Công dụng: Thuốc dùng để trị các chứng đi liền với tăng huyết áp (chóng mặt, đau tê vai, ù tai, nặng đầu, mất ngủ, bồn chồn bất an), đổ máu cam, xuất huyết do trĩ, bí đại tiện, các chứng của thời kỳ mãn kinh, các chứng bệnh về huyết ở những người thể lực tương đối khá, hay bị chóng mặt, mặt đỏ từng cơn, tinh thần bất an và có chiều hướng bị bí đại tiện.

Giải thích:

Theo sách Kim quỹ yếu lược: Đây là bài thuốc gồm có ba vị có chữ hoàng và dùng để hạ tâm nhiệt cho nên người ta gọi là Tam hoàng tả tâm thang. Bài thuốc này cũng còn được gọi là Tả tâm thang.

Sách Phương cực ghi bài thuốc này dùng để "trị tình trạng tinh thần bất an, vùng thượng vị bị đầy tức, nhưng nếu ấn vào bụng thì thấy mềm". Sách Y thánh phương cách ghi "những người bị thổ huyết, đổ máu cam và các dạng xuất huyết khác mà phần bụng dưới bị đầy tức, người bứt rứt khó chịu, nhiệt phiền, phân khô, những người bị nặng thì lưỡi rộp vàng, mặt và mắt đỏ. Những người như vậy phải dùng Tả tâm thang". Cần phải nói rằng hai bài thuốc này dùng chủ yếu cho những người máu dồn lên mặt, mặt đỏ từng cơn, tâm trạng bất an, bí đại tiện và mạch căng, ... Thuốc được dùng

https://thuviensach.vn

khi bị sung huyết não, xuất huyết não, khạc ra máu, thổ huyết, đổ máu cam, xuất huyết tử cung, xuất huyết do trĩ; khi bị hoảng hốt và lo lắng vì chảy máu ngoại thương thì uống thuốc này liền một lần sẽ có tác dụng làm cho tinh thần trấn tĩnh và cầm được máu. Tuy nhiên, đối với những người ra máu kéo dài, thiếu máu rõ rệt và mạch vi nhược thì không nên dùng bài thuốc này. Ngoài những biểu hiện nói ở trên, bài thuốc này cũng còn được dùng trong các trường hợp tăng huyết áp, chứng thần kinh, mất ngủ, loét dạ dày, viêm dạ dày, bệnh về huyết đạo, các chứng của thời kỳ mãn kinh, bệnh da, bệnh mắt, động kinh, bệnh tinh thần, bỏng, v.v...

Trên mạng nói là uống, nhưng bạn này lại đem tắm, không biết ra sao nữa ^_^

--- ----

Vừa nghĩ đến, Tiểu Ngọc vô cùng vui mừng, vội vàng nói với Tống Tiềm: “Thiên Thành, ngươi giúp ta viết một bài thuốc, ta không biết chữ. Bài thuốc này ta cũng từng dùng qua, có lẽ cũng có tác dụng với ngươi!”

Tống Tiềm viết những vị thuốc Tiểu Ngọc nói ra, hỏi nàng: “Phân lượng nên để bao nhiêu?”

Tiểu Ngọc cố gắng hoán chuyển đơn vị đo lường cổ đại với hiện đại, nàng nhớ một lọ 200ml, mỗi loại thuốc là 15ml, đổi đơn vị sang cổ đại là bao nhiêu? Một lít là..... thôi kệ, mỗi loại mua về 2 lạng trước, dùng toàn thân luôn!

Phòng bếp.

“Phu nhân, thuốc này là để uống? Một nồi lớn như vậy.....” Huệ nương mấy ngày nay nấu rất nhiều thuốc cho Tống Tiềm, cũng biết được cách giữ độ lửa, Hôm nay nấu cái gì “Tam hoàng ”, hình như hơi nhiều quá rồi?

https://thuviensach.vn

“Thuốc này không phải uống, là tắm, giúp lão gia rửa miệng vết thương, sẽ mau khỏi.” Tiểu Ngọc cầm một cái quạt lớn “Châm ngòi thổi gió”, bị khói làm sặc ho liên tục.

“Phu nhân, người nên đi ra ngoài đi, để mình tôi là được rồi.” Huệ nương muốn giúp nàng.

Tiểu Ngọc vội ngăn chị lại: “Chị làm việc của chị, ấm thuốc trên bếp còn chưa được đâu, một mình chị cũng không làm hết nhiều việc như vậy. Dù sao ta cũng rảnh rỗi, không sao đâu.”

Huệ nương đến đây cũng một thời gian, đối với tính tình hai chủ nhân này cũng dần biết rõ. Lão gia là một người bệnh, nhưng nói chuyện rất lễ độ, chưa bao giờ tùy tiện sai bảo chị, mà phu nhân đối với lão gia là vô cùng tốt, chưa bao giờ có thái độ ghét bỏ vì lão gia khó coi, lấy tiền chữa bệnh cho lão gia, thật là một hiền thê hiếm có! Huệ nương tuy rằng lúc ở quê nhà, đã gặp không ít người, nhưng cặp vợ chồng ân ái như thế này, chị chưa từng thấy qua.

Huệ nương nào biết đâu rằng, thần tiên quyến lữ (cặp đôi thần tiên) trong mắt chị, chỉ là một cặp vợ chồng có danh không phận?

Tam hoàng đã nấu xong, Huệ nương dùng một chậu đồng lớn để chứa thuốc mang đến thư phòng của Tống Tiềm – cũng là phòng ngủ hiện giờ của hắn, Tiểu Ngọc đi theo phía sau cầm khăn mặt sạch đến.

“Thuốc này nên dùng như thế nào?” Tống Tiềm nhìn chậu nước vàng kia, có chút khó hiểu.

Tiểu Ngọc giải thích: “Dùng nó lau mụn mủ trên người, sau khi lau đừng vội rửa, qua một hai canh giờ mới rửa sạch, để cho thuốc ngấm vào tầng biểu bì..... ặc, là muốn nói để thuốc thấm vào da.”

“Những nơi có mụn mủ.....” Tống Tiềm khó xử.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc lúc đầu chưa hiểu Tống Tiềm đang khó xử cái gì, suy nghĩ mới tỉnh ngộ, nga, hắn sợ không thể tự lau hết những nơi có mụn mủ trên người..... Cái này, đơn giản mà!

Tiểu Ngọc bảo Huệ nương ra ngoài, đóng cửa phòng lại, nói với Tống Tiềm: “Thiên Thành, đem áo cởi ra!”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Lá Sen Điền Điền

Tống Tiềm mở to hai mắt nhìn.

“Ngốc ở đó làm gì? Cởi ra!” Tiểu Ngọc thúc giục hắn, “Ngươi không cởi ra ta làm sao bôi thuốc cho ngươi được?”

Tống Tiềm nhỏ giọng nói: “Này..... Ta tự làm là được rồi, không phiền tới nàng đâu .....”

“Ngươi còn khách sáo với ta làm gì! Đây là vì chữa bệnh mà!” Tiểu Ngọc trừng mắt với hắn.

Tống Tiềm còn muốn chối từ, Tiểu Ngọc đã xoay người cầm khăn mặt tẩm nước trong chậu đồng, vắt cho ráo nước, lại thúc giục Tống Tiềm: “Lề mề quá, nhanh chút coi!”

Tống Tiềm không thể kiên trì mãi, cởi áo ra.

Tiểu Ngọc lần đầu tiên nhìn thấy mụn mủ trên người Tống Tiềm, ngày thường cũng ngửi có chút mùi lạ, biết vấn đề trên người hắn cũng rất nghiêm trọng, có điều hôm nay nhìn thấy, cảm thấy mình đã xem nhẹ bệnh tình của hắn rồi. Mụn mủ trên mặt vì bị phơi ra ngoài, chuyển biến cũng tốt, còn mụn mủ trên người do bị quần áo cản trở, ngược lại không có tiến triển gì.

Tiểu Ngọc thực sự lấy khăn mặt tẩm nước thuốc lau mụn mủ trên người hắn, Tống Tiềm chỉ cảm thấy trên người hơi lạnh, có một cảm giác thoải mái không nói nên lời. Hắn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Tiểu Ngọc, trong

https://thuviensach.vn

lòng rất cảm động, thời gian ở chung mặc dù không lâu, hắn lại cảm thấy giống như hắn không thể rời khỏi thê tử trên danh nghĩa này. Nàng chú tâm chữa bệnh cho mình như vậy, nhưng mà, nàng đã nói, ngày hắn khỏi bệnh, chính là lúc nàng rời đi..... Mình thật sự muốn thấy nàng rời khỏi sao?

“Thiên Thành, phần dưới thắt lưng của ngươi có mụn mủ không?” Tiếng của Tiểu Ngọc làm Tống Tiềm sực tỉnh, cũng làm cho hắn chấn động. Cởi áo thân trên đã là cực hạn của hắn, Tiểu Ngọc còn muốn lau thân dưới cho hắn? Vạn lần không thể!

“Tiểu Ngọc, tự ta làm được rồi .....” Tống Tiềm nói sao cũng không để nàng giúp.

Tiểu Ngọc cảm thấy hắn nói cũng đúng, gật gật đầu sau đó đưa một cái khăn mặt sạch cho hắn, nói: “Vậy trước hết ngươi dùng tam hoàng lau mụn mủ trên người, rồi lau phần dưới thắt lưng. Ta đi ra ngoài đây, hai canh giờ sau sẽ đưa nước tắm đến cho ngươi.”

Tống Tiềm nhìn Tiểu Ngọc đi khỏi phòng, thở phào một hơi.

Tiểu Ngọc một mình đi dạo trong sân, tâm trạng đã lâu không sáng sủa, muốn nghĩ một biện pháp tốt! Nàng mỉm cười đi đến cạnh ao sen, mùa hè dần đến, lá sen càng ngày càng xanh, giống như một chiếc ô xòe rộng làm người ta vừa nhìn đã muốn nằm lên đó. Không biết khi nào thì hoa sen mới nở?

Tiểu Ngọc vươn tay đến hai một lá sen gần bờ, hương thơm cỏ cây tươi mát xông vào mũi, đây là phong cảnh tự nhiên mà thế kỉ 21 không thể hưởng thụ được. Thật thoải mái a..... Tiểu Ngọc nhắm mắt lại, cảm nhận hương thơm tự nhiên từ hồ sen truyền đến.

Đột nhiên Tiểu Ngọc mở to hai mắt, một ý niệm trong đầu nàng chợt lóe qua -- lá sen! Nàng sao lại không nghĩ đến?

https://thuviensach.vn

“Phu nhân, người đang làm gì ngoài ao sen vậy?” Huệ nương cầm quần áo vừa giặt xong đến hậu viện phơi nắng, thấy nữ chủ nhân cầm lá sen ngơ ngác đứng bên cạnh ao sen.

Tiểu Ngọc nhìn thấy Huệ nương đến đây, lại vui mừng: “Huệ nương, mau tới giúp, ta muốn hái lá sen!”

Huệ nương giúp đỡ Tiểu Ngọc hái được hơn mươi lá sen tươi, một nửa phơi nắng ở hậu viện, một nửa đem đến phòng bếp. Chị khó hiểu hỏi nữ chủ nhân: “Phu nhân, người hái lá sen làm cái gì?”

“Nấu nước, để cho lão gia tắm!” Tiểu Ngọc sảng khoái trả lời.

Huệ nương chưa từng nghe nói nước tắm có nấu lá sen, có điều nữ chủ nhân đã căn dặn, chị nghe theo là được. Lập tức Huệ nương nhóm lửa nấu nước, Tiểu Ngọc lấy dao băm nhỏ lá sen, thả vào trong nước sôi, dần dần, một mùi hương ngọt dịu tràn ngập trong bếp.

Huệ nương nói với Tiểu Ngọc: “Phu nhân, phòng bếp của chúng ta mỗi ngày đều nấu thuốc, lần này lại nấu lá cây, cả phòng đầy mùi thuốc, người vẫn nên trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Ngọc nở nụ cười: “Huệ nương, chị có biết hay không, mùi thuốc mới là mùi hương thơm nhất, so với hương hoa hương phấn còn thơm hơn vài phần đó.”

Huệ nương nghe Tiểu Ngọc nói như vậy, cũng chỉ có thể để nàng tiếp tục ngốc nghếch ngồi ở phòng bếp.

Tiểu Ngọc nhìn nước trong nồi dần chuyển màu, liền dùng thìa chậm rãi vớt bã lá sen lên, bảo Huệ nương đưa cho Tống Tiềm tắm rửa. Cách dùng nước lá sen để tắm này, tuy nàng chưa dùng qua, nhưng nàng cũng là người nhạy bén, trước kia nàng từng đến hiệu thuốc bắc mua lá sen khô, giã thành bột sau đó làm mặt nạ, hiệu quả rất tốt -- ai, nhớ tới bản thân lúc học đại

https://thuviensach.vn

học cứ đi mua thuốc trị mụn hết lần này đến lần khác, thật sự là một trang sử chua sót mà, cách gì cũng đã từng dùng qua, bây giờ Tống Tiềm so mình năm đó còn nghiêm trọng hơn rất nhiều lần, nàng quyết định đem toàn bộ bí phương của mình cho Tống Tiềm dùng, không tin không trị hết cho hắn!

Tống Tiềm qua một thời gian uống thuốc bổ, tinh thần từ từ tốt lên, mỗi ngày dùng tam hoàng lau người, lại dùng nước lá sen tắm rửa, tự nhiên mụn mủ trên người cũng giảm đi không ít. Bệnh của Tống Tiềm tốt lên, bản thân đương nhiên vui sướng, Tiểu Ngọc cũng có cảm giác thành tựu, nhìn xem, bộ dạng Tống Tiềm hiện tại, chỗ nào giống người bệnh hủi? Mặt tuy có còn vết tích, nhưng chỉ cần không chảy máu, miệng vết thương vừa khép lại, chuyện trị sẹo có thể từ từ tiến hành.

Tiểu Ngọc mỗi ngày bận rộn trước sau, hơn nữa nàng là "Người ngoại lai" (người từ bên ngoài tới), hoàn toàn không biết phong tục của thời đại này, thế cho nên quên chuyện rất quan trọng.

Chính là "Lại mặt". (chẹp chẹp: ở vùng ĐBSCL của bạn gọi là lễ phản bái thì phải, lúc đó đến nhà cô dâu ăn cháo vịt ^_^)

Phong tục từ xưa của người Tống, ba ngày sau khi kết hôn, vợ chồng hai người phải về nhà cha mẹ của cô dâu, nhà mẹ đẻ sẽ bày tiệt khoản đãi con rể, nhà giàu người ta còn mời nhạc công, một đường tấu nhạc đưa vợ chồng son về nhà. Mà một tháng sau khi cưới, chú rể càng phải về ra mắt thân nhân nhà gái, hôn lễ mới tính là hoàn thành. Những phong tục này, Tiểu Ngọc hoàn toàn không biết, Tống Tiềm thấy nàng không đề cập tới, tưởng rằng nàng không dám trở về, cũng không nhắc đến.

Mai phủ.

Một cô gái xinh đẹp dáng người yểu điệu đang nhíu mày liễu, đứng bên cạnh là một phụ nhân trung niên béo gấp hai lần nàng, lo lắng hỏi: "Đã nhiều ngày như vậy, Tống gia bên kia một chút tin tức cũng không có, Tiểu

https://thuviensach.vn

Ngọc nha đầu kia cũng không lại mặt, có phải đã bị người ta phát hiện hay không?"

Phụ nhân béo ụ dùng khăn tay lau mồ hôi: "Minh Châu, con đừng sợ, đã bái đường rồi, hắn còn có thể làm gì con chứ?"

"Nhưng mà, Tiểu Ngọc nó....." Minh Châu vẫn rất lo lắng, nếu tên ăn mày Tống gia kia biết Tiểu Ngọc là một nha đầu, có thể đi tìm Mục học sĩ kia đến báo quan, đem thê tử trên hôn ước đổi lại hay không, nàng nên làm gì bây giờ a? Tiểu Ngọc chết bằm kia cũng không nói gì hết!

Nàng cũng không nghĩ đến nếu Tống Tiềm thật sự bệnh hủi, Tiểu Ngọc đến đo chẳng phải là tánh mạng khó giữ, chỉ lo bản thân đừng bị gả đến nhà tên quỷ bệnh tật đó là được. Ở trong mắt chủ nhân của Mai gia, sống chết của nha đầu Tiểu Ngọc tính là gì, càng không cần quan tâm nàng sống tốt hay không.

Tiểu Ngọc không về Mai phủ, người Mai phủ cũng có chút quan tâm, nhưng lại không dám đến nhà hỏi thăm tin tức -- cũng không có đạo lý nhà mẹ đẻ đến nhà người ta!

Vẫn là Mai phu nhân nghĩ ra cách, kêu một tiểu nha đầu đi đưa điểm tâm, mượn cớ là: "Đưa một ít điểm tâm tỷ ngươi thích ăn." Liền gói vài loại điểm tâm, bánh đậu xanh, bánh thủy tinh gì gì đó, bảo Chu tẩu mang tiểu nha đầu Hinh Nhi đến Tống gia đi xem.

Hinh Nhi cũng nhớ Tiểu Ngọc. Cô nghĩ Tiểu Ngọc từ sau khi tỉnh lại thần trí mơ hồ, niên hiệu gì cũng không biết, ra ngoài mua một cái khăn tay bao nhiêu tiền cũng không biết, Mai gia từ trên xuống dưới ai tên gì cũng không biết, ngay cả quần áo cũng không biết mặc, khẳng định là thất tâm phong (bị điên) rồi. Nay gả đến Tống gia, trong nhà trừ bỏ tên bệnh hủi kia cũng không có người chăm sóc, cũng không biết bị dày vò thành bộ dáng gì

https://thuviensach.vn

rồi, mà sao ngay cả nhà (Mai phủ) cũng không về được. Hinh Nhi nhớ Tiểu Ngọc liền khóc một hồi.

Hinh Nhi không phải nha hoàn trong nhà sinh, là lúc nhỏ bị cha mẹ bán vào Mai gia. Vào lúc đó cũng mới bảy tuổi, chuyện gì không biết, cơ hồ là Tiểu Ngọc làm giúp cô, cho nên tình cảm của cô và Tiểu Ngọc không phải bình thường. Vừa nghe phu nhân muốn kêu cô đến thăm Tiểu Ngọc, cô đúng là cầu còn không được, chạy nhanh đến phòng bếp lấy điểm tâm, cùng Chu tẩu gọi hai kiệu nhỏ đi đến Tống gia.

Đến trước cửa Tống gia cũng đã trưa, Chu tẩu gõ cửa, không bao lâu thì nghe cửa lớn "Chi nha" một tiếng mở ra, một phụ nhân còn trẻ mặc quần áo người làm bước ra, nghi hoặc hỏi: "Khách tới tìm ai?"

"Chúng ta người hầu nhà mẹ đẻ của Tống gia nương tử, tới đưa nàng một ít điểm tâm, làm phiền đại tỷ thông báo một tiếng." Chu tẩu đi theo phu nhân đi đây đi đó, cấp bậc lễ nghĩa thật ra không thiếu, bằng không Mai phu nhân cũng sẽ không yên tâm để bà dẫn người ra ngoài.

Phụ nhân mặt mày hiền lành vừa nghe là người trong nhà phu nhân, vội vàng mời bọn họ vào, đến đại đại sảnh ngồi xuống, đến hậu viện tìm Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc trời sinh tính ưa sạch sẽ, lúc gả tới liền đem nhà tổ của Tống gia từ trong ra ngoài quét tước vài lần, hiện tại có Huệ nương giúp đỡ, khiến nhà trong ngõ ngoài không một hạt bụi, lý luận của nàng là: "Có nhà không quét, làm sao quét thiên hạ?" Hoàn cảnh thoải mái mới có thể làm bệnh nhân tinh thần sáng sủa, giúp ích cho việc khôi phục.

Chu tẩu và Hinh Nhi trước khi đến, trong lòng bất an, đều tưởng tượng Tống gia chắc là nhà dột cột xiêu, Tống gia thiếu gia có lẽ cũng như quái vật, Tiểu Ngọc còn không biết sống hay chết, lúc gõ cửa trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

https://thuviensach.vn

Ai biết lúc cửa mở, đi ra là một phụ nhân lịch sự, dẫn bọn họ vào nhà, nhìn đến đình viện phòng ốc đều sạch sẽ tinh tươm, tuy nói không phải cảnh tượng quý phái gì, nhưng đối với hai chữ sa sút hoàn toàn khác xa.

“Hinh Nhi?”

Tiểu Ngọc nghe Huệ nương báo lại nhà mẹ đẻ có hai người hầu đến, lo nghĩ không biết chuyện gì, chẳng lẽ là muốn tới xem xét “Tình hình công tác” của nàng, hay là đến dặn nàng làm gì nữa? Đáng tiếc nàng là người hiện đại, không có tinh thần quên mình vì chủ, lo cho mình vẫn tốt hơn. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không được gì, vội bỏ việc xuống đi đến, liền thấy hai người quen.

“Tiểu..... Tiểu thư!” Hinh Nhi định gọi “Tiểu Ngọc tỷ tỷ”, may mắn sửa lại kịp. Cô tiếng lên hai bước nhìn chằm chằm Tiểu Ngọc, run giọng hỏi: “Tiểu thư, tỷ khỏe không?”

“Ta rất khỏe, muội xem tinh thần ta rất tốt.” Tiểu Ngọc cười tủm tỉm lôi kéo Hinh Nhi ngồi xuống, lại hướng Chu tẩu chào hỏi, bảo Huệ nương: “Đến phòng lão gia lấy trà ngon ra đây, pha hai tách cho khách uống.”

Huệ nương vâng lời đi, Chu tẩu và Hinh Nhi nhìn Tiểu Ngọc tinh thần rất tốt, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, người này là Tiểu Ngọc xưa kia nói lớn một tiếng cũng không dám sao?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Nơi An Lòng

Thừa dịp trong sảnh không người, Chu tẩu đưa qua điểm tâm nói: “Phu nhân và tiểu thư bảo chúng ta mang chút điểm tâm đến thăm ngươi.”

Tiểu Ngọc nhận lấy, mở ra, đều là những điểm tâm chưa từng thấy qua, nghe chỉ biết là đồ ngọt. Nàng rất thích đồ ngọt, nhưng đến đây đã lâu, đúng là chưa từng được ăn, không khỏi cười nói: “Cảm ơn nha, thay ta thăm hỏi phu nhân và tiểu thư.”

Trong lòng này không có chút hảo cảm nào với chủ nhân nhà này, nhưng phải có cấp bậc lễ nghĩa cần thiết, nàng cũng không nhỏ mọn như vậy.

Hinh Nhi lại nhịn không được nhỏ giọng hỏi: “Tỷ tỷ, người kia..... Bệnh thế nào?”

Tiểu Ngọc biết Hinh Nhi là quan tâm nàng, liền vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Hinh Nhi nói: “Cô nương ngốc, lão gia nhà ta không có bệnh nặng gì cả, đều là bên ngoài đồn thổi, bất quá là trên người nổi vài mụn mủ thôi. Bây giờ cũng có chuyển biến tốt, qua mấy ngày nữa, sẽ không còn gì đáng ngại.”

Chu tẩu cũng len lén hỏi: “Không phải bệnh hủi?”

Tiểu Ngọc nén lại xúc động muốn trợn mắt, bản tính của phụ nữ là bà tám, quả nhiên xưa nay như nhau mà.

“Không phải không phải, chỉ là nổi mụn mà thôi.” Tiểu Ngọc phất tay cười.

https://thuviensach.vn

Hinh Nhi cắn cắn môi dưới, rốt cục vẫn hỏi một câu: “Tỷ tỷ, hắn..... Đối với tỷ tốt không?”

“A? Nga, rất tốt, tính tình rất hợp nhau.....” Tiểu Ngọc lại bị Hinh Nhi làm cảm động. Hinh Nhi là thật tình quan tâm nàng như người thân, giống như em gái đối với chị vậy. Tiểu Ngọc là con một, từ nhỏ rất hâm mộ người khác có anh chị em, từ khi cha mẹ qua đời, nàng chỉ còn một mình trên đời, lúc nàng đến thời đại này cũng không có vướng bận gì. Nhưng Hinh Nhi làm cho nàng có cảm giác được người thân quan tâm, nàng nhẹ nhàng ôm Hinh Nhi, nói với cô: “Đừng lo lắng cho ta, ở đây ta sống tốt lắm, thật đó, ta thật sự vui vẻ.”

Chu tẩu sợ Huệ nương sẽ quay lại, vội vàng hỏi: “Hắn không biết thân phận của ngươi chứ?”

Tiểu Ngọc nhất thời nghẹn lời, đang lúc nàng lo lắng không biết nên nói thật hay không, Huệ nương bưng ba tách trà thơm đi ra, đề tài này cũng bị gián đoạn. Hai người Chu tẩu thấy có Huệ nương ở đây, cũng không tiện nói gì, chỉ nói vu vơ vài câu rồi vội vàng cáo từ.

Sauk hi Chu tẩu và Hinh Nhi về phủ báo cáo, Mai phu nhân và Minh Châu tiểu thư nhẹ nhàng thở ra. Tiểu Ngọc nói với Chu tẩu nàng không lại mặt là vì Tống Tiềm không tiện ra ngoài, mà nàng một mình đi lại mặt cũng không tốt, lý do này cũng tạm chấp nhận được. Mai gia nghe nói Tống Tiềm không phải bệnh hủi, cũng không cho là may mắn gì, dù sao con gái chắc chắn sẽ không gả cho hắn, mặc kệ hắn bệnh nặng hay bệnh nhẹ, gia cảnh sa sút là sự thật, sao có thể đem con gái thiên kiều bá mị (ý nói là rất đẹp đó) gả vào nhà như thế? Đưa nhiều đồ cưới như vậy đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, hắn cũng nên biết đủ rồi.

Đến lúc này Mai gia đã yên tâm, đối với chuyện của Tống gia không thèm quan tâm nữa, càng không đến nhà đó để làm gì.

https://thuviensach.vn

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ---

“Phu nhân, bát thuốc đây.” Huệ nương ra ngoài mua thức ăn, cũng mua bát thuốc mà Tiểu Ngọc căn dặn.

Tiểu Ngọc cầm chén, nhìn rồi nói: “Huệ nương, chị đến hậu viện lấy lá sen ta phơi khô, chúng ta đến phòng bếp trộn thuốc cho lão gia.”

Huệ nương mang lá sen tới, tò mò nhìn Tiểu Ngọc, không biết phu nhân lại muốn chế loại linh dược gì cho lão gia. Nói đi cũng nói lại, phu nhân nấu tam hoàng và nước lá sen cho lão gia đúng là có công hiệu, bây giờ mụn mủ toàn thân lão gia đều kết vảy bong ra, cũng khỏi bảy tám phần rồi, không còn chảy nước vàng hay máu nữa, nhưng trên mặt trên người bây giờ lại có những vết sẹo hồng hồng tím tím, có chút dọa người.

Tiểu Ngọc lấy lá sen khô cắt nhỏ, cho vào chảo sao thành than, để nguội rồi bỏ vào chén mài nhuyễn, kêu Huệ nương đem bột lá sen bỏ vào một chậu lớn, đổ một chút dầu mè, trộn đều.

“Phu nhân, lần này lại làm thuốc bôi cho lão gia?” Huệ nương vừa trộn vừa hỏi.

“Đúng vậy, lá sen sao thành than nghiền nhỏ rồi trộn với dầu mè, có công dụng tiêu viêm rất tốt,” Tiểu Ngọc nhớ lại trước kia mình dùng có hiệu quả, “Trước kia ta trực tiếp lấy lá sen trộn mật ong làm mặt nạ, nhưng bây giờ có lẽ mật ong rất quý.....” Giọng càng nói càng nhỏ, giống như đang tự nói một mình.

Lá sen có tác dụng thanh nhiệt giải độc, chữa băng huyết, kiện tì thăng dương, tán ứ cầm máu, hơn nữa, uống trà lá sen còn có thể giảm béo – cái này dùng để nói với người ngoài nghề. Nếu Tống gia đã có một ao sen, hái nguyên vật liệu là việc rất đơn giản, vừa vặn dùng thử, hiệu quả có lẽ cũng tốt.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc bưng hỗn hợp lá sen vừa trộn xong đến thư phòng, Tống Tiềm đang đọc sách.

“Thiên Thành, đang đọc sách gì vậy?” Tiểu Ngọc thuận miệng hỏi.

“Không có gì, đọc thơ của người xưa, Đông Pha cư sĩ thật quảng đại, ta mặc cảm a.” Tống Tiềm để sách lên bàn, Tiểu Ngọc nhìn sơ qua tên sách là [Đông Pha thất tập].

Tống Tiềm thở dài nói: “Đông Pha cư sĩ một đời phong ba, một đời thăng trầm, nhưng ông chưa bao giờ oán trời trách đất, luôn luôn lạc quan, khoan dung, rộng lượng, ta nghĩ đến hoàn cảnh của mình, so với ông thật sự kém quá xa. Tỷ như Tô Đê * Lâm An, đó là công đức của Đông Pha cư sĩ. Người bình thường bị giáng chức đến đây, cho dù không oán trời, cũng sẽ trách đất, có lẽ mượn rượu qua ngày, nhưng mà ông lại hăn hái đào Tây Hồ, lợi dụng đào hồ lấy bùn tạo nên Tô Đê, liên tiếp Nam Sơn Bắc Sơn, sự nghiệp thiên thu, bách thế lưu danh (trăm đời còn lưu danh). Đại trượng phu nên làm những việc như thế!”

--- ------ -------

Tây Hồ là một hồ nổi tiếng ở Trung Quốc, ở phía tây thành phố Hàng Châu thuộc tỉnh Chiếc Giang. Tây Hồ chia làm ba phần bởi ba con đê: đê Tô (Tô đê), đê Bạch và đê Dương Công.

Vào giữa thời nhà Đường, nhà thơ Bạch Cư Dị đã tới Hàng Châu làm thứ sử (822-825). Ông nhận ra rằng vùng đất trồng trọt cận kề phụ thuộc vào nguồn nước của Tây Hồ, nhưng do sự cẩu thả của viên thứ sử tiền nhiệm, nên con đê cũ đã sụp đổ, lượng nước của Tây Hồ vì thế mà bị cạn kiệt đi, và những người nông dân địa phương đã phải gánh chịu nạn hạn hán khủng khiếp. Ông đã ra lệnh cho đắp con đê cao và to hơn, với đập ngăn nước để kiểm soát lượng nước chảy và vì thế đã giải quyết được vấn đề khô hạn. Ông ra lệnh cho đắp một con đường đắp cao nối liền Đoạn kiều (cầu gãy)

https://thuviensach.vn

với Cô Sơn, để thuận tiện cho việc đi bộ, thay vì phụ thuộc vào thuyền. Sau đó ông cho trồng những cây đào và liễu dọc theo đê, làm cho nó trở thành một phong cảnh đẹp của Tây Hồ. Con đường đắp cao này sau này được gọi là đê Bạch để ghi nhớ công ơn của ông.

Trên 200 năm sau, vào thời kỳ bắt đầu của niên hiệu Nguyên Hựu (1086-1094) nhà Tống, một nhà thơ lớn khác, Tô Đông Pha (Tô Thức), cũng đã đến Hàng Châu làm thứ sử. Vào thời gian đó, những người nông dân lại phải gánh chịu hạn hán, do sự phát triển quá mạnh của các loại rong rêu dưới đáy hồ đã cản trở các đường dẫn tưới tiêu. Ông ra lệnh nạo vét hồ và chồng chất các loại bùn rác thành một con đường đắp cao khác, theo kiểu của đê Bạch, nhưng rộng hơn và gần như là dài gấp ba lần, ông cũng cho trồng các cây liễu dọc theo các bờ đất của nó. Con đường đắp cao mới này ngày sau cũng được đặt theo họ ông là đê Tô. Có 6 chiếc cầu dọc theo chiều dài 2,6 km của đê Tô. (nguồn: Wikipedia)

--- ------

Tống Tiềm cũng là con người tiêu sái cương nghị, tuy rằng túng quẫn bệnh tật, trong lòng vẫn có lý tưởng của hắn, hắn không muốn cả đời đều ở nhà ăn no qua ngày.

“Mạc thính xuyên lâm đả diệp thanh,

Hà phương ngâm khiếu thả từ hành.

Trúc trượng mang hài khinh thắng mã,

Thuỳ phạ!

Nhất thoa yên vũ nhậm bình sinh.

Tấm lòng của Tô Đông Pha, đương nhiên siêu phàm, không giống người thường.” Tiểu Ngọc cũng thích từ của Tô Thức, vừa mới thốt ra, bỗng nhớ

https://thuviensach.vn

lại thân phận của mình lúc này là “Mù chữ”.

--- --------

Định phong ba

Mạc thính xuyên lâm đả diệp thanh,

Hà phương ngâm khiếu thả từ hành.

Trúc trượng mang hài khinh thắng mã,

Thuỳ phạ!

Nhất thoa yên vũ nhậm bình sinh.

Liệu tiễu xuân phong xuy tửu tỉnh,

Vi lãnh,

Sơn đầu tà chiếu khước tương nghinh.

Hồi đầu hướng lai tiêu sắt xứ,

Quy khứ,

Dã vô phong vũ dã vô tình.

Dịch thơ: Nguyễn Chí Viễn

Rừng động đừng nghe chuyển lá cành

Ngâm nga chậm bước chẳng đi nhanh

Gậy trúc giầy rơm say chếnh choáng

Nào ngán

https://thuviensach.vn

Áo tơi mưa khói mặc bình sinh

Vi vút gió xuân xay chợt tỉnh

Hơi lạnh

Đầu non bóng ngả cũng tương nghinh

Ngoảnh lại những nơi tiêu sắt trước

Rời bước

Cũng không mưa gió cũng không hanh

Nguồn: thivien.net

--- -----

Tống Tiềm nhíu mày: “Tiểu Ngọc, không phải nàng nói nàng không biết chữ sao?”

“Ta đương nhiên không biết chữ!” Tiểu Ngọc vội vàng trả lời, “Ta không biết chữ, không có nghĩa là ta không biết đọc, trước kia tiên sinh (thầy giáo) dạy tiểu thư đọc sách, ta ở bên cạnh nghe giảng, chỉ là tiên sinh không dạy ta viết chữ mà thôi.”

Tống Tiềm vừa nghe như thế, mới hiểu được phần nào. Nhưng lần này hắn đã nhắc nhở Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc nói: “Thiên Thành, ngươi đã nói sẽ dạy ta biết chữ, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, cũng không nên nuốt lời nha!”

Tống Tiềm nở nụ cười, nói: “Được rồi được rồi, lần sau ta sẽ dạy học vỡ lòng cho nàng, được chưa?”

https://thuviensach.vn

“Cải lương không bằng bạo lực, liền hôm nay đi!” Tiểu Ngọc thuộc trường phái hành động.

Nàng làm người mù chữ thật oan ức nha! Trước kia nàng là một con mọt sách chính hiệu, mỗi ngày đều lên mạng đọc báo đọc tiểu thuyết, bây giờ tinh thần hiếu học của nàng lại bị mai một.

Tống Tiềm chỉ vào bột lá sen trên bàn: “Hôm nay thì hôm nay, nhưng nàng mang thứ này đến, hình như là để bôi thuốc cho ta phải không?”

“Ai da!” Nói đông nói tây lại quên chuyện chính, Tiểu Ngọc vội vàng đóng cửa thư phòng lại, nói với Tống Tiềm: “Thiên Thành, cởi áo ra, chén bột này để bôi từ đầu tới chân luôn đó, thuốc này tiêu viêm (giảm nhiệt) rất tốt!”

Trải qua một thời gian trị liệu, Tống Tiềm đối với năng lực trị mụn củaTiểu Ngọc đã hiểu biết rõ ràng, quả thực so với đại phu mở tiệm bên ngoài còn giỏi hơn vài phần! Uống thuốc bổ thận, lại dùng thuốc nàng điều chế thoa lên người, Tống Tiềm cảm thấy cảm giác ngứa ngái khó chịu đã giảm bớt rất nhiều, cũng không chảy máu tanh hôi nữa, lúc này nghe Tiểu Ngọc bảo hắn cởi áo, hắn cũng không nói nhiều, cởi áo chờ Tiểu Ngọc bôi thuốc. (bạn này dự là sợ vợ ^_^)

Tiểu Ngọc cầm bàn chải lông ngựa, chấm vào hỗn hợp rồi xát lên vết thương của hắn, Tống Tiềm nhắm mắt lại, cảm giác mát lạnh toàn thân vô cùng thoải mái, thấm vào tận đáy lòng.

Tống Tiềm đã quen cởi áo trước mặt Tiểu Ngọc. Trước kia, hắn cũng từng nghĩ tới sau khi mình cưới vợ sẽ là tình cảnh gì, tốt nhất có lẽ giống như cha mẹ, tương kính như tân, cử án tề mi đi? (kính nhau như lúc mới quen, nâng mâm ngang mày, tóm lại là thể hiện cử chỉ kính trọng đối phương)

https://thuviensach.vn

Sau khi đính hôn cùng thiên kim(con gái) Mai phủ nổi tiếng tài danh, Tống Tiềm lúc đó là thiếu niên, cũng vui mừng một thời gian, biết đâu có thể giống như Lý Minh Thành và Lý Dị An* cầm sắt hài hòa, đàm thi luận từ, cùng nhau thưởng thức thi họa, thu thập kim thạch, cũng là một chuyện tốt đẹp.

--- ---

Lý Thanh Chiếu (1084-1151), hiệu là Dị An cư sĩ. Lý Thanh Chiếu là người Tế Nam, tỉnh Sơn Đông. Bà là con gái của học giả kiêm nhà viết tản văn Lý Cách Phi, mẹ bà cũng là người thông thạo văn chương. Năm 18 tuổi, bà kết hôn với thái học sinh Triệu Minh Thành (1801-1129), là một nhà khảo chứng kim thạch học nổi tiếng và là con trai Tể tướng Triệu Đĩnh. Cưới xong, chồng bà đi làm thái thú ở Lai Châu, Truy Châu, bà được đi theo.

Trong cảnh giàu sang quyền quí, mỗi khi rảnh việc quan, hai vợ chồng cùng nhau xướng họa thơ văn, thu thập chỉnh lý sách vở, họa phẩm, các áng văn trên đá, trên đồng...

Năm 1127 quân nhà Kim chiếm Khai Phong, bắt giữ cả hai vua nhà Tống là Thượng hoàng Tống Huy Tông và Tống Khâm Tông, nam bắc Hoàng Hà lần lượt rơi vào tay quân Kim, nhiều quan lại trong triều đình nhà Tống phải chạy xuống phía nam, vợ chồng bà cũng chạy xuống phía nam Hoài Hà.

Trong lúc loạn lạc, Triệu Minh Thành được lệnh làm thái thú Hồ Nam, nhưng trên đường đi nhậm chức thì bị cảm và chết ở Kiến Khang (nay là Nam Kinh). Chồng bà ốm chết mà quân Kim cứ tràn xuống tấn công, khiến bà cũng như triều đình nhà Tống cứ phải nay đây mai đó. Hàng châu, Việt Châu, Đài Châu, Kim Hoa...là những vùng miền bà đã lần lượt trải qua, sống một mình trong cảnh cô tịch, khốn đốn cho đến khi già yếu rồi qua đời.

https://thuviensach.vn

--- ------

Trước kia mẫu thân từng nói với hắn, thân là vợ người, phải tuân thủ nữ tắc, giúp chồng dạy con, hiếu kính cha mẹ chồng, hòa nhã với gia đình chồng, hòa thuận với láng giềng. Mẫu thân hắn là tiểu thư khuê các, tuân thủ lễ nghi, đối với trượng phu cung kính có thêm, mỗi tiếng nói mỗi cử động, đều làm theo bổn phận. Tống Tiềm vẫn lấy phụ đức hơn người của mẫu thân mà tự hào, nhưng bây giờ, hắn lại cảm thấy cảm giác ở chung với Tiểu Ngọc, hơn hắn việc phải chú ý từng ly từng tí trong cuộc sống, càng hơn hắn tài tử giai nhân trong truyền thuyết.

Nàng thích ra lệnh, không có cung kính nghe lời hắn, nhưng mà săn sóc tỉ mỉ; Nàng không biết chữ, lại càng không biết ngâm thơ xướng họa với hắn, nhưng nàng đối với hắn ân cần quan tâm, đem đồ cưới lấy ra lo liệu cuộc sống, mỗi ngày vội vã thay thuốc hầm canh cho hắn, giặt quần áo chăn đệm, chăm sóc cuộc sống của hắn, chẳng lẽ đây không phải là một thê tử tốt sao?

Nhưng nàng, lại nói nàng không phải vợ hắn, một ngày nào đó nàng sẽ rời đi .....

Giọng Tiểu Ngọc vang bên tai: “Xong rồi, có thể mở mắt, tiếp qua một canh giờ mới có thể rửa sạch. Thuốc này có thể giúp những sẹo hồng hồng trên người lặn xuống, từ từ giảm sẹo.”

Tống Tiềm mở mắt, thấy Tiểu Ngọc lấy khăn lau tay. Cầm lấy sách hắn vừa mới để xuống khi nãy, hỏi nàng: “Tiểu Ngọc, ngươi từng nghe rất nhiều từ của Tô cư sĩ?”

“Không nhiều lắm, ta cũng không nhớ đầy đủ,” Tiểu Ngọc ngượng ngùng cười, nàng lại cảnh cáo mình ăn nói cẩn thận, nói chuyện phải phù hợp thân phận “mù chữ”,“Chỉ nhớ vài câu mà thôi.”

“Thích nhất câu nào?”

https://thuviensach.vn

“Thích nhất? Ân..... Có lẽ là, “nơi an lòng là cố hương” (bạn cũng không biết nó nằm trong bài từ nào nữa).” Vẻ mặt Tiểu Ngọc bỗng nhiên có chút cô đơn, nàng cầm chén thuốc ra khỏi thư phòng, lặng lẽ nói với mình – nơi an lòng là cố hương, nhưng mà, làm sao mới tìm được nơi để mình có thể an tâm sống đây?

Nàng có thể tìm được nơi thế ngoại đào viên ở nơi này sao?

Một đôi nam nữ chất chứa tâm sự, đối với cuộc sống tương lai cảm thấy rất mịt mờ.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Tết Đoan Ngọ

Tháng tư đi qua, thời tiết dần dần nóng lên.

Một hôm Tiểu Ngọc đến phòng bếp, phát hiện ra một việc, vội vàng gọi Huệ nương tới hỏi.

“Huệ nương, chị mua gì sao nhiều vậy, có phải là có ngày lễ gì không?” Tiểu Ngọc tò mò liếc nhìn.

Huệ nương ngẩn ra, lại hiểu được: “Phu nhân, người vất vả lo lắng vì bệnh của lão gia, lại quên mất sắp đến tiết Đoan ngọ, mọi nhà đều bận rộn gói bánh ú đó, trên đường rất nhộn nhịp!”

“Phải không?” Tiểu Ngọc vui mừng hỏi lại Huệ nương, Huệ nương gật gật đầu.

“Ai nha, việc này phải ăn mừng chứ.” Tiểu Ngọc lại nghe Huệ nương nói trên đường nhộn nhịp, không khỏi hỏi: “Nơi này chỉ là nông thôn ở Lâm An, cũng đông vui như vậy?”

Huệ nương chỉ biết phu nhân là con nhà giàu có, chắc là chưa từng ra khỏi cửa, không biết tình hình bên ngoài cũng không có gì lạ, chị cũng không biết Tiểu Ngọc là vì lạ lẫm với thời đại này, không dám tự tiện ra ngoài, lỡ bị người xấu lừa bán thì làm sao? Lạc đường thôi cũng không tốt lắm. Nhưng một hai tháng sau, lá gan Tiểu Ngọc cũng dần dần lớn, gần đây đang tìm cớ ra ngoài xem tình hình thế giới ngoài kia.

https://thuviensach.vn

“Phu nhân, người quên sao, Tết Đoan ngọ của người Lâm An chúng ta, một ngày trước đoan ngọ, khắp nơi đều bán bánh ú Tống diệp, đào liễu quỳ hoa, xương bồ bạc diệp, đến ngày chính thì trước cửa từng nhà đều phải có hương án, chúng ta ở nông thôn bình thường xem ra thua kém thành Lâm An phồn hoa, nhưng lúc này không náo nhiệt thì còn chờ đến khi nào? Nếu đến ngày chính, trên sông có từ mười đến hai mươi đội ngũ đua thuyền rồng, đó còn huyên náo hơn nữa!”

Tiểu Ngọc nghe đến say mê, không được, chuyện vui như vậy không thể bỏ qua!

Buổi tối lúc ở thư phòng luyện chữ, Tiểu Ngọc dò hỏi Tống Tiềm: “Thiên Thành, đoan ngọ sắp đến rồi, bên ngoài thật là vui.”

Tống Tiềm quả thực không có nuốt lời, lấy [thiên tự văn] cho Tiểu Ngọc học vỡ lòng. Trình độ văn hóa của Tiểu Ngọc không thấp, nói như thế nào cũng là giáo viên ngữ văn nha! Lại làm bình trà giả bộ bánh trẻo -- trong bụng có hàng, không đem ra được. Nếu muốn đem kiến thức nói ra, phải học được chữ phồn thể, cho nên luyện tập rất nghiêm túc, mỗi ngày đều viết mấy thiên chữ to.

Tống Tiềm nói: “Đúng vậy, từ năm Thần Tông, Phạm Văn Chính công đến Lâm An, hội đua thuyền rồng ở Lâm An cũng từ từ phát triển, hàng năm đều có rất nhiều khách du lịch đến đôi bờ sông Tiền Đường xem đua thuyền, văn nhân nhà thơ, thi rượu mỹ nhân, cũng rất náo nhiệt!” (ai nghe sông này quen không?)

Tống Tiềm nhớ năm xưa cũng thời gian này, mình cùng cha mẹ đều đi xem góp vui, nhưng giờ đây âm dương cách biệt, tốt đẹp trong quá khứ không còn tồn tại nữa, vừa nhớ tới, không khỏi buồn thương.

Tiểu Ngọc không chú ý Tống Tiềm đang buồn, nói: “Thiên Thành, ta muốn xem đua thuyền rồng, đi với ta được không?”

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm sửng sốt một chút, hắn nhìn ánh mắt mong chờ của Tiểu Ngọc, bên môi nhẹ nhàng tràn ra mỉm cười, đang muốn nói được, lại chần chờ nói:“Bộ dạng của ta như vậy..... Đi ra ngoài có quá thất lễ hay không?”

Tiểu Ngọc cẩn thận đánh giá bề ngoài của Tống Tiềm, những mụn mủ đều đã lặn xuống , trên người cũng không có mùi lạ, hơn nữa sau vài ngày thoa bột lá sen, những vết sẹo đỏ đã nhạt đi rất nhiều, cũng nhìn không rõ lắm. Tống Tiềm mỗi ngày đều búi tóc thư sinh, sau khi giảm sẹo bộ dạng tuấn tú cũng từ từ hiện ra, cũng coi như một thiếu niên anh tuấn chứ bộ? Bây giờ tuy chưa nói là đẹp mắt, nhưng cũng không tính là khó coi, nam nhân bộ dạng này cũng không dọa người đâu!

“Thiên Thành, ngươi soi gương đi, nay bề ngoài của ngươi rất bình thường, sợ cái gì? Hơn nữa ngươi mỗi ngày đều không ra ngoài, luôn ở trong thư phòng làm tổ, đối với thân thể cũng không tốt, phải ra ngoài phơi nắng hấp thu nhiều canxi..... À, chính là hấp thu nhiều tinh hoa của mặt trời mới được. Ta cũng chưa từng ra ngoài, ngươi không đi cùng, tự ta cũng không biết làm sao .....” Tiểu Ngọc van nài, nàng rất cần hướng dẫn viên mà.

Tống Tiềm suy nghĩ, thật ra hắn rất muốn ra ngòa, đi xem thế giới đã lâu không gặp ngoài kia.

Nhìn thấy Tống Tiềm gật đầu, Tiểu Ngọc vui như muốn nhảy dựng lên, nàng quăng bút, hô to một tiếng: “A! Thật tốt quá!”

Tống Tiềm triều mến nhìn nàng vừa vỗ tay vừa reo hò, tuyệt không cảm thấy nàng thất lễ, chỉ cảm thấy nàng vô cùng thành thật. Bỗng nhiên hắn kéo Tiểu Ngọc lại, Tiểu Ngọc khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Trên mặt nàng dính chấm mực.” Tống Tiềm vô thức dùng tay áo lao chấm mực trên mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Mặt Tiểu Ngọc bỗng chốc hồng đến tận mang tai, Tống Tiềm mới phát giác bản thân mình đường đột.

Tuy nói là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng bọn họ chưa từng nắm tay, đều chia phòng mà ở. Tiểu Ngọc lớn như vậy nhưng chưa từng yêu đương, nhà Tống Tiềm gia giáo rất nghiêm,mặc dù có bạn bè xấu rủ đi thanh lâu, hắn cũng chưa từng đặt chân vào chốn yên hoa đó, vẫn còn là thân đồng tử. Hai người chưa từng có quan hệ nam nữ, bỗng nhiên có động chạm da thịt, tuy rằng chỉ là tay hắn chạm nhẹ vào mặt nàng, cũng đủ làm cho hai người ngẩn ngơ.

“À, chữ viết xong rồi, ta gọi Huệ nương đem nước rửa mặt đến cho ngươi.” Tiểu Ngọc xoay người bỏ chạy, mất mặt qua, chỉ là chạm nhẹ vào mặt thôi, mình đỏ mặt cái gì chứ!

Tống Tiềm thấy Tiểu Ngọc chạy nhanh như ma đuổi, trong lòng vô cùng mất mát. Nàng..... Vẫn là không muốn hắn đến gần nàng, cho dù là động chạm nhỏ như vậy.....

Tiểu Ngọc và Huệ nương làm việc vài ngày, trước ngày đoan ngọ làm ra rất nhiều bánh ú dễ thương. Huệ nương tuy là phụ nữ nhà nông, tay chân cũng rất nhanh nhẹn, lại biết nhiều tục lệ, tiết đoan ngọ cần gì đều chuẩn bị chu đáo. Cũng may mắn có Huệ nương, Tiểu Ngọc đại khai nhãn giới, mới biết được người Tống coi trọng tiết đoan ngọ đến chừng nào.

Theo Huệ nương nói, mỗi lần đến đoan ngọ, Lâm An người ta nhà nhà đều treo hình Chung Quỳ, lá ngải xương bồ, đua thuyền rồng, ăn bánh ú, uống rượu hùng hoàng, trị bách bệnh, đeo túi hương, bị sinh lễ. Phải đem xương bồ, lá ngải, lưu hoa, củ tỏi, thuyền rồng hoa chờ chế thành hình nhân, gọi là ngải nhân. Lấy lá ngải treo trong nhà chính, cắt hình hổ, cột chung với lá ngải, để phụ nữ trong nhà đeo, có tác dụng trừ tà. Còn có dùng xương bồ làm kiếm, để cạnh cửa, có tác dụng trừ ma quỷ. (ta chém đó, chóng mặt quá >.<)

https://thuviensach.vn

Huệ nương chuẩn bị hộp gỗ mai hồng, chuẩn bị trăm loại ngải hoa, ngân dạng cổ nhi hoa, hoa khéo họa phiến, hương kẹo tử, bánh ú nhiều màu, ngọt ngấy bạch đoàn, hai đĩa thiết tốt tía tô, đu đủ, xương bồ, điều hòa hương dược, thành một mâm cỗ phong phú, để hai vợ chồng Tống Tiềm bái tế tổ tông, Tiểu Ngọc trước giờ chưa từng ăn những món này, ăn ngon đến nỗi muốn nuốt luôn cái lưỡi vào bụng.

Có điều, Tiểu Ngọc quan tâm nhất, vẫn là chuyện đua thuyền rồng. Cuối cùng có thể trên đường, nàng có một chút hồi hộp, rốt cục cũng nghiêm túc cảm nhận thế giới này!

Đoan ngọ hôm đó, nắng to, Huệ nương sớm phải gọi hai chiếc kiệu nhỏ, Tiểu Ngọc và chị ngồi một kiệu, Tống Tiềm một mình ngồi một kiệu, đoàn người đi tới con đê trên bờ sông Tiền Đường. Tiểu Ngọc nhịn không được vén rèm lên nhìn cảnh sắc bên đường, tuy nói là ở nông thôn, nhưng cũng là vùng ngoại thành của quốc đô (thủ đô á), không giảm vẻ phồn hoa, thêm việc có ngày hội, du khách rất đông, trên đường người đi tới đi lui rất náo nhiệt.

Tiểu Ngọc đối với mọi thứ đều vô cùng hiếu kì, lôi kéo Huệ nương để hỏi không ngừng, Huệ nương tốt tính tất nhiên nữ chủ nhân hỏi gì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết, chỉ cho Tiểu Ngọc thấy: “Đó là chưởng hài, đó là bó (bó tay!), đó là bán mơ .....” Từng chuyện, từng chuyện một, đều là Tiểu Ngọc nhìn vì muốn nhìn, hỏi vì muốn biết, nàng nhìn trái nhìn phải cũng xem khôn g hết, bất tri bất giác đi đến bờ đê.

“Phu nhân, đến, chúng ta hạ kiệu đi?” Huệ nương gọi lại Tiểu Ngọc sực tỉnh, nàng vội đi theo Huệ nương hạ kiệu vừa thấy, oa, thật sự là đông người náo nhiệt mà!

Tiểu Ngọc là lần đầu nhìn thấy sông Tiền Đường nổi tiếng xưa nay, quả nhiên danh bất hư truyền, sóng vỗ mênh mông, mây trắng ngập trời, trên

https://thuviensach.vn

mặt sông ngừng rất nhiều thuyền rồng, trên đê người người chen chúc, nối gót nhau, đầu người nhấp nhô, Tiểu Ngọc cũng bị dọa sợ.

Huệ nương vội bung dù che nắng cho nữ chủ nhân, Tiểu Ngọc nói với chị: “Đem dù đưa lão gia, hắn không thể phơi nắng lâu.” Huệ nương sớm có chuẩn bị, mang theo hai cây dù giấy dầu, đưa dù chị cầm trong tay cho Tống Tiềm, lại bung dù lần nữa che cho Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc nhìn xung quanh người đông như kiến, vội hỏi Tống Tiềm: “Thiên Thành, đua thuyền rồng năm nào cũng náo nhiệt như vậy sao?”

Tống Tiềm nghĩ rằng trước kia nàng vẫn cùng tiểu thư sống nơi khuê các, chưa từng dạo chơi chốn phố phường, giải thích: “Tập tục đua thuyền rồng trên sông Tiền Đường có lịch sử đã lâu, hoạt động này trước là vì tưởng nhớ Ngô quốc đại tướng Ngũ Tử Tư mà thành, sau là Phạm Văn Chính công nhiều lần tổ chức đua thuyền rồng dân gian tại Lâm An, truyền từ năm này qua năm khác đến nay.”

“Ngũ Tử Tư? Phạm Văn Chính công?” Tiểu Ngọc trong lòng lặng lẽ cân nhắc, Ngũ Tử Tư nàng đương nhiên biết, Phạm Văn Chính công sao lại nghe quen tai quá..... Ai da..... A, nhớ rồi, hắn là Phạm Trọng Yêm lão tiên sinh.

Tống Tiềm tiếp tục giải thích: “Ngô vương Phù Sai đánh bại Việt quốc, Ngô quốc đại tướng Ngũ Tử Tư phản đối Việt quốc cầu hòa, bị Thái Tể vu hãm, bị Ngô vương Phù Sai ban kiếm tự sát, vứt xác ở sống Tiền Đường, từ đó sông thường nổi sóng lớn, nhằm ngày mùng năm tháng năm, triều cường còn lớn hơn, đánh về phía Việt quốc, con gái ông là Tào Nga đi thuyền về triều, bái kiến phụ thân, sau trở thành tập tục đua thuyền rồng trên sông Tiền Đường. Nhưng mà tất cả cũng chỉ là truyền thuyết, thật giả khó phân biệt.”

Huệ nương nghe được xuất thần, chị xem đua thuyền rồng nhiều, vẫn là lần đầu biết được lai lịch của hoạt đông này, lão gia thật không hổ là người

https://thuviensach.vn

đọc sách, hiểu biết thật nhiều! Tiểu Ngọc nghĩ cũng phải, người Trung Quốc rất thích gắn tên danh nhân với phong cảnh thiên nhiên làm thành một truyền thuyết, này cũng là một loại hình khai thác du lịch nha.....

Tiểu Ngọc đánh giá đám người xung quanh, chẳng những có những văn nhân mặc khách áo quần chỉnh tề, cũng có dân chúng áo vải thô sơ, còn có rất nhiều đứa bé tóc để trái đào, thậm chí không thiếu phụ nữ, trong đó cũng có những cô gái trẻ trang điểm xinh đẹp, có thể thấy được sức hấp dẫn kinh người của hội đua thuyền rồng, cũng có thể thấy được cuộc sống phồn vinh ở Lâm An. Tiểu Ngọc nhớ lại lịch sử Nam Tống ghi lại, bình thường dùng một câu “An phận ở một phương”, giọng điệu tiêu cực, khiến cho nàng còn tưởng rằng nơi này dân chúng lầm than chết đói khắp nơi, bây giờ lạc vào thế giới kì lạ, lại cảm nhận sâu sắc thời đại này cũng có mặt bồng bột của nó. Cuộc sống nơi đây, hẳn là cũng không tẻ nhạt!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Giai Nhân Trong Mưa

“Bắt đầu rồi bắt đầu rồi!” Đám người bên cạnh bắt đầu xáo động, Tiểu Ngọc và Huệ nương bị chen lấn bước đi lảo đảo, hai người dìu dắt nhau, cũng nhìn về phía mặt sông.

Chỉ thấy hơn mười đội thuyền rồng xếp thành hàng trên mặt sông, chia làm các màu đỏ cam vàng lục lam chàm tím, bốn góc treo cờ, cổ xúy thủ ở giữa khoang thuyền, hai bên mạn thuyền có mười sáu người. Tiểu Ngọc cẩn thận đánh giá thuyền rồng, mỗi chiếc ước khoảng bốn năm trượng chiều dài, đầu và đuôi thuyền cao vút, dùng sơn màu vẽ thành hình rồng, khoang thuyền chia thành hai tầng, mỗi đầu thuyền đều có một đứa trẻ mặc áo quần sặc sỡ, Tống Tiềm nói cho Tiểu Ngọc, đó gọi là “Long đầu thái tử”.

“Ở đuôi thuyền hình như có người đang nhào lộn?” Tiểu Ngọc chỉ về phía đuôi thuyền cao đến mấy thước, nhìn thấy phía trên cột rất nhiều dây thừng màu, có rất nhiều những đứa trẻ đang nhào lộn làm động tác mạo hiểm, giống như trong thế vận hội vậy.

Tống Tiềm giải thích: “Trước khi đua thuyền rồng, sẽ có những đứa trẻ giỏi bơi lặn biểu diễn tạp kỹ, nàng xem những đứa trẻ kia vừa đùa vui lại vừa đòi tiền những người trên bờ nữa đó! Có người nói, đứa trẻ trên thuyền nào đòi tiền thưởng nhiều, chiếc thuyền đó sẽ có phần thắng cao, cũng có vẻ đúng đó.” Nói xong, hắn lại giải thích cho Tiểu Ngọc những tiết mục của bọn trẻ biểu diễn, đó là “Đỗ trạng nguyên”, đó là “Đồng tử bái Quan Âm”, đó là “Sắp tới thăng chức”, đều có những cái tên may mắn, mọi người quả nhiên rất thích xem, trên bờ không ngừng ủng hộ.

https://thuviensach.vn

“Thiên Thành Thiên Thành, ngươi nghĩ chiếc thuyền nào sẽ thắng?” Tiểu Ngọc lần đầu tiên xem đua thuyền rồng, không khí bốn phía lại nhiệt liệt như vậy, nàng hưng phấn không kềm chế được, lôi kéo tay áo Tống Tiềm hỏi hắn.

Tống Tiềm nhìn thấy Tiểu Ngọc gương mặt tròn ửng đỏ, chóp mũi cũng chảy ra một ít mồ hôi, càng cảm thấy nàng hồn nhiên đáng yêu, thật muốn lau mồ hôi trên mặt cho nàng, nhưng vẫn nhịn xuống. Hắn mỉm cười nói: “Xem thuyền rồng, là phải xem người cổ vũ, cổ xúy thủ đánh trống càng lớn, hoa thủ (người chèo thuyền) mới cố gắng chèo thuyền. Ai, nàng nghe xem.....”

Theo tiếng trống “Thùng thùng thùng” chậm rãi vang lên,đua thuyền rồng Lâm An mỗi năm một lần chính thức bắt đầu!

Những chiếc thuyền rồng to lớn vút đi như mũi tên cũng hướng về một phía, những hoa thủ trên mỗi thuyền đều rất khỏe mạnh cường tráng, động tác nhịp nhàng, rất đẹp mắt, những người xem cũng reo hò cổ vũ cho thuyền rồng mình thích, cũng có rất nhiều phụ nữ rải hoa, ném khăn tay trên mặt sông, làm Tiểu Ngọc giật mình, ở cổ đại cũng có fan nhiệt tình như vậy, chuyên nghiệp quá!

“ba hồi trống cờ hồng bay phất phới, hai rồng vũng vẫy tranh tài. Bọt nước trắng xóa như vạn kiếm, tiếng trống thúc giục như sấm rền. Trống càng dồn dập, hai rồng nhanh như bay. Người người reo hò vang dội, trận cuối cùng sắp vượt ải long môn. Thuyền trước đã giành chiến thắng, thuyền sau thất thế đành chịu thua. Mi nhíu mày chau, thua trận này tâm như lửa đốt.....” (chẹp chẹp, bạn không tìm được bài thơ nên chém tiếp, xin lỗi tác giả rất nhiều) Tống Tiềm cũng bị không khí kích động chung quanh cuốn hút, bất giác ngâm lên bài thơ. Thơ này dễ hiểu, Tiểu Ngọc nghe thơ so với tình hình bây giờ rất giống nhau, liền hỏi: “Thiên Thành, đây là thơ gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Đây là [đua thuyền ca] của Đường nhân Trương Kiến Phong, có thể thấy được đua thuyền rồng của người xưa cũng không kém phần nhiệt liệt đâu.”

Tiểu Ngọc nghĩ rằng, ngàn năm sau đua thuyền rồng ở Thần Châu vẫn là hoạt động muôn nghìn người biết, có thể thấy được sức hấp dẫn của cuộc thi đấu này. Đột nhiên, đám người la lớn, đều kêu: “Cố lên, cố lên!”

Thì ra là sắp về đích! Tiểu Ngọc rất xúc động, thật giống như ở thế vận hội Olympic Bắc Kinh 2008 nhìn Michael Fred Phelps liều mạng đoạt giải quán quân, là sự kết hợp của sức mạnh và vẻ đẹp.....

Đua thuyền xong, đám người dần dần tản đi, ba người Tống Tiềm thong thả đi bộ. Tiểu Ngọc vươn vai xoay cổ thư giãn gân cốt, oa, thiệt là giống lúc trước đi làm phải chen lấn trên xe buýt.

Vừa quay đầu lại, thấy Tống Tiềm nhìn nàng chằm chằm, Tiểu Ngọc chột dạ cười cười, hỏi: “Thiên Thành, sao vậy?” Không phải là hành động như vậy ở cổ đại rất bất lịch sự? Hình như hơi khó coi.

Tống Tiềm cười lắc đầu, chưa nói gì, nội tâm tràn đầy thương yêu. Cử chỉ của cô gái này càng ngày càng làm tim hắn xao động, hắn thật sự có thể làm giống như lời hứa để nàng đi sao? Nhưng nàng đối với mình.....

Vừa rồi nắng gắt chói chang, ai biết đột nhiên trời sẽ mưa, Tống Tiềm nhìn mưa biết không thể tạnh ngay được, vội vàng bảo chủ tớ Tiểu Ngọc tìm quán hàng ven đê trú mưa. Ba người vội đến một quán trà, lúc này mưa dần lớn hơn, rất nhiều du khách cũng rối rít chạy đến hướng này, Tống Tiềm quyết định thật nhanh, nói: “Chúng ta vào trong uống trà đi, đợi ở mái hiên nhiều người như vậy cũng không tiện.”

Chủ gia đình đã nói, Tiểu Ngọc và Huệ nương tất nhiên là nghe hắn , ba người ngồi xuống một bàn nhỏ, gọi một ấm trà, hai đĩa điểm tâm. Quả nhiên không lâu những bàn khác trong quán đều đầy người, Tiểu Ngọc

https://thuviensach.vn

thầm khen Tống Tiềm cẩn thận chu đáo, bằng không lúc này bọn họ đã phải dầm mưa ở ngoài rồi.

“Trời đang nắng lại mưa rào, có chút sát phong cảnh (mất đi cảnh đẹp ý vui), may mắn Huệ nương mang theo dù.” Tống Tiềm hướng Huệ nương nở nụ cười, Huệ nương vội nói không dám. Tiểu Ngọc thấy Huệ nương mấy ngày qua giúp nàng sửa sang trong ngoài rất ngăn nắp, thật là không dễ, có được một trợ thủ như vậy, sau này nếu nàng rời khỏi, Tống Tiềm cũng còn có người chăm sóc.

Mưa vẫn không ngừng, những người đụt mưa dưới mái hiên cũng vào quán uống trà, trong cửa hàng nhỏ đông người ồn ào, vô cùng náo nhiệt, Tiểu Ngọc nhíu nhíu mày, đột nhiên phía sau, chung quanh lại yên lặng.

Hả? Xảy ra chuyện gì?

Tiểu Ngọc theo ánh mắt mọi người nhìn về phía cửa, không nhịn được cũng ngây người, thì ra vừa vào cửa là hai cô gái thướt tha, y phục ẩm ướt, tóc hơi rối loạn, son phấn trên mặt cũng hơi nhòe, nếu là người khác tất nhiên sẽ rất nhếch nhác, nhưng hai cô gái này cũng không có vẻ gì, mà giống như hoa lê trong mưa, lại thêm vài phần nhan sắc động lòng người.

Mỹ nữ, thuần nhiên (tinh khôi, tự nhiên) mỹ nữ a!

Ngay cả Tiểu Ngọc là con gái cũng nhìn không chớp mắt, những nam nhân khác càng khỏi phải bàn, có vài người cả trà cũng quên uống, cũng không nói lời nào, nhìn chằm chằm hai người, chỉ sợ chớp mắt thì hai vị muội muội xinh đẹp như tiên này sẽ biến mất.

Hai vị giai nhân kia cũng là đến xem thuyền rồng, không nghĩ trời sẽ đổ mưa, hai nàng chậm chân, đến quán trà gần đó thì người cũng ướt phân nửa, áo ướt dính vào trên người, đem thân hình mềm mại uyển chuyển và đường cong cơ thể lộ ra rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Nhìn kỹ hai cô nương này, tuy rằng đều rất kiều diễm, sáng chói mê hoặc, nhưng phong thái hai người không giống nhau. Một người tuổi chừng đôi tám (16 á), mang giày xanh, váy mềm màu vàng nhạt, dáng người cao gầy xinh đẹp tuyệt trần. Tướng mạo động lòng người, lông mày cong như lưỡi liềm,hai má lún đồng tiền, da trắng như tuyết, búi tóc vãn tường vân, thật sự là giống như "Một cành đào đỏ thắm đọng sương mai" Kiều mỵ tận xương.

Người kia nhỏ tuổi hơn, nhưng tuổi dậy thì, dung mạo vừa mới nẩy nở, giống như nụ hoa hé nở, đôi mắt đẹp trong suốt như hồ thu, ánh mắt long lanh, không người không say, mặc quần áo tỳ nữ, có lẽ là nha hoàn của mỹ nhân kiều diễm kia.

Những nam tử trong quán thấy giai nhân muốn ngồi xuống, đều muốn mời các nàng đến bàn của mình, nhưng mỹ nhân này nhìn quanh, thấy chung quanh đều là đàn ông, chỉ có bàn của Tống Tiềm có phụ nữ, lại vừa vặn còn lại hai chỗ trống, liền nhẹ nhàng đến trước mặt Tiểu Ngọc, nói với nàng: "Tỷ tỷ, có thể cho tiểu muội tạm ngồi đây một chút?" Giọng nói của mỹ nhân êm tai như tiếng chim vàng oanh, nếu Tiểu Ngọc là nam nhân, chắc chắn đã si mê rồi.

Tiểu Ngọc nói: "Có thể chứ, mời hai vị ngồi." Lại nhờ Tống Tiềm bảo chủ quá châm trà cho hai người.

Mỹ nhân kia nói cảm ơn, chân thành ngồi xuống. Lúc này nô tỳ lấy khăn tay ra lau nước trên mặt nàng, mỹ nhân cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng ấn ấn hai má, Tiểu Ngọc cảm thán, tạo hóa rất bất công, sao lại tạo ra tuyệt thế mỹ nữ như thế? Ngay cả lau mặt cũng đẹp như vậy, làm cho cô gái dung mạo bình thường như nàng thật tự ti.

"Thiếp thân (cách xưng hô) Tú Tâm, đây là tiểu tỳ của ta Nhàn Nhàn. Tỷ tỷ họ gì?" Mỹ nhân tự giới thiệu, lại hỏi Tiểu Ngọc.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc đang cố gắng học cách nói chuyện của người xưa, hơi suy tư một chút mới nói: “Ta họ Mai tên Ngọc, ngươi gọi ta Tiểu Ngọc được rồi. Đây là phu quân ta Tống Tiềm, người nhà Huệ nương.”

Tú Tâm lại hướng Tống Tiềm hơi cúi đầu, Tống Tiềm chắp tay đáp lễ. Tiểu nhị (bồi bàn) lại bưng lên hai ly trà xanh, Tú Tâm cầm lấy nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hơi nhíu nhíu mày khó có thể nhận ra, tiểu nha hoàn Nhàn Nhàn hiểu rõ tính tình chủ tử, hỏi nhỏ: “Tiểu thư, hay để em bảo chủ quán pha trà của chúng ta?”

Tú Tâm chần chờ một chút, gật đầu đồng ý, nói với Tiểu Ngọc: “Thiếp thân uống đã uống quen trà trong nhà, khi ra ngoài đều mang theo một ít, không biết tỷ tỷ có nể mặt cùng uống hay không?”

Tiểu Ngọc thầm gọi mẹ ơi, mỹ nữ thật không đơn giản, đương nhiên sẽ không chối từ ý tốt của người ta.

Nhàn Nhàn đứng dậy đi ra bếp, không bao lâu, bưng ra một ấm trà thơm, lần nữa châm trà cho từng người.

Tống Tiềm cũng là người hay uống trà, nhìn thấy nước trà trong veo, màu xanh nhạt, hương thơm tự nhiên, liền biết là trà Long Tĩnh thượng phẩm (hàng tốt). Tinh tế phẩm trà (thưởng thức trà ngon), quả nhiên vừa uống vào thanh nhuận, rất ngon miệng, không khỏi tán thưởng nói: “Quả nhiên trà ngon! Lâu rồi không uống trà Long Tĩnh ngon như vậy.”

“Sắc lục, hương úc, vị cam, hình mĩ” Tứ tuyệt, là đặc thù của trà Long Tĩnh thượng phẩm, thiếu một thứ cũng không được. Nếu pha trà bằng nước suối, hương càng thêm đậm làm say lòng người.

Tú Tâm thấy Tống Tiềm phẩm trà, trước nhìn màu, sau ngửi mùi hương, lại nghiền ngẫm, biết là người trong nghề, vừa nghe hắn khen ngợi, trên mặt lộ ra chút tươi cười ngọt ngào, đúng như hoa xuân nở rộ, quốc sắc khuynh thành, ánh mắt của nam nhân chung quanh đều dán trên người

https://thuviensach.vn

nàng, một bên lại trừng mắt với Tống Tiềm, nam nhân mặt mày thô sẹo này cũng quá diễm phúc rồi, bên người lại vây quanh bốn cô nương!

“Tống công tử quả là trong nghề, thiếp thân kén chọn, không quen uống trà lạ.” Tú Tâm nói rất bình thản, nhưng giọng điệu cũng có phần cao ngạo, Tiểu Ngọc không cảm thấy lạ, mỹ nữ luôn kiêu ngạo, cũng bình thường thôi. Huệ nương lại không vừa lòng lắm, quan niệm của chị là người đẹp luôn không tốt, mang bộ dáng hại nước hại dân, còn lôi kéo lão gia nữa, hừ!

Tống Tiềm đối với câu người trong nghề của Tú Tâm cười nhẹ, từ chối cho ý kiến.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Cùng Thảo Luận Giai Trà (Trà Ngon)

Trà khởi từ đời Đường, nhưng thịnh vào đời tống, người Tống thích trà, lại lấy Lâm An làm nơi buôn bán. Lâm An có nhiều quán trà, thường treo thơ họa của danh nhân, trưng bày giàn trồng hoa, bốn mùa đều là hoa tươi. Một năm bốn mùa bán kì trà dị canh, tháng 11 bán Thất Bảo lôi trà, bánh cuộn thừng, hành trà gì gì đó, đến tối, còn có xe đẩy lưu động, đáp ứng nhu cầu thưởng trà của du khách. Trong thành Lâm An, việc mua bán ngày đêm không dứt, cho dù là rét đậm tuyết lớn, sau canh ba cũng có người bán trà.

Phố phường như thế, quan lại càng quá mức, Tống gia ban đầu tuy chỉ là quan nhỏ, cũng rất thích trà đạo, Tống Tiềm từ nhỏ đi theo phụ thân phẩm trà, tự nhiên có chút tâm đắc. Nhưng phụ thân đã đi về cõi tiên, gia thế sa sút, lâu rồi hắn cũng không nhắc tới việc phẩm trà nữa! Khó được gặp người cùng hắn thưởng trà, không khỏi nói thêm vài câu.

“Trà của Tú Tâm cô nương đương nhiên là trà ngon, nhưng đáng tiếc !” Tống Tiềm lắc đầu.

“A?” Tú Tâm tò mò, nói: “Xin lắng tai nghe!”

“Bản tính của trà thanh khiết, thưởng trà là thú thanh nhàn, chỉ thích hợp dưới trăng thanh gió mát, cùng vài người bạn tốt, cùng phẩm hương trà. Trà của cô nương mặc dù ngon, nhưng nơi này đông người náo động, không phẩm ra được “ý” trà! (uống trà cũng nhiều công đoạn quá chừng, hic, bạn chém mỏi tay luôn ^_^)

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Tú Tâm sáng lên, không thể tưởng được thiếu niên dung mạo xấu xí này cũng là người thanh nhã. Nàng hé miệng cười, thật muốn nói: "Tú Tâm có thể mời công tử đến hàn xá (nhà) để cùng thưởng thức?" Nhưng kiều thê của người ta ở bên cạnh, nàng tự nhiên sẽ không thất lễ như thế, chính là ánh mắt nhìn về phía Tống Tiềm có thêm mấy phần thưởng thức (thích thú, khen ngợi…).

Tiểu Ngọc rốt cục cảm thấy có chút không thỏa đáng, hai vị này đang diễn vở tài tử giai nhân cùng thảo luận giai trà sao? Nàng hơi tức giận, Tống Tiềm ngươi thật tốt, thấy cô gái xinh đẹp thì cầm lòng không đặng chứ gì, khoe khoang ngươi biết thưởng thức trà? Vợ chính thức của ngươi đang ngồi đây, kiềm chế chút cho bà!

"Công tử nếu thích yên tĩnh, hôm nay sao cũng có hứng thú xem thuyền rồng?" Tú Tâm hiển nhiên là người ăn nói khéo léo, vô thức đổi đề tài, nói chuyện với Tống Tiềm.

"Đua thuyền rồng là việc trọng đại ở vùng Giang – Chiếc chúng ta, sao có thể không đến?" Tống Tiềm đáp.

Tú Tâm nói: "Đúng vậy, thiếp thân cũng rất thích xem đua thuyền rồng, nghĩ đến năm đó ý tưởng của Phạm Văn Chính công thật độc đáo, dốc hết sức chủ trương việc đua thuyền rồng, mới có sự kiện tranh tài hằng năm ở Lâm An."

Tiểu Ngọc xen miệng hỏi: "Hoạt động thuyền rồng không phải lưu hành trong dân gian sao, tại sao lại do người của triều đình tổ chức?"

Tú Tâm cười cười nói: "Địa phương của chúng ta, đúng là có đua thuyền rồng, nhưng trước kia cũng chỉ là ngẫu nhiên có vài chiếc thuyền góp vui thôi, nào có long trọng như ngày nay? Là năm Thần Tông khi Phạm Văn Chính công đến đây nhậm chức, chủ quản Giang Tô,và Chiết Giang, một năm Giang – Chiết gặp nạn đói, dân đói thành đàn, người chết đói khắp

https://thuviensach.vn

nơi, nơi nơi chạy nạn. Tuy nói quan phủ cấp lương thực, nhưng lương thực cũng có hạn, ngay lúc mọi người lực bất tòng tâm, Phạm Văn Chính công đã nghĩ ra một kế hay!"

Tú Tâm nói chuyện dịu dàng, lanh lợi, Tiểu Ngọc không khỏi bị lời kể hấp dẫn, hỏi: "Kế gì cơ?"

Không nghĩ tới, Tống Tiềm lại nói tiếp.

Tống Tiềm nói: "Phạm Văn Chính công tổ chức đua thuyền dân gian, bản thân mỗi ngày cũng xuống thuyền, quan sát thi đấu. Bởi vì ông đề xướng cổ động, đua thuyền vùng Giang – Chiết khí thế ngất trời,từ xuân đến hạ, trận đấu không ngừng, nhất là trận đấu lớn lúc tiết Đoan ngọ, hấp dẫn vô số du khách, nàng cũng biết như vậy sẽ làm cho bao nhiêu dân đói tìm được đường sống mà? Những dân đói đều làm người chèo thuyền, làm hình thuyền, hoặc là bán đồ chơi cho du khách kiếm tiền, như vậy nên vùng Giang – Chiết mới trở nên thịnh vượng."

Tú Tâm khen: "Phạm Văn Chính công thật sự là kỳ tài! Công tử cũng hiểu biết tận tường những điển cố này?"

Tống Tiềm khẽ cười một tiếng, nói: "Phạm Văn Chính công 'Buồn vì nỗi buồn của thiên hạ, vui cho niềm vui thiên hạ', khí khái đó, có người đọc sách nào không kính phục, sự tích của ông, tiểu sinh (cách xưng hô) không dám không biết."

Nhìn thấy hai người trò chuyện hợp ý như vậy, Tiểu Ngọc vô cùng khó chịu, thấy sao mà giống lúc nam nữ nhân vật chính trong hí kịch gặp nhau? Nàng không muốn làm nữ phụ đâu!

Tống Tiềm làm như không biết vẻ mặt biến sắc của Tiểu Ngọc, nhìn bên ngoài, mưa cũng sắp tạnh, liền nói với Tiểu Ngọc:"Chúng ta về nhà nhé?"

"Được được!" Tiểu Ngọc đáp lời, rất lớn tiếng.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nói: “Ta đi gọi cỗ kiệu, Huệ nương, chị ngồi đây với phu nhân.”

Huệ nương cũng mong mau rời khỏi hai cô gái này, liên tục gật đầu. Tống Tiềm đi không lâu đã quay lại, nói: “Đã gọi kiệu rồi, đi thôi.”

Tiểu Ngọc vui mừng đứng dậy, ai ngờ Tống Tiềm còn nói một câu: “Tú Tâm cô nương, ta cũng đã gọi kiệu cho hai vị, không mạo muội chứ?”

Tú Tâm vui vẻ, nói: “Công tử thật đa lễ, Tú Tâm liền cung kính không bằng tuân mệnh .”

Tiểu Ngọc và Huệ nương thật tức giận! Người ta nói hoa nhà không thơm bằng hoa dại, đúng là chí lý mà!

Chuyện tức giận còn ở phía sau, ra khỏi quán trà, trời còn lất phất mưa bụi, Tống Tiềm giơ taydò xét , liền lấy dù giấy dầu của mình đưa cho Tú Tâm. Tống Tiềm nói: “Thời tiết khó đoán, sợ hai vị cô nương sau khi trở về còn gặp mưa, vẫn là nên mang theo dù vậy?”

Tú Tâm còn hơi chần chừ, Nhàn Nhàn lại cười hì hì nhận lấy, nói:“Cảm ơn công tử!”

Tú Tâm không nói gì nữa, ánh mắt nhìn Tống Tiềm như sắp chảy ra nước.

Tiểu Ngọc một mạch đi lên kiệu, tức giận đến tái mặt, Huệ nương thấy chủ tử thật sự tức giận, mình ngược lại cũng không dám trêu chọc nàng, đành phải trấn an nàng hai câu, trong lòng cũng thầm mắng nam chủ nhân thấy người đẹp thì mắt sáng rỡ.

Tống Tiềm cũng lên kiệu của mình, bảo kiệu phu lên đường về nhà. Hắn vén rèm kiệu, nhìn cỗ kiệu của Tiểu Ngọc phía trước, khóe miệng lộ ra một nụ cười có thể nói là “Gian xảo”.

https://thuviensach.vn

“Thì ra, nàng cũng không phải là không quan tâm ta.....”

Trời vẫn âm u như thế, tâm trạng Tống Tiềm như tinh không vạn lý, một mảnh tươi sáng.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ---

“Ầm!” Tiếng gối đầu ném lên giường.

“Pinh!” Tiếng giày bị ném đi.

“Chát!” Tiếng bàn tay đánh lên bàn.

“Ôi, đau quá.....” Tiểu Ngọc nhè nhẹ xoa bàn tay sưng đỏ, trong lòng không ngừng mắng: “Khốn kiếp! Sắc lang! Dâm ma! Đồ trọng sắc khinh..... khinh bạn!”

Huệ nương mang nước ấm vào phòng Tiểu Ngọc, thấy nàng đang tức giận vừa ném vừa đánh, đặt chậu nước xuống, đến xem Tiểu Ngọc có bị thương hay không.

“Không sao không sao!” Tiểu Ngọc tùy tiện khoát tay, “Không bị thương. Vừa hay, tắm rửa cho hạ hỏa!”

Huệ nương cẩn thận quan sát vẻ mặt Tiểu Ngọc, nói:“Phu nhân, người đừng tức giận, ta thấy hai người kia cũng không phải con nhà tử tế, đâu có cô nương chưa chồng nào lại nói khuê danh của mình cho người khác? Những nữ tử này, giỏi nhất dụ dỗ người ta, phu nhân đừng để trong lòng.”

Tiểu Ngọc nghe Huệ nương nói vậy, từ từ ngẫm lại cử chỉ lời nói của Tú Tâm, thật sự là lộ ra vẻ phong tình, đối mặt với một phòng đây nam nhân nhìn chằm chằm vậy mà vẫn bình tĩnh, hay nàng ta thật sự là người chốn phong trần?

https://thuviensach.vn

“Huệ nương, ta không có giận hai vị cô nương kia, các nàng cũng đâu làm gì sai? Lớn lên xinh đẹp cũng không phải lỗi của họ. Đều là tại bọn đàn ông chết tiệt, thấy người đẹp thì lại ân cần săn sóc, hừ!” Vừa nghĩ đến thái độ nhiệt tình lúc gọi kiệu và đưa dù của Tống Tiềm, cả người Tiểu Ngọc liền không được tự nhiên.

Nàng biết Tống Tiềm rất dịu dàng, nhìn hắn đối với cô dâu giả như nàng cũng rất hiền lành, đủ biết hắn là một người vô cùng tốt. Nhưng mà..... Tại sao hắn đối xử với người khác cũng dịu dàng như vậy chứ?

Tống Tiềm không biết Tiểu Ngọc đang ở trong phòng hờn dỗi, bây giờ hắn thật sự rất vui vẻ. Hôm nay ngẫu nhiên gặp hai cô gái kia, nhưng vừa hay lại cho hắn cơ hội thử lòng nàng, sao lại không làm chứ? Xem ra Tiểu Ngọc đối với hắn, cũng không phải không có cảm giác .....

Sáng sớm ngày kế, Mục Duẫn Hà Mục đại học sĩ lâu ngày không gặp đến đây.

“Thúc phụ, sao hôm nay lại đến đây? Có việc gì sai người đến nói với cháu là được, sao lại phiền thúc phụ đại giá.” Tống Tiềm dẫn vị lão thế thúc này tới đại sảnh, dọc theo đường đi Mục Duẫn Hà không ngừng nhìn đình viện sạch sẽ, còn đánh giá Tống Tiềm từ trên xuống dưới một phen, trên mặt ý cười càng ngày càng đậm. Đợi lúc vào đại sảnh ngồi xuống, Huệ nương dâng trà, Mục Duẫn Hà hỏi: “Thiên Thành, mướn người làm khi nào?”

Tống Tiềm thấp giọng đáp: “Là cháu dâu của người làm chủ, dùng đồ cưới của nàng mua, nói trong nhà cần người chăm nom.”

Mục Duẫn Hà vô cùng hài lòng, xem ra làm chủ cưới vợ cho Thiên Thành là đúng, bây giờ trong nhà tràn ngập sức sống, bệnh của Thiên Thành cũng tốt lên nhiều, tuy rằng trên mặt vẫn chưa coi là đẹp mắt, nhưng

https://thuviensach.vn

so với trước kia đúng là một trời một vực. Đứa cháu dâu này quả thật là hiền thê, không uổng cái danh tài nữ này.

“Thiên Thành a, thật ra thúc phụ cũng muốn sớm đến thăm cháu , ai ngờ bộ xương già của ta, cháu biết đó, thường hay phát bệnh.....” Mục Duẫn Hà bởi vì có chút bệnh cũ, mới xin nghỉ dài hạn về quê nhà dưỡng bệnh, bây giờ ông vẫn là học sĩ Hàn Lâm viện, có quan hàm, bằng không Mai gia cũng không nể sợ ông.

“Sao thúc phụ lại nói thế? Thiên Thành sớm nên đi thăm thúc phụ. Thúc phụ bây giờ cũng đã nhìn thấy, thân thể Thiên Thành đã sắp khỏe, thúc phụ cũng không cần quan tâm cháu quá mức ..... Nếu không có thúc phụ giúp đỡ.....” Tống Tiềm xúc động nói.

Mục Duẫn Hà cười ha hả, ngăn Tống Tiềm lại, nói: “Đúng rồi, Thiên Thành, bệnh của cháu khỏi rất nhanh nha! Vẫn uống thuốc ở Tế thế đường sao?”

“Không phải, bây giờ đã đổi phương thuốc, là mời lão đại phu ở Hòa nhân đường. Thúc phụ, bệnh của cháu, thật đúng là vất vả cho cháu dâu của ngài.....” Tống Tiềm đã đem việc hộ lý Tiểu Ngọc dạy hắn hằng ngày, thay đổi quần áo chăn đệm, quyết định thay đổi đơn thuốc, nấu tam hoàng thoa lên người, dùng lá sen làm dịu mụn mủ kể rõ ràng, Mục Duẫn Hà càng nghe càng ngạc nhiên, liên tục nói “Kì nữ tử”! (cô gái kì diệu ^^)

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Thể Dục Buổi Sáng

Đương nhiên, Tống Tiềm không nói việc nàng là nha hoàn gả thay, cũng chưa nói hai người chia phòng mà ở cùng với việc nàng chữa bệnh cho hắn rồi sẽ rời đi, chuyện này..... không chắc đâu, còn có biến số nữa. Tống Tiềm đã sớm phát hiện mình không thể rời xa Tiểu Ngọc được, hắn thầm hạ quyết tâm, phải giữ nàng lại.

“Thiên Thành, bệnh của cháu cũng sắp khỏi, khóa thi sang năm, cháu cần phải cố gắng!” Mục Duẫn Hà lần này đến, vốn chỉ là muốn thăm bệnh, bây giờ thấy chất nhi bệnh đã thuyên giảm, liền nhớ tới việc này, vội vàng nhắc nhở Tống Tiềm.

Tống Tiềm đương nhiên không quên việc thi cử. Lúc trước hắn còn chìm đắm trong nỗi đau mất người thân, đau ốm triền miên trên giường bệnh, tứ cố vô thân, toàn nhờ Mục Duẫn Hà dốc hết sức hỗ trợ, mới có thể miễn cưỡng giúp hắn qua ngày. Bây giờ Tiểu Ngọc gả đến, mang theo nhiều đồ cưới, chuyện củi gạo không lo, bệnh lại tốt hơn, quan trọng nhất là..... Tống Tiềm hy vọng, có thể có một lý do, để giữ Tiểu Ngọc lại.

Hắn muốn cho Tiểu Ngọc nhìn thấy năng lực của mình, để nàng biết được, mình sẽ là một phu quân tốt..... Không chỉ như thế, Tống Tiềm có chí hướng, hi vọng làm nên sự nghiệp, sau này, đem đồ cưới Mai gia đưa tới, toàn bộ trả lại cho nhà lão!

Mà ở thời đại này, con đường thăng tiến của người đọc sách, chính là thi đỗ công danh. Tống Tiềm có tài năng hơn người, nhưng tuổi trẻ khí thịnh, cũng không ngoại lệ. “Xin thúc phụ yên tâm, Thiên Thành nhất định cố

https://thuviensach.vn

công đọc sách, làm rạng danh gia môn, cũng là an ủi vong linh của cha mẹ!”

“Tốt tốt tốt!” Nhắc tới người bạn tốt bất hạnh, Mục Duẫn Hà lại nhịn không được đau lòng.

Lúc này Huệ nương đi đến bên Tống Tiềm, nói: “Lão gia, phu nhân nói, mời khách ở lại ăn bữa cơm rau dưa.”

Tống Tiềm nói với Mục Duẫn Hà: “Thúc phụ, hôm nay ở nhà tiểu chất ăn bữa cơm đạm bạc được không? Cũng nên để cháu dâu bái kiến người!”

“Tốt lắm!” Mục Duẫn Hà sảng khoái đồng ý, giao tình của ông và Tống gia, thật sự cũng không cần nói mấy lời khách sáo làm gì.

Tiểu Ngọc biết có khách đến, tất nhiên cũng không thể giận dỗi với Tống Tiềm, người này lại là thúc phụ Mục Duẫn Hà của Tống Tiềm. Huống hồ Tiểu Ngọc sau khi bình tĩnh nghĩ lại, cũng hơi chột dạ, mình cũng không phải vợ thật của Tống Tiềm, giận cái gì chứ? Giống như đang ghen vậy..... Phi, không có đâu, ta mà ghen ư?

Tiểu Ngọc lần đầu tiên nhìn thấy Mục học sĩ nổi tiếng đã lâu, quả nhiên có phong độ của người trí thức, bộ râu dài giống như những danh nhân trong sách giáo khoa lịch sử. Tiểu Ngọc lễ phép chào Mục Duẫn Hà, Mục Duẫn Hà tươi cười hớn hở nâng nàng dậy, nói: “Hiền tức (cháu dâu), vừa rồi Thiên Thành đã nói với ta, bệnh của nó toàn do cháu chiếu cố mới khỏi hơn phân nửa, cháu vất vả rồi!”

Tiểu Ngọc nói không dám (cách nói khiêm tốn), thừa dịp Mục Duẫn Hà ngồi xuống, ở sau lưng khách liếc Tống Tiềm một cái, nhẹ giọng nói: “Ngươi cũng biết ta tốt?”

Tống Tiềm may mắn vì hôm nay Mục Duẫn Hà đến thăm, để hắn và Tiểu Ngọc có thể nói chuyện, bằng không còn không biết phải làm sao bây giờ.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng cúi đầu nói: “Ta đương nhiên biết, nàng là Quan âm bồ tát, đặt biệt đến giải cứu cho ta.”

Tiểu Ngọc nhịn không được, rốt cục lộ ra vẻ tươi cười, nói năng thật khéo!

Mục Duẫn Hà bên cạnh thấy vợ chồng son hoà thuận vui vẻ, lại càng an lòng, xem ra Thiên Thành đứa nhỏ này vận hạn đã qua, sau này sẽ càng ngày càng tốt!

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ --------

Tiểu Ngọc buổi tối đến thư phòng viết chữ, nghe được chuyện Tống Tiềm sang năm muốn tham gia thi hội, cũng thận trọng hơn.

Nam nhi chí tại bốn phương, thời đại này tất cả đều thấp kém, chỉ có đọc sách là cao quý, Tống Tiềm là con nhà thế gia muốn tham gia khoa cử cũng là điều dễ hiểu, dù sao lúc này, nam tử muốn ở nhà làm việc có thể đếm trên đầu ngón tay. Hắn nếu bệnh đã giảm nhiều, cũng không thể ở nhà cả đời, chắc chắn muốn ra ngoài lập nghiệp, đối với việc Tống Tiềm dự thi, Tiểu Ngọc từng là giáo viên đương nhiên đồng ý.

Huống chi, nhà Tống có đãi ngộ tốt với quan viên, làm cho bao nhiêu học giả đời sau rất hâm mộ, nàng đã nghe không dưới năm lần thầy lịch sử nói, Tống Triều là thời đại hạnh phúc nhất của người đọc sách.

Chỉ là, Tiểu Ngọc đối với việc lựa chọn quan viên của nhà Tống cũng biết đại khái, hình như là phải phỏng vấn xem tướng mạo .....gương mặt của Thiên Thành, có phải người ta sẽ cảm thấy làm tổn hại hình tượng nhân viên chính phủ?

“Thiên Thành, ngươi cứ học cho tốt, ta ủng hộ ngươi!” Tiểu Ngọc đã đem chuyện giận dỗi hôm qua quăng lên chín tầng mây, “Nhiệm vụ của

https://thuviensach.vn

ngươi chính là phải dưỡng bệnh cho tốt, ôn tập học bài, ta sẽ giúp ngươi giải quyết vấn đề "Thể diện"!"

"Thể diện?" Tống Tiềm chợt hiểu là đang nói dung mạo của mình. Hắn nghe Tiểu Ngọc nói ủng hộ mình, lại nghĩ ra một kế, giả vờ nghiêm túc nói: "Tiểu Ngọc..... Ta muốn chuyên tâm dự thi, nàng có thể hứa với ta một việc không?"

"Chuyện gì?" Tiểu Ngọc tò mò nhìn hắn.

Tống Tiềm nói: "Ta hy vọng nàng luôn ở bên cạnh ta, theo giúp ta đi thi, có thể không? Ta thật sự rất cần nàng giúp....."

"Không thành vấn đề!" Tiểu Ngọc liền đồng ý. Thì ra Tống Tiềm cũng có hội chứng sợ thi cử? Nàng làm giáo viên vài năm, một lần chủ nhiệm lớp mười hai, cũng có bạn nhỏ nói với nàng, cô ơi, em lo lắng quá, cô có thể theo em vào trường thi không? Có lẽ Tống Tiềm cũng như thế? Cũng khó trách, hắn không còn người thân, Huệ nương mặc dù cẩn thận, nhưng dù sao cũng không thể thay thế thân bằng quyến thuộc, nàng cũng không yên tâm để hắn một mình.

Tống Tiềm cười trộm, thầm mừng vì kế hoạch thành công. Có thể giữ Tiểu Ngọc lại một năm, hắn còn tin tưởng giữ nàng cả đời!

Ngày hôm sau, gà vừa gáy sáng, Tống Tiềm đã bị Tiểu Ngọc lôi đầu dậy.

"Đứng lên vận động, rèn luyện thân thể!" Tiểu Ngọc nói vậy.

Bây giờ Tiểu Ngọc đối đãi với Tống Tiềm như học sinh lớp mười hai, nàng muốn dùng cách quản lý khoa học hiện đại để giúp hắn hoàn toàn chuẩn bị tốt cho kì thi, không chỉ phải đọc sách, mỗi ngày còn phải rèn luyện thân thể, phối hợp ăn uống và nghỉ ngơi điều độ, Tống Tiềm tuyệt đối có thể đề tên trên bảng vàng! (danh sách thi đậu ngày xưa gọi là kim bảng)

https://thuviensach.vn

“Làm sao rèn luyện.....” Tống Tiềm là hòa thượng không biết việc ngoài chùa.“Chẳng lẽ nàng biết ngũ cầm hí?”

Tiểu Ngọc cười: “Ngũ cầm hí ta có nghe nói, nhưng mà không biết. Ta dạy cho ngươi cái gọi là ‘thể thao’, mỗi buổi sáng đều tập luyện, rất tốt cho sức khỏe!” Ngũ cầm hí là một phương pháp rèn luyện thể chất truyền thống ở Trung Quốc, bắt chước động tác của năm loài động vật, nghe nói do thần y Đông Hán Hoa Đà sáng tạo, lưu truyền trong dân gian Trung Quốc.

Tống Tiềm chỉ biết ngũ cầm hí, chưa từng nghe nói “Thể thao” gì gì đó, hay là Tiểu Ngọc biết võ? Nhìn cũng không giống lắm!

Hôm nay Tiểu Ngọc không mặc váy dài, chỉ mặc áo ngắn và quần ống rộng, dễ việc vận động.

Nàng bảo Tống Tiềm đứng phía sau nàng, nói: “Ngươi làm theo động tác của ta, mỗi buổi sáng đều tập, để rèn luyện thân thể!” Tiểu Ngọc là một trong những giáo viên biết múa lụa trong trường, mỗi ngày đều tập bài thể dục tám động tác! Lúc nàng chủ nhiệm lớp mười hai, cũng bắt học sinh trong lớp mỗi ngày đều tập thể dục, như vậy mới đảm bảo thể lực cho một ngày vận động.

“Đến đây, làm theo ta. Động tác thứ nhất, dậm chân tại chỗ,..... Một hai ba bốn, năm sáu bảy tám.....”

Huệ nương đang chẻ củi, thấy vợ chồng chủ nhân đang đứng trong sân làm những động tác kì lạ, xa xa nhìn không giống luyện võ cũng không giống nhảy múa, động tác của phu nhân rất duyên dáng, lão gia thì..... Huệ nương nhịn không được lấy tay áo che mặt cười, nhưng trong lòng lại vui mừng cho bọn họ. Tuy rằng lão gia và phu nhân chia phòng ra ở, nhưng tình cảm của bọn họ rất tốt..... Xem ra chờ lão gia khỏi bệnh, về sau trong nhà lại có thêm tiểu thiếu gia hay tiểu thư không chừng!

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc đã lâu không có vận động, tập bài thể dục tám động tác, cũng đổ mồ hôi, tuy mệt, nhưng tinh thần cũng rất tốt, xem ra rèn luyện thân thể vẫn rất quan trọng nha!

“Thiên Thành, thế nào, nhớ kỹ chưa?” Tiểu Ngọc quay đầu nhìn Tống Tiềm, phát hiện hắn mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc, không khỏi giễu cợt hắn: “Thiên Thành, ngươi xem đi, thân thể ngươi thật sự rất yếu! Nam tử hán không thể yếu đuối như vậy, một nhà phụ nữ chúng ta phải chờ ngươi bảo vệ đó.”

Mặt Tống Tiềm vốn đang đỏ lại càng đỏ hơn, thân thể của hắn, quả thật cần rèn luyện nhiều! Từ nhỏ đến lớn, cha mẹ chỉ bảo hắn đọc đủ thứ thi thư, lại không cho hắn học quyền cước, đều nói đó đám người hạ đẳng mới học. Nếu khi đó hắn biết võ, có lẽ có thể cứu cha mẹ từ đao của bọn cướp .....

Kỳ thật cũng không thể trách Tống Tiềm, từ đời Tống tới nay, trọng văn khinh võ, lúc này văn nhân không giống tài tử đời Đường nhất bút tạo mưa gió, lưng đeo Long Tuyền kiếm, văn võ song toàn, mà toàn là thư sinh văn nhược tay trói gà không chặt. Tiểu Ngọc trước giờ rất khâm phục chuyên gia giáo dục Đào tiên sinh, một câu của ông “Sức lực của nông dân, tư duy của khoa học, hợp lại là tinh thần của xã hội” Là tố chất khái quát nhất của giáo dục, đáng tiếc đời sau mọi người cũng không quán triệt toàn bộ chân lý này, bằng mọi giá phải thi vào đại học. Ai!

Ngày đầu tiên tập thể dục, Tống Tiềm cảm thấy toàn thân ê ẩm, viết chữ cũng không có sức. Nhưng kiên trì ba bốn ngày sau, cảm thấy có hiệu quả, quả nhiên thân thể tràn đầy sức sống, cũng không thường xuyên cảm thấy hoa mắt chóng mặt nữa. Hòa nhân đường Trương đại phu đến bắt mạch đổi thuốc cho hắn, cũng ngạc nhiên nói: “Tống thiếu gia, huyết khí của ngài, so với trước kia còn nhiều hơn, xem ra phương thuốc ta kê, rất hợp với thể trạng của ngài!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc thường xuyên cùng hắn xem bệnh, lúc này nói với Trương đại phu: “Đại phu, người xem phu quân ta điều dưỡng đã tốt chưa?”

Trương đại phu gật gật đầu, nói Tống Tiềm hàn khí đã giảm nhiều, thận khí cũng đủ, liền sửa lại phương thuốc ôn hòa hơn, dặn Tiểu Ngọc mỗi ngày sắc thuốc cho hắn uống. Tiểu Ngọc hỏi Trương đại phu, có thuốc làm hết sẹo trên mặt Tống Tiềm hay không, Trương đại phu lại khó xử.

“Này..... Lão hủ (cách xưng hô) đối với bệnh này, không quá am hiểu.....” Trương đại phu là người thật thà, huống chi trị bệnh trên mặt, tốt hay không tốt nhìn là biết ngay, không thể lừa dối được. Tiểu Ngọc có chút thất vọng, ai, cổ nhân rất quan tâm dưỡng sinh (chăm sóc sức khỏe), nhưng chăm sóc sắc đẹp lại không coi trọng! Không được, xem ra, vẫn là dựa vào chính mình.

Tiểu Ngọc lại bắt đầu cân nhắc, đến tột cùng có biện pháp nào có thể trị sẹo mụn trên mặt Tống Tiềm?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Lâm An Phồn Hoa

Người nhàn quen vui sướng,

thả hồn trôi vào đêm.

Gió xuân đến trên biển,

trăng sáng tại đầu sông.

Nhà nhà lên đèn sáng,

trên lầu vang tiếng ca.

Vô phương tư đế lý,

không hợp ghét hàng châu.

(xin lỗi mọi người, bạn không tìm được nó là bài thơ nào, ai biết giúp bạn với, cảm ơn trước ^_^)

Thành Hàng Châu khiến Bạch Cư Dị nhớ mãi không quên, lúc này đã thay tên "Lâm An".

Hôm nay, bầu trời trong xanh, gió nhẹ ấm áp, một cỗ kiệu nhỏ lắc lư đưa hai chủ tớ Tiểu Ngọc và Huệ nương đến Tây Hồ trong thành Lâm An.

Lâm An là giấc mơ của Tiểu Ngọc. Trong trí nhớ của nàng, Giang Nam, Lâm An, Tây Hồ, đều là tiên cảnh miêu tả trong thi từ ca phú, giống như không tồn tại ở nhân gian. Nhưng giờ nàng đến đây, đã đặt chân lên mảng

https://thuviensach.vn

đất ngàn năm lịch sử này, tâm trạng Tiểu Ngọc không khỏi có chút kích động.

Ý tưởng đến Lâm An đã sớm hình thành trong đầu nàng rồi, nhưng vài ngày trước phải chăm sóc Tống Tiềm, cũng không quen sinh hoạt ở đây, không dám xuất môn. Từ dịp ra ngoài vào ngày Đoan Ngọ, phát hiện những người này ngoại trừ trang phục và tập quán khác với hiện đại, thật ra cũng vẫn là xã hội người Trung Quốc, cũng không quá khó khăn để hòa nhập.

Có điều, hôm nay nàng vào thành không phải vì mình, mà là vì Tống Tiềm.

Nếu vấn đề "Thể diện" của Tống Tiềm, đại phu không thể giúp hắn giải quyết, vậy hãy để nàng nghĩ biện pháp đi.

Nếu ở thời đại của nàng, trị sẹo mụn cũng không phải vấn đề gì lớn, còn nhiều phương pháp có thể giải quyết -- thuốc uống hay thoa ngoài da rất nhiều, muốn làm mặt nạ DIY cũng OK, những biện pháp nàng dùng trị sẹo mụn thôi cũng đủ để viết một quyển sách.

Tốt nhất đương nhiên vẫn là dùng bột trân châu, có điều phương pháp này đã bị nàng loại bỏ, phí tổn rất cao!

Dùng khoai tây cắt miếng cũng không tệ. Có thể lấy một củ khoai tây cắt thành lát, đắp lên nơi có sẹo, một khắc sau tẩy sạch, bình thường dùng để trị da mặt nhiều dầu nhờn sinh mụn, loại bỏ tế bào chết, cũng có thể giảm sưng tấy, nếu dùng lâu ngày, nhưng vết sẹo mụn hồng hồng cũng sẽ từ từ biến mất. Nếu không, lấy cà rốt tươi nghiền nhuyễn đắp lên cũng được, chẳng những có thể trị sẹo mụn, còn có thể chống nhăn da! Nếu có thể ăn nhiều cà rốt nấu chín, kết hợp trị liệu trong lẫn ngoài thì rất tốt.

Vấn đề là, thời này đi đâu tìm khoai tây và cà rốt? Chúng đều ở một nơi rất xa xôi, không biết bao nhiêu năm sau mới truyền vào trung thổ nữa.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có cách. Ngay cả ở thời đại điều kiện ác liệt như thế, Tiểu Ngọc vẫn tin tưởng có thể chữa khỏi cho Tống Tiềm. Hôm nay nàng vào thành, là muốn xem những tiệm thuốc và sạp bán son phấn trong thành, rốt cục có thứ nàng cần hay không?

Cỗ kiệu vào thành Lâm An, Tiểu Ngọc giống như một du khách cứ bám vào cửa sổ nhìn đông nhìn tây, gặp gì cũng hỏi Huệ nương. Huệ nương cũng chỉ tới Lâm An hai ba lần, chính là lần lễ mừng năm mới đi theo chồng mua chút quà tết, nhưng tên đường phố thì vẫn nhớ chút ít.

“Huệ nương, hôm nay chúng ta đi phố đá phiến này tên là gì, sao đi lâu như vậy cũng chưa tới ngã rẽ?”

Huệ nương cũng nhìn xung quanh một chút, cười nói: “Phu nhân, đây là Thiên phố.”

“Thiên phố?” Tiểu Ngọc tò mò, không khỏi nhớ tới “Thiên phố mưa nhỏ nhuận như tô”.

Có thể được gọi tên như thế, chắc có lẽ là đường chính của thành Lâm An?

Quả nhiên, phố này là ngự phố của Lâm An. Nghe Huệ nương nói, tuy vậy nhưng nó nổi tiếng từ nam ra bắc, bắc khởi tà kiều, nam đáo phượng sơn môn, ngự là để gọi đường đi chuyên dụng của hoàng đế, hai bên dùng gạch đá xây thành bờ sông. Trên sông trồng hoa sen, bên bờ trồng đào, lí, lê, hạnh, mùa xuân hạ nhìn như thêu như vẽ. Bên ngoài dòng sông là hành lang cho người dân đi lại, Tiểu Ngọc nghe vậy không khỏi khen ngợi, quy hoạch rất tốt, phân chia khu vực rất rõ ràng, người xưa đúng là tài năng mà.

Lâm An buôn bán khắp nơi, Tiểu Ngọc là muốn tìm đến các hiệu thuốc bắc, kiệu phu đã đem cỗ kiệu dừng ở trung tâm Thiên phố sầm uất.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc xuống kiệu, ngẩng đầu liền thấy “Tế Thế đường” bảng chữ to, chỉ thấy một hiệu thuốc thật lớn, bệnh nhân ra vào cũng không ít. Thật trùng hợp! Xem ra hiệu thuốc Tế Thế đường ở Lâm An cũng coi như có tên tuổi, Mục Duẫn Hà quả nhiên rất quan tâm Tống Tiềm, dùng nhiều tiền mời đại phu nổi tiếng cho hắn. Có điều tay nghề của vị đại phu này..... Cũng không nhất định sẽ xứng với cái giá đó.

Cũng bình thường thôi, Tiểu Ngọc nhớ lại bản thân lúc trước đi đến rất nhiều tiệm thuốc, có những thầy thuốc cũng không cao tay hơn lang băm là bao.

Nhưng mà quy mô của hiệu thuốc này rất lớn, Tiểu Ngọc bước vào, hai ba người sai vặt liền ra đón, ân cần hỏi nàng: “Nương tử, khám bệnh hay bốc thuốc?”

Từ lúc Huệ nương đến, Tiểu Ngọc theo chị học chải đầu cài trâm, kiểu tóc quần áo bây giờ của nàng là của phụ nhân điển hình (phụ nữ có chồng). Thời tiết nóng bức, bên ngoài nàng chỉ khoác một chiếc áo dài lam nhạt, bởi vì ngại mặc áo màu tối sẽ nhìn rất già, nên chọn màu sáng một chút, quần màu vàng nhạt, nhẹ nhàng khoang khoái lại xinh đẹp. Nhưng phối hợp với kiểu tóc vấn cao, mọi người sẽ biết nàng là phụ nữ đã có chồng, cũng sẽ không vì nàng còn trẻ mà xem nhẹ nàng.

Quy củ của người Tống, cô nương chưa lấy chồng mà ra đường sẽ có chút bất tiện, con gái nhà đàng hoàn sẽ không ra khỏi cửa, thật ra con gái của các gia đình thuộc tầng lớp dưới cũng hay ra đường, nhưng bình thường cũng sẽ không mua gì hết – trong tay bọn họ không có tiền! Các cô nương không có lực hấp dẫn với những tiểu thương, mối lớn của họ là những phụ nhân kìa, phụ nhân mới là người quản lý tiền trong gia đình. Cho nên tiểu nhị tiệm thuốc thấy Tiểu Ngọc, thái độ nhiệt tình khỏi phải nói.

https://thuviensach.vn

“Anh bạn trẻ, trong tiệm các người có giúp đỡ khách hàng phối đơn thuốc?” Huệ nương hỏi.

“Có có!” Gã sai vặt nói, “Nương tử là muốn kê đơn thuốc gì? Chỉ cần có đơn thuốc, thuốc trong tiệm chúng tôi đều đủ cả.”

Tiểu Ngọc nói: “Ta muốn mua cam thảo thượng hạng.....”

“Tống gia nương tử?” Một người đen gầy đột nhiên đi đến trước mặt Tiểu Ngọc, vẻ mặt sáng lạn tươi cười,“Ngài tới bốc thuốc cho Tống thiếu gia?”

Tiểu Ngọc nhìn kĩ, thì ra là tiểu Hồng ca. Đúng rồi, Tiểu Ngọc nhớ hắn là gã sai vặt ở Tế Thế đường, gặp hắn ở đây cũng phải. Tiểu Ngọc có ấn tượng rất tốt với tiểu Hồng, lập tức vui vẻ chào hắn: “Tiểu Hồng ca, xin chào. Gặp anh thật tốt, ta đang muốn mua cam thảo tốt để phối thuốc, trị sẹo trên mặt tướng công ta.”

“Dễ mà!” Tiểu Hồng nhanh tay lẹ chân đến quầy thuốc lấy một ít cam thảo.

Tiểu Ngọc nhanh chóng đến gần quầy, nói tên thuốc, sau đó nhờ Tiểu Hồng nghiền cam thảo thành bột.

“Tống gia nương tử, nghiền như vậy được chưa?” Tiểu Hồng đưa chén cho Tiểu Ngọc xem, trong lòng cũng rất nghi hoặc, cam thảo nghiền nhuyễn như vậy để nấu thuốc sao?

“Được rồi, anh thêm giúp ta một chút dầu mè tinh khiết, trộn bột này thành cao.” Tiểu Ngọc xem bột cam thảo, lại nhờ tiểu Hồng tiếp tục gia công, tiểu Hồng lại càng nghi ngờ -- chưa từng thấy cách phối thuốc như vậy. Bình thường người ta cũng sẽ không dùng một mình cam thảo làm thuốc, mà là hòa với dược liệu khác, như vậy cũng có thể ăn sao?

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cũng không biết Đại Tống không có loại thuốc này, đây là bí phương chữa bỏng lúc trước nàng học được. Bỏng có lẽ so với sẹo mụn sẽ nghiêm trọng hơn nhiều? Nếu dầu cam thảo có thể trị bỏng, trị sẹo mụn chắc cũng không thành vấn đề.

Người ở thời đại này không chú trọng bề ngoài, cũng khó trách, xã hội nông nghiệp mà, kiếm sống còn là vấn đề, sao có thể so sánh với thế kỉ 21, ngay cả con trai cũng biết chăm sóc da? Ví dụ như một tác giả nam nào đó, nổi tiếng nhờ bộ sách viết về mười phương pháp rửa mặt.....

Nàng đã hỏi đại phu, họ đều bó tay với sẹo của Tống Tiềm, ai cũng nói vết mụn mủ trên mặt hắn có thể lành lại đã là may mắn, đàn ông con trai ai lại để ý bề ngoài? Tiểu Ngọc thì không nghĩ vậy, đàn ông cũng phải làm việc, cũng phải ra ngoài giao thiệp, nếu không thừa dịp bây giờ Tống Tiềm vừa khỏi, nhanh chóng trị sẹo, càng để lâu càng khó chữa, nói không chừng phải chịu cả đời. Hình tượng không tốt, sao có thể thi làm nhân viên công vụ của Tống triều?

“Xong rôi!” tiểu Hồng nhang chóng trộn xong dầu cao, để vào bình sứ đưa cho Tiểu Ngọc.

Bên cạnh có một phụ nhân ba mươi mấy tuổi mặc áo vải thô màu hồng tò mò đến hỏi Tiểu Ngọc: “Tiểu nương tử, ngươi làm dầu cao có mùi hương rất lạ, để làm gì vậy?”

“Ân..... là để dùng trên mặt.” Tiểu Ngọc thuận miệng đáp.

“Trên mặt? Trên mặt sao lại cần đắp thuốc?” Một phụ nhân trẻ tuổi khác của đến hỏi.

Tiểu Ngọc cảm thấy bà tám đúng là thiên tính của phụ nữ, nhất là phụ nữ đã kết hôn.

https://thuviensach.vn

“Cần chứ! Mặt là nơi cần bảo vệ mà, ha ha.” Tiểu Ngọc cười gượng hai tiếng, bảo Huệ nương trả tiền cho tiểu Hồng, chuẩn bị rời khỏi, không muốn làm thỏa mãn trí tò mò nhàm chán của những bà tám này.

Không nghĩ rằng nàng chỉ nói bừa 2 câu, lại khiến cho những phụ nhân kia có đề tài nói.

“Đúng vậy, ai, ta cảm thấy những năm gần đây mặt ta vừa đen vừa thô, dùng phấn của Lệ Hương phường cũng không ăn thua ..... Ai, tiểu nương tử, dầu cao của ngươi có phải để trị cái này không?”

“Đúng rồi đúng rồi, ta cũng phát hiện mặt của ta sau khi thành thân so với trước kia xấu hơn nhiều, làm sao bây giờ?”

Thừa dịp nhóm bà tám nói chuyện phiếm, không có người chú ý tới nàng, Tiểu Ngọc cùng Huệ nương nhanh chóng rời khỏi Tế Thế đường.

Tiểu Ngọc và Huệ nương, hai người đi dạo chán chê trên Thiên phố. Đây là trung tâm buôn bán của thành Lâm An, cửa hàng nhiều như nấm, hàng hóa cần gì cũng có, Tiểu Ngọc dạo vui quên trời đất, thật nhớ cảm giác đi dạo khắp nơi! Những cửa hàng thân quen, kiếp này không hẹn ngày gặp lại, ai..... Tiếc những thẻ hội viên của ta quá!

“Huệ nương, chị biết chỗ nào bán mật ong không?” Tiểu Ngọc hỏi.

Huệ nương nhíu mày suy nghĩ, trả lời: “Phu nhân, thức quý giá như vậy, Huệ nương chưa từng mua, nhưng tôi nghĩ có lẽ chỗ bán bánh kẹo có bán? Phu nhân muốn mật làm gì?”

“Đến lúc đó chị sẽ biết! Mau dẫn ta đi đi.” Tiểu Ngọc vừa nghe có nơi chuyên bán đồ ngọt, hưng phấn không thôi, liên tục thúc giục Huệ nương dẫn đường.

https://thuviensach.vn

Các nàng đi đến một cửa hàng tên là “Lí Ký”, Huệ nương bỗng nhiên nhỏ giọng nói với Tiểu Ngọc: “Phu nhân, người xem!”

Tiểu Ngọc nhìn theo tầm mắt của Huệ nương, cư nhiên gặp được vị tuyệt thế mỹ nhân bên quán trà hôm đoan ngọ - Tú Tâm cô nương.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Nho Y Thích Thăng

(nho y: thầy thuốc có học, như Tống Tiềm là nho sinh)

Muốn một phụ nữ khen ngợi một phụ nữ khác là điều khó khăn cỡ nào, nhưng Tú Tâm là cô gái mà kể cả người khó tính nhất cũng không thể không thừa nhận vẻ đẹp của nàng.

Hôm nay Tú Tâm vẫn ăn mặc rất đẹp, áo dài tay, bên trong là áo ngắn màu hồng cánh sen, ngực hơi lộ ra, phía dưới phối hợp váy đỏ rực như hoa lựu, làm người ta nhớ nhung. Trên người khoác một dải gấm trắng, búi tóc kiểu tích, lấy ngọc sai (trang sức bằng ngọc) làm đẹp, hoa tai hai bên lấp lánh như những giọt bạc rơi rơi, mặt hoa da phấn, mắt mũi đa tình, thật sự là phong cảnh đẹp. Đi theo hầu nàng vẫn như cũ là tiểu tỳ Nhàn Nhàn dễ thương, chủ tớ hai người đang chọn lựa kẹo điểm tâm, bộ dáng hết sức nhàn nhã.

Tiểu Ngọc còn do dự có nên gọi hay không, Nhàn Nhàn cũng đã nhìn thấy nàng, ngọt ngào lên tiếng gọi: "Tống gia nương tử!"

Tú Tâm lanh lợi vô cùng, vừa nghe nha đầu gọi, đã xoay người lại, nhoẻn miệng cười. Nàng thả kẹo đang chọn trong tay, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tiểu Ngọc, khẽ cúi người với nàng, nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, đã lâu không gặp!"

Tiểu Ngọc cũng không chịu thua kém, ta mặc dù không xinh đẹp, nhưng ta có lễ phép, lập tức cũng phỏng theo đáp lễ, hỏi: "Tú Tâm cô nương, cô cũng tới mua kẹo?"

https://thuviensach.vn

Tú Tâm vuốt cằm, nói: "Hôm nay trời đẹp, tiểu muội ra ngoài giải sầu, mua chút trứng gà về nhà ăn. Tiểu Ngọc tỷ tỷ tới xem một chút, đây là cam Động Đình mới về, rất thơm ngon, có lẽ chị cũng sẽ muốn nếm thử." Tú Tâm bảo phục vụ đem ra hai cân cam, để Nhàn Nhàn đưa cho Huệ nương, Huệ nương nhìn Tiểu Ngọc, muốn biết phu nhân có nhận lễ vật của "Hồ ly tinh" này hay không.

"Vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh nữa, đa tạ muội muội!" Tiểu Ngọc ngoài cười nhưng lòng không cười nhoẻn miệng, có điều cam Động Đình này quả đỏ lá xanh, sáng bóng như ngọc, nhìn là muốn ăn, hơn nữa chắc chắn là thực phẩm thiên nhiên tinh khiết, không phải là dùng phân thuốc hóa học.

"Chúng ta có duyên, cần gì nói cảm ơn? Không biết tỷ tỷ muốn mua gì?" Tú Tâm tính tình thiện lương hòa nhã.

Tiểu Ngọc cũng không muốn nói dối, nói thẳng muốn mua mật ong. Ai biết thứ này đắt như vậy, một lọ nhỏ mật ong cũng mất nửa quan tiền của nàng, Tiểu Ngọc lòng đau như dao cắt, nhưng vẫn không để lộ ra, nàng cũng không muốn để Tú Tâm nhìn thấy mình khó khăn. Tiền nào của nấy, mật ong Lý Ký màu và mùi rất tinh khiết, đọng lại như hổ phách, Tiểu Ngọc tưởng tượng Tống Tiềm sau khi dùng mật ong này có thể mau khỏi, trong lòng cũng cảm thấy đáng giá. (thiệt là, sao tỷ tốt quá vậy?)

Tú Tâm hỏi Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, chị mua mật ong là muốn làm điểm tâm à?"

"Cũng không phải, mà mua để làm thuốc. Mật ong ngọt tất nhiên ăn ngon, nhưng nó không chỉ có hương vị thơm ngon, giá trị để làm thuốc cũng không nhỏ đâu." Trên tay Tiểu Ngọc đúng lúc đang cầm dầu cao cam thảo, nên đã để Huệ nương cầm lọ mật ong, nàng lười phải tiếp tục nói chuyện với Tú Tâm, vội vã nói lời từ biệt xong liền đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Ai biết nàng xoay người quá nhanh, cư nhiên đụng vào người một người đang đi từ ngoài vào, đau đến mức nàng "ui da" kêu một tiếng, tay vừa trợt, bình dầu cao cam thảo liền rớt xuống!

"Thuốc của ta!"

Tiểu Ngọc mặt mày trắng bệch, đưa tay muốn bắt lại bình thuốc, không nghĩ rằng người vừa đụng vào nàng đã nhanh tay hơn!

Chỉ thấy người nọ duỗi tay một cái, vững vàng cầm bình sứ tưởng đã đi đời nhà ma trong tay, động tác nhanh khiến Tiểu Ngọc bị hoa mắt, cho đến khi người đó cầm bình sứ vẫn nguyên vẹn huơ huơ trước mặt, nàng mới phục hồi tinh thần.

"Phu nhân, người không có bị thương chứ?" Huệ nương vội vả đến gần nàng, Tú Tâm và Nhàn Nhàn cũng đi tới thăm hỏi. Tiểu Ngọc lắc đầu nói: "Không sao, đừng lo lắng, ta ổn mà."

Lúc này nàng mới nhìn rõ, vừa rồi người đụng đầu với nàng là một thiếu niên cao lớn anh tuấn, mặt mũi như ngọc, mày rậm, mắt sáng, sống mũi cao thẳng, phong độ nhẹ nhàng, thật sự là trai đẹp chính hiệu!

Ai cũng có lòng thích cái đẹp, gặp trai đẹp không nhìn nhiều chút chẳng lẽ để có lỗi với bản thân? Tiểu Ngọc là người có lợi ích nhất định sẽ lấy, quan sát anh đẹp trai này từ đầu tới chân thật kỹ, ừ, giám định xong, quả nhiên rất tuấn tú, hơn nữa mặc thanh sam (áo xanh) làm nổi bậc sự thanh tú nho nhã của hắn, có lẽ Phan An cũng chỉ đến bực này thôi.

Trai đẹp nhíu nhíu mày kiếm, nhìn cô nương ăn mặc theo kiểu phụ nhân trước mặt, rất nhiều phụ nhân nhìn thấy bề ngoài của hắn cũng sẽ toát ra ý hâm mộ, nhưng trực tiếp nhìn hắn từ đầu tới chân giống như Tiểu Ngọc bây giờ không nhiều lắm. Nhưng ánh mắt Tiểu Ngọc rất tự nhiên, không mang theo một chút quyến rũ trêu đùa nào, giống như đang nhìn một tác phẩm gốm mĩ nghệ hay một bức tranh sơn thủy, trai đẹp thấy thái độ Tiểu Ngọc

https://thuviensach.vn

như vậy cũng không có phản cảm, ngược lại cảm thấy có cảm giác thú vị. Thiếu nữ có gương mặt tròn trịa này rất đặc biệt a!

"Thì ra là Đại thần y Thích Chi Vấn Thích công tử của chúng ta, sao lại trùng hợp cũng tới mua trứng gà ư?" Tú Tâm nhìn thấy tiểu Ngọc không bị thương, nên chú ý tới sự tồn tại của trai đẹp, vừa nhìn đúng là người quen.

Thích công tử kia cũng đã sớm nhìn thấy Tú Tâm, lập tức cười nói: "Đây cũng không phải là trùng hợp, tiểu khả (cách xưng hô, như tiểu sinh vậy) từ ngoài phố đã nhìn thấy phương giá của Tú Tâm cô nương (phương giá: giống như thánh giá khi nói chuyện với hoàng thượng… phương ở đây chỉ người đẹp), đang muốn tới chào hỏi cô nương, trùng hợp lại đụng phải tiểu nương tử này. Cũng may là, tiểu khả tay chân không chậm, nếu không làm vỡ đồ đạc của tiểu nương tử, ta có bán mình cũng không đền nổi đâu!"

Tú Tâm và Nhàn Nhàn che miệng cười khẽ, Tiểu Ngọc vừa nghe hắn nói như thế, biết là một nhân vật nhanh mồm nhanh miệng. Nếu người khác nói như vậy, sẽ có vẻ rất láu cá, nhưng vị Thích công tử này là người phong lưu, tự nhiên có thái độ khoáng đạt, làm cho người ta như tắm gió xuân, cũng không làm người ta ghét.

"Tại hạ Thích Thăng, một kẻ hàn nho, biết chút y lí, vừa rồi đụng phải tiểu nương tử, mong ngài đừng trách." Thích Thăng khom người vái chào Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc không thể làm gì khác hơn là khẽ nhúng gối, cũng không dám chịu toàn bộ lễ của người ta.

"Thích công tử không cần đa lễ, là ta lỗ mãng thôi."

Tú Tâm giới thiệu với Tiểu Ngọc: "Thích công tử tự Chi Vấn, là thần y nổi danh trong thành Lâm An chúng ta, người hiền hòa hoạt bát, người ở thành Lâm An đều lấy quen biết với Thích công tử làm vinh dự! Thanh

https://thuviensach.vn

Tâm đường của huynh ấy bình thường cũng là người chen nước chảy không lọt, chúng ta muốn đi khám bệnh cũng phải chờ ba bốn ngày đó."

Thích Thăng khẽ cười với Tú Tâm, nói: "Tú Tâm cô nương quá đề cao ta rồi, nói đến danh tiếng, Chi Vấn làm sao bì được với cô nương đây? Chi Vấn cũng không dám để cho Tú Tâm cô nương chờ nha."

Người nói vô ý, người nghe có lòng, Tiểu Ngọc nghe được Tú Tâm là danh nhân Lâm An, trong lòng càng thêm chắc chắn, nghĩ rằng nàng cũng không phải cô gái tầm thường. . . . . .

Thích Thăng vừa định đem bình sứ y cầm trong tay trả lại cho Tiểu Ngọc, bỗng lại chần chừ, lấy bình sứ để trước mũi ngửi, nói: "Đây. . . . . Là cam thảo trộn dầu mè?"

Tiểu Ngọc biết hắn là y sinh, liền gật đầu nói: "Đúng vậy, có gì lạ sao?"

"Cam thảo giải độc, dầu mè bổ dưỡng, hai thứ đem phối hợp. . . . . nhà tiểu nương tử có người tràng vị không tốt sao?" Thích Thăng là một y si (si mê y học), nhìn thấy phương thuốc mình không biết nên mới hỏi thăm.

Tiểu Ngọc vừa nghe, cười nói: "Thích công tử, thuốc của ta không phải để ăn, là thoa ngoài da. Bột cam thảo trộn dầu mè, có thể trị vết bỏng, cũng tốt cho da."

Lúc Thích Thăng vừa vào cửa hàng, là lúc nghe Tiểu Ngọc nói mật ong có thể làm thuốc, lúc này lại thấy nàng cầm bình dầu cao cam thảo hiếm thấy, không khỏi tò mò hỏi: "Tiểu nương tử mua mật ong, cũng là trị vết bỏng?"

Không phải là Thích Thăng kém hiểu biết, mà là đang trong thời đại vật chất thiếu thốn, mật ong cũng không thể sản xuất số lượng lớn, dân thường muốn uống chút trà mật ong cũng khó, chỉ có quan lại quyền quý mới có

https://thuviensach.vn

thể tiêu phí xa hoa, nhưng thật đúng là chưa từng nghe có người đem nó thoa trên người, có quá lãng phí không?

Ngay cả Tú Tâm và Nhàn Nhàn nghe thấy, cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Tiểu Ngọc lại không muốn giải thích nhiều với bọn họ, chỉ nói: "Mật ong tính ngọt vị ôn, có thể khôi phục da, dùng bên ngoài rất tốt."

Nàng nhận lại bình dầu cao cam thảo kia, liền chào từ biệt mấy người Tú Tâm rồi đi. Lúc lơ đãng quay đầu lại, thấy Thích Thăng đứng trước cửa hàng Lý Ký vẫn chăm chú nhìn nàng, nàng không khỏi cúi đầu bước nhanh rời đi, không phải trai đẹp này đang phóng điện với mình chứ, không lẽ còn có loại lễ nghi phải đưa mắt nhìn theo à?

Tú Tâm thấy Tiểu Ngọc đi xa, trêu chọc Thích Thăng: "Đại thần y, tiểu nương tử kia là phụ nhân đứng đắn đàng hoàng, chớ nhìn người ta như vậy, có cô gái nào chịu được đôi mắt đào hoa của huynh?"

Thích Thăng không câu nệ nhún vai, nói: “Tú Tâm cô nương đừng đùa, trước mặt nàng ai lại có thể nghĩ tới cô gái khác?"

"Thích công tử cũng biết nịnh hót nữa!" Tiểu nha đầu Nhàn Nhàn biết giao tình giữa tiểu thư và Thích công tử không cạn, nói đùa theo, cô ỷ vào sủng ái của chủ nhân, cũng trêu ghẹo Thích Thăng.

Thích Thăng lơ đễnh, bảo lễ tân cửa hàng Lý Ký cũng bán cho hắn một lọ mật ong, mới thi lễ rời đi.

Thích Thăng không nói dối, hấp dẫn chú ý của y không phải là Tiểu Ngọc, mà là phương thuốc nàng nói —— cam thảo trộn dầu vừng, mật ong bôi vết thương. Y si Thích Thăng mỗi lần nghe được có phương thuốc mới liền không nhịn được muốn nếm thử một phen, y vội trở về y quán của mình, vị tiểu nương tử này, hình như cũng là người hiểu y lí?

https://thuviensach.vn

Sau giờ ngọ, chủ tớ Tiểu Ngọc trở lại Tống gia, lại đúng lúc gặp Tống Tiềm tiễn khách ra cửa.

"Mục thế thúc?" Tiểu Ngọc vui mừng nhìn thấy Mục Duẫn Hà đi ra cửa nhà, vội vàng chạy lên phía trước hành lễ. Mục Duẫn Hà là người nhân hậu, sau khi bạn tốt qua đời vẫn tận lực giúp đỡ Tống Tiềm, đối với trưởng giả hiền hòa như vậy Tiểu Ngọc rất tôn kính.

Mục Duẫn Hà vuốt râu mỉm cười nhận thi lễ của cháu dâu, hôm nay ông tới thấy Tống Tiềm rất có tinh thần, ấn tượng với Tiểu Ngọc càng lúc càng tốt, gặp ai cũng khen ngợi nàng phụ đức hơn người.

Buổi tối, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc ở thư phòng như thường lệ, một đọc sách, một luyện chữ, rất hài hòa.

"Hôm nay Mục thế thúc nói chuyện đi học với ta." Tống Tiềm buông quyển sách trong tay.

"A? Tới kiểm tra ngươi có tiến bộ hay không ư?" Tiểu Ngọc vừa viết chữ to vừa hỏi. Nàng cẩn thận thổi khô vết mực trên giấy, hài lòng nhìn thành tích học tập của mình, rất tốt nha, luyện “thiên tự văn” cũng đã lâu, viết chữ là càng lúc càng đẹp rồi, xem ra ta bất kể ở thời đại nào cung là học sinh giỏi a! (tự sướng thấy ghê hôn ^_<)

"Người nói ta lúc nào cũng ru rú trong nhà, cũng không phải cách hay, phải giao thiệp nhiều với sĩ lâm đồng đạo, học lực mới có thể tăng tiến." Tống Tiềm than thở, sao hắn lại không biết? Chẳng qua là mình xấu xí như vậy, nào dám ra ngoài, đã sớm không liên lạc với người cùng sở thích. Hôm nay tuy nói bệnh đã tốt hơn, nhưng bọn tiểu nhân có lợi quên nghĩa đã làm tim hắn nguội lạnh, bây giờ hắn không muốn lui tới cùng những người này nữa. Biết đi đâu tìm người đàm luận đây?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Dời Nhà Vào Thành

Tiểu Ngọc đối với ý kiến của Mục Duẫn Hà, tất nhiên là đồng ý hai tay hai chân luôn, không hổ là học sĩ thị đọc hàn lâm viện, kiến thức quả không tầm thường, học tập chính xác là không thể cứ vùi đầu học, còn phải cùng trao đổi với người khác, Khổng phu tử không phải đã nói sao? "Trong ba người, phải có thầy của ta, chọn người tốt mà nghe, người không tốt đừng nghe" (đại khái là vậy, bạn chém đó), lời lẽ chí lý!

"Mục thế thúc nói rất đúng, vậy ngươi tính toán thế nào?"

"Ở quanh đây, muốn tìm kẻ sĩ uyên bác, cũng không dễ dàng. . . . . ." Tống Tiềm khẽ lắc đầu, hắn từ trước đến giờ là theo ông nội và cha đọc sách, chưa từng đến trường học, cho nên bạn học không nhiều lắm.

Tống Tiềm suy nghĩ kĩ lời Mục Duẫn Hà nói hôm nay, thở dài một tiếng.

"Thế nào?"

Tiểu Ngọc dừng bút, chuyên chú nhìn Tống Tiềm."Thiên Thành, có chuyện gì khó khăn, đừng ngại nói ra mọi người cùng nhau bàn bạc, được không?"

Tống Tiềm nói: "Mục thế thúc nói trong thành Lâm An có thư quán, không khí rất tốt, bảo ta nên đến thành Lâm An."

Tiểu Ngọc sửng sốt, nghĩ thầm điều này có gì khó khăn, nếu Lâm An có thư quán vậy thì đi chứ sao. Nghĩ lại, mới hiểu được nguyên nhân Tống Tiềm thở dài. Đúng rồi, từ nhà đến Lâm An nói xa thì không xa, nói gần thì

https://thuviensach.vn

không gần, thỉnh thoảng qua lại một chuyến thì được, nhưng nói cho cùng cũng bất tiện. Huống chi Tống gia xuống dốc, Tống Tiềm cũng không quen ai trong thành Lâm An, tùy tiện đến thư quán giao du với người ta, cũng không ổn.

"Tiểu Ngọc, ta suy nghĩ, bán sân viện này đi, dời nhà đến Lâm An." Tống Tiềm nói, làm Tiểu Ngọc cả kinh trợn to hai mắt.

Bán nhà tổ?

Từ lúc lần trước Tống Tiềm nói chuyện bán nhà, tiểu Ngọc đang suy nghĩ tính khả thi của phương án này. Đối với người hiện đại mà nói, mua bán nhà cửa là chuyện rất bình thường, phòng môi giới bất động sản một ngày không biết buôn bán bao nhiêu ngôi nhà, không ai coi nhà cửa là cơ nghiệp vạn năm. Nhà cửa, trong mắt người hiện đại, cũng chỉ là tài sản mà thôi.

Nhưng đối với cổ nhân mà nói, nhà tổ là gốc rễ của họ, lão gia Tống gia phải đến Phúc Kiến làm quan, cũng không bán nơi này đi, cũng may nhờ như thế, hôm nay Tống Tiềm mới có ngói che đầu. Bây giờ Tống Tiềm lại muốn bán nhà tổ, có thể thấy được hắn đã hạ quyết tâm rất lớn dời đến Lâm An, dốc lòng làm nên sự nghiệp.

Nghe Tống Tiềm nói cuộc sống ở thành Lâm An không thể so với nông thôn, không có mấy trăm quan tiền là không mua được nhà, không bán nhà, hắn không có cách nào gây dựng lại sự nghiệp.

Thật ra thì, tiểu Ngọc đối việc dọn nhà không có ý kiến, từ nông thôn vào thành, đối với nàng còn là chuyện vui, rất dễ ra ngoài nha! Nhưng nhìn vẻ mặt u buồn hai ngày nay của Tống Tiềm, không biết sao, nàng không vui nổi.

Sau khi bọn họ “Thành thân”, lúc nào Tống Tiềm cũng tươi cười ấm áp, hơn nữa bệnh tình càng thuyên giảm, nụ cười của hắn càng sáng sủa, Tiểu

https://thuviensach.vn

Ngọc cũng vui vẻ thay hắn, hai người mỗi ngày cười cười nói nói, cuộc sống cũng không khó qua ngày. Bây giờ Tống Tiềm không vui, Tiểu Ngọc cũng không cười nổi.

"Phu nhân, thật sự muốn bôi mật ong lên mặt?" Huệ nương đau lòng nhìn Tiểu Ngọc trộn thuốc.

"Đúng vậy, vì để cho lão gia mau khỏi, tốn thêm chút bạc cũng đáng giá." Tiểu Ngọc không ngừng tay, cố gắng đảo đậu xanh.

Phương thuốc này rất đơn giản, mua một lượng vừa phải đậu xanh, giã nát, thêm chút mật ong trộn thành mặt nạ, thoa lên trên mặt, có thể trắng đẹp sinh cơ (tái tạo da?), đối với việc trừ sẹo mụn nghiêm trọng của Tống Tiềm cũng có hiệu quả. Hai ngày nay, đầu tiên nàng để Tống Tiềm dùng thử một chút cao cam thảo dầu mè, cũng có hiệu quả, tuy hơi chậm, nhưng có thể thấy những sẹo hồng dần nhạt màu. Hôm nay thử đổi lại thành mặt nạ, thay phiên dùng thử, quan sát xem loại nào tốt hơn.

"Lão gia?" Huệ nương kinh ngạt, rất ít khi nhìn thấy Tống Tiềm xuống phòng bếp.

Tiểu Ngọc lau mồ hôi trên trán, nhìn về phía Tống Tiềm: "Thiên Thành, sao ngươi lại tới đây?"

Tống Tiềm có chút đau lòng nhìn tiểu Ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ hồng, dính vài giọt mồ hôi, tóc cũng có chút rối, hắn đưa tay vén tóc dùm nàng: "Nàng bận rộn cái gì đây?"

Tiểu Ngọc mỉm cười nói "Cám ơn", còn nói: "Tự làm mặt nạ cho ngươi, rất hữu hiệu! Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đó."

"Ta mời người đến xem nhà, nàng cũng ra ngoài cùng ta, được không?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc giật mình, Tống Tiềm thật sự đang tiến hành kế hoạt bán nhà tổ. Nàng bảo Huệ nương tiếp tục đảo thuốc, rửa tay rồi cùng Tống Tiềm ra ngoài, chỉ thấy một thân sĩ cao gầy mặc Hoa Cẩm bào đang đứng trong sân nhìn quanh, bên cạnh là một người hầu thấp lùn, một người khác mặc áo đen, chắc là người môi giới.

"Khúc tiên sinh, đây là chuyết kinh (chuyết kinh = vợ)." Tống Tiềm giới thiệu Tiểu Ngọc, hỏi tiếp vị thân sĩ kia: "Khúc tiên sinh có thấy hợp ý tòa nhà này?"

Thân sĩ kia gương mặt hiền hòa, cũng không giống người gian xảo khắc bạc, ông nhìn xung quanh, vuốt cằm nói: "Không tệ, một ngôi nhà tốt, nhưng có hơi lâu năm một chút. . . . . ."

Tiểu Ngọc tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của phụ nhân, không nói lời nào, chỉ nhìn Tống Tiềm đàm luận giá tiền cùng thân sĩ kia, trong lòng có chút phiền muộn. Nhưng nàng hiểu, Tống Tiềm thật ra là người rất quyết đoán, hắn lần này, là tráng sĩ chặt đứt cổ tay, đập nồi dìm thuyền, không chừa đường lui, bắt buộc phải tiến tới, thà bị mang danh phá gia chi tử, cũng muốn hoàn thành chí hướng của mình.

Ở chung càng lâu, nàng càng thấy rõ tính tình của Tống Tiềm, hắn có thể chí nhu, cũng có thể chí cương, tiến được lùi được, là một nam tử rất có chủ kiến. Ban đầu hắn luân lạc tha hương, nếu là người khác, có thể chưa gượng dậy nổi thì đã chết trong tủi nhục, hắn lại có thể bỏ xuống thân phận thiếu gia, ăn xin hồi hương, từ việc này có thể nhìn ra Tống Tiềm là người rất kiên cường.

Tiểu Ngọc nghĩ thầm, cứ nghe theo hắn đi, hắn làm như vậy, luôn có đạo lý của hắn! Mà những gì nàng có thể làm, cũng chỉ là ở bên yên lặng nhìn hắn. . . . . .

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc đột nhiên nhớ tới một chuyện rất quan trọng: nàng đi theo hắn đến Lâm An, hay vẫn nhân cơ hội rời khỏi Tống gia?

Nếu như rời khỏi, dọn nhà thật sự là thời cơ tốt, Mai gia cũng rất khó biết tin tức của nàng, chỉ biết nàng đi theo hắn dời đến nơi khác thôi.

Nhưng mà, thật sự. . . . . Phải đi sao?

Quyết định của nàng, cùng với lúc vừa đến Tống gia hai tháng trước, dần dần có chút không giống, nhưng nàng cũng không nhìn ra khác biệt ở đâu.

Có lẽ, bởi vì con người là động vật có tình cảm? Sống chung với Tống Tiềm đã lâu, quen thuộc lẫn nhau, nhất thời phải chia xa, đương nhiên là có chút không bỏ được . . . . . Tống Tiềm không phải nói muốn mình trợ giúp hắn đến kì thi sao? Đúng rồi, giúp hắn thi xong khóa thi sang năm ta lại đi!

Nhà tổ Tống gia cuối cùng lấy sáu trăm quan tiền thành giao. Tống Tiềm để Huệ nương đến chỗ Lý chính (một chức quan trông coi mua bán) mua tờ "Định thiếp", hai bên cũng thương lượng điều khoản, chờ Lý chính thông qua thẩm tra, lại mua tờ "Chính khế" bốn phần, sau khi nộp thuế, đóng ấn, một phần lưu lại, một phần giao cho Khúc tiên sinh, một phần giao cho Viện thương thuế, một phần đưa huyện nha lập hồ sơ. Làm xong những chuyện này, cũng hơn nửa tháng. Thừa dịp lúc này rãnh rỗi, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc đến Lâm An mua một ngôi nhà nhỏ. Sáu trăm quan tiền kia chẳng những dùng hết, còn phải để Tiểu Ngọc bán hết khế ước hồi môn của nàng, mới gom góp đủ tiền nhà.

"Phu nhân, nhà ở Lâm An thật đắc đỏ, một sân viện nhỏ, cư nhiên trị giá nhiều tiền như vậy! Sân viện ở nông thôn của chúng ta lớn hơn nơi này nhiều lắm." Huệ nương vừa giúp Tiểu Ngọc thu dọn nhà cửa, vừa phàn nàn giá nhà ở Lâm An.

"Không mắc không mắc, đây chính là sân viện phong thủy tốt trong thành Lâm An!" Tiểu Ngọc nghĩ thầm, nếu như đem nhà tổ Tống gia sánh

https://thuviensach.vn

với khu nhà Phong Đài, tiểu viện mới mua ở Lâm An chính là hào trạch (nhà giàu) mấy đời ở Bắc Kinh sau này, cũng đáng giá!

Hạ tuần tháng sáu, sau khi giao nhà xong, Tống gia ba người thuê một chiếc xe bò và hai cỗ kiệu nhỏ, dời nhà vào thành.

Tòa nhà nhà mới mua, là nơi tốt phía sau Thiên phố, Tiểu Ngọc đã xem kĩ rồi, sân viện này tuy nhỏ, nhưng bên trong đầy đủ, sương phòng cũng có bốn năm gian, hơn nữa trong sân vườn có bồn hoa, nho nhỏ xinh xinh, sau này có thể trồng chút hoa cỏ, vẫn có thể xem là một chuyện nhàn nhã. Có điều, nàng vẫn luyến tiếc ao sen ở nhà tổ, mắt thấy giữa hè đã tới, mùa hoa nở rộ, nàng còn chưa ngắm kĩ đã phải dời đi.

Lúc nhắc chuyện này với Tống Tiềm, hắn liền cười nói: "Nàng thích hoa sen như vậy, hôm nào ta dẫn nàng đến Tây hồ, xem ‘ Khúc viện phong hà ’, hồ sen kia trải dài mấy dặm, mới thật sự là cảnh đẹp đó!"

Tiểu Ngọc vô cùng vui mừng, mới nhớ tới, thành Lâm An khắp nơi đều là phong cảnh, mãi cho đến ngàn năm sau, còn là nơi du lịch nổi tiếng thế giới, có rất nhiều nơi vui chơi! Dọn đến Lâm An, cũng không tệ đâu!

Nàng đã bắt đầu mong đợi cuộc sống mới ở Lâm An rồi!

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------

Mai phủ.

"Lão gia, lão gia, có chuyện lớn!"

Chu tẩu mặt vàng vội vã chạy vào tiền thính Mai phủ, Mai lão gia đang trong phòng ngắm một bình sứ cao bằng nửa người, mặc dù lão thô bỉ, lại rất học đòi văn vẻ, lúc này thấy Chu tẩu hoảng hoảng loạn loạn chạy tới, giận tái mặt khiển trách: "Kiềm chế chút! Có chuyện lớn gì mà lại kinh hoàng như vậy? Cẩn thận chớ đụng vào đồ cổ của ta, rất đáng tiền!" Am

https://thuviensach.vn

hiểu của lão với đồ cổ là "Càng đáng tiền thì càng là đồ tốt", về phần chất lượng sắc thái gì, toàn bộ không quan tâm.

Chu tẩu còn đang thở dốc, đã nói: "Lão gia, tên ăn mày Tống gia kia, bán mất nhà tổ, đã dọn đi rồi!"

"A? Thật sao?" Nói lời này không phải Mai lão gia, mà là “Tròn vo” phu nhân nghe Chu tẩu la to nên ra xem có chuyện gì - Mai phu nhân. Mụ cất giọng hỏi Chu tẩu: "Có phải thật vậy hay không?"

Chu tẩu nói: "Vô cùng chính xác! Hôm nay tôi đi thị tập mua thức ăn, nghe những người ở đó giễu cợ tên phá gia chi tử Tống gia, nói hắn ngay cả cơ nghiệp tổ tổng để lại cũng không biết bảo vệ, bán cho Khúc Đại lão gia thôn kế bên, vợ chồng hai người gói ghém đồ đạc không biết dọn đến đâu ở!"

Mai lão gia có chút nghi ngờ: "Chúng ta cho đồ cưới không ít, làm sao lại luân lạc tới bán nhà tổ rồi?"

Mai phu nhân lạnh lùng cười một tiếng: "Tiểu Ngọc nha đầu kia, chưa từng có nhiều tiền, đoán chừng là giấu kĩ đồ cưới! Tên ăn mày kia khám bệnh uống thuốc, sao lại không tốn tiền? Không bán nhà, hắn uống gió tây bắc để sống à?"

"Không đúng, phu nhân." Chu tẩu còn nói, "Tôi nghe nói, Tiểu Ngọc ngay cả ruộng đất hồi môn chúng ta cho nàng cũng bán mất!"

Mai lão gia và phu nhân liếc mắt nhìn nhau, không thể hiểu nổi, chỉ có thể nghĩ rằng Tống Tiềm bệnh nặng, chi phí quá lớn, cho nên ngay cả đồ cưới của Tiểu Ngọc cũng bán đi.

"Mặc kệ, thế nào cũng được, tên ăn mày chẳng biết đi đâu, con gái bảo bối như hoa như ngọc của ta, bảo đảm không rơi vào hố lửa là được rồi. Ta

https://thuviensach.vn

nói, con gái cũng không nhỏ, ông cần phải kiếm người nhà cho nó mới được!" Mai phu nhân thương con sốt ruột, vội vàng thúc giục trượng phu.

Mai lão gia đã tính trước, cười nói: "Sợ cái gì? Sang năm đầu mùa xuân, chính là kì thi rồi, khi đó còn nhiều thiếu niên anh tài, gia nghiệp chúng ta lớn như vậy, còn sợ tìm không được rể hiền hay sao?"

Mai phu nhân vừa nghĩ tới viễn cảnh tốt đẹp trước mắt, mắt đã nhỏ, cười đến híp lại thành một đường.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Trúc Lâm Thư Quán

"Nóng quá!" Tiểu Ngọc cầm khăn lau mồ hôi trên trán.

Hôm nay huệ nương ở nhà lo liệu, Tống Tiềm dẫn Tiểu Ngọc ra ngoài, đến Trúc Lâm thư quán bên cạnh Tây Hồ bái phỏng Chu Minh Am lão tiên sinh. Vị Chu lão phu tử này là học huynh (giống như sư huynh vậy) của Mục Duẫn Hà, trước khi Tống Tiềm dời nhà có qua Mục gia một chuyến, Mục Duẫn Hà tự tay viết thư tiến cử hắn với Chu lão phu tử, như vậy Tống Tiềm mới có bước chân đầu tiên gia nhập trường học ở Lâm An.

Sáng sớm bọn họ đã ra ngoài, Tiểu Ngọc vì muốn ngắm nhìn phong cảnh Lâm An, thắng cảnh Tây Hồ, cho nên không có thuê kiệu, mà là tự mình che dù rồi đi. Lâm An quả nhiên danh bất hư truyền, khắp nơi cảnh đẹp,Tiểu Ngọc ngắm nghía không chán mắt, rất vui vẻ, mặc dù Tống Tiềm đã tới vô số lần, nhưng lần này có người đẹp làm bạn, cảm giác cũng không giống, tinh thần sảng khoái, ngay cả bước chân cũng khoan khoái rất nhiều.

Kể từ khi Tiểu Ngọc dạy hắn tập thể dục buổi sáng, thân thể Tống Tiềm dần dần khá hơn, đã không còn bộ dạng bệnh hoạn yếu ớt. Vết sẹo trên mặt tuy vẫn còn, nhưng được Tiểu Ngọc điều trị, đang từ từ chuyển biến tốt, cũng không có vẻ dọa người nữa. Tống Tiềm biết tất cả đều là Tiểu Ngọc mang đến cho mình, cho nên hắn càng muốn đứng dậy, lần nữa dựng lại sự nghiệp, để Tiểu Ngọc cam tâm tình nguyện làm thê tử chân chính của hắn.

"Có muốn nghỉ một chút ở mái che nắng này, uống chút trà không?" Tống Tiềm nhìn Tiểu Ngọc có vẻ mệt nhọc, cẩn thận hỏi. Đằng xa vừa lúc

https://thuviensach.vn

có mái che nắng, một đôi vợ chồng già ở đó bán trà nước, tiếp đón du khách qua lại.

"Cũng tốt!" Tiểu Ngọc gật đầu mỉm cười, hai người tìm chỗ ngồi trong mái che nắng, gọi một bình trà.

Tiểu Ngọc ngửi mùi trà xanh trong chén, thỏa mãn nhắm mắt lại, uống một ngụm thưởng thức mùi vị thanh nhạt này. Uống ngon thật! Không trách người ta nói, thứ gì ăn ngon nhất? Đói bụng rồi cái gì cũng ăn ngon; thứ gì uống ngon nhất? Khát rồi uống gì cũng thấy ngon! Có điều quán trà ven đường này so với những quán ăn cao cấp còn tốt hơn nhiều, Tiểu Ngọc nhớ lúc trước mình ăn fastfood, nhà hàng cũng phục vụ trà nước, haizzz, những thứ đó chỉ có thể tạm gọi là trà thôi!

Mái che nắng rất nhỏ, chỉ có hai ba cái bàn nhỏ, lúc này trừ bọn họ ra cũng chỉ có một bàn khách. Tiểu Ngọc tùy ý liếc mắt nhìn, có chút ngây ngẩn cả người, một thư sinh thật tuấn tú!

Ở chiếc bàn nhỏ có một thiếu niên xinh đẹp, môi hồng răng trắng, phong thái hơn người, mặc áo dài trắng, trùm khăn vuông trên búi tóc, đang cầm một cây quạt lụa.Tiểu Ngọc thầm than thở, quả nhiên là “trên có thiên đàng, dưới có Tô Hàng (Tô Châu, Hàng Châu)” mà, trai đẹp Tô Hàng một người so với một người càng đẹp hơn? Ngày đó nhìn thấy y sinh Thích Chi Vấn cũng đã coi là đẹp như Phan An rồi, nhưng khi so sánh với thiếu niên này, còn vài chỗ thua kém. Theo hầu thư sinh là một tiểu đồng nho nhỏ, cũng phấn điêu ngọc mài, khiến người ta thích, xem một chủ một tớ này thật là bổ mắt mà!

Tống Tiềm cúi đầu uống trà, không phát hiện tiểu Ngọc nhìn trai đẹp đến ngây người, ngược lại thư sinh kia lại cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Tiểu Ngọc, trên mặt khẽ dâng lên rặng mây đỏ, khiến Tiểu Ngọc cũng có chút xấu hổ. Làm ơn đi, trai đẹp, ta nhìn một chút mà thôi, ngươi đừng xem ta như sắc nữ chứ! (mê trai)

https://thuviensach.vn

"Thiên Thành, chúng ta nhanh đến Tây Hồ đi?" Tiểu Ngọc thấy người ta bị nàng nhìn đến ngượng ngùng, nàng không thể làm gì khác hơn là nói chuyện với Tống Tiềm để dời sự chú ý của mình.

"Nhanh, chút nữa là đến mà. Cảnh đẹp Tây Hồ ai cũng biết, xem như mắt nàng có phúc." Tống Tiềm thấy ly trà của Tiểu Ngọc đã cạn, rót cho nàng chén nữa, thúc giục nàng uống thêm hai chén.

"Trúc Lâm thư quán kia cách Tây Hồ xa không? Có phải đi lâu không?" Tiểu Ngọc trước giờ đều đi xe, có thể không đi nhanh bằng cổ nhân.

"Không xa, đang ở gần “Khúc viện phong hà”, ta dẫn nàng ngắm hoa sen, lại vừa có thể đi bái phỏng Chu lão tiên sinh."

Thiếu niên bàn kế bên nghe được bốn chữ "Trúc Lâm thư quán", hơi cảm thấy kinh ngạc nhìn hai người bọn họ một cái, thấy Tống Tiềm mặc áo thư sinh, chợt thoải mái. Thậm chí còn nghe được Tống Tiềm muốn đi bái phỏng Chu lão tiên sinh, lại không nhịn được nhìn lâu hơn chút, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc lại chưa từng phát hiện, chỉ lo nói chuyện của mình.

"Vị Chu lão tiên sinh này ngươi có gặp qua chưa?"

"Mặc dù còn chưa gặp, nhưng nghe danh đã lâu, lúc cha còn sống, cũng thường nhắc tới ông đọc đủ thứ thi thư, nhân phẩm xuất chúng, là vị lãnh tụ sĩ lâm (người đứng đầu của các trí sĩ). Ông ở đây xây dựng Trúc Lâm thư quán, nhưng là một nơi nổi tiếng ở Giang Nam, rất nhiều quan lại đương triều là sinh viên của thư quán này, cũng có thể nói ông là thầy dạy khắp thiên hạ rồi. Mục thế thúc đặc biệt bảo ta đi bái phỏng ông, cũng là hi vọng ta có thể có được lão nhân gia chỉ điểm một chút, khiến việc học của ta thêm tiến bộ."

Tiểu Ngọc đã từng làm trong ngành giáo dục, có chút tò mò với vị đồng nghiệp này. Cũng đều là dạy học, người ta nhưng lại đạt tới cảnh giới giáo dục trình độ và phong cách nữa, phải xem bộ dáng vị thầy giáo nổi danh

https://thuviensach.vn

thiên hạ này mới được! Có điều sao lại gọi là Trúc Lâm thư quán, chẳng lẽ thư quán này xây dựng trong rừng trúc?

Trong lúc nhất thời, trong đầu Tiểu Ngọc lại tưởng tượng đến "Thập diện mai phục" của Trương Nghệ Mưu, "Ngọa hổ tàng long" của Lý An, "Thanh xà" của Từ Khắc, còn có Tử Trúc Lâm của Quan Thế Âm Bồ Tát nữa. . . . . .

Hỏi Tống Tiềm, mới biết căn bản không có chuyện này, xung quanh Trúc Lâm thư quán toàn là sen, cây trúc cũng có, nhưng không thể gọi là rừng trúc được.

"A? Đó là treo đầu dê bán thịt chó rồi, sao không gọi là Liên Hoa thư quán đi." Những đoạn phim ngắn trong đầuTiểu Ngọc vỡ vụng thành từng mảnh, đây không phải là quảng cáo lừa đảo sao!

Tống Tiềm nói: "Ta cũng không biết tại sao Chu lão tiên sinh lại đặt tên là ' Trúc Lâm ', có lẽ ông ngưỡng mộ Nguyễn Tịch, Kê Khang – " Thất tử" trong rừng trúc dưới thời Ngụy Tấn, tùy ý hàm sướng, vứt bỏ kinh điển sùng bái lão Trang, miệt lễ nghi mà sùng phóng khoáng, nên đặt cái tên này cho thư quán cũng nên!"

Nguyễn Tịch, Kê khang, Lưu Linh là nhân vật trong chuyện "Trúc Lâm thất hiền", Tiểu Ngọc tốt nghiệp hệ ngữ văn không phải không biết, nên vừa suy nghĩ lời Tống Tiềm nói, cũng để ý tới, nếu thật sự là như thế, vị Chu lão tiên sinh này, thật là một người thoát tục "Càng danh giáo mà càng tự nhiên".

--- --------làm phiền chút xíu---- --------

Trúc lâm thất hiền là tên dân gian gọi nhóm bảy tu sĩ Đạo giáo sống trong rừng Trúc đầu thời nhà Tấn, gồm: Nguyễn Tịch (210-263), Kê Khang (223-263), Lưu Linh (221-300), Sơn Đào (205-283), Hướng Tú (221-300), Vương Nhung (234-305), Nguyễn Hàm.

https://thuviensach.vn

Nguồn: wikipedia

--- ------ -------mời mọi người đọc tiếp---- ------ ------ ----

Thiếu niên bàn kế bên nghe Tống Tiềm nói như thế, lần nữa xoay qua nhìn họ, lần này Tiểu Ngọc thấy được, nàng không khỏi nhìn qua, chẳng lẽ trai đẹp này cũng muốn đến Trúc Lâm thư quán?

"Tiểu Ngọc, đã hết mệt chưa?" Tống Tiềm hỏi.

"A, khỏe rồi khỏe rồi, chúng ta đi thôi." Sau khi Tiểu Ngọc nhìn trai đẹp no mắt rồi, đứng dậy theo Tống Tiềm rời đi.

Hai người đi không lâu thì đến bên Tây Hồ, đi lên Tô Đê (xem chú thích các chương trước), Tiểu Ngọc bị hấp dẫn mạnh mẽ bởi cảnh sắc tuyệt đẹp nơi đây, bước đi cũng chậm lại. Tống Tiềm vừa đi vừa nói: "Người ta nói hơn ba mươi dặm quanh Tây Hồ, từ xưa tới nay, vô số tuyệt cảnh, Tây Hồ cũng được gọi là tiên cảnh thế gian, xưa nay không biết bao nhiêu văn nhân nhà thơ làm ra biết bao tuyệt tác."

"Ta không biết những người khác viết gì, ta chỉ nhớ một câu của Tô học sĩ (Tô Đông Pha) “Dục bá Tây Hồ tỉ Tây Tử, Đạm trang nồng mật tổn tương nghi”!" Tiểu Ngọc cười nói.

--- ----------làm phiền chút xíu---- ---------

Thủy quang liễm diễm tình phương hảo.

Sơn sắc không mông vũ diệc kỳ.

Dục bá Tây Hồ tỉ Tây Tử.

Đạm trang nồng mật tổn tương nghi.

Dịch nghĩa:

https://thuviensach.vn

Nước dập dờn bừng khi nắng dọi.

Nước nhạt nhòa xanh buổi mưa về.

Tây Hồ ví tựa Tây Thi.

Điểm trang đậm nhạt vẻ vì cũng xinh.

Nguồn: trieuxuan.info

(bạn không biết tên bài thơ là gì nữa)

--- ---------mời mọi người đọc tiếp---- -------

Thật ra kí ức về thiên nhiên Tây Hồ của Tiểu Ngọc không ít, nhưng muốn giả mù chữ thì phải giả cho giống, như vậy mới chuyên nghiệp chứ. Như cái gì "Đều muốn hai mươi bốn kiều nguyệt, đổi được Tây Hồ mười thanh thu" , "Ngao du phía đông chưa thỏa chí, xanh biếc hàng dương trên Bạch đê" , "Phóng trạo Tây Hồ nguyệt mãn y, Thiên Sơn ngất bích thu yên vi" . . . . . Trước kia lúc chưa tới Tây Hồ, cho là những văn nhân mặc khách viết phóng đại quá, hôm nay chính thức ngắm cảnh bên Tây Hồ, mới cảm giác được cảnh đẹp nơi đây không bút nào tả được, thật sự là rất đẹp!

Dọc đường đi, Tống Tiềm giới thiệu cho Tiểu Ngọc, nói đó là "Bình hồ thu nguyệt" , đây là "Đoạn kiều tàn tuyết" còn có"Lôi Phong tịch chiếu" , "Hoa cảng quan ngư" , "Nam bình vãn chung" vân vân, Tiểu Ngọc xem rất vui vẻ, lưu luyến quên đường về. Tây Hồ chẳng những có tình thơ ý hoạ, tác phẩm nghệ thuật xuất sắc cao nhã, như thuyền hoa, đình đài, chung quanh nó còn có rất nhiều người tham gia những hoạt động vui chơi giải trí, thổi đạn, nhảy múa, tạp kịch, xoa lấy, thắng hoa, ném thẻ vào bình rượu, ném hoa, tạp nghệ, đùa giỡn, hát đối đáp, nhiều vô kể, Tống Tiềm nói cho nàng biết, những thứ kia gọi chung là "Người biết nắm bắt cơ hội làm ăn" , tất cả đều biểu diễn cho du khách xem. Cả Tây Hồ tựa như một võ đài lớn, mọi người ở đây có thể vui chơi thỏa thích, không cùng giai cấp, không

https://thuviensach.vn

cùng thân phận, không cùng văn hóa, mọi người đều có thể ở đây tìm được thú vui cho mình.

--- -------làm phiền chút xíu---- -------

Mười cảnh đẹp ở Tây Hồ, mỗi phong cảnh này đều được đánh dấu bằng một cái bia với tên gọi được chính hoàng đế Càn Long nhà Thanh viết theo kiểu thư pháp, là:

苏堤春晓-Tô đê xuân hiểu: Buổi sáng mùa xuân trên đê Tô

柳浪闻莺-Liễu lãng văn oanh: Chim oanh hót trong bụi liễu

花港观鱼-Hoa cảng quan ngư: Xem cá tại ao hoa

曲院风荷-Khúc viện phong hà: Hương sen thổi nhẹ tại sân cong

南屏晚钟-Nam Bình vãn chung: Chuông chiều ở núi Nam Bình

平湖秋月-Bình hồ thu nguyệt: Trăng mùa thu trên hồ yên bình

雷峰夕照-Lôi Phong tịch chiếu: [Tháp] Lôi Phong trong ánh sáng buổi chiều

三潭印月-Tam đàm ấn nguyệt: Ba đầm nước phản chiếu ánh trăng

断桥残雪-Đoạn kiều tàn tuyết: Tuyết còn sót lại trên cầu gãy

双峰插云-Song phong sáp vân: Hai ngọn núi đâm vào mây

Nguồn: Wikipedia

Bạn vẫn không hiểu, những cảnh đẹp này được đặt tên vào thời nhà Thanh, nhưng trong truyện là thời Nam Tống?

--- ------ -------mời các bạn đọc tiếp---- ------ -----

https://thuviensach.vn

Đi nửa ngày, cuối cùng đã tới"Khúc viện phong hà" , "Khúc viện" kia nguyên là xưởng cất rượu của triều đình Nam Tống triều đình mở, giống như Tây Hồ, cũng trồng hoa sen gần bờ hồ, hòa theo làn gió, hương hoa cùng mùi rượu phiêu tán trong không khí, làm người ta không uống cũng say. Mười mấy dặm hồ trồng toàn hoa sen, sen đỏ, sen trắng, sen Trùng đài, sái kim liên (tên một loại sen), tịnh đế liên (hai hoa sen mọc cùng một cuốn) không phải trường hợp đặc biệt, xa xa nhìn lại, lá sen mềm mại, ung dung xinh đẹp.

"Từ đây đi qua cầu nhỏ, chính là Trúc Lâm thư quán!" Tống Tiềm dẫn Tiểu Ngọc đi về phía trước, Tiểu Ngọc mới vừa đổi tay che dù, lơ đãng lại nhìn thấy thư sinh tuấn tú vừa rồi vẫn đi sau lưng họ. Quả nhiên là bạn đường!

Thư sinh kia vội bước hai bước, đến trước Tống Tiềm vái chào, nói: "Huynh đài cũng đi Trúc Lâm thư quán sao?"

Tống Tiềm sửng sốt, nhưng nhanh chóng đáp lễ: "Đúng vậy."

"Tiểu khả chính là học sinh ở Trúc Lâm thư quán, nếu không chê đường đột, hay để ta dẫn đường cho hai vị, được không?" Giọng nói thư sinh thiếu niên kia trong trẻo, Tiểu Ngọc thấy mặt y non choẹt, thầm nghĩ chắc là bạn nhỏ này chưa vỡ giọng? Khó trách vừa rồi y nhìn chằm chằm vào chúng ta, thì ra đều là học sinh.

Lập tức Tống Tiềm trao đổi tên họ với thư sinh kia, vị thư sinh kia tự xưng họ Chu, Tống Tiềm hỏi tự của hắn, hắn hơi chần chờ một chút, mới trả lời mình chưa nhược quán (lễ trưởng thành ở cổ đại, xem chú thích ở chương 3), chưa có tự. Hai người Tống Tiềm theo chủ tớ Chu Gia đi qua cầu nhỏ, quả nhiên không tới mấy bước đã đến trước cửa Trúc Lâm thư quán.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc không nghĩ rằng, thì ra trường học cổ đại là như vậy. Nhưng nơi này cũng gọi là trường học? Rõ ràng là công viên mà!

Ngoài Trúc Lâm thư quán dựng cửa, cũng không có tường rào, vừa vào bên trong, là một quảng trường trống trải, trồng hoa cỏ cây cảnh, có núi giả, đối diện quảng trường nhìn qua là một gian đại sảnh, hai bên là phòng ốc, đoán chừng là phòng học của thư quán. Tiểu Ngọc thầm nghĩ, học sinh cổ đại sướng thiệt đó, có thể học ở môi trường tốt như vậy, quá hạnh phúc. Nhớ tới trường cấp ba mình từng công tác, số cây xanh có thể đếm trên đầu ngón tay, cỏ dại cũng không có nửa cọng, khó trách người hiện đại dễ cận thị như vậy, đi học mệt mỏi lại không thể nhìn chút màu xanh tươi mát, làm sao tốt cho mắt được?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Hiệu Trưởng Thư Quán

“Chu huynh, có phải nên thông báo hiệu trưởng Chu một tiếng, nói cháu của Mục Duẫn Hà Mục học sĩ đến bái phỏng lão nhân gia người.”

Chu Gia khẽ cười một tiếng, nói: “Không cần không cần, ngươi theo ta đến là được, hiệu trưởng Chu không có quy củ nhiều vậy đâu, người như ông, rất tùy ý.”

Tống Tiềm cũng không phải người quá câu nệ, nếu Chu Gia nói như vậy, thì nên nghe, theo hắn đi vào.

“Thiên Thành, ngươi đi làm chuyện quan trọng, ta sẽ không quấy rầy, một mình ta ở chỗ này dạo chơi được không?” Nếu Tiểu Ngọc nhìn hắn nói chuyện với lão phu tử, phỏng chừng sẽ buồn tới chết, không bằng nàng ở bên ngoài ngắm cảnh thì hơn!

Tống Tiềm suy tư một chút nói: “Cũng tốt.”

Chu Gia bảo tiểu đồng đi theo Tiểu Ngọc, làm tròn bổn phận chủ nhà, liền dẫn Tống Tiềm đến nội đình.

Tiểu Ngọc nhìn tiểu đồng ngọc tuyết đáng yêu, nhịn không được hỏi bé: “Em trai nhỏ, em tên gì dạ?”

Tiểu đồng không có sợ người lạ, nhanh nhảo trả lời nói: “Em tên là Nguyệt Minh!” Bộ dáng kia thật sự là vô cùng thú vị.

https://thuviensach.vn

“Nguyệt Minh? Tên rất hay, một mặt trời hai mặt trăng, nghe rất kêu nha!” Tiểu Ngọc vô cùng thích trẻ con, nhất là mấy bé có bộ dạng xinh đẹp. Nàng ngồi xổm xuống nhìn bé, tìm chiếc túi nhỏ để bên mình, lấy ra hai viên đường mạch nha để vào tay Nguyệt Minh, nói với bé: “Chị mời em ăn đường, được không?”

--- ------ ------ ------ ------ ------ -------làm phiền chút xíu---- ------ ------ ---------- ------ ------ ------ ------

Chữ Minh trong tiếng Hán được ghép từ chữ Nhật và chữ Nguyệt, tên của bé Nguyệt Minh có một chữ Nhật và hai chữ Nguyệt.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ----mời các bạn đọc tiếp---- ------ ------ ---------- ------ ------ ------ ----

Nguyệt Minh do dự một chút, nhưng vẫn không chịu được cám dỗ của kẹo đường, đem bỏ hết vào miệng, cái miệng nhỏ chứa không hết nên hai má phồng lên.

“Ăn ngon không?” Tiểu Ngọc chờ mong nhìn bé.

“Dạ, ngon lắm, cảm ơn chị!” Nguyệt Minh trả lời vang dội làm cho Tiểu Ngọc cười như nở hoa.

Tiểu Ngọc vừa đứng lên lui về phía sau vài bước, đột nhiên phía sau không biết sao lại xuất hiện một người, nàng vừa đứng dậy trùng hợp đụng vào cằm người ta, hai người đều nhịn không được hô lớn, một người ôm đầu một người ôm cằm kêu đau.

“Sao lại thế này a!” Tiểu Ngọc nhớ rõ lúc nàng ngồi xuống thì xung quanh không có người mà, làm sao lại có người đứng sau lưng nàng?

Nàng xoa đầu nhìn lại, không khỏi ngạc nhiên: “Làm sao ngươi lại ở đây?”

https://thuviensach.vn

Nam tử cao lớn đang đứng xoa cằm, dĩ nhiên là trai đẹp ngày đó gặp ở Thiên phố, đại phu Thích Chi Vấn!

Thích Thăng cười khổ không thôi, bất đắc dĩ chào hỏi với nàng: "Tiểu nương tử, chúng ta lại gặp nhau!"

Tiểu Ngọc tức giận nói: "Đáng đời! Làm gì có ai rảnh rỗi như ngươi, vô duyên vô cớ đứng phía sau ta, bước đi cũng không có chút tiếng động, ngươi là mèo hả?"

Chiều cao của Tiểu Ngọc chỉ khoảng 1m5, cũng rất bình thường, dù sao chủ nhân thân thể này mới mười lăm mười sáu tuổi. Mà Thích Thăng thân cao gần 1m8, đầu nàng vừa vặn chạm đến cằm hắn, đụng mạnh như vậy, khiến hắn đau đến nhe răng nhíu mày.

"Theo ta thấy, nàng mới như là mèo, lúc nói chuyện còn giương nanh múa vuốt!" Thích Thăng cười hớ hớ, mỗi lần gặp tiểu nương tử này đều như đánh nhau vậy, đây có coi là nghiệt duyên không?

"Ngươi không phải đại phu sao? Cũng đến đọc sách?" Tiểu Ngọc nghi hoặc nhìn Thích Thăng.

Thì ra Thích Thăng cũng từng là đệ tử của Lâm Trúc thư quán. Y xuất thân hạnh lâm thế gia, tổ phụ phụ thân đều là danh y Lâm An, nhưng học thức cũng uyên bác, lúc y còn nhỏ cũng được dạy đọc sách, còn đưa y đến Lâm Trúc thư quán cho tiên sinh chỉ dạy. Thích Thăng thông minh hiếu học, Chu Minh Am lão phu tử rất yêu thích, ngoại lệ thu y làm đệ tử nhập môn, ai ngờ y thủy chung say mê y học, yêu y thành si, sau khi thi đậu tú tài không muốn tiếp tục học, trở lại Thanh Tâm đường kế thừa gia nghiệp.

Hôm qua Chu lão phu tử nhiễm bệnh nhẹ, sáng sớm Chu gia phải vào thành đến Thanh Tâm đường mời Thích Thăng đến Lâm Trúc thư quán chẩn bệnh cho ông. Y khám cho vài bệnh nhân trước, mới vội vàng tới thư quán, đến đại môn liền thấy Tiểu Ngọc không giữ hình tượng ngồi xổm

https://thuviensach.vn

xuống chơi với trẻ con. Y vừa nhìn đã nhận ra Tiểu Ngọc, vừa vặn trong lòng cũng có thắc mắc muốn hỏi nàng, không nghĩ lại có thể trùng hợp gặp nhau thế này, ai ngờ mới đến phía sau đã bị nàng đụng cho u cằm, đúng là vô tâm.

Tiểu Ngọc biết được lý do Thích Thăng đến, liền vẫy tay thúc giục y: "Nếu người ta gọi ngươi đi xem bệnh, ngươi cũng đi đi!"

"Nàng có vẻ rất ghét ta?" Thích Thăng có chút buồn bực, hắn đánh giá bản thân một chút, hôm nay mặc áo lam dài phiêu dật, tay cầm quạt sơn thủy tinh xảo, nhìn thế nào cũng phong lưu phóng khoáng như mọi ngày, tiểu nương tử này sao lại không chút khách khí nào với y, điều này đối với người siêu đẹp trai như Thích Thăng là kinh nghiệm hiếm gặp.

Tiểu Ngọc trợn tròn mắt, đây là sao vậy. Nhìn nàng giống như ghét bộ dạng của y sao?

"Tiểu nương tử, ta còn chưa biết phải xưng hô thế nào?" Thích Thăng không có ý đi vào, Tiểu Ngọc liếc nhìn y, vị trai đẹp này đang tính cua gái nhà lành hay sao? Chẳng lẽ đây là 'bị ái mộ nhiều quá không chịu nổi cô đơn' trong truyền thuyết, lần đầu bị người ta lạnh nhạt sẽ tự động muốn hấp dẫn người ta – bệnh trai đẹp?

Tiểu Ngọc không biết sao lại nhớ tới bộ phim đã ăn sâu vào máu [Vườn sao băng].....

"Chồng ta họ Tống!" Tiểu Ngọc tức giận trả lời một câu, người này đẹp trai thì đẹp trai, có điều không phải chén nước của nàng, nam nhân đẹp như hoa thủy tiên như lại nhỏ mọn không đủ rộng lượng!

"Tống gia nương tử, nàng tới đây làm gì? Chẳng lẽ cũng muốn nhập học, mơ làm nữ giáo thư sao?" Thích Thăng trêu ghẹo Tiểu Ngọc, y phát hiện tiểu nương tử này có vẻ mặt thiên biến vạn hóa, vô cùng thú vị, tuy rằng

https://thuviensach.vn

không phải thiên tiên tuyệt sắc, nhưng càng xem càng hợp nhãn, đáng tiếc là, cô nương tốt như vậy sao lại trở thành đồ ăn trong chén người khác chứ?

Nữ giáo thư là danh xưng của Đại Đường tài nữ Tiết Đào, Tiểu Ngọc nghe Thích Thăng nói, giống như hắn rất chướng mắt con gái học hành? So với Tống Tiềm kém xa, hừ!

“Không được sao? Sợ ta học hành xuất sắc, vượt trội hơn nam nhân các người?”

Thích Thăng cười nhạo một tiếng, nói: “Đúng vậy, ta rất sợ, sợ nàng liên tiếp giành được các chức giải nguyên, hội nguyên, trạng nguyên, trạng nguyên cập đệ, đường làm quan rộng mở trên lưng ngựa, một ngày xem hết Trường An hoa!” (ý muốn nói Tiểu Ngọc học hành như cưỡi ngựa xem hoa)

“Này!” Tiểu Ngọc đương nhiên nghe ra Thích Thăng đang nói mát, không phải chứ, mới đụng vào y có chút xíu, lại ghi thù rồi ư?

Nguyệt Minh còn đang cố gắng ăn đường mạch nha trong miệng, mở to đôi mắt vô tội nhìn hai người kia trừng mắt với đối phương.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ---

Chu Gia dẫn Tống Tiềm vào nội đình, Tống Tiềm một đường đi tới, nhìn thấy phòng xá tĩnh nhã, nghe tiếng đọc sách lang lảnh, vẻ thư hương vô hình hiện ra trước mắt, không khỏi bần thần, trong lòng lại tăng thêm hảo cảm với thư quán này.

Đi qua ba bốn gian thư phòng, Chu Gia mời hắn đi vào một gian tịnh thất, vào phòng, chỉ thấy sách vở nhiều vô kể, cuốn cuốn tinh hoa, trên tường một bức tranh sơn thủy thoải mái, ý cảnh sâu xa. Trên bàn đang bày một trang giấy viết thư pháp, nghiên mực chưa khô, mọi thứ chưa thu xếp

https://thuviensach.vn

gọn gàng, tỏ rõ chủ nhân tịnh thất chưa đi đâu vắng, chỉ là tạm thời rời khỏi một chút.

Chu Gia thấy trong phòng không người, không khỏi nhíu mày, ra khỏi phòng gọi: “Ông lão, ông lại chạy đi đâu!”

“Đến đây đến đây!”

Theo tiếng nói, một ông lão tóc hoa râm tay đầy bùn đất chạy vào phòng, vừa đáp lời vừa tươi cười hớn hở, nói: “Gia Nhi, chuyện gì vậy?”

“Không phải ông nói, thân thể không thoải mái nên không muốn ra ngoài! Ngoan ngoãn ở trong phòng chờ Chi Vấn đến xem bệnh là được, lại đi chơi chỗ nào?” Chu Gia hai tay chống nạnh nổi giận đùng đùng nói với ông lão, lại hỏi: “Trên tay ông đang cầm cái gì?”

“Biết.....” Ông lão ngượng ngùng cười cười, đưa tay ra trước mặt Chu Gia như hiến vật quý: “Gia Nhi, con xem, nó kêu rất lớn!” (bạn nghĩ ông ấy đi bắt dế)

“Ông bắt nó chỗ nào thì thả lại chỗ đó cho ta!” Chu Gia giận xanh cả mặt,“Còn có, rửa tay mau! Có khách đến!”

Tống Tiềm trợn mắt há hốc mồm nhìn vị này mặc áo dài vải thô, trên người có vài chỗ bùn, cười đến giống Phật Di Lặc – lão ngoan đồng, đây là hiệu trưởng thư quán danh chấn Lâm An - Chu Minh Am?

“Có khách à?” Chu Minh Am phỏng chừng là để cho Chu Gia mắng xong, không chút phật lòng, xoay người lại nói với Tống Tiềm: “Cậu trai trẻ, ngại quá, ta đi rửa tay trước!”

Tống Tiềm như vừa tỉnh mộng, khom người chào thật thấp, bái Chu Minh Am: “Vãn bối Tống Tiềm, bái kiến Minh Am tiên sinh!”

https://thuviensach.vn

“Tốt tốt tốt, đợi chút lại nói chuyện, ha?” Chu Minh Am phất tay với Tống Tiềm, nói với Chu Gia : “Gia Nhi, con giúp ta tiếp đãi Tống tiểu ca.”

“Biết rồi!” Chu Gia không kiên nhẫn lên tiếng. Lúc Tống Tiềm mới gặp Chu Gia, nhìn hắn trắng nõn nhu nhược, nói chuyện nhã nhặn, còn tưởng hắn là người tính tình nhút nhát, ai ngờ thấy Chu Minh Am, hắn lại biến hóa nhanh chóng, khí thế hào hùng, thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo mà.

Chu Gia chú ý tới tầm mắt Tống Tiềm, vẻ mặt có chút nông nóng, giải thích: “Gia phụ luôn luôn không câu nệ bộ dạng, bất cần đời, khiến Tống huynh chê cười rồi.”

Gia phụ? Tống Tiềm thế này mới phản ứng lại, thì ra Chu Gia là con của Chu Minh Am, chẳng trách hắn có thái độ như vậy với Chu Minh Am, ai quản lí người cha không cần hình tượng như vậy cũng phải nổi điên mà.....

Lúc Chu Minh Am trở lại tịnh thất, đã sửa sang lại dung nhan, nhìn ông ba chòm râu bạc trắng, chân mài dài, nhìn bề ngoài là đại Nho sĩ uyên bác. Tươi cười hòa ái vẫn không thay đổi, đây là người mà Nho sinh khắp thiên hạ ít nhiều đều biết đến, ông khai sáng Trúc Lâm thư quán, vốn không phải vì khoa cử, mà chính là muốn vì học sinh trong thiên hạ sáng tạo một môi trường học tập tự do, không nghĩ tới thư quán càng làm danh tiếng càng lớn. Kết quả này tuy không phải ông mong muốn, nhưng Chu Minh Am say mê lãoTrang (Trang Tử), theo đuổi thuận theo tự nhiên, có danh tiếng, cũng không cố ý chối bỏ.

Ông đọc thư Mục Duẫn Hà bảo Tống Tiềm mang đến, lại nói với Tống Tiềm: “Trò đã là cháu của Duẫn Hà huynh, cũng như cháu của ta, sau này thường đến thư quán, cùng mọi người đàm luận thi từ ca phú, trò có bằng lòng hay không?”

Tống Tiềm vội vàng đứng dậy hành lễ, nói: “Cầu còn không được!”

https://thuviensach.vn

Chu Minh Am cười nâng hắn dậy, lại nói chuyện với hắn một hồi, biết thanh niên này cũng không phải hạng người ngực không vết mực không học vấn không nghề nghiệp, qua cách nói năng có thể thấy được tài hoa, liền sinh lòng mến tài, nói với hắn môn sinh trong thư quán thường mở cuộc thi tranh tài thi phú, dặn hắn thường tới tham gia, chẳng những tăng trưởng kiến thức, còn có thể quen biết bạn tốt.

Tống Tiềm thấy Chu Minh Am có chút mệt mỏi, biết rằng thân thể ông không khỏe, liền hành lễ nói lời từ biệt. Chu Minh Am bảo Chu Gia tiễn hắn ra cửa, hai người mới vừa đến tiền đình, nhìn thấy Thích Thăng và Tiểu Ngọc đang đấu võ mồm.

Sắc mặt Tống Tiềm trầm xuống, nam tử này là ai?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Bạn Bè Tụ Họp

Thích Thăng thật ra là cố ý trêu chọc Tiểu Ngọc chơi, Tiểu Ngọc càng tức giận, y càng vui vẻ. Có điều tuy bề ngoài Tiểu Ngọc còn trẻ, tuổi thật cũng không nhỏ, cãi vài câu với hắn cảm thấy quá ngây thơ, liền ngậm miệng không nói.

"Ai, Tống gia tiểu nương tử, có phải nàng cắn nhầm đầu lưỡi rồi, tại sao không nói chuyện vậy? Cắn đầu lưỡi, đó là dục hỏa công tâm, hỏa khí quá lớn cũng không tốt, có muốn ta kê cho nàng vài vị thuốc hạ hỏa?"

Tiểu Ngọc coi như phục y rồi, trai đẹp nàng đã gặp rồi, nhưng trai đẹp mà dẻo miệng kiểu này, lần đầu tiên nàng nhìn thấy. Người này sinh lầm chỗ rồi, nếu sinh ở thế kỉ 21, đi làm nam minh tinh, bảo đảm mê đảo ngàn vạn thiếu nữ, biểu hiện này còn rất mạnh nữa, chỉ có một người như nàng y cũng có thể thao thao bất tuyệt, nếu biểu diễn trước công chúng có phải sẽ làm người ta mê đảo?

"Chi Vấn, huynh đã đến rồi?"

Chu Gia đi tới trước mặt hai người, nghi ngờ nhìn Thích Thăng, hắn rất ít thấy Thích Thăng nói chuyện với con gái mà khí thế ngất trời như vậy, trước kia y tránh con gái như tránh tà, rất sợ bị con gái đuổi theo. Thái độ hôm nay khác thường, không phải là đối với Tống gia nương tử người ta có ý tưởng gì khác thường chứ.

Tiểu Ngọc nhìn thấy Tống Tiềm, nàng bước nhanh tới bên cạnh Tống Tiềm, dịu dàng hỏi hắn: "Ra mắt Chu tiên sinh rồi?"

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm gật đầu một cái, nhìn về phía Thích Thăng, nhỏ giọng hỏi Tiểu Ngọc: "Vị này là?" Tiểu Ngọc bĩu môi nói: "Không cần để ý đến y."

Thích Thăng thấy vết sẹo trên mặt Tống Tiềm, chợt hiểu ra, thì ra Tiểu Ngọc trộn cam thảo dầu cao là cho hắn dùng, không cần phải nói mật ong cũng là dùng trên mặt hắn. Kể từ hôm đó y mua lọ mật ong trở về, dùng trên vết thương của bệnh nhân, hiệu quả cũng không tốt, trong lòng y vẫn nghĩ tới, có phải còn trộn thêm dược liệu khác mới dùng được? Bây giờ nhìn mặt Tống Tiềm, Thích Thăng đang suy nghĩ Tiểu Ngọc chữa trị cho hắn như thế nào.

Chu Gia là chủ nhân, dĩ nhiên phải chịu trách nhiệm giới thiệu hai người với nhau."Tống huynh, vị này là học sinh của phụ thân ta - Thích Thăng Thích Chi Vấn, cũng là một vị đại phu xuất sắc; Chi Vấn, vị này là Tống Tiềm Tống Thiên Thành."

Thích Thăng và Tống Tiềm chắp tay vái chào nhau, trò chuyện ôn hòa, nhiệt tình thân thiện, nhưng có bao nhiêu thật lòng thì không ai biết.

Tiểu Ngọc trộm nói với Tống Tiềm: "Thiên Thành, ngươi đã xong chuyện rồi, chúng ta đi về trước đi? Thích đại phu còn phải xem bệnh cho Chu tiên sinh nữa, chúng ta cũng không thể làm trễ nãi người ta."

Thích thăng trong lòng buồn bực, không ngờ Tống gia tiểu nương tử lại giống như tránh mình không kịp vậy. Tống Tiềm từ lời nói của Tiểu Ngọc nghe ra được giao tình giữa hai người không tệ, nhưng bây giờ không phải lúc hỏi, hắn thuận nước đẩy thuyền cáo lỗi với Chu Gia, mang theo Tiểu Ngọc rời khỏi Trúc Lâm thư quán.

Lúc Chu Gia và Thích Thăng đi vào thư quán, Thích Thăng vẫn còn tập trung suy nghĩ điều gì đó, Chu Gia nhìn không ổn, bật thốt lên: "A, Chi Vấn, không phải huynh coi trọng tiểu nương tử của người ta chứ?"

https://thuviensach.vn

"Nói cái gì vậy, ta làm sao coi trọng nàng!" Thích Thăng giống như con mèo bị giẫm phải đuôi liền nhảy lên, ra sức phản bác: "Làm sao đệ cũng nói như vậy, Tú Tâm cũng vậy đệ cũng vậy, con mắt hai người thấy ta có ý tứ gì với nàng? Ta sẽ không đi trêu chọc người đã có chồng!"

Khuôn mặt tuấn tú của Chu Gia đọng lại như băng tuyết, lạnh lùng nói: "Huynh lại đi uống rượu với hồ ly tinh Tú Tâm đó? Giả bộ danh sĩ phong lưu cái gì chứ! Đã sớm bảo huynh không nên đến chỗ thanh lâu câu lan dơ bẩn đó, khi nào thì huynh mới chịu nghe lời ta nói!"

Thích Thăng không cẩn thận lỡ miệng, trong lòng không ngừng kêu khổ, y và Chu Minh Am đều giống nhau bị Chu Gia quản lí, lập tức cười làm lành nói: "Không phải đâu, ta là đi xem bệnh cho nàng, lương y như từ mẫu, cô gái thanh lâu cũng là người mà, bị bệnh thì sao ta có thể bỏ mặc?"

Chu Gia khinh thường phủi y một cái, cùng nhau đi đến nội đình.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ----

Kể từ khi được Chu Minh Am nhận thức, Tống Tiềm thường đến Trúc Lâm thư quán nghe giảng viết văn, tự động việc học tăng tiến không ít. Thời gian Tống Tiềm ở nhà cũng ít đi, Tiểu Ngọc thì càng nhàm chán, ít đi một người nói chuyện, giống như chỉ biết ăn cơm rồi đi ngủ, thật sự quá tẻ nhạt.

Thời gian dư ra nhiều như vậy, Tiểu Ngọc lại bắt đầu suy tính tiền đồ của mình. Nàng có một nguyện vọng khẩn cấp là đi ra khỏi nhà, làm một phụ nữ hiện đại tự lập, năm nào cũng ở nhà xử lí chuyện nhà, không phải là cách sống tốt. Nàng rất muốn làm gì đó, nhưng ở thời đại này, nàng có thể làm gì đây? Nếu như có một ngày, thật sự rời khỏi Tống gia, nàng phải làm sao nuôi sống mình đây?

Mà vấn đề này, nàng tạm thời chưa nghĩ ra đáp án.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm sau giờ ngọ về đến nhà, nói với Huệ nương buổi tối không cần chuẩn bị cơm cho hắn, hắn có xã giao.

"Có hẹn ăn cơm?" Tiểu Ngọc nghe Tống Tiềm có buổi xã giao, trong lòng mừng thay cho hắn, "Không tệ nha, nhanh như vậy đã hòa đồng cùng bạn học rồi?"

Tống Tiềm cười cười, nói: "Bạn học trong thư viện xấp xỉ tuổi ta cũng nhiều, nói chuyện cũng hợp. Mục thế thúc nói rất đúng, người ta phải đi ra ngoài nhiều mới tốt, cả ngày nhốt mình trong nhà, kiến thức nông cạn, suy nghĩ nhỏ mọn, rất khó làm ra văn chương hay."

Tiểu Ngọc là nhân tài thế kỉ 21, hiểu rõ tầm quan trọng của giao tiếp, đàn ông đi xã giao nhiều mới tốt, cứ ru rú trong nhà thì không có tiền đồ. Nhưng nghe bọn họ hẹn đi thanh lâu uống rượu, bất giác sửng sốt. Ừ? Cả đám người đến kỹ viện? Tống Tiềm mới đến Lâm An hai ngày thì học cái xấu rồi?

Tống Tiềm nhìn sắc mặt Tiểu Ngọc không tốt, vội vàng giải thích: "Điều này cũng rất bình thường, chúng ta không phải đi những chỗ như tiêu hồn động (kỹ viện), chẳng qua là đến chỗ trí nhã uống rượu nói chuyện phiếm thôi, bạn học tụ họp, không phải tìm kỹ nữ, Tiểu Ngọc nàng đừng hiểu lầm." Tống Tiềm rất nóng vội, đầu đầy mồ hôi. Nói thật, chính hắn cũng chưa từng đến những nơi câu lan này (câu lan chắc là một dạng của kỹ viện), trong lòng cũng mịt mờ không rõ.

Tiểu Ngọc bật cười, liếc xéo hắn một cái, cười dài bỏ đi, để cho hắn khẩn trương một chút! Hừ! Nàng đương nhiên biết Tống Tiềm sẽ không làm loạn, nhưng vừa nghĩ tới hắn muốn cùng cô gái khác uống rượu mua vui, trong lòng rất khó chịu.

Nhưng nàng lại không truy cứu, tại sao mình lại để ý chuyện của Tống Tiềm đến vậy.

https://thuviensach.vn

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ---------

Sau khi Tống triều dời về phương nam, trong thành Lâm An đình đài lầu các trải rộng, non sông tươi đẹp tung hoành, câu lan mọc lên chi chít như sao trên trời, vô cùng xa hoa. Thanh lâu phát triển, danh kỹ xuất hiện lớp lớp. Danh kỹ thời đó, cũng không phải chỉ có sắc đẹp đơn giản như vậy, theo thông tục mà nói, chính là một nữ nghệ thuật gia, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều phải học được, giao tế xã giao mọi chuyện đều phải tinh thông, giao thiệp rộng rãi với giới sĩ lâm, mở tiệc vui vẻ danh thân, thân phận cũng không thấp. Có thanh lâu, chỉ có một hai danh kỹ, chiếm cứ một sân viện lớn, tôi tới tỳ nữ nhiều không đếm xuể, giống như hội quán cao cấp, người bình thường cũng không vào được.

Hôm nay người mời Tống Tiềm uống rượu, là một vị học huynh trong Trúc Lâm thư quán, Cố Ái Sinh.

Thư quán của Đại Tống khác với trường học sau này, lấy tự học làm chủ, có chỗ nào không hiểu, mới đến nhờ thầy giảng giải, hoặc là bàn luận cùng bạn học. Mỗi ngày ngoài việc đọc sách do thầy giáo quy định, còn phải làm thi từ văn chương cho người ta bình phẩm, trong thư quán thường cũng có hội thơ hội văn, đàm kinh luận đạo, làm thơ làm phú, nhờ thầy giáo bình chọn người giỏi người dở. Mục đích của thư quán là giáo dục, bồi dưỡng học vấn và tính tình, chứ không phải để dự thi lấy được công danh. Phong cách học tập ở Trúc Lâm thư quán rất thâm sâu, ở Lâm An không ai có thể nghĩ ra, bởi vì hiệu trưởng thư quán Chu Minh Am lão tiên sinh trời sanh tính sáng suốt, đám học sinh cũng tập thành khí khái dám nói dám viết, bạn học đọc bài bình phẩm cho nhau là chuyện bình thường.

Tống Tiềm đến Trúc Lâm thư quán, lúc đầu mọi người có ác cảm với vết sẹo trên mặt hắn, trông mặt mà bắt hình dong cũng không phải là chỉ nói đến con gái, con trai trong giới sĩ lâm, cũng cần phải có tướng mạo đoan chính. Nhưng Tống Tiềm là người sảng lãng, nói năng có lễ, không kiêu

https://thuviensach.vn

ngạo cũng không hèn mọn, văn chương lại rực rỡ phong phú, mọi người dần dần cảm thấy hắn cũng không phải người tầm thường.

Mà người thích Tống Tiềm nhất, cũng là một người ngoại tộc của Trúc Lâm thư quán, Cố Ái Sinh. Cố Ái Sinh tên là Cố Khai, nhũ danh Ái Lang (tên anh này nghe vui quá), cũng là con trai độc nhất trong nhà, từ tên là biết cha mẹ cưng chiều hắn thế nào. Cố Ái Sinh tên không giống người, ngày thường tuy là nhân phẩm đạo đức tốt, diện mạo đẹp trai, tính tình lại gang góc, hết sức cố chấp, lại có mấy phần hiệp nghĩa, trời sanh có chút thần lực, đi theo hộ viện trong nhà học một thân công phu. Hắn giao thiệp bạn bè cũng khác thường, bằng hữu phú quý, nhưng nếu tính tình ương ngạnh , hắn cũng không nhiệt tình tiếp đón, rất lạnh nhạt; nếu là gặp tri kỷ bần giao, nấu rượu luận văn, thì cả ngày vui vẻ, không biết chán nản. Hơn nữa đặc biệt tốt bụng, nếu ngươi thật có việc gấp cầu xin hắn, bất kể sang hèn, cũng sẽ giúp đỡ, nếu là a dua nịnh hót, hắn sẽ coi như không nghe, mặc kệ ngươi. Cũng bởi vì hắn có hành động khác người, mọi người trong thư quán đặt ngoại hiệu "Cố thiết nhân". (người sắt)

Cố Ái Sinh không để ý Tống Tiềm bề ngoài không đẹp, hắn nói với mọi người: "Trông mặt mà bắt hình dong, thất phu, sao các người có thể nông cạn như vậy? Cũng không phải là chọn vợ, để ý vẻ ngoài của người ta làm cái gì, rỗi hơi!" Hắn cảm thấy Tống Tiềm nói chuyện làm việc đặc biệt hợp tính khí, Tống Tiềm cũng bị hắn hào mại khí chất lây, hai người lui tới không lâu lắm, tình cảm lại thật không tệ.

Phụ thân của Cố Ái Sinh, đảm nhận chức Thừa vụ trong triều, chủ quản tiền bạc và ăn mặc của hoàng thất, mặc, ở, đi lại hay là các vấn đề thuế má linh tinh, đây chính là chức vụ béo bở, cho nên Cố Ái Sinh cũng nổi tiếng công tử nhà quan, ngày thường ra ngoài cũng có bộ dạng phú quý hào hoa.

Buổi sáng ở thư viện thì Cố Ái Sinh nói với Tống Tiềm muốn mời hắn đến Thúy Nhã Viên nổi danh Lâm An uống rượu mua vui, thuận tiện giới

https://thuviensach.vn

thiệu bạn tốt với hắn. Tống Tiềm nhìn thấy Chu Gia vừa để sách xuống, liền hỏi Cố Ái Sinh: "Hay là rủ Chu Gia cùng đi?"

"Suỵt!" Cố Ái Sinh vội vàng kéo Tống Tiềm qua một bên, nhỏ giọng nói: "Ngàn vạn lần đừng tìm Chu Gia nói chuyện thanh lâu, sẽ xảy ra án mạng đó!"

"Sao vậy?" Tống Tiềm liếc mắt nhìn về phía Chu Gia, hỏi Cố Ái Sinh: "Chẳng lẽ hắn là quân tử đạo đức, không thích nữ sắc, chỉ thích con trai hả?" Ai nói chỉ có con gái mới bà tám, con trai cũng có ông tám vậy!

Cố Ái Sinh dùng vẻ mặt quỷ dị nhìn Tống Tiềm, khẳng định hắn không biết được gì, không thể làm gì khác hơn là thần bí nói với hắn: "Tóm lại chính là không thể nói nữa. . . . . Nhớ lấy nhớ lấy!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Chủ Nhân Thúy Nhã

Lúc đầu Tống Tiềm chưa nghe danh Thúy Nhã Viên, nghĩ rằng có lẽ trong một năm nhà hắn gặp chuyện không may thì nơi này mới phát triển.

Tống Tiềm đi tới phố hoa, dõi mắt nhìn qua, thấy ánh đèn rực rỡ, vô số cô gái trẻ trung trang điểm xinh đẹp đứng thành đôi thành nhóm tụ ở hành lang, vừa thấy khách đi qua, lập tức mềm mỏng mời gọi, thậm chí có người còn lôi lôi kéo kéo, nhất định phải kéo ngươi vào chỗ của họ nghỉ ngơi.

Tống Tiềm nhìn thấy cảnh này, trong lòng kêu khổ, không cảm thấy hấp dẫn chút nào. Hắn bước nhanh đến đầu phố hoa, đến đầu ngõ, những thứ oanh oanh yến yến kia mới từ từ ít dần, cũng yên tĩnh hơn, đây mới là vườn lớn của những danh kỹ ở.

Nếu nói đàn ông không háo sắc, đó là mở to mắt nói dối, nhưng chữ "Sắc" này, còn phải tùy người mà suy xét nữa. Có người thích cô gái xinh tươi mĩ miều, còn tâm tư của Tống Tiềm chỉ đặt trên người Tiểu Ngọc, hắn cảm thấy Tiểu Ngọc nhìn thế nào cũng đẹp, cười cũng dịu dàng, giận cũng mê người, khuôn mặt tròn trịa dễ thương, hai mắt to tròn trong sáng, đây là ‘người tình trong mắt thành Tây Thi’ trong truyền thuyết.

Đi tới cửa Thúy Nhã Viên, có gã sai vặt chạy tới hỏi, biết là khách của Cố công tử, rất nhiệt tình dẫn Tống Tiềm vào.

Tống Tiềm nhìn thấy trong vườn hoa lá sum suê, kỳ thạch núi giả, nước chảy róc rách, thầm khen chủ nhân có tâm tư tinh tế, không giống người thường. Vườn tuy lớn, phòng xá không nhiều lắm, nhưng gian nào cũng

https://thuviensach.vn

đầy khách, Tống Tiềm theo gã sai vặt tới một gian tinh xá phía trước, đã nhìn thấy Cố Ái Sinh trước cửa.

"Thiên Thành, đệ đã tới!" Cố Ái Sinh cười ha ha không ngừng, kêu hắn đi vào ngồi xuống. Tống Tiềm bật cười lớn, bước vào trong, nhìn thấy vị khách đang ngồi thì bất giác ngẩn ra.

Vị khách kia dáng người cao ráo, mặt đẹp như ngọc, chính là chàng đẹp trai hôm trước đã gặp ở Trúc Lâm thư quán, danh y Thích Thăng.

Thích Thăng nhìn thấy Tống Tiềm, cũng sửng sờ một chút, có điều y nhanh chóng bình tĩnh lại, cười với Cố Ái Sinh: "Ái Sinh, huynh nói giới thiệu bạn tốt cho ta, thì ra là Thiên Thành huynh à! Vậy không cần giới thiệu, chúng ta đã sớm gặp mặt."

Ngày đó ở Trúc Lâm thư quán nhìn thấy Thích Thăng và Tiểu Ngọc nói chuyện phiếm, trong lòng Tống Tiềm cảm thấy hơi khó chịu, Tiểu Ngọc ở đâu lại quen biết một người đẹp trai như vậy? Hơn nữa ánh mắt người nọ nhìn Tiểu Ngọc cũng không đúng mực, giống như bộ dạng rất có hứng thú với Tiểu Ngọc, cảm giác nguy hiểm của Tống Tiềm từ từ dâng tràn. Nhưng Tiểu Ngọc lại không chủ động nói làm sao lại quen biết với người nọ, có vẻ Tiểu Ngọc nghĩ người đó không đáng nhắc tới, nhưng Tống Tiềm lại kìm nén đến khó chịu, rất muốn tìm cơ hội hỏi nàng một chút —— phải bóp chết tình địch từ trong trứng nước thôi!

Ai biết buồn ngủ lại gặp chiếu manh, Tống Tiềm muốn biết lai lịch của Thích Thăng, Cố Ái Sinh lại đem Thích Thăng đến cho hắn.

Tống Tiềm cũng không để mất phong độ, vui vẻ thi lễ nói: "Chi Vấn huynh, chúng ta lại gặp nhau."

"Các người quen biết à?" Cố Ái Sinh càng vui vẻ rồi, kéo Tống Tiềm ngồi xuống, bảo gã sai vặt mau mời cô nương đến tiếp đón. Những quy củ này không cần Cố Ái Sinh nói, gã sai vặt đã sớm làm xong, chỉ chốc lát sau

https://thuviensach.vn

một phụ nữ người đầy châu ngọc bước vào, vái chào ba người nói lời tốt đẹp, cười nói với Cố Ái Sinh: "Cố công tử, hôm nay lại tới giúp đỡ vườn nhà chúng ta, thật là khách quý!"

Cố Ái Sinh cất tiếng cười to, nói: "Lệ nương, tiểu thư nhà bà đâu, ta tới cũng lâu rồi, còn chưa nhìn thấy bóng dáng của nàng, khi nào danh tiếng của nàng lại lớn như vậy?" (ý nói cố tình làm cao)

"Sao dám sao dám! Không nói Cố công tử ngài mời khách, ở đây còn có đại danh y Thích công tử của chúng ta, cô nương nhà ta làm sao dám chậm trễ?" Lệ nương là người từng trải giỏi ứng đối, vừa nói lại chuyển sang Tống Tiềm, hỏi: "Vị công tử này họ gì?"

Cố Ái Sinh giới thiệu Tống Tiềm, Lệ nương chú ý ghi nhớ, lại nịnh nọt vài câu. Lúc này nha hoàn bà tử mang trà bánh lên, Tống Tiềm nhìn chút trà bánh đều là thượng phẩm, ngay cả dụng cụ ăn uống cũng tinh xảo đẹp mắt, sáng rõ tinh tế, xem ra chủ nhân Thúy Nhã Viên là người thận trọng, không có chỗ nào không thu xếp thỏa đáng, vườn này có thể trong thời gian ngắn nổi danh trong thành, cũng không phải là may mắn.

Cố Ái Sinh làm chủ tất nhiên sẽ không bỏ mặc khách, liên tiếp mời rượu, trước khi Tống Tiềm ra ngoài bị Tiểu Ngọc nghiêm nghị nói bệnh của hắn không thể uống rượu, cho nên từ chối không uống. Cố Ái Sinh ngạc nhiên nói: "Thiên Thành, đệ bị bệnh gì vậy, sao ngay cả rượu cũng uống không được?"

"Đệ bị mụn mủ, có điều bây giờ cũng gần như khỏi hẳn rồi. Thê tử ở nhà đã dặn dò không cho đệ uống rượu, nói rượu là thứ kích thích, người có mụn mủ kiêng kị nhất cái này, đệ cũng không dám không nghe lời nàng." Tống Tiềm thản nhiên nói, cũng không có xấu hổ vì nghe lời vợ. (anh này có tương lai nè)

https://thuviensach.vn

Thích Thăng kinh ngạc nhìn vết sẹo trên mặt Tống Tiềm, nói: "Mụn mủ? Việc này. . . . . Thiên Thành huynh, vết sẹo của huynh cũng không xem là nghiêm trọng, ta đã chữa rất nhiều bệnh nhân bị mụn mủ, để cho bọn họ khỏi hẳn không khó khăn gì, nhưng muốn cho vết sẹo phai đi, ta cũng cảm thấy rất khó. Thiên Thành huynh là dùng thuốc gì?"

Cố Ái Sinh vỗ đùi, hai người bên cạnh bị hắn dọa sợ hết hồn. Chú ý tham sống lớn tiếng nói: "Ai da, ngươi xem tính của ta, chỉ ham uống rượu, cũng quên tối nay vì sao phải mời các ngươi tới đây. Chi Vấn à, ta là nhìn trên mặt Thiên Thành khó coi, muốn mời ngươi nghĩ cách chữa trị cho hắn, sao, đại danh y như ngươi cũng không có cách ư?"

Thích Thăng lắc đầu, tuy đối với người khác có chút ngông cuồng, nhưng nói đến y học, cũng rất nghiêm túc, sẽ không lừa dối người ta. Thích Thăng nói: "Ái Sinh, y thuật gia truyền nhà ta sở trường là châm cứu, xoa bóp, nối xương, chữa thương thì không cần nói, nội khoa cũng không đáng ngại, duy chỉ có đối với bệnh ngoài da là tạm được. Thật ra chứng mụn mủ của Thiên Thành cũng không nặng, thoạt nhìn hắn bây giờ cũng khá hơn phân nửa, còn dư lại những vết sẹo kia, qua ít ngày tự nhiên sẽ từ từ phai nhạt, cũng không cần nóng lòng."

Tống Tiềm nghe Thích Thăng nói..., ngược lại có hảo cảm với y hơn, người này sẽ không khoa trương khoác lác, là một quân tử thật thà. Tống Tiềm cười nói: "Ái Sinh, đệ cũng không phải là con gái, đâu sợ trên mặt có sẹo! Cám ơn ý tốt của huynh. Có điều nói đến bệnh của đệ, thật sự là làm phiền thê tử ở nhà. . . . . ."

Thích Thăng nhớ tới chuyện Tiểu Ngọc chế thuốc, đang muốn mở miệng hỏi, chợt cửa phòng có mấy tiếng gõ nhẹ, một giọng nói dịu dàng từ ngoài vang lên: "Các vị công tử, Tú Tâm có thể vào không?"

Cố Ái Sinh vỗ tay cười nói: "Mời vào mời vào, Tú Tâm nàng cuối cùng cũng tới!"

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm sửng sốt một chút, không nghĩ tới Tú Tâm chính là chủ nhân của Thúy Nhã Viên này. Lúc này, cửa phòng bị một đôi tay trắng mịn đẩy ra, Tú Tâm chậm rãi đi vào.

Tống Tiềm là lần thứ hai nhìn thấy Tú Tâm, thấy dung nhan nàng thanh tú như nụ sen hé nở trên mặt nước, chân mày lá liễu, y phục bằng lụa mỏng, mái tóc đen nhánh búi ra phía sau cài một cây trâm nhỏ, đồ trang sức duy nhất là cây trâm bạc, nhưng lại rất quyến rũ, phong tao vô cùng. Đi theo phía sau nàng, chính là mỹ tỳ thiếp thân của nàng, Nhàn Nhàn.

Tú Tâm đi vào phòng, thấy Tống Tiềm, cũng ngẩn người như vậy.

"Đến đây, Tú Tâm cô nương, mau tới ra mắt huynh đệ Tống Thiên Thành của ta, hắn lần đầu đến Thúy Nhã Viên của nàng, nàng là chủ, không chiêu đãi tốt thì không được đâu!" Cố Ái Sinh gọi Tú Tâm đến, lại giới thiệu Tống Tiềm với Tú Tâm. Tú Tâm lúc này bậc thốt ra “A”, vội vàng hỏi: "Thật là ngài à, Tống công tử?"

"Hả?" Cố Ái Sinh và Thích Thăng nghe Tú Tâm hỏi vậy, cùng cảm thấy kì lạ, thì ra Tú Tâm cũng quen biết với Tống Tiềm? Vậy cũng không cần ngạc nhiên như thế chứ? Nhìn lại vẻ mặt Nhàn Nhàn ở phía sau, cũng giống nhau rất ngạc nhiên, hai người lại càng khó hiểu hơn.

"Tú Tâm cô nương, đã lâu không gặp." Tống Tiềm rất bình tĩnh, thản nhiên chào hỏi Tú Tâm.

Lúc này Tú Tâm mới phát hiện mình thất lễ, nàng ngồi xuống bàn bên cạnh, cáo lỗi với ba người, lúc này mới nói ra nguyên nhân mình giật mình.

"Tống công tử, xin thứ cho Tú Tâm thất lễ, chẳng qua là Tú Tâm tò mò, mới một tháng không gặp, nhìn công tử nhưng lại tưởng như hai người?"

Cố Ái Sinh hiểu lầm, khẽ cau mày, bình thường cử chỉ của Tú Tâm rất nhã nhặn, sao hôm nay lại thất lễ như thế? Một tháng trước Cố Ái Sinh

https://thuviensach.vn

chưa biết Tống Tiềm, tưởng Tống Tiềm bị bệnh là chuyện gần đây, nên nghĩ rằng Tú Tâm biết Tống Tiềm trước khi bị bệnh, hôm nay nhìn thấy vết sẹo trên mặt Tống Tiềm mới ngạc nhiên như vậy, đâu biết thật ra là ngược lại.

Thích Thăng lại nghe được chút manh mối, vội hỏi Tú Tâm: "A? Tú Tâm cô nương cảm thấy Tống công tử trước sau thay đổi thế nào?"

Tú Tâm cắn môi, nhìn mặt Tống Tiềm nói: "Hôm Đoan Ngọ, Tú Tâm nhìn thấy trên mặt Tống công tử vẫn còn hoa đào, hôm nay gặp lại, hoa đào đã tàn phai, chỉ còn sót lại vài cánh mai vàng điểm xuyết thôi! Một tháng không gặp, Tống công tử giống như trải qua bốn mùa xuân đi đông đến, xem ra sẽ nhanh chóng gặp bão tuyết, xóa sạch mọi dấu vết." (tả mặt người mà y như tả cảnh vậy, đây chắc là nói giảm nói tránh trong truyền thuyết đó bà con)

Nàng là nhân vật phong hoa tuyết nguyệt ở Lâm An, trước giờ ăn nói rất lanh lợi, cho dù đang nói chứng bệnh của Tống Tiềm, nàng cũng sẽ không nói thẳng là khó coi, chỉ dùng cách nói khác, nhưng người nghe lại hiểu được ý của nàng.

Thích Thăng đem bệnh của Tống Tiềm và thuốc của Tiểu Ngọc kết hợp lại, không nghi ngờ gì nữa, đây là tác phẩm của tiểu cô nương kia! Không nghĩ rằng, y thuật của nàng lại cao như thế!

Thích Thăng không biết rằng, Tiểu Ngọc chỉ là tay mơ, chẳng qua nàng biết trị mụn và hộ lý, dưỡng nhan làm đẹp mà thôi. Đánh bậy đánh bạ chữa hết cho Tống Tiềm, chính nàng cũng rất bất ngờ, chẳng lẽ đây là ‘loạn quyền đánh chết sư’ trong truyền thuyết?

"Thiên Thành, bệnh của huynh là tôn phu nhân chữa trị à?" Thích Thăng hỏi Tống Tiềm, Tống Tiềm nhìn y một cái, lại nhớ tới nghi vấn trong lòng mình —— Thích Thăng và Tiểu Ngọc, thật ra là quen biết thế nào?

https://thuviensach.vn

Tất nhiên, nghi vấn của hắn nhanh chóng được Tú Tâm làm sáng tỏ.

Sauk hi Tú Tâm nói đến việc Thích Thăng và Tiểu Ngọc làm sao quen biết, Tống Tiềm thoải mái hơn, nhưng cũng không hoàn toàn buông lỏng. Tiểu Ngọc có lẽ đối với Thích Thăng không có gì, nhưng bây giờ xem ra, Thích Thăng rất chú ý Tiểu Ngọc. . . . . Y không biết đạo lý "Vợ bạn, không thể chọc" sao? Quân tử không đoạt yêu thích của người khác, nếu Thích Thăng thật có ý xấu, Tống Tiềm hắn, tuyệt đối không nhún nhường!

"Thê tử chẳng qua là hiểu sơ một chút y lý, tùy tiện dùng thuốc cho ta, cũng không phải là danh y gì đó, sao có thể so sánh với Chi Vấn huynh?" Tống Tiềm đem vấn đề của Thích Thăng đẩy lại, quay đầu bàn luận văn chương với Cố Ái Sinh. Tú Tâm mặc dù là nữ lưu, nhưng cũng tinh thông thi từ ca phú, lúc ba người nói chuyện thuận tiện thêm vào mấy câu, chữ chữ châu ngọc, tất nhiên sẽ không huyền ảo thâm sâu, giữ đạo ‘khách không đoạt chủ’, khả năng giao tiếp không thể nghi ngờ. Bốn người cười cười nói nói, rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Khách Lạ Tới Nhà

Tống gia ở thành Lâm An là gia đình mới, chưa từng có khách tới thăm. Tiểu Ngọc bây giờ mỗi ngày rãnh rỗi phát chán, không thể làm gì khác hơn là thỉnh thoảng theo Huệ nương đi chợ mua thức ăn mua đồ dùng hàng ngày, dù sao nàng cũng không có cha mẹ chồng và em chồng, lại không vướn bận con cái, hàng xóm cũng chưa từng gặp, ai quản được nàng chứ?

Lâm An là một nơi tốt, cũng coi như một nơi phồn hoa hiếm có lúc bấy giờ, không chừng có thể sánh với thủ đô Paris của Pháp sau này, kinh đô của thế giới. Trên dưới một trăm dãi phố xếp san sát, đình đài lầu các chen chút, cửa hàng gian này nối tiếp gian khác, muôn hình vạn trạng, du khách người đông như trẩy hội, ‘ngựa xe như nước áo quần như nêm’. Tiểu Ngọc có lúc cũng mang theo Huệ nương đi dạo khắp nơi, nhìn thầy đồ ăn đồ chơi bày bán trên đường, cũng không muốn mua gì, thói quen dạo phố mua sắm trước đây không biết tại sao lại biến thành thế này? Tiểu Ngọc cũng thầm lo lắng, có phải bởi vì cuộc sống quá tẻ nhạt, không có mục tiêu phấn đấu, nên mới trở nên tiêu cực như vậy?

Haizzz! Trước kia lúc làm giáo viên, mỗi ngày trời chưa sáng đã ra ngoài, nửa đêm canh ba mới về nhà, thật sự là một nắng hai sương, lúc đó ước mơ duy nhất là không cần đi làm, suốt ngày ở nhà ngủ tới thẳng giấc, kiếm tiền đếm tới tay bị chuột rút luôn. Được rồi, trời cũng chiều lòng người, một lần rơi xuống nước đã bơi tới cổ đại hưởng hạnh phúc thanh nhàn, nhưng bây giờ Tiểu Ngọc không vui nổi nữa rồi. Nhất là sau khi Tống Tiềm đến thư quán, nàng lại càng nhàm chán hơn, không như Huệ nương là phụ nữ lao động cổ đại không than phiền nửa câu, ông trời ơi. . . .

https://thuviensach.vn

. . Thật là nhớ nhung cuộc sống lúc trước tranh thủ thời gian lên mạng xem tiểu thuyết, hôm nay nhớ lại, như vậy mới có chút hương vị cuộc sống chứ!

Không có máy tính, không có Internet, không có phim truyền hình lúc tám giờ, không có game show《 Mỗi ngày hướng về phía trước》, ngay cả một quyển tạp chí cũng không có. . . . . Nhiều thời gian như vậy, phải tiêu thế nào đây?

Đang lúc Tiểu Ngọc sắp nhàm chán đến nỗi phải đếm lông tay, lại có khách tới cửa viếng thăm, hơn nữa không phải chỉ một người.

"Phu nhân, có khách tới!" Huệ nương vội vã đi vào thư phòng trong hậu viện báo với Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc đang luyện chữ to, vừa nghe Huệ nương nói như vậy, vui mừng ném bút trong tay xuống, vừa đi vừa hỏi: "Người nào vậy?"

"Là . . . . . Là hai cô gái gặp hôm Đoan Ngọ, còn dẫn theo một cô nương chưa từng gặp nữa." Huệ nương không có ấn tượng tốt với các nàng, nhưng là người làm, không nên ăn nói lung tung.

Cái gì? Là Tú Tâm và Nhàn Nhàn? Tiểu Ngọc cảm thấy kỳ lạ, sao bọn họ lại biết nơi nàng ở?

Tống gia nhà nhỏ, Tiểu Ngọc chưa được hai bước đã đến nhà trước, quả nhiên nhìn thấy Tú Tâm đang ở nhà trước nhìn tranh chữ trong phòng, một cô gái khác đứng cạnh nàng, hai người đang bàn luận gì đó, tiểu tỳ Nhàn Nhàn thì đứng phía sau.

Bởi vì là tới bái phỏng nữ quyến, hôm nay Tú Tâm cố ý ăn mặc đơn giản, không đeo trang sức, cũng không trang điểm, mặc bộ áo váy màu lam đứng đắn, nhưng người ta cốt cách hơn người, người đẹp mặc gì thì cũng là người đẹp. Tiểu Ngọc tuy không biết vì sao bọn họ tới, nhưng đã tới nhà thì là khách, nàng cũng không thể lơ là, cười nói: "Tú Tâm cô nương đại giá

https://thuviensach.vn

quang lâm, Tiểu Ngọc không kịp ra đón, thật có lỗi, cô nương cũng đừng trách!"

Tú Tâm thấy Tiểu Ngọc đến, vội vàng đến cúi người chào, nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, Tú Tâm mạo muội tới đây, thật là quấy rầy!" Lại kéo cô gái bên cạnh giới thiệu: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, đây là Hải Đường, chị em tốt nhất của Tú Tâm, hôm nay tới bái phỏng tỷ tỷ, chính là vì chuyện của Hải Đường."

Hải Đường kia cũng cúi chào Tiểu Ngọc, khi ngẩng đầu lên, Tiểu Ngọc mới nhìn rõ diện mạo của nàng. Vị Hải Đường cô nương này tuổi chừng đôi tám, eo nhỏ như chỉ một vòng tay, nhưng vòng một vòng ba đều rất hấp dẫn, đúng là chỗ nào nên ốm thì ốm, chỗ nào nên mập thì mập, dáng người ma quỷ mà, có lẽ diện mạo cũng rất hấp dẫn rồi? Quả nhiên, Hải Đường cô nương mày thanh, mắt tú, vấn đề là —— bây giờ trên mặt người đẹp này, đang có không ít mụn, sưng đỏ, không quá lịch sự, nàng lại dặm thêm nhiều phấn trắng, nhìn càng thêm quái lạ.

Tiểu Ngọc thấy mặt Hải Đường, cũng đoán được vài phần tại sao họ đến. Chẳng qua là tại sao Tú Tâm lại biết nàng biết trị mụn? Giao tình của hai người cũng chưa tốt tới mức dựa gối tâm sự chứ?

"Hai vị cô nương mời ngồi, Huệ nương, đi pha một bình trà ngon đãi khách." Tiểu Ngọc mời hai người ngồi xuống, Tú Tâm mới vừa ngồi xuống, liền trả lời nghi vấn trong lòng Tiểu Ngọc.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, Tú Tâm có mở một khu vườn ở phía nam phố hoa trong thành, gọi là Thúy Nhã Viên." Tú Tâm cố ý dừng lại, muốn nhìn phản ứng của Tiểu Ngọc. Phụ nữ đàng hoàng sẽ không muốn cùng các nàng qua lại, tương tự, các nàng cũng không muốn có dính líu gì với những oán phụ khuê phòng này, họ không phải người cùng thuyền mà! Nếu không phải vì chị em tốt, Tú Tâm chưa chắc sẽ đến Tống gia .

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nhất thời không kịp phản ứng, mở một khu vườn? Là vườn gì? Công viên vườn hoa hay là vườn thú?

Có điều nàng cũng không phải kẻ ngốc, vừa nhìn vẻ mặt lặng lẽ dò xét của Tú Tâm, biết sẽ không đơn giản như vậy, chẳng lẽ là —— thanh lâu?

Tú Tâm tiếp tục nói: "Đêm qua Cố Ái Sinh Cố công tử đến vườn của muội mời khách, khách trong bữa tiệc còn có lão gia nhà tỷ Tống Thiên Thành công tử, muội thấy Tống công tử so với lúc gặp hôm Đoan Ngọ thì những sẹo hồng đã nhạt rất nhiều , sau khi hỏi thăm mới biết là công lao của Tiểu Ngọc tỷ tỷ đây!"

Tiểu Ngọc thản nhiên trả lời: "Nói công lao thì không dám!"

Nàng ngoài mặt bình tĩnh không gợn sóng, đáy lòng cũng đã muốn nổi bão rồi. Tốt! Thiên Thành ngươi người này, tối hôm qua trở về cũng không nói gặp Tú Tâm còn cùng nàng uống rượu tán gẫu, che giấu, tất có mờ ám, bây giờ đủ lông đủ cánh rồi! Ngươi chờ đó cho ta! Thật ra Tống Tiềm không nói với Tiểu Ngọc, chính là sợ làm Tiểu Ngọc hiểu lầm, nhưng Tống Tiềm làm sao hiểu được con gái thời nay —— con gái một khi đã ghen, hắn nói sẽ ghen, mà hắn không nói cũng sẽ ghen, hoàn toàn không theo quy tắc nào hết!

Cứ như vậy xem ra, Tú Tâm nhất định là cô gái thanh lâu rồi, Hải Đường kia đoán chừng cũng là đồng nghiệp của nàng.

Huệ nương bưng ra một bầu trà thơm, chia ra châm trà cho chủ khách, ngay cả Nhàn Nhàn cũng đưa một chén.

Lúc này, Hải Đường lên tiếng, giọng của nàng hơi khàn khàn, giống với giọng dịu dàng tao mị của Tú Tâm, nhưng cũng có một phong vị khác: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, không dám giấu tỷ, kể từ tháng trước khí trời chuyển nóng, trên mặt muội liền nổi mụn, lúc đầu chỉ vài mụn nhỏ, có thể dùng phấn thơm che lại, nhưng trời càng ngày càng nóng, những mụn nhỏ càng

https://thuviensach.vn

ngày càng nhiều, có dặm nhiều phấn hơn cũng không che được. Vài ngày trước có mời Thích đại phu ở Thanh Tâm đường đến khám, y kê cho mấy thang thuốc cũng có tác dụng, mụn nhỏ cũng không phát triển nữa, nhưng mà. . . . . ."

"Sao vậy?" Tiểu Ngọc xưa nay dễ thông cảm với người khác, hơn nữa nàng hiểu rõ nỗi khổ bị mụn —— người chưa từng bị nổi mụn, sẽ không bao giờ hiểu tâm trạng đau khổ đó đâu!

Hải Đường ai thán một tiếng, nói: "Thích đại phu nói, muốn mụn nhỏ của muội khỏi hẳn thì không khó, cái khó là ở chỗ phải điều trị tĩnh dưỡng vài tháng, nhưng còn chưa đầy nửa tháng, là đến yến hội Khất Xảo (khéo tay) của bọn muội, đến lúc đó nếu muội lấy bộ dạng này đi gặp người khác, thật là xấu hổ chết mất! Nếu không ra ngoài, người không biết lại nghĩ muội đóng cửa không buôn bán, muội thật sự là tiến thoái lưỡng nan mà!"

Tiểu Ngọc cẩn thận nhìn mặt Hải Đường, trong lòng thầm nói: "Em gái à, em như vậy cũng coi là tốt rồi, mụn mới đếm ở hàng đơn vị, còn chưa bằng thời kì nghiêm trọng nhất của chị đâu, nên biết thỏa mãn chứ!" Có điều cô gái như Hải Đường, làm việc dựa vào nhan sắc, gương mặt chính là chén cơm của nàng, hơn nữa người ta còn phải tham gia cuộc thi hoa khôi gì gì đó, không trách được gấp gáp như vậy.

Tú Tâm nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tối hôm qua muội vừa nghe Tống công tử nói là tỷ chữa bệnh cho ngài, sáng sớm muội liền gọi Hải đường muội muội tới tìm tỷ, thật may là tối hôm qua hỏi Tống công tử địa chỉ trong phủ, nếu không thật đúng là khó tìm được. Tỷ tỷ có phương pháp kì diệu gì, có thể dạy cho muội không?" Giọng Tú Tâm có chút vội vàng, không nhàn nhã thong dong như thường ngày. Tiểu Ngọc thản nhiên quan sát, cũng biết được nàng rất quan tâm đến bệnh tình của Hải Đường, có thể thấy được tình cảm sâu sắc của hai người.

https://thuviensach.vn

Một người chịu suy nghĩ vì bạn bè, phải là người trọng tình trọng nghĩa, Tiểu Ngọc cũng tăng thêm mấy phần hảo cảm với Tú Tâm.

"Hải Đường muội muội, muội không nên dùng phấn thơm!"

Tiểu Ngọc không chút khách khí chỉ ra vấn đề tại sao mụn nhỏ của Hải Đường không khỏi.

Trước kia Tống Tiềm dùng tóc dài che mụn mủ, đã là không ổn, nhưng Hải Đường lại trực tiếp bôi phấn lên mụn, càng có hại hơn!

Xã hội hiện đại cũng có những cô gái thích trang điểm, nhất là trang điểm đậm, mụn sẽ được kem che khuyết điểm gì gì đó che lấp, lúc mới đầu nhìn có vẻ ổn, từ xa nhìn đã không còn vấn đề gì, nhưng như vậy chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, uống rượu độc giải khát, bởi vì những mĩ phẩm này sẽ che kín lỗ chân lông, làm đầu nhờn bưng bí, khiến mụn càng thêm nghiêm trọng.

"Hải Đường muội muội, để trị những mụn nhỏ trên mặt, nhất định phải dừng dùng những thứ phấn thơm này!"

Hải Đường không hiểu: "Việc này. . . . . Không phải sẽ làm người ta nhìn thấy hết sao?"

Tiểu Ngọc nói: "Tạm thời thôi, biết là sẽ làm người ta nhìn thấy, nhưng nếu vẫn dùng phấn thơm, những mụn nhỏ kia không được thông thoáng, bệnh tình sẽ nghiêm trọng hơn, phải biết nặng biết nhẹ chứ?"

Hải Đường nhất thời cứng họng. Thật ra từ sâu trong thâm tâm, đã có mấy phần hiểu được, chẳng qua là nàng bị cái đẹp lấn át lý trí, người đẹp so với bình thường càng không muốn mình có khuyết điểm gì, có chút tỳ vết, cũng giống như gặp kẻ thù, ngược lại tạo cơ hội cho lửa cháy lan.

https://thuviensach.vn

"Vậy muội không dùng phấn thơm cũng được, cùng lắm là những ngày này không ra ngoài! Nhưng tỷ tỷ, như vậy có thể khỏi hẳn? Có cần dùng thuốc gì không?" Ánh mắt Hải Đường long lanh như nước, vô cùng mong đợi nhìn Tiểu Ngọc, khiến người ta không nỡ lòng từ chối, những cô gái thanh lâu như vậy, kỹ thuật diễn xuất chúng, người không biết không nói, người biết rõ nàng ta diễn còn phải trúng chiêu, huống chi bây giờ Hải Đường đúng là vội vả cầu xin nàng.

Tiểu Ngọc nói: "Biện pháp là có. . . . . Nhưng không đảm bảo nửa tháng có thể chữa khỏi, ta chỉ có thể cố gắng!"

"Đa tạ tỷ tỷ! Nếu thật sự có thể xóa sạch những mụn nhỏ đáng ghét này, tỷ tỷ chính là ân nhân tái tạo của Hải Đường rồi!" Hải Đường đứng dậy hành lễ với Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc vội vàng ngăn cản nàng: "Không cần đâu, mọi người đều là con gái, cũng không có nhiều lễ nghi như những lão quan gia, ta không quen đâu."

Tú Tâm nháy mắt, Nhàn Nhàn đi đến đưa cho Tiểu Ngọc một túi vải. Tú Tâm cười ngọt ngào nói: "Đây là một chút tâm ý của tiểu muội, xin Tiểu Ngọc tỷ tỷ nhận cho!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Bát Tự Xung Khắc

(Bát tự: ngày tháng năm sinh)

Gì cơ? Còn có thù lao à?

Tiểu Ngọc hôm nay đã không giống như lúc mới tới chuyện gì cũng không biết, nàng nhìn qua cũng biết trong túi kia có khoảng hai quan tiền, oa! Thiệt là rộng rãi, hai quan tiền bằng với phí sinh hoạt một tháng của gia đình trung lưu rồi.

Có điều Tiểu Ngọc cũng không thể không biết xấu hổ đi nhận phần hậu lễ của Tú Tấm, đối với nàng mà nói, giúp Hải Đường trị mụn chỉ là một cái nhấc tay thôi. (thành ngữ: nhấc tay chi lao)

"Không cần đâu, Tú Tâm cô nương, đây cũng không phải chuyện gì to tát." Tiểu Ngọc kiên quyết từ chối, nàng không muốn trước mặt Tú Tâm mình lại có bộ dạng nghèo túng.

Hải Đường nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ không biết, muội vì mụn nhỏ này ‘có bệnh thì vái tứ phương’, ngay cả Thích đại phu cũng không có cách gì làm cho muội nhanh khỏi, một tia hy vọng của muội, tất cả đều ở trên người tỷ tỷ!"

Tiểu Ngọc im lặng, không phải là trị mụn thôi sao, làm như ta biết trị bệnh ung thư không bằng, có nghiêm trọng vậy không?

Nàng nghĩ trước hết cho Hải Đường dùng tam hoàng bôi trên mặt, chờ sau khi mụn khô lại, sẽ cho nàng dùng bột lá sen tiêu viêm, còn phải nghĩ

https://thuviensach.vn

cách cho nàng mau liền sẹo. Chi phí chẳng qua chỉ vài vị thuốc bắc, cũng không mắc, không cần lấy nhiều tiền của người ta.

"Không được, ta không thể nhận, Hải Đường muội về trước, đợi sau khi ta chế thuốc, sau giờ ngọ muội gọi người tới lấy nhé?"

Tú Tâm và Hải Đường rất có lòng, nhưng Tiểu Ngọc chính là không muốn nhận tiền thù lao, các nàng không thể làm gì khác hơn là đi trước. Có điều Tú Tâm đã sớm nghĩ chu đáo, dù sao cũng sẽ còn lui tới, không sợ không tìm được cơ hội trả ơn nàng. Chỉ hy vọng linh dược của nàng thật sự hiệu nghiệm, có thể giúp Hải Đường vượt qua khó khăn này là được rồi!

Tú Tâm không phải là người Lâm An, mà lớn lên trong một nhà chứa ở Bình Giang phủ, mẹ nuôi là một danh kỹ địa phương, hoa khôi Bình Giang, thanh sắc đều tuyệt. Tú Tâm từ nhỏ được mẹ nuôi tỉ mỉ bồi dưỡng tài năng, cũng là cầm kỳ thư họa tinh thông toàn tài. Tuổi tác mẹ nuôi cũng lớn, hai năm trước hoàn lương, gả cho một lão thương nhân làm thiếp, đem tiểu viện cho Tú Tâm, để nàng tự lực cánh sinh. Ai ngờ Tú Tâm mới treo biển hành nghề được hai ngày, đã chọc tới con cháu nhà quan lại, chỉ có thể thu xếp cho người hầu trong viện, một mình mang theo Nhàn Nhàn, hai người chuyển đến Lâm An kiếm sống .

Nàng là người nơi khác đến, chưa quen cuộc sống nơi đây, giao tình của mẹ nuôi năm đó ở Bình Giang phủ rất nhỏ hẹp không giúp được nhiều, may mà nàng gia nhập vào đệ nhất gia viện, chính là "Hảo Cầu lâu" nơi có hoa khôi Hải Đường. Hải Đường đối với tiểu muội từ nơi khác đến che chở đầy đủ, giúp nàng kiếm khách, sắp xếp ca múa, mời tỷ muội, để nàng có thể đứng vững ở Lâm An.

Mặc dù sau này nàng rời khỏi Hảo Cầu lâu tự mở vườn riêng, nhưng vẫn có lui tới với Hải Đường, hai người tốt đến mức không có gì giấu nhau. Lần này Hải Đường sinh bệnh, nàng so với ai đều lo lắng hơn. Chỗ Thích Thăng, cũng là nàng mang Hải Đường đi xem bệnh. Nói tới y thuật, Thích

https://thuviensach.vn

Thăng cũng không phải là không cao minh, chỉ ba tễ thuốc đã làm mụn nhỏ của Hải Đường ngưng phát triển, nhưng mà Thích Thăng không biết làm sao để khôi phục nguyên trạng cho nàng. . . . . .

Vốn là ôm mộng chữa ngựa chết thành ngựa sống, Tú Tâm mang Hải Đường tìm Tiểu Ngọc. Có lẽ, Tiểu Ngọc sẽ có phương pháp đặc biệt gì đó?

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ---------

Tiểu Ngọc đồng ý thì sẽ làm, sau khi tiễn khách ra về, lập tức cùng Huệ nương mua thuốc về chế Tam hoàng tẩy tề cho Hải Đường. Lúc Tống Tiềm về nhà, vừa lúc gặp phải nhóc sai vặt Hải Đường phái tới lấy thuốc, Tiểu Ngọc đang đứng trong sân dặn dò nó: "Ta nói cách dùng ngươi nhớ rõ chưa? Nhất định phải đem nguyên văn nói với cô nương nhà các ngươi mới được!"

"Người yên tâm, ta sẽ nhớ kỹ!" Nhóc cười hì hì trả lời, nhìn dáng dấp cũng là đứa trẻ thông minh, nếu không Hải Đường cũng sẽ không bảo nó tới đây.

Nhóc sai vặt chào hỏi Tống Tiềm xong liền ra ngoài, Tống Tiềm nghi ngờ hỏi Tiểu Ngọc: "Đây là con cái nhà ai?"

Tiểu Ngọc nhìn thấy Tống Tiềm, lại nhớ tới chuyện hôm qua hắn uống rượu hoa với Tú Tâm, thật sự không muốn để ý tới hắn. Nhưng lời vừa đến bên môi, lại biến thành: "Hôm nay sao về sớm vậy? Đã ăn cơm trưa chưa?"

Tống Tiềm lắc đầu nói: "Còn chưa ăn, sáng nay đẹp trời, bọn người Ái Sinh đề nghị chơi xúc cúc (đá cầu), ta chơi xong trận đấu, giờ mới về nhà." Bây giờ Tống Tiềm đến thư quán, nếu gấp thì sẽ thuê kiệu, nếu có thời gian thì sẽ đi bộ, Tiểu Ngọc cũng động viên hắn nên thường xuyên rèn luyện thân thể. Nghe thấy hắn tham gia đá cầu, Tiểu Ngọc ngạc nhiên hỏi: "Bây giờ ngươi có thể đá cầu nữa? Không tệ nha!"

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nói: "Còn không phải là công lao của nàng? Mỗi ngày tập cái gì thể dục với nàng, hôm nay sức khỏe của ta tốt hơn trước nhiều."

Tiểu Ngọc vừa nghe hai chữ "Công lao", gợi lên tâm sự của nàng, quét mắt nhìn Tống Tiềm, hừ một tiếng rồi bỏ đi, Tống Tiềm buồn bực hỏi: "Tiểu Ngọc, nàng lại làm sao vậy?"

"Chuẩn bị cơm cho ngươi, đại lão gia!" Tiểu Ngọc tức giận trả lời, rồi đi thẳng vào phòng bếp.

Giống như càng ngày càng để ý Tống Tiềm rồi, vấn đề này có chút nghiêm trọng.

Đã đưa thuốc qua chỗ Hải Đường hai ngày rồi, cũng không biết có hiệu quả hay không. Sáng sớm hôm đó, chờ Tống Tiềm ra khỏi cửa, Tiểu Ngọc mang cái ghế nhỏ ngồi trong sân, vừa cầm lá sen khô xé nhỏ, chuẩn bị sau khi xé xong sẽ mài thành bột, vừa ngơ ngác nghĩ ngợi.

Hình như những tạp chí phụ nữ nàng đọc ở hiện đại đều nói, khi bạn càng ngày càng để ý một người, chứng tỏ bạn đã có ý gì với người ta rồi.

Nàng và Tống Tiềm? Có thể sao?

Mặc dù nói Tống Tiềm là chồng trên danh nghĩa của nàng, nhưng nàng cũng chưa từng xếp hắn vào đối tượng yêu đương nam nữ. Trong phim thần tượng, lúc nam nữ chính gặp nhau đều là trong hoàn cảnh vừa đẹp vừa lãng mạn, tràn đầy ý thơ. . . . . Nàng và Tống Tiềm, chưa gặp mặt thì đã là vợ chồng, hơn nữa lúc mới gặp nhau, nàng là cô dâu gả thay khổ sở, hắn là chú rể thân mang bệnh tật, cái này cũng. . . . . thật không biết nói sao, cả đến điều kiện khách quan vừa gặp đã yêu cũng không có!

Nhưng chung sống đã lâu, nàng dần quen cuộc sống có hắn bên cạnh, vốn là cho là tình nghĩa bạn bè, nhưng bây giờ, nàng thật khó chịu khi biết hắn gặp gỡ cô gái khác!

https://thuviensach.vn

Vô cùng khó chịu!

"Ai. . . . . ." Tiểu Ngọc ôm đầu than thở, ai đến dạy cho nàng biết tình yêu là gì, nàng là người đáng thương, “đến chết” cũng chưa có mảnh tình vắt vai, phải tự mình làm rõ chuyện này, khó quá à! Chị Thanh Tâm ở đâu vậy, ta cần giúp đỡ. . . . . .

"Tại sao than thở vậy?"

Một bóng đen bất ngờ xuất hiện, nàng giật mình nhảy lên, "Cốp" lại đụng phải sống mũi của người khác!

". . . . . ." Người kia bị đụng đau đến nói không ra lời, Tiểu Ngọc kêu lên: "Huệ nương!"

Kêu xong nàng mới nhớ, Huệ nương vừa đi ra ngoài mua thức ăn. Nói như vậy, trong nhà chỉ có một mình nàng? Không phải là đạo tặc vào nhà cướp tiền còn cướp sắc chứ? Tiểu Ngọc thầm run sợ liếc nhìn người nọ, la toán lên: "Lại là ngươi? Thích Chi Vấn, ngươi thật là âm hồn bất tán!"

Thích Thăng bấy giờ khổ không nói nổi thành lời, y ngẩng đầu lấy tay bóp mũi, bằng cảm giác y biết chắc đã bị đụng chảy máu mũi rồi. Nhất định là y và Tống gia tiểu nương tử này có nghiệt duyên, đã liên tục đụng phải ba lần, Thích Thăng thề về sau y không dám nữa, sau này nhìn thấy tiểu nương tử này y nhất định cách xa tám trượng mới chào hỏi với nàng!

Thích Thăng xoa bóp mấy huyệt vị, làm máu mũi ngừng chảy, mới nói với Tiểu Ngọc: "Ta đặc biệt tới cửa viếng thăm, “khách tới nhà không trà cũng bánh”, không có thì thôi, còn để cho ta thấy máu, tiểu nương tử, đây không phải đạo đãi khách đâu!"

Tiểu Ngọc hừ một tiếng, nói: "Đạo đãi khách tất nhiên ta biết, vấn đề là ngươi không phải khách ta mời tới, miễn cưỡng xem như khách không mời thì cũng tốt lắm rồi, ta thấy ngươi giống như vào chốn không người vậy!"

https://thuviensach.vn

"Nè! Ta đã gõ cửa rất lâu, bên trong không có người trả lời, ta thầy cửa khép hờ, nên mới đẩy cửa bước vào. Ai biết vừa bước vào đã nhìn thấy một cô nương ngây ngây ngốc ngốc ngồi dưới đất! Tốt bụng hỏi vì sao ngươi than thở, ngươi còn đụng ta. . . . . ."

"Ngươi đáng bị như vậy!"

Tiểu Ngọc cảm giác mình và Thích Thăng này nhất định là bát tự xung khắc, mới gặp hắn ba lần, đã đụng hết ba lần! Thật là giống lối diễn gượng ép cảnh trùng hợp gặp gỡ trong phim truyền hình mà? Được rồi, nàng thừa nhận Thích Thăng rất đẹp trai, giống như Nguyễn Kinh Thiên, ngoại hình rất phù hợp với nam chính trong phim thần tượng, nhưng nàng tự nhận dáng vẻ của mình rất an toàn (bình thường, không có gì nổi bật), không thể có cơ hội trúng tiếng sét ái tình với người đẹp trai như vậy, nàng cũng không muốn làm người mê trai đâu.

Thích Thăng cười khổ nói: "Tống gia tiểu nương tử, ta có việc quan trọng tìm nàng."

"Chuyện quan trọng gì? Ta lại không bị bệnh." Vẻ mặt Tiểu Ngọc cũng không tốt hơn là bao.

Không ngờ, Thích Thăng tới là vì chuyện của Hải Đường.

Tối hôm qua Thích Thăng đi cùng bạn tốt tới Thúy Nhã Viên uống rượu, trong bữa tiệc nhìn thấy Tú Tâm, thuận miệng hỏi đôi câu về tình huống của Hải Đường. Tú Tâm và Thích Thăng hay trò chuyện, giao tình không cạn, cũng không kiên kị gì, đem chuyện đến chỗ Tiểu Ngọc xin thuốc nói với y.

Thích Thăng đã sớm muốn biết cách chữa trị của Tiểu Ngọc, vội vàng hỏi kĩ, Tú Tâm lại nói: "Thích thần y à, huynh xem đi, xem ra bệnh của nữ nhân, thật đúng là phải nhờ nữ nhân xem thôi!"

https://thuviensach.vn

Nghe Tú Tâm nói, Hải Đường dùng thuốc của Tiểu Ngọc, một hai ngày thì mụn bọc cũng đã gom lại và kết vảy rồi, đang chuẩn bị hôm sau đến chỗ Tiểu Ngọc lấy thuốc. Nếu là đại phu khác, biết bệnh nhân của mình được người khác chữa khỏi, chỉ sợ sẽ tức giận khôn nguôi, nhưng Thích Thăng thì không như thế, y thật lòng muốn biết Tiểu Ngọc làm sao trị khỏi những mụn nhỏ và sẹo mụn như vậy? Đây là chuyện rất ít đại phu có thể làm được!

Tiểu Ngọc biết được lý do Thích Thăng tới, vẻ mặt cũng dịu lại, vừa định nói chuyện, thì nghe ngoài cửa có tiếng gọi: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ có ở nhà không?"

"Tới liền đây!" Tiểu Ngọc nghe ra giọng của Hải Đường, đang muốn ra cửa, lại bị Thích Thăng kéo tay áo.

"Làm gì vậy?" Tiểu Ngọc ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Thích Thăng.

Thích Thăng thở dài, cũng không trả lời, đưa tay phủi mảnh lá sen khô dính trên tóc Tiểu Ngọc."Nàng nói nàng cũng là thê tử của người ta, sao lại không có chút ý tứ, vội vội vàng vàng."

Mặt Tiểu Ngọc đỏ lên, hất tay Thích Thăng ra: "Ngươi. . . . . Không được động tay động chân nữa! Ngươi cũng nói ta là thê tử của người khác, có biết phép tắc hay không?"

Thích Thăng sửng sốt, đúng vậy, ta đây đang làm gì, quá đường đột! Nhưng vừa rồi thấy trên tóc nàng có mảnh vụn, y không chút nghĩ ngợi đã muốn giúp nàng phủi xuống. . . . . Đây là tại sao?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Cơ Hội Làm Ăn

Đi phía sau Hải Đường là một nha hoàn thanh tú, hai người nhẹ nhàng cùng Tiểu Ngọc đi vào cửa lớn của Tống gia, nhìn thấy Thích Thăng trong sân, khẽ giật mình.

Hải Đường có chút mất tự nhiên, hôm nay nàng không có thoa phấn, trên mặt bởi vì dùng Tam hoàng, màu da cũng bị nhuộm vàng —— đây là tác dụng phụ khi dùng Tam hoàng, màu vàng kia vài ngày sau mới phai đi. Hải Đường là một danh kỹ phải duy trì hình tượng hoàn mỹ nên lúc này cảm thấy không thoải mái, nhưng nhớ đến lúc xem bệnh ở Thanh Tâm đường, mặt mũi sưng đỏ của mình Thích Thăng cũng đã nhìn thấy, thật ra cũng không có gì thất lễ. Nghĩ như vậy, Hải Đường liền cười chào hỏi với Thích Thăng: "Thích công tử sao cũng ở trong phủ của Tiểu Ngọc tỷ tỷ?"

"Hải Đường muội muội, Thích đại phu vì muội mới tới!" Tiểu Ngọc mời chủ tớ hai người vào phòng khách ngồi, cũng thuận tiện gọi luôn Thích Thăng vào, dù sao cũng không thể để y giống như cây cột điện trồng trong sân nhà nàng được. Huệ nương đi mua thức ăn chưa về, Tiểu Ngọc đành phải tự mình pha trà cho khách, cáo lỗi để ba người trong phòng khách chờ một chút.

Thừa dịp Tiểu Ngọc đi pha trà, Hải Đường cuối cùng cũng biết rõ ý định của Thích Thăng, thật đúng là bởi vì mình. Thích Thăng tỉ mỉ nhìn mụn nhỏ trên mặt Hải Đường, quả nhiên đã gom lại, chỉ còn vài vết sẹo, mặc dù sắc mặt vàng vàng khó coi, nhưng có thể nhìn ra đã khỏi hẳn.

https://thuviensach.vn

"Hải Đường cô nương, Tống gia nương tử đưa thuốc cho nàng, là dùng để tắm?" Thích Thăng lúc này mới giật mình phát hiện. Mình cũng kê cho Hải Đường vài phương thuốc để rửa mặt, nhưng tại sao hiệu quả lại không bằng thuốc của Tiểu Ngọc?

Hải Đường lắc đầu nói: "Không phải, là để ta rửa mặt sạch rồi mới bôi thuốc kia lên, phải bôi rất nhiều, đợi thêm nửa canh giờ cho nó khô, sau đó đi rửa mặt lại. Làm vài lần, thật sự cảm thấy những mụn mủ gom lại kết vảy, ngủ một buổi tối tỉnh dậy thì những vảy kia cũng tróc ra hết, rất linh nghiệm đó!"

Thích Thăng nghe cách dùng và hiệu quả của phương thuốc này, vô cùng kinh ngạc, còn có phương pháp như vậy sao? Cẩn thận ngẫm nghĩ, bất chợt vỗ bàn hô “tuyệt”, cách dùng thuốc như vậy thực sự rất thần kỳ!

Không trách Thích Thăng ngạc nhiên, bởi vì ở thời đại này, mọi người đâu biết cái gì gọi là đắp mặt nạ? Đơn thuốc Thích Thăng kê tuy tốt, nhưng chỉ rửa mặt sơ sơ thì không hiệu quả bằng để lâu cho thuốc ngấm, cho nên Tiểu Ngọc dùng Tam hoàng tẩy tề sẽ có hiệu quả hơn.

Tiểu Ngọc mang trà ra cho khách, cũng nhìn sơ qua mặt của Hải Đường, thầm nghĩ những năm này khí hậu rất tốt, non xanh nước biếc, những mụn bọc cũng nhanh khỏi, xem ra có thể bỏ qua giai đoạn dùng lá sen tiêu viêm, có thể trực tiếp tiến vào giai đoạn tẩy trắng tiêu sẹo rồi.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tất cả nhờ vào linh dược của tỷ, Hải Đường vô cùng cảm kích." Hải Đường không hổ là danh kỹ Lâm An, nói chuyện rất động lòng người, Tiểu Ngọc vội vàng nói: "Không cần khách khí như thế, ta cũng là to gan thử một chút mà thôi, thật ra thì vấn đề của muội vốn không nghiêm trọng, chỉ cần nhớ trước khi khỏi hẳn thì không được thoa phấn hay dầu thơm, ăn uống tham đạm, kiêng rượu cấm cay, từ từ cũng sẽ tốt."

https://thuviensach.vn

Thích Thăng nghe Tiểu Ngọc căn dặn những điều cần chú ý, không khỏi nhìn nàng thêm mấy lần. Thật ra thì Tiểu Ngọc không hề biết xem bệnh bốc thuốc gì đâu, có điều ở thời đại bùng nổ thông tin như thế kỉ 21, nàng bởi vì bản thân nên phá lệ chú ý nhiều đến những chuyện làm đẹp linh tinh, hàng ngày cũng đọc rất nhiều tin tức dưỡng sinh làm đẹp từ tạp chí phụ nữ, từ từ tích lũy rất nhiều kinh nghiệm và phương pháp, cộng thêm trên mặt mình cũng làm không ít thí nghiệm, tự nhiên có một chút tâm đắc.

Tiểu Ngọc nói: "Hải Đường muội muội, đợi lát nữa ta đi mua dược liệu về phối thuốc cho muội, buổi chiều muội bảo đứa bé lần trước tới lấy là được."

Hải Đường lại ngồi một hồi mới cáo từ ra về, Tiểu Ngọc đưa nàng đến trước cửa, nàng bỗng nhiên lại quay, có chút ấp úng: "Tỷ tỷ. . . . . muội muốn hỏi một chút, thuốc cao lần trước tỷ cho muội, còn nữa không?"

Tiểu Ngọc nói: "Ai da, ta làm cũng không nhiều, tất cả đều cho muội rồi. Có điều bây giờ muội cũng không cần nữa đâu, có thể đổi loại thuốc mới, ta sẽ chuẩn bị cho muội, yên tâm đi."

"Không phải vậy. . . . . Là một tiểu muội muội trong lầu của muội, nàng cũng nổi một ít mụn. Muội đem thuốc còn dư cho nàng dùng thử, quả nhiên có hiệu quả, đáng tiếc thuốc kia đã dùng hết rồi. Nàng ngàn cầu vạn khẩn, muốn nhờ muội hỏi một chút, thuốc kia tỷ có còn hay không. . . . . ."

Tiểu Ngọc vừa nghe cớ sự như vậy, xem ra chẳng những người đẹp hiện đại phiền muộn vì mụn bọc, những mỹ nhân cổ đại cũng bị mụn chứ bộ, trong lòng nàng lại cảm thấy công bằng hơn nhiều, ha ha! Trong trời đất người bị mụn không riêng mình ta, ta không phải là một người đơn thương độc mã. . . . . .

Tiểu Ngọc nói: "Được rồi, lát nữa tiện thể ta phối thêm chút dược liệu lần trước cho muội, được không?"

https://thuviensach.vn

Hải Đường kéo tay Tiểu Ngọc, cảm động nói: "Tỷ tỷ, tỷ đối với muội thật tốt!"

Thật ra Tiểu Ngọc chưa chắc đã lớn hơn Hải Đường, chẳng qua tuổi thật của nàng cũng đã hơn hai mươi, đối với những cô gái độ mười mấy tuổi này, tất nhiên sẽ toát ra chút khí chất của chị cả.

Tiểu Ngọc đưa Hải Đường và tiểu nha hoàn của nàng ra cửa, trở lại phòng khách, thấy Thích Thăng đang nhàn hạ ngồi trên ghế uống trà, nén xúc động muốn ném y ra cửa, lạnh lùng nói: "Thích công tử, lão nhân gia ngươi rất rãnh rỗi sao?"

"Tống gia tiểu nương tử, nàng quên mất ta đặc biệt tới tìm nàng? Vừa rồi nàng chỉ lo tiếp đãi Hải Đường cô nương, gạt ta qua một bên, bây giờ đã có thời gian nói chuyện với ta chưa?" Thích Thăng nói chuyện cũng thật tình, y rất muốn biết Tiểu Ngọc đã phối thuốc gì để chữa khỏi cho Tống Tiềm và Hải Đường.

Tiểu Ngọc tuy không hợp với Thích Thăng, nhưng đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại, người ta nói chuyện đường hoàng với mình, cũng không thể ra mặt đuổi người được.

"Vậy ngươi nói đi, ngươi muốn gì?"

Thích Thăng thay đổi bộ dạng cợt nhã, ngồi nghiêm chỉnh lại, nghiêm túc hỏi Tiểu Ngọc: "Tống gia nương tử, có thể cho biết nàng đã kê phương thuốc gì cho Hải Đường không?"

Tiểu Ngọc nghĩ điều này cũng không có gì phải giấu giếm, nói: "Là tam hoàng tẩy tề đó. Dùng đại hoàng, hoàng bách, hoàng cầm, nghiền nhỏ rồi nấu thành hỗn hợp, để nguội rồi thoa lên mặt, phương thuốc này không có vấn đề gì chứ?"

https://thuviensach.vn

Thích Thăng tập trung suy nghĩ cách dùng mấy vị thuốc này, Tiểu Ngọc nhìn bộ dạng chuyên chú của Thích Thăng, ác cảm với y cũng giảm chút ít, dù sao người ta cũng nhiệt tình theo đuổi tổ nghiệp gia truyền mà. Không thể đả kích nhiệt huyết của người ta, đại phu như hắn so với những thầy thuốc ở hiện đại không có phong bì không làm việc thì tốt hơn nhiều lắm, Tiểu Ngọc rất tôn trọng những nhân sĩ chuyên nghiệp.

"Hay thật! Sao ta lại không nghĩ ra!" Thích Thăng kích động hô to, Tiểu Ngọc bị sự cuồng nhiệt của y làm sợ hết hồn, vừa đúng lúc nghe tiếng bước chân, Huệ nương mua thức ăn trở về. Huệ nương thấy Tiểu Ngọc đang một mình nói chuyện với một nam tử trẻ tuổi trong nhà, cảm thấy có chút kỳ lạ, có điều chị cũng sẽ không có gì thắc mắc với chuyện của chủ nhân, nói với Tiểu Ngọc một tiếng rồi trở về phòng bếp lo việc nhà.

Tiểu Ngọc bị Huệ nương làm bừng tỉnh, sửng sốt một hồi mới nhớ tới oán giận Thích Thăng: "Thích công tử, ngươi có thể đừng thần kinh bất chợt như vậy không? Có bao nhiêu lá gan cũng không đủ để ngươi dọa đâu."

"Tống gia nương tử, đây là một diệu phương vừa đơn giản lại hiệu quả! Sao nàng có thể nghĩ ra được vậy? Phương thuốc của nàng nếu truyền ra ngoài, sẽ giúp được rất nhiều người bị mụn mủ, nhất là những cô nương trong khuê phòng, các nàng có những bệnh vụn vặt này nhưng không tiện đến dược đường của chúng ta khám bệnh, có những vị thuốc này dùng ở nhà, không biết có bao nhiêu nhanh chóng và tiện lợi." Thích Thăng biết được phương thuốc của Tiểu Ngọc, trong lòng khoan khoái không ít, nụ cười càng sáng lạn hơn.

Tiểu Ngọc nghe trong lòng lộp bộp rơi xuống, có một ý tưởng mơ hồ từ từ nổi lên, nhưng hình như khó có thể bắt được. . . . . .

Thích Thăng lại hỏi: "Vậy nàng cho Thiên Thành huynh dùng là cũng là cái này?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc chậm rãi gật đầu, trong lòng nàng đang nổi lên một chuyện, cũng không suy nghĩ đã trả lời: "Cũng không phải chỉ có cái này, còn có vài loại. . . . . ."

Thích Thăng còn muốn hỏi nữa, Tiểu Ngọc đột nhiên đưa mắt ngước nhìn y, quan sát y từ trên xuống dưới một lần, làm Thích Thăng cũng cảm thấy lo sợ.

Ơ. . . . . Vẻ mặt này không giống những phụ nhân bình thường nhìn y. . . . . Phụ nhân khác thấy y, thường giống như ong thấy hoa, bướm thấy mật, nhìn y không chớp mắt, còn có những kẻ lẳng lơ, giả dạng làm bệnh tật yếu ớt tìm y chẩn bệnh, muốn đem cả người nhào vào lòng y. Cho nên Thích Thăng mặc dù phong lưu phóng khoáng, cũng không dám đến gần những cô nương và phụ nhân tầm thường, ngược lại thường lui tới chốn câu lan kỹ viện, giống như Tú Tâm, mỹ nhân huệ chất lan tâm như vậy, sẽ không làm ra những cử chỉ dư thừa, Thích Thăng trêu ghẹo vui đùa cùng các nàng, ngược lại thấy nhẹ nhõm hơn.

Nhưng Tống gia tiểu nương tử này công khai nhìn chằm chằm y là sao? Nhìn khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn của nàng có vẻ nghiêm trọng, con ngươi thì xoay chuyển không ngừng, không biết trong đầu nàng đã nghĩ ra được chuyện gì?

Tiểu Ngọc tính toán hồi lâu, nghĩ rằng nếu Tú Tâm cũng tin tưởng y thuật của Thích Thăng, y lại là học sinh đắc ý của Chu lão tiên sinh, nhân phẩm và y đức của người này hẳn là không vấn đề rồi? Tuy nói mình và y có vẻ không hợp tính, nhưng nhất thời cũng không tìm được ai khác bàn bạc chuyện này, đành phải chấp nhận.

Tiểu Ngọc trịnh trọng nói: "Thích công tử, chúng ta hợp tác, được không?"

https://thuviensach.vn

Thích Thăng vừa nghe Tiểu Ngọc nói vậy, như rơi vào sương mù dày đặc, trong lúc nhất thời không hiểu.

Hợp tác? Thích Thăng nhất thời không nghĩ ra, mình và Tiểu Ngọc có chuyện gì có thể hợp tác.

Tiểu Ngọc cũng không gấp gáp, nàng đem ý tưởng vừa nảy sinh trong đầu nói ra tỉ mỉ. Làm như vậy, có thể hay không? Nhưng cho dù như thế nào, cũng đáng để thử một lần.

Ở thế giới này, không gian cho nữ nhân quá nhỏ hẹp, cho dù nàng ra khỏi Tống gia, cũng không biết nên đi đâu. Đi làm? Nàng có thể làm gì, tỳ nữ? Nữ đầu bếp? Nông phụ? Nàng đến thổi lửa trong lò còn không biết, chân yếu tay mềm, sao có thể bon chen với lao động phụ nữ ở cổ đại. Làm một người xuyên không, lao động nặng nhọc là chuyện khó khăn, hẳn là nên động não suy nghĩ coi có thể dựa vào khoa học kĩ thuật ở hiện đại để làm giàu hay không!

Nàng là một giáo viên khoa văn, không biết công nghệ chế tác binh khí, nếu không, chế thuốc nổ thuốc súng đem bán cho nhà quan thì phát tài nhanh nhất rồi. Nhưng Tiểu Ngọc nghĩ, mình cũng có sở trường mà, sở trường của nàng là —— trong đầu có rất nhiều bí phương làm đẹp dưỡng nhan!

Nàng có thể dựa vào điều này làm nên sự nghiệp ở đây không?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Hợp Tác Buôn Bán

Sau bữa cơm tối, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc theo lệ thường đến ngồi ở thư phòng. Lúc Tiểu Ngọc vào thư phòng, cầm trên tay một chén bột trắng, vừa đi vừa lấy muỗng khuấy liên tục, Tống Tiềm tò mò hỏi: "Hôm nay lại đổi thuốc à?"

"Ừ. Đây là bột bạch chỉ, có tác dụng hoạt huyết bài nùng, sinh cơ giảm đau, quấy thành bột bôi trên mặt, có tác dụng làm trắng tẩy sẹo, vừa hay thích hợp cho ngươi dùng." Buổi chiều Tiểu Ngọc đến Tế Thế đường mua bạch chỉ nhờ Tiểu Hồng mài thành phấn, để nhóc sai vặt mang về cho Hải Đường thoa mặt, sẽ tốt cho nàng. Bây giờ trên mặt Tống Tiềm cũng cần tẩy sẹo, dĩ nhiên của hắn nghiêm trọng hơn Hải Đường nhiều, có lẽ rất lâu sẹo mới từ từ khỏi.

Lúc nàng và Thích Thăng nói đến việc phải dùng bạch chỉ, Thích Thăng suy nghĩ một chút, nói phụ nữ hành kinh không đều có thể dùng bạch chỉ, nhưng bôi trên mặt thì chưa từng thấy. Trong ấn tượng của Tiểu Ngọc có xem một bài báo nói về bạch chỉ, đó còn là vị thuốc đứng đầu trong《 Bản thảo cương mục 》 về vấn đề “Mặt mũi” nha, tại sao Thích Thăng lại chưa từng nghe? Sau khi nghĩ lại, tìm tòi trong trí nhớ, 《 Bản thảo cương mục 》 là ở Minh triều gì gì đó, còn phải qua mấy trăm năm nữa mới ra đời. . . . . .

Thích Thăng rất ngạc nhiên trước những phương thuốc của Tiểu Ngọc, khi y xem qua, phương thuốc củaTiểu Ngọc có chút cảm giác không biết đâu mà lần, không có phối dược liệu cũng không cần đun độ lửa bao nhiêu, thêm chút nước trộn đều là dùng được? Nếu là những lão đại phu nghe,

https://thuviensach.vn

đoán chừng sẽ bị mắng là “giỡn chơi”. Tất nhiên y không biết, đây chính là cách làm mặt nạ DIY ở hiện đại, những người đẹp ở thế kỉ 21 đều mua những bột phấn, hoa cỏ trên mạng từ một trang gọi là Đào Bảo, dựa theo công thức để làm mặt nạ, không biết nhiều công dụng thực sự của thuốc.

Nội dung hợp tác của Tiểu Ngọc với Thích Thăng, chính là khoa da liễu mà y cần.

Tiểu Ngọc đắp mặt nạ cho Tống Tiềm, cầm quạt tròn quạt nhẹ cho hắn, để mặt nạ nhanh khô.

"Thiên Thành, ta và ngươi nói chuyện này, được không?" Tiểu Ngọc nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này vẫn phải nói với Tống Tiềm, mình cũng không thể tự ý làm chủ được. Mặc dù đây là chuyện riêng của nàng. . . . . Có điều, Tống Tiềm người nhà duy nhất ở đây của nàng, nàng không thể tiền trảm hậu tấu được (làm trước nói sau).

Đúng vậy, người nhà, trong suy nghĩ của Tiểu Ngọc, nàng xem Tống Tiềm là người nhà chứ không phải người yêu.

"Chuyện gì?"

"Chuyện này, nói rất dài dòng. . . . . Kể từ chuyện ngươi đi phố Hoa uống rượu với Tú Tâm cô nương kia. . . . . ." Lúc Tiểu Ngọc nói đến chuyện này, trên mặt cười như không cười, nhưng ánh mắt không có chút vui vẻ nào, Tống Tiềm lại lúng túng, sao Tiểu Ngọc biết mình gặp được Tú Tâm? May mà trên mặt hắn bôi mặt nạ rất dày không nhìn rõ được, nhưng vẫn không được tự nhiên ho khan hai tiếng.

Tiểu Ngọc hừ nhẹ, đem chuyện Tú Tâm tới nhà, Hải Đường xin thuốc, Thích Thăng tới chơi nói sơ qua một lần. Tống Tiềm nghe cái được cái không, nhưng biết Thích Chi Vấn đẹp trai phóng khoáng kia tới nhà, trong lòng thật sự không thoải mái. Người này, phải đề phòng chút mới được!

https://thuviensach.vn

Chuyện có thể làm Tống Tiềm giật mình vẫn còn ở phía sau, Tiểu Ngọc lại nói cho hắn biết, nàng muốn hợp tác làm ăn với Thích Thăng!

"Làm ăn? Cái này. . . . . ." Tống Tiềm không phải người cổ hủ. Sĩ nông công thương, địa vị thương nhân trước giờ không cao, nhưng Tống gia của hắn trước kia không có tị hiềm gì với Mai gia là phú hộ lớn, vẫn kết thông gia với Mai gia, Tống Tiềm được cha mẹ dạy bảo, đối với thương nhân cũng không kỳ thị, hiểu rằng bọn họ cũng có sở trường riêng. Nhưng hắn đã khắc cốt ghi tâm là một người đọc sách, nghe Tiểu Ngọc muốn đi buôn bán, làm sao không ngạc nhiên? Huống chi, nàng là đàn bà con gái.

"Thiên Thành, ngươi xem chúng ta hôm nay, ăn mặc, mọi thứ đều cần tiền, nhưng hai chúng ta cũng không có thu nhập gì, một ngày nào đó sẽ miệng ăn núi lở. Có câu nói, tăng thu giảm chi, cho dù chúng ta tiết kiệm, giảm tiêu pha, nhưng không kiếm tiền thì cũng không được!"

Làm một cô gái hiện đại, Tiểu Ngọc không thể quen với cuộc sống không có thu nhập, ngày ngày chờ cơm ba bữa, nàng cũng sẽ buồn chết. Con gái người ta xuyên không, dầu gì cũng xuyên đến đại gia đình làm một màn gia đấu, có chút mục tiêu cuộc sống, nàng thì cửa nhỏ nhà nghèo ngay cả con gà cũng không có, đấu kiểu gì a? “Lao động là vinh quang, lang thang là chết đói” (nguyên văn là “sinh mệnh ở chỗ công tác”), đây là nguyên tắc trước giờ của Tiểu Ngọc, nàng làm sâu gạo mấy tháng, chịu đủ lắm rồi!

Tống Tiềm không phải không thừa nhận Tiểu Ngọc nói có lý, lại cảm thấy kiến thức của nàng vượt trội hơn người. Những bà chủ gia đình bình thường, đều là ở nhà chăm lo gia đình, hầu chồng dạy con, cùng lắm cũng chỉ biết tính toán tỉ mỉ tiết kiệm tiền sống qua ngày, có mấy ai thật lòng quan tâm làm thế nào kiếm ra tiền? Không phải đều là trông cậy vào đàn ông? Nhưng Tiểu Ngọc lại không thúc giục hắn ra ngoài kiếm tiền, mà là tự nghĩ cách kiếm tiền. . . . . Về tư, Tống Tiềm cảm thấy có chút xấu hổ, mình đường đường nam nhi bảy thước, còn không bằng một cô gái yếu

https://thuviensach.vn

đuối như Tiểu Ngọc có chủ kiến, hắn thân là trụ cột gia đình, cũng phải nghĩ cách kiếm tiền nuôi gia đình mới phải, sao có thể để phụ nữ yếu mềm bận lòng chuyện này? Mình phải nhanh chóng đứng lên mới được!

"Tiểu Ngọc, vậy nàng tính hợp tác với y như thế nào?"

Mặc dù Tống Tiềm không có nhiều hảo cảm với Thích Thăng, nhưng hắn không phải loại đàn ông bụng dạ hẹp hòi, hắn quan tâm tới chuyện buôn bán của Tiểu Ngọc nhiều hơn.

Tiểu Ngọc vừa nghe Tống Tiềm nói thế, mặt mày như nở hoa, cũng biết hắn là người thấu tình đạt lý dễ nói chuyện, sẽ không giống như những thầy giáo già thường dạy nàng "Phụ nữ không tài chính là đức".

Tiểu Ngọc từ chuyện Hải Đường xin thuốc cho tới nay, liên tưởng ra, nghĩ đến —— mình có thể làm một quý bà Estee Lauder thời Nam Tống không?

Năm đó Estee Lauder đến phòng thí nghiệm phụ giúp chú bào chế thuốc, từ chỗ của ông chú biết công thức chế dung dịch dưỡng da, bà dựa theo đó bào chế sản phẩm, sau đó bán cho những nữ khách hàng ở thẩm mỹ viện Newyork Manhattan, từ đó xây dựng cho mình vương quốc mỹ phẩm khổng lồ.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ----làm phiền chút xíu---- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ --------

Estée Lauder (1/7/1908 - 24/4/2004) là người đồng sáng lập những công ty của Estée Lauder (Estée Lauder Companies), một công ty đi tiên phong trong lĩnh vực mỹ phẩm trang điểm. Bà được sinh ra tại Corona, Queens, New York, là con gái của dân nhập cư Do Thái Hungary. Bà là người phụ nữ duy nhất lọt vào danh sách 20 nhà thiên tài kinh doanh có tầm ảnh hưởng nhất thế kỷ 20 của tạp chí Time năm 1998. Bà cũng là người được nhận huân chương Tự do Tổng thống (Presidential Medal of Freedom).

https://thuviensach.vn

Bà cưới Joseph Lauder năm 1930. Họ có 2 con. Estée li dị Joseph năm 1939, và tái hôn với ông năm 1942. Cặp đôi này sau đó đã duy trì hôn nhân cho đến khi Joseph qua đời năm 1982. Gia đình nhà Lauder đổi họ sang họ "Lauder" vào cuối những năm thập niên 1930. Con lớn của bà Estée, Leonard Lauder, là giám đốc điều hành của Estée Lauder và hiện giờ là chủ tịch của công ty. Con thứ của bà Estée, Ronald Lauder, là một nhà bác ái nổi tiếng, một doanh nhân, thành viên đảng cộng hòa dưới thời của tổng thống Reagan, cùng nhiều những hoạt động khác.

Lauder chết ở tuổi 97 tại nhà riêng ở Manhattan sau một cơn đau tim. (nguồn Wikipedia)

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------mời các bạn đọc tiếp---- ------ ------ ------ ------ ------ ------ --------

Tiểu Ngọc là sinh viên khoa văn, đối với hóa học là học mười biết một —— một chữ cũng không biết, nhưng trong đầu nàng có không ít phương pháp trị mụn, trắng đẹp, dưỡng nhan, hộ lý từ thiên nhiên, DIY, cổ truyền, đoán chừng có lẽ đa số các đại phu đương thời chưa từng nghe nói đến. Không còn cách nào, đây là xã hội nông nghiệp mà, mọi người đều lo cơm ăn áo mặc, các đại phu cũng chỉ xem nội khoa và ngoại khoa, đối với những vấn đề trên mặt tất nhiên sẽ kém đời sau. Theo như tình huống của Hải Đường và tỷ muội của nàng ta thì, thị trường làm đẹp vẫn có tương lai . . . .

Mà Thanh Tâm đường của Thích Thăng, bản thân chính là một y quán, lại bán thêm thuốc thoa mặt, có gì không thể?

Bước đầu Tiểu Ngọc muốn là mình ra phương thuốc, Thích Thăng giúp nàng chế thuốc bán thuốc, có thu nhập thì chia đôi. Tự nhiên, nàng sẽ vì thuốc của mình là tuyên truyền một chút, mở rộng ngoại giao, tăng doanh thu, có rất nhiều cách kéo khách mà! Những mỹ nhân thanh lâu, cô gái chốn khuê phòng, phu nhân nhà giàu. . . . . Đều là khách hàng tiềm năng,

https://thuviensach.vn

dựa vào thân phận của mình là một phụ nữ đã kết hôn, muốn đi trò chuyện cùng những phụ nữ khác, không phải là chuyện vừa dễ dàng vừa trực tiếp?

Tiểu Ngọc càng nghĩ càng thấy có lý, lập tức bàn bạc với Thích Thăng, y lại nhìn chằm chằm nàng thật lâu.

"Nhìn ta làm gì? Có phải cảm thấy hợp tác với ta rất thua thiệt?" Tiểu Ngọc mặc dù mới gặp Thích Thăng ba lần, nhưng giống như đã quen nói chuyện với y như thế. Nếu nói thẳng thì nàng cũng có chút đuối lý, người ta cũng chẳng quan hệ gì với nàng, nàng lại đối xử người ta không chút khách sao, lại còn muốn hợp tác với người ta —— Tiểu Ngọc nghĩ tới đây, âm thầm tự trách, ừ, không thể tùy hứng như vậy được!

Thích Thăng nói: "Ta thật không hiểu nổi nàng là người như thế nào, ý tưởng như vậy nàng cũng có thể nghĩ ra." Y sớm có cảm giác Tiểu Ngọc không giống người bình thường, nhưng cho đến bây giờ, y mới thật sự hiểu được sự khác nhau giữa Tiểu Ngọc và những phụ nữ khác.

Trên đời này, phụ nữ thường giống như chum gửi sống bám trên người đàn ông, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, lý tưởng lớn nhất của các cô gái là phải gả cho một lang quân như ý, sinh một đám con cháu có tiền đồ, không có ai nghĩ tới mình nên làm cái gì —— xã hội cũng không có cho các nàng cơ hội xuất đầu lộ diện. Nhưng Tiểu Ngọc khác với bọn họ, nàng là một phụ nhân có nơi nương tựa, lại còn muốn ra ngoài làm ăn buôn bán, mà không phải ngồi trong nhà chờ người đến hầu hạ.

Thích Thăng có tính tùy hứng khó kiềm chế, nếu không cũng sẽ không bỏ qua khoa cử mà làm đại phu, chỉ vì y không muốn bị những quy củ khuông sáo kia trói buộc. Cử chỉ của Tiểu Ngọc người khác xem là khác người, y lại xem là xuất chúng. Thích thăng thầm tính toán tính khả thi kế hoạch của nàng, gật đầu nói: "Tạm thời tổ phụ và phụ thân ta không có hỏi sự vụ của Thanh Tâm đường, chuyện này, ta có thể làm chủ. Cứ thử một chút đi!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc được Thích Thăng đồng ý, vô cùng mừng rỡ, trời vừa tối liền lôi kéo Tống Tiềm bàn bạc.

Tống Tiềm nghe xong dự định của Tiểu Ngọc, khiếp sợ trong lòng không thua kém Thích Thăng.

Nhưng hắn mở miệng hỏi thăm , cũng là: "Tiểu Ngọc, những phương thuốc này của nàng, từ đâu mà có?"

Tiểu Ngọc cả kinh, Tống Tiềm quả nhiên không phải chỉ có vẻ bề ngoài, lập tức đã hỏi được điểm then chốt của vấn đề, đây cũng là vấn đề khó che giấu nhất. Đúng nha, một nha đầu không bước ra khỏi của, chữ cũng không biết, từ đâu lại biết nhiều phương thuốc bí truyền vậy? Chuyện này không nói rõ ràng chắc chắc sẽ gặp rắc rối.

Thật may tâm tư Tiểu Ngọc cũng coi như kín đáo, từ sớm đã soạn sẵn một kịch bản giải thích: "Thiên Thành, cha mẹ của ta, đều là người trong phòng bếp của Mai gia, một là người đi mua nguyên liệu, một là trù nương (nữ đầu bếp), thường ra ngoài chợ trao đổi mua hàng. Cha ta tuy rằng ít học, nhưng cũng rất thích tìm hiểu những bài thuốc dân gian, thỉnh thoảng lại nói chuyện với ta về những phương thuốc này, ta và mẹ nghe thấy thú vị, cũng thường dùng thử, vốn là làm cho vui, bây giờ nhìn lại, nếu có thể trị khỏi cho ngươi, vậy hắn là cũng có chút hiệu quả." Tiểu Ngọc ở hai ngày từ lúc xuyên qua đến lúc xuất giá cũng hỏi Hinh Nhi rất nhiều chuyện, bây giờ nói chuyện, cũng nói có đầu đuôi ngọn ngành, dù sao người đã mất, Tống Tiềm cũng không còn cách tìm hiểu sự thật, đây gọi là chết không đối chứng.

Tống Tiềm lần đầu tiên nghe Tiểu Ngọc nói đến cha mẹ của mình, lại nghĩ đến bản thân phụ mẫu cũng qua đời, không khỏi có cảm giác đồng bệnh tương liên, nhất thời im lặng. Tiểu Ngọc cũng không biết nội tâm buồn thương của hắn, còn tưởng hắn nhìn ra sơ hở gì của mình, hỏi tới:

https://thuviensach.vn

"Thiên Thành, ngươi có thể cho ta chút ý kiến, có nên hợp tác với Thích đại phu kia không?"

Tống Tiềm tỉnh táo lại, cẩn thận suy nghĩ, chậm rãi gật đầu: "Tiểu Ngọc, nàng nghĩ chuyện gì phải thì làm, ta tự nhiên luôn ủng hộ nàng. Nếu có gì nghi ngờ, có thể nói với ta, chúng ta cùng giải quyết, chớ gánh vác một mình, được không?" Hắn hiểu rõ tính Tiểu Ngọc cố chấp, lại cậy mạnh, vì vậy mới nói thêm một câu.

Tiểu Ngọc được Tống Tiềm cho phép, khỏi nói cũng biết vui vẻ cỡ nào. Tuy nói nàng có quan niệm độc lập ở thế kỉ 21, cho rằng chuyện của mình, mình quyết định là được rồi, nhưng nếu Tống Tiềm không đồng ý, nàng nhất định sẽ rất khổ sở —— ừ, bởi vì hắn là người nhà quan trọng nhất của nàng! Tiểu Ngọc tự nhũ như vậy.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Chuẩn Bị Khai Trương

Tiểu Ngọc đã qua hai mươi lăm năm làm người tiêu dùng, còn làm người buôn bán, đây là lần đầu tiên, hơn nữa còn là buôn bán ở cổ đại.

Có điều vạn sự khởi đầu nan, mọi việc luôn phải có bước đi đầu tiên! Tiểu Ngọc đã nói thì làm, tất tất bật bật chuẩn bị. Đúng là có làm mới biết, cả đám người lúc chuẩn bị mới phát hiện có rất nhiều việc phải làm, mà thời gian chỉ có vẻn vẹn mười ngày!

"Mười ngày?"

Thích Thăng lúc nghe đến kì hạn không khỏi nhíu mày, tại sao phải vội như vậy?

"Không còn cách nào mà, muốn tranh thủ trước đêm thất tịch (mùng 7 tháng 7), có thể không vội sao?"

"Đêm thất tịch?"

Thích Thăng như rơi vào sương mù dày đặc, không thể nào hiểu nổi. Bán thuốc cao và đêm thất tịch có quan hệ gì?

Tiểu Ngọc nói: "Chẳng những có quan hệ, hơn nữa quan hệ rất lớn! Việc này từ từ ta sẽ giải thích cho ngươi. . . . . ."

Tiểu Ngọc lại đem kế hoạch của mình nói chi tiết cho Thích Thăng nghe. Muốn giải thích những khái niệm kinh doanh với một cổ nhân thật khó khăn, may là Thích Thăng cũng coi như một người sáng dạ.

https://thuviensach.vn

Đêm thất tịch ở Nam Tống có một lễ hội quan trọng của con gái, đó là "Hội Khất Xảo", lúc đó, không phải là thời cơ tốt để kiếm tiền của con gái sao?

Tiểu Ngọc đã suy nghĩ kỹ, nói là bán thuốc, rất khó có lợi nhuận, một đống thuốc tể đen sì, cho dù có hiệu quả chữa bệnh, nhưng có thể bán được bao nhiêu tiền?

Có một câu danh ngôn bất hủ như thế này: tiền của phụ nữ và trẻ em là dễ kiếm nhất. Vì sao? Bởi vì, phụ nữ và trẻ em đều có ham muốn mua sắm, cũng rất dễ bị những thứ xanh xanh đỏ đỏ bên ngoài hấp dẫn. Đối với việc này, Tiểu Ngọc là người từng trải, sau này những thứ xa xỉ phẩm trị giá bạc vạn, cũng sẽ có người tranh mua, đạt đến trình độ đó, người ta không phải chỉ bán hàng, mà còn là một loại văn hóa (văn hóa shopping!). Tiểu Ngọc chịu đủ muôn hình vạn trạng các loại quảng cáo phô trương ở đời trước, tự nhiên bản thân cũng trở thành một thương nhân có ít nhiều mánh khóe chiêu trò để sử dụng!

Chuyện đầu tiên muốn nói với Thích Thăng, đó là vấn đề quyền nhãn hiệu.

Tuy nói nàng hợp tác với Thanh Tâm đường, nhưng nếu toàn bộ số thuốc này đều đóng ấn kí của Thanh Tâm đường thì nàng sẽ chịu nhiều thiệt thòi, sau này sẽ bị ràng buộc cùng Thanh Tâm đường, lỡ như hợp tác không như ý, mọi người giải tán, chẳng phải nàng tiền mất tật mang, có ích lợi gì cũng bị y chiếm hết? Phải kiên quyết bảo vệ quyền lợi "Hợp pháp" của mình.

"Đây là vật gì?" Thích Thăng nhìn bản vẽ Tiểu Ngọc đưa cho y, cả khuôn mặt đều là suy sụp, sao tiểu cô nương này có thái độ như vậy? Y chăm chú nhìn bức vẽ, đó là một bình nhỏ, trang trí họa tiết hoa sen thông thường, nhưng trên thân bình viết hai chữ "Mỹ Ngọc", khiến Thích Thăng không hiểu rõ. Không phải nàng muốn dùng Ngọc thạch làm bình đựng thuốc chứ? Cái đó phải tốn bao nhiêu tiền nha, quá tốn kém.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nói: "Cái này, gọi là ‘ nhãn hiệu ’, tóm lại là chúng ta làm một loạt thuốc trị mụn, tẩy sẹo, trắng đẹp, đều thuộc về nhãn hiệu ‘ Mỹ Ngọc ’. . . . . ." Bản vẽ này là nàng đã tham khảo rất nhiều bình sứ mới vẽ ra được, cũng coi như kết tinh tâm huyết nha.

"Vậy sao không gọi là ‘ Thanh Tâm ’?" Thích Thăng cũng không phải kẻ hồ đồ.

"Ừ. . . . . ." Tiểu Ngọc phát hiện những đứa trẻ này thật không dễ thương chút nào, Tống Tiềm cũng vậy Thích Thăng cũng vậy, đều là những người thông minh khôn khéo, làm hại nàng phải nơm nớp lo sợ giải thích với họ."Bởi vì Thanh Tâm đường của ngươi là một chỗ xem bệnh, người ta cũng không nhất thiết mua một loại thuốc giống nhau, hơn nữa thuốc này là ta viết phương thuốc mà, tất nhiên phải đặt theo tên của ta!" Nàng đương nhiên sẽ không nói ra dụng ý thật sự.

Hình như Thích Thăng nghe Tú Tâm gọi nàng là "Tiểu Ngọc tỷ tỷ" , không nghĩ rằng khuê danh của nàng là "Mỹ Ngọc": "Đây. . . . . Là tên của nàng?"

Thật ra, Thích Thăng hỏi như vậy đã hơi thất lễ rồi, nhưng Tiểu Ngọc cũng không hiểu rõ phong tục gì gì đó, thuận miệng đáp: "Ta họ Mai tên Ngọc, sao hả?"

"Không có gì. . . . . ." Thích Thăng không được tự nhiên sờ sờ cái mũi, cười gượng, bỗng dưng đi hỏi khuê danh của người ta, cho dù người phóng khoáng như y, cũng sẽ có chút lúng túng, nhưng vừa rồi sao lại đột nhiên muốn hỏi tên của nàng? Trong lòng Thích Thăng nhất thời bấn loạn, nói: "Tùy nàng vậy, nàng muốn tên gì thì gọi vậy đi."

Tiểu Ngọc còn nói: "Còn có những loại thuốc này, bảo một hai người ngươi tin tưởng tới lấy, tránh bí mật bị tiết lộ, thuốc của chúng ta sẽ bị bán đầy đường." Đây cũng là kinh nghiệm đúc kết từ đời sau, đời sau hàng nhái

https://thuviensach.vn

tràn lan làm nàng cũng sợ hãi, một khi có hàng hóa nào đó bán chạy chút, thị trường hàng nhái đã tràn ngập, không thể đánh mất cơ hội làm ăn. Thời này có lẽ sự tình sẽ không nghiêm trọng như thế, nhưng không thể không đề phòng, Lâm An có nhiều tiệm thuốc lắm!

Cùng Thích Thăng bàn bạc xong xuôi thương hiệu và các loại thuốc, Tiểu Ngọc cũng bận rộn hơn. Qua mười ngày này, là mười ngày Tiểu Ngọc cực khổ nhất từ lúc đến Nam Tống, nàng giống như trở về thời gian làm chủ nhiệm lớp mười hai, đi sớm về muộn, vội vàng tìm người liên lạc, bao bì, quảng cáo, bán hàng, mọi thứ đều là một tay nàng tự mình chuẩn bị, bận thì có bận thiệt, nhưng cũng sinh động hơn! So với kiếp sâu gạo lúc trước, Tiểu Ngọc lại cảm thán bản thân là tiểu thư mệnh nha hoàn, phải làm việc mới cảm giác được cuộc sống có ý nghĩa.

Tống Tiềm nhìn Tiểu Ngọc mỗi ngày cũng Huệ nương bận rộn, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ. Thích một cô gái hay lam hay làm như vậy, thì nhất định phải quan tâm nàng thật nhiều? Hắn biết mình cũng không giúp được gì, cũng không quấy rầy nàng, mỗi ngày an tâm đến thư quán học, thỉnh thoảng cùng bạn học đến sân chơi xúc cúc.

Cố Ái Sinh thích nhất là xúc cúc, hình như mỗi lần thư quán thi đấu đều có tham gia, hơn nữa tất nhiên sẽ kéo Tống Tiềm cùng đi. Tống Tiềm đã chơi xúc cúc rất tốt, có người rủ rê, tất nhiên không từ chối. Nhắc tới cũng là nhờ có xúc cúc, Tống Tiềm mới có thể nhanh chóng hòa đồng với các bạn học.

"Thiên Thành, buổi trưa có thi đấu, người của Bạch Vân thư quán đến đây lãnh giáo chúng ta!" Cố Ái Sinh từ hành lang trong thư quán vội vả chạy tới kéo Tống Tiềm, Tống Tiềm không khỏi kinh ngạc: "Bạch Vân thư quán?"

Hiệu trưởng Phó Xuân Sơn của Bạch Vân thư quán cũng là đại nho đương thời, cùng với hiệu trưởng Chu Minh Am của Trúc Lâm thư quán là

https://thuviensach.vn

ngôi sao sáng trong giới giáo dục ở Lâm An, đều là danh sư khắp thiên hạ. Nhưng nếu nói võ vô đệ nhị, văn vô đệ nhất, trên văn đàn nếu nói ai hơn ai thì cũng thật khó, Chu Minh Am tính tình đạm bạc, không để ý những hư danh này, nhưng Phó Xuân Sơn tính tình cương liệt, tự cho mình thanh cao, nên nghĩ rằng mình có uy vọng hơn Chu Minh Am. Do bị hiệu trưởng ảnh hưởng, học sinh của Bạch Vân thư quán cũng không thường lui tới với Trúc Lâm thư quán.

"Nghe nói Bạch Vân thư quán có mấy người mới, bọn họ mang theo đội ngũ những người đá xúc cúc giỏi từ các thư quán ở Lâm An, khí thế thật phách lối!" Bạn học Hình Quang cũng chen vào nói thêm, hắn cũng là một tay xúc cúc giỏi.

Tống Tiềm giật mình, chẳng thể trách được. Bạch Vân thư quán trước giờ mọi chuyện đều muốn áp đảo Trúc Lâm thư quán, lần này có cơ hội, sao có thể bỏ qua?

Cố Ái Sinh xắn tay áo, cười hắc hắc nói: “Bọn này rõ là thiếu dạy dỗ! Xem ra nên để bọn họ chịu chút đau khổ!"

Sân xúc cúc của Trúc Lâm thư quán là một chỗ đất bằng sau núi, hai bên cây cỏ hoa lá, lại có khe nước róc rách, là một nơi thanh nhã, tĩnh lặng. Nhưng khi Tống Tiềm và Cố Ái Sinh chờ mười mấy người đi tới sân xúc cúc thì phát hiện nơi này đã bị hơn trăm người vây quanh, rộn ràng nhốn nháo, tiếng người ồn ào, cơ hồ tất cả mọi người ở Trúc Lâm thư quán đều tới. Cố Ái Sinh vốn là người sôi nổi, vừa nhìn nhiều người tới vây xem như vậy, càng thêm hăng hái, cười ha ha, vung tay hô lên: "Hôm nay chúng ta nhất định phải dốc toàn lực đánh người của Bạch Vân thư quán đến hoa rơi nước chảy!"

"Oh!" Người trong Trúc Lâm thư quán nghe hào ngôn của Cố Ái Sinh, nhiệt liệt hoan hô, trong đám người truyền ra tiếng chiêng trống, thì ra có mấy học sinh mang nhạc cụ tới, đang ra sức gõ. Học sinh thư quán đều là

https://thuviensach.vn

những môn sinh chưa đầy hai mươi, trẻ tuổi hiếu động, hôm nay Bạch Vân thư quán luôn không cùng đường với bọn họ tự mình tới cửa, ý chí chiến đấu sao có thể không dâng trào?

Xúc cúc là môn thể thao thịnh hành ở Đại Tống, thời Bắc Tống thì xúc cúc chưa phát triển, chưa trở thành phong trào thể dục thể thao phổ biến. Trong cung đình, hoàng thượng và các đại thần thích xúc cúc, trong hoàng cung còn đặc biệt lập riêng đội xúc cúc nam và nữ. Xúc cúc xuất phát từ cung đình, dần dần mở rộng đến dân gian, đến thời Nam Tống, xúc cúc là hoạt động thịnh hành nhất. Cầu để chơi xúc cúc dùng mười hai mảnh da thú hoặc vải gấm ghép lại tạo thành, hai đội lúc tranh tài chỉ có đội trưởng được đặt tên là Thủ Cầu, mỗi đội ngũ có hơn mười người, hai đội mặc trang phục màu sắc khác nhau. Cầu môn cao 3 trượng, phía trên có một lỗ tròn gọi là "Phong lưu nhãn", tranh cầu sút vào cầu môn để phân thắng bại. (sơ sơ là giống bóng đá, nhưng phải sút vào cái “mắt cầu” phía trên cầu môn)

Lúc người của Trúc Lâm thư quán đang vận động làm nóng cơ thể, thì nghe có người hô lớn: "Người của Bạch Vân thư quán đến!"

Tống Tiềm cũng coi là người ít hiểu biết ở Trúc Lâm thư quán, hoàn toàn không biết gì về người ở Bạch Vân thư quán, Cố Ái Sinh bên cạnh nói với hắn: "Người mặc áo đỏ gấm như thiết giáp kia là Vương Vị, thủ lĩnh ở Bạch Vân thư quán, những người bên cạnh hắn đều là những tay xúc cúc giỏi ở Lâm An, năm ngoái chúng ta ở Kỳ Lân thư quán tranh tài cùng bọn họ, suýt nữa bị thua, nếu không phải ta kịp thời sút vào một cầu, thì đã thua khó coi. Hả, người này ta chưa từng gặp, chẳng lẽ chính là người mới trong truyền thuyết?"

Tống Tiềm nhìn theo hướng Cố Ái Sinh chỉ, chỉ thấy một thư sinh ngang tàng tự nhiên đi bên cạnh Vương Vị, đầu vấn khăn, mặc áo gấm xanh, quần đen, chân đi giày da trâu, nhìn rất có khí thế. Người này trên mặt có một chút cuồng ngạo, nhưng hợp với ngũ quan tuấn lãng hơn người của y, lại tự

https://thuviensach.vn

có khí độ nghiễm nhiên, đứng trong đám người cảm giác như hạc giữa bầy gà.

Cố Ái Sinh chăm chú nhìn dưới chân thư sinh kia, lẩm bẩm: "Ừ, người này bước chân trầm ổn, lại nói công phu nhất định không tệ, không biết khi ra sân sẽ thế nào. . . . . ."

Tống Tiềm cười vỗ hắn một cái: "Ái Sinh! Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn là được, chúng ta cũng không phải là dễ bắt nạt!"

Hình Quang bên cạnh nghe vậy cười to, nói: "Thiên Thành, có câu này của huynh, chúng ta đã không còn lo lắng nữa. Nhờ cả vào huynh và Ái Sinh!" Lời nói của Hình Quang không phải đùa, từ lúc Tống Tiềm vào Trúc Lâm thư quán, trong đội xúc cúc hắn đứng thứ hai không ai dám đứng thứ nhất, ngay cả người “trâu bò” như Cố Ái Sinh cũng bội phục sát đất với kĩ thuật dẫn bóng của Tống Tiềm.

Hai đội đã thay xong trang phục vận động, đầu đội khăn mềm, mặc áo tay hẹp, thắt eo mang, vạt áo trước vén lên, chân mang giày mềm, Thủ Cầu của Trúc Lâm thư quán là Cố Ái Sinh mặc áo đen, những người còn lại đều mặc áo ngắn màu xanh. Mà Vương Vị của Bạch Vân thư quán mặc áo hồng, còn lại mấy người mặc áo xanh. Vương Vị đi vào sân chào hỏi với Cố Ái Sinh, nói: "Ái Sinh, chúng ta lại gặp nhau!"

Cố Ái Sinh chắp tay chào Vương Vị, nói: "Năm ngoái từ biệt, hôm nay mới có duyên tái ngộ, Vương huynh mời!" Ngoại hiệu của hắn là "Thiết Nhân", tính tình cứng rắn, nói một là một, cũng sẽ không quanh co dài dòng.

Vương Vị cũng là người lỗi lạc, ha ha cười mấy tiếng, gọi thư sinh cao ngạo bên cạnh, giới thiệu với mọi người: "Vị này là người mới đến thư quán của chúng ta Thì Quý Phong!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Đại Chiến Xúc Cúc

Thì Quý Phong chắp tay chào hỏi mọi người xong, lại đứng yên không nói tiếng nào. Cố Ái Sinh cũng là người cao ngạo, vừa nhìn đã biết Thì Quý Phong không phải người dễ ở chung, lòng hiếu thắng nhất thời, âm thầm nói với Tống Tiềm: "Thiên Thành, thư giãn gân cốt, để cho tên nhóc này xem sự lợi hại của chúng ta!"

Tống Tiềm so với bọn họ cũng lớn hơn một chút, cộng thêm thân thế có chút đặc biệt, tính tình sớm đã được tôi luyện vững vàng, sẽ không dễ dàng tức giận. Hắn khẽ mỉm cười, thấp giọng đáp lại: "Bình tâm tĩnh khí, cẩn thận trúng phép khích tướng của người ta!"

Cố Ái Sinh gật đầu một cái, đi tới sân bắt đầu điểm danh.

"Trương Lập, đệ tới Khiêu cầu; Lục Kháng, đệ Chính hiệp; Gì Xương, Đầu hiệp. . . . . ." Tính luôn cả Tống Tiềm nữa là mười sáu người, Bạch Vân thư quán bên kia vốn đã chuẩn bị đầy đủ mới tới, tự nhiên đã sớm chọn xong người.

Thật ra Tống Tiềm so với những người này, vóc người và hình thể cũng không có ưu thế nào, thể lực lại càng kém so với người giỏi nhất, nhưng từ nhỏ hắn đã chơi xúc cúc, trước kia đã từng gia nhập xúc cúc cầu xã "Viên xã" ở Lâm An, sau lại bởi vì cha không thích hắn"Mê muội mất cả ý chí", mới dần dần rời bỏ sân cầu. Bàn về kỹ thuật, hắn là người thành thạo nhất trong tất cả mọi người.

https://thuviensach.vn

Lúc khai cầu, người của Bạch Vân thư quán đem cầu truyền cho Vương Vị, Vương Vị sức vóc như trâu, công phu rất vững vàng, Trúc Lâm thư quán rất nhiều lần tranh cướp nhưng cũng không cướp được cầu dưới chân Vương Vị. Hình Quang rất linh động, từ phía sau Vương Vị xông lên muốn dùng chiêu “Trộm” cầu, nhưng bị một viên đại tướng khác của Bạch Vân thư quán là Chương Lạc dùng bả vai hất ra, ngược lại lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất, thật là ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc. Vương Vị dịch chuyển một đường dẫn cầu đến dưới cầu môn, dùng sức chuyền đến chân Thì Quý Phong, Thì Quý Phong nhẹ nhàng nhảy lên, tư thế cũng không có gì đặc biệt, thế nhưng cầu lại vững vàng đường bệ bay "Vèo" vào"Phong lưu nhãn" .

"Tốt!" Vương Vị dẫn đầu hô to một tiếng, đội viên Bạch Vân thư quán được khích lệ, rối rít vỗ tay ăn mừng. Bên sân Trúc Lâm thư quán mọi người nắm chặc quả đấm cắn răng nghiến lợi, hận không thể ra sân thay bạn học đá cầu, nhưng bọn họ cũng biết, bây giờ mười sáu người trên sân là chủ lực của thư quán, chỉ có thể đem hi vọng ký thác vào những người này.

"Thân thủ tốt!" Tống Tiềm thầm khen một tiếng, đạo chơi xúc cúc, khó nhất chính là đưa cầu chính xác vào cầu môn, điều này cần phải có cước pháp vững vàng lắm mới làm được. Vừa rồi hắn bình tĩnh nhìn Thì Quý Phong đá vào cầu môn, góc độ đá cầu và lực chân, đều là cân đo vừa đúng, có thể thấy được người này chắc chắn là cao thủ.

Người của Bạch Vân thư quán rất hưng phấn, nhưng Thì Quý Phong không giống những người khác vui mừng hò hét, cũng không bởi vì ghi bàn mà có vẻ kích động, vẫn là bộ dạng kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Cố Ái Sinh căm hận nói: "Tên nhóc này, thật sự có tài! Xem ta đây!" Lúc này cầu đến dưới chân người của Trúc Lâm thư quán, chuyền qua chuyền lại, được Cố Ái Sinh kiềm ở chân, Cố Ái Sinh sử dụng tất cả bản lĩnh, linh hoạt như giao long, nhanh như gió lốc, chớp nhoáng đã đến bên cầu môn

https://thuviensach.vn

đối phương, đang muốn đá cầu vào, thì bất chợt bị Thì Quý Phong từ đâu lao ra đoạt mất!

"Oh!" Người của Bạch Vân thư quán giống như pháo bị châm ngòi nhao nhao lên, “Nhanh lên, Nhanh lên!"

Người của Trúc Lâm thư quán cũng không chịu yếu thế hét to, thanh la, chiên trống gõ rung trời: "Ngăn hắn lại, ngăn hắn lại! Đừng để hắn dẫn cầu!"

Thì Quý Phong dẫn cầu như bay, quả cầu tựa như dính với chân của hắn, ai tới cũng không giành được, Cố Ái Sinh nóng lòng như lửa đốt, chỉ huy đồng đội: "Vây quanh hắn!"

Nhưng đừng nghĩ Thì Quý Phong đang dẫn cầu, vậy mà chạy nhanh hơn ai hết, hắn chạy đến cầu môn rồi dừng lại đá cầu!

"Vèo!"

Lại vào một cầu!

"Tốt! Tốt! Lại vào một!" Môn sinh của Bạch Vân thư quán đến xem cuộc đấu vỗ tay như pháo nổ, rào rào không ngừng. Trúc Lâm thư quán có chút chán nản, mỗi người ủ dột cúi đầu, trong miệng lại thầm oán giận: "Tống Thiên Thành và Cố Ái Sinh làm gì vậy chứ! Để cho người ta chèn ép!"

Đột nhiên trong đám người truyền ra một giọng nói: "Bình tĩnh chút. . . . . Các trò nhìn thật kỹ động tác của Thiên Thành, trò ấy sẽ phản kích cho xem!"

Mọi người trong Trúc Lâm thư quán quay đầu nhìn lại, rối rít kinh ngạc kêu lên: "Chu lão phu tử!"

https://thuviensach.vn

Hiệu trưởng Trúc Lâm thư quán Chu Minh Am vui vẻ từ sau đám đông bước ra, cư nhiên cũng mặc trang phục vận động đá xúc cúc, đám môn sinh nghi ngờ hỏi: "Chu lão phu tử, thầy mặc quần áo thế này. . . . . ." Chu Minh Am bình thường cũng là người hòa nhã, môn sinh cũng hay nói đùa với ông. (bạn chú thích thêm nhé, ngày xưa người ta gọi hiệu trưởng là Sơn trường, bạn đổi hết thành hiệu trưởng cho nó thân mật, hehe)

Chu Minh Am xoa xoa bàn tay: "Thầy đang tính lúc các trò sắp thua sẽ xông lên cứu nguy, để cho các trò xem sự lợi hại của thầy, hà hà."

Tất cả môn sinh nhìn ông, cùng nhau vỗ trán thở dài: "Thầy ơi, thầy tỉnh lại đi. . . . . ."

"A! Mau nhìn mau nhìn!" Một học sinh của Trúc Lâm thư quán hét ầm lên, mọi người vừa kéo Chu Minh Am vào chỗ vừa chăm chú nhìn tình hình trên sân, thì thấy Tống Tiềm dẫn bóng, không đợi người của Bạch Vân thư quán kịp phản ứng liền đá vào cầu môn!

"Vào, vào!" Không khí buồn bực của Trúc Lâm thư quán cũng được hóa giải, mặc dù bây giờ vẫn còn bị dẫn trước, nhưng ít nhất cũng đã ghi bàn rồi, "Thiên Thành! Liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên nha! Thiên Thành!"

"Liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên" đó là trúng tuyển khoa cử, nhưng học sinh cũng thường ví như vào liên tiếp ba cầu, đó chiến thuật rất khó. Cố Ái Sinh lau mồ hôi trên đầu, vô cùng vui sướng, xông lên gọi Tống Tiềm: "May mà có đệ, Thiên Thành!"

Tống Tiềm cười không đáp, vừa rồi hắn cố ý không ngăn cản Thì Quý Phong, là muốn nhìn cước pháp của Thì Quý Phong thế nào, thầm nghĩ cách phá giải. Sau hai lần, trong lòng đã bắt đầu có kế sách đối với chiến thuật của Thì Quý Phong và đội ngũ của Bạch Vân thư quán, nên bắt đầu phản kích!

https://thuviensach.vn

Hai bên ngươi qua ta lại đá một hồi, tình hình vô cùng căng thẳng, hai đội ngươi vào một, ta vào một cầu, nháy mắt cũng nhanh đến thời gian kết thúc, khẽ đếm số lượng cầu, lại còn là bằng nhau!

Đến lúc này, trên mặt Thì Quý Phong cũng xuất hiện một tia vô cùng lo lắng.

Từ nhỏ hắn lớn lên trong quân doanh, xúc cúc rất thịnh hành ở đó, những quân nhân thì hình thể lực lưỡng, nhờ vậy hắn cũng học được một thân công phu. Sau khi đến Bạch Vân thư quán Lâm An, trên sân xúc cúc hắn chưa từng có địch thủ, nhưng hôm nay gặp phải Tống Tiềm, làm cho hắn có cảm giác rất khó dây dưa.

Thời gian sẽ phải đến! Vương Vị cướp được cầu, dùng sức chuyền cho Chương Lạc, Chương Lạc quan sát bốn phía, nhìn thấy Thì Quý Phong đang ở dưới cầu môn của đối phương, chỗ đứng thật tuyệt!

"Quý Phong!" Chương Lạc đá một cước, cầu như sao sa bay về hướng Thì Quý Phong, Thì Quý Phong ngẩng đầu lên muốn lấy đầu nhận cầu, Cố Ái Sinh thấy thế cũng nhảy lên muốn tranh cầu với Thì Quý Phong, hai người đều dùng hết sức lực nhảy lên, "Rầm" va chạm trên không!

Cố Ái Sinh và Thì Quý Phong cùng bị té xuống đất, Tống Tiềm ở phía sau nhân cơ hội cướp cầu, hướng cầu môn đối diện lao đến!

Đội viên Bạch Vân thư quán như điên cuồng xông lên muốn ngăn cản hắn, mà Hình Quang cũng dẫn đội viên Trúc Lâm thư quán tới hỗ trợ Tống Tiềm, Tống Tiềm một đường hữu kinh vô hiểm đến cầu môn của đối phương, đột nhiên xoay người, tung cầu lên cao đá móc lại, cầu vào! (xin lỗi bạn không có khả năng miêu tả)

"Tốt! Thật tốt quá!" Người của Trúc Lâm thư quán vỗ đỏ cả tay, giọng Chu Minh Am là lớn nhất, vừa lúc đó, la thanh báo hiệu tranh tài kết thúc vang lên một tiếng "Choang" .

https://thuviensach.vn

Trúc Lâm thư quán thắng hiểm!

Tống Tiềm chưa ngừng thở dốc, vừa định đi xem Cố Ái Sinh bị ngã xuống đất, lại thấy Cố Ái Sinh đỡ Thì Quý Phong lên.

Trên tay Thì Quý Phong máu tươi đầm đìa, chắc là bị cát đá trên đất va quẹt bị thương. Cố Ái Sinh vội nói: "Quý Phong huynh, huynh nhanh chóng đi xử lý vết thương đi."

Vẻ mặt Thì Quý Phong phức tạp lắc đầu một cái, xắn tay áo lên, cứ như vậy để vết thương lộ ra bên ngoài, đột nhiên chắp tay nói với mọi người: "Quý Phong chấp nhận thua cuộc, chư vị mời!" Nói xong câu đó, bất kể mọi người phản ứng như thế nào, hắn hất đầu bỏ đi.

Mọi người trong Trúc Lâm thư quán nghệch mặt ra, ngay cả đồng đội đi cùng hắn cũng không nghĩ vị đồng môn của mình lại kiêu ngạo như thế. Tống Tiềm nhìn hắn bước nhanh đi xa, nghĩ thầm, Thì Quý Phong này, kiêu ngạo thuộc về tự trọng, ngược lại là một đấng nam nhi.

Thì Quý Phong ra khỏi thư quán đi về hướng trong thành, trong sân xúc cúc hắn ít khi thua cuộc, đến Lâm An cũng chưa từng có địch thủ, không ngờ hôm nay lại bị đánh bại. Nhưng hắn là người trắng đen rõ ràng, tuy nói rằng thua, cũng sẽ không ghi hận Tống Tiềm, chẳng qua hắn đối với việc mình thua cảm thấy buồn bã.

Từ thư quán đi tới Tô Đê không được mấy bước, thì gặp hai người phụ nữ, nhìn cách ăn mặc giống như một chủ một tớ. Vị nữ chủ nhân mặc váy màu ánh trăng đột nhiên có chút kinh ngạc nhìn hắn, sau đó gọi hắn: "Vị công tử kia xin dừng bước!"

Thì Quý Phong cảm thấy kỳ quái, hắn dừng bước lại quay đầu nhìn thiếu nữ có khuôn mặt tròn tròn, chỉ thấy hai mắt nàng như sao sáng, má phấn đỏ thắm, mặc dù không phải thiên tư quốc sắc, nhưng cũng tú lệ thanh nhã. Thì Quý Phong hỏi: "Tiểu nương tử gọi ta có việc?"

https://thuviensach.vn

Nàng kia chỉ chỉ vết thương trên cánh tay hắn, nói: "Công tử, trên miệng vết thương của ngươi còn đất cát, nếu không sớm rửa sạch, hậu quả không nhỏ đâu. Hay là ngươi xử lý vết thương tốt rồi đi?"

Thì Quý Phong tính tình cao ngạo, nhưng không phải người không biết điều, lập tức bước đến chắp tay cảm ơn nàng: "Đa tạ nương tử tốt bụng, chỉ là vết thương nhỏ, sẽ tự khỏi thôi, không đáng nhắc đến." Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

"Không được!" Nàng kia đột nhiên nhíu nhíu mày nói, "Thời tiết nóng như vậy, ngươi lại không rửa vết thương cho tốt, rất dễ nhiễm trùng!" Nàng lấy khăn tay trong ngực ra, chạy xuống để thấm ướt khăn, xong bước chậm trở lại, nói với hắn: "Đưa tay cho ta!"

"A?" Thì Quý Phong trợn tròn mắt, tới bây giờ hắn chưa từng gặp cô gái nào có thể nói chuyện với người lạ như vậy, nhất thời ngây người, không tự chủ đưa tay ra.

"Đúng rồi. . . . . Hơi đau một chút, ngươi ráng nhịn nha!" Nàng kia không chút nào ngượng ngùng nâng cánh tay hắn lên, cầm khăn ướt nhẹ nhàng lau cát đá bên miệng vết thương, rồi lau hết những vết máu xung quanh, còn bất chợt nhìn sắc mặt Thì Quý Phong, hỏi hắn: "Đau không?"

Thì Quý Phong tự nhận là một cuồng sinh, nhưng hôm nay cuối cùng hắn cũng gặp một người còn không để ý lễ giáo hơn hắn. Bàn tay ấm áp của nàng kia chạm vào da thịt hắn, Thì Quý Phong không phải chưa từng tiếp xúc với con gái, nhưng chưa từng có cảm giác chân thật tay con gái ấm mềm như hôm nay. Nàng đem vết thương đơn giản xử lý hạ xuống, lại nhẹ nhàng thổi thổi trên vết thương, làn gió nhẹ thổi làm Thì Quý Phong tê dại, liền nghe nàng nói: "Xong rồi!"

Cô gái buông tay hắn ra, không biết sao Thì Quý Phong cảm thấy buồn bã mất mác, nàng lấy ra một bình sứ nhỏ từ túi vải của nữ bộc bên cạnh,

https://thuviensach.vn

nói: "Vừa đúng hôm nay trên người mang theo một chai. . . . . Thuốc này không phải để ngươi trị thương, chờ vết thương vừa khỏi, dùng một chút nước điều trộn thành hồ, thoa lên trên vết thương, có thể làm vết thương nhạt một chút. Nhớ chưa?"

Thì Quý Phong ngây ngốc gật đầu một cái, nàng kia thản nhiên cười, không đợi hắn phản ứng kịp, liền dẫn nữ bộc đi.

Thì Quý Phong đứng yên quên cử động, chợt từ Trúc Lâm thư quán bên kia đi ra mấy thư sinh, cầm đầu chính là Vương Vị, bọn họ đi tới bên cạnh, hỏi hắn: "Quý Phong, vết thương của huynh không sao chứ?"

Thì Quý Phong thấy bạn học chạy tới, mới đột nhiên thức tỉnh, xem ra mình từ Trúc Lâm thư quán đi ra cũng chưa lâu, làm sao. . . . . Cảm giác giống như thời gian rất dài? Vị cô nương kia. . . . . .

Hắn nhìn bình nhỏ trên tay mình, phía trên viết mấy chữ "Mỹ ngọc tịnh bạch sương". Tới bây giờ chưa từng nghe qua tên này, đây là thứ gì?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Bái Phỏng Tú Tâm

Một chủ một tớ kia tất nhiên là hai người Tiểu Ngọc và Huệ nương. Hôm nay Tiểu Ngọc đến gần vùng Tô Đê đi kiếm hàng. Nàng đặt một số lượng lớn các bình sứ ở Hồ gia, chuẩn bị dùng để chứa thuốc làm đẹp. Hôm trước nàng cầm hàng mẫu nhìn thấy không tệ, hôm qua sau khi thương lượng với Thích Thăng đã quyết định đặt hàng ở Hồ gia, mới đi tới đây thì gặp Thì Quý Phong.

Tiểu Ngọc cũng không phải là thích xen vào chuyện của người khác, nhưng theo như quan sát người bị thương, nhìn hắn cũng không giống người xấu —— Tiểu Ngọc phải thừa nhận, haiz, chẳng những là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, con gái cũng khó qua ải trai đẹp mà, nếu dáng dấp hắn giống Trương Phi (một nhân vật của Tam Quốc diễn nghĩa), có lẽ nàng cũng không có tâm trạng trêu chọc hắn —— lúc này mới quan tâm nhắc nhở hắn để ý vết thương, coi như mỗi ngày làm một việc tốt.

Vừa rồi nàng đưa cho Thì Quý Phong "Tịnh bạch sương" là một lọ bột bạch chỉ, là hàng mẫu mới lấy chỗ Thích Thăng. Tiểu Ngọc tham chiếu những nhãn hiệu thuốc làm đẹp ở đời sau, có rất nhiều những cái tên mơ hồ, nhớ lại những mỹ phẩm dưỡng da kia, cái gì "Mỹ nhan làm dịu", "Thủy nộn thấu bạch", "Thâm tầng tinh lọc", "Oánh cơ sáng da" . . . . . Lừa gạt thấy sợ, vừa nhìn tên giống như sẽ có hiệu quả rõ rệt vậy, Tiểu Ngọc học theo,

"Phu nhân. . . . . Như vậy được không?" Huệ nương không dám phê bình cách làm của nữ chủ nhân, nhưng chị cố lấy can đảm nói một câu.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc sửng sờ một chút, vô tội hỏi: "Chị nói gì vậy?"

Huệ nương nhìn nữ chủ nhân, không dám lên tiếng nữa. Thật ra Huệ nương và Tiểu Ngọc ở chung đã lâu, biết phu nhân là người thản nhiên, cũng không phải là hạng người lẳng lơ, nhưng bình thường làm việc không theo khuôn phép. Huệ nương vừa nhắc nhở cũng có ý tốt, sợ cử chỉ của Tiểu Ngọc bị người có tâm để ý sẽ bị người ta chỉ trích.

Tiểu Ngọc có chút khó hiểu nhìn chị, muốn hỏi nữa, lại nhìn thấy Tống Tiềm, trong lòng vui mừng, cất giọng gọi: "Thiên Thành!"

Tống Tiềm là cùng bọn người Cố Ái Sinh và Hình Quang đuổi theo xem tình trạng của Thì Quý Phong, Thì Quý Phong bước đi rất nhanh, bọn họ ở lại một chút rồi ra ngoài, từ cổng nhìn đã không thấy bóng dáng người của Bạch Vân thư quán nữa. Tống Tiềm không nghĩ rằng sẽ gặp Tiểu Ngọc ở gần thư quán, hớn hở cười đi tới, hỏi nàng: "Hôm nay sao lại ra ngoài vào giờ này?"

Tiểu Ngọc cười nói: "Ta tới Hồ gia xem bình sứ như thế nào, còn có mấy ngày, ta phải biết nắm bắt." Nàng lấy tay gạt mồ hôi trên trán, muốn lấy khăn lau mồ hôi, mới nhớ tới cái khăn kia đã bị dơ. Nàng vừa định mượn khăn của Huệ nương, Tống Tiềm không chút nghĩ ngợi dùng tay áo của hắn lau mồ hôi giúp nàng: “Nhìn nàng xem mặt đầy mồ hôi, cũng đừng quá liều mạng!"

Đám người Cố Ái Sinh và Hình Quang nhìn cử chỉ của hai người bọn họ, trong bụng sớm đoán được Tiểu Ngọc là thê tử của Tống Tiềm, Hình Quang cười hì hì đập Tống Tiềm một cái: "Thiên Thành, huynh mạnh khỏe có phúc khí, có một vị kiều thê như vậy!"

Cố Ái Sinh thi lễ với Tiểu Ngọc, chào hỏi: "Chào em dâu!"

Tiểu Ngọc cũng bắt chước khom người đáp lễ, Tống Tiềm vội giới thiệu nàng với đám người Cố Ái Sinh. Tiểu Ngọc nhìn kỹ vị bạn tốt Cố Ái Sinh

https://thuviensach.vn

này của Tống Tiềm, quả nhiên tuấn tú lịch sự, tướng mạo xuất chúng, đặc biệt là sống mũi cao kia, vừa nhìn đã làm người ta khắc sâu ấn tượng.

"Thiên Thành, ăn cơm trưa chưa?"

Tống Tiềm gật đầu nói: "Ăn rồi, vừa rồi còn đá xúc cúc." Hôm nay Tống Tiềm đã ở trong thư quán cả ngày, cơm trưa cũng ăn trong thư quán."Nàng là đang về nhà, hay là đi làm việc?"

"Ta còn bận chút việc, đi trước nha!" Tiểu Ngọc cúi chào mấy người bên cạnh, gọi Huệ nương đi. Nàng cũng không phải viện cớ, thật sự có chuyện phải làm, bây giờ hận không thể biến một canh giờ thành ba canh để dùng.

Nhìn bóng Tiểu Ngọc đi xa, ánh mắt mấy bạn học nhìn về phía Tống Tiềm lại thay đổi. Tuổi bọn họ nhỏ hơn Tống Tiềm, cũng chưa lấy vợ, hôm nay thấy Tống Tiềm và Tiểu Ngọc hai người vừa nói vừa cười, trong lòng rất hâm mộ.

"Ai, Thiên Thành, nếu thê tử tương lai của huynh có thể bằng một nửa em dâu là tốt rồi!" Cố Ái Sinh là con em nhà quan lại, những bà mai đã sớm muốn đạp hư cửa nhà hắn, cha mẹ đã sớm dự định tìm một mối hôn sự cho hắn. Nhưng từ nhỏ hắn đã được cha mẹ cưng chìu, mọi việc luôn sẽ nghe ý kiến của hắn, nên đã đề cập với Cố Ái Sinh mấy lần.

Cố Ái Sinh phản ứng kịch liệt: "Tuy nói hôn nhân đại sự phải vâng lệnh cha mẹ, nhưng con tự có tính toán, thêm vài năm hãy nói!"

Mẫu thân hắn Hà thị phu nhân nóng lòng ôm cháu, hỏi hắn đến tột cùng đang nghĩ gì. Cố Ái Sinh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Tính tình của con, cha mẹ cũng biết, trước giờ đều thẳng thắng. Giao du bạn bè, đều là hợp thì đến, không hợp thì đi, nhưng vợ chồng là ngũ luân đứng đầu, vợ chồng hài hòa, nếu sau khi thành thân tính tình không hợp, lại không đành lòng vứt bỏ, thật là một đời không yên vui. Nên hoãn lại một thời gian, từ từ tìm hiểu tiểu thư nhà nào hợp ý thì đính hôn, gấp gáp làm chi?"

https://thuviensach.vn

Cố Ái Sinh đem chuyện nói với cha mẹ kể cho mọi người, Tống Tiềm liền hỏi hắn: "Vậy huynh muốn tìm thê tử như thế nào mới hợp ý?"

"Văn Quân tài, Tây Thi mạo, Mạnh Quang đức hạnh, tốt nhất còn phải có một tay nghề nấu nướng tốt!" Cố Ái Sinh hàm xúc trả lời. (Trác Văn Quân, Tây Thi, Mạnh Quang… muốn biết thêm chi tiết vui lòng liên lạc với google ca ca, hihi)

Hình Quang trêu ghẹo hắn: "Ái Sinh, nghe huynh nói điều kiện cao như vậy, con gái nhà bình thường làm sao lọt vào mắt xanh của huynh? Xem ra huynh phải cưới công chúa mới được!" Mọi người cùng cười vang, Cố Ái Sinh rất nghiêm túc nói: "Công chúa? Nam nhi có chí khí, ai sẽ lấy công chúa! Con gái hoàng đế không lo gả, ngàn vạn lần chớ đến nhà ta, nhà ta miếu nhỏ không thờ nổi Bồ Tát sống!"

Cả nhà lại cười to, ngay cả Tống Tiềm cũng không nhịn được cười ra tiếng. Cố Ái Sinh không biết mình nói có gì lạ, gãi gãi đầu gọi mọi người trở về thư quán.

Tiểu Ngọc và Huệ nương gọi một cỗ kiệu, một đường lắc lư đi tới cuối phố Hoa ở Lâm An. Huệ nương có chút lo lắng hỏi: "Phu nhân, chúng ta đi thúy Nhã Viên làm chi?"

Tiểu Ngọc cười không đáp, nàng có một chuyện quan trọng, cần được Tú Tâm giúp. May mà Tú Tâm vì Hải Đường, còn thiếu Tiểu Ngọc một ân tình, phải xem vị cô nương này có chịu nhấc tay ngọc giúp nàng hay không!

Tiểu Ngọc nói tên họ với gã sai vặt, không lâu sau thì thấy Nhàn Nhàn vội vã đi ra đón chủ tớ nàng vào vườn, Nhàn Nhàn còn nói "Thật có lỗi" . Tiểu Ngọc vào vườn, phát hiện nơi này quả nhiên là khu vườn tư gia, mặc dù nàng cực lực tự nhắc nhở mình đừng có ngắm nhìn như bà già Lưu vào đại hoa viên (một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng – Tào Tuyết Cần), nhưng

https://thuviensach.vn

không thể kiềm được đôi mắt kinh ngạc, đừng nói chi là Huệ nương, một thôn phụ chưa từng đi đây đó, vừa thấy là đã trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu Ngọc cảm thán, thường nghe người ta nói "Thanh lâu thanh lâu", có quy mô bực này mới có tư cách tự xưng thanh lâu nha!

Nhàn Nhàn dẫn các nàng vào một gian nhã thất, nói đây là nơi Tú Tâm thường nghỉ ngơi, lại bảo tiểu nha đầu tóc để trái đào dâng trà xanh. Tiểu Ngọc thấy căn phòng này sáng sủa sạch sẽ, hoàn cảnh thanh u, trên bàn sách có đủ văn phòng tứ bảo (giấy bút nghiêng mực…), trên tường một bức tranh hoa mai, có vẻ thanh thoát. Tiểu Ngọc liền có hảo cảm, nơi này đâu có dáng vẻ phòng của danh kỹ, ngược lại giống như thư phong văn nhân, rất trí nhã. Trình độ văn hóa của danh kỹ cổ đại này, thật làm cho"Người nửa mù chữ" như nàng xấu hổ, nhớ tới mình đến nay còn chưa học hết chữ phồn thể, Tiểu Ngọc hơi cảm thấy buồn bực.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, hôm nay ngọn gió nào lại thổi tỷ tới đây?" Chỉ nghe một giọng cười thanh thúy, Tú Tâm chưa vào nhà, âm thanh thăm hỏi đã tới trước một bước, Tiểu Ngọc vừa từ trên ghế đứng dậy, Tú Tâm như một làn gió thơm đi tới trước mặt nàng, trên gương mặt tươi cười ngọt ngào: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, làm muội nhớ muốn chết!"

Tiểu Ngọc thầm nói cô nương ngươi thật là biểu hiện nhiệt tình như lửa, đáng tiếc ta không phải là nam, nếu không đã bị sự thân thiết này mê hoặc. Tiểu Ngọc nói: "Đã muốn đến thăm muội muội từ sớm, tiếc là công việc bừa bộn, hôm nay mới rảnh rang đôi chút, không quấy rầy muội muội chứ?"

Tú Tâm mời Tiểu Ngọc ngồi xuống, quay đầu lại bảo Nhàn Nhàn gọi người đưa điểm tâm tới, còn nói: "Tỷ tỷ sao lại nói vậy, nhờ tỷ tỷ để mắt tới, mới gọi muội một tiếng muội muội, hai tỷ muội chúng ta còn nói gì quấy rầy? Tỷ tỷ đến thăm muội, đó là muội tam sinh hữu hạnh, Tú Tâm nghênh đón từ xa mới phải, hôm nay ngược lại Tú Tâm chậm trễ."

https://thuviensach.vn

Tú Tâm không hổ là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, danh hoa giao tiếp, thuận miệng nói ra những câu đều giống như móc tâm đào phổi, nhưng sẽ không làm người khác cảm thấy là cố ý lấy lòng, loại giao tiếp này Tiểu Ngọc còn lâu mới sánh kịp. Tiểu Ngọc nâng trà xanh lên uống một hớp, đi vào vấn đề: "Hải Đường muội muội tốt không?"

Nói đến Hải Đường, Tú Tâm càng thêm nhiệt tình vài phần: "Làm phiền tỷ tỷ quan tâm! Hải Đường tỷ tỷ hôm nay thật tốt rồi, tuy nói trên mặt vẫn có dấu vết, nhưng đến đêm thất tịch hôm đó, thoa chút son phấn, cũng có thể che dấu đi. Thuốc của Tỷ tỷ thật là thần kì, hôm kia Hải Đường nói với muội, chờ qua đêm thất tịch, muốn đặc biệt đưa một bàn tiệc rượu tới đa tạ tỷ tỷ đây."

Tiểu Ngọc khẽ mỉm cười: "Tiệc rượu à, miễn đi, có điều trước mắt ta có một việc khó khăn muốn nhờ muội muội giúp một tay."

Tú Tâm nghe vậy biến sắc, nghiêm mặt nói: "Tỷ tỷ cần gì ở Tú Tâm, xin cứ nói."

"Chỗ của muội, có những cô nương ăn nói lanh lợi không? Không cần nhiều, bốn năm người là được." Tiểu Ngọc nói.

Tú Tâm tươi cười, nói: "Chỗ của muội vẫn có mấy đứa bé ngoan, ăn nói lanh lợi thì không dám, nhưng cũng không tính là ngốc." Vừa đúng lúc Nhàn Nhàn bưng điểm tâm lên, Tú Tâm đợi cô để điểm tâm xuống rồi nói: "Nhàn Nhàn, em đi gọi Hồng Hương, Lăng nhi, Giảo Giảo, Trúc Huyên, Lan Y đến đây."

"Được ạ." Nhàn Nhàn vui vẻ đáp một tiếng, xoay người đi xuống gọi người. Tiểu Ngọc vừa thưởng thức trà vừa nghĩ, ừ, Nhàn Nhàn này thật là trợ thủ đắc lực của Tú Tâm. Nghĩ đến Huệ nương nhà mình, tuy nói thuần phác, đầu óc hơi cổ hủ, không đủ linh hoạt ứng biến, nếu phải làm nên sự

https://thuviensach.vn

nghiệp, thì không giúp được nàng nhiều. Phải tìm người đắc lực tới giúp mình mới đúng.

Tú Tâm nói: "Tỷ tỷ, thử một chút điểm tâm nhà muội có ngon hay không? Đây là bánh Phù Dung, đầu bếp mới vừa làm, đúng là điểm tâm hợp thời." Tú Tâm làm việc rộng rãi, không hề không hỏi Tiểu Ngọc mượn người của nàng làm gì, Tiểu Ngọc đối với nàng lại thêm mấy phần bội phục.

Từ lúc vào vườn này, thấy đình đài như rừng, tôi tớ như mây, lúc này lại thấy nàng mời đầu bếp mới, Tiểu Ngọc đối với chi tiêu của Thúy Nhã Viên thật là chắc lưỡi hít hà. Muốn chống đỡ một cơ ngơi lớn như vậy, Tú Tâm tuyệt đối không phải cô gái đơn giản, Tiểu Ngọc tự hỏi mình bây giờ còn không thể tự lập được như vậy.

Nếu Tú Tâm năng lực phi phàm, có thể sẽ là một đối tác tốt?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Lục Ba Bố Trang

Tiểu Ngọc nhặt lên một cái bánh Phù Dung nho nhỏ đưa vào trong miệng, quả nhiên có mùi hoa sen đặc trưng, vừa ngọt lại mềm, nhưng không làm người ta cảm thấy ngán, thật là mỹ vị. Tiểu Ngọc khen ngợi vài câu, thì thấy Nhàn Nhàn dẫn theo bốn năm cô bé dễ thương đi vào phòng.

"Đây đều là những tiểu cô nương trong vườn muội mới mua, cũng có chút nhan sắc, tỷ tỷ xem được không?" Tú Tâm nói.

Tiểu Ngọc quan sát hồi lâu, còn bảo bọn họ báo danh tính, nghe giọng nói trong trẻo thanh tao, sau đó hài lòng nói với Tú Tâm: "Muội muội thật biết dạy người, những cô nương này ai cũng dịu dàng như nước!"

Nghe Tiểu Ngọc khen nàng, Tú Tâm thản nhiên cười, khiêm tốn vài câu, trong lòng cũng rất vui vẻ. Tiểu Ngọc để Nhàn Nhàn dẫn người đi, sau đó bảo Huệ nương lấy ra mười mấy bình nhỏ trong túi, nói với Tú Tâm: "Tú Tâm muội muội, những thứ này, là tỷ tỷ muốn muội giúp đỡ!"

Tú Tâm lộ vẻ nghi hoặc, Tiểu Ngọc không phải hỏi nàng mượn người sao, tại sao lại nói sang chuyện khác?

"Muội xem những thứ thuốc này trước." Tiểu Ngọc cười bí ẩn, Tú Tâm nghe nàng nói vậy, liền cầm những bình sứ lên xem. Bình sứ nhỏ vừa lòng bàn tay, lung linh dễ thương, phía trên vẽ họa tiết hoa sen, có mấy chữ tiểu triện viết "Mỹ ngọc băng tuyết phấn". Lại cầm một chai khác, trên ghi "Mỹ ngọc thanh lương cao", còn có một bình viết là "Mỹ ngọc tịnh bạch sương"

https://thuviensach.vn

. Tú Tâm càng xem càng kỳ quái, mắt nhìn Tiểu Ngọc, do dự hỏi: "Những thứ này là. . . . . ."

Tiểu Ngọc cười dài nói: "Muội muội, từ từ nghe ta nói . . . . . ."

Cho đến mặt trời ngã về tây, Tiểu Ngọc mới rời khỏi Thúy Nhã Viên, mà Tú Tâm tiễn nàng đến tận cửa lớn. Đã sớm có người của Thúy Nhã Viên gọi kiệu dùm nàng, Tiểu Ngọc trước khi lên kiệu nói với Tú Tâm: "Muội muội, huấn luyện những tiểu cô nương này, có thể phải làm nhanh, nhất định phải xong trước đêm thất tịch."

Tú Tâm cười nói: "Tỷ tỷ cứ yên tâm, bảo đảm làm thỏa đáng cho tỷ!"

Chờ kiệu của Tiểu Ngọc dần biến mất ở góc đường, Tú Tâm vẫn hứng thú nhìn về hướng nàng đã đi xa, Nhàn Nhàn nhìn nụ cười thần bí trên mặt Tú Tâm, hỏi một câu: "Tiểu thư, người xem chủ ý của Tiểu Ngọc cô nương, khả quan sao?"

Tú Tâm trầm ngâm hồi lâu, mới phun ra một câu: "Cho dù có được hay không, tỷ ấy dám buôn bán như vậy, cũng đã là kỳ tài khó lường. Không biết ngày sau sẽ thế nào. . . . . ."

Trở lại Tống gia, Tống Tiềm đã về nhà. Huệ nương vội vàng xuống bếp nấu cơm, Tiểu Ngọc nói với chị: "Huệ nương, chị cũng mệt rồi, tùy ý làm chút gì đó ăn là được, đừng quá cầu kỳ."

Tống Tiềm thấy Tiểu Ngọc hôm nay về muộn, ngạc nhiên hỏi: "Hôm nay đã bận rộn đến nơi nào rồi?"

Tiểu Ngọc đặt mông ngồi trên ghế thái sư trong phòng khách, cầm chum trà nhỏ uống vài ngụm, mới nói: "Ai, mệt chết đi được. . . . . Sáng sớm đến Thanh Tâm đường của Thích đại phu xem các công nhân mài thuốc, lại đi xưởng gốm Hồ gia bên Tô Đê thúc giục người ta nung bình sứ, còn đến Thúy Nhã Viên một chuyến."

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nghe hai chuyện trước còn không có phản ứng gì, nghe được"Thúy Nhã Viên", thì giật mình: "Nàng đi Thúy Nhã Viên?"

Tiểu Ngọc vừa xoa chân vừa liếc Tống Tiềm một cái: "Đúng vậy, đi thăm Tú Tâm cô nương của ngươi."

"Cái gì của ta. . . . . ." Tống Tiềm gấp đến đổ mồ hôi, đến nói chuyện cũng cà lăm: "Ta không có. . . . . Thật mà, lần trước cái đó không, không phải là. . . . . ."

"Được rồi, chỉ đùa một chút thôi! Nhìn ngươi gấp như vậy kìa, không có khiếu hài hước gì cả." Tiểu Ngọc bĩu môi, thuận tay cầm quạt hương bồ lên quạt, thời tiết nóng quá! Nhưng tâm trạng của nàng chẳng biết tại sao lại rất sáng sủa, nhìn bộ dạng Tống Tiềm kia hổn hển giải thích, nàng đột nhiên cảm thấy ăn cơm rất ngon.

Tiểu Ngọc nói nguyên nhân đến Thúy Nhã Viên với Tống Tiềm, dĩ nhiên nàng sẽ không nói quá cặn kẽ, Tống Tiềm là người vừa nhìn có vẻ hời hợt, trên thực tế lại khôn khéo hơn người, nói toàn bộ kế hoạch của mình, hắn nhất định sẽ nghi ngờ mình như thế nào nghĩ ra chuyện kì lạ như thế, tiếp theo sẽ hỏi tới không ngừng. . . . . Haiz, thật hy vọng hắn là một nam nhân thật thà chất phác. Người quá sắc sảo không dễ lừa, thật khó chơi!

Tống Tiềm cũng có chút miễn dịch với tầng tầng lớp lớp chiêu trò của Tiểu Ngọc, nghe nàng nói kế hoạch mặc dù kinh ngạc, cũng không nói thêm gì, chỉ dặn dò nàng đừng làm quá mệt nhọc.

Nhưng thời gian cấp bách, muốn không mệt mỏi cũng không được. Buổi tối Tiểu Ngọc lấy giấy Tuyên Thành trong thư phòng, cầm bút vừa viết viết vẽ vẽ, Tống Tiềm đang đọc sách bên cạnh tò mò hỏi nàng: "Nàng lại đang làm thứ gì?"

"Ta lập lịch trình (tương tự cái thời khóa biểu và thời gian biểu). . . . . Ôi, quá gấp gáp rồi." Tiểu Ngọc theo bản năng cắn cán bút, đây là thói quen

https://thuviensach.vn

từ thời tiểu học, không đổi được. Tống Tiềm nhìn động tác đáng yêu của nàng, cười nhẹ một tiếng.

"Ngươi cười cái gì?" Tiểu Ngọc trừng hắn một cái, "Người ta đang rầu rĩ đây."

"Không có cười cái gì đâu . . . . . Nàng lập lịch trình ngày mai? Lại muốn đi đâu nha?" Tống Tiềm nhịn cười, cố ý tìm chuyện nói.

"Ngày mai ta muốn đi bố trang (tiệm vải)!" Tiểu Ngọc nhìn vào lịch trình rồi ngẩng người, ừ, màu sắc trang phục nên phối sao đây?

Xung quanh Tống gia là phường dệt nhuộm, nơi này có rất nhiều bố trang, Nhà trước bán vải may quần áo, nhà sau canh cửi nhuộm vải, vừa làm vừa bán, rất nhộn nhịp. Tiểu Ngọc thường ngày ra ra vào vào nơi đây, nhưng lại không có ấn tượng gì với mấy cái bố trang này, thật ra thì tới cổ đại lâu như vậy, còn chưa có mua bộ quần áo nào, đều mặc xiêm áo trong rương đồ cưới. Không còn cách nào, quần áo cổ đại còn chưa thể kích thích ham muốn mua sắm của nàng, hơn nữa mắt thẩm mỹ hai mươi mấy năm không thể một sớm một chiều là có thể thay đổi. Nàng đang cố gắng thích nghi với xã hội này, nhưng trước mắt xem ra, còn cần chú ý nhiều hơn mới được.

Tiểu Ngọc và Huệ nương loanh quanh mấy bố trang lớn nhỏ ở đây nửa ngày, sau khi đi dạo thiếu chút nữa cảm nắng, Tiểu Ngọc rút ra một kết luận —— Quần áo phụ nữ người Tống, không phải mắc bình thường đâu!

May một bộ y phục dân thường, giá tiền cũng không tính là cao, một bộ áo dài khoảng mấy trăm văn tiền là có thể mua được. Nhưng mà, giá tiền trang phục nữ, cũng đắt kinh khủng, một bộ bình thường vải thô, tính luôn vải vóc và công thợ luôn cũng mất năm quan tiền, hơn nam trang mười lần. Đừng nói những váy áo thêu hoa, trang phục nữ sa hoa, giá cả trên trời luôn, một bộ trang phục nữ hạng sang với một bộ lễ phục Kỷ Phạm Hi ở

https://thuviensach.vn

hiện đại giá tiền không khác nhau lắm (bạn không biết đó là gì nữa). Tiểu Ngọc đi dạo xanh cả mặt, Thượng Đế ơi, thì ra Mai gia cho y phục đáng tiền như vậy, không trách được trước khi xuất giá Minh Châu tiểu thư một mực nói đồ cưới của nàng có bao nhiêu y phục đẹp, muốn dùng thứ này dụ dỗ nàng nghe lời.

Đầu Tiểu Ngọc bắt đầu đau, nàng cần may đồng phục cho những tiểu cô nương trong vườn của Tú Tâm, không nghĩ tới phí tổn cao như vậy.

"Phu nhân, nếu không, chúng ta đi đến hẻm nhỏ tìm thử? Những bố trang nhỏ may xiêm áo, so với tiệm lớn thì có rẻ hơn đôi chút." Huệ nương nghĩ cách cho Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cười khổ tiếp tục cầm dù lên, đi tới những hẻm nhỏ, những bố trang nhỏ này may áo giá rẻ hơn, chỉ sợ làm ẩu, mặc vào có vẻ cấp bậc thấp.

Đi dạo một hồi, Tiểu Ngọc đột nhiên phát hiện một bản hiệu cũ kỹ trong ngỏ nhỏ, trên đề "Lục Ba bố trang" bốn chữ to. (lục ba: sóng xanh)

"Tên của bố trang này, sao lại kì lạ vậy?" Trên đường Tiểu Ngọc đi, nhìn thấy bố trang đều có tên như "Trần ký" , "Tiết ký" ... Tên Lục Ba bố trang này thật sự đặc biệt, Tiểu Ngọc không nhịn được đi tới trước cửa bố trang này.

Cửa lớn trong bố trang khẽ mở ra, bên trong yên tĩnh, không giống như có người ở. Tiểu Ngọc ghé đầu vào, gọi một tiếng: "Có ai không?"

"Tới đây!" Theo giọng nói cất lên, một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi vội vã nhẹ nhàng đi ra, nàng mặc áo vải thô mùa hè, hai ống tay áo vén lên cao, trên tay còn dính phẩm nhuộm.

Thiếu phụ cười nói với hai người: "Hai vị nương tử là muốn mua vải, hay là may quần áo?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc trả lời: "Muốn may mấy bộ xiêm áo, không biết thủ nghệ tiệm chị như thế nào. Có hàng mẫu không?"

"Có có." Nhìn thiếu phụ kia cũng là người dứt khoát, chị vừa mời hai người vào, vừa gọi hướng vào trong nhà: "Cô chủ, có khách tới!" Thiếu phụ xoay đầu cười xuề xòa với hai người, nói: "Chủ tiệm chúng tôi vẫn còn làm việc ở phía sau, mời hai vị vào nhà ngồi chờ một chút!"

Tiểu Ngọc nghĩ cũng đã tới đây, ngồi một chút cũng tốt, dù sao phơi mặt trời ban trưa cũng độc hại lắm, đang muốn tìm một chỗ mát trú chân. Lại nói, bố trang nhỏ này có cũ một chút, nhưng dọn dẹp rất ngăn nắp, không nhiễm một hạt bụi, trong sân sau cũng trồng hoa cỏ, sắc màu rực rỡ, vừa bước vào đã thấy bớt nóng vài phần, xem ra gia đình này tuy nói là làm thợ, nhưng cũng không thô bỉ, thậm chí là có chút am hiểu thưởng thức cuộc sống.

Tiểu Ngọc đi theo thiếu phụ vào trong nhà, vừa ngồi xuống, thì nghe tiếng một cô gái trẻ tuổi nhàng nhạt nói: "Cúc tỷ, có khách đến ư?"

Tiểu Ngọc ngoáy đầu tìm, nhìn thấy một thiếu nữ cao gầy chậm rãi đi vào phòng . Cô gái này tuổi khoang đôi mươi, tóc xõa ngang lưng, búi một búi tóc trên đầu dùng cây trâm cố định, trên mặt không thoa phấn trang điểm, mặc áo vải thâm với váy trắng, toàn thân trên dưới không có món trang sức nào, quả nhiên là áo gai quần vải, trắng trong thuần khiết vô cùng. Nhưng ngay cả ăn mặc giản dị thế, cũng không cách nào che dấu dung mạo thanh tú xinh đẹp của nàng, còn có khí chất điềm tĩnh trí viễn không màng danh lợi khi nàng giơ tay nhấc chân vô tình để lộ ra, làm cho người trước mắt bừng sáng.

Tiểu Ngọc không nghĩ rằng “núi sâu có chim quý, nhà nát giấu trân châu”, trong một nhà nhỏ tầm thường như vậy cũng tìm được mỹ nhân thoát tục nhường này, ngược lại mở rộng tầm mắt. Thiếu phụ được gọi là

https://thuviensach.vn

Cúc tỷ bận rộn giới thiệu Tiểu Ngọc: "Vị này là đương gia của bố trang chúng tôi - Tư Đồ cô nương."

Vị Tư Đồ cô nương kia gặp khách hàng là hai vị nương tử, dáng vẻ càng thêm thong dong, hơi khom người, nói: "Ta là Tư Đồ Thanh Tranh, không biết hai vị muốn may xiêm áo gì?"

Tiểu Ngọc hỏi: "Ta muốn làm năm bộ xiêm áo tỳ nữ, dùng vải đay bình thường, bao nhiêu tiền một bộ?"

Tư Đồ cô nương hỏi: "Muốn thêu hoa không? Có đường viền không?"

"Không đường viền. Hoa không cần thêu, chẳng qua là trước ngực áo muốn thêu hai chữ to." Tiểu Ngọc sớm nghĩ xong.

"Nếu mua vải vóc ở cửa hàng của chúng tôi thì . . . . . một quan tiền đi." Tư Đồ cô nương nhẹ nhàng nói.

Một quan tiền? Oa! Vậy so sánh với giá bên ngoài rẻ hơn rất nhiều! Tiểu Ngọc có chút không dám tin —— con người ta bình thường là như vậy, muốn mua đồ giá rẻ, lại không dám tin đồ giá rẻ —— thiệt hay giả?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Sóng Gió Tranh Gia Sản

Tư Đồ cô nương cũng không nhiều lời, chẳng qua là mời các nàng đến nội thất xem thử chiếc áo nàng đang may. Bọn họ vừa đi, Cúc tỷ vừa khen: "Hai vị nương tử, các người không biết đâu, tay nghề Tư Đồ cô nương của chúng tôi, ở thành Lâm An thành cũng là xếp hàng nhất nhì, nếu nói nàng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất đâu! Nói về may y phục đi, ai không phải dựa theo mẫu mới may được quần áo? Cô nương của chúng tôi không cần mẫu, cầm kéo lên là có thể cắt vải, đường kim mũi chỉ đều thẳng tắp, khi mặc vào, giống như dán vào thân thể của người vậy, không nói cũng biết là rất vừa người!"

Tiểu Ngọc nghe Cúc tỷ giới thiệu thao thao bất tuyệt, không nhịn được bật cười, vị Cúc tỷ này giống như nhân viên bán hàng đa cấp ở đời sau vậy, không làm Makerting thật là lãng phí tài năng của chị mà! Tư Đồ cô nương nghe được tiếng cười, quay đầu lại nhìn Tiểu Ngọc, làn thu thủy (đôi mắt) kia tựa như có thể nói chuyện vậy. Nàng nói với Cúc tỷ: "Cúc tỷ, đừng làm cho khách chê cười, ta nào có tốt như chị nói vậy?"

Cúc tỷ nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Cô chủ, ta cũng chỉ nói thật thôi mà!"

Vừa lúc đó, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng xôn xao, nghe thấy một giọng nam thô trầm lớn tiếng gọi: "Thanh Tranh con ta, con có nhà không?"

Theo âm thanh kia, liền nhìn thấy vài người có nam có nữ rầm rầm rộ rộ tiến vào sân nhỏ của bố trang, sân viện vốn không lớn nên giờ có vẻ chật chội.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc ở Lâm An một đoạn thời gian, biết cái gì gọi là nam nữ không thể gặp mặt ... Nhưng lễ giáo như vậy chỉ dùng cho tầng lớp thượng lưu, những cô nương nhà nghèo vẫn phải xuất đầu lộ diện ra ngoài làm công kiếm tiền, thỉnh thoảng cũng vẫn có nói chuyện với đàn ông. Những người này xông tới tuy nói là vô lễ, nhưng cũng là có thể chấp nhận được.

Dẫn đầu là một người đàn ông mặc trường sam đen vải thô, tuổi trên dưới năm mươi, khuôn mặt thô đen có hơi sưng vù mở miệng nói: "Con gái, mấy ngày không gặp, con lại gầy đi nhiều!"

Tư Đồ cô nương khom người hành lễ, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Bá phụ có lòng."

"Haiz! Con bây giờ quá cực khổ! Hôm nay ta trên đường vô tình gặp được bà mối Khương, bà nói có mấy công tử nhà giàu nhờ bà kiếm một thê tử hiền tuệ, ta thấy Thanh Tranh con cũng hiền thục, có điều, tuổi cũng không nhỏ, nên mau chóng tìm nhà chồng hưởng phúc thanh nhàn mới phải, liền mời bà mối Khương đến đây. Bà chị đây xem cháu gái ta như thế nào?"

Bà mối Khương vóc người nhỏ gầy mặt đầy nếp nhăn, cười lên giống hoa cúc héo, nhìn Tư Đồ cô nương từ đầu tới chân mấy lần, chậc lưỡi khen ngợi nói: "Lão thân nửa đời mai mối, chưa từng gặp cô nương nào lung linh như nước thế này! Tướng mạo như vậy, lại còn tính tình nữa, sao có thể lo gả không được? Ông anh Tư Đồ, ta bảo đảm tìm cho cô nương nhà các người người chồng tốt!"

Tư Đồ cô nương mặt mũi bình tĩnh không gợn sóng, cũng không bởi vì bọn họ bàn bạc chuyện chung thân của mình mà ngượng ngùng nhăn nhó, hoặc giả cố làm vẻ căng thẳng, Tiểu Ngọc ở bên cạnh nhìn cảm thấy kì lạ, công phu bình tĩnh của vị cô nương này: thời nay hiếm có. Chỉ nghe Tư Đồ cô nương chậm rãi mở miệng nói: "Bá phụ trước sau như một yêu thương Thanh Tranh, Thanh Tranh cảm kích vạn phần. Chẳng qua Thanh Tranh

https://thuviensach.vn

trước đó vài ngày đã từng nói, gia phụ hài cốt chưa lạnh, Thanh Tranh còn đang chịu tang, không dám tự ý đàm luận hôn gả, chỉ có thể phụ lòng bá phụ ưu ái."

Tiểu Ngọc và Huệ nương, Cúc tỷ đứng trong góc cách mọi người khá xa nhìn cảnh này, đột nhiên khóe mắt nàng liếc thấy căm phẫn trên mặt Cúc tỷ, cảm thấy rất kỳ lạ. Lại nghe lão kia cười khan hai tiếng, nói: "Con gái nói sai rồi! Nam đại đương hôn, nữ đại đương giá (nam quan trọng là cưới vợ, nữ quan trọng là gả chồng), tuy nói trăm điều lấy hiếu làm đầu, nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ, phong tục Lâm An chúng ta cũng có lệ thường con gái trước ngày cúng thất tuần của cha thì xuất giá, Thanh Tranh con cần mau chóng quyết định, để cha con trên trời có linh thiên cũng được an lòng! Ta nghĩ người anh em của ta cũng sẽ vui mừng khi biết con có nơi có chốn, con nói có phải không?"

Tư Đồ cô nương không hề nao núng, vẫn bình tâm tĩnh khí trả lời: "Công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ, muôn ngàn lần dù chết cũng khó báo đáp, Thanh Tranh hiện giờ một lòng muốn giữ đạo hiếu với phụ thân, chuyện hôn nhân, đừng nên nhắc lại!"

Giọng nói của nàng mặc dù bình thản, lại nói như đinh đóng cột, lộ ra sự kiên định không thể phản bác. Lão kia đổi sắc mặt, muốn nói lại thôi, hừ một tiếng. Bà mối Khương lại nói: "Cô nương, ngươi đừng cho là hôm nay dáng dấp ngươi như hoa thủy tiên, liền tâm cao khí ngạo, muốn đắn đo chọn người giàu sang, nhưng con gái cũng có thì, ngươi cứ chọn chọn lựa lựa, qua hai ba năm, tuổi càng lớn, đừng nói là người gia thế trong sạch, chỉ là làm bà chủ gia đình bình thường, ngươi cũng chưa chắc có thể làm được! Lúc đó cũng đừng khóc lóc van xin bà mối Khương ta đây tìm một tấm chồng, có khi phải làm vợ kế người ta đấy."

Tư Đồ cô nương không nói một lời, Cúc tỷ lại tức giận xanh mặt. Tiểu Ngọc không nén nổi tò mò, tiến tới nhỏ giọng hỏi Cúc tỷ: "Đây là chuyện gì xảy ra vậy?"

https://thuviensach.vn

Cúc tỷ đang muốn tìm người bộc bạch, liền hạ thấp giọng kể chuyện lại một lần.

Thì ra "Lục Ba bố trang" là phụ thân Tư Đồ Ba đã mất của Tư Đồ cô nương xây dựng , để tạo ra chút khác biệt, đã bỏ đi họ, chỉ dùng tên làm tên tiệm. Tư Đồ Ba từ một học việc ở bố trang làm nên sự nghiệp, vài chục năm nay cẩn trọng cần cù chăm chỉ, cuối cùng tích lũy được cơ ngơi này, tuy rằng bố trang rất nhỏ, nhưng đủ nuôi sống một nhà ba người của ông. Thê tử Lâm thị của Tư Đồ Ba cũng là tú nương nổi tiếng gần xa, tinh thông mọi thứ may vá thêu thùa, năm đó bà khoẻ mạnh là thời kì bố trang buôn bán tốt nhất. Lâm thị ba năm trước đây bị bệnh qua đời, nhưng tài nghệ của bà toàn bộ truyền cho con gái duy nhất là Thanh Trang. Tháng trước, Tư Đồ Ba cũng bệnh nặng mà mất, Tư Đồ cô nương thành mồ côi cha mẹ,

Nhưng Tư Đồ Ba vừa mới chết, đường huynh (anh họ bên nội) của ông là Tư Đồ Đào lại tìm tới cửa. Tư Đồ Đào không có nghề nghiệp gì, trong nhà ba con trai cùng với lão một giuộc như nhau, đều là lưu manh vô lại trên đường. Tư Đồ Đào thấy đường đệ không con nói dõi, đã nổi lòng tham với Lục Ba bố trang, muốn trắng trợn nuốt trọn sản nghiệp này. Chỉ là Tư Đồ Thanh Tranh chưa xuất giá, một tay cầm giữ, nên không thể chiếm được. Bởi vì Tống luật quy định, con gái chưa gả còn ở nhà, có thể quản lý gia sản cùng huynh đệ, mà Tư Đồ Ba chỉ có một con gái, cho nên toàn bộ sản nghiệp này đều là của Tư Đồ Thanh Tranh .

Vì vậy, Tư Đồ Đào liền tới khuyên Tư Đồ Thanh Tranh lập gia đình, hai lần trước một mình đến cửa, nhưng lần này ngay cả bà mai cũng mời tới, quyết ý muốn thuyết phục cháu gái xuất giá.

Tiểu Ngọc nghe chuyện như thế, trong lòng cũng phẫn nộ, hạng người gì vậy chứ!

Lúc này Tư Đồ Đào còn nói: "Thanh Tranh, bá phụ cũng là có ý tốt. Chẳng lẽ con muốn ở trong nhà hiu quạnh tới cuối đời? Phụ thân con ra đi

https://thuviensach.vn

quá vội vàng, nếu không đệ ấy chắc cũng sẽ tìm cho con một mối hôn sự tốt rồi mới yên tâm đi. Lại nhớ tới người anh em số khổ của ta. . . . ." Tư Đồ Đào giả vờ nâng tay áo lên lau mắt, Tiểu Ngọc khinh bỉ nhìn lão diễn trò, đối với kĩ thuật diễn vụng về của lão rất khinh thường.

Tư Đồ Đào nói tiếp: "Ta vừa nghĩ tới người anh em của ta đã tuyệt hậu, trong lòng ta cũng không vui vẻ gì. . . . . Thanh Tranh à, con xem, ba vị ca ca của con đều rất tôn trọng phụ thân con, nếu không, hay là để nhị ca con làm con thừa tự của cha con, giúp con chèo chống gia đình, kế thừa hương hỏa?" Lời của Tư Đồ Đào nghe như chí tình chí lý, nhưng thái độ của lão vô cùng phách lối, bộ dáng "Ta là trưởng bối thì ngươi phải nghe ta an bài".

Tiểu Ngọc ở một bên nghe, từ từ tiêu hóa lời nói của Tư Đồ Đào..., nhất thời hiểu được. Ừ, đây chính là nối dõi tông đường như lời người xưa hay nói, trong nhà nếu không có con trai thừa tự, thì sẽ nhận một đứa trẻ trong gia tộc nuôi dưỡng để thừa kế hương hỏa. Thật là biện pháp thâm độc! Như vậy chẳng phải danh chánh ngôn thuận cướp lấy tài sản của Tư Đồ cô nương sao?

Gương mặt Tư Đồ cô nương lạnh lẽo, đưa tay xoa giữa hai hàng lông mày nói: "Chèo chống gia đình, nối dõi tông đường, những chuyện này, Thanh Tranh tự có tính toán, thúc phụ mời!" Dứt lời, lại không để ý tới mọi người, xoay người đi vào trong nhà.

"Tư Đồ Thanh Tranh, đừng tự cho mình là đúng! Ngươi cũng chỉ là người ngoài mà thôi!"

Một gã thô tục ngăn Tư Đồ cô nương lại, giọng điệu cực kỳ phách lối: "Tư Đồ Thanh Tranh, nhà ngươi đã sớm tuyệt hậu rồi, hôm nay ta chịu làm con thừa tự đến nhà ngươi giúp ngươi chống đỡ gia đình, ngươi hẳn là cám ơn nhà ta mới phải, chừng nào đến phiên một nữ nhân như ngươi định đoạt?" Gã kia chính là con thứ của Tư Đồ Đào, Tư Đồ Giới, cũng là côn đồ đầu đường xó chợ, quanh đây không người nào không chán gã.

https://thuviensach.vn

Cúc tỷ cũng không nhịn được nữa, vọt tới giữa Tư Đồ cô nương và Tư Đồ Giới, hai tay chống nạnh quát lớn với Tư Đồ Giới: "Ngươi sao có thể vô lễ với cô chủ nhà ta như thế?"

Tư Đồ Giới trừng mắt trâu, giơ bàn tay to lên muốn đánh vào mặt Cúc tỷ, cuối cùng gã nhớ tới nơi đây là địa bàn của Tư Đồ Thanh Tranh, cố nén giận rút tay lại. Cúc tỷ không sợ hãi chút nào, vẫn không buông tha nói: "Sao hả? Ngươi còn muốn đánh người?"

"Cúc tỷ, thôi." Tư Đồ Thanh Tranh sợ Cúc tỷ bị thua thiệt, kéo chị về phía mình. Hai bên ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, nhất thời không khí trở nên căng thẳng.

Tiểu Ngọc đột nhiên đến gần Tư Đồ Đào, cười nhẹ nói: "Vị đại thúc này, đừng nóng giận nha!"

"Ngươi là ai?" Tư Đồ Đào không hiểu rõ, tiểu nương tử này từ đâu nhô ra? Lúc lão dẫn người xông vào một lòng muốn tìm Tư Đồ Thanh Tranh, người chung quanh cũng bị lão tự động bỏ quên.

"Ta là hàng xóm, tìm Tư Đồ cô nương may vài bộ xiêm áo. Ai da, đại thúc, xem ra ngài cũng thật vất vả, huynh đệ đã qua đời, ngài còn phải thay ông quan tâm chuyện hậu thế, hai năm nay người có lương tâm lại tốt bụng như ngài thật không còn nhiều đâu! Ít nhiều cũng phải trình quan phủ Lâm An viết tụng văn cho ngài (văn ca ngợi), để cho tất cả mọi người noi gương ngài mới phải!" Tiểu Ngọc ra sức thổi phồng.

Tư Đồ Đào chưa từng nghe người khác khen mình, lập tức bối rối, kế tiếp có một cảm giác hư vinh không diễn tả được giống như từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, thì ra được người ta khen ngợi cảm giác tốt như vậy, 嗬嗬嗬嗬. . . . . .

Cúc tỷ vừa nghe những lời này cảm thấy là lạ, làm sao vị tiểu nương tử này vừa rồi nghe chị nói chuyện ác của Tư Đồ Đào biểu hiện còn rất tức

https://thuviensach.vn

giận, thế nào lại đổi chiều gió rồi đây? Tư Đồ Thanh Tranh thờ ơ lạnh nhạt, trên mặt không quan tâm hơn thua.

"Ai, nỗi khổ tâm của ta, thật là nhật nguyệt chứng giám mà. . . . . ." Tư Đồ Đào liền thuận thế thở than hai tiếng, thật ra lão cũng không muốn làm quá cương với Tư Đồ Thanh Tranh, dù sao lão không phải đại ca ruột của Tư Đồ Ba, về tình về lý cũng không quá chính đáng.

"Đúng vậy a! Đại thúc ngài thật là hình mẫu đạo đức của thành Lâm An, có thể mạo hiểm để người xung quanh chỉ trích lâm vào tính huống nguy hiểm, một lòng một dạ suy nghĩ vì Tư Đồ cô nương, ta nghe rất cảm động nha. . . . . ."

Sắc mặt Tư Đồ Đào trở nên khó coi, cái gì gọi là bị người xung quanh chỉ trích?

"Đại thúc, ngài cũng biết hôm nay thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay mà, ngài làm như vậy, tất cả mọi người sẽ hiểu lầm ngài muốn chiếm đoạt gia sản của Tư Đồ cô nương . . . . . Nhưng mà ngài một chút cũng không thèm để ý người đời hiểu lầm, loại này đạo đức tốt ở xã hội bây giờ thật là phượng mao lân giác a!" (lông phượng hoàng với sừng kì lân, chỉ vật hiếm có khó tìm)

Sắc mặt mấy người Tư Đồ Đào, Tư Đồ Giới, bà mối Khương tất cả đều biến đổi.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Trước Đêm Thất Tịch

Chiếm đoạt gia sản, bốn chữ này từ trong miệng Tiểu Ngọc nói ra, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt tại chỗ.

Tư Đồ Đào muốn ép Tư Đồ Thanh Tranh xuất giá, để cho Tư Đồ Giới cho làm con thừa tự đến nhà Tư Đồ Ba, chính là vì Lục Ba bố trang của Tư Đồ Ba, mục đích này Tư Đồ Thanh Tranh cũng biết rõ, nhưng không ai đi chọc thủng bức rèm cửa mỏng manh này.

Nhưng Tiểu Ngọc là người ngoài, nàng không có quan tâm nhiều như vậy, ngươi không phải là muốn tranh gia tài sao? Ta xem ngươi còn không biết xấu hổ, nếu ta đã nói đến nước này rồi mà ngươi vẫn kiên trì mai mối cho Tư Đồ cô nương, vậy thật sự đã phạm tội "Chiếm đoạt gia sản" rồi đó.

"Cái gì. . . . . Nói cái gì! Ai dám nói ta như vậy!" Tư Đồ Đào ấp a ấp úng phản bác, nét mặt già nua đỏ lên. Lão cũng không phải ngốc, nghĩ một chút cũng biết tiểu nương tử này vốn không phải khen lão, mà là nói chuyện giúp Tư Đồ Thanh Tranh. Vấn đề là nàng lập tức vạch trần ý đồ của lão, da mặt Tư Đồ Đào dù có dày, cũng không thể giữa ban ngày ban mặt tranh giành gia sản của đường đệ —— dù sao trong họ Tư Đồ, cũng không phải chỉ có một mình nhà của lão!

Bà mối Khương không muốn mất mặt, viện cớ đi trước, tiếp đến cha con Tư Đồ Đào cũng căm hận rời khỏi. Tư Đồ Giới đi tới cửa lớn, lại quay đầu lại hung ác nói: "Tư Đồ Thanh Tranh, ta lại muốn nhìn xem một phụ nữ không có chồng làm sao quản lý tài sản!"

https://thuviensach.vn

Bọn người này vừa ra cửa, Cúc tỷ liền xông tới đóng cửa lại, còn dùng sức mắng một câu: "Không biết xấu hổ!"

Tiểu Ngọc thở phào nhẹ nhõm, xem ra tính tình người cổ đại cũng còn thuần phác lắm, ngay cả côn đồ cũng sợ láng giềng đàm tiếu, da mặt mỏng hơn người đời sau nhiều. Nhớ tới đám người Phù Dung tỷ, La Phượng tỷ mặt dày như tường đồng da sắt, Tiểu Ngọc lại thở ra.

Tư Đồ Thanh Tranh cúi thấp đầu với Tiểu Ngọc: "Cám ơn tiểu nương tử lên tiếng giúp đỡ."

"Không cần. . . . . Chỉ góp thêm vài ba câu thôi. Tư Đồ cô nương, nhìn cô dịu dàng yếu ớt, không ngờ cũng mạnh mẽ như vậy, có cá tính, ta thích!"

Lời của Tiểu Ngọc khiến vẻ mặt Tư Đồ cô nương toát lên chút nghi ngờ, lời nói của vị nương tử này thật làm người ta có chút khó hiểu mà? Tiểu Ngọc cũng biết mình lại không cẩn thận nói nhầm lời không hợp thời đại, cười ha ha cho qua chuyện. Mắt thấy sắc trời không còn sớm, Tiểu Ngọc vội vàng bàn chuyện màu sắc xiêm tỳ nữ và chữ thêu với Tư Đồ cô nương, Tư Đồ cô nương nghe xong trả lời: "Nương tử xin yên tâm, loại xiêm áo này, Thanh Tranh có thể làm được."

Tiểu Ngọc và Tư Đồ cô nương hẹn ngày nào làm xong thì cho Huệ nương tới lấy hàng, liền vội vã cáo từ.

Tay nghề của Tư Đồ cô nương quả nhiên cao siêu như Cúc tỷ nói, thậm chí còn cao hơn một bậc. Hai ngày sau, Tiểu Ngọc ở Thúy Nhã Viên nhìn năm tiểu cô nương trong sắc áo xanh nhạt, cảm thấy hết sức hài lòng. Ừ, rất tốt, vừa bắt đầu đã thành công một nửa!

"Dạy các ngươi ca hát, đã học xong chưa?" Tiểu Ngọc hỏi.

"Đã xong rồi!" Năm tiểu cô nương cùng lên tiếng trả lời, trong trẻo thánh thót nghe rất êm tai. Bọn họ vốn lấy cầm ca làm nghiệp, chất giọng tự

https://thuviensach.vn

nhiên rất tốt, học đôi câu ca hát cũng không có gì khó khắn. Tú Tâm đang ở bên cạnh nói với Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, mấy ngày nay muội đều ở đây gấp rút huấn luyện bọn họ, tỷ yên tâm."

"Vậy, chuyện chúng ta đã bàn bạc, muội và Hải Đường cũng có tập luyện chưa?"

Tú Tâm gật đầu: "Chuyện này có khó khăn gì? Cũng chỉ là đôi ba câu nói thôi. . . . . Ngược lại Thích công tử kia, hì hì, không nghĩ tới y cũng lên sàn diễn, thật là không tưởng được!"

Tiểu Ngọc nghe được sắp xếp của mình đều đâu vào đấy, không khỏi nhẹ nhõm, Tú Tâm quả là người chu đáo.

"Tú Tâm, ta đưa muội Tịnh bạch sương đã thử qua chưa?"

Tú Tâm nhoẻn miệng cười: "Đã thử rồi, quả nhiên dùng xong mặt cũng trắng hơn, còn muốn tới đòi của tỷ đây, Tiểu Ngọc tỷ tỷ cũng đừng keo kiệt nha!"

"Chỉ cần là muội dùng, bao nhiêu cũng đều được." Lời này của Tiểu Ngọc cũng không phải là khách sáo, nàng đang tính để Tú Tâm trở thành "Người đại diện" cho sản phẩm thuốc làm đẹp của nàng, thân là nhà tài trợ, đương nhiên phải tài trợ cho người đại diện! Có điều nàng quan sát kĩ Tú Tâm, lo lắng nói: "Tú Tâm, có phải gần đây muội vất vả quá không? Mắt thâm đen một vòng, có thể có tổn hại hình tượng mỹ nhân của muội đó."

"Ai!" Tú Tâm sớm xem Tiểu Ngọc là người mình rồi, cũng không dối gạt nàng, huống gì tâm sự của nàng cũng không tiện nói với người khác. Tú Tâm từ nhỏ được mẹ nuôi dạy dỗ tài nghệ xuất sắc, lúc ở Bình Giang phủ đã nổi tiếng một phương, đi tới Lâm An, cũng là tay trắng làm nên một khoảng trời, nàng đã quen tự giải quyết mọi chuyện, từ từ, người bên cạnh cũng đã quen với sự kiên cường của nàng.

https://thuviensach.vn

Nhưng dù sao nàng vẫn là cô gái mới mười mấy tuổi đầu, nàng cũng hy vọng có một người để mình dựa vào, để mình tâm sự . . . . .

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, còn không phải là vì chuyện Hội khất xảo sao!"

Tiểu Ngọc nghi hoặc nhìn Tú Tâm. Tú Tâm cho mọi người lui xuống, để người hầu châm một bình trà thơm, mời Tiểu Ngọc đến phòng của nàng ngồi.

Tiểu Ngọc thấy Tú Tâm di di đầu ngón tay, muốn nói lại thôi, nên nói: "Muội muội, muội có tâm sự gì, nói cho tỷ tỷ nghe được không? Tỷ tỷ chưa chắc có thể phân ưu giúp muội, có điều muội đã từng nghe câu này chưa? ‘ Lúc ngươi vui, ngươi chia sẻ với người khác, sẽ vui gấp bội. Khi ngươi buồn bã, ngươi nói cùng người khác, sẽ giảm bớt một nửa u buồn ’."

Tú Tâm cẩn thận suy nghĩ những lời này, hốc mắt ửng đỏ, kể từ khi mẹ nuôi lập gia đình, chưa từng có người quan tâm nàng như vậy."Tỷ tỷ, tỷ cũng biết hội khất xảo là ngày hội của chị em mình, nhưng tỷ không biết, đây cũng là cuộc thi của những cô nương thanh lâu bọn muội."

Theo như nàng nói, đêm thất tịch, tất cả thanh lâu ở Lâm An đều đóng cửa không buôn bán. Hoa khôi của các nhà ở phố Hoa đều lên sân khấu trình diễn đàn hát, ngâm thơ, xướng họa, tất cả bản lĩnh đều xuất ra hết. Dưới đài sẽ có các thân sĩ bình luận, ngay đêm đó sẽ chọn một cô nương làm hoa khôi, thêm hai cô làm hộ tinh (á khôi).

Tiểu Ngọc vừa nghe, sao? Làm sao cảm thấy giống thi hoa hậu như vậy. . . . . Ho khan một cái, cái này, rất có ý tứ nha, Tú Tâm làm gì mặt ủ mày chau? Chẳng lẽ nàng không tin mình có thể đoạt giải nhất? Tiểu Ngọc tới đây đã lâu, chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp động lòng người như Tú Tâm, hôm kia thấy Tư Đồ cô nương mặc dù mỹ lệ, nhưng dung mạo cũng thua kém mấy phần so với Tú Tâm. Huống chi Thúy Nhã Viên của nàng

https://thuviensach.vn

buôn bán làm lớn như vậy, có thể thấy Tú Tâm rất được lòng người, xem ra quen biết cũng không tệ đâu?

Tú Tâm nói: "Muội là một cô gái từ Bình Giang phủ tới, ở đây chưa tới một năm, khó khăn lắm đứng vững, lễ hội đêm thất tịch ở Lâm An, muội chưa từng tham gia. Đàn hát ca múa, muội không sợ, nhưng mà. . . . . Hải Đường tỷ tỷ nói nhỏ cho muội biết, bây giờ nhiều hoa khôi khác ở thanh lâu đã luyện bài ca múa mới, đều có khách viết từ làm khúc cho họ, mấy tháng nay muội bận rộn tiếp khách, nhưng lại không có bài hát mới nào. . . . . ."

Tiểu Ngọc hiểu được. Hội khất xảo trong mắt người thanh lâu, cũng giống như liên hoan sau tết âm lịch ở đời sau vậy (bạn không hiểu lắm). Mỗi khi xuất hiện đều thể hiện bài ca múa sở trường của mình, cố gắng quảng cáo thật tốt, để cấp bậc của mình ngày càng tăng, để sau ngày diễn lại trở nên nổi tiếng hơn.

"Vậy, tìm được người viết ca khúc chưa?" Tiểu Ngọc biết rõ tầm quan trọng của bài hát hay đối với ca sĩ. Những ca sĩ đời sau, tài năng cũng thường thường, nhưng nhờ tìm được bài hát hợp với khẩu vị mọi người, một bài thành danh. Ngược lại cho dù hát hay nhưng không tìm được bài hát thích hợp, thì vạn năm cá chép cũng chẳng thể hóa rồng. (đoạn này bạn chém)

Tú Tâm lắc đầu, có chút ảm đạm.

Trong đầu Tiểu Ngọc trong đầu cũng có nhiều bài hát, mười mấy hai mươi bài, toàn bộ đều là bài hát của Châu Kiệt Luân, Thái Y Lâm, thể loại này có thể lưu hành ở cổ đại mới là lạ. Có bài hát nào hợp với Tú Tâm đây không biết. . . . . .

Đột nhiên, bóng đèn trong đầu Tiểu Ngọc chợt sáng lên!

Đúng rồi, là bài đó! Hơn nữa. . . . . .

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc mừng rỡ kéo tay Tú Tâm nói: "Muội muội, ta có một bài hát theo phong cách mới, có lẽ muội chưa từng nghe qua, muội muốn học không?"

Mắt Tú Tâm sáng lên, gần đây nàng tiếp xúc nhiều với Tiểu Ngọc, đối với các tử tưởng kì diệu đó nàng cũng lĩnh giáo qua, có lẽ Tiểu Ngọc lại có ý tưởng gì nữa rồi?"Muốn học muốn học, tỷ tỷ, người mau dạy muội đi!"

Tú Tâm làm nũng, Tiểu Ngọc thật sự không chịu nổi. Nàng thần bí cười một tiếng, nói: "Bài hát này ấy mà, gọi là 《 Mỹ ngọc không tỳ vết 》. . . . . ." (bạn nghĩ: quảng cáo quá trắng trợn rồi)

--- ------ ------ ------ ------ ------ -----

Trước đêm thất tịch một ngày, thành Lâm An cũng đã có không khí náo nhiệt.

Trên đường, xe ngựa như mắc cửi, khắp nơi đều là cảnh mua bán hay người dân bày biện hàng hóa, người bán hàng rong cũng bày sạp đặt ven đường. Tiếng gọi í ới, tiếng hét giá, trả giá ầm ĩ khiến cả Thiên phố trở thành biển hoạt náo, trên mặt ai cũng tràn đầy nụ cười. Lại có rất nhiều những đứa nhỏ hái hoa sen vừa nở, rêu rao khắp nơi, rất là dễ thương. Nhìn mọi người bận rộn mà thỏa mãn chuẩn bị ngày hội, Tiểu Ngọc cũng bị tâm tình của họ lây cho, cảm thấy rất vui sướng.

"Nàng cười cái gì, vui vẻ như vậy?" Tống Tiềm nhìn trên mặt Tiểu Ngọc vẫn mang nụ cười, tò mò hỏi.

"Ta nhìn thấy mọi người vui vẻ, ta cũng vui lây chứ sao. Thiên Thành, những thứ mọi người bày bán trên quầy là những thứ gì, ngươi nói cho ta nghe đi. . . . . ." Tiểu Ngọc cúi đầu nhìn bên đường.

Hai người bọn họ đang ngồi trên một tửu lầu dọc Thiên phố, chỗ ngồi vừa đúng sát đường, có thể thấy rõ ràng đám người bên dưới. Tống Tiềm

https://thuviensach.vn

không biết tại sao hôm nay Tiểu Ngọc kiên trì phải đến tửu lâu ăn cơm trưa, có điều hắn cưng chìu tiểu Ngọc quen rồi, đây cũng không phải là chuyện lớn gì, dĩ nhiên là không từ chối. Hai người vừa ăn cơm, Tống Tiềm vừa giải thích với Tiểu Ngọc những quán bán hoa, những quán bán quả rất đa dạng, còn những quán bán ‘ loại sinh ’ (xin lỗi bạn không biết cái gì luôn). . . . . Tiểu Ngọc bây giờ rất muốn hỏi thật kĩ những loại biểu diễn đường phố kia là như thế nào, nhưng nghĩ lại, nếu là nàng thật là cô gái địa phương sao lại không biết hội khất xảo truyền thống chứ? Đành phải nuốt thắc mắc vào bụng. Ai, lúc nào cũng phải cẩn thận, để ý đủ thứ, cuộc sống của người xuyên không đúng là không phải khổ bình thường!

"Hả? Chuyện gì vậy?" Tống Tiềm nhìn thấy dòng người trên Thiên phố đột nhiên tách ra hai bên, ngạc nhiên ngoái đầu nhìn phía xa xa, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Tiểu Ngọc cũng theo tầm mắt của đám người nhìn lại, ừ, người của nàng tới rồi.

Một giai điệu réo rắc giòn giã vang lên từ xa, chỉ nghe một nhóm cô nương cùng nhau hát: "Mỹ ngọc mỹ ngọc, mỹ nhân như ngọc, mỹ ngọc mỹ ngọc, mỹ nhân như ngọc!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Món Quà Ngày Lễ

Tiểu cô nương đang tuổi dậy thì, tròn tròn dễ thương, đều mặc quần áo xanh nhạt, trên vạt áo dùng kim tuyến thêu hai chữ "Mỹ Ngọc". Đi đầu là Giảo Giảo xinh đẹp nhất, búi tóc song hoàn, hai tay nhẹ lay động, dẫn dắt những cô nương cùng nhau hát ——

"Mỹ ngọc mỹ ngọc, mỹ nhân Như Ngọc! Hoạt huyết hóa ứ, đi hủ sinh cơ! Bài độc dưỡng nhan, hiệu quả thần kỳ! Mỹ ngọc mỹ ngọc, làm người xinh đẹp!"

Giọng của những tiểu cô nương trong trẻo êm tai, hát vừa đồng thanh lại vang dội, cộng thêm trên tay các cô cầm phách gõ, cổ tay treo chuông nhỏ, vừa hát vừa vỗ tay, tiếng hát tiếng chuông giống kết từng sợ tơ nhện kéo mọi người tới gần. Chưa ai từng gặp trình diễn đường phố kiểu này, đây là đang làm gì vậy?

Tiểu Ngọc ở trên lầu nhìn vô cùng hài lòng, ừ, rất tốt, hiệu quả so với lúc luyện tập còn tốt hơn, xem ra bản thân mình đúng là có tiềm năng làm đạo diễn!

Tiểu Ngọc vì tạo nền tảng cho sản phẩm dưỡng da Mỹ Ngọc của mình, để các cô gái ra đường hát quảng cáo chẳng qua là bước đầu tiên, phía sau nàng còn có rất nhiều chiêu muốn xuất ra! Những mỹ phẩm dưỡng da ở đời sau, thật ra thì hiệu quả cũng bình thường, hơn thua là ở chỗ đầu tư quảng cáo thế nào thôi. Nếu đây là phương pháp hiệu quả, không thể không học hỏi, nếu không sẽ phụ thân phận người xuyên không của mình rồi!

https://thuviensach.vn

"Đây là nàng sắp xếp?"

Tống Tiềm nghe câu hát của những tiểu cô nương kia, lại nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Ngọc, cũng đoán được tám chín phần.

"Đúng vậy! Ngươi xem có phải rất thú vị không!" Tiểu Ngọc cười hì hì nói, lại kêu Tống Tiềm nhìn xuống: "Ngươi xem!"

Những tiểu cô nương hát mấy lần, thì phát truyền đơn cho mọi người xung quanh. Tiểu Ngọc sớm đã đến thư cục in quảng cáo truyền đơn xong xuôi cả, trên đó giới thiệu sơ lược công dụng của mỹ phẩm hiệu Mỹ Ngọc, còn chỉ rõ "Xuất phẩm của Thanh Tâm đường". Photocopy ở thời đại này, giá cả cũng thật nặng! Cho nên Tiểu Ngọc đặc biệt nói với các tiểu cô nương, các nàng hát quảng cáo thì hát dọc theo đường lớn, còn phát truyền đơn thì phát ở khu vực đông người nhất là được rồi, vừa đúng ở đây gần tửu lâu. Những tiểu cô nương cũng rất nghe lời nha. Tiểu Ngọc bình tĩnh quan sát, Giảo Giảo kia chỉ huy mấy tỷ muội rất có uy nghiêm, xem ra tuy nàng tuổi nhỏ, nhưng cũng là nhân tài quản lý.

Tống Tiềm thật không biết trong đầu Tiểu Ngọc tại sao lại có nhiều ý nghĩ kì lạ như vậy, nhưng hắn nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của Tiểu Ngọc, cũng không nhịn vui vẻ thay nàng. Cứ theo nàng đi, chỉ cần nàng vui vẻ, so với cái gì cũng quan trọng hơn!

Tửu lâu đối diện bọn họ, cũng là một tửu lâu xa hoa. Song song có một nhóm người mặc cẩm bào đang ngồi, ngó ra ngoài xem là chuyện gì xảy ra.

"Mỹ ngọc? Là vật gì?" Đứng đầu là một người đàn ông trên dưới 40 tuổi vẻ mặt phục hậu đăm chiêu một lúc, gọi một gã hầu bên cạnh: "Ngươi đi xuống cầm truyền đơn bọn họ phát lên đây!"

Gã tùy tùng kia chạy xuống tửu lâu, người đàn ông phúc hậu lại nhìn về phía giữa đường, vừa suy nghĩ vừa lẩm bẩm: "Bài độc dưỡng nhan, hiệu quả thần kỳ. . . . . Chẳng lẽ. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Bọn người Giảo Giảo rất nhanh đã phát xong truyền đơn, lại đi trên đường ca hát. Tống Tiềm và Tiểu Ngọc xuống tửu lâu, từ từ đi dạo trên Thiên phố. Tiểu Ngọc bị cửa hàng xung quanh hấp dẫn, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới lạ, ở đây xem một chút, ở kia nhìn một chút, đều là những vật nhỏ tinh xảo đẹp mắt.

"Đây là. . . . . Tượng đất?" Tiểu Ngọc bị một gian hàng hấp dẫn, dừng lại không đi nữa, những tượng đất này thật dễ thương quá!

"Tiểu nương tử muốn mua tượng đất? Ngươi xem một chút, những thứ này đều là mới vừa làm, mẫu mã mới, rất tinh xảo!" Ông chủ bán tượng tuổi chừng sáu mươi, vẻ mặt đôn hậu, vui vẻ. Tiểu Ngọc nhìn những tượng đất đều là có đôi có cặp, đại khái là dùng đất sét tạo thành, tô màu lên, dùng tơ lụa làm quần áo, trên đầu tượng nữ còn có trâm gài tóc trân châu. Một đôi tượng đất trông rất sống động, dáng điệu thơ ngây khả ái, nhìn là mê.

"Thật xinh đẹp nha!" Tiểu Ngọc nhìn rồi nhìn, hỏi chủ quán: "Bao nhiêu tiền một đôi?"

Chủ quán đưa ra một bàn tay, Tiểu Ngọc hỏi: "Năm mươi văn?"

Chủ quán liền lắc đầu, nói: "Năm quan tiền!"

"Năm quan tiền!" Tiểu Ngọc sợ hãi, cũng quá đáng rồi nha? Năm quan tiền, một gia đình một tháng cũng không dùng được nhiều như vậy đâu. Ngươi ra giá trên trời, ta trả giá dưới đất, lão đầu kia ngươi tiếp chiêu đi!

"Năm trăm văn!"

Sắc mặt chủ quán trở nên khó coi, chưa từng gặp khách hàng nào ác vậy, vừa tới đã chém đứt chín phần."Tiểu nương tử, buôn bán thì phải kiếm lời chứ, ngươi cứ đi khắp Thiên phố hỏi thử, có ở đâu một tượng đất bán năm trăm văn? Ngươi xem công thợ, vật liệu, những tượng đất này toàn thân khí phái. . . . . ít nhất cũng phải bốn quan tiền!"

https://thuviensach.vn

"Tám trăm văn, không thể nhiều hơn nữa rồi!" Tiểu Ngọc tăng thêm một chút.

"Không được không được . . . . . Tiểu nương tử, nếu ngươi thật lòng muốn, hôm nay lão đây sẽ bán lỗ vốn, ba quan rưỡi!"

Hai người trả giá qua đẩy giá lại, nhưng đến ba quan tiền thì lão kia chết cũng không nhiều lời nữa. Tiểu Ngọc thở dài một hơi, kéo Tống Tiềm nói: "Đi thôi!"

Tống Tiềm vẫn im lặng không lên tiếng, đột nhiên lấy ra ba quan tiền đưa cho lão đầu kia, sau đó nói với Tiểu Ngọc: "Nàng hãy chọn một đôi mình thích đi!"

Tiểu Ngọc bị hành động của Tống Tiềm dọa sợ, vừa rồi hắn không nói tiếng nào, sao tự nhiên lại bỏ tiền a! Nhưng mà, nàng quả thật rất thích những tượng đất nhỏ này.

"Tiểu nương tử, ngươi xem tướng công của ngươi thương ngươi chưa kìa! Mau tới chọn một đôi đi, lão đây chúc đôi vợ chồng trẻ hai người hòa hòa hảo hảo, bạc đầu giai lão!" Lão đầu kia được ba xâu tiền, miệng liền giống như rót mật, Tiểu Ngọc nghe lão nói như vậy, mặt hơi đỏ lên, lén nhìn Tống Tiềm một cái."Kia. . . . . Ta sẽ chọn một đôi vậy."

Tiểu Ngọc thật ra đã sớm vừa ý một đôi tượng đất mập mạp, khuôn mặt hai đứa tròn tròn nhỏ nhỏ làm người ta yêu thích, hận không thể đưa tay nhéo một cái. Chủ quán lấy giấy bông bọc tượng đất lại đưa cho Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc cầm lấy ôm vào lòng rồi đi thẳng, thỉnh thoảng nhìn Tống Tiềm mỉm cười.

Tống Tiềm nhìn nàng cười đến ngọt ngào, trong lòng cũng vui rạo rực, hỏi nàng: "Vui vẻ sao?"

https://thuviensach.vn

"Ừ, thật là vui! Bởi vì, đây là món quà đầu tiên ngươi tặng cho ta." Tiểu Ngọc có chút ngượng ngùng. Nàng thầm nghĩ, đây có tính là món quà đêm thất tịch hay không?

Tống Tiềm nghe lời Tiểu Ngọc nói..., cũng có chút ngượng ngùng, khẽ ho hai tiếng, quay đầu chỗ khác không dám nhìn Tiểu Ngọc."Ừ. . . . . Bây giờ chúng ta đến Thúy Nhã Viên đi?"

"A? Thúy Nhã Viên? A, được, được. . . . . ." Tiểu Ngọc mới đột nhiên nhớ tới mình còn có chuyện quan trọng, bảo Tống Tiềm đi gọi kiệu.

Ban đêm, khuôn viên bên ngoài Thúy Nhã Viên cũng đã sáng loáng đèn lồng, soi rọi khu vườn đẹp đẽ sáng như ban ngày.

Những vị khách tối nay đều có chút đặc biệt, không giống thường ngày là những lão gia nhà giàu hoặc văn nhân tài tử, mà là những cô nương trong vườn khác có quen biết với Tú Tâm.Tú Tâm đang trong hậu hoa viên phía sau Thúy Nhã Viên bày ba bốn bàn bát tiên, trên bàn đều là trà thơm và trái cây tươi, có lê có táo, cam quýt, đu đủ, bánh bột cay, bánh đậu đỏ, còn có hạt khiếm thảo mới ra, thơm nức mũi. Những bàn này là cho các cô nương kia, Tú Tâm còn bày hai bàn ở cách đó không xa để cho nha hoàn nghỉ ngơi uống trà, rất chu đáo, rất có không khí những cô gái quây quần mừng lễ Khất xảo.

Tiểu Ngọc an vị ở bàn chủ tọa với Tú Tâm, ngồi bên tay trái, bên phải là Hải Đường, Tống Tiềm hiện giờ vẫn chờ ở hậu viện, lúc cần hắn thì hắn sẽ tự ra ngoài. Tay Tiểu Ngọc đổ mồ hôi, có chút hồi hộp, không biết tiệc trà tối này có thể thành công hay không đây?

Sắc trời dần tối, tất cả cô nương đã tới đông đủ, vài cái bàn cũng ngồi đầy người. Tiểu Ngọc tròn mắt quan sát, những hoa khôi đầu bài này dung mạo đều tuyệt đẹp, tính tình thoải mái, ăn nói lanh lợi, phục sức đắc tiền, có chút cảm giác đang cạnh tranh vẻ đẹp. Phụ nữ a, phụ nữ, bản tính là thích

https://thuviensach.vn

so sánh với bạn bè, tâm lý này có lẽ đã có từ thời rất xa xưa, Tiểu Ngọc đoán rằng có lẽ phụ nữ thời nguyên thủy cũng ganh đua với bạn mình xem trang phục lá cây của ai đẹp hơn. . . . . .

"Các vị tỷ muội, Tú Tâm xin có lễ (chào hỏi đó mọi người)!" Thêu tâm nhẹ nhàng đứng dậy, Tiểu Ngọc đang suy nghĩ lung tung bị nàng cắt đứt, vội vàng chuẩn bị tinh thần, củng cố lại lá gan xem phản ứng của mọi người. Mọi người đều cười đáp lễ Tú Tâm, lại cùng nhau trò chuyện.

"Ngày mai đã là Thất tịch rồi, Hội khất xảo này là lễ hội quan trọng trong cuộc đời con gái chúng ta. Đúng dịp vui như vậy, Tú Tâm xin có chút lễ vật tặng cho các tỷ muội. Nhàn Nhàn!" Tú Tâm gọi Nhàn Nhàn một tiếng, Nhàn Nhàn sớm có chuẩn bị, chỉ huy mấy tiểu nha đầu đang cầm khay đi lên.

Bích Đào cô nương ở Bích Thủy Cư là một cô gái có hơi đẫy đà, xưa nay giao hảo tốt với Tú Tâm, lập tức cười duyên nói: "Tú Tâm muội tử, muội cần chi đa lễ! Mọi người đã lâu không gặp, họp gặp hàn huyên một chút cũng là việc nên làm, còn đưa lễ vật làm gì?"

Tú Tâm cười nhẹ, nói: "Các vị tỷ muội, lễ vật này của Tú Tâm, không giống bình thường!"

"Oh? Là bảo bối gì vậy?" Yêu Nguyệt Các – Tiểu Tang cô nương là người nhỏ tuổi nhất trong các tỷ muội, mới vừa quải bài (có thể nói là treo biển tiếp khách), còn chút tính khí trẻ con, không nhịn được liền cầm lễ vật mở ra xem. Lễ vật này chứa trong một chiếc hộp gỗ nhỏ, bên ngoài còn cột sợ dây đỏ, thắt thành cái nơ. Thật ra thì mọi người rất hiếu kỳ với hộp gỗ này, nhìn thấy Tiểu Tang cô nương mở hộp ra, cũng liền cũng thuận nước đẩy thuyền mở hộp của mình. Tiểu Tang mở hộp ra, cảm thấy ngạc nhiên, bên trong không phải là trang sức châu báu thường gặp, cũng không phải là trâm hoa đang thịnh hành, mà là ba bình nhỏ lớn cỡ bàn tay.

https://thuviensach.vn

"Mỹ ngọc tịnh bạch sương? Đây là. . . . . ." Tiểu Tang cô nương cầm bình lên nhìn, bên trên còn viết chữ nhỏ. Lại nhìn hai bình khác, một bình viết là"Mỹ ngọc thanh lương cao", một bình viết là"Mỹ ngọc băng tuyết phấn" . Đây là gì vậy?

Các cô nương bàn tán sôi nổi, Tú Tâm và Tiểu Ngọc, Hải Đường nhìn nhau cười một tiếng, nàng cất cao giọng nói: "Phần lễ vật của ta, sẽ phải nhờ một vị khách quý giải thích dùm rồi! Nhàn Nhàn, cho mời Thích đại phu!" Tú Tâm thường ngày đều gọi Thích Thăng là "Thích công tử", hôm nay để hợp với hoàn cảnh, đặc biệt sửa lại cách gọi.

Không lâu sau, danh y Lâm An anh tuấn tiêu sái Thích Thăng cầm trên tay chiếc quạt từ sau hậu viện bước ra. Trang phục y mặc tối nay là Tú Tâm tỉ mỉ chọn lựa, áo bào màu xanh, khăn trùm tóc cùng màu, chân đi giày mềm, bên hông đeo bạch ngọc, phóng khoáng phong lưu, chưa nói đã cười. Thích Thăng đi tới trong sân, vòng tay chào các vị cô nương: "Các vị cô nương, gần đây vẫn mạnh khỏe?"

Các cô nương vốn đầy ắp nghi ngờ đối với lễ vật của Tú Tâm, bây giờ lại thấy Thích Thăng, tăng thêm ba phần tò mò. Liên tiếp hỏi: "Thích đại phu, trong những bình sứ này rốt cuộc là thứ gì?"

Thích Thăng xòe quạt ra, khẽ quạt vài cái, bí hiểm nói: "Đương nhiên là tiên dược để các vị cô nương càng thêm xinh đẹp rồi!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Hiện Trường Quảng Cáo

Nếu nói đến ham mê cái đẹp, ai cũng đều có, phàm là con gái, ai không quan tâm vẻ ngoài của mình?

Mà những kiều nữ thanh lâu, lại càng để ý nhiều hơn so với người thường. Con gái nhà bình thường, tuy nói thích đẹp, nhưng so ra còn kém xa các danh kĩ điên cuồng theo đuổi cái đẹp.

Hôm nay Thích Thăng nói, đây là tiên dược có thể để bọn họ đẹp hơn, ai có thể không hồi hộp?

Tân Hồng cô nương ở Phong Hoa lâu tính tình nóng vội, Thích Thăng vừa nói xong, nàng đã vội vàng hỏi y: "Thích đại phu, nói thật không?" Thích Thăng Thanh Tâm đường là y quán nổi danh ở Lâm An, y lại thường xuyên lưu luyến chốn thanh lâu, đa số chị em ở đây đều biết lai lịch của y.

Thích Thăng mỉm cười nói: "Trong ba bình sứ này, có chứa ba loại thuốc, đều là do ta tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo ra. Màu vàng lục, mùi gay mũi chính là Thanh Lương cao, thuốc này dùng cho mặt bị mụn bọc nhỏ, trong vòng ba ngày sẽ tự động tiêu tán. Có mùi hoa sen là Băng Tuyết phấn, nếu bị mụn không nghiêm trọng lắm, dùng nó thích hợp nhất. Còn bột phấn trắng kia, là Tịnh Bạch Sương, có tác dụng làm mặt vừa trắng vừa mềm, xinh đẹp như hoa lê ban sớm, tuyết mai nở rộ, đảm bảo người gặp người thích!"

Mỹ Ngọc Thanh Lương cao chính là Tam Hoàng tẩy tề, sau khi được Thích Thăng phối chế, từ dạng hồ loãng đã biến thành dạng cao, dễ sử dụng

https://thuviensach.vn

hơn. Mà Mỹ Ngọc Băng Tuyết phấn chính là bột lá sen, vốn dĩ Tiểu Ngọc đưa đơn thuốc là dùng lá sen khô đốt rồi nghiền thành bột, thích thăng lại thêm vào trong chút băng phiến (long não đó mọi người), hơn nữa để công nhân nghiền thật mịn, như vậy bột này sau khi hòa với nước sẽ có cảm giác mát mát lạnh lạnh, rất dễ chịu, hơn nữa hiệu quả cũng tốt hơn. Mỹ Ngọc Tịnh Bạch Sương là dùng bạch chỉ thượng hạng mài thành bội mịn, Thích Thăng và Tiểu Ngọc sau khi thảo luận, lại thêm vào chút hương liệu không quá đắc tiền, để Tịnh Bạch Sương có vẻ cao cấp hơn.

Thích Thăng vốn có tài ăn nói, lại có Tiểu Ngọc đưa bản thảo cho y, sau khi nói xong một đoạn này, rất nhiều cô nương có vẻ mặt mong đợi.

Thích Thăng còn nói: "Nếu các vị không tin, hãy để Hải Đường cô nương của chúng ta nói cảm nhận sau khi dùng đi!"

Hải Đường nghe tiếngđứng lên, đi tới bên cạnh Thích Thăng, nói với mọi người: "Các vị tỷ muội, trước đây vài ngày trên mặt Hải Đường khó coi, chắc mọi người ít nhiều cũng nghe nói?"

Rất nhiều người rối rít gật đầu. Hải Đường cô nương là một trong những nhân vật nổi tiếng ở Hoa phố, làm hoa khôi ở Hảo Cầu lâu đã ba năm, ở đây rất ít người có thể so bì với nàng. Tam đại danh kĩ ở Hoa phố Lâm An, chính là Hải Đường cô nương Hảo Cầu lâu, Tú Tâm cô nương Thúy Nhã viên, còn lại là bà chủ của Cúc uyển Quan Quan cô nương. Nếu bàn về danh vọng riêng, Quan Quan kiêu ngạo không dễ tiếp khách, danh tiếng so với Hải Đường và Tú Tâm đều kém một bậc. Quan Quan và Hải Đường, Tú Tâm không hợp nhau, họp mặt hôm nay tất nhiên là không xuất hiện.

Hải Đường liền nói với mọi người nàng sử dụng thuốc cao này thế nào, nhanh khỏi ra sao, nói xong những cô nương ở đây cũng tim đập loạn xạ. Tuy không phải ai cũng có nỗi buồn vì mụn nhỏ, nhưng có cô nương nào lại không muốn mình trắng đẹp hơn? Thích Thăng rèn sắt lúc còn nóng, nói thêm: "Mọi người còn có nghi ngờ, chúng ta có thể làm thí nghiệm!"

https://thuviensach.vn

Thí nghiệm? Các cô nương trợn to hai mắt nhìn Thích Thăng, nhìn xem y sẽ làm chuyện gì nữa.

Tiểu Ngọc dùng ống tay áo che mặt cười gian, Thích Thăng diễn quá nhập vai rồi! Ở đời sau thích hợp làm MC kênh mua sắm, phong độ này, tài ăn nói này, khả năng diễn xuất, quá thu hút người xem luôn. . . . . .

Đúng vậy, buổi họp mặt tối nay, chính là Tiểu Ngọc bày ra. Nàng phỏng theo những chương trình quảng cáo mỹ phẩm trên TV ở đời sau để đạo diễn ra một màn này —— Tú Tâm giàu sức cuốn hút làm chủ trì, người bệnh Hải Đường đích thân ra mặt nói chuyện, lại có cố vấn y học Thích Thăng. . . . . Cảnh tượng này, khán giả xem TV ở thế kỉ 21 đã thuộc nằm lòng rồi, nhưng ở Nam Tống thì chưa có người nào từng làm cả! Đánh thẳng vào tâm lý người xem, không tin là không đả động được những thiếu nữ xinh đẹp này! Nếu không làm ngươi xúc động. . . . . Sẽ bỏ nghề luôn!

Tống Tiềm mặc áo lam, bước theo Nhàn Nhàn đang cầm đèn dẫn đường đi vào hậu hoa viên.

Lúc này Tống Tiềm đã nhiều ngày được trị liệu bằng bột bạch chỉ, so với tháng trước đã tốt hơn nhiều, vết sẹo trên mặt cũng không còn rõ ràng nữa. Hắn ngẩng đầu đi vào, tới bên cạnh Thích Thăng, vòng tay chào mọi người.

Hải Đường đã sớm trở về ngồi, Tú Tâm đi tới bên cạnh Tống Tiềm, giới thiệu với mọi người: "Vị này là Tống Thiên Thành công tử. Tống công tử năm ngoái bởi vì bị mụn mủ, trên người trên mặt đều là những bọc mủ, may nhờ dùng ba lọ thuốc này của Thích đại phu, bây giờ mọi người nhìn xem, Tống công tử đã sắp khỏi!"

Tân Hồng cô nương lên tiếng: "Tú Tâm muội muội, Tống công tử đúng là dùng thuốc này chữa khỏi?" Những người khác cũng nửa tin nửa ngờ.

Tống Tiềm khẽ mỉm cười, vén ống tay áo bên trái lên, nói: "Xin thứ cho tại hạ vô lễ, các vị có thể nhìn cánh tay của ta một chút."

https://thuviensach.vn

Trong hậu hoa viên đèn đuốc sáng trưng, mọi người đều ngồi một chỗ, cũng thấy rõ vết sẹo hồng hồng trên tay Tống Tiềm, không khỏi giật mình xuýt xoa.

Thích Thăng nhân cơ hội nói: "Mọi người đã nhìn thấy chưa? Vết sẹo trên mặt Tống công tử vốn cũng nghiêm trọng như thế, nhưng trên mặt huynh ấy dùng Tịnh Bạch Sương một tháng đã tốt hơn phân nửa, mọi người xem trước dùng thuốc và sau dùng thuốc khác biệt có lớn hay không?"

Tiểu Ngọc đã nghĩ sẽ kéo Tống Tiềm tới làm quảng cáo, mới đầu còn lo lắng hắn không đồng ý, ai biết Tống Tiềm cũng rất sảng khoái đồng ý. Thật ra ý định của Tống Tiềm vô cùng đơn giản, chỉ là muốn giúp Tiểu Ngọc mà thôi, hắn thấy Tiểu Ngọc vì chuẩn bị buôn bán mà bận trước bận sau, bản thân vốn không thể chen chân. May mà có cơ hội giúp nàng, sao có thể không đồng ý?

Làm thí nghiệm, là một trong những thủ pháp thường dùng để quảng cáo mỹ phẩm ở đời sau. Trên thực tế không chỉ có quảng cáo mỹ phẩm, đồ điện tử, tập thể hình gì gì đó cũng có làm thí nghiệm. Tiểu Ngọc nghĩ thầm, phương pháp này hữu hiệu như vậy, không lấy ra dùng thì thật có lỗi với bản thân!

Các cô nương đối chiếu trên mặt và trên tay Tống Tiềm, cũng bị rung động. Còn có cái gì có thể có sức thuyết phục hơn nữa? Các nàng bắt đầu cảm thấy hứng thú với lễ vật trên tay mình, tranh thủ mở bình ra ngửi mùi hương, Tiểu Tang cô nương thậm chí lấy băng tuyết phấn ra ngoài xoa xoa lên tay, lại vây quanh Thích Thăng hỏi về phương thuốc, cách dùng.

Tiểu Ngọc thấy hiện trường khí thế ngất trời như vậy, cảm thấy rất hài lòng. Rất tốt rất tốt! Cái này đúng rồi, chính là muốn kích thích dục vọng mua đồ của mọi người, làm sao để cần ngươi phải mua, không cần ngươi cũng muốn mua, đó mới là đạo lí làm ăn!

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm đến bàn của Tiểu Ngọc ngồi xuống, lặng lẽ hỏi nàng: "Kế tiếp còn có cái gì?"

Tiểu Ngọc bĩu môi nhìn Thích Thăng: "Kế tiếp, còn phải xem Thích Chi Vấn rồi!"

Tống Tiềm hơi híp mắt lại. Tiểu Ngọc không có gọi Thích đại phu, cũng không gọi Thích công tử, mà gọi là Thích Chi Vấn.

Đây là một tín hiệu nguy hiểm, nhưng hắn vẫn không thể ngăn cản Tiểu Ngọc và Thích Thăng lui tới. Hơn nữa còn gặp nhau nhiều, tương lai không xa, theo như tiến độ hợp tác của Tiểu Ngọc và Thích Thăng, hai người lui tới sẽ ngày càng nhiều. Tống Tiềm nghĩ, có lẽ hắn nên thay đổi cách thức theo đuổi của mình. . . . . .

Thích Thăng giơ hai tay ra hiệu, ý bảo mọi người bình tĩnh chớ nóng, sau đó nói: "Các vị cô nương, trong hộp gỗ nhỏ của mọi người, có một tờ giấy, bên trên đã ghi rõ cách dùng và công dụng của các loại thuốc này, mọi người có thể nhìn thử!"

Các danh kỹ thi từ ca múa không gì không biết, tất nhiên không mù chữ, vừa nghe trong hộp gỗ còn có tờ giấy nói rõ cách dùng và hiệu quả, cũng đều lật tới lật lui nhìn hộp gỗ.

Đây cũng là phương pháp bán thuốc Tiểu Ngọc đã học theo ở đời sau. Đời sau quy định bán thuốc cần phải có hướng dẫn sử dụng, chẳng những phải nói rõ thành phần, cách dùng, hiệu quả trị liệu, triệu chứng của đối tượng, còn phải nói rõ chống chỉ định và tác dụng phụ của thuốc nữa. Tiểu Ngọc lại trực tiếp rút gọn thành phần dược liệu, chỉ viết cách dùng và hiệu quả trị liệu, hơn nữa kia hiệu quả trị liệu còn viết theo cách hướng dẫn ở đời sau, cố gắng đạt tới hiệu quả gạt người chết không đền mạng (hehe).

Bích Đào cô nương cầm tờ giấy lên xem, nhỏ giọng đọc: "Mỹ ngọc Tịnh bạch sương, ẩn chứa nhiều tinh hoa làm đẹp trắng da từ thiên nhiên, làm

https://thuviensach.vn

trắng từ sâu bên trong, tái tạo làn da trắng mịn rạng ngời. . . . . ." Những lời này rất trực tiếp, nhưng đối với danh kỹ mà nói, có tác dụng rất rõ ràng, có rất nhiều người sau khi đọc tờ hướng dẫn thì mắt lại lấp lánh sáng.

Tiểu Ngọc nhìn vẻ mặt mọi người, âm thầm cười trộm, xong rồi!

Tú Tâm nói: "Các tỷ muội sau khi trở về là có thể sử dụng, đây là những ‘ mẫu dùng thử ’ Thích đại phu đưa cho mọi người, nếu thấy dùng tốt, nếu muốn dùng nữa, có thể đến Thanh Tâm đường của Thích đại phu mua." "Mẫu dùng thử" là khái niệm Tiểu Ngọc đưa ra, Tú Tâm và Thích Thăng cũng cảm thấy từ này rất hợp lú, thầm khen Tiểu Ngọc chu đáo.

Thích Thăng nói tiếp: "Ngày mai chính là Hội khất xảo. Những loại thuốc này Thanh Tâm đường sẽ bắt đầu bán từ ngày mai, nếu ngày mai những khách hàng mua từ mười bình trở lên, đó chính là khách quý của chúng tôi, tôi sẽ đưa các vị một miếng ngọc bài nhỏ, để chứng tỏ thân phận khách quý, nhưng ngọc bài khách quý chỉ giới hạn ở một trăm vị đầu tiên, ai tới trước có trước!"

Tân Hồng cô nương không hiểu hỏi: "Thích đại phu, trở thành khách quý của các người, có ích lợi gì không?"

"Làm khách quý của ‘ Mỹ Ngọc dược cao ’ ở Thanh Tâm đường chúng tôi, có thể dựa vào ngọc bài của các vị, hưởng thụ đãi ngộ dành cho khách quý, tỷ như sau này mua ‘ Mỹ Ngọc dược cao ’ sẽ có thể được giảm giá, ‘ Mỹ Ngọc dược cao ’ có hàng mới đưa ra thị trường cũng sẽ ưu tiên bán cho khách quý, hơn nữa. . . . . ." Thích Thăng ngừng lại một chút, nhẹ nhàng quạt quạt, trên mặt lộ ra nụ cười mê người: "Nếu các vị cô nương có phiền não về vấn đề dung nhan, cũng có thể đến tìm tiểu khả chẩn bệnh hốt thuốc, bảo đảm không thu phí!"

"Thật?"

"Không thể nào, tốt như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Mọi người líu ríu thảo luận, Tiểu Ngọc nhìn Thích Thăng miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt, so với vị Hầu Tổng sáu trăm năm sau tuy cách làm khác nhau nhưng hiệu quả lại không thể ngờ tới, vui vẻ cười giòn giã.

"Sao lại cười vui như vậy?" Tống Tiềm mỉm cười hỏi Tiểu Ngọc, nhưng trong lòng lại chua chát.

Tiểu Ngọc nhìn Tống Tiềm, vui vẻ nói: "Ta thấy Thích Chi Vấn giống như đang bán cao da chó vậy. . . . . ."

"Phụt!" Hải Đường bên cạnh nghe, nhất thời nhịn không được, cười phun nước trà, vội vàng lấy khăn lụa lau miệng."Tiểu Ngọc tỷ tỷ, Thích đại phu là đang bán sức biểu diễn nha, tỷ còn cười y, y biết được không biết sẽ uất ức bao nhiêu." Hải Đường nói nhỏ.

"Ta biết chứ, nhưng buồn cười quá . . . . ." Tiểu Ngọc khổ sở nhịn cười."Nhìn bộ dạng y như vậy, ngày mai thuốc của chúng ta nhất định sẽ bán chạy!"

Trên thực tế, Tiểu Ngọc đã đánh giá thấp sức mua của danh kỹ Lâm An.

Không phải là “Bán rất chạy", mà là "Bán chạy kinh khủng luôn"!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Khách Hàng Doanh Môn

Thanh Tâm đường ở thành đông thành Lâm An và phòng khám bên trong đó, do tổ phụ (ông nội) của Thích Thăng gây dựng, chính là y quán nổi danh ở Lâm An. Mỗi ngày bệnh nhân đến Thanh Tâm đường cầu y hỏi thuốc, luôn là liên tiếp không dứt, cho nên mỗi buổi sáng Thanh Tâm đường sẽ mở cửa đón khách sớm một chút.

Người học việc của Thanh Tâm đường – Điền Tiểu Bảo nghe thấy tiếng gà vừa gáy sáng thì đứng dậy, vừa ngáp dài ngáp ngắn vừa mơ màng mặc quần áo, đến giếng nước trong sân kéo thùng nước rửa mặt, lại dùng muối đánh răng, vươn vai duỗi cẳng cho bớt mệt mỏi thì đi tới nhà trước mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Điền Tiểu Bảo liền bị dọa cho giật mình, ở đâu ra nhiều cô nương như vậy?

Đứng bên ngoài Thanh Tâm đường có trên trăm tiểu cô nương, chen đầy cổng chính vốn không lớn lắm. Ban đầu tới phần lớn là tiểu tỳ bên người của các danh kỹ ở Hoa phố Lâm An, những danh kỹ kia hôm qua được tặng quà về nhà dựa theo sách hướng dẫn dùng thử một lần, quả nhiên hữu hiệu, đêm đó đã dặn dò nha hoàn sáng sớm phải đi xếp hàng mua trước mười lọ thuốc quay về, nhất định phải có được ngọc bài khách quý! Sau đó người càng ngày càng đông, từ từ hấp dẫn không ít nha đầu phú hộ và con gái nhà bình thường sáng sớm ra cửa mua thức ăn, tất cả mọi người tò mò không biết trong Thanh Tâm đường có bảo bối gì?

"Anh bạn nhỏ, nhanh chóng mở cửa làm ăn nha, tiểu thư nhà ta muốn mua mười bình Tịnh bạch sương!"

https://thuviensach.vn

"Cô nương nhà ta muốn ba bình Thanh lương cao, ba bình Băng tuyết phấn, bốn bình Tịnh bạch sương!"

"Ai da, phía sau đừng đẩy nữa, chưa tới lượt ta mà!"

"Mau mau cầm hàng ra đây, anh bạn nhỏ ngươi đứng ngốc ở đó làm gì!"

Có câu nói, mở quán cơm không sợ người bụng bự, nhưng Điền Tiểu Bảo chưa từng giáp mặt quân đoàn cô gái đông đảo như vậy, nó mới mười ba tuổi bị dọa sợ thiếu chút nữa khóc lên, liền ù té chạy vào hậu viện hô to: "Thích đại phu! Việc lớn không hay rồi, việc lớn không hay rồi!"

Hôm nay, danh y Thanh Tâm đường, công tử Thích Chi Vấn phong lưu phóng khoáng đẹp trai vô đối chưa kịp ăn mặc tỉ mỉ đã phải chạy vội tới nhà trước đón khách, có điều bộ dạng lôi thôi của y cũng không hấp dẫn ánh nhìn của các cô các chị nữa, huống chi bọn họ cũng không cố ngửa cổ nhìn anh chàng đẹp trai này nữa, mua thuốc giành ngọc bài quan trọng hơn!

Thanh Tâm đường huy động tất cả nhân lực, đồng loạt ra trận tiếp khách, ngay cả lão tiên sinh (ông nội Thích Thăng) an cư chốn hậu viện không màng việc bên ngoài cũng không nhịn được đi ra xem náo nhiệt. Chưa tới nửa ngày, hai ngàn bình hàng chuẩn bị lúc đầu đã bị các cô các chị tới cửa mua không còn một bình, một trăm miếng ngọc bài khách quý đã sớm phát xong. Thích Thăng bắt đầu hối hận mình không đủ tự tin đưa giá quá thấp, mỗi bình định giá ba trăm văn, trừ đi tiền vốn, mỗi bình kiếm lời hai trăm văn, hai ngàn bình đã thu được bốn trăm quan tiền! Theo hiệp nghị với Tiểu Ngọc "Y sáu nàng bốn", một ngày đã kiếm được 240 quan, tương đương với tổng doanh thu cả tháng của Thanh Tâm đường lúc trước!

Tiểu Ngọc và Tú Tâm, Hải Đường buổi trưa tới Thanh Tâm đường, trước cửa tiệm đã treo một tấm biển, trên ghi tám chữ to "Hàng đã bán hết, ngày mai tới sớm". Ba người nhìn nhau, vừa mừng vừa sợ. Không thể nào, lợi hại như vậy sao?

https://thuviensach.vn

Trong tiệm thuốc, Điền Tiểu Bảo đang quét dọn vệ sinh, vừa rồi ở đây đúng là lộn xộn. Thích Thăng vừa mới bán xong đã quay lại hậu viện rửa mặt chải đầu, bây giờ vẫn còn thở dốc vừa cầm sách y ngồi đọc vừa gặm bánh nướng, bận rộn một buổi sáng chưa thấm miếng nước, đã sắp đói meo râu rồi. Nhìn thấy ba nàng vào cửa, Thích Thăng ngốn luôn miếng bánh vào miệng, đứng dậy chào đón, kể lại tình huống dầu sôi lửa bỏng vừa rồi.

Tú Tâm và Hải Đường trên mặt đầy ý cười, nhưng Tiểu Ngọc thì không có vẻ đắc ý lắm. Tuy nói khởi đầu tốt là thành công một nửa, nhưng đời sau rất nhiều những cửa hàng ăn theo khai trương rầm rộ không chỗ nào không có, muốn đem sản phẩm mình nghiên cứu bán độc quyền, còn cần kiên trì bền bỉ tuyên truyền thêm nữa.

Tiểu Ngọc nói với Tú Tâm: "Tú Tâm muội muội, ta nghĩ dược cao này rất có thể sẽ hấp dẫn sự chú ý của mọi người, phiền muội để mấy người Giảo Giảo hai ngày nay đi tuyên truyền các phố, được không?"

Tú Tâm nói: "Chuyện tỷ tỷ giao phó, Tú Tâm nhất định làm hết sức!"

Tiểu Ngọc nhìn Tú Tâm và Hải Đường, biết các nàng buổi chiều còn phải chuẩn bị biểu diễn cho hội Khất xảo tối nay, liền dặn dò các nàng trở về nghĩ cách diễn xuất.

Tiễn Tú Tâm và Hải Đường xong, Tiểu Ngọc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Điền Tiểu Bảo thông minh đã sớm rót trà ngon đưa đến trước mặt nàng: "Tống gia nương tử, mời uống trà!"

"Cám ơn cậu nha, Tiểu Bảo." Tiểu Ngọc rất khát, vừa cầm lên đã "ực ực" một hơi uống hết. Thích Thăng bên cạnh cười nói: "Nào có ai uống nước mất hình tượng như nàng? Bò nhai mẫu đơn!"

Tiểu Ngọc liếc y một cái: "Ta cũng không phải là những mỹ nhân như Tú Tâm Hải Đường, cử chỉ cho dù thô lỗ một chút cũng chẳng sao, dù sao Thiên Thành nhà ta nhìn cũng đã quen."

https://thuviensach.vn

Nụ cười của Thích Thăng lập tức nhuốm màu cô đơn. Tiểu Ngọc không phát hiện khác thường của Thích Thăng, trầm ngâm nói: "Thích Chi Vấn, ngươi nhanh đốc thúc những công nhân này, cả đêm phải làm xong hàng, ta đoán chừng qua tối nay, những thứ dược cao này sẽ bán tốt hơn."

Thích Thăng nói: "A? Nàng lại có chiêu gì nữa rồi?"

Tiểu Ngọc cười thần bí: "Chiêu thì cũng bình thường, cái hay là ở người. . . . . ."

Thích Thăng yên lặng nhìn Tiểu Ngọc, trong lòng ngũ vị tạp trần. Từ lúc y hiểu chuyện, đã muốn tìm cho mình một thê tử vừa ý, cùng nắm tay, sống đến bạc đầu. Thích Thăng kén vợ cũng không giống nam tử đương thời, bọn họ hoặc là muốn kết hôn cô nương xinh đẹp, hoặc là muốn người tài giỏi, cũng có thể là muốn ở rể nhà giàu có. Những loại này đều không phải thê tử Thích Thăng muốn, y không hy vọng thê tử xinh đẹp như tiên trên trời, cũng không quá nề hà chuyện gia đình danh giá, hay là đồ cưới phong phú, y chỉ hy vọng có thể cùng thê tử tâm đầu ý hợp sống qua cả đời —— tựa như phụ thân mẫu thân của y vậy.

Thích Phong – phụ thân Thích Thăng y thuật siêu phàm, người ta gọi là Hoa Đà tái thế, nhưng ông không màn danh lợi, mấy năm qua đem thanh tâm đường giao cho con trai độc nhất Thích Thăng quản lý, sau đó cùng thê tử cũng yêu thích y thuật cùng nhau lưu lạc giang hồ, đi khắp nơi theo người đồng đạo đến thâm sơn cùng cốc tìm thuốc quý. Thích Thăng đã rất lâu không có tin tức cha mẹ, nhưng y nghĩ nhất định giờ đây cha mẹ đang rất vui vẻ.

Thích Thăng gặp nhiều danh kỹ, Tiểu Ngọc trong mắt của y dĩ nhiên không tính là mỹ nhân, nhưng lại có một loại khí chất rất đặc biệt hấp dẫn y. Nhưng mà, tại sao cô gái duy nhất khiến y thưởng thức, lại là thê tử của người khác chứ? (cảm thấy tội cho anh quá)

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc hoàn toàn không biết tâm sự của Thích Thăng. Nàng từ Thanh Tâm đường ra ngoài, từ chối ý tốt muốn gọi kiệu của Thích Thăng, tự mình đi dạo trên Thiên phố. Hôm nay là ngày chính của lễ thất tịch, các gian hàng bán đồ chơi còn nhiều hơn hôm qua. Tiểu Ngọc móc tiền lẻ mua mấy viên kẹo đường, đã lâu không ăn vặt, thỉnh thoảng ăn một lần cũng không sao! Những gian hàng trên đường bán gì đó Tiểu Ngọc hôm qua đã xem sơ qua, có chút ấn tượng, có điều có một gian bán tượng nhỏ đặc biệt hấp dẫn người khác, nàng không khỏi dừng chân xem một lát. Ông chủ kia dùng sáp nặn thành các loại tượng khác nhau, như Ngưu Lang, Chức Nữ, còn có những nhân vật thần thoại, hoặc chim ưng ngốc, uyên ương, hình con gà hoặc động vật nhỏ, những đóa sen trên nước, rất là thú vị.

Đi qua đoạn giữa Thiên phố phồn hoa đông đúc, những gian hàng bên đường cũng dần giảm bớt. Đoạn phố này có những cửa hàng, bán đá quý đồ cổ, cũng có bán văn phòng tứ bảo (giấy bút nghiêng mực), hoặc là bán thư họa cổ tịch. Tiểu Ngọc vui vẻ, đến mỗi cửa hàng đều bước vào dạo một vòng, một lần nữa vô cùng đau khổ kết luận —— đối với những thứ đồ chơi này, nàng không có khả năng giám định và thưởng thức, hoàn toàn không phân biệt được tốt xấu. Haiz, uổng công mình còn là một giáo sư ngữ văn, một lần xuyên không thì đã không còn năng lực công tác văn hóa rồi, thiệt là bi ai mà . . . . . Cũng là nên học xong chữ phồn thể đi rồi nói.

"Tỷ tỷ!"

Chợt một giọng trẻ con trong trẻo đem kéo suy nghĩ của Tiểu Ngọc về thực tế, nàng thấy ống tay áo của mình bị người ta kéo nhẹ, cúi đầu nhìn, là em trai tiểu thư đồng đáng yêu ở Trúc Lâm thư quán – Nguyệt Minh.

"Nguyệt Minh, sao em lại ở đây?" Tiểu Ngọc vui mừng xoa xoa cái đầu nhỏ của Nguyệt Minh.

Nguyệt Minh chỉ qua bên đường, Tiểu Ngọc nhìn theo tay bé, phát hiện vị thư sinh đẹp trai không nói thành lời Chu Gia đang ở Thanh Tâm đường

https://thuviensach.vn

nhìn nàng mỉm cười.

Chu Gia mặc một thân áo trắng, tay áo bay bay, thần thái phi phàm, mưu sát không ít ánh mắt con gái qua đường. Tiểu Ngọc trong lặng lẽ đem Chu Gia và tiểu mỹ nam Vệ Giới trong truyền thuyết so sánh, cảm thán con trai đẹp cũng là một loại tội nghiệt mà, a di đà phật, thiện tai, thiện tai.

Tiểu Ngọc ra khỏi tiệm sách, chào hỏi Chu Gia: "Chu công tử khỏe, đến mua sách?"

Chu Gia nhướng mày cười một tiếng: "Trong nhà mực dùng hết rồi, đến Thái Phương Trai mua chút đồ. Trùng hợp đứa nhỏ nhà ta tinh mắt trông thấy ngươi."

Nguyệt Minh cười hì hì nói: "Tỷ tỷ cho kẹo ăn rất ngon, em dĩ nhiên nhận ra tỷ tỷ!"

"Nguyệt Minh thật ngoan! Làm sao em biết tỷ tỷ hôm nay cũng mua kẹo nha? Đây, cho em một viên nè!" Tiểu Ngọc rất thích tiểu thư đồng này, đem một viên kẹo đường mình mới mua đưa cho Nguyệt Minh. Nguyệt Minh nuốt nước miếng một cái, ánh mắt lại nhìn về phía Chu Gia.

Chu Gia nhìn thấy bộ dạng tham ăn của Nguyệt Minh, không nhịn được cũng cười, nói: "Nếu Tống gia nương tử cho, em có thể ăn!"

Nguyệt Minh hoan hô một tiếng, nhận lấy kẹo như không chờ được bỏ vào miệng nhai luôn, có thể nhìn ra được ngày thường Chu Gia rất thương yêu tiểu thư đồng của hắn.

"Đúng rồi, Tống gia nương tử, nghe Chi Vấn nói, các người đang hợp tác buôn bán?"

Tiểu Ngọc biết Thích Thăng là đệ tử lâu năm của nhà đại Nho Chu Minh Am – phụ thân Chu Gia, hai người thường có lui tới, Thích Thăng nhắc

https://thuviensach.vn

chuyện này với hắn cùng không có gì lạ. Nàng đang muốn trả lời, đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng người đi đường thét chói tai gào khóc, loáng thoáng nghe không rõ chuyện gì xảy ra.

Tiểu Ngọc tò mò hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Chu Gia nhìn nơi xao động, sắc mặt đại biến, cả kinh kêu lên: "Là ngựa điên!"

Tiểu Ngọc chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy một con ngựa đen cao lớn đang phóng vọt về phía ba người bọn họ!

"Nguy hiểm!"

Tiểu Ngọc không biết lấy sức lực ở đâu ra, đẩy mạnh Chu Gia và Nguyệt Minh bên cạnh ra xa, bản thân mình lại bị dọa sợ tay chân mềm nhũng, biết rõ nên tránh ra, nhưng không cử động được, con ngựa điên kia nhanh chóng lao về phía nàng!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Mắt thấy Tiểu Ngọc sẽ phải vùi thân dưới vó ngựa!

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, một bóng đen nhanh như chớp nhảy lên lưng ngựa, cầm dây cương ghì mạnh, đồng thời liều mạng kẹp chặc bụng ngựa, nắm lấy lông bờm, con ngựa điên hí dài một tiếng, nhất thời bị khống chế!

Chu Gia và Nguyệt Minh bị Tiểu Ngọc đẩy nên lảo đảo đụng vào tường, vừa quay đầu thì thấy Tiểu Ngọc vẫn còn ở giữa đường, may là ngựa điên tạm thời bị người khống chế. Bọn họ vội vàng xông ra kéo Tiểu Ngọc tới cạnh mình, cách xa con ngựa điên kia.

Ngựa điên hai chân sau đứng yên tại chỗ, hai chân trước giơ lên đạp loạn xạ trong không khí, lỗ mũi thở phì phì, liều mạng muốn hất kỵ sĩ trên lưng mình xuống.

Kỵ sĩ kia sức mạnh kinh người, thuật cỡi ngựa cũng rất giỏi, bất luận con ngựa vùng vẫy thế nào, cũng không cách nào hất hắn xuống ngựa, ngược lại bị hắn kiềm chế những điểm yếu. Dần dần, hơi thở con ngựa điên cũng ổn định lại, chân trước chạm đất, sau đó nâng chân sau đạp lung tung một hồi, dần dần không điên khùng náo loạn nữa.

Ngựa điên đã bị thuần phục!

Dám người vây xem trên đường vỗ tay như sấm, rối rít khen ngợi vị kỵ sĩ anh dũng này. Kỵ sĩ kia nhảy xuống ngựa, mọi người mới thấy rõ diện mạo của hắn, hắn là một thanh niên mày kiếm mắt sáng, đôi môi mím chặc,

https://thuviensach.vn

dáng người cao lớn, cả người tựa như một thanh kiếm báu vừa được rèn giũa, có một loại nhuệ khí vô hình.

Cho đến lúc này mới có một toán người mặc quần áo binh sĩ vội vàng chạy tới, xem ra bọn họ cũng là đuổi theo ngựa điên mà tới, thanh niên áo đen nhìn về phía những người kia, cau mày, trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Người cầm đầu toán lính thấy thanh niên áo đen khí độ hơn người, dù sao đây là nơi quyền quý dưới chân thiên tử tụ tập, không biết thanh niên này lai lịch gì, cũng không dám rề rà, chắp tay trả lời: "Chúng tôi là dịch trạm chuyển ngựa, ai ngờ nửa đường con ngựa này bị xe của người đi đường đụng phải, liền nổi điên, kéo thế nào cũng không được. . . . . ."

"Hồ đồ!" Thanh niên áo đen khẽ quát một tiếng, "Các ngươi xem con ngựa này đụng ngã bao nhiêu gian hàng? Còn may chưa gây ra án mạng, nếu không phải ta tình cờ đi ngang qua, còn không biết nó sẽ chạy tới đâu. Mã phu (người đánh xe) đâu?"

"Ta. . . . . Ta chính là mã phu." Một người lính khác ấp úng đi tới. Thanh niên áo đen trừng mắt liếc gã một cái, cũng không nói gì nữa, chỉ đem dây cương trong tay giao cho gã: “Giữ chắc! Đừng để lại xảy ra chuyện gì." Thanh niên áo đen có khí thế không giận mà uy, toán binh lính khúm núm vâng dạ, đem ngựa dắt đi.

Thanh niên áo đen đi tới trước mặt bọn người Tiểu Ngọc, hỏi: "Các ngươi không có bị thương chứ?"

Tiểu Ngọc vừa hồi hồn, nhưng còn bị khiếp sợ nên phản ứng chậm, nhìn chằm chằm thanh niên áo đen một hồi mới giật mình nói: "Gì cơ, là ngươi?"

Cũng ngay lúc đó, Chu Gia cũng lên tiếng: "Thì Quý Phong!"

https://thuviensach.vn

Thanh niên áo đen kia chính là Thì Quý Phong của Bạch Vân thư quán. Hắn cũng nhận ra Tiểu Ngọc chính là vị tiểu nương tử chữa thương cho hắn, nhưng đối với Chu Gia hắn lại hoàn toàn không có ấn tượng.

Thì Quý Phong nhìn thoáng qua Chu Gia một lúc, hỏi: "Ngươi quen biết ta?"

"Ta là học sinh của Trúc Lâm thư quán, lần trước ngươi đã tới thư quán chúng ta đá xúc cúc." Chu Gia nói. Tiểu Ngọc nhớ tới lần trước gặp Thì Quý Phong là ở bên ngoài Trúc Lâm thư quán, chẳng lẽ bị thương là do đá cầu? Rất có thể.

Thì Quý Phong khẽ mỉm cười: "Ta lại không biết, Trúc Lâm thư quán thì ra còn nhận nữ sinh." Mặt của hắn bình thường lạnh như băng tuyết vĩnh cửu, nhưng nụ cười này làm những đường nét cứng rắn nhu hòa hơn rất nhiều, lộ ra vẻ tuấn lãng.

Tiểu Ngọc nghi ngờ nói: "Cái gì nữ sinh? A!" Nàng quay đầu lại nhìn thấy bộ dáng Chu Gia, nhất thời kêu lên.

Bởi vì bị Tiểu Ngọc đẩy đụng vào tường, sau lại xông ra cứu người, y phục của Chu Gia đã xốc xếch lắm rồi, khăn trùm trên đầu cũng rớt xuống, một mái tóc đen tuyền như thác nước choàng khắp vai, mắt mũi như tranh vẽ, chính là một tiểu mỹ nhân không hơn không kém!

Chu Gia cũng mới phát hiện tình cảnh khốn khó của mình, mặt đỏ đến mang tai, vội vàng túm tóc định búi lại. Thì Quý Phong nhìn thấy Tiểu Ngọc cũng ăn mặc không chỉnh tề, đề nghị: "Nhà ta ở ngay trong hẻm này, hai vị cô nương hay là tới hàn xá chỉnh trang lại?"

Tiểu Ngọc và Chu Gia liếc mắt nhìn nhau, cùng gật đầu.

Tiểu Ngọc đi theo Thì Quý Phong quẹo vào trong hẻm, thầm nghĩ người này thoạt nhìn lạnh lùng, không nghĩ tới còn tỉ mỉ như vậy, không giống bề

https://thuviensach.vn

ngoài khó gần của hắn. Nàng không biết Thì Quý Phong bình thường không nhất định sẽ chu đáo như vậy, đối với nàng. . . . . Coi như là có chút đặc biệt.

Chưa đi được hai bước, Thì Quý Phong đã nói: "Đây chính là hàn xá, các vị mời vào."

Tiểu Ngọc ngẩng đầu nhìn lên, mắt mở to như chuông đồng, mèn ơi, biệt thự kìa!

Mới đầu Thì Quý Phong nói nhà mình ở trong hẻm, nàng còn tưởng lầm là nhà nhỏ trong ngõ hẻm, không nghĩ tới, tòa nhà trong hẻm này tất cả đều là nhà của hắn. Hai bên cửa có tượng sư tử đá to lớn như thật, bên trên có treo một tấm biên, viết hai chữ rồng bay phượng múa "Thì phủ".

"Mời vào." Thì Quý Phong mời bọn họ vào cửa, vừa bước vào đại môn, thì có mấy gia đinh ra đón, gọi "Thiếu gia". Thì Quý Phong sai bảo mấy gia đinh: "Nhờ dì Thuận mang hai vị cô nương này tới nhà sau, gọi mấy nha hoàn giúp các nàng rửa mặt chải đầu. Đúng rồi, y phục của họ cũng bẩn rồi, ngươi nói dì Hoa ra ngoài mua hai bộ y phục. Nhanh đi!"

Tiểu Ngọc và Chu Gia ngơ ngác nghe người ta định đoạt, ngay cả Nguyệt Minh cũng được những người hầu nhỏ tuổi dẫn vào phòng nghỉ, để tiểu nha hoàn lấy bánh kẹo điểm tâm cho bé ăn.

Hai người Tiểu Ngọc theo bà quản gia mặt mũi phúc hậu tên là dì Thuận đi tới nhà sau chỉnh trang. Lần trước lúc bán nhà tổ Tống gia đến Lâm An mua nhà, Tiểu Ngọc đi theo Tống Tiềm dạo khắp khu dân cư ở trung tâm thành Lâm An, đối với giá nhà ở Lâm An cũng có chút hiểu biết. Nhà nhỏ Tống gia đã tiêu tốn hết mấy trăm quan tiền bán nhà tổ, còn phải bán luôn mười mẫu ruộng mới gom đủ tiền nhà, nhưng nhà cửa của Thì Quý Phong lớn hơn mười lần nhà nhỏ Tống gia nữa, phòng ốc nhiều không đếm xuể, phải cần bao nhiêu tiền chứ? Tiểu Ngọc thầm tính toán, có lẽ phải hớn năm

https://thuviensach.vn

ngàn quan tiền mới mua nổi toàn nhà này. Nghe những hạ nhân kia gọi Thì Quý Phong là "Thiếu gia", lại thấy hắn có tướng phú quý, chẳng lẽ đây chính là "Phú nhị đại" ở cổ đại trong truyền thuyết? (phú nhị đại: nhà giàu đời thứ hai)

Tiểu Ngọc và Chu Gia được mời vào hai gian phòng riêng để rửa mặt, dì Thuận sai hai nha hoàn tới phục vụ các nàng, Tiểu Ngọc nhất thời không quen được người ta hầu hạ. Ở Tống gia tuy nói có Huệ nương giúp đỡ nhưng Tiểu Ngọc thường nhờ chị giúp làm việc nhà, chứ không phải để chị hầu hạ bên mình, bây giờ lại có hai nha hoàn giúp mình chải đầu thay quần áo, cảm giác kia khỏi nói cũng biết có bao nhiêu mất tự nhiên. Tiểu Ngọc không thể làm gì khác hơn là tự nhủ, nhập gia tùy tục, ta cũng nên hưởng thụ một chút cuộc sống phú quý thời cổ đại mới được.

"Được rồi, tiểu nương tử ngươi xem có đẹp không?" Hai nha hoàn cười khanh khách, kéo Tiểu Ngọc đến trước gương đồng lớn trong phòng cho nàng soi gương. Tiểu Ngọc thấy mình trong gương một thân hoa phục, bên ngoài khoác áo ngắn tay hồng đào thêu trăm con bướm, bên trong mặc áo lụa trắng như tuyết và váy dài màu vàng nhạt, vô cùng bắt mắt. Tóc búi một kiểu đơn giản, còn cắm một cây trâm ngọc bích, đơn giản nhưng xinh đẹp, Tiểu Ngọc thầm than, người đẹp vì lụa mà, mặc quần áo đẹp nhìn mình cũng đẹp ra mấy phần, ‘ba phần thùy mị bảy phần ăn mặc’ lời này quả không sai.

Tiểu Ngọc được đám nha hoàn hầu hạ bước ra khỏi phòng, vừa lúc Chu Gia kế bên cũng thay xong y phục đi ra, Tiểu Ngọc vừa nhìn bộ dáng Chu Gia, trong lòng thầm than thở: "Oa, mỹ nữ kìa!"

Chu Gia ngược lại ngượng ngùng, nói với Tiểu Ngọc: "Tống gia nương tử, ngươi đừng nhìn ta như vậy . . . . ."

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------

https://thuviensach.vn

Tế Thế đường - Thiên phố.

Tế Thế đường là y quán lớn nhất của thành Lâm An, đồng thời, nó cũng là nơi cung ứng dược liệu có có thực lực nhất Lâm An. Thành tựu của Tế Thế đường không phải một ngày một bữa, nó giống như Thanh Tâm đường, cũng trải qua mấy đời mới trụ vững ở thành Lâm An. Nhưng không giống với người của Thích gia, Bàng Nhất Hưng ông chủ Tế Thế đường là người giỏi về kinh doanh, Tế Thế đường cũng là đến đời của lão mới nhảy vọt đứng đầu y giới Lâm An.

Bàng Nhất Hưng tuổi đã hơn bốn mươi, nhà có một vợ hai thị thiếp, ba con trai một con gái. Người quen lão đều biết lão là một người nham hiểm, lão có thể trước mặt ngươi xưng huynh gọi đệ, xoay người lại thì có thể cháy nhà hôi của, bỏ đá xuống giếng. Lão chính là người không từ thủ đoạn nào diệt trừ không ít người tranh giành việc buôn bán y quán, trong y giới Lâm An, ai cũng biết Bàng Nhất Hưng là một nhân vật không dễ chọc.

Giờ này Bàng Nhất Hưng đang ngồi trong đại sảnh tráng lệ của lão, nghiên cứu tờ giấy trên tay, sắc mặt âm trầm giống như mây đen giăng đầy.

Bàng Vinh quản gia Bàng phủ vội vã khom lưng chạy vào đại sảnh, gọi một tiếng: "Lão gia!"

Bàng Nhất Hưng cũng không thèm nhướng mày, không nhịn được nói: "Có chuyện nói mau!"

"Lão gia, sáng sớm hôm nay, cửa lớn của Thanh Tâm đường bị mấy trăm tiểu cô nương bao vây!"

Bàng Nhất Hưng vừa nghe ba chữ "Thanh tâm đường", đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Nói rõ một chút!"

Bàng Vinh thở hổn hển, mới nói: "Nghe nói Thanh Tâm đường nghiên cứu chế tạo một loại dược cao mới, ba trăm văn một bình, vậy mà một buổi

https://thuviensach.vn

sáng đã bán ra mấy ngàn bình nha!"

"Cái gì?" Bàng Nhất Hưng cũng không ngồi yên nữa, mấy ngàn bình? Cho dù là y quán lớn như Tế Thế đường, một ngày có trên trăm bệnh nhân tới bắt mạch hốt thuốc cũng đã coi là thịnh vượng rồi, mấy ngàn bình? Đây là con số kinh ngạc cỡ nào!

"Ngươi không nghe lầm chứ?"

"Không có đâu lão gia, vô cùng chính xác! Nghe nói phía sau có rất nhiều người đấm ngực dậm chân vì không mua được, muốn ngày mai đến sớm để mua! Dược cao kia gọi là gì nhỉ. . . . . ." Bàng Vinh cũng hơi lớn tuổi, trí nhớ không tốt lắm, rõ ràng là mới nghe sao đã quên rồi? Tên gì cà?

Bàng Nhất Hưng hỏi: "Có phải hay không tên là ‘Mỹ ngọc thanh lương cao’ ...?"

"Đúng đúng đúng! Lão gia ngài đã biết rồi?" Bàng Vinh vỗ ót.

Bàng Nhất Hưng âm hiểm cười, giơ tờ giấy trong tay lên, bên trên in hai chữ lớn "Mỹ ngọc", là tờ truyền đơn hôm qua lão gọi người hầu đi lấy từ chỗ bọn người Giảo Giảo."Thật là tốt, con trai giỏi của Thích Hân, rất biết làm ăn. . . . . Bàng Vinh!"

"Có lão nô!"

"Sáng sớm mai, bảo nha hoàn trong phủ đi mua ba loại thuốc này trở lại, ta lại muốn xem một chút, đây là loại thuốc tốt gì!"

Bàng Nhất Hưng chậm rãi ngồi xuống, tựa vào ghế thái sư nhắm hai mắt lại, tờ giấy trong tay không biết lúc nào đã bị lão vo tròn lại.

"Thanh Tâm đường. . . . . Xem ra ta đã để các ngươi tiêu dao quá lâu. . . . . ."

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Hội Khất Xảo

Dọc đường đi từ hậu viện Thì phủ đến tiền thính, Tiểu Ngọc và Chu gia cũng thân quen hơn. Các nàng vốn đã quen biết, lại đều là những cô gái xuân xanh, nói vài câu liền cảm thấy hợp ý, bất tri bất giác đã trở nên thân thiết.

Chu Gia là ấu nữ của Chu Minh Am, khuê danh Gia Nhi. Bởi vì thông minh từ nhỏ, phụ thân rất yêu thương, cho nên từ nhỏ đã đi theo phụ thân đến thư quán đọc sách. Kỳ thật phần lớn người trong thư quán cũng biết nàng là cô nương, dù sao nàng bình thường ở trong nhà đều là mặc nữ phục, chỉ có ở thư quán đọc sách với lúc đi ra ngoài là thay nam trang.

“Đây cũng là ý của cha ta..... Ông nói, đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường, đi ra ngoài nhiều một chút, mới có thể tăng trưởng kiến thức. Có điều ta là một cô nương chưa lấy chồng, cả ngày xuất đầu lộ diện người ta dèm pha, nên mới mặc nam trang ra ngoài..... Kỳ thật, Tống gia nương tử, ta đã sớm muốn nói với ngươi rồi.”

Chu Gia Nhi áy náy cười với Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc thầm nghĩ, trách không được Chu Gia Nhi mặc nam trang nhìn giống như vậy, thì ra là từ nhỏ đã mặc quen rồi. Ta đã nói mà, làm sao có nam nhân nào lại đẹp như vậy?

“Ngươi cũng đừng gọi ta Tống gia nương tử, kêu Tiểu Ngọc là tốt rồi.” Hai người tuổi xấp xỉ, Chu Gia Nhi so với Tiểu Ngọc còn lớn hơn một hai tuổi, nên gọi nàng là “Muội muội”.

https://thuviensach.vn

Thì Quý Phong ở tiền thính chờ các nàng, nhìn hai người đi vào tiền thính, không khỏi có chút kinh ngạc. Thật là một đôi hoa tỷ muội thanh lệ như tịnh đế liên! Nhìn kĩ thì Tiểu Ngọc và Chu Gia Nhi mỗi người một vẻ, Tiểu Ngọc tú lệ tươi mát như hoa sơn chi mới nở, Chu Gia Nhi hoạt bát tinh khiết như hoa lê trắng. Hai nàng nhanh chóng đi tới cảm tạ Thì Quý Phong, Thì Quý Phong vội vàng hoàn lễ nói:“Việc nhỏ mà thôi.”

Chu Gia Nhi nhìn chung quanh Thì phủ, hỏi Thì Quý Phong:“Xin thứ cho tiểu nữ tử mạo muội, Vân Huy tướng quân Thì Ngộ Hào tướng quân là trưởng bối của Thì công tử?”

Thì Quý Phong nhíu mày, trả lời:“Đúng là gia phụ.”

Chu Gia Nhi thuở nhỏ theo phụ thân đi khắp nơi dạy học, đối với đại sự trong triều cũng có chút hiểu biết, nghĩ rằng họ Thì cũng không phải thế gia vọng tộc, lúc này nhìn nhà Quý Phong tráng lệ như vậy, không phú cũng quý, nàng thuận miệng đoán, quả nhiên đoán đúng.

Tiểu Ngọc ở bên nghe được Thì Quý Phong là con tướng quân, trí tưởng tượng phong phú của nàng không ngừng phát huy-- nhà giàu, đẹp trai, thân thủ bất phàm, nói năng lễ độ..... Đây chẳng phải là nam chính phim thần tượng trong truyền thuyết sao? Đến cổ đại lâu như vậy, rốt cục cũng thấy một nam nhân hoàn mỹ, nên ngắm nhiều một chút, người cao to đẹp trai như vậy thật hiếm có nha.

Thì Quý Phong biết được Chu Gia Nhi là nữ nhi của Chu Minh Am, đối với nàng càng khách sáo hơn, có điều hắn là người trầm mặc ít nói, nên cũng sẽ không nói lời gì ân cần thân thiết. Tiểu Ngọc và Chu Gia Nhi cũng không thể không biết xấu hổ ở nhà người ta mãi được, nói chuyện vài câu thì dẫn theo Nguyệt Minh cáo từ ra về.

Thì Quý Phong đưa các nàng đến cửa lớn, lúc sắp cáo biệt, đột nhiên gọi Tiểu Ngọc:“À, Tống gia nương tử?”

https://thuviensach.vn

“Chuyện gì?” Tiểu Ngọc quay đầu hỏi hắn.

Thì Quý Phong cả người ngăm đen, giờ phút này tuy rằng trên mặt hơi hơi phiếm hồng, cũng nhìn không rõ.“Ta muốn nói..... Cảm ơn nàng lần trước thay ta chữa thương.”

Tiểu Ngọc khẽ cười một tiếng, nói:“Có là gì đâu? Ngươi đã cứu ta, đây mới là đại ân, còn ta bất quá chỉ là tiện thể giúp một tay. Thì công tử không cần để tâm, chúng ta đi!” Dứt lời, nàng hướng Thì Quý Phong phất phất tay, nói “Tạm biệt” Liền quay đầu đi mất.

Thì Quý Phong nhìn bọn họ đi xa, quay vào phủ đi về phòng mình, từ trong rương lấy ra một bình sứ nhỏ bao trong lụa hồng, đúng là “Mĩ Ngọc tịnh bạch sương” ngày đó Tiểu Ngọc đưa cho hắn. Bình sứ vẫn chưa mở ra, có thể thấy được Thì Quý Phong chưa từng dùng thuốc này, nhưng hắn lại rất trân trọng nên dùng lụa hồng bao lấy. Thì Quý Phong yên lặng nhìn bình sứ, nhẹ nhàng vuốt ve thân bình, khẽ thở dài.

Tiểu Ngọc đương nhiên sẽ không nghe thấy Thì Quý Phong thở dài.

Đêm nay là đêm thất tịch, nàng còn có chuyện quan trọng phải làm, nhất định phải rèn sắt khi còn nóng, đem chiêu bài “Mĩ Ngọc dược cao” quảng bá rộng rãi!

Tiểu Ngọc không về nhà, trực tiếp ngồi kiệu đi Thúy Nhã viên. Nhàn Nhàn nhìn thấy Tiểu Ngọc đến, vui vẻ ra mặt:“Tống gia nương tử người đến thật đúng lúc! Tiểu thư nhà ta đang muốn bảo ta đi mời người lại đấy.” Nhàn Nhàn lại đánh giá Tiểu Ngọc một phen:“Hôm nay người thật xinh đẹp, tựa như chức nữ nương nương vậy.”

Tiểu Ngọc cũng đến Thúy Nhã viên nhiều lần, đã quen nói đùa với Nhàn Nhàn, nhẹ nhàng đáp lại:“Bà cô nhỏ ơi, miệng ngươi thật là ngọt mà. Tiểu thư các ngươi chuẩn bị sao rồi?”

https://thuviensach.vn

Nhàn Nhàn nói:“Đang tập dợt lần cuối, nhưng phải chờ người tới xem lại đã.”

Tiểu Ngọc đi theo Nhàn Nhàn đến sau hoa viên xem màn diễn xuất của Tú Tâm, xem xong, không khỏi vỗ tay tán thưởng.

“Muội muội, đêm nay ngươi cứ diễn như vậy! Cam đoan có thể vượt qua những cô nương khác.” Tiểu Ngọc từng là giáo viên, đương nhiên biết trước cuộc thi học trò cần nhất là cổ vũ. Bây giờ Tú Tâm muốn trình diễn ở hội Khất Xảo, hội thi đêm nay cũng tính là hội lớn, cho dù hoa khôi đã quen sóng gió như Tú Tâm, cũng không khỏi có chút không yên lòng, bằng không cũng sẽ không muốn bảo Nhàn Nhàn đi mời mình đến xem nàng tập dợt lần cuối.

Tú Tâm lau mồ hôi trên trán, nói với Tiểu Ngọc:“Đa tạ tỷ tỷ dạy ta hai bài hát này, bằng không thật sự Tú Tâm buồn rầu muốn chết!”

Tiểu Ngọc nói:“Ngươi đừng vội cảm tạ ta! Đêm nay mọi người được như ý, ngươi cảm ơn cũng không muộn. Kỳ thật trong bụng ta còn nhiều bài hát dân gian nữa, lần khác sẽ dạy hết cho ngươi, được không?” Tiểu Ngọc năm đó cũng là một cây văn nghệ của đơn vị, ca khúc được yêu thích gì cũng biết một chút, chọn mấy bài dạy cho Tú Tâm đương nhiên không thành vấn đề.

Tú Tâm vui mừng ra mặt, lập tức lại chuẩn bị tinh thần tập luyện.

Hoa phố Lâm An bình thường đến buổi tối liền náo nhiệt vô cùng, mỗi hộ kĩ gia (bạn có thể hiểu là thanh lâu) đều treo đèn lồng đỏ, trước cửa thì giăng tơ lụa sặc sỡ, hấp dẫn khách nhân tứ phương. Oanh oanh yến yến nghênh đón đưa tới, có thể nói là ngựa xe như nước chảy.

Nhưng Hoa phố đêm này, cùng với bình thường không giống nhau, bởi vì hôm nay là hội Khất Xảo.

https://thuviensach.vn

Phong tục Nam Tống, hội Khất Xảo là ngày quan trọng của các cô nương. Mỗi khi đến thất tịch, nhà giàu đều dựng một cái lầu trong nhà, tên là "Lầu Khất Xảo", trên lầu để hoa quả, bánh trái, rượu, bút nghiên mực, kim chỉ, còn có cái gì gọi là "Ma uống nhạc" rất tinh xảo sặc sỡ (không biết là cái gì). Sau đó gọi con gái trong nhà lên lầu, lại bảo con gái dâng hương tế bái chức nữ nương nương, cầu chức nữ nương nương "Khất Xảo".

Chẳng những nhà giàu ham thích ngày thất tịch, kĩ quán người ta lại càng coi trọng này ngày. Ngày hội Khất Xảo, toàn bộ kĩ gia ở Hoa phố Lâm An đều ngừng việc buôn bán, đi đến sân khấu đầu đường thay nhau hiến nghệ, hoặc vũ đạo, hoặc đánh đàn, hoặc xướng khúc, nhất định phải chọn ra trên hoa bảng trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa đến. Đương nhiên, không phải ai cũng có tư cách lên đài diễn xuất, ngươi phải suy nghĩ đến xuất thân địa vị, nếu không phải danh kỹ đầu bảng, cũng không dám đi lên bêu xấu. Ở đây hằng năm lên đài diễn xuất bất quá chỉ có trên dưới mười cô nương danh tiếng, còn lại, cũng đều chỉ đứng dưới đài nhìn lên.

Hội Khất Xảo này là do các thân sĩ địa phương bỏ tiền ra tổ chức, giám khảo cũng đều là những nhân vật nổi tiếng bấy giờ. Toàn bộ danh kĩ sau khi diễn xuất, đều có một vị đức cao vọng trọng văn đàn lãnh tụ đến cho lời bình hoa bảng. Văn nhân thời Đường Tống cũng không lấy việc quấn quýt chốn thanh lâu có gì là hổ thẹn, ngược lại là một loại tục lệ, nhất là sau khi nhà Tống dời về phía Nam, an cư ở Lâm An, nhóm văn nhân "Thẳng đem Hàng Châu làm Biện Châu", ca múa mừng cảnh thái bình rất thảng nhiên, nên cũng coi trọng những hoạt động ở thanh lâu.

Năm nay đoạt giải quán quân đứng đầu, đó là tam đại danh kỹ Hoa phố -- Cúc Uyển Quan Quan cô nương, Hảo Cầu lâu Hải Đường cô nương, cùng với Thúy Nhã viên Tú Tâm cô nương. Quan Quan cô nương thành danh từ sớm, sớm qua tuổi song thập (20 á), độc mở cửa buôn bán, văn hào mặc khách trong thành, phần lớn đều là thượng khách trong viện của nàng. Những năm gần đây nàng cũng ít gặp khách, chỉ ở phía sau lo liệu Cúc

https://thuviensach.vn

Uyển vận chuyển buôn bán, nhưng hàng năm sự kiện Hội Khất Xảo chưa từng vắng mặt, có thể thấy được nàng cũng không dễ dàng lấy danh hiệu hoa khôi dâng tặng người ta.

Tiểu Ngọc ngồi kiệu theo Tú Tâm đi vào quảng trường đầu ngõ Hoa phố, chỉ thấy quảng trường này bố trí vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, tổng cộng đặt ba bốn mươi bàn bát tiên, mời các cô nương an vị. Chung quanh quảng trường chung quanh treo vô số đèn lồng, chiếu sáng lung linh, trung tâm có một sân khấu không lớn không nhỏ sơn màu mạ vàng, giả dạng vô cùng hoa mỹ.

Tiểu Ngọc và Tú Tâm hỏi thăm qua, hội trường này là các thân sĩ bảo người trong tửu lâu đến bày trí, tửu lâu cũng mượn dịp này để quảng cáo. Lúc mới đến cổ đại, còn tưởng rằng cổ nhân sẽ không biết quảng cáo, ai ngờ sau khi dung nhập xã hội, mới phát hiện ý tưởng quảng cáo của cổ nhân cũng rất phong phú, cái gì bên ngoài chiêu bài, danh nhân quảng cáo, thương phẩm xúc tiêu, một cái cũng không thiếu!

Tiểu Ngọc có chút đắc ý tưởng, làm quảng cáo đúng không? Đêm nay, bổn cô nương sẽ làm một tiết mục quảng cáo hoành tráng, dùng những thủ pháp trước giờ mọi người chưa từng thấy!

Tú Tâm đã đến, khiến cho một trận xôn xao. Các nàng được an bài đến một bàn gần vũ đài, Hải Đường ngồi ở bàn bên cạnh, bàn của nàng ngồi đều là cô nương ở Hảo Cầu lâu. Tú Tâm năm đó cũng từng ở Hảo Cầu lâu treo biển hành nghề, giờ phút này tuy rằng tự lập môn hộ, cấp bậc lễ nghĩa vẫn là không thể thiếu, lập tức dời bước đi về phía bọn tỷ muội ngày xưa vấn an.

Tú Tâm cùng nhóm tỷ muội hàn huyên hai câu, liền hỏi Hải Đường:“Quan Quan cô nương còn chưa đến?”

https://thuviensach.vn

Hải Đường khóe miệng khẽ nhếch lên, hơi châm chọc:“Người ta là thân phận gì, tự nhiên muốn khoan thai đến chậm, biểu hiện địa vị tôn quý của nàng.”

Hải Đường vừa dứt lời, chợt nghe có người nói:“Mau nhìn, Quan Quan cô nương đến rồi!”

Tiểu Ngọc đối nhân vật truyền kì ở Hoa phố này cũng ngập tràn tò mò. Hoa phố tam đại danh kỹ, nàng đã gặp hai người, Hải Đường phong tình vạn chủng, Tú Tâm kiều mỵ vô song, vị Quan Quan cô nương này không biết là nhân vật xinh đẹp như thế nào, mới có thể diễm áp quần phương?

Rất xa, chỉ thấy một vị mỹ nhân hạ cỗ kiệu, một đường cùng mọi người đi đến, mỗi khi đến một bàn, đều phải nghỉ chân nói chuyện phiếm hai câu, mọi người cũng đều tranh nhau nói chuyện cùng nàng, nhất thời hiện trường có chút không khống chế được. Tiểu Ngọc nghĩ, siêu sao đúng là không giống người thường, vừa xuất hiện đã có lực hấp dẫn đem mọi người tụ lại chung quanh, chỉ điểm này thôi, Tú Tâm và Hải Đường quả thật so ra còn kém Quan Quan.

Quan Quan rốt cục cũng đi đến vị trí trước đài được an trí sẵn cho nàng, ngay tại bên cạnh bàn Tú Tâm, Hải Đường ngồi độc một bàn. Lúc Quan Quan đi đến trước mặt, Tiểu Ngọc nhìn kỹ, hơi thấy kinh ngạc -- vị Quan Quan cô nương này..... Cũng không tính thật đẹp nha!

Quan Quan khẽ mở môi, hướng về Tú Tâm và Hải Đường chào hỏi:“Hai vị muội muội khỏe!”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Danh Kỹ Quan Quan

Tú Tâm và Hải Đường cũng hướng Quan Quan đáp lễ, trên mặt cũng mang nụ cười theo lễ tiết. Ba người các nàng không hợp nhau không phải chuyện ngày một ngày hai, trước kia Quan Quan và Hải Đường tranh giành vị trí hoa khôi trong năm, sau này Thúy Nhã Viên của Tú Tâm khai trương, lại cướp đi không ít khách của Quan Quan, trong lòng Quan Quan đã sớm hận thấu xương hai người mới nổi lại đầy tài năng và danh tiếng này. Nhưng nàng ỷ vào thân phận mình, dĩ nhiên chuyện gì cũng không để lộ ra mặt, nụ cười ấm áp như nắng ấm tháng ba, người không biết còn tưởng nàng và hai cô gái này tình cảm sâu đậm lắm.

Quan Quan lại tâm sự đôi câu với các cô nương ở Hảo Cầu lâu và Thúy Nhã viên, ánh mắt chợt rơi vào Tiểu Ngọc ngồi bên cạnh Tú Tâm.

"Vị này là?" Quan Quan đối với những cô nương có chút danh tiếng ở Hoa phố đã gặp là không thể quên, nhìn Tiểu Ngọc lạ mặt, ăn mặc lại không giống người trong thanh lâu, liền có chút nghi ngờ hỏi Tú Tâm.

Tú Tâm cũng không muốn nhiều lời, chỉ cười cười nói: "Vị nương tử này không phải cô nương Hoa phố của chúng ta, là một người bạn thân của ta."

Quan Quan khẽ nhướng đôi mắt nhỏ dài, cười có chút thâm ý với Tiểu Ngọc, chậm rãi dời bước đến bàn của nàng ngồi xuống. Nhìn cách đi đứng, Tiểu Ngọc mới ngẫm ra chút mùi vị .

Nếu chỉ nhìn mặt mũi bên ngoài, chẳng qua là thanh tú bình thường, có điều là nụ cười ngọt chút, nói chuyện dịu dàng chút, làm cho người ta nhìn

https://thuviensach.vn

rất thoải mái, không ủy mị khó coi giống những danh kỹ thanh lâu, lại giống đại gia khuê tú đoan trang tài trí. Nhưng khi cử động, vòng eo mềm mại, hơi lắc hông, y phục mỏng làm hiện lên những đường cong mê người, có thể thấy người này lộ ra khí chất quyến rũ.

Phục sức truyền thống của phụ nữ Nam Tống là vải lụa thường thêm váy mềm, loại y phục này ảnh hưởng sâu sắc của lý học (chắc là Nho giáo gì gì đó), so với vẻ mĩ miều của đời Đường không biết bảo thủ gấp bao nhiêu lần, Tiểu Ngọc bình thường trong lòng lên án loại y phục này mặc vào nhìn như cái ống, một chút vóc người cũng để lộ ra. Bây giờ suy nghĩ một chút, thật là xấu hổ mà, không phải là vấn đề của quần áo, mà là vấn đề từ bản thân người mặc. . . . . Nhìn tư thái của Quan Quan người ta, đó mới gọi là hấp dẫn (sexy)!

Tiểu Ngọc rốt cuộc hiểu rõ Quan Quan mạnh hơn Tú Tâm và Hải Đường ở điểm nào rồi, nói trắng ra là, chính là Quan Quan có nữ nhân vị.

Mười mấy tuổi Tú Tâm và Hải Đường phong nhã hào hoa, dung mạo tịnh lệ, nhưng vừa hai mươi Quan Quan lại giống như một quả đào chín mọng, lộ ra hương vị thành thục mê người, không trách được váy mặc nhiều tầng như vậy. Nghe nói vị Quan Quan cô nương này tuyệt kỷ là vũ điệu xuất sắc, không biết nàng ở trên đài khiêu vũ là cảnh tượng phong tình thế nào?

Bên tay trái sân khấu là bàn của các danh kỹ, bên phải còn lại là vị trí của những văn nhân mặc khách. Bọn họ tối nay chẳng những là người xem, mà còn là giám khảo nữa. Năm trước ban giám khảo đều là do một vị văn hào đức cao vọng trọng đảm nhiệm, nhưng nghe nói năm nay khác biệt, lại mời một vị Tiến sĩ trẻ tuổi tới chủ trì.

"Người nào lợi hại như vậy?" Tiểu Ngọc len lén hỏi Tú Tâm, thật ra thì nàng cũng không biết những văn nhân này, chính trong lòng rất hiếu kì.

https://thuviensach.vn

Tú Tâm nói: "Nghe nói vị tân tiến sĩ này thơ văn làm rất tốt, tất cả mọi người khen ngợi, có điều hắn chưa từng tới Thúy Nhã Viên của chúng ta. . . . . Cũng nên nghĩ cách làm quen hắn mới tốt." Tú Tâm bề ngoài nhu nhược, thật ra thì cốt cách cũng là một cô nương thông minh kiên cường, nói đôi ba câu cũng không rời việc buôn bán của nàng. Vị Tiến sĩ trẻ tuổi này nếu có thể được nhiều người hâm mộ như vậy, có thể thấy được nhất định có chỗ hơn người, không nói rõ ràng là lãnh tụ tương lai của văn đàn, kết giao cùng một nhân vật như vậy, đối Thúy Nhã Viên của nànglà chuyện trăm lợi không hại.

"Hắn tên là gì?" Tiểu Ngọc tùy tiện hỏi một chút.

Tú Tâm hạ giọng trầm ngâm, nói: "Hình như tên là Dương Đình Tú thì phải?"

Tiểu Ngọc ngẫm lại cái tên này trong đầu, thi nhân nổi tiếng Nam Tống hình như không ai tên Dương Đình Tú à. . . . . Đột nhiên nàng chấn động, đúng rồi, Dương Đình Tú không phải là tên, mà là biệt hiệu của hắn mới phải, vậy hắn. . . . . .

"Không phải tên hắn là Vạn Lý chứ?"

Tú Tâm kỳ quái nhìn Tiểu Ngọc một cái: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ biết hắn?"

Tiểu Ngọc thật muốn cất tiếng cười to, biết chứ biết chứ, là một sinh viên tốt nghiệp hệ Trung văn ai lại không biết, một trong tứ đại thi nhân Nam Tống đại danh đỉnh đỉnh Dương Vạn Lý cư nhiên ở nơi này!

Nhớ tới tự nhiên có thể tiếp xúc với danh nhân lịch sử ở khoảng cách gần như vậy, trong lòng Tiểu Ngọc kích động không nói nên lời. May nhờ nàng hít thở sâu hai cái kiềm chế mình, nếu không thật muốn vọt tới bên bàn Dương Vạn Lý xin ký tên. Bình tĩnh bình tĩnh, nếu Dương Vạn Lý là chủ trì tối nay, đợi hắn ra ngoài nhất định phải nói chuyện, bình tĩnh nào!

https://thuviensach.vn

Mới nghĩ tới, đã nhìn thấy một thanh niên cao gầy chầm chậm lên đài, hắng giọng một cái hướng mọi người dưới đài nói: "Tại hạ Dương Vạn Lý, chư vị hữu lễ!"

Tiểu Ngọc không nói hai lời, hai mắt mở to nhìn chằm chằm Dương Vạn Lý, vị đại thi nhân trong truyền thuyết này tính tình cương trực, làm quan thanh liêm, quang minh lỗi lạc đang ở cách mình có mười thước! Ông trời ơi, rất cảm tạ ông! Tú Tâm nhìn thấy Tiểu Ngọc vẻ mặt khác thường, còn tưởng rằng nàng thích vị Tiến sĩ trẻ tuổi phong độ xuất chúng, nhưng nhìn kỹ lại không giống như vậy. Chính nàng tâm sự đầy bụng, cũng không làm phiền Tiểu Ngọc, bận rộn cúi đầu tính toán đợi đến tiết mục của mình.

Dương Vạn Lý thoạt nhìn khoảng hơn hai mươi tuổi, da mặt trắng noãn, vẻ mặt chính trực, giọng nói rõ ràng. Hắn nói chút điển cố đêm thất tịch, rồi để những cô nương muốn diễn xuất phái một nha đầu đi lấy ký trù.

Lấy ký trù, chính là đi rút thăm lấy số, để xếp hàng đợi diễn. Bởi vì tất cả mọi người đều muốn xuất hiện cuối cùng, để lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng khán giả, nhưng phải sắp xếp thế nào cho ổn thỏa đây? Không bằng cùng đi lấy ký trù, cũng coi như công bằng công chính. Tú Tâm để Nhàn Nhàn đi rút ký trù trở lại, Dương Vạn Lý đọc tên qua một lần, tổng cộng có mười ba vị cô nương muốn lên đài biểu diễn, Hải Đường thứ bảy, Tú Tâm thứ chín, Quan Quan đứng kế Tú Tâm thứ mười. Người xem dưới đài thấy tam đại danh kỹ cơ hồ là liên tiếp ra sân, tiết mục tối nay nhất định là rất đặc sắc, càng thêm phấn khích.

Vị thứ nhất ra sân biểu diễn chính là Bích Đào cô nương hôm trước Tiểu Ngọc đã gặp, nàng dẫn theo một nhạc sĩ lên đài, hát khúc 《 Thước tiên kiều 》 của Tần Tiếu Du. Bài hát này của Tần Quan là một bài kinh điển đêm thất tịch, hàng năm nhất định sẽ có người đàn hát . Kế tiếp có người khiêu vũ, có người đánh đàn, người xem nhìn như mê như say, mà Tiểu Ngọc. . . . . Có chút buồn ngủ.

https://thuviensach.vn

Hết cách rồi, gu thẩm mỹ của nàng và cổ nhân không giống nhau, những thứ y y nha nha cười mỉm cùng những bài múa đơn điệu không thể kích thích hứng thú quan sát của nàng, còn không bằng nàng và lũ trẻ trong trường nhảy điệu 《 ngày lành 》 đẹp mắt, sôi động. . . . . .

Hải Đường ra sân, nàng cũng không mang nhạc sĩ tới nhạc đệm, mà tự mình cầm đàn tỳ bà ngồi ở giữa đài, nhẹ gảy dây đàn. Hải Đường điều chỉnh dây đàn xong, liền mở miệng hát:

"Đương lúc trời trong bỗng quạ truyền, đến nay còn khiến não lòng tiên.

Sóng sao bến Hán, cầu liền nối, múa phượng ca oanh, người ở bên.

Vui một tối, biệt bao năm, biệt nhiều vui ít cách nhau hai miền.

Biết rằng hội ngộ không dài mãi, một mảnh trăng kia lại chẳng tròn. . . . . ."

Tiểu Ngọc nhớ đây là 《 Giá cô thiên 》 của Án Tiểu Sơn. Tiểu Sơn cả đời đau khổ, cuộc đời đầy những chia tay biệt hận, đây là khúc 《 Giá cô thiên 》 đau lòng nhất ông từng viết, bị Hải Đường diễn dịch làm rung động lòng người. Tiểu Ngọc mặc dù không có chút tế bào nghệ thuật nào, nhưng nghe thấy xung quanh nhiều tiếng trầm trồ khen ngợi như vậy, cũng biết ngón nghề của Hải Đường không tầm thường. Không hổ là danh kỹ, biết ẩn giấu tài nghệ!

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------Làm phiền chút xíu---- ------ ------ ------ ------ ------ --------

Giá cô thiên kỳ 6 - Thất tịch

Đương nhật giai kỳ thước ngộ truyền,

Chí kim do tác đoạn trường tiên.

https://thuviensach.vn

Kiều thành Hán chử tinh ba ngoại,

Nhân tại oanh ca phụng vũ tiền.

Hoan tận dạ,

Biệt kinh niên,

Biệt đa hoan thiểu nại hà thiên.

Tình tri thử hội vô trường kế,

Chỉ xích lương thiềm diệc vị viên.

Bản dịch đã đề cập ở trên, người dịch: Điệp Luyến Hoa, còn đây là tác giả:

Án Kỷ Đạo 晏幾道 (1050-1119) tự Thúc Nguyên 叔原, hiệu Tiểu Sơn 小山, từ nhân đời Bắc Tống, người Lâm Xuyên, Phủ Châu (nay thuộc Giang Tây). Ông là con thứ 7 của Án Thù 晏殊. Văn tứ của ông rất mới, tác phẩm của ông có tập Tiểu Sơn từ. (nguồn thivien.net)

--- ------ ------ ------ ------ ---------Mời các bạn đọc tiếp---- ------ ------ ------ ------ ------ ------

Vừa nghe Hải Đường hát xong, có vài cô nương vừa diễn xong cũng có chút cảm khái, xem ra hoa khôi tối nay còn không tới phiên mình! Không biết Tú Tâm và Quan Quan lại có tuyệt kỷ gì muốn sử dụng đây?

Trong tam đại danh kỹ, Hải Đường biết hát, Quan Quan có thể múa, nhưng Tú Tâm còn chưa từng trình diễn ở những mùa trước, mọi người không khỏi tràn đầy chờ mong màn biểu diễn kế tiếp của nàng.

Sau khi kết thúc màn biểu diễn của cô nương thứ tám, rất nhanh đã đến lúc Tú Tâm lên đài. Ai ngờ Tú Tâm không trực tiếp lên sân khấu, mà là đi

https://thuviensach.vn

tới bên người chủ trì Dương Vạn Lý thấp giọng nói hai câu, trên mặt Dương Vạn Lý toát ra một tia không hiểu. Mọi người nhìn xa xa, cảm thấy vô cùng kỳ quái, còn có người to gan suy đoán: "Chẳng lẽ nàng muốn rút lui?"

Dương Vạn Lý gật đầu một cái, nói với Tú Tâm: "Nếu cô nương có yêu cầu như vậy. . . . . cũng được!" Hắn dặn dò những người ở bốn góc sân khấu: "Tắt hết đèn lồng trên đài!"

"Cái gì?" Người ở dưới đài nhìn thấy lồng đèn trên sân khấu từng cái một bị dập tắt, tiếng bàn tán càng sôi nổi."Không phải nàng ấy muốn hát trong bóng tối chứ? Đây là chiêu gì vậy?"

Quan Quan ngồi thẳng dưới đài, ngón tay ngọc mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt càm, trong mắt lộ ra tia sắc bén. Tiểu Đề Tử này lại đang giở trò quỷ gì? (tiểu đề tử là cái chỉ nhỉ?)

Tất cả chìm trong bóng tối, Tú Tâm mang theo mấy tiểu nha đầu lên sân khấu, bày xong tư thế.

Mọi người không thấy rõ động tác của các nàng , nhưng cũng biết diễn xuất sẽ bắt đầu, dần dần an tĩnh lại, nín thở mà đợi xem nàng rốt cuộc muốn biểu diễn tiết mục gì.

Sân khấu tối đen, tiếng nhạc sĩ thổi sáo chậm rãi vang lên, theo đó truyền đến giọng hát tinh tế, trong trẻo như nước suối của Tú Tâm:

"Bao giờ hết, giọt lệ tương tư đỏ ngòm, bao giờ nở, xuân về hoa liễu trước lầu son, nằm trằn trọc, song the, mưa gió buổi hoàng hôn. . . . . ."

--- ------ ------ ------ ------ ------ ---------Làm phiền chút xíu---- ------ ------ ------ ------ ------ --------

Hồng đậu khúc

https://thuviensach.vn

Bao giờ hết, giọt lệ tương tư rơi đỏ ngòm,

Bao giờ nở, xuân về hoa liễu trước lầu son,

Nằm trằn trọc, song the, mưa gió buổi hoàng hôn.

Nghĩ vẩn vơ, mối sầu mới cũ cùng đổ dồn!

Nuốt không trôi, rượu vàng gạo ngọc nào biết ngon,

Soi không rõ, đứng trước gương lăng mặt héo hon!

Nét ngài cau cau lại, giọt đồng hồ dồn dập hơn.

Chao ôi!

Nào khác gì: trôi đi, nước biếc dòng man mác,

Dừng lại, non xanh bóng chập chờn.

(nguồn: nhaccuatui.com, cảm ơn bản dịch của bạn tankhaihh)

--- ------ ------ ------ ------ ------ ----Mời các bạn đọc tiếp---- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ----

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Đây. . . . . Đây là hát kiểu gì vậy, sao lại chưa từng nghe qua?

Tiếng hát của Tú Tâm ngày càng vang dội: "Nghĩ vẩn vơ, mối sầu mới cũ đổ dồn, nuốt không trôi, rượu vàng gạo ngọc nào biết ngon, soi không rõ gương mặt trong lăng kính héo hon, nét ngài cau lại, giọt đồng hồ dồn dập hơn. . . . . ."

Đột nhiên, Tú Tâm một người đơn ca biến thành cùng các tiểu nha hoàn hát: "Nào khác gì, trôi đi nước biếc dòng man mác, trôi đi nước biếc dòng man mác, dừng lại non xanh bóng chập chờn, bóng chập chờn!"

https://thuviensach.vn

Theo tiếng hát trầm bổng nhịp nhàng, Nhàn Nhàn đã chỉ huy những gã sai vặt ở Thúy Nhã Viên đốt lồng đèn lên, mọi người chỉ nhìn thấy bên ngoài từ từ sáng lên, lại nghe tiếng hát từ đơn ca biến thành hợp ca, mọi người chưa từng bị kích tích từ thị giác tới thính giác, huống chi, kiểu hát bài hát này, cũng là văn sở vị văn, quá đặc biệt!

Ý kiến ánh sáng trên sân khấu tất nhiên cũng là Tiểu Ngọc nói ra rồi! Những nhạc hội ở đời sau, hiệu quả ánh sáng không thể không nhắc tới, bây giờ chỉ có thể lấy chiếc đèn lồng tắt tắt sáng sáng, rất là thủ công, có điều xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.

Đợi đến khi ánh đèn sáng lên, mọi người mới phát hiện, Tú Tâm và những nha hoàn của nàng bày thành một tạo hình rất kì lạ!

Thời đại này mọi người không biết tư thế này là muốn nhảy vũ điệu gì, chỉ có Tiểu Ngọc thầm thoải mái, sẽ để cho các ngươi xem một chút "Thiên Thủ Quan Âm" lợi hại không!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Hoa Khôi Đấu Nghệ

Không sai, chính là "Thiên Thủ Quan Âm" ! (các bạn liên hệ anh YouTube để xem nhé)

Lúc Tiểu Ngọc học đại học, vũ điệu này có thể nói là chấn động cả nước. Tiểu Ngọc cũng bị các bạn cùng khóa kéo đi luyện tập, ca múa văn nghệ chào đón tân sinh viên hệ Trung văn, nhận được không ít lời khen.

Tiểu Ngọc dạy vũ điệu này cho Tú Tâm, để nàng đứng phía trước làm tượng "Quan Âm" , lại để đám người giỏi múa lại lanh lợi như Giảo Giảo đứng phía sau, còn thống nhất mặc áo múa xanh nhạt bó sát, thoạt nhìn giống như một hàng cây liễu xanh xanh mềm mại không xương phất phơ đón gió, đẹp không thể tả.

Chỉ một vũ điệu, như vậy thôi chưa đủ. Phải vừa ca vừa múa, vậy mới đủ sức thuyết phục!

Tú Tâm và đám người Giảo Giảo bắt đầu vũ điệu. Tay của các nàng thỉnh thoảng đưa ra, giống như một đóa hoa vàng chói lọi; thỉnh thoảng khép lại, giống như hoa hàm tiếu e ấp. Kỹ thuật múa điêu luyện như nước chảy hoa trôi, động tác vừa đẹp vừa chuẩn, bày ra vô vàng tư thái, tất cả biến hóa kia, tựa như chim công xòe đuôi, tựa như hoa sen nở rộ, tựa như rồng bay phượng múa. Người xem dưới đài đã quên phải vỗ tay khen ngợi, chỉ ngơ ngác nhìn vũ điệu thần kỳ bọn họ chưa từng thấy qua, vẻ mặt mỗi người đều như say như mê.

https://thuviensach.vn

Múa đến một đoạn, Tú Tâm dừng lại, những người khác vây quanh nàng như sao vây quanh mặt trăng, chỉ nghe nàng lại hát:

"Một là mỹ ngọc không tỳ vết, một là tuấn tú ngưu oa.

Bảo rằng mình chẳng có duyên, cớ sao lại được gặp nhau kiếp này;

Bảo rằng mình có kỳ duyên, cớ sao mộng đẹp biến tan nơi nào?

Một bên chất chứa tâm tư, một bên vô ích lao vào nhớ thương.

Một là trăng trong nước, một là hoa trong gương.

Mắt này biết chứa bao nhiêu lệ,

Giọt sầu chảy mãi qua bao nhiêu mùa!"

Nàng hát ca khúc hai lần, lại nhẹ nhàng chuyển về bài múa, múa một đoạn, cuối cùng đột nhiên kết thúc. Tiếng sao trúc cũng đột nhiên ngưng bặt, phối hợp thiên y vô phùng! (thiên y vô phùng là áo tiên không có đường may, ý nói phối hợp chặt chẽ không sơ hở)

"Xôn xao xôn xao!" Khán giả từ trong mơ màng tỉnh lại, nhiệt liệt vỗ tay, tiếng vỗ tay hồi lâu không ngừng, còn có rất nhiều tài tử đứng dậy lớn tiếng trầm trồ khen ngợi!

--- ------ ------ ------ ------ ------ ----Làm phiền chút xíu---- ------ ------ ------ ------ ------ ---------

Uổng ngưng my (tác giả: Tào Tuyết Cần)

Nhất cá thị lãng uyển tiên ba,

Nhất cá thị mỹ ngọc vô hà.

Nhược thuyết một kỳ duyên,

https://thuviensach.vn

Kim sinh thiên hựu ngộ trước tha;

Nhược thuyết hữu kỳ duyên,

Như hà tâm sự chung hư thoại?

Nhất cá uổng tự ta nha,

Nhất cá không lao khiên quải.

Nhất cá thị thuỷ trung nguyệt,

Nhất cá thị cảnh trung hoa.

Tưởng nhãn trung năng hữu đa thiểu lệ châu nhi,

Chẩm cấm đắc thu lưu đáo đông, xuân lưu đáo hạ!

dịch thơ (Nhóm Vũ Bội Hoàng)

Hoài công biết nhau

Một bên hoa nở vườn tiên,

Một bên ngọc đẹp ko hoen ố màu

Bảo rằng chẳng có duyên đâu,

Thì sao lại được gặp nhau kiếp này ?

Bảo rằng sẵn có duyên may,

Thì sao lại đổi thay lời nguyền ?

Một bên ngầm ngấm than phiền,

Một bên theo đuổi hão huyền uổng công.

https://thuviensach.vn

Một bên trăng rọi bên sông,

Một bên hoa nở bóng lồng trong gương.

Mắt này có mấy giọt sương,

Mà dòng chảy suốt năm trường được chăng ?

nguồn: thivien.net

đây là nguyên bản bài thơ và bản dịch, còn bản dịch bài hát trên kia là của kẻ hèn này mạo muội edit lại, hị hị

--- ------ ------ ------ ------ ------ --------Mời các bạn đọc tiếp---- ------ ------ ------ ------ ------ -------

Quan Quan khẽ cắn môi dưới, mặc dù trên mặt còn mang nụ cười, nhưng trong mắt thì lạnh lẽo. Làm một danh kỹ, nàng quá rõ ràng giá trị màn ca múa tối nay của Tú Tâm. Sáng chế ra ca khúc mới, đã là một kì công, lại phối hợp với vũ điệu mê người như vậy, tìm đường sống trong cái chết, phương thức mở màn của nàng cũng tỏa sáng toàn trường, mê hoặc tâm thần của mọi người! Mặc dù mình rất tự tin với kĩ thuật múa, nhưng trình diễn sau nàng ta, múa đơn sao so được với đội múa này? Hơn nữa mọi người cũng sẽ bị phân tán lực chú ý!

Màn ca múa này chắc chắn không phải do một mình Tú Tâm tạo nên, Quan Quan rất rõ thực lực của Tú Tâm, nàng còn chưa đạt cảnh giới cao vậy đâu. Nhất định là có người sau lưng bày mưu tính kế cho nàng, người này sẽ là ai? Quan Quan thầm hạ quyết tâm, nhất định phải thu người tài ba sau lưng Tú Tâm làm người mình, nếu không cứ để Tú Tâm tiếp tục thế này, theo cục diện trước mắt, danh hiệu đệ nhất danh kĩ của mình nhất định bị đoạt mất!

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cũng kích động vỗ tay, không nghĩ tới khả năng lĩnh ngộ của Tú Tâm mạnh như vậy! Hai bài hát 《 Hồng đậu khúc 》 và 《 Uổng ngưng mi 》 đều là nhạc đệm vở kịch gối đầu giường 《 Hồng Lâu Mộng 》của Tiểu Ngọc, Tào Tuyết Cần đại sư viết lời còn có thể kém ai đây? Cộng kiểu hát ở hiện đại, tại lúc này tất nhiên là bá chủ một vùng, nhất định sẽ tạo nên chấn động lớn.

Ban đầu Tiểu Ngọc cũng không quá quen thuộc với hai bài hát này, cũng sẽ không biết hát. Nhưng trước đây không lâu nàng dạy lớp mười một bài khóa 《 Lâm Đại Ngọc vào Cổ phủ 》, vì bài học này, nàng đặc biệt để cho học sinh tổ chức buổi văn nghệ nhỏ, bảo mỗi tổ cử một người hát một bài trong 《 Hồng Lâu Mộng 》 . Buổi văn nghệ nhỏ này rất thành công, mọi người hát nhiệt tình, Tiểu Ngọc cũng cùng hát với bọn nhỏ, nên đã nhớ tới hai bài hát này. Nàng chỉ đạo văn là câu kia "Nhất cá thị lãng uyển tiên ba", đổi thành "Tuấn tú ngưu oa" , lập tức biến thành một khúc hát ca ngợi tình yêu Ngưu Lang Chức Nữ, hơn nữa, còn có một chiêu cuối cùng nữa!

Tú Tâm hướng về phía khán giả nhẹ nhàng cúi chào, đợi tiếng vỗ tay ngừng lại, nói: "Bài hát này của Tú Tâm gọi là 《 Mỹ ngọc không tỳ vết 》, là bạn tốt của ta Thích Chi Vấn công tử danh y ở Thanh Tâm đường sáng tác. Cảm tạ mọi người đã ủng hộ!" Tiểu Ngọc đem 《 Uổng ngưng mi 》 đổi thành 《 mỹ ngọc không tỳ vết 》, cố ý để Tú Tâm nói tên bài hát ra, còn đem danh tiếng đến trên người Thích Chi Vấn. Nàng cũng định sẵn rồi, muốn đem bài hát 《 mỹ ngọc không tỳ vết 》 làm thành bài hát quảng cáo cho Mỹ Ngọc dược cao của Thanh Tâm đường, để chị em trong Hoa phố hát, cố tình cũng tuyên truyền cho mình!

Mọi người lần nữa nhiệt tình vỗ tay, lập tức đã đến Quan Quan đệ nhất danh kỹ Lâm An lên đài rồi! Quan Quan cô nương diễn xuất không biết có phải càng thêm mới mẻ độc đáo hơn Tú Tâm cô nương hay không đây?

Lúc này Quan Quan đã sớm khôi phục bộ dáng điềm tĩnh thong dong như thường ngày. Quan Quan mười bốn tuổi đã treo bài đón khách, không

https://thuviensach.vn

biết đã gặp bao nhiêu sóng gió, tình thế càng nguy cấp, nàng ngược lại càng bình tĩnh. Ở đây trong khoảng thời gian ngắn, Quan Quan đã nghĩ ra cách đối phó. Thừa dịp mọi người vỗ tay cho Tú Tâm thì gọi hai nha hoàn bên người tới dặn dò mấy câu, liền thong dong đi lên vũ đài nói với mọi người: "Nhìn thấy vũ kĩ của các tỷ muội thật quá đặc sắc, Quan Quan bất tài, đành bêu xấu một phen. Hôm nay biểu diễn cho mọi người xem một đoạn 《 Trường Sinh Điện 》 vậy!"

Khán giả vừa nghe, vị hoa khôi Hoa phố này muốn diễn"Kịch giả trang" , không khỏi xôn xao, đây chính là chuyện trước nay chưa từng có!

Ngành giải trí của Đại Tống phát đạt, ở Bắc Tống thì câu lan kĩ viện cũng đã nhiều như sao trời, chỉ một câu lan thì có hơn năm mươi chỗ ngồi, ngày ngày ở chỗ này trình diễn"Kịch giả trang" và"Kể chuyện" . Tới Nam Tống, câu lan ở Lâm An đã vượt xa Bắc Tống nămđó, những tiết mục diễn xuất ở nơi này đều là tạp kịch, kịch rối da, Khôi Lỗi, nói hát điệu hát kể, luận chuyện vân vân mà thị tỉnh thứ dân thích xem."Kịch giả trang" chính là tạp kịch, phần nhiều là ca vũ kịch, không phải là chuyện tình xưa hoặc kinh sử diễn nghĩa, mà vở 《 Trường Sinh Điện 》 tạp kịch của Quan Quan chính là chuyện tình của tiền triều Đường Minh Hoàng cùng Dương quý phi, tất cả những người xem dưới đài đều biết.

Vấn đề là ở chỗ, Quan Quan không phải người mãi nghệ bình thường, nàng là hoa khôi danh kỹ! Cho dù cùng là người mãi nghệ, cũng phân chia cao thấp, có rất ít danh kỹ diễn tạp kịch, bởi vì diễn tạp kịch không cần tài nghệ đặc thù gì, biết nói lời kịch biết hát đôi câu là được. Nàng hiện tại tự hạ thân phận muốn diễn 《 Trường Sinh Điện 》, cuối cùng là vì sao?

Tiểu Ngọc nghe Nhàn Nhàn kể những chuyện này, trái tim lại nhảy lên, có một cảm giác không hay. Quan Quan này không đơn giản, xem ra, nàng đã tạm thời đổi tiết mục. Tú Tâm đoán rằng nàng sẽ múa "Phi Thiên vũ" mà nàng sở trường, cho nên Tiểu Ngọc với Tú Tâm đối với "Thiên Thủ Quan Âm" đoạt giải nhất rất có lòng tin, bởi vì múa tập thể nhất định có thể

https://thuviensach.vn

áp chế múa đơn. Nhưng Quan Quan tất nhiên cũng nghĩ đến điều này, hơn nữa ứng phó kịp thời, như vậy ai chết vào tay ai, cũng còn chưa biết!

Diễn xuất bắt đầu. Nha hoàn Tiểu Tình của Quan Quan mặc vào nam trang diễn Đường Minh Hoàng, cùng Quan Quan diễn Dương quý phi ở đêm thất tịch đi tới Trường Sinh Điện, đầu tiên là bày tỏ nỗi lòng, thề cùng sinh tử, sau đó các nhạc sĩ ngưng đàn."Đường Minh Hoàng" tự mình đánh trống, "Dương quý phi" khiêu vũ —— mọi người bất ngờ, thì ra Quan Quan làm nhiều trò như vậy, chính vì chờ lúc này đây!

Trước đó, Quan Quan đúng là muốn nhảy điệu "Phi Thiên vũ" nàng thường nhảy, nhưng "Thiên Thủ Quan Âm" của Tú Tâm vừa ra, Quan Quan lập tức liền thay đổi kế hoạch. 《 Trường Sinh Điện 》 chuyện tình yêu này cũng lấy đêm thất tịch làm bối cảnh, Quan Quan và những nha hoàn bên cạnh mặc dù chưa từng diễn, nhưng cũng đã xem nhiều, muốn diễn cũng không khó. Trọng điểm là, một mình nàng như vậy, muốn điệu nhảy của mình cũng chất chứa tình cảm, chứ không phải chỉ đơn thuần là một vũ điệu mà thôi.

Không chỉ như thế, Quan Quan còn có một toan tính khác. . . . . .

Tiểu Ngọc nhìn thấy Quan Quan chậm rãi nhảy múa, chợt nghe Tú Tâm bên cạnh thấp giọng nói: "Không đúng, nàng nhảy không phải ‘ nghê thường ’ cũng không phải ‘ Phi Thiên ’, đây là điệu múa gì?"

Tiếng tỳ bà du dương vang lên, hoan khoái mà linh động. Theo đó, là tiếng trống dồn dập của "Đường Minh Hoàng", theo tiếng nhịp điệu âm nhạc, Quan Quan nhảy múa vòng quanh. Chẳng biết lúc nào, nàng đã cởi váy bên ngoài ra, xiêm áo mỏng manh vây trọn lấy cơ thể, bầu ngực như ẩn như hiện, các nam nhân dưới đài không khỏi tập trung sự chú ý vào nàng.

Nghê thường vũ thắng ở hoa mỹ, Phi Thiên vũ thắng ở nhẹ nhàng, nhưng hiện tại Quan Quan đang nhảy vũ điệu mà hoa mỹ và nhẹ nhàng cùng đan

https://thuviensach.vn

xen."Đường Minh Hoàng" ở một góc sân khấu đánh trống, Quan Quan lại nhảy múa ở đầu kia sân khấu, nàng từ từ hướng về ái lang của mình, vòng eo giống như rắn nước uốn éo liên tục, ngực và mông bị động tác kia kéo theo cũng uốn lượn phập phồng, bước chân nhẹ nhành, lại xoay tròn cực nhanh, động tác dịu dàng thật nhanh, bước chân nhanh như gió xoáy. Sóng mắt nàng lưu chuyển, gương mặt quyến rũ, khóe miệng mang một nụ cười ngọt ngào kiều mỵ mê người, nghiễm nhiên chính cùng một loại quyến rũ như Dương Ngọc Hoàn, không ngừng trêu chọc "Đường Minh Hoàng" đang đánh trống.

Các nam nhân vừa nhìn cũng miệng đắng lưỡi khô, hận bản thân không phải là người may mắn bị Quan Quan quyến rũ. Tiểu Ngọc thân là cô gái, cũng bị kỹ thuật nhảy hấp dẫn của nàng làm rung động sâu sắc, cô nương này đúng là một vưu vật tuyệt đỉnh!

Bài múa của Quan Quan gọi là "Thiên Ma Vũ" , bản thân chính là vì mê hoặc nam nhân mà thành, nàng cũng mới học không lâu, vốn là không muốn cho nó ra mắt nhanh như vậy. Điệu nhảy này thích hợp nhất là múa chung với bạn diễn nam, diễn người bị “mê hoặc” mới giống, như vậy mới phát huy toàn bộ ma lực của vũ điệu. Cho nên nàng mới thiết kế đoạn 《Trường Sinh Điện》này, mượn chuyện tình Đường Minh Hoàng và Dương quý phi để biểu diễn vũ điệu, đây là muốn xuất toàn lực phản công lại Tú Tâm.

Tiếng trống ngày càng gấp, Quan Quan múa càng lúc càng nhanh, giống như sẽ bay khỏi mặt đất vậy, đột nhiên hạ eo, cả thân thể cong thành hình cung, vũ điệu kết thúc lúc đang ở cao trào nhất!

Tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên gần giống với vừa nãy, vũ điệu của Quan Quan nóng như lửa, mềm như nước, biểu diễn của nàng tất nhiên mê hoặc tất cả nam nhân, theo lời của Tiểu Ngọc mà nói, Quan Quan chính là nữ thần trong mắt nam nhân!

https://thuviensach.vn

Hai cô nương biểu diễn kế tiếp bị hào quang của tam đại danh kĩ che lấp mà chán nản, thật ra cho tới bây giờ, mọi người đều biết, tối nay hoa bảng tam giáp chính là vật trong túi của tam đại danh kĩ, mà hoa khôi, sẽ chọn một trong hai người Quan Quan và Tú Tâm.

Chúng tài tử đảm nhiệm làm giám khảo mỗi người một ý, có người khen ngợi vũ điệu của Tú Tâm trong trẻo tự nhiên, có người nói vũ điệu của Quan Quan mới đẹp đến mức tận cùng, hai phe bất phân thắng bại, lúc này, mọi người cùng nhìn về Dương Vạn Lý.

Vị giám khảo này sẽ ủng hộ ai đây?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Trung Nguyên Tế Bái

Trong hội Khất xảo tranh hoa khôi, cuối cùng người chiến thắng là Tú Tâm, Quan Quan đã nhiều năm qua lần đầu bị thua làm Bảng nhãn, Thám hoa dĩ nhiên là Hải Đường.

Kết quả này, vừa hợp tình hợp lý, lại ngoài dự đoán, cho đến nửa tháng sau vẫn là vấn đề sốt dẻo ở thành Lâm An.

Dương Vạn Lý cuối cùng chọn Tú Tâm, cũng bởi vì hai bài hát kia. Hắn nói: "Câu từ rõ ràng nhưng không dung tục, ‘ mắt này biết chứa bao nhiêu lệ, giọt sầu chảy mãi qua bao nhiêu mùa ’, bộc bạch nỗi lòng của biết bao thiếu nữ trong thiên hạ!"

Thần kinh căng thẳng của Tiểu Ngọc rốt cuộc cũng buông lỏng, đúng rồi, Dương Vạn Lý đại quan nhân không hổ là thi nhân lưu truyền thiên cổ, so với hình thức thì càng xem trọng ý tứ, xem ra chọn giám khảo cũng là một vấn đề quan trọng. Không trách được đời sau những người tham gia các cuộc thi sắc đẹp đều muốn thăm dò phong cách, sở thích của ban giám khảo, đạo lý này cổ kim đều thông dụng cả.

Quan Quan dạn dày kinh nghiệm, biết mình thua Tú Tâm, không lộ ra chút bất mãn nào, trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên, thong dong bình tĩnh, thậm chí còn tới chúc mừng Tú Tâm. Trong lòng Quan Quan, cho dù nàng thua, cũng không thể thua tới thảm hại, cũng đã có nhiều người ủng hộ nàng như vậy, cũng coi như lấy về chút sĩ diện. Dĩ nhiên, món nợ hôm nay, nàng nhất định phải tính với Tú Tâm, nhưng không cần phải nóng vội.

https://thuviensach.vn

Tú Tâm đạt giải nhất, lại thêm lời nhận xét của Dương Vạn Lý, 《 mỹ ngọc không tỳ vết 》 trở thành bài hát được yêu thích trong Hoa phố, chẳng những các chị em ở Thúy Nhã viên thích hát, ngay cả những cô nương khác trong thanh lâu cũng tranh nhau hát bài này. Bài hát vừa lưu hành, lập tức có hiệu quả quảng cáo rõ rệt, qua mấy ngày, Mỹ ngọc dược cao của Thanh Tâm đường là thuốc mà không người nào trong thành Lâm An không biết đến.

--- ------ ------ ------ ------ ----

Bàng Nhất Hưng ngồi trong thư phòng, mở lọ Mĩ ngọc dược cao gia nhân mới mua về, cẩn thận đổ ra các mẩu giấy.

Đầu tiên lão cầm mẩu giấy có Mỹ ngọc băng tuyết phấn lên ngửi, cẩn thận nhận biết từ hình dạng tới màu sắc, trên mặt hiện ra một nụ cười giễu cợt.

"Thì ra là chút lá sen và băng phiến. . . . . ."

Bàng Nhất Hưng tự lẩm bẩm, lại cầm tờ hướng dẫn bên cạnh lên xem."Ừ, tờ hướng dẫn này nói thật mơ hồ, ‘ tươi mát thẩm thấu nhanh, sảng khoái hợp lòng người’, chưa từng thấy phương thuốc nào viết như vậy." Lão ném tờ hướng dẫn qua một bên.

"Một lọ thuốc tiền vốn chưa tới một trăm văn, lại bán ra với giá ba trăm văn. Ha ha, Thích Chi Vấn, hậu sinh khả úy, rất quyết đoán." Bàng Nhất Hưng nghĩ tới ba thằng con trai ngu ngốc của mình, chẳng những y thuật tầm thường, cũng không có đầu óc kinh doanh, so với con trai của Thích Phong thật sự kém xa!

Bàng Vinh ở một bên hiến kế: "Lão gia, nếu không chúng ta truyền ra lời đồn, nói Thanh Tâm đường ham lợi lớn, lấy thuốc thông thường bán với giá cao?"

https://thuviensach.vn

"Hồ đồ!" Bàng Nhất Hưng nhíu mày mắng Bàng Vinh, Bàng Vinh vội vàng cúi đầu xuống.

Bàng Nhất Hưng nổi giận tất nhiên có lý. Coi như Thanh Tâm đường thực sự bán giá cắt cổ, nhưng chỉ cần có người tình nguyện mua, cũng không ai làm gì được. Hơn nữa trong y giới cũng có luật bất thành văn, không thể tùy tiện đạp đổ chén cơm của người ta, nếu để người ngoài biết mình đi khắp nơi rêu rao bôi nhọ Thích Thăng, Bàng Nhất Hưng lão nhất định sẽ bị cả y giới trong thành Lâm An đối địch. Làm đại phu, ai chẳng biết phương thuốc người ta kê thì bán thế nào là quyền của người ta? Bàng Nhất Hưng ngươi có thể làm gì được nào?

Nhưng nếu cứ để Thanh Tâm đường của Thích Thăng tiếp tục phát dương quang đại thế này, Bàng Nhất Hưng cũng không chịu được, trong lòng lão đã xem Lâm An là giang sơn của mình, tuyệt không thể để bất kì y quán nào uy hiếp địa vị Tế Thế đường của lão. Thanh Tâm đường trước kia chỉ là khám bệnh bốc thuốc, chỉ có một mình Thích Thăng là đại phu, cũng không giành bao nhiêu khách của Tế Thế Đường. Nhưng bây giờ Thanh Tâm đường đổi bán thuốc cao, cứ thế mãi nhất định sẽ tích lũy tiền tài nhân lực, đến lúc đó. . . . . Tế Thế đường có thể giữ mãi vị trí đứng đầu hay không, chuyện này cũng khó nói.

Bàng Nhất Hưng lại cúi đầu nghiên cứu những loại dược cao khác, một ý niệm từ từ hiện lên trong đầu.

"Không phải là bán thuốc sao? Chỉ là sinh sau đẻ muộn thôi. . . . . ." Bàng Nhất Hưng gọi Bàng Vinh, thấp giọng dặn dò mấy câu, Bàng Vinh vội vã lĩnh mệnh đi.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ -------

Thất tịch qua được mấy ngày, đã đến mười lăm tháng bảy tết Trung Nguyên.

https://thuviensach.vn

Ngày này ở thế kỉ 21, đã không còn được coi trọng rồi, hơn nữa trong thành phố lớn, đến ngày Cá tháng Tư, Halloween hay lễ Giáng Sinh cũng còn được chú ý hơn. Nhưng vào lúc này, tết Trung Nguyên cũng là ngày lễ quan trọng không hơn không kém.

Tiểu Ngọc những ngày qua đều ở nhà sau của Thanh Tâm đường phụ giúp buôn bán. Ba loại dược cao cũng rất dễ bán, nhất là Mỹ ngọc Tịnh bạch sương, rất được lòng các cô các chị, đến mua dược cao không ngừng, Thanh Tâm đường chẳng những ngày ngày thu lợi nhuận, ngay cả những bệnh nhân đến xem bệnh cũng tăng không ít, Thích Thăng bận đến mất ăn mất ngủ: thời gian cũng không có, từ sáng đến chiều liên tục thay người xem bệnh bốc thuốc.

Huệ nương đi theo Tiểu Ngọc ra ra vào vào, dần dần cũng quen cách sinh hoạt của nữ chủ nhân. Một hôm lúc chạng vạng các nàng từ Thanh Tâm đường về nhà, đi ngang qua một gánh hát, Tiểu Ngọc thấy họ dựng sân khấu diễn tạp kịch, tò mò hỏi Huệ nương: "Bình thường cũng không thấy bọn họ dựng sân khấu ngoài trời? Sao hôm nay lại chạy đến đây."

Huệ nương cười một tiếng, trả lời: "Phu nhân, người quên rồi sao? Cũng sắp đến tết Trung Nguyên rồi, các gánh hát đều sẽ diễn ‘ Mục Liên cứu mẹ ’ trên đường, đoàn này đến sớm nhất, sáng mai, khắp con phố đều có!"

Tết Trung Nguyên? Trong đầu Tiểu Ngọc một phen tìm tòi ngày lễ này, tiếc nuối phát hiện hơn hai mươi năm nàng sinh hoạt ở hiện đại lại hiểu biết ít đến đáng thương, hình như có nhìn thấy người ta đốt tiền vàng mã gì gì đó, thì ra còn phải diễn trò à? "Mục Liên cứu mẹ" truyện này nàng cũng nhớ mơ hồ, hình như là chuyện xưa của một đệ tử Phật giáo tới địa ngục đưa cơm cho mẹ.

Chủ tớ hai người thủng thẳng đi trên đường, quả nhiên nhìn thấy bày biện trên đường so với thường ngày có khác, bán rất nhiều vàng mã đồ giấy, khăn đội đầu, giày vàng, gian hàng bán đồ ngũ sắc. Nghe Huệ nương

https://thuviensach.vn

nói, trước Trung nguyên một ngày, còn phải mua được lá luyện, có mua ngũ cốc, cột ở chân bàn thờ, nghe nói là bày tỏ thành ý với tổ tiên. (ngại quá bạn không biết bạn đang edit cái gì nữa)

Huệ nương bản tính hiền hậu, sẽ không suy nghĩ nhiều, Tiểu Ngọc mới dám hỏi chị những chuyện này, tất nhiên vạn lần không muốn đi hỏi Tống Tiềm. Nghe Huệ nương nói phải báo vụ mùa thu hoạch với tổ tiên, Tiểu Ngọc mới sực nhớ, thì ra mùa thu đã lặng lẽ tới.

Lúc nàng thay gả đến đây là đầu mùa hè, bất tri bất giác ba bốn tháng đã trôi qua rồi. Tiểu Ngọc đã từ từ hòa nhập với cuộc sống ở đây, ý niệm rời khỏi Tống gia cũng phai nhạt dần. Có lúc suy nghĩ một chút, nếu mình rời Tống gia, sẽ là cảnh tượng như thế nào đây? Có thể vui vẻ như hiện tại không?

Tiểu Ngọc không biết.

Bữa cơm tối nhìn thấy bộ dạng buồn rầu không vui của Tiểu Ngọc, Tống Tiềm cảm thấy có chút kì lạ. Tiểu Ngọc tính tình rất hoạt bát, bình thường luôn tươi cười vui vẻ, hôm nay là có chuyện gì?

"Tiểu Ngọc, nàng bệnh sao?" Tống Tiềm quan tâm hỏi.

Tiểu Ngọc lắc đầu một cái, nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Tống Tiềm, trong lòng ấm áp."Không có sao, ngươi nghĩ nhiều rồi. Ăn cơm đi."

Tống Tiềm thấy Tiểu Ngọc không muốn nói, cũng không hỏi. "Đúng rồi, ngày mai là trung nguyên, ta muốn trở về tế bái. Nàng cũng theo ta một đi đi?"

Cha mẹ Tống Tiềm chết nơi tha hương, nhưng Tổ phần Tống gia vẫn còn. Năm sau Tống Tiềm trở lại đã chôn một ít quần áo và di vật của cha mẹ, theo phong tục, trung nguyên là phải đi tảo mộ ở mộ phần cha mẹ. Tiểu Ngọc nói: "Ta sẽ đi, dù sao chúng ta cũng là vợ chồng trên danh nghĩa mà."

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nghe được câu "Trên danh nghĩa" này, trong lòng căng thẳng, nhưng cũng thoải mái.

Sáng sớmTết Trung Nguyên, gà gáy ba tiếng đã nghe trên phố có người rau bán đồ vật của tết Trung Nguyên, còn tới trước phủ người ta đập cửa chào hàng. Tiểu Ngọc mới rửa mặt đi tới phòng khách, đã nghe Huệ nương đứng trước cửa trả giá với người khác.

"Phu nhân người xem, cơm cúng đã xong rồi!" Huệ nương vui vẻ bưng một bát nước lớn tới, vừa lúc Tống Tiềm cũng đi ra, hít một hơi thật sâu mùi thơm của cơm cúng, khen: "Huệ nương, cơm này không tệ."

Huệ nương được lão gia khen ngợi, càng thêm cao hứng, đem giỏ thức ăn lên rồi ra đường mua đồ cúng. Tống Tiềm để Tiểu Ngọc giúp đỡ bày bàn thờ tổ tiên dâng lên thức ăn chay, chỉ chốc lát sau, Huệ nương liền mang theo đồ cúng như nhang đèn, hoa hoa khô dầu, tuấn 𧘇, cát 𧘇, giấy tiền vàng bạc ... trở lại. Hai người thuê cỗ kiệu, để Huệ nương trông nhà, liền đi về mộ tổ Tống gia.

"Phụ thân, mẫu thân, hài nhi mang vợ tới tế bái nhị lão hai người!"

Tống Tiềm cung kính bày đồ cúng trước mộ chôn di vật của cha mẹ, bái lạy thành khẩn, Tiểu Ngọc cũng quỳ gối theo, trong lòng có chút cảm giác kì lạ. Hắn mang theo một cô dâu giả đi viếng mộ, các trưởng bối có không vui hay không?

"Phụ thân, mẫu thân, hài tử năm nay nhất định sẽ chăm chỉ học tập, xuân tới nhất định sẽ đề tên bảng vàng, rạng rỡ tông môn họ Tống. . . . . ."

Tống Tiềm vừa nói, đột ngột chuyển chủ đề, nói: "Xin cha mẹ hai người yên tâm, hài nhi cùng vợ cầm sắt hài hòa, vợ con tính tình hiền thục, hào phóng đảm đang, hài nhi đối với nàng một tấm chân tình, sánh cùng nhật nguyệt! Hài nhi trước mặt nhị lão thề, đời này kiếp này, quyết không phụ nàng!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nghe Tống Tiềm đột nhiên nói như vậy, tim đập thình thịch như có cả trăm con thỏ đang nhảy trong ngực, trên mặt nóng hừng hực. Con gái đối với chuyện khác có thể không hiểu, nhưng đối với tình yêu lại rất nhạy cảm, Tống Tiềm thề trước cha mẹ, thật ra là đang tỏ tình với nàng, nàng làm sao không hiểu được?

"Thì ra là hắn. . . . . Hắn đối với ta. . . . . Xong rồi xong rồi, làm sao bây giờ, ta làm như thế nào đối mặt hắn bây giờ?" Tiểu Ngọc cúi đầu thấp sắp chạm đất luôn rồi, cả đời này nàng chưa từng được người khác tỏ tình, nhất thời không biết phải trả lời làm sao."Vậy ta. . . . . Ta đối với hắn. . . . ."

Tống Tiềm to gan nói ra lời thật lòng, thở phào nhẹ nhỏm, thật ra thì cũng rất khẩn trương, thầm nghĩ: "Nàng. . . . . Lần này chắc cũng hiểu lòng của mình rồi chứ?"

Tiểu Ngọc rốt cục ngẩng đầu lên, len lén nhìn Tống Tiềm một cái, ai ngờ Tống Tiềm cũng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người vừa gặp nhau, giống như bị điện giật vội vàng quay đầu chỗ khác.

Tống Tiềm quỳ lâu chân cũng sắp tê cứng, mới nghe được tiếng nói nhỏ như muỗi kêu của Tiểu Ngọc: "Cái đó. . . . . Xin nhị lão cứ hưởng dụng những đồ cúng này, đây đều là Thiên Thành chuẩn bị cho nhị lão. . . . . Thiên Thành cũng đốt cho nhị vị rất nhiều giấy tiền vàng bạc, Nhị lão chớ tiết kiệm, ở dưới nên mặc liền mặc, nên xài liền xài, xài hết rồi chúng con sẽ đốt thêm. . . . . ."

Tiểu Ngọc nói đông nói tây nửa ngày, cuối cùng mới nói ra một câu. Tống Tiềm vừa nghe lời này, đôi môi đang mím chặt bỗng mở thành trăng rằm.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Hàng Nhái

Chỉ nghe Tiểu Ngọc nhỏ giọng nói: "Thật ra thì, con biết Thiên Thành đối với con rất tốt. . . . . con. . . . . con cũng cảm thấy hắn rất tốt." Nói xong, gương mặt của nàng ửng hồng như vừa đánh phấn.

Tống Tiềm nghe được câu này, chân tay không chỗ nào cảm thấy không thoải mái, cả người như bay lên: "Nàng. . . . . Nàng nói ta tốt, vậy cũng tức là có ý với ta?"

Tiểu Ngọc còn nói: "Nhị lão xin yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt Thiên Thành!" Câu này là nàng thật lòng, bản thân từ lúc quen biết Tống Tiềm tới nay, đều là nàng chăm sóc bệnh tình và sinh hoạt hằng ngày của hắn. Mỗi người phụ nữ dù ít hay nhiều cũng có thiên tính làm mẹ, Tống Tiềm đã làm bộc phát mẫu tính của nàng, có lẽ nàng có hảo cảm với hắn, chính là đã manh nha từ đây?

Tống Tiềm và Tiểu Ngọc hướng về phía mộ phần xá ba lạy. Tống Tiềm đứng dậy, mới vừa phủi phủi đầu gối hơi tê tê, nghe thấy Tiểu Ngọc “ui da” một tiếng. Tống Tiềm vội vàng hỏi: "Sao vậy?"

Tiểu Ngọc dùng tay chống, gương mặt nhỏ nhắn đáng thương ngước lên nói: "Quỳ quá lâu, chân tê rồi, không đứng nổi. . . . . ."

Tống Tiềm nói: "Vậy. . . . . Ta kéo nàng đứng lên nha?"

Rặng mây hồng trên mặt Tiểu Ngọc không thể hồng hơn được nữa, "Ừ" một tiếng nhỏ tới không thể nghe.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Tiểu Ngọc, hơi dùng sức kéo nàng lên. Tiểu Ngọc cảm thấy tay Tống Tiềm ấm áp, khô ráo, một luồng nhiệt xuyên thấu qua lòng bàn tay của hắn truyền tới người nàng, thân thể Tiểu Ngọc có chút mơ màng.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Ngọc bị con trai nắm tay. Nàng giương mắt nhìn thấy vẻ mặt Tống Tiềm cũng là vừa vui vừa thẹn, đáy lòng không khỏi vui mừng. Nam tử ôn nhuận như ngọc này. . . . . Sẽ là phu quân của nàng sao?

Tiểu Ngọc khẽ lại gần Tống Tiềm: "Thiên Thành, ta đứng không vững, chàng để ta dựa vào một chút."

"A, được mà."

". . . . . Thiên Thành chàng làm sao vẫn nắm tay ta không buông?"

"Ta sợ chân nàng lại không có sức, nếu bị té thì không tốt. Hay là cứ để ta nắm tay đi."

"Vậy. . . . . Lần sau không được làm vậy nữa nha!"

Hai người cứ như vậy ấm áp rúc vào nhau. Khóe miệng Tiểu Ngọc mỉm cười, ừ, cảm giác yêu đương đúng là có khác!

"Nha! Đó không phải là Tiểu. . . . . Tiểu thư sao?"

Chợt, một “tảng đá” bự chảng sau lưng hai người kêu một tiếng. Hai người bị quấy rầy không hẹn mà cùng nhíu mày nhìn hướng phụ nhân kia, người nào lại sát phong cảnh như vậy chứ?

Chỉ thấy phụ nhân kia mặc áo màu lam, da mặt vàng vàng, không phải là vú già Chu tẩu của Mai phủ thì còn ai?

"Tiểu thư nha! Người chuyển nhà đến nơi nào? Cũng không báo trong nhà một tiếng, lão gia phu nhân nhớ thương người." Chu tẩu khoa trương

https://thuviensach.vn

nói.

Tin tức Tống Tiềm bán nhà tổ rời quê, tựa như một hòn đá nhỏ quăng vào giếng nước trong, vang lên một tiếng rồi mất hút. Mai lão gia Mai phu nhân đối với vị cô gia mất tích trên danh nghĩa này rất vui mừng, như vậy có thể tính là đã giải quyết xong hôn sự này rồi!

Chu tẩu hôm nay là vội tới viếng mộ trượng phu đã chết của mụ, không nghĩ tới lại gặp phải Tiểu Ngọc. Ngày đó mụ đưa Tiểu Ngọc gả đi, đã nhìn thấy bệnh tình của Tống Tiềm thê thảm không nỡ nhìn cỡ nào, vậy mà mới mấy tháng thôi, những mụn mủ trên mặt hắn đã khỏi hắn sao?

Tiểu Ngọc vẫn kiên trì để Tống Tiềm thoa bột bạch chỉ, trên mặt Tống Tiềm cũng chỉ còn những vết sẹo nhạt, so với mụn mủ chảy máu hôi tanh lúc đầu không biết tốt hơn bao nhiêu lần, cũng khó trách Chu tẩu giật mình.

Tiểu Ngọc nhìn Chu tẩu một cái, không muốn nói chuyện với bà tám này. Ngược lại Tống Tiềm thản nhiên trả lời: "Chúng ta dời nhà vào thành sống."

"Đến trong thành? Ai nha, vậy cũng tốt. . . . . ." Chu tẩu còn muốn hỏi nữa, Tống Tiềm đã nắm tay Tiểu Ngọc nói: "Ngày khác chúng ta sẽ đến nhà nhạc phụ thăm hỏi, tạm biệt!" Không nói lời nào thu dọn đồ cúng với Tiểu Ngọc rồi lên kiệu đi mất, bỏ lại Chu tẩu một mình đứng ngó nghiên.

"Tên ăn mày Tống gia trở lại rồi?"

Mai phủ mở tiệc đón tết Trung Nguyên rất phong phú, thịt nướng, canh thịt dê lá chè tươi, cá chép chưng tương gì gì đó bày đầy bàn, còn đặc biệt có món ngọc bản cao Minh Châu tiểu thư thích ăn. Nhưng vừa nghe đến tin tức Chu tẩu mang về, Minh Châu tiểu thư nhất thời mất khẩu vị, mặt mày biến sắc.

https://thuviensach.vn

"Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Mai phu nhân thúc giục Chu tẩu mau nói cho xong.

Nghe được Tống Tiềm khỏi hẳn, Mai gia ba người ai cũngkhông tin. Hơn nữa Mai lão gia đã tận mắt thấy bệnh tình của Tống Tiềm, làm sao dễ dàng tin lời Chu tẩu? Ngay cả bản thân Chu tẩu, nếu không phải tự mình nhìn thấy, cũng sẽ không tin tưởng. Mụ liên tục vỗ ngực cam đoan lời mình chẳng ngoa, cặn kẽ miêu tả bộ dạng của Tống Tiềm bây giờ, Mai lão gia vẫn nửa tin nửa ngờ.

Mai phu nhân quan tâm một chuyện khác: "Bọn họ dời đến trong thành ở?"

"Đúng vậy, tôi vốn muốn hỏi bọn họ đang làm gì trên đường, ai ngờ bọn đi nhanh như một làn khói."

Mai Minh Châu "Hừ" một tiếng, lạnh lùng nói: "Hỏi hắn xem vì sao lại kiêu ngạo vậy? Chẳng lẽ muốn chúng ta tới thăm hắn sao?"

Chu tẩu nói: "Cái này, nô tỳ cũng sẽ không đi, có điều họ Tống kia nói hôm khác sẽ tới thăm hỏi nhạc phụ. . . . . ."

"Nhạc phụ, ai là nhạc phụ của hắn!" Mai Minh Châu quăng đũa, nổi giận với phụ thân: "Đều là phụ thân tìm hôn sự tốt! Tuy nói bây giờ Tiểu Ngọc gả đi rồi, nhưng còn trên danh nghĩa của con, người người đều nói con gả cho tên ăn mày, ta về sau con làm sao sống!" Mai Minh Châu vừa nói vừa lấy khăn tay lau nước mắt.

Mai phu nhân vội tới kéo tay nữ nhi, "Tâm can bảo bối" của bà, cũng đi theo nữ nhi mắng trượng phu: "Tên ăn mày kia nếu tìm tới cửa, tự mình ông đi mà gặp, dù sao ta cũng không muốn gặp hắn!"

Trong nhà này có hai người phụ nữ một lớn một nhỏ cứ nháo loạn lên, Mai lão gia mặt mày lúng túng, cũng không tiện nói gì. Lão giả ho khan vài

https://thuviensach.vn

tiếng, nói: "Nữ nhi ngoan, đừng khóc, cha chuẩn bị cho con thật nhiều đồ cưới, đầu xuân sang năm nhất định chọn cho con vị hôn phu như ý, có được hay không?"

Mai Minh Châu vẫn còn sụt sùi thút thích khóc, cuối cùng không hờn trách phụ thân nữa. Nàng từ nhỏ đã được cưng chiều, ai cũng nịnh nọt nàng xinh đẹp lại thông mình, là một tài nữ hiếm thấy. Cho nên Mai Minh Châu tâm cao khí ngạo, hết lần này tới lần khác kén chọn trượng phu phải là người xứng đáng không làm nàng hổ thẹn, đây là cái gai trong lòng nàng, sao có thể không đau lòng đây?

Mai phu nhân an ủi nữ nhi, lại hỏi Chu tẩu: "Tiểu Ngọc đi theo tên ăn mày kia cùng đi viếng mộ?"

"Đúng vậy, nha đầu này bây giờ nhìn lại có bộ dáng một phu nhân, hai người còn nắm tay nắm chân trên đường, thật không biết xấu hổ!"

Chu tẩu nhớ tới thái độ nhã nhặn Tiểu Ngọc đối với mình, không khỏi trề môi.

"A?" Mai phu nhân nói: "Vậy ngươi nói, tên ăn mày đó có biết Tiểu Ngọc là tân nương giả không?"

"Mẫu thân, chuyện này không thể nào!" Mai Minh Châu ngừng khóc, khinh thường nói: "Nếu hắn biết Tiểu Ngọc là một nha đầu, sớm đã làm ầm ĩ lên rồi. Lại nói làm gì có chuyện đem nha đầu lên làm chủ mẫu bao giờ (chủ mẫu: bà chủ gia đình)?Tiện tỳ Tiểu Ngọc này còn không phải nhờ vào thân phận của con, mới có thể lên làm phu nhân!" Nàng cũng đã quên mất chính mình ép Tiểu Ngọc gả thay, nói cứ như Tiểu Ngọc là người cướp nhân duyên của nàng. Không biết sao, nghe được Tiểu Ngọc sống sung sướng, trong lòng Mai Minh Châu lại không vui. Một nha đầu lại làm phu nhân, hừ!

https://thuviensach.vn

Mọi người vừa nghe, cũng cảm thấy có lý. Mai lão gia nhìn nữ nhi sau cơn mưa trời lại sáng, vội vàng dụ dỗ đôi câu, một nhà lớn nhỏ tiếp tục ngồi dùng cơm.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ -------

Qua Trung Nguyên không bao lâu, Thích Thăng phát hiện buôn bán của Thanh Tâm đường có chút không đúng lắm. So với sự rầm rộ lúc mới chào hàng Mỹ Ngọc dược cao, bây giờ lượng tiêu thụ mỗi ngày giảm xuống không ít. Phiền toái hơn chính là, trên thị trường xuất hiện loại dược cao tương tự!

Điền Tiểu Bảo thở hỗn hển chạy vào, báo lại với Thích Thăng: "Thích đại phu, bây giờ ở Tế Thế đường cũng bán bột lá sen và bột bạch chỉ rồi!"

Thích Thăng trầm mặc, kéo Điền Tiểu Bảo đến hậu viện hỏi rõ ngọn ngành. Điền Tiểu Bảo từ trong ngực móc ra hai túi bột thuốc, nói với Thích Thăng đây là bột thuốc Tế Thế đường đang bán, hơn nữa mỗi túi chỉ cần một trăm văn, còn nói thuốc này với Băng Tuyết phấn, Tịnh Bạch sương của Thanh Tâm đường công hiệu giống nhau. Bây giờ không ít cô nương gia đình không quá dư giả chạy đến Tế Thế đường.

Thích Thăng nói với Tiểu Ngọc chuyện này, Tiểu Ngọc bất đắc dĩ cười khổ nói: "Chuyện này, ta cũng sớm đoán được. Tuy nói chúng ta cấm công nhân đem phương thuốc truyền ra ngoài, nhưng chỉ cần đồng nghiệp mua về một lọ bột thuốc, hắn tất nhiên có thể biết thành phần bên trong là gì. Loại hàng nhái này, căn bản là rất khó phòng bị!"

Thích Thăng nói: "Vậy chúng ta phải đối phó thế nào, chẳng lẽ trơ mắt nhìn người ta giành mối làm ăn? Hơn nữa đó còn là Tế Thế đường. . . . . ." Vẻ mặt Thích Thăng trước giờ tươi cười hiện tại rất u ám, Tế Thế đường Bàng Nhất Hưng năm đó cùng phụ thân y Thích Phong có chút xích mích, nhưng tình hình, phụ thân lại không chịu nói.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tiểu Ngọc sớm có ý tưởng, nhưng quyết định đợi rồi hãy nói. Nàng nói với Thích Thăng: "Quan sát hai ngày đi, chớ nóng vội."

Thích Thăng nghe Tiểu Ngọc nói như thế, cũng chỉ có thể đem chuyện bỏ qua một bên.

Nhưng những ngày kế tiếp, lại có thêm nhiều y quán bán bột thuốc này, thậm chí có y quán bắt đầu bán Thanh Lương cao, hơn nữa giá tiền cũng thấp hơn so với Thanh Tâm đường. Bột thuốc bọn họ bán phần lớn đựng trong túi giấy, dược cao giả cũng đựng trong bình sứ loại thường, tiền vốn so với Mỹ Ngọc dược cao của Thanh Tâm đường tất nhiên ít hơn, cho nên giá tiền cũng thấp hơn.

Bị những thứ hàng nhái này tấn công, lượng tiêu thụ Mỹ ngọc dược cao của Thanh Tâm đường trượt dốc thê thảm, Thích Thăng tuy không phải người hám lợi, nhưng nhìn thấy tình hình hôm nay, trong lòng cũng thấy khó chịu. Y nói với Tiểu Ngọc: "Nếu không. . . . . Chúng ta cũng giảm giá tiền xuống?"

Tiểu Ngọc đang ngồi ở nhà sau Thanh Tâm đường, thưởng thức trà thơm quý giá của Thích Thăng, bộ dạng thong dong nhàn nhã.

"Thích Chi Vấn à, không nên gấp. . . . . Giá tiền, tuyệt đối không thể giảm. Ép giá tiền xuống, là một cách làm hạ sách! Chúng ta không cần giảm giá, cũng có thể giành lại thế chủ động, yên tâm."

Thái độ trấn tĩnh của Tiểu Ngọc lây cho Thích Thăng. Thích Thăng cầm quyển y thư ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ngọc, cũng cầm ly trà thơm uống một ngụm, hỏi: "Xem ra nàng đã sớm có kế sách ứng phó? Xin lắng tai nghe!"

Tiểu Ngọc để chung trà xuống, liếc mắt nhìn Thích Thăng, đột nhiên mỉm cười vô cùng ngọt.

https://thuviensach.vn

Thích Thăng nhìn nụ cười của Tiểu Ngọc, không biết sao lại có một cảm giác không hay. Thời gian quen biết Tiểu Ngọc không phải ngắn, Thích Thăng biết, mỗi khi Tiểu Ngọc đang tính toán gì đó, sẽ cười đặc biệt ngọt. Nàng lại đang có chủ ý quái lạ nào đây?

Tiểu Ngọc xòe bàn tay về phía Thích Thăng, vừa huơ vừa nói: "Thích Chi Vấn, đem tiền kiếm được giao cho ta, có được hay không?"

Thích Thăng ngây ngẩn cả người: "Nàng nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Tống Tiềm Trả Giá

Lời của Tiểu Ngọc làm Thích Thăng ngây ngẩn cả người, nhưng chủ ý sau đó của nàng mới làm cho y kinh hoảng.

Tiểu Ngọc đang tính toán mở thêm một cửa tiệm để mua Mỹ Ngọc dược cao?

Thật ra ngay từ lúc trù tính hợp tác buôn bán với Thanh Tâm đường, Tiểu Ngọc cũng đã có ý định mở tiệm cho chính mình. Lúc đầu dựa vào Thanh Tâm đường chỉ là làm thử, thực ra là muốn tự mình phát triển sự nghiệp, nói cách khác là độc quyền bán các sản phẩm làm đẹp.

Không sai, chính là giữ độc quyền bán hàng!

Đời sau các thương hiệu mỹ phẩm nhiều như sao trên trời, tại sao một chai Estee Lauder giá có thể so với kim cương, mà sản phẩm quốc nội Đại Bảo bán cứ như giá bán cải trắng? Chẳng lẽ tác dụng của hai thứ này thật sự khác nhau một trời một vực? Không phải vậy, sản phẩm đầu tiên tất nhiên hiệu quả tốt, nhưng nó bán mắc như vậy, là bởi vì bản thân nó lựa chọn khách hàng. Khách hàng của nhãn hiệu này là những người có thu nhập cao, sau đó nhằm vào xu hướng sở thích của các khách hàng này, tiến hành một loạt quảng cáo cùng và thiết kế bao bì mẫu mã —— dĩ nhiên, nói dễ làm khó, nhưng nguyên lý chính là như vậy.

Bây giờ đầy đường đều có bán những dược cao làm đẹp với gia ổn định, quả thật cũng có rất nhiều cô nương mua các loại dược cao này, nhưng mục

https://thuviensach.vn

tiêu ban đầu của Tiểu Ngọc, vốn không phải là những cô nương con nhà bình dân này.

"Thích Chi Vấn, ngươi có biết, tại sao ta lại muốn làm ngọc bài khách quý không?" Tiểu Ngọc hỏi y.

Đúng là hỏi khó Thích Thăng mà .

Cũng đúng ha, tại sao vậy chứ? Lúc đầu y nghĩ Tiểu Ngọc làm vậy là vì muốn những cô nương kia thường đến mua thuốc ở Thanh Tâm đường, nhưng bây giờ Tiểu Ngọc lại hỏi vậy, tất nhiên mọi chuyện không chỉ đơn giản như thế.

"Thích Chi Vấn, những tiểu cô nương kia muốn mua bột thuốc giá rẻ, cứ để bọn họ đi đi. Cho nên ta làm ngọc bài khách quý, bởi vì thuốc của ta, là dành để bán cho những người có khả năng mua." Tiểu Ngọc nhìn vẻ mặt mơ hồ của Thích Thăng, liền giải thích: "Ta muốn đi, là con đường quý tộc, mở cửa hàng giữ độc quyền buôn bán cũng bởi vì lí do này. Người ta nhắm tới, là những danh kỹ thanh lâu và những đại gia khuê tú, các nàng mới phải mục tiêu của ta!"

Thanh Tâm đường dù sao cũng là nơi xem bệnh. Nhân tiện bán dược cao, quả thật dễ dàng, nhưng sẽ làm trở ngại cho hướng phát triển của các mặt hàng mỹ phẩm. Tiểu Ngọc chính là muốn mở một "Nữ nhân quán" độc quyền buôn bán mỹ phẩm, đồ dùng cho phụ nữ, từ phong cách trang trí đậm màu sắc phái yêu, tới người phục vụ cũng dự định sẽ tuyển chọn những cô gái lanh lợi làm việc, do nàng tự mình quản lí, phải để cho những danh kỹ, khuê tú kia tới mua lần một, còn muốn tới lần hai!

Phương thức giữ độc quyền bán hàng này, ở thời đại này còn chưa có ai gặp qua, nói chi là nghĩ tới. Thích Thăng nghe ý tưởng kì diệu của Tiểu Ngọc, ngơ ngác nhìn nàng thật lâu, càng nhìn càng khiếp sợ.

https://thuviensach.vn

"Ngươi nhìn ta xong chưa? Có phải chủ ý của ta không tốt?" Tiểu Ngọc cũng chỉ nói lý thuyết suông, mặc dù có lòng tin, nhưng mà cũng chưa có gì chắc chắn.

Thích Thăng lắc đầu nói: "Làm sao nàng nghĩ ra được?"

Tiểu Ngọc lúc này bị giật mình, cười ha ha nói: "Cái này sao, thì nhìn lâu một chút, suy nghĩ nhiều chút, sẽ phát hiện rất nhiều điều mới mẻ trong cuộc sống. Ngươi có từng nghe nói, trên đời vốn không thiếu cái đẹp, cái thiếu chính là ánh mắt phát hiện cái đẹp mà thôi? Tương tự như vậy, trên đời cũng không thiếu phương pháp buôn bán, cái thiếu chính là người biết áp dụng phương pháp thôi à!"

Thích Thăng nghiêm túc suy nghĩ kế hoạch của Tiểu Ngọc, hai người bàn bạc trong một vài ngày, cuối cùng cũng có quyết định. Nhưng lúc đặt tên tiệm, lại có mâu thuẫn.

Tiểu Ngọc đặt tên là "Mỹ Ngọc phường" , Thích Thăng hỏi nàng: "Vậy Thanh Tâm đường của ta, không phải là chẳng có chút quan hệ nào sao? Cũng chỉ là giúp các người chế thuốc thôi?"

Tuy nói Thích Thăng ngưỡng mộ Tiểu Ngọc, nhưng mã nhất quy mã (mọi chuyện về lại như lúc ban đầu), anh em ruột còn phải tính toán rõ ràng nữa là. Tiểu Ngọc cười híp mắt nói: "Chèn ơi, Thích Chi Vấn, ngươi nghĩ ta xấu vậy ư, ta là loại người qua cầu rút ván hay sao? Thanh Tâm đường sao có thể không có quan hệ gì nữa, quan hệ đặt biệt luôn! Ngươi cho rằng Mỹ Ngọc phường của ta, là một ăn một mình chắc?"

"Kia, chuyện nàng vừa nói là sao?" Thích Thăng hỏi dồn dập. Y thích xem bộ dạng thao thao bất tuyệt của Tiểu Ngọc, lúc này thần thái nàng sáng láng, đặc biệt đẹp mắt —— tất nhiên, chỉ là ở trong mắt của y mà thôi.

"Mỹ Ngọc phường này, là hoạt động dưới trướng Thanh Tâm đường của ngươi. . . . . À, nói đúng hơn, Thanh Tâm đường là tổng bộ, Mỹ Ngọc

https://thuviensach.vn

phường là chi nhánh. Sau này ngươi cũng có thể suy tính phát triển Thanh Tâm đường thành một tập đoàn kinh doanh y quán nha, mà Mỹ Ngọc phường làm đẹp của ta là một ngành nhỏ trong tập đoàn của ngươi. . . . . Chúng ta cũng còn phải dựa vào ngươi cung ứng dược liệu mà, phải không?"

Thích Thăng im lặng, cúi đầu tiêu hóa phương án Tiểu Ngọc vừa nói.

Cuối cùng Thích Thăng vẫn đồng ý đề nghị của Tiểu Ngọc, liền đem hết tám trăm quan tiền bán dược cao kiếm được giao cho Tiểu Ngọc, đương nhiên trước đó đã phân chia rõ ràng, người nào chiếm bao nhiêu phần đều ghi rõ ra. Tiểu Ngọc đã nói là làm, lập tức khí thế bừng bừng chuẩn bị, chuyện đầu tiên phải làm là tìm mặt bằng.

Chọn mặt bằng, cũng có nghệ thuật, không thể ở hai bên đường, như vậy hoàn cảnh chung quanh quá phức tạp, không hợp với phong cách của phái nữ. Quá yên tĩnh, cũng không thỏa đáng, kín đáo quá người ta tìm không được, để ma tới mua hàng chắc?

Căn cứ vào bốn chữ "Trong động có tĩnh", Tiểu Ngọc lại bắt đầu cuộc hành hương tìm nhà ở Lâm An. Thuê tiệm hay mua tiệm cũng đã đắn đo rất lâu, dù sao trong tay cũng không nhiều tiền lắm, đã là vốn liếng duy nhất rồi, xài hết rồi vốn lưu động lấy đâu ra?

Nhờ Tống Tiềm đưa chủ ý cho nàng: "Vẫn nên mua đi, mua một căn hộ lớn có cửa hiệu phía trước, phía sau phòng ốc nhà ở đầy đủ, nếu không đủ tiền, cùng lắm thì bán nhà bây giờ của chúng ta. Mướn cửa hàng người ta, lỡ như người ta không cho mướn nữa hay là muốn tăng tiền thuê, nàng phải làm sao?"

Những lời như thức tỉnh người trong mộng, Tiểu Ngọc lập tức nghĩ thông, thật muốn giơ ngón tay cái lên nói với hắn: "Cao, thật là cao minh!"

https://thuviensach.vn

Thích Thăng cũng ra mặt giúp đỡ hỏi thăm cửa hàng thích hợp. Vừa hay có một gia đình ở cùng ngõ với Thanh Tâm đường muốnbán nhà.

Gia đình này cũng là người làm ăn, hai năm qua buôn bán ở Lâm An rất phát đạt, thu về không ít tiền tài, đang muốn bán nhà cũ mua một căn nhà lớn hơn, trùng hợp Thích Thăng tới hỏi, vừa khéo, chẳng qua là chưa thỏa thuận được giá tiền. Lão gia này cũng là một thương nhân hám lợi, kiên trì muốn bán bảy trăm quan tiền, Thích Thăng không trả giá được, đành phải gọi Tiểu Ngọc ra tay.

Tống Tiềm nghe nói Tiểu Ngọc muốn cùng người ta đi thương thảo giá tiền, liền đề nghị đi cùng nàng.

Nói thật tình, tới bây giờ Tống Tiềm cũng chưa từng xen vào chuyện làm ăn của Tiểu Ngọc, chỉ thỉnh thoảng hỏi thăm nàng buôn bán thuận lợi hay không. Tiểu Ngọc lúc vừa tới cổ đại chưa hiểu phong tục tập quán xã hội ở đây, sau này cũng dần hiểu ra, Nam Tống là thời đại chuộng việc học hành. Hoặc giả còn có các danh kỹ Hoa phố là có thể tranh tài đấu nghệ, chứ phụ nữ nhà đàng hoàng sẽ bị các hủ tục hạn chế rất nhiều, cho dù có thể tự do ra ngoài, nhưng nếu bàn chuyện chính sự, vẫn sẽ có rất nhiều người nhìn với cái nhìn ngạc nhiên thậm chí là kinh bỉ. Ở xã hội này, sự bao dung của Tống Tiềm thật đáng quý.

Lần này Tống Tiềm muốn đi theo Tiểu Ngọc, cũng là lo lắng nàng bị người bắt nạt, dù sao một phụ nữ thương thảo chuyện tiền bạc với người khác, không quá thỏa đáng. Tiểu Ngọc biết Tống Tiềm muốn cho mình một chỗ dựa, cũng không từ chối. Huống chi bây giờ tình cảm của hai người ngày càng tốt, nàng còn ước có thật nhiều thời gian đi dạo cùng Tống Tiềm, hì hì, coi như là hẹn hò đi!

Vào nhà Hồ viên ngoại, viên ngoại kia nhìn thấy hai người Tống Tiềm, quả nhiên trực tiếp bàn bạc giá tiền với Tống Tiềm. Tiểu Ngọc không phục cũng không làm gì được, xã hội nam quyền, cô có thể bảo cả xã hội thay

https://thuviensach.vn

đổi vì cô sao? Võ Tắc Thiên đã từng là nhân vật đứng đầu xã hội, nhưng cũng không tránh khỏi thế nhân thóa mạ "Tẫn kê ti thần" (bạn không hiểu lắm, chắc giống kiểu gà mái học gáy vậy pà kon ạ). Tiểu Ngọc không muốn thay đổi thế giới, nàng chỉ muốn ở đây yên ổn sống tốt là được rồi.

"Không vội không vội, Hồ viên ngoại, trước hết để Tống mỗ xem nhà của ngài một chút được không?" Gương mặt Tống Tiềm mang nụ cười hòa nhã, lúc này hắn đã khôi phục nguyên trạng được bảy phần, khi cười lên vẫn có lực sát thương. Hồ viên ngoại vui vẻ, mang bộ dáng “hòa khí sinh tài” của người làm ăn, trả lời: "Được, được!"

Tống Tiềm và Tiểu Ngọc vừa đi vừa nhìn. Tiểu Ngọc ban đầu chỉ xem phần bên ngoài của trạch viện, bây giờ đúng lúc có thể quan sát thật kĩ. Bên ngoài có hai gian cửa hàng thông nhau, bên trong thì yên tĩnh, quả nhiên rất lí tưởng. Hồ viên ngoại cũng là người biết tính toán, lúc lão xây trạch viện này đã tốn không ít tâm tư, chỉ nói những gian phòng này thôi, đều vô cùng tốt, nếu không lão cũng không hét giá cao như vậy.

Tống Tiềm lượn một vòng, trở lại Tiền viện, mỉm cười. Hồ viên ngoại nóng lòng hỏi: "Tống công tử, giá tiền ta đưa thật ra rất hợp lí, bao giờ ngài mới đưa ra quyết định?"

Tống Tiềm đột nhiên cười: "Hồ viên ngoại, trạch viện của ông, có nhiều vấn đề như vậy, cũng đáng giá bảy trăm quan? Bốn trăm quan đã gọi là nhiều rồi!"

Hồ viên ngoại xanh mặt, có thể trả giá như vậy sao? Tên này có thật muốn mua nhà hay không? Lão lạnh lùng nói: "Trạch viện của Hồ mỗ, ở Lâm An cũng coi là nhà tốt, Tống công tử sao lại nói như vậy?"

Tống Tiềm tiện tay vừa chỉ, miệng vừa nói: "Bên ngoài tuy nói có hai gian cửa hàng, nhưng xây hơi nhỏ, không hợp làm mặt tiền. Bên trong hành lang khúc chiết, đi bộ tốn nhiều thời gian. Cửa nẻo lỏng lẻo, phòng được

https://thuviensach.vn

giặc cướp hay không còn chưa biết. Sân phơi thì to như đại sảnh, quá nhiều địa khí, không phải là chỗ tụ tài. Hoa trúc nhiều tựa như rừng, lộn xộn, xử lý tốn thời gian. . . . . ."

Tống Tiềm nói một hơi, trên trán Hồ viên ngoại cũng vả mồ hôi, vẻ mặt hết sức khó xử, mà hai mắt Tiểu Ngọc thì đang lấp lánh —— oa, miệng Thiên Thành không ngờ độc như vậy! Tới bây giờ cũng chưa phát hiện hắn có tiềm chất này, chẳng lẽ đây chính là phúc hắc trong truyền thuyết?

Tống tiềm thao thao bất tuyệt nói gần nửa canh giờ, ngay cả người môi giới bên cạnh cũng cảm thấy có lỗi, nhìn tài năng ép giá của người ta coi, nói có sách, mách có chứng rất rõ ràng, khí thế hừng hực mà! Ngay cả Hồ viên ngoại nghe cũng tự sinh ảo giác, cho là căn nhà nát cũng mình cũng có người chịu mua, quả là trời cao ban phước rồi, phải nhanh chóng nắm bắt thời cơ bán luôn mới phải.

Hồ viên ngoại vẫn dùng dằn chưa muốn hạ giá, Tống Tiềm lại lần nữa thuyết phục như vũ bão đánh thẳng vào tâm tư lão, cuối cùng hai bên thành giá năm trăm năm mươi quan tiền.

Tống Tiềm gọi gã sai vặt Hồ gia lấy văn phòng tứ bảo, xoạt xoạt xoạt viết một hợp đồng văn thư, Hồ viên ngoại mơ mơ màng màng điểm chỉ đóng dấu. Tiểu Ngọc rèn sắt lúc còn nóng khuyên Hồ viên ngoại mau đến nha môn hoàn thành tốt các thủ tục chuyển nhượng, người môi giới cũng nói thêm vào, bởi vì hoàn thành một vụ buôn bán hắn cũng có phần nữa mà. Hồ viên ngoại cứ như vậy bán tòa nhà của lão, cho đến thủ tục làm xong, giao lại tất cả khế ước đất đai nhà cửa, lão mới từ từ khôi phục thần trí.

Hồ viên ngoại ngửa mặt lên trời than thở: "Trời ơi, đây không phải thư sinh, rõ ràng là cường đạo mà. . . . . ."

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Mây Đen Tới Gần

Mấy ngày sau khi đặt mua nhà, Tiểu Ngọc cùng Huệ nương lần nữa tới bái phỏng Lục Ba bố trang.

Chuyện tuyển nữ phục vụ Tiểu Ngọc đã nhờ Tú Tâm và Hải Đường tìm người môi giới quen biết để hỏi thăm.

Tú Tâm nhờ bài ca múa Tiểu Ngọc dạy, giá trị ở Lâm An cũng tăng như thuyên lên theo nước dâng, mặc dù đã nổi tiếng sẵn rồi, nhưng sau sự kiện đêm thất tịch, danh vọng cũng được nâng cao một bậc.

Hải Đường cũng nhờ Tiểu Ngọc viết dùm nàng một bài hát, Tiểu Ngọc không thể làm gì khác hơn là dạy nàng bài 《 Tại thủy nhất phương 》của Đặng Lệ Quân, bài hát này dạng bạch thoại ngôn ngữ mới mẻ độc đáo, cộng thêm lời bài hát cũng là thể loại cổ điển xa xưa, lúc hát sẽ có một phong vị khác. Trong tam đại danh kỹ, Hải Đường có giọng hát nổi tiếng nhất, 《 Tại thủy nhất phương 》 do Hải Đường hát lập tức trở thành danh khúc trong Hoa phố, biết bao cô nương cũng thường ngâm nga hát theo: "Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương. . . . ." (bài hát viết dựa theo lời bài thơ Kiêm gia của Tần Phong - mọi chi tiết xin liên hệ google đại ca)

Tiểu Ngọc đưa hai vị danh kỹ này lên cao như vậy cũng có một chút tư lợi. Nàng tính mời hai người làm người đại diện của "Mỹ ngọc phường" , kế tiếp sẽ vây quanh hai người làm một loạt tuyên truyền. Đây là chuyện sau này, không cần phải gấp gáp. Trước mắt trừ việc tuyển nữ phục vụ, cần thiết bây giờ là trang trí và chuẩn bị đồng phục —— phục vụ của cửa hàng

https://thuviensach.vn

chuyên doanh, đồng phục nhất định phải thống nhất, phải làm sao để khách hàng vừa bước vào tiệm hai mắt cũng phải tỏa sáng!

Bên ngoài nắng gắt như lửa, vừa đi vào Lục Ba bố trang, trên người cũng dịu đi chút ít. Cúc tỷ nghe có người đi vào, bước nhanh ra đón, xa xa thấy Tiểu Ngọc liền chào hỏi: "Tống gia nương tử, người tới rồi?"

Tiểu Ngọc cười với Cúc tỷ. Nàng nghe Huệ nương nói Cúc tỷ là một góa phụ, mỗi ngày chị tới tiệm vải giúp Tư Đồ cô nương may xiêm y, là vì nuôi sống cha mẹ chồng và con nhỏ. Tuy nói thân thế đau khổ, Cúc tỷ lúc nào cũng mang bộ mặt cười cười nói nói chào khách, rất có phong thái nhân viên bán hàng ở đời sau, Tiểu Ngọc có ấn tượng rất tốt với chị.

Tư Đồ Thanh Tranh cũng đi ra nghênh đón Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc vội vàng hướng Tư Đồ Thanh Tranh khom người hành lễ, mỗi lần nhìn thấy vị Tư Đồ cô nương thanh đạm như cúc này, Tiểu Ngọc cũng sẽ có cảm giác thoải mái như vừa uống nước đá giải khát, trên người Tư Đồ Thanh Tranh phảng phất có một khí chất dịu mát, có thể làm cho những người đến gần nàng bất giác tĩnh tâm lại.

Khách và chủ đi vào phòng khách nhỏ ngồi xuống, Tiểu Ngọc nói với Tư Đồ Thanh Tranh, nàng muốn đặt làm một mớ xiêm áo giống như đồng phục tỳ nữ, nhưng trong lúc nhất thời cũng khó nói rõ kiểu dáng. Tư Đồ Thanh Tranh nhẹ nhàng nói: "Tống gia nương tử, không bằng đến phòng cắt may của ta đi, chúng ta vẽ kiểu dáng xiêm áo rồi từ từ nói chuyện được không?"

Lần trước tới đặt làm đồng phục quảng cáo cho mấy người Giảo Giảo thì thì Tiểu Ngọc bị hai cha con Tư Đồ Giới quấy rầy, cũng chưa đi xem khuê phòng của Tư Đồ Thanh Tranh, giờ cảm thấy rất hứng thú . Nghe Cúc tỷ đem tay nghề của Tư Đồ Thanh Tranh khen đến độc nhất vô nhị, Tiểu Ngọc rất hiếu kỳ, thật sự là muốn tìm hiểu cho biết ngọn ngành.

https://thuviensach.vn

Mặc dù có tâm lý chuẩn bị, nhưng vừa bước vào khuê phòng của Tư Đồ Thanh Tranh thì Tiểu Ngọc vẫn bị một bức tranh thuê khổng lồ ập vào mắt làm giật mình. Bức tranh thêu mẫu đơn này vô cùng sống động, sắc hoa rực rỡ, màu sắc tươi sáng, kiều diễm ướt át, thật là vô cùng hoa mĩ, Tiểu Ngọc không nhịn được đi nhanh tới muốn tận tay sờ thử cho biết. Nhìn Tư Đồ Thanh Tranh một thân giản dị, không nghĩ rằng nàng thêu mẫu đơn rực rỡ tới vậy!

Tiểu Ngọc nhìn cách bày biện trong phòng, có thể nhận ra được khung cửi, guồng quay tơ, còn có những công cụ nàng không biết gọi tên. Trên bàn đang bày một mớ vải vóc xanh như dương liễu, chắc là Tư Đồ Thanh Tranh vừa rồi đang may xiêm y.

"Thanh Tranh cô nương, tay của ngươi thật đúng là kì diệu mà!" Tiểu Ngọc cảm thán tận đáy lòng, đây là một nghệ thuật gia không hơn không kém!

"Quá khen." Vẻ mặt Tư Đồ Thanh Tranh vẫn tĩnh lặng như vậy, khóe miệng có một tia mỉm cười như có như không. Nàng dẫn Tiểu Ngọc đi tới trước một cái bàn nhỏ, trên bàn bày văn phòng tứ bảo. Tiểu Ngọc cũng không khách sáo, cầm bút lông cừu chấm mực vẽ lên Tuyên Thành hình dáng bộ y phục, tuy đường nét đơn giản, nhưng nhìn cũng không đến nỗi nào. Khả năng lĩnh ngộ của Tư Đồ Thanh Tranh lại cao, không lâu cũng hiểu được ý tưởng của Tiểu Ngọc, hai người liền bàn bạc màu sắc chất liệu của y phục, sau đó quyết định số lượng và ngày giao hàng. Giá tiền cũng như lần trước, mỗi bộ một quan tiền.

"Chuyện này. . . . . có vẻ không ổn lắm, y phục lần này không giống lần trước, ta muốn thêu rất nhiều hoa lên đó." Tiểu Ngọc mặc dù đang đi trên con đường "Gian thương", nhưng làm thịt người quen thì không thể ra tay được.

https://thuviensach.vn

"Không có gì, cũng chỉ là thêu mấy đóa hoa thôi, chẳng tốn công sức gì. Khó có được người hợp ý ta." Tư Đồ Thanh Tranh nói xong, khẽ mỉm cười với Tiểu ngọc. Nàng vốn có tính tình trong trẻo lạnh lùng, nụ cười này lại rực rỡ động lòng người như tia sáng xé tan đêm tối, Tiểu Ngọc là con gái mà cũng nhìn ngây người, thầm nghĩ người đẹp quả nhiên là người đẹp, lúc không cười đã đẹp, cười lên lại càng rực rỡ tươi sáng!

Tiểu Ngọc cũng là người sảng khoái, liền cười nói: "Được, ta coi như cũng có thêm người bạn. Vậy sau này tỷ cứ gọi ta Tiểu Ngọc, ta gọi tỷ Thanh Tranh, được không?"

Tư Đồ Thanh Tranh cười, nói: "Thật tốt."

Tư Đồ Thanh Tranh một đường cùng chủ tớ Tiểu Ngọc ra ngoài, Tiểu Ngọc nhìn thấy bố trí trong sân lại cảm thán một phen: "Thanh Tranh tỷ tỷ, nơi này của tỷ thật nhã trí! Ta vừa mua một tòa nhà, vẫn còn đang vì chuyện bố trí bên trong mà phiền não! Nếu không, tỷ cho ta chút ý kiến được không?"

Tiểu Ngọc thật ra cũng chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ tới Tư Đồ Thanh Tranh lại rất nhanh chóng đồng ý: "Được chứ."

Tiểu Ngọc vui mừng nói: "Thật?"

Tư Đồ Thanh Tranh hé miệng cười một tiếng, nói: "Ta mặc dù không phải là quân tử, nhưng cũng không phải hạng tiểu nhân nhẹ dạ hay nuốt lời, nếu đồng ý dĩ nhiên là thật. "Tiểu Ngọc lần trước bênh vực lẽ phải vì nàng, Tư Đồ Thanh Tranh trên mặt không lộ ra, trong lòng lại rất cảm kích. Lúc này Tiểu Ngọc lại tới tìm nàng may xiêm y, nàng đang muốn mượn cơ hội báo đáp.

Được Tư Đồ Thanh Tranh chỉ điểm, "Mỹ Ngọc phường" của Tiểu Ngọc càng lúc càng ra hình ra dáng rồi, từ trong ra ngoài sửa chữa hoành tráng một phen. Tống Tiềm và nàng đã bàn bạc xong, bán căn nhà nhỏ đang ở,

https://thuviensach.vn

dùng để làm vốn lưu động của Mỹ Ngọc phường, để Tiểu Ngọc dùng khi khẩn cấp.

Mặt khác, Tiểu Ngọc cũng viết thêm không ít phương thuốc làm đẹp, muốn Thích Thăng tranh thủ đốc thúc công nhân sản xuất lượng lớn. Muốn đi con đường độc lập bán sản phẩm làm đẹp, chỉ bán những thứ thuốc bột thuốc không có thành phần pha trộn này cũng rất đơn điệu rồi, hàng hóa phải đa dạng mới có thể hấp dẫn khách hàng.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ --------

"Gần đây. . . . . Thanh Tâm đường buôn bán như thế nào?"

Bàng Nhất Hưng ngồi trong thư phòng, vừa tra xét sổ sách gần đây, vừa hỏi Bàng Vinh bên cạnh. Lúc này trong thư phòng trừ Bàng Vinh, còn có Nhị chưởng quỹ Tế Thế đường Mạc Huệ Hương.

Cùng là nô tài nhưng so sánh với Bàng Vinh, Mạc Huệ Hương trước mặt Bàng Nhất Hưng cũng có địa vị hơn. Mạc Huệ Hương là một hán tử trên 40 tuổi, mặt chữ quốc, lông mày rậm, bề ngoài xem ra cũng khá là đoan chính. Hắn là lão thần của Tế Thế đường , ngày thường phần nhiều là do hắn phụ trách hoạt động của Tế Thế đường, là nhân vật cầm quyền chân chính, cũng có một khí độ uy nghiêm. Tuy nói ở trước mặt Đông gia khiêm tốn chút, nhưng ở Tế Thế đường, cũng là nhất ngôn cửu đỉnh, dĩ nhiên sẽ không giống bộ dạng khúm núm của gia nô như Bàng Vinh.

Bàng Vinh rất cung kính trả lời: "Cũng buôn bán như vậy."

Mạc Huệ Hương suy nghĩ một chút, nói: "Rất nhiều người cũng tới chỗ chúng ta mua các thứ bột phấn kia rồi, việc buôn bán của bọn hắn khẳng định không đâu vào đâu. Nhưng mà, Đông gia. . . . . ."

Bàng Nhất Hưng rất coi trọng người trợ thủ này, vừa nghe hắn nói "Nhưng mà" , lập tức tỉnh táo lại nghiêm túc lắng nghe, so với thái độ nhàn

https://thuviensach.vn

nhạt khi nghe Bàng Vinh nói khác nhau rất lớn.

"Đông gia, chúng ta bán những bột phấn này, cũng không kiếm chát được thêm gì. Một trăm văn, vẫn còn quá thấp." Mạc Huệ Hương có chút bất đắc dĩ thở dài.

Chiến lượt hạ giá, dùng giá cực thấp chèn ép đối thủ cạnh tranh, nhưng nó vẫn là con dao 2 lưỡi.

Đây cũng là nguyên nhân Tiểu Ngọc không muốn dùng chiến lượt này. Hạ giá tiền, quả thật có thể cướp được mối buôn bán của đối thủ, nhưng lợi ích của mình cũng bị tổn hao. Thanh Tâm đường bán một lọ bột phấn giá ba trăm văn, tiền lời một trăm văn. Nhưng Tế Thế đường dùng gói giấy bọc bột thuốc để bán, mỗi gói là một trăm văn, nhiều nhất có thể kiếm lời mười văn tiền.

"Còn có một chuyện . . . . ." Vẻ mặt Mạc Huệ Hương có chút ngưng trọng."Tôi cảm thấy, tiểu tử Thích Thăng đột nhiên là ra chấn động lớn như vậy, không phải chỉ do một mình hắn, sau lưng hắn nhất định là có người tài chỉ điểm."

Bàng Nhất Hưng ngẫm lại lời Mạc Huệ Hương nói..., yên lặng gật đầu. Quả thật, tính cách người trong Thích gia lão cũng biết chút ít, năm đó Thích Phong không muốn tranh đấu với lão mà chọn một y quán nhỏ bé ở một góc Lâm An, thậm chí sau này còn cùng phu nhân rời khỏi Lâm An đi chu du các nơi. Tính tình Thích Thăng cũng lông bông, thường thường lưu luyến chốn thanh lâu, cũng chưa thành gia lập thất. Trước kia Thích Thăng cũng chỉ là trong y quan xem bệnh một chút cho người ta, tuy nói y thuật cũng cao, bệnh nhân cũng rất nhiều, nhưng hắn cũng không có ý tưởng mở rộng kinh doanh để tranh giành với Tế Thế đường. Nhưng "Mỹ Ngọc dược cao" vừa xuất hiện, Thanh Tâm đường vừa ra đường rao hàng, lại mở danh kỹ tụ hội gì gì đó, còn trong hội hoa khôi đấu nghệ ở đêm thất tịch cũng

https://thuviensach.vn

chen một chân để người ta hát bài 《 Mỹ Ngọc không tỳ vết 》, những thủ đoạn này, thật khó tưởng tượng là ý tưởng đột phát của Thích Thăng đâu.

Bàng Nhất Hưng nói: "Theo ý ngươi, bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Là cứ để mặc hắn như vậy, hay là bắt người sau lưng của hắn về đây? Ta sợ hắn đang nhắm về phía chúng ta . . . . . ." Bàng Nhất Hưng cũng không phải là người chỉ biết ra lệnh, hoàn toàn ngược lại, lão thường thường thích nghe một chút đề nghị của hạ nhân. Tế Thế đường có thể phát triển đến quy mô như hôm nay, cũng không phải chỉ nhờ vào âm mưu của một người là có thể làm được.

Mạc Huệ Hương sờ sờ cằm, nói: "Người của tôi dò hỏi về nói lại, là Thích Thăng và một phụ nhân họ Tống hợp tác buôn bán. Sáng sớm hôm nay, tôi nghe bọn họ nói phụ nhân này đã mua một trạch viện có cửa hàng phía trước ở cùng khu này, nghe nói đang định mở tiệm thuốc ‘ Mỹ Ngọc phường ’ . . . . . Lão gia, người có nghĩ ra họ đang làm trò gì không?"

Vẻ mặt Bàng Nhất Hưng vốn không sáng sủa, giờ phút này càng thêm âm trầm: "Ta thấy, phụ nhân họ Tống kia không phải là người tài sau lưng Thích Thăng đâu. Một người phụ nữ, có thể gây ra sóng gió gì! Sợ là nam nhân nhà nàng, mới là đối tác của Thích Thăng. . . . . Mỹ Ngọc phường? Ha ha, giỏi cho một cái Mỹ Ngọc phường! Thích Thăng bị ta giành mối buôn bán còn không từ bỏ, muốn làm thêm chuyện gì nữa?"

Lão đảo mắt được vài vòng, gọi Bàng Vinh tới nhỏ giọng dặn dò mấy câu, Bàng Vinh gật đầu liên tục, nhanh chóng đi làm .

Tiểu Ngọc đang bận rộn bố trí cửa hàng mới, vô tình không biết một đám mây đen đã từ từ tiến tới gần bầu trời của nàng. . . . . .

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Thâm Tàng Bất Lộ

Tiểu Ngọc từ bức tranh thêu ở Lục Ba bố trang có thể đoán Thanh Tranh là một con người tao nhã, nhưng không ngờ óc thẩm mĩ của nàng lại thoát tục.

“Hồ phủ” ban đầu đã chính thức đổi tên”Tống phủ” , bố trí trong nhà cũng thay đổi mười phân vẹn mười. Vốn Hồ viên ngoại chính là phàm nhân cả người đầy hơi tiền chứ nửa chữ bẻ đôi cũng không biết, trạch viện này xây dựng rất tốt, nhưng bố trí bên trong thì thật là không chịu nổi, Hồ viên ngoại kia cứ bày biện hoa hoa cỏ cỏ tự cho là cao nhã, bài biện trong phòng cũng tục không chịu được, toàn là xanh vàng rực rỡ, sơn son thiếp vàng. Dù sao trạch viện này làm cho người ta chỉ có một cảm giác: tục!

Sau khi được Thanh Tranh chỉ điểm, để công nhân loại bỏ khoảng sáu phần hoa lá cây cỏ, chỉ để lại chút thúy trúc, lại thay đổi đồ đạc cách điệu đơn giản, song cửa sổ cũng đổi loại sợ mảnh màu sắc tươi sáng, có một loại cảm giác thanh u tươi mát.

Tiểu Ngọc bội phục sát đất, vội vàng nhờ Thanh Tranh cũng tới giúp xem hai gian cửa hàng bên ngoài nên trang trí như thế nào.

Bản thân Tiểu Ngọc muốn, là lấy màu trắng và màu xanh ngọc làm chủ đề. Thanh Tranh đồng ý với ý tưởng của nàng, nhưng lại nói: “Cửa hàng nói tới cùng vẫn là cửa hàng, quá mức nhạt nhẽo, không thích hợp lắm. Ngươi muốn treo màn vải bố xanh nhạt cũng rất tốt, nhưng mà màu trắng. . . . . Hay là miễn đi. Nên đặt vài chậu hoa thơm, còn có. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc trong lòng đã sớm đem Thanh Tranh làm thần tượng, hỏi tới : “Còn có cái gì vậy?”

“Còn có trầm hương nữa. Muốn tiếp đón nữ khách, không đốt hương thì không được, ngay cả lư hương, cũng phải chọn lựa thật kĩ.” Thanh Tranh nói.

Tiểu Ngọc vỗ tay cười to: “Đúng ha, đốt hương, sao ta lại không nghĩ tới! Thanh Tranh tỷ thật là phúc tinh của ta.”

Thanh Tranh nhìn bộ dáng vui mừng của Tiểu Ngọc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của nàng ẩn hiện má lún đồng tiền, đáng yêu vô cùng. Tuy nói Tiểu Ngọc đã là vợ người ta, nhưng Thanh Tranh lớn tuổi hơn nàng một chút, thật ra nàng đã xem Tiểu Ngọc như muội muội rồi. Thấy Tiểu Ngọc cao hứng như vậy, Thanh Tranh cũng rất vui vẻ.

Hai người đang nhìn nhau cười, đột nhiên nghe tiếng Huệ nương thét lên kinh hãi, gào to: “Các ngươi muốn làm gì?”

Tiểu Ngọc và Thanh Tranh cả kinh, hai người đi ra ngoài, chỉ thấy mười tên to con đầu gấu hùng hùng hổ hổ xông vào trong cửa hàng.

Bởi vì cửa hàng còn đang sửa chữa, bên ngoài vốn có mấy người thợ, cộng thêm ba người Tiểu Ngọc, Thanh Tranh, Huệ nương ở trong, những tên lưu manh này xông tới, hai gian cửa hàng bỗng chật ních người.

Huệ nương bị một tên lưu manh đẩy sang bên, tên đứng đầu hất hàm nói: “Ai là ông chủ? Ra đây cho lão tử!”

Tiểu Ngọc vừa nghe tiếng tự nhiên thấy quen quen? Định thần nhìn lại, ơ, đúng là người quen cũ, gã là anh em họ của Thanh Tranh – Tư Đồ Giới!

Thanh Tranh sắc mặt xanh mét, nàng cứ nhìn chằm chằm Tư Đồ Giới, lạnh lùng chất vấn gã: “Tư Đồ Giới, ngươi tới đây làm gì?”

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Giới hiển nhiên không nghĩ rằng sẽ gặp Thanh Tranh ở đây, nhất thời chưa biết nói gì, trên mặt bỗng nhiên u ám. Bỗng gã nhìn thấy tiểu Ngọc, nhận ra đây chính là nữ nhân lần trước phá hỏng chuyện tốt của gã ở Lục Ba bố trang, vẻ mặt dần chuyển sang hung ác.

“Này! Phụ nhân kia, ông chủ của các ngươi đang ở đâu?” Tư Đồ Giới không thèm để ý Thanh Tranh, trực tiếp hỏi Tiểu Ngọc.

Những thợ làm công bên cạnh có chút hốt hoảng, mặc dù Tiểu Ngọc sợ, nhưng trên mặt cố tỏ vẻ bình tĩnh, quát lớn: “Ta chính là bà chủ! Tư Đồ Giới, ngươi tự tiện xông vào nhà dân, ý muốn như thế nào?”

Tư Đồ Giới khẽ giật mình, phụ nhân này chính là chủ?

Gã há miệng cười lớn, Tiểu Ngọc nhìn hàm răng lố nhố không đều kia, lặng lẽ kinh sợ, loại người này cũng có quan hệ huyết thống với Thanh Tranh ư? Biến dị di truyền thiệt là lợi hại mà.

“Cũng tốt, các huynh đệ, đập cho ta!” Nhiệm vụ của Tư Đồ Giới là đập phá cửa tiệm này, mười mấy người bọn họ đều là lưu manh đầu đường xó chợ, đánh nhau gây chuyện là chuyện thường như cơm bữa, trong tay ai cũng có khúc gỗ to như miệng chén, vừa nghe Tư Đồ Giới bảo “Ra tay” , lập tức gào thét đập phá đồ đạc trong cửa hàng.

“Ai dám động đến!” Tiểu Ngọc hét lớn một tiếng, ngăn trước mặt mọi người. Những người thợ thấy bà chủ lên tiếng, cũng rối rít cầm công cụ trên tay chuẩn bị đánh một trận với những tên côn đồ này.

Tiểu Ngọc vóc người nhỏ gầy, nhưng uy lực thì mạnh mẽ mười phần, đều là do mấy năm làm giáo viên chủ nhiệm rèn luyện được! Nhớ năm đó dạy dỗ nhiều đứa trẻ nghịch ngợm như vậy, trong lớp cả ngày cứ nhốn nháo loạn cả lên, nhưng mỗi khi nàng vào lớp hô một tiếng “Trật tự” , đám học sinh cũng không dám thở mạnh, khí thế mạnh mẽ khỏi phải nói! Hôm nay

https://thuviensach.vn

tuy là đã đổi một cơ thể khác, nhưng uy thế còn tồn tại, lão đại bọn lưu manh đầu óc đơn giản dễ bị nàng hù dọa.

“Giữa ban ngày ban mặt, các ngươi định làm phản à! Tụ tập gây chuyện, ỷ đông hiếp yếu, Tư Đồ Giới, ngươi cũng đáng mặt hảo hán hay sao!” Tiểu Ngọc lạnh lùng nhìn Tư Đồ Giới. Thanh Tranh cũng đang nhìn chằm chằm người huynh đệ không ra gì này, vẻ mặt đau lòng.

Tư Đồ Giới cũng bất chấp tất cả, nhổ toẹt một bãi nước bọt, hung ác nói: “Lão tử sẽ đánh ngươi!”

Gã đưa tay lôi kéo Tiểu Ngọc, nàng bị bất ngờ không phản ứng kịp, lúc Thanh Tranh kinh hoảng la lên một tiếng, thân thể nhỏ nhắn của nàng bị ném ra hướng bậc thềm trước cửa, dự là sẽ tiếp xúc thân mật với mặt đường!

Tiểu Ngọc nhắm mắt lại chuẩn bị tâm lí, đột nhiên thân thể đang nặng nề rơi của nàng không rớt xuống, mà bay lên trời, Tiểu Ngọc nghi ngờ không lẽ mình bị đánh tới hồn lìa khỏi xác rồi? Không phải sẽ trở về hiện đại chứ?

Nàng cảm giác gió thổi lướt trên mặt, có lẽ là người nọ ôm nàng bay vào cửa hàng, sau đó thì nghe liên tiếp mấy tiếng kêu thảm thiết, hình như là mấy tên côn đồ đó!

Tiểu Ngọc mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong ngực một nam tử áo xanh. Người nọ ôm nàng nhẹ nhàng như không, mặt Tiểu Ngọc dính sát vào ngực y, thậm chí có thể nghe tiếng tim y đập thình thịch, hơi thở nam tử vờn quanh, còn có mùi thuốc thoang thoảng. Nàng ngước mặt lên muốn nhìn rõ ân nhân cứu mạng là ai, nhưng vừa ngước mắt thì nhìn thấy Thích Thăng hào hoa phong nhã đang trước mắt!

“Thích Chi Vấn, sao lại là ngươi?” Tròng mắt Tiểu Ngọc cũng sắp rớt ra rồi.

https://thuviensach.vn

Trên mặt Thích Thăng hoàn toàn không có nụ cười ôn hòa như thường ngày, vẻ mặt lạnh lùng, y nhìn quét qua đám côn đồ, gằn từng chữ: “Là ai tổn thương nàng?”

Bọn lưu manh vừa rồi còn phách lối nhìn thấy đồng bọn bị đánh ngã, ai cũng không dám lên tiếng, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc đầy phòng. Tiểu Ngọc là một người có thù tất báo, chỉ vào Tư Đồ Giới nói: “Là gã!”

Tiểu Ngọc vừa dứt lời, Thích Thăng quát lớn, bay lên đá một cước, Tư Đồ Giới văng lên không, gã như diều đứt dây nặng nề rớt xuống, “Rầm” một tiếng ngã xuống phiến đá vừa rồi xém nữa Tiểu Ngọc rơi xuống, “Oa” phun ra một ngụm máu tươi!

Những người còn lại hăng máu lên, bất chấp tất cả lao về phía Thích Thăng, Tiểu Ngọc bị dọa sợ nhắm chặt hai mắt, trong miệng kêu: “Này, Thích Chi Vấn, ngươi thả ta xuống!” Mặc dù người ta tới cứu nàng, nhưng Tiểu Ngọc rất sợ bị đánh thành đầu heo nha!

Thích Thăng khẽ cười một tiếng, lặng lẽ nói bên tai nàng: “Có ta ở đây, nàng vĩnh viễn không cần sợ.”

Bờ môi của y khẽ chạm qua vành tai Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc chỉ cảm thấy tóc gáy cả người cũng dựng lên, loại thân mật tiếp xúc này so với ôm thông thường càng làm nàng run rẩy. Tiểu Ngọc trong giờ phút đó quên mất mình đang gặp nguy hiểm, lại suy nghĩ vẩn vơ: “Y. . . . . Y nói như vậy, là có ý gì?”

Hơn mười tên côn đồ như sói như hổ vây quanh Thích Thăng, gậy gỗ trong tay từ tất cả các góc độ đang hướng tới y!

Thích Thăng lại nhảy lên, hai chân chia ra đá vào ngực hai tên côn đồ, không đợi hai người ngã xuống kêu đau, lại bồi thêm một phát vào tên đứng gần đó!

https://thuviensach.vn

“Cốp!”

Gậy gỗ kia chẳng những không đánh trúng Thích Thăng, ngược lại bị hắn đá ngược lại trúng vào răng cửa tên côn đồ, tên nọ nhất thời máu chảy ròng ròng. Những thợ làm công bên cạnh định giúp một tay trợn mắt há hốc mồm, người này vốn không cần người khác giúp đỡ, đơn giản là lấy một chọi mười rồi!

“A!” Một tiếng hét thảm thiết, Thích Thăng vừa đá trúng phần dưới của một tên, lại giống như sau lưng có mắt, đá một tên muốn đánh lén y ngã xuống đất. Thời gian chỉ tựa như vài cái chớp mắt, hơn mười tên côn đồ to con bị một mình Thích Thăng đánh cho hoa rơi nước chảy, hơn nữa trên tay y còn đang ôm một người nữa!

Thích Thăng đứng trong cửa hàng, chung quanh người bị thương ngã đầy đất. Tiểu Ngọc rốt cục cũng hoàn hồn, giùng giằng muốn xuống đất: “Này, thả ta xuống nữa! Muốn ôm đến lúc nào chứ.”

Lúc này Thích Thăng mới buông tay để Tiểu Ngọc rời khỏi ngực y, trên mặt khôi phục vẻ mặt ấm áp như bình thường, cười như không cười nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cảm thấy hơi bối rối sửa sang lại y phục, Thanh Tranh và Huệ nương vội vàng tới hỏi nàng: “Như thế nào? Có bị thương không?”

Tiểu Ngọc lắc đầu một cái, nói: “Không sao, đừng lo.” Nàng nhìn Huệ nương cười nói: “Huệ nương, không nhìn ra chị cũng rất nhanh trí, biết lén đi tìm viện binh.”

Huệ nương đỏ mặt, nói: “Tôi nghĩ Thích đại phu đang ở gần đây, Thanh Tâm lại có nhiều người. . . . . Không nghĩ rằng Thích đại phu vừa nghe, cứ một mình tới đây. Thật không nhìn ra nha.” Huệ nương muốn nói là, thường ngày nhìn bộ dạng Thích Thăng công tử hào hoa, không nghĩ rằng võ công lại cao như vậy!

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cũng không ngờ Thích Thăng là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Nàng cũng không cần vội để ý chuyện này, gấp gáp hỏi Thanh Tranh: “Tư Đồ Giới đâu?”

Thanh Tranh vừa rồi cũng chỉ lo lắng cho Tiểu Ngọc, không chú ý hướng đi của Tư Đồ Giới. Mọi người nhìn vào chỗ gã vừa ngã xuống, thế nhưng không thấy người đâu, sao có thể để gã chạy mất được?

Tiểu Ngọc nói với Thích Thăng: “Mau, mau đuổi theo người kia!”

Thích Thăng không nói hai lời xoay người xông ra khỏi cửa hàng, suýt nữa đâm sầm vào một người. Người nọ trên tay xách theo một gã lưu manh, chính là Tư Đồ Giới muốn chạy trốn!

“Chi Vấn, nơi này xảy ra chuyện gì?”

Xách theo Tư Đồ Giới, cũng là người chẳng ai ngờ tới, Cố Ái Sinh.

Ngay sau đó Tống Tiềm vội vàng chạy tới, liếc nhìn Tiểu Ngọc không việc gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Ngọc, nàng không sao chứ?” Tống Tiềm hỏi. Hắn nhìn thấy xiêm áo Tiểu Ngọc xốc xếch, lửa giận trong lòng hừng hực dấy lên: “Bọn họ ức hiếp nàng?”

Tiểu Ngọc vội vàng an ủi vỗ vỗ bả vai hắn: “Không có sao, ta rất tốt. Cũng nhờ Thích Chi Vấn kịp thời chạy tới!”

Tống Tiềm chuyển sang Thích Thăng, cảm kích khom người tạ lễ, nói: “Chi Vấn huynh, đa tạ huynh cứu nội tử (vợ)!”

Mí mắt Thích Thăng khẽ rũ xuống, trả lời: “Không cần đa lễ.”

Trong nháy mắt đó, giọng nói của Thích Thăng lại cô đơn như thế. (ôi tim của ta @_@)

https://thuviensach.vn

(Lời tác giả: gần đây Tống Tiềm và Thì Quý Phong rất có danh tiếng, Thích Thăng dường như không quá được hoan nghênh thì phải! Chờ xem Thích Chi Vấn công tử thâm tàng bất lộ tranh thủ trái tim mỹ nhân như thế nào nha, oa oa oa. . . . .)

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Thuê Bảo Vệ

Lúc này có mấy người làm ở Thanh Tâm đường cũng chạy tới, Thích Thăng bảo bọn họ chặn ở cửa hàng không cho đám người kia chạy mất, quay đầu lại xem tình hình trong cửa hàng.

Cố Ái Sinh ném Tư Đồ Giới lên mặt đất, dẫm mạnh lên ngực gã, nhìn chung quanh thấy đầy người bị thương nằm dưới đất, nghi ngờ hỏi Thích Thăng: "Chi Vấn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Thích Thăng lắc đầu một cái, nhìn về phía Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm. Mới vừa rồi ta và Thanh Tranh đang ở đây nói chuyện, đột nhiên người này ——" nàng trợn mắt nhìn Tư Đồ Giới một cái, thật cũng muốn đi lên cho gã một cước, vừa rồi xém nữa bị gã đẩy ngã gẫy răng. Nhớ đến gã là người trong gia tộc của Thanh Tranh, đánh cho cũng phải xem mặt chủ, cố nén xúc động, nói tiếp: "Người này mang một đám người xông vào, hỏi ai là ông chủ, tiếp theo là đập phá đồ đạc."

"A?" Tống Tiềm nghe nói Tư Đồ Giới cầm đầu , một tay xốc gã đứng lên, lạnh lùng hỏi: "Ai bảo ngươi tới?"

Tiểu Ngọc ở bên cạnh, ngạc nhiên vì sao Tống Tiềm lại có sức lực lớn như vậy có thể nhấc một tên lưu manh cao lớn lên. Thật ra mặc dù Tống Tiềm không biết võ công, nhưng cũng không phải thư sinh trói gà không chặt, nếu không sao có thể thắng Thì Quý Phong ở trận xúc cúc?

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Tư Đồ Giới chảy máu, run như cầy sấy, sớm đã không còn phách lối như lúc mới vào cửa. Nhưng làm cho người ta thất vọng là, Tư Đồ Giới và đồng bọn của gã cũng không có khai ra bao nhiêu tin tức hữu dụng, bọn họ đều nói được một người tên là Vương Hổ lão đại ở thành Nam phái tới quấy rối, làm tốt thì mỗi người được ba trăm văn tiền. Về phần Vương Hổ đó, bọn họ cũng không rõ ràng lai lịch của gã, chỉ biết là một tên đầu gấu, thường kiếm ăn trên đường phố, là một kẻ không từ bất cứ việc xấu xa nào.

Thấy hỏi không được gì, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc cũng đã định sẽ thả đám người này, chẳng lẽ lạm dụng tư hình giam bọn chúng lại? Tiện nghi cho chúng rồi, làm gì có nhiều phòng trống giam người, còn phải nuôi cơm nữa.

Lúc bọn lưu manh dắt díu nhau rời khỏi, Thích Thăng đột nhiên lạnh lùng kéo tay phải của Tư Đồ Giới , không đợi Tư Đồ Giới phản ứng, Thích Thăng dùng sức một chút, " rắc" một tiếng tháo khớp tay của gã.

"A!" Tư Đồ Giới kêu thảm lần nữa, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống cổ, Thanh Tranh đứng một bên cũng có chút không đành lòng. Người này có xấu, nhưng vẫn là đường huynh đệ của nàng, Thanh Tranh căn môi muốn mở miệng xin tha cho gã, lại nhớ tới việc ác gã làm, lại nhịn xuống. Thôi, coi như dạy dỗ gã một bài học!

Tư Đồ Giới ôm cánh tay trật khớp kêu thảm không ngừng, đồng bọn không ai dám dừng lại dìu, rối rít tranh nhau mà chạy.

Thích Thăng nói với Tư Đồ Giới: "Sau này, ngươi đừng mơ tưởng tới gần nơi này nửa bước, muốn đi đâu ngang qua cũng phải đi đường vòng, rõ rồi chứ?"

Tư Đồ Giới đau đến nói không nên lời, gật đầu như giã tỏi, cố nhịn đau chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

"Thích Chi Vấn, thì ra ngươi cũng biết võ công!"

Tiểu Ngọc hưng phấn khẽ reo lên, oa, bình thường người này có bộ dáng như một tài tử phong lưu, thì ra còn là một võ lâm cao thủ nha.

Thích Thăng cũng không để ý lời này, cười nhạt. Tiểu Ngọc không phải kẻ ngốc, xem tình hình biết người ta không muốn nói tới chuyện này, chép miệng tiếc rẻ nhưng không hỏi thêm nữa. Những người khác thấy phản ứng của Thích Thăng, cũng biết y không muốn nói nhiều, liền kéo câu chuyện sang hướng khác.

Thì ra sáng hôm nay trong thư quán, Cố Ái Sinh nghe nói Tống Tiềm dọn nhà, còn ở gần nhà Thích Thăng, cũng tò mò muốn đến chơi. Dọc đường đi nghe Tống Tiềm tự hào nói về chuyện làm ăn của thê tử nhà mình, Cố Ái Sinh rất hâm mộ tình cảm của vợ chồng Tống Tiềm, ít có nam tử nào thâm tình với thê tử như vậy. Có điều hắn cũng từng nghe Tống Tiềm kể chuyện trước kia, biết Tiểu Ngọc giúp đỡ hắn có được hôm nay, đối với vị em dâu này cũng rất kính trọng, nên sẽ không bởi vì nàng buôn bán mà coi thường nàng.

Chút quyền cước của Cố Ái Sinh là do từ nhỏ học của những hộ viện (giống bảo vệ vậy đó pà kon), mỗi chiêu thức, đều rất nhanh chuẩn. Vừa rồi hai người đi tới đầu hẻm, nhìn thấy một nam tử lảo đảo chạy đến, mà Tống Tiềm nghe tiếng huyên náo ở cửa hàng nhà mình, lập tức nghĩ đến hán tử kia không biết có đến cửa hàng gây chuyện không? Tống Tiềm nháy mắt ra hiệu, Cố Ái Sinh cũng hiểu rõ, lập tức ra tay bắt Tư Đồ Giới xách trở về.

Sau khi Tiểu Ngọc giới thiệu Thanh Tranh với Tống Tiềm, Cố Ái Sinh và Thích Thăng, nhìn sắc mặt Thanh Tranh tái nhợt, biết trong lòng nàng không dễ chịu, liền nhờ Huệ nương thuê cỗ kiệu đưa nàng về.

Huệ nương trở lại kêu đám thợ thủ công tiếp tục làm việc. Tiểu Ngọc nhíu mày, nói với bọn họ: "Chuyện hôm nay, có đầu mối gì không?"

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nói: "Đối phương rất thông minh."

Hắn không nói tiếp, nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý của hắn. Đúng vậy, người này rất xảo quyệt, hắn không trực tiếp giao dịch với bọn đầu gấu, mà là thuê người qua trung gian. Cho bây giờ mọi người tìm được Vương Hổ, cũng chưa chắc biết kẻ địch là ai, hoặc giả hắn còn ngụy trang nữa.

"Nhưng mà, mỗi người làm việc, cũng đều có mục đích." Tiểu Ngọc chậm rãi nói."Có nghe câu này chưa? Trên đời không có tự nhiên yêu, cũng không có tự nhiên hận. Tư Đồ Giới sẽ không vô duyên vô cớ tới cửa đánh người, hơn nữa, gã vừa vào cửa liền hỏi ông chủ là ai. . . . . Xem ra, là nhắm vào cửa hàng sắp khai trướng của chúng ta mà tới."

Cố Ái Sinh nói: "Vậy là nói, đối phương không muốn để mọi người khai trương?"

Thích Thăng đột nhiên cười: "Đúng, hắn không muốn để chúng ta khai trương, bởi vì chúng ta khai trương, việc buôn bán của hắn sẽ kém đi."

Tiểu Ngọc nhìn nụ cười của Thích Thăng, không biết sao, chợt nhớ tới câu nói vừa rồi của y: "Có ta ở đây, nàng vĩnh viễn không cần sợ."

Trong lòng nàng có chút chột dạ, nhẹ nhàng nhích lại gần Tống Tiềm. Tống Tiềm tưởng rằng nàng còn chưa hết sợ, thương tiếc vươn tay quàng qua bả vai của nàng, động tác nhỏ này trong mắt của hai người khác lại có cảm nhận khác nhau —— Cố Ái Sinh quen mắt, Thích Thăng chán nản.

"Chi Vấn, nghe đệ nói như vậy, có vẻ đệ biết đối phương là ai?" Cố Ái Sinh chợt bừng tỉnh, hỏi Thích Thăng.

Thích Thăng nói: "Ái Sinh, trong y giới Lâm An, thật ra rất nhỏ, người biết làm chuyện như vậy, cũng không nhiều. . . . ." Trong lòng y, đã đoán được ai làm. Kẻ nham hiểm này, năm đó y thuật thua phụ thân Thích Phong

https://thuviensach.vn

của mình, bây giờ lại tính phá hỏng việc làm ăn của mình. Thích Chi Vấn không phải người tính tình đạm bạc như phụ thân, xem ra, là muốn đấu một trận ra trò cùng con cọp già này rồi!

Tiểu Ngọc nhắc tới một chuyện khác: "Thiên Thành, xem ra ta phải mướn hai người tới làm bảo vệ mới được. Nếu không lỡ lại có người tới gây chuyện, vậy cũng không biết phải làm sao, các tiểu thư khuê các liễu yếu đào tơ ai dám đi vào?"

Tống Tiềm gật đầu đồng ý. Hắn hỏi Cố Ái Sinh: "Ái Sinh, Lâm An ở đâu có võ sư (người tập võ đó pà kon)?"

"Hey, nhà ta có mà! Như vậy đi, để ta bảo hộ viện trong nhà đến võ quán của họ, chọn hai người đến cho đệ sai sử, được chứ?" Cố Ái Sinh vừa mở lời đã giải quyết xong chuyện này, Tiểu Ngọc vội vàng phúc thân cảm tạ. An ninh rất quan trọng, sao trước kia mình lại không nghĩ tới? Vấp váp một lần, mới khôn ra được, lời này thiệt đúng mà!

"Ta mặc kệ là ai tới tìm ta gây rắc rối, nhưng ta sẽ không vì chuyện này mà tự làm rối mình! Vẫn cứ làm theo kế hoạch, Trung thu khai trương, được chứ?" Tiểu Ngọc nhìn về phía Thích Thăng.

Thích Thăng nhún nhún vai nói: "Nàng cũng không sợ, chẳng lẽ ta còn sợ?"

--- ------ ------ ------ ------ ------ -------

"Tiểu tử Thích Thăng lại ra tay?"

Bàng Nhất Hưng nghe Bàng Vinh báo cáo, cau mày, vẻ mặt nghiêm trọng.

"Đúng vậy, lão gia, những tên côn đồ kia trở về đều nói là Thích Thăng đánh, có một tên còn bị tháo khớp cánh tay, vất vả lắm mới nắn trở lại

https://thuviensach.vn

được. Vương Hổ cũng sợ, tôi bảo gã phái thêm người gã cũng không chịu, nói đàn em bị trọng thương sáu phần, không dám đưa thêm người đi nữa."

"Ngươi không để người ta phát hiện thân phận của ngươi chứ?" Bàng Nhất Hưng nghiêm nghị trợn mắt nhìn Bàng Vinh.

Bàng Vinh vội trả lời: "Không có không có, tôi đều nghe theo căn dặn của lão gia ngài, đổi trang phục mới đi tìm Vương Hổ kia, gã cũng không biết tôi là người Bàng phủ."

"Ừ. . . . . ." Bàng Nhất Hưng lại lâm vào trầm tư.

"Thích Thăng ngang nhiên phá giới . . . . . Ta lại quên điều tra chuyện này, xem công phu của hắn không tệ lắm, có lẽ còn mạnh hơn cha hắn." Bàng Nhất Hưng nhớ tới Thích Phong, lại nghiến răng một trận.

Bàng Vinh ấp úng hỏi: "Vậy. . . . . Lão gia, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Chủ ý của Bàng Nhất Hưng, là muốn tin tức Mỹ Ngọc phường bị người ta quấy rối lan truyền đi, tốt nhất cứ dăm ba bữa lại bị đập đồ, để cho khách hàng lo ngại —— ai biết vừa vào cửa hàng có bị vạ lây hay không? Nhưng bây giờ Thích Thăng vừa ra tay, lại làm rối loạn kế hoạch của lão. Lão không thể không suy nghĩ chu toàn một lần nữa, phải làm sao chèn ép tên tiểu tử thúi này đây?

"Ngươi mời Mạc phó chưởng quầy tới cho ta, ta muốn bàn bạc kĩ với hắn." Bàng Nhất Hưng sai bảo Bàng Vinh. Bàng Vinh ra khỏi thư phòng như một làn khói, Bàng Nhất Hưng đứng dậy đi qua đi lại, vừa đi, vừa nghĩ: "Mỹ Ngọc phường này, thật ra trong hồ lô bán thuốc gì đây?"

--- ------ ------ ------ ------ --------

https://thuviensach.vn

Cố Ái Sinh nói lời giữ lời, ngày hôm sau tự mình dẫn đến hai tráng hán, một người tên là Ngưu Bưu, một người tên là Trần Phú, đều là người luyện võ to cao lực lưỡng. Tiểu Ngọc rất cảm động trước sự nhiệt tình của Cố Ái Sinh, Cố Ái Sinh lại chỉ phất phất tay nói: "Việc nhỏ thôi, ai bảo ta là huynh đệ với Thiên Thành? Hơn nữa, cửa hàng này cũng có phần của Chi Vấn mà, ha ha!"

Bảo vệ có, tuyển mộ nữ phục vụ cũng đang sôi nổi tiến hành. Tiểu Ngọc cũng tranh thủ đến chỗ Tú Tâm xem thử, Tú Tâm cho Tiểu Ngọc xem qua những tiểu cô nương vừa tuyển mộ, mỗi người một vẻ, xinh đẹp khả ái động lòng người. Tiểu Ngọc rất vui vẻ, lôi kéo Tú Tâm nói: "Muội muội, làm phiền ngươi, nếu không ta sẽ rầu chết mất!"

Tú Tâm nói: "Tỷ tỷ nói chuyện này? Không nhờ tỷ tỷ, ta sao lại có thể lên làm hoa khôi chứ? Còn có, gần đây tỷ tỷ dạy ta bài hát hoa cúc đó, thật sự đặc biệt nha."

Tiểu Ngọc cười khanh khách: "Vậy sao? Vậy ngươi phải tranh thủ luyện tập nha, Trung thu sắp đến rồi, lễ khai trương Mỹ Ngọc phường ngươi nhưng là khách quý đó!"

Tiểu Ngọc lại tới Thanh Tâm đường xem lại những dược cao mới làm, những phương thuốc nàng viết sau khi được Thích Thăng bổ sung, quả nhiên rất hữu hiệu, xem ra, tết Trung thu khai trương cửa hàng nhất định sẽ bán rất đắt hàng.

Đang lúc nàng bận rộn không ngừng chuẩn bị khai trương, thời tiết cũng dần dần lạnh, Trung thu chậm rãi đến gần.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Trung Thu Khai Trương

Tết Trung thu ở thành Lâm An, lại là mùa đông du khách nhất. Không chỉ có những vương tôn công tử, phú hộ hoàng thất đều tham dự, ngắm trăng trước hiên, ngay cả người nghèo nơi ngõ hẻm, đều muốn cởi áo mua rượu, cố chấp loại thú vui này, để không phí hoài cuộc sống. Cho nên đêm Trung thu, Thiên phố buôn bán rất nhộn nhịp, du khách ngắm trăng, hòa vào dòng người địa phương, như dòng nước chảy mãi không ngừng.

Trước Trung thu mấy ngày, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc đã chuyển tới nhà mới, những tiểu cô nương làm phục vụ và hai hộ viện cũng đều ở nhà mới. Huệ nương không giúp đỡ việc trong cửa hàng được, nghe lời Tiểu Ngọc nghiêm túc lo chuyện sinh hoạt hàng ngày của cả nhà, đừng xem thường chỉ là việc nhà thôi, làm cũng không ít đâu. Mỗi ngày chỉ đi mua thức ăn nấu cơm giặt giũ quét sân cũng đã mất nửa thời gian của chị, nhưng càng làm nhiều, Huệ nương lại càng cười nhiều hơn trước. Trong mắt của chị, người trong nhà càng nhiều thì càng thịnh vượng, nhìn chủ nhà ngày một tốt, Huệ nương là nông phụ chất phác thật lòng mừng thay cho Đông gia (chủ nhà). Trong đám tiểu cô nương có một người tên Thủy Thanh Vân, đặc biệt hiểu chuyện khéo léo, Tiểu Ngọc giao cho cô làm tổ trưởng, giúp đỡ quản lí nhân viên.

Cửa hàng đã được trang trí theo như Thanh Tranh chỉ vẽ, việc tập huấn cho phục vụ viên cũng xong. Tiểu Ngọc lại để cho “Nhóm quảng cáo” của Giảo Giảo ra đường đi hô khẩu hiệu quảng cáo, phát tờ rơi "Mỹ ngọc phường" sắp khai trương đi khắp nơi.

https://thuviensach.vn

"Mỹ ngọc mỹ ngọc, mỹ nhân như ngọc! Trung thu ngày hội, ước hẹn cùng người!" Thanh âm trong trẻo của các cô nương lại vang vang trên đường, Bàng Nhất Hưng ngồi trong hậu viện Tế Thế đường cũng nghe được rõ ràng.

"Người ngươi phái đi thăm dò tin tức trở lại chưa?" Bàng Nhất Hưng nhìn về phía Mạc Huệ Hương.

"Có chút tin tức."

Mạc Huệ Hương cầm bình trà trên khay, trước tiên rót cho Bàng Nhất Hưng một chén, rồi mới tự rót cho mình, từ từ thưởng thức. Sau đó hắn mới sắp xếp từ ngữ mở lời: "Đông gia, gần đây Thanh Tâm đường đặt hàng ở xưởng gốm Hồ gia hơn vạn bình sứ. Tôi sai người đem những chiếc bình nung bị hỏng từ xưởng Hồ gia về, cư nhiên không chỉ viết Tịnh Bạch Sương, Thanh Lương Cao gì gì đó, còn có một số ghi Oánh Bạch Sương, Thủy Sinh Cơ. Xem ra, Thích Thăng lại muốn làm phương thuốc mới rồi!"

"Phương thuốc mới?"Sắc mặt Bàng Nhất Hưng khó coi hơn. Làm một đại phu, lão cũng biết chế ra thuốc mới quý giá cỡ nào, Thích Thăng cư nhiên chế ra một lúc mấy phương thuốc? Có điều. . . . . .

"Nếu cũng chỉ giống như vừa rồi, chỉ có chút bột lá sen, bột băng phiến qua mắt thiên hạ, cũng không thể coi là phương thuốc khó khăn phức tạp gì. Thích Thăng cũng không giống như phụ thân hắn. . . . . Phụ thân hắn, chế ra phương thuốc rất phức tạp, một đơn thuốc phải pha chế tới mười ngày nửa tháng." Bàng Nhất Hưng"Hừ" một tiếng, còn nói: "Ngày mai hắn sẽ khai trương, cứ xem còn chiêu trò gì nữa!"

Chiêu trò của Tiểu Ngọc, đồ cổ như Bàng Nhất Hưng có thể bắt chước hay sao?

Buổi sáng hôm Trung thu, Mỹ Ngọc phường giăng đèn kết hoa, chỗ bãi đất trống phía trước dựng một cái đài cao, trang trí tinh xảo đẹp mắt, đã thu

https://thuviensach.vn

hút không ít sự chú ý của mọi người. Thanh Tâm đường của Thích Thăng cũng ở trong hẻm này, Mỹ Ngọc phường ở đầu hẻm, khoảng trống phía trước thích hợp để dựng sân khấu.

Tú Tâm đã cùng Nhàn Nhàn tới từ sớm, còn có đám tiểu cô nương Giảo Giảo cũng đi theo sau. Lát sau, Hải Đường cùng nha hoàn Thu Lam cũng đến Mỹ Ngọc phường.

"Oa, hôm hai người ăn mặc thiệt long trọng nha!"

Mắt Tiểu Ngọc sáng lên, hai đại mỹ nữ như ẩn như hiện trước mắt nàng, nghiệp chướng mà, làm hại Tiểu Ngọc có một xíu tự ti.

Hôm nay Tiểu Ngọc mặc bộ xiêm áo bình thường, dù sao nàng cũng không phải chủ nhân trên danh nghĩa của Mỹ Ngọc phường, cửa hàng còn đứng tên Thích Thăng đó. Tiền tất nhiên muốn kiếm, nhưng tên thì không sao cả. Cho dù như thế nào, ở xã hội nam quyền, phụ nữ quá phô trương thanh thế cũng không có kết quả tốt, Tiểu Ngọc không muốn nổi danh chút nào, dù sao cũng không có giải thưởng nữ doanh nhân ưu tú gì gì đó cho nàng. Khiêm tốn, phải khiêm tốn!

Tới buổi trưa, giờ lành đã đến, Điền Tiểu Bảo cầm một chuỗi pháo đỏ thẫm ra đầu hẻm đốt "Tách tách tách", ngõ hẻm vốn chật chội nay càng chen chân không lọt, rất nhiều người ra đường mua đồ cho tết Trung thu chạy tới góp vui, nói “líu ríu” không ngừng nghỉ.

"Ha! Hôm nay Thích đại phu oai phong chưa, Thanh Tâm đường mở chi nhánh rồi à?"

"Không biết nữa, ngươi xem tấm biển còn phủ vải đỏ kìa, làm gì có chuyện đem tên cửa tiệm giấu đi?"

"Này, mau nhìn mau nhìn, trong cửa hàng có rất nhiều tiểu cô nương xinh đẹp, chẳng lẽ là kỹ viện!"

https://thuviensach.vn

Mọi người ở đây bàn tán xôn xao, người quản lí của Mỹ Ngọc phường được Tiểu Ngọc cất nhắc - Thủy Thanh Vân đang đứng trên khán đài.

Thủy Thanh Vân nhỏ hơn Tiểu Ngọc một chút, là một cô nương gia cảnh bần hàn, nhờ nhóm buôn người giúp tìm công việc lặt vặt, được Tú Tâm nhìn trúng giới thiệu đến Mỹ Ngọc phường. Cô có gương mặt tròn trĩn, đôi mắt không lớn nhưng rất có thần, vóc người không cao nhưng cũng xinh xắn, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy thân thiết đáng yêu. Thủy Thanh Vân mặc đồng phục xanh nhạt, đồng phục này không rộng như váy, tay áo cũng ngắn hơn, phía trên thêu mấy đóa hoa sen thanh nhã, nhìn vào cả người đều tỏ vẻ sáng sủa lanh lợi, các nữ nhân viên đều rất thích đồng phục này. Các nàng đều là con cái nhà nghèo, có bao giờ được mặc xiêm áo đẹp như vậy đâu?

Quả nhiên là người đẹp vì lụa, Thủy Thanh Vân đứng trên đài vẻ mặt sáng sủa nói với mọi người bên dưới: "Các vị hương thân phụ lão, hàng xóm láng giềng, bà con cô bác anh chị em gần xa!"

Giọng của cô trong trẻo, nói một tràn dài như vậy không ngừng nghỉ, mọi người dưới đài đã sớm ôm bụng cười. Rất nhiều người la hét: "Tiểu cô nương khá lắm! Nhanh một chút vào vấn đề đi!"

Thủy Thanh Vân cười híp mắt: "Hôm nay là tết Trung thu, đêm trăng tròn, mọi người đều vui vui vẻ vẻ như vậy, chúng tôi mở tiệm mới, cũng đặc biệt chọn ngày trọng đại hôm nay để khai trương! Các vị đoán xem chúng tôi bán gì?"

Cô vừa thừa nước đục thả câu, dưới đài lại vui vẻ, những công tử ăn chơi bị cô trêu chọc vui vẻ, hỏi tới tấp: "Bán cái gì, bán cái gì?"

Tiểu Ngọc ở trong nhìn Thủy Thanh Vân diễn, rất đắc ý, quả nhiên không chọn lầm người! Lần đầu tiên nói chuyện với Thủy Thanh Vân, nàng đã cảm thấy tiểu cô nương này có tố chất làm MC mà. Thủy Thanh Vân

https://thuviensach.vn

diễn xuất dựa theo kịch bản gốc nàng viết, năng lực diễn đạt còn rất mạnh nữa.

Cùng lúc đó, một ánh mắt khác cũng đang nhìn chằm chằm Thủy Thanh Vân, thỉnh thoảng liếc nhìn Thích Thăng bên trong Mỹ Ngọc phường. Trên mặt hắn mặc dù rất bình thản, nhưng đôi môi mím chặt lại bán đứng cảm xúc của hắn.

"Cái này, chúng tôi không bán vàng bạc, cũng không phải bán bàn ghế, không bán lương thực không bán củi đốt không bán dầu muối tương dấm, mà là bán ——"

"Là cái gì?" Những người bị nàng thu hút đồng loạt hỏi.

"Chúng tôi bán tuổi trẻ, bán sắc đẹp, bán kỳ tích!" Thủy Thanh Vân hô to câu này, ngay sau đó những nhân viên ở Mỹ Ngọc phường như Mai Nhụy, Nguyệt Hạ, Xuân Tư, Lan Phù nhanh chóng lên khán đài, đồng thanh hát:

"Mỹ ngọc mỹ ngọc, mỹ nhân như ngọc! Hoạt huyết hóa ứ, bài hủ sinh cơ! Bài độc dưỡng nhan, hiệu quả thần kỳ! Mỹ ngọc mỹ ngọc, khiến người xinh đẹp!"

Người xem dưới khán đài xôn xao nhìn những tiểu cô nương này, biểu diễn rất hay! Không phải mở tiệm thôi sao, bày nhiều trò như vậy? Kế tiếp không biết còn gì nữa không?

Thành Lâm An phồn hoa, người mãi nghệ trên đường rất nhiều,dân chúng Lâm An cũng thích xem những biểu diễn đường phố loại này. Bây giờ ở đây khai trương lại diễn nhiều trò như vậy, mọi người cũng bị hấp dẫn, ngẩng đầu chờ nghe tiếp.

Theo như Tiểu Ngọc căn dặn, Thủy Thanh Vân cất giọng nói: "Bây giờ, xin mời hai vị mỹ nhân thành Lâm An chúng ta, Tú Tâm cô nương và Hải Đường cô nương trình diễn mở màn cho ‘ Mỹ Ngọc phường ’!"

https://thuviensach.vn

"Ồ!"

Lần này khán giả mới thật sự chấn động. Có ai chưa từng nghe đại danh của Tú Tâm và Hải Đường ở Hoa phố? Nhất là sự kiện đấu nghệ ở đêm thất tịch, trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của dân chúng gần nửa tháng. Bây giờ mỹ nữ trong truyền thuyết sẽ xuất hiện ở đây, quần chúng làm sao có thể không kích động?

Tiệm mới khai trương, minh tinh ra sân, là cách quảng cáo của các dòng mỹ phẩm cao cấp đời sau, Tiểu Ngọc chỉ là học hỏi, để những chiêu trò này xuất hiện trước mấy trăm năm, lực sát thương đối với cổ nhân tương đối lớn .

Nhàn Nhàn đỡ Tú Tâm, Thu Lam dìu Hải Đường, hai đại danh kỹ e ấp bước ra từ trong cửa hàng, vẻ thẹn thùng như hoa mới nở, tươi mát làm lòng người phơi phới. Đám người vừa náo động cũng yên tĩnh trở lại, mọi người bị hai người thu hút, chỉ lo nhìn chằm chằm hai nàng, cũng không mở miệng nói chuyện.

Nhàn Nhàn và Thu Lam cầm dây lụa đỏ từ tay gã sai vặt bên cạnh, giao cho cô nương nhà mình. Tú Tâm và Hải Đường nhìn nhau cười, đầu ngón tay nhẹ kéo, cả một dãy lụa đỏ thẫm, nhẹ nhàng bị kéo xuống, lộ ra tấm biển bằng gỗ mun to lớn. Tấm biển đề ba chữ to "Mỹ Ngọc Phường", rồng bay phượng múa hết sức tiêu sái, là nét bút của Thích Thăng.

Mọi người nghe Thủy Thanh Vân nói..., lại thấy tên cửa hàng, ai cũng nghĩ đây là nơi Thích đại phu giữ độc quyền bán ‘ Mỹ Ngọc dược cao ’ . Quả nhiên, Thích Thăng từ cửa hàng chậm rãi bước ra, đứng trước mọi người chắp tay, nói: "Hôm nay Mỹ Ngọc phường khai trương, đa tạ mọi người tới ủng hộ! Tiếp theo xin mời thưởng thức tài nghệ của Tú Tâm cô nương và Hải Đường cô nương!"

https://thuviensach.vn

Tú Tâm và Hải Đường đi lên khán đài, Thủy Thanh Vân từ dưới nói: "Mọi người có muốn nghe hát hay không?"

"Muốn nha, muốn nha!" Dưới đài tiếng hoan hô như sấm động, không tốn tiền cũng có thể nghe hát, còn là mỹ nhân tuyệt sắc hát , quá kích thích!

Thủy Thanh Vân còn nói: "Bài hát hôm nay, là vì đêm Trung thu trăng tròn mà hát. Một chút nỗi lòng của các cô nương, mời mọi người nghe!"

Thủy Thanh Vân bước xuống đài, còn Nhàn Nhàn thì ôm đàn tỳ bà của Tú Tâm, mấy người Giảo Giảo, Hồng Hương, Lan Nhụy mấy cũng lên sân khấu. Tú Tâm ngồi xuống ghế đã chuẩn bị từ trước, điều chỉnh dây đàn xong tiếng đàn thánh thót vang lên.

Theo tiếng đàn, Hải Đường nhẹ nhàng cất tiếng hát:

"Chàng hỏi em yêu chàng có sâu đậm không

Yêu chàng bao nhiêu phần

Tình cảm của em là chân thật

Tình yêu em dành cho chàng cũng là chân thật

Ánh trăng đã nói hộ lòng em.

Chàng hỏi em yêu chàng có sâu đậm không

Yêu chàng bao nhiêu phần

Tình cảm của em không di dịch

Tình yêu của em là bất biến

Ánh trăng nói hộ lòng em.

https://thuviensach.vn

. . . . . ."

Khán giả im phăng phắt, lắng nghe như mê như say, đây. . . . . Đây là bài hát gì? Thật tình cảm, thật trực tiếp, thật là con mẹ nó dễ nghe!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Hiệu Ứng Quảng Cáo

Bài hát 《 Ánh trăng hiểu lòng tôi 》của Đặng Lệ Quân, giống như tạc đạn đánh vào lòng người, làm rung động cả những thính giả có năng lực chịu đựng tốt ở thành Lâm An.

Hôm nay là Trung thu, theo truyền thống của người Trung Quốc, Trung thu trăng tròn tượng trưng đoàn viên, yêu hương, tương tư và triền miên. Bao nhiêu văn nhân mặc khách ngắm trăng viết nên những vần thơ động lòng người, những vần thơ đó hợp cùng diễn xướng chốn thanh lâu, đã làm cảm động vô số người đã yêu, đang yêu và sẽ yêu.

"Trăng sáng bao giờ có, nâng chén hỏi trời xanh" là hào sảng của Tô Thức; "Ta gửi sầu tư vào ánh trăng" là lãng mạn của Lý Bạch; "Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ, Giang nguyệt niên niên chỉ tương tự" là niềm thương nhớ của Trương Nhược Hư; "Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng tử thì" là cảm khái của Trương Cửu Linh. . . . . .

--- ------ ------ ------ ------ -----Làm phiền chút xíu---- ------ ------ ------ ----

--

Các bạn có thể tham khảo những bài thơ sau từ trang thivien.net:

Xuân giang hoa nguyệt dạ - Trương Nhược Hư

Vọng nguyệt hoài viễn - Trương Cửu Linh

Hai nhà thơ còn lại có nhiều tác phẩm quá, tạm thời mình chưa tìm ra được, bạn nào biết cho mình hay với ^_^

https://thuviensach.vn

--- ------ ------ ------ -------Mời các bạn đọc tiếp---- ------ ------ ------ ----------

Nhưng không chỉ có bậc sĩ phu mới biết thưởng lãm ánh trăng, dân chúng cũng sẽ bởi chuyện trăng tròn khuyết mà buồn thương. Nhưng là những ngôn từ nho nhã văn vẻ, bá tánh bình dân không biết chữ sao thưởng thức được, bình thường họ cũng chỉ hát những khúc hát dân gian phàm tục, như "Tình muội muội nàng chớ đi, ca ca nhớ nàng nước mắt rơi" đại loại.

Nhưng Hải Đường hát bài hát này, ca từ bọn họ có thể hiểu được, lời bài hát này thật đặc biệt, hơn nữa giai điệu đơn giản dễ học thuộc lòng.

"Chàng hỏi em yêu chàng có sâu đậm, ta yêu chàng được mấy phần? Tình của em là chân thật, tình yêu của em là bất biến, ánh trăng kia hiểu lòng em. . . . . ." Hải Đường ngừng hát, những tiểu cô nương lại cùng nhau hợp ca, hát bè theo.

Những người lớn tuổi nghe một khúc như thế, nhớ lại mình lúc còn trẻ đã từng có thanh mai trúc mã, hôm nay thiếu nữ khi cười mắt cong lên như vầng trăng đã gả cho ai mất rồi? Nhớ ngày đó bao thề non hẹn biển, hôm nay cũng hóa thành mưa hận mây buồn mà thôi. . . . . .

Còn người trẻ nghe một khúc này, nghĩ tới cô nương nhà hàng xóm mình thầm mến, không biết nàng có thể hiểu tâm ý của mình? Nếu mình hát bài hát này với nàng, nàng có thể ngầm đồng ý cho nhà ta cầu hôn hay không?

Đại nương đại thẩm cũng bị bài hát này gợi lên những tình cảm nữ nhi thuở thiếu thời, càng đừng nói tới những tiểu cô nương đang độ xuân thì, bài hát này thật là làm cho người ta vừa yêu vừa hận, không dám nghe lại vừa muốn nghe mà!

Tiểu Ngọc đem bài hát《 Ánh trăng hiểu lòng tôi 》 dạy cho Hải Đường, vốn đã tính làm ca khúc quảng cáo cho buổi lễ hôm nay. Bài hát này, người

https://thuviensach.vn

đọc sách chưa chắc thích, nhưng những bá tánh bình dân nhất định rất thích!

Khi đám người tản đi, một hán tử lén lút vội vã chạy ra khỏi con hẻm, một đường chạy tới Thiên phố, quay đầu lại xem có ai chú ý tới gã không, mới chạy vào hậu viện Tế Thế đường.

Mạc Huệ Hương đang kiểm tra dược liệu hôm nay, nhìn thấy tên sai vặt đã trở lại, cũng chú ý chuyện khác, trực tiếp kêu gã tới hỏi: "Tình hình như thế nào?"

Hán tử tên là Hứa Hào trả lời: "Nhị chưởng quỹ , bên kia thật náo nhiệt a. . . . . ." Gã báo cáo tình hình vừa rồi nhìn thấy cho Mạc Huệ Hương, Mạc Huệ Hương cũng không biểu hiện gì, chỉ vừa nghe vừa gật đầu.

"Sau đó thì sao? Sao ngươi trở lại rồi? Ta không phải đã nói trước với ngươi, bảo ngươi mua của họ mấy bình dược cao trở lại sao?" Mạc Huệ Hương hỏi.

"Haizz, nhị chưởng quỹ, bọn họ căn bản không bán!" Hứa Hào khổ sở: "Cho tới bây giờ chưa từng thấy chủ quán nào kì quái như vậy, khai trương cửa hàng hoành tráng như vậy, nhưng về sau mọi người muốn xem y bán cái gì, y lại nói. . . . . từ kia có chút khó đọc. . . . . Tên gì ‘ Lưu hành nội bộ ’!"

"Hả?" Sắc mặt bình tĩnh của Mạc Huệ Hương cũng có chút biến hóa: "Lưu hành nội bộ. . . . . Chính là không bán cho người ngoài rồi. Đây là giở trò quỷ gì?"

Hứa Hào nói: "Tiểu cô nương kia nói. . . . . ." Gã đang nhắc tới Thủy Thanh Vân, "Nàng nói trong bảy ngày khai trương, hạn chế cung ứng, chỉ bán cho khách có ngọc bài khách quý!"

https://thuviensach.vn

Mạc Huệ Hương nghĩ tới chuyện kì quái này, từ từ trợn to hai mắt. Bản thân hắn cũng là người làm ăn, suy nghĩ một chút đã hiểu, nhưng. . . . . tên tiểu tử Thích gia này thật hiếm thấy, có thể nghĩ tới chiêu này! Thật. . . . . Thật lợi hại!

Lúc Mạc Huệ Hương báo cáo với Bàng Nhất Hưng, Bàng Nhất Hưng cũng nghĩ đến một vấn đề khác: "Như vậy, trong bảy ngày này, chúng ta không lấy được những phương thuốc này." Bàng Nhất Hưng ở trước mặt người ngoài có bộ dạng tươi cười hớn hở, nhưng bây giờ mặt của lão có chút dữ tợn."Tên Thích Thăng này. . . . . Không diệt trừ y sớm, thì sẽ mãi là mối họa lớn, nếu y cứ buôn bán như vậy, một ngày nào đó sẽ vớt thịt trong nồi của chúng ta!"

"Đúng vậy!" Mạc Huệ Hương thở dài: "Đông gia, chúng ta phải nghĩ một biện pháp khác mới được. . . . . ."

Bàng Nhất Hưng đi qua đi lại trong thư phòng, lại lâm vào trầm tư.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ --------

Ban đầu Tiểu Ngọc làm ra "Ngọc bài khách quý" , vốn là muốn vì cửa hiệu tương lai kiếm chút mối buôn bán.

Chủ nhân của mỗi ngọc bài, cũng sẽ ghi họ tên chỗ ở, thời hạn làm hội viên. Nhưng có thể mua một lúc hơn mười lọ dược cao chắc chắn không phải nữ nhi nhà bình thường, đa số là các danh kĩ thanh lâu. Để những người này thành khách hàng lâu dài, rồi lại từ các nàng phát triển ra ngoài, phương pháp tiêu thụ này ở hiện đại rất phổ biến, nhưng tuyệt đối là một phương pháp rất hữu hiệu.

Sau giờ ngọ ngày Trung thu, lễ khai trương mới vừa kết thúc, Thủy Thanh Vân mang theo mấy lọ thuốc cao đến Bích Thủy cư. Bích Đào cô nương ở Bích Thủy cư, chính là một trong những khách quý của Mỹ Ngọc phường.

https://thuviensach.vn

"Đây là cái gì?"

Bích Đào cô nương tò mò cầm lên lọ thuốc Thủy Thanh Vân mang đến, mở nắp ra đã ngửi được mùi thảo dược thơm mát.

Nước Thanh Vân sao khi được Tiểu Ngọc dạy kèm, đã học thuộc lòng công dụng của những dược cao này. Nói với Bích Đào cô nương: "Bích Đào cô nương, đây là Mỹ Ngọc Tịnh Bạch Sương trong tiệm chúng tôi, cô dùng qua chưa?"

"A, dùng qua, rất tốt."

Thủy Thanh Vân hỏi: "Vậy, ngoài tốt ra, có phải cảm thấy có chỗ chưa tốt lắm đúng không?"

Bích Đào cô nương nghi ngờ,làm sao bán đồ mà lại nói hàng hóa nhà mình không tốt chứ?"Chỗ chưa tốt. . . . . Cái này. . . . . ." Bích Đào cô nương khẽ cau mày, nhất thời cũng nghĩ không ra Tịnh Bạch Sương có cái gì không tốt.

Thủy Thanh Vân gợi ý: "Có phải sau khi thoa phấn rồi rửa mặt, vẫn cảm thấy trên mặt hơi khó chịu?"

Bích Đào cô nương chợt nhớ: "A, đúng rồi! Chính là sau khi rửa mặt xong cảm thấy da hơi khô, phải lúc lâu sau mới hết."

"Như vậy!" Thủy Thanh Vân cười dài cầm bình nước lúc nãy đưa Bích Đào xem đổ ra tay một chút, "Bích Đào cô nương, có thể để tôi thử Nhuận Phu Thủy trên tay cô một chút không?"

Bích Đào gật đầu một cái, Thủy Thanh Vân liền bôi Nhuận Phu Thủy trên mu bàn tay nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ mấy cái, giải thích: "Vỗ vỗ như vậy, để cho da hấp thu các tinh chất trong thuốc tốt hơn. . . . . Cô thư xem xem?"

https://thuviensach.vn

Bích Đào sờ sờ tay trái của mình, quả nhiên làm dịu rất nhiều, không khỏi có chút vui mừng. Thủy Thanh Vân còn nói: "Vậy cô thử sờ tay phải của mình xem?"

Bích Đào xem xét hai tay của mình một hồi, giương mắt nói với Thủy Thanh Vân: "Nhuận Phu Thủy này bao nhiêu tiền? Ta mua!"

Thủy Thanh Vân lắc đầu một cái, Bích Đào sửng sốt, thế nào, không bán?

"Bích Đào cô nương, cô là khách quý của chúng tôi, lúc chúng tôi bán ngọc bài cũng đã nói rồi, mỗi khi Mỹ Ngọc dược cao có sản phẩm mới cũng sẽ đem đến cho khách quý! Chai Nhuận Phu thủy này, là chúng tôi đưa cho cô, cô có thể dùng thử một chút, cảm thấy tốt thì mua! Hơn nữa. . . . . ." Thủy Thanh Vân cố ý nói nhỏ giọng: "Hơn nữa khách quý có thể được hưởng ưu đãi của chúng tôi, chai Nhuận Phu thủy này, định giá là ba trăm văn, người khác còn chưa chắc mua được! Nhưng nếu bán cho cô, một trăm tám mươi văn!"

"Thật?" Bích Đào hết sức vui mừng.

"Đương nhiên là thật! Tôi nói cô biết, chai Nhuận Phu thủy này là tâm huyết mới nghiên cứu gần đây của Thích đại phu. Cô biết không? Da dẻ mịn màng trắng trẻo mới là trạng thái tốt nhất của da, mỗi ngày sau khi cô rửa mặt, lấy một ít Nhuân Phu thủy này vỗ lên da mặt, tôi đảm bảo da măt của cô càng ngày càng trơn mịn! Có điều, nhất định phải dùng hết trong vòng nửa tháng" Tiểu Ngọc viết kịch bản Thủy Thanh Vân đã sớm nhớ kỹ trong lòng, đạt tới cảnh giới vừa mở miệng lời tuông ra. Đừng nhìn cô chưa từng đọc sách, nhưng nói chuyện thì đầu đuôi rõ ràng, làm cho người ta không mua cũng không được a!

Thật ra thì chai "Mỹ Ngọc Nhuận Phu thủy" này thành phần chủ yếu là Long Đảm Thảo. Long Đảm Thảo có tính bình, kháng khuẩn, tăng cường

https://thuviensach.vn

sức sống cho da, cùng với tiêu viêm, có khả năng làm trắng và dưỡng ẩm.

Bởi vì trước kia da Tiểu Ngọc rất nhạy cảm, sử dụng những loại nước dưỡng da có cồn thì không được, liền tự mình chế biến nước Long Đảm Thảo để dưỡng da. Nhưng Tiểu Ngọc chỉ biết làm bán thành phẩm thô sơ, người cải biến nước Long Đảm Thảo trở thành Nhuận Phu thủy, đều là công lao của Thích Thăng. Y dùng phương pháp đặc biệt thanh lọc Long Đảm Thảo, lại thêm chút nước bạc hà, lúc bôi lên có cảm giác mát dịu, các cô nương làm sao không thích?

Đáng tiếc cổ đại không có các hợp chất cao phân tử gì gì đó. Hợp chất cao phân tử dùng nhiều trong công nghệ mỹ phẩm ở hiện đại để tăng độ dính, tại sao khi sử dụng những mỹ phẩm dưỡng da lại có cảm giác dinh dính, cũng là bởi vì bỏ thêm thứ này."Mỹ Ngọc Nhuận Phu thủy" không cách nào làm được hoàn mỹ như vậy, nhưng trong giới mỹ phẩm dưỡng da hiện giờ —— nói khoa trương một chút —— chính là một cuộc cách mạng. Có ai từng nghe sau khi rửa mặt còn phải thêm nước? Nhưng khi sử dụng sẽ cảm thấy rất thoải mái!

Nước Long Đảm Thảo không có chất phụ gia, không thể giữ lâu, cho nên phải để khách hàng dùng trong nửa tháng —— ngược lại, nếu vẫn muốn dùng Nhuận Phu thủy này, vậy thì nửa tháng phải xài hết một chai!

Thủy Thanh Vân chờ những nữ nhân viên tiếp thị hết sản phẩm cho khách quý trong danh sách, mới đẩy mạnh tiêu thụ "Mỹ Ngọc Nhuận Phu thủy" , "Mỹ Ngọc Oánh Bạch sương" , "Mỹ Ngọc Bạc Hoa cao" ba loại này ra thị trường. Từ vẻ mặt hài lòng của khách hàng, Thủy Thanh Vân biết kế tiếp các cô sẽ bận rộn!

Mỹ Ngọc phường khai trương long trọng đã trở thành đề tài dân chúng Lâm An bàn tán từ đầu đường tới cuối ngõ. Không ngoài dự đoán của Tiểu Ngọc, bài hát này vừa ra đời, lập tức liền trở thành “bài hát cửa miệng” của dân chúng thành Lâm An, trước kia không phải là có câu sao?" Nơi nào có

https://thuviensach.vn

nước, nơi đó có thơ ca." Bây giờ là thành"Nơi nào có người, ai không hát 《 Ánh trăng 》 " !

"Chàng hỏi em yêu chàng có sâu đậm, em yêu chàng được mấy phần. . . . . ."

Tên của Mỹ Ngọc phường, theo bài hát đang được thịnh hành này truyền khắp các ngõ ngách ở thành Lâm An.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Vô Tình Chuốc Oán

Thuốc của Mỹ Ngọc phường, trong bảy ngày khai trương chỉ bán cho khách quý. Mà những vị khách quý này, dùng xong không thể nói không tốt, hơn nữa còn có chút tự đắc: ta là khách quý, ta có thể dùng trước, đây chính là thân phận! Để những cô nương Hoa phố không mua được và những cô gái nhà bình thường nhìn thật ngứa mắt, thấy được ăn không được, có thể cảm thấy tốt sao?

Đến ngày khai trướng thứ tám của Mỹ Ngọc phường, gà vừa gáy sáng là Thủy Thanh Vân liền vội vã đứng dậy. Cô nhớ hôm qua Điền Tiểu Bảo dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô, nói với cô: "Ngày mai ngươi mở cửa nhất định phải chuẩn bị thật tốt, đừng bị dọa tới ngốc. . . . . ."

Đại môn mở rộng.

Thủy Thanh Vân nhìn vô số oanh oanh yến yến trước mắt bỗng chốc ùa vào cửa hàng, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: "Điền Tiểu Bảo, ngươi đúng rồi. . . . . ."

Năm nữ nhân viên cộng thêm Tiểu Ngọc, sáu cái miệng mười hai cái tay loay hoay mãi không có thời gian nghỉ ngơi. Trong nháy mắt, hàng tồn kho cũng không còn!

Hơn một tháng trước lúc Thanh Tâm đường vừa mở cửa bán Mỹ Ngọc dược cao, cũng đã từng rầm rộ như vậy. Nhưng đối với những y quán khác tung ra sản phẩm mới ra thị trường, đã thật lâu rồi không có sự kiện náo

https://thuviensach.vn

nhiệt như vậy, mà tiêu thụ hôm nay so với tháng trước, nhanh hơn một giờ rưỡi!

Tại sao vậy chứ? Bởi vì Mỹ Ngọc phường "Nổi danh" rồi, các cô nương mua dược cao ở đây cũng được hãnh diện. Có lẽ thuốc ở những y quán khác không tồi, nhưng mà. . . . . Nói cho cùng, cũng không có thể diện bằng mua hàng ở Mỹ Ngọc phường.

Đây chính là "Hiệu ứng nhãn hiệu" .

Thích Thăng và Tống Tiềm đối với phương pháp bán hàng của Tiểu Ngọc thật sự đã bội phục sát đất. Có thể đem mười mấy văn tiền vốn gì đó bán được mấy trăm văn, còn làm cho người ta cam tâm tình nguyện vui vui mừng mừng đi mua hàng, thật sự là hiếm thấy!

Ngay cả Chu Gia Nhi nghe được chuyện của Mỹ Ngọc phường, cũng vô cùng kinh ngạc. Ai có thể nghĩ tới Tống gia tiểu nương tử nhỏ bé yếu ớt đó, lại có mưu kế hay như vậy? Lúc nàng đến Thanh Tâm đường hốt thuốc cho phụ thân, nhìn thấy trước cửa Mỹ Ngọc phường náo nhiệt như vậy, suy nghĩ một chút nhưng không đi vào. Mình mặt nam trang đi mua mỹ phẩm, cũng quá kỳ quái.

"Chi Vấn, các ngươi buôn bán thật không tệ." Chu Gia Nhi ở Thanh Tâm đường ngồi chờ Điền Tiểu Bảo bốc thuốc, Thích Thăng vừa lúc khám xong một bệnh nhân, cũng tới ngồi tiếp nàng.

"Đúng vậy, nàng ấy. . . . . Đầu óc thật láu lỉnh." Thích Thăng lại hỏi: "Sao hôm nay ngươi lại tự tới đây bốc thuốc? Tùy tiện nhờ một học sinh nào đó là được, ngươi chạy đến không sợ mệt sao?"

Chu Gia Nhi cười nói: "Đến thư cục mua quyển sách. Ngươi gần đây bận rộn như vậy, khẳng định không có đọc sách đúng không? Để phụ thân ta biết, nhất định gõ đầu ngươi."

https://thuviensach.vn

Thích Thăng cười khổ nói: "Tục vụ phồn mang. . . . . Ai. Đừng nói đọc sách, ta luyện chữ cũng không có thời gian. Gần đây muốn vẽ tranh cũng không vẽ được. . . . . ."

"Vẽ cái gì?" Chu Gia nhận lấy túi thuốc Điền Tiểu Bảo đưa, thuận miệng hỏi.

"Vẽ tranh nử sử. . . . . Đúng rồi!" Hai mắt Thích Thăng đột nhiên sáng rỡ, cười hắc hắc nói: "Gia Nhi, ta biết ngươi vẽ là đẹp nhất, từ nhỏ cha ngươi đã dùng tranh ngươi vẽ làm mẫu cho ta. . . . . ."

Chu Gia Nhi nhìn ánh mắt Thích Thăng, có một dự cảm không tốt lắm.

"Làm gì?"

Thích Thăng nói: "Vẽ dùm ta đi, van ngươi, ta sắp bị phụ nhân Tống gia đó nhạo báng chết, nàng cứ nói ta vẽ không có linh khí. . . . . ."

"Ngươi vẽ vốn là không có linh khí." Chu Gia Nhi đàng khách khí đạp thêm cho y một cước. Bọn họ từ nhỏ cùng lớn lên trong thư quán, từ trước đến giờ đều nói chuyện trực tiếp như vậy.

"Gia Nhi. . . . . Dầu gì ta cũng là sư huynh của ngươi đúng không?" Thích Thăng xụ mặt xuống." Tống gia nương tử nhờ ta vẽ một bức Tú Tâm cô nương, vẽ tiếp một bức Hải Đường cô nương, ta làm thế nào cũng vẽ không tốt, ngươi giúp ta một chút đi. . . . . ." (Thích đại phu của ta cute quá @_@)

"Miễn bàn!" Chu Gia Nhi sắc mặt rét lạnh, đứng lên nói."Nguyệt Minh, chúng ta đi."

Thích Thăng còn không kịp kéo nàng, Chu Gia Nhi đã bước nhanh ra khỏi Thanh Tâm đường.

https://thuviensach.vn

Thích Thăng bất đắc dĩ nhìn về bóng lưng Chu Gia lắc đầu, ai, Gia Nhi từ nhỏ có thành kiến với các cô nương Hoa phố, y cũng không có cách nào.

Trùng hợp Tiểu Ngọc đi vào Thanh Tâm đường, vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại, hỏi Thích Thăng: "Thư sinh vừa rồi mặt hầm hầm chạy ra là Gia Nhi à?"

Thích Thăng nói: "Chính là nó. Ta muốn nhờ nó giúp vẽ tranh cho Tú Tâm, nó liền tức giận. . . . . Ha, tiểu cô nương này thật khó chịu mà."

Tiểu Ngọc cười không ngừng, thật ra thì Chu Gia Nhi so với nàng còn muốn lớn hơn, ở thời bây giờ không tính là tiểu cô nương, chẳng biết tại sao còn chưa xuất giá."Gia Nhi vẽ đẹp lắm à?"

"Đương nhiên, rất nhiều nhân vật có danh tiếng đều từng khen ngợi. So với ta càng tài giỏi hơn!"

Tiểu Ngọc vỗ vai y một cái: "Tài giỏi hơn ngươi. . . . . Vậy thì có gì lạ đâu?"

Thích Thăng cười hì hì, một chút cũng không để ý. Tiểu Ngọc suy tư một hồi, hơi mỉm cười nói: "Vậy ta sẽ nghĩ cách thuyết phục nàng, phụ nữ với phụ nữ dễ nói chuyện."

"Nàng có thể đi sao? Mỹ Ngọc phường bên kia rất bận rộn."

"Ừ, buôn bán không tệ, có điều đứa nhỏ Thanh Vân này rất có năng lực, ta nghĩ nó có thể quản lí tốt. . . . . Đúng rồi, ta bán thêm chút phấn bột và phấn nước, lượng tiêu thụ cũng không tệ lắm đâu. Ta tới đây thúc giục ngươi bảo công nhân mau làm xong hàng hóa, bên kia ta sắp hết hàng rồi." Tiểu Ngọc càng nghĩ càng vui vẻ, nếu mỹ phẩm dưỡng da bán chạy, làm sao không tranh thủ cơ hội bán đồ trang điểm chứ? He he, kinh doanh đa ngành mới thu lợi lớn chứ sao.

https://thuviensach.vn

Thích Thăng nghe nói chuyện này, nụ cười trên mặt nhạt đi một chút, chân mày không khỏi nhăn lại.

Tiểu Ngọc tỉ mỉ chú ý biến hóa nét mặt của Thích Thăng, trong lòng vừa động, vội hỏi: "Thế nào?"

Thích Thăng thở dài một tiếng, dặn dò Điền Tiểu Bảo trông coi tiệm thuốc, bảo Tiểu Ngọc đi ra sau hậu viện.

Tiểu Ngọc hơi chần chờ, Thích Thăng quay đầu lại nhìn thấy nàng trù trừ, mặc dù đangbuồn cũng không nhịn được mỉm cười: "Sao lại không dám, sợ ta ăn nàng à?"

Tiểu Ngọc có chút thẹn thùng, mở to mắt không nói gì, cất bước đuổi theo. Không biết sao, gần đây cách Thích Thăng nói chuyện với nàng có chút thay đổi. Nàng cũng biết khác biệt ở chỗ nào, chẳng qua là. . . . . Giống như, lúc trước hắn đối với nàng rất hiền hoà, nhưng bây giờ hình như thân mật rất nhiều. Ai, trai đẹp phóng điện rất có lực sát thương, may mắn diện mạo Thiên Thành nhà chúng ta cũng tốt, chỉ cần xóa hết sẹo thì cũng là một mỹ nam, sẽ không thua kém Thích Thăng đâu.

Hai người tới sân vườn ở hậu viện, Thích Thăng cũng không tiện mời nàng vào nhà, dù sao cô nam quả nữ cùng ở một phòng, nói ra khó nghe. Hắn nói với Tiểu Ngọc: "Nàng muốn bán son phấn, sao lại không thương lượng với ta?"

Tiểu Ngọc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thích Thăng, cảm thấy có chút không ổn. Nhớ tới cũng đúng, Mỹ Ngọc phường trên danh nghĩa cũng là sản nghiệp của Thích Thăng, mình tự tiện chủ trương quả thật không tốt lắm. Nàng ấp úng hỏi: "Cái đó. . . . . Có vấn đề gì không?"

"Vấn đề. . . . . Quá lớn!" Giọng Thích Thăng một chút cũng không giống đang nói đùa.

https://thuviensach.vn

"Nàng còn nhớ những tên côn đồ lần trước tới gây chuyện sao?" Thích Thăng hỏi.

"Nhớ a. Ngươi là nói. . . . . Có người để mắt việc buôn bán của chúng ta?" Tiểu Ngọc bừng tỉnh ra.

Thích Thăng nói: "Đúng. Trước đó vài ngày chúng ta bán Mỹ Ngọc dược cao được rất nhiều đồng nghiệp để ý, tranh nhau bắt chước, đây là tiếp theo. Nhưng bây giờ Mỹ Ngọc phường và Thanh Tâm đường của ta là một, Mỹ Ngọc phường buôn bán tốt, danh tiếng Thanh Tâm đường cũng lớn hơn. . . . . Có người không muốn thấy Thanh Tâm đường ngày càng lớn mạnh, cho nên mới có một màn ngày đó. Từ ngày đó đến nay yên ổn không ít. . . . . Nhưng ta nghĩ hắn sẽ không dễ dàng dừng tay như vậy."

"Người nọ là ai?" Tiểu Ngọc nhìn ra Thích Thăng có chút nội tình không cho nàng biết.

Thích Thăng nói: "Ta còn chưa dám xác định, nhưng có lẽ không đúng thì cũng không sai bao nhiêu! Chờ ta có chứng cớ xác thực, mới có thể nói cho nàng biết."

Tiểu Ngọc có chút bất mãn: "Ngươi thật giống như có rất nhiều bí mật nhỏ nha? Cái này cũng không thể nói, cái đó cũng không thể nói —— ngay cả ngươi biết võ công cũng muốn che che giấu giấu, hừ. Được rồi, không nói thì không nói, vậy ta bán son phấn lại có vấn đề gì?"

"Nàng vẫn không rõ?" Thích Thăng lắc đầu một cái, "Chúng ta đã có một kẻ thù, bây giờ nàng lại đang tạo ra một kẻ thù khác."

"Có nghiêm trọng như vậy không?" Tiểu Ngọc giật mình, "Ngươi là nói —— son phấn của ta bán chạy, cũng sẽ đắc tội người bán son phấn, đúng không?"

Thích Thăng không trả lời, hắn biết Tiểu Ngọc đã ngộ ra ẩn ý trong đó.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc tỉnh táo ngẫm lại lời Thích Thăng, nghĩ thầm quả thật như thế.

Mỗi một ngành, luôn có lão đại trong nghề, bọn họ như ngồi trên đỉnh kim tự tháp nhìn xuống, lúc nào cũng chú ý xem có ai muốn chiếm vị trí của họ hay không. Một khi phát hiện có người sắp leo lên đầu mình, sẽ dùng hết sức dìm người mới xuống, dùng mọi thủ đoạn giữ vững vị trí của mình.

Thích Thăng nói không sai, Mỹ Ngọc dược cao bán chạy, Thanh Tâm đường buôn bán cũng càng ngày càng tốt, hơn nữa gần đây Thích Thăng được rất nhiều người nhà quyền quý mời tới chẩn bệnh, chứng minh danh tiếng của hắn cũng càng lúc càng lớn. Đã có người tới cửa gây chuyện, chứng tỏ có người không muốn thấy Thích Thăng thành công.

Mỹ Ngọc phường bây giờ buôn bán tốt như vậy, ngay cả son phấn nàng nhất thời nổi hứng bán cũng được rất nhiều, kia. . . . . chắc là sẽ làm đồng nghiệp trong nghề cảnh giác rồi.

Không trách được người ta nói, thương trường như chiến trường!

Tiểu Ngọc vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Thích Thăng: "Ta cũng chỉ là muốn buôn bán nhỏ kiếm chút tiền mua thức ăn, vậy mà không cẩn thận gặp phải kẻ thù rồi sao?"

Thích Thăng bị vẻ mặt của Tiểu Ngọc chọc cười, Tiểu Ngọc hờn trách nói: "Ta đang rầu rĩ rất nghiêm túc, không được cười nữa!"

"Được được được, không cười, ha, không cười. Vậy bây giờ nàng định làm thế nào? Còn tiếp tục bán son phấn sao?" Thích Thăng cố ý nhắc nhở Tiểu Ngọc, chính là muốn nàng trước mắt đừng bán son phấn, tránh lâm vào tình trạng bốn bề thọ địch. Hắn cũng đang tìm cách, như thế nào mới làm những người tới gây sự kia biến mất? Còn con hổ mặt cười kia nữa. . . . . .

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc suy nghĩ một chút, nói: "Ta tất nhiên phải bán!"

"Còn bán?"

"Dĩ nhiên!" Tiểu Ngọc nói, "Ngươi biết một buổi sáng ta bán những thứ son phấn kia đã kiếm bao nhiêu tiền không? Mười quan tiền! Kiếm tiền thuận lợi như vậy mà bỏ qua, đó không phải là thịt đến miệng vẫn ăn không được ? Ta đau lòng nha. . . . . ."

"Vậy nàng không sợ. . . . . ."

Tiểu Ngọc thẳng thắn nói: "Sợ nha, nhưng mà. . . . . Bởi vì sợ mà không làm ăn, đó không phải là tính cách của ta." Nàng đột nhiên siết chặt tay nói một câu làm Thích Thăng không hiểu nổi:

"Để cho giông tố mạnh hơn chút nữa đi!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Nguy Cơ Uy Tín

"Haizz. . . . . ."

Tiểu Ngọc hai tay chống cằm ngồi trong thư phòng Tống gia, nhìn mưa giông ngoài cửa sổ, không nhịn được than thở.

Câu kia "Để cho giông tố mạnh hơn chút nữa đi", chỉ là tùy tiện nói một chút thôi, ông trời người có cần tích cực đáp ứng như vậy không?

Tiểu Ngọc thậm chí cảm thấy mình có thể đổi tên là "Ngọc bán tiên" được rồi. Lần trước nói muốn về xã hội phong kiến, lập tức được thực hiện, còn thuận tiện khuyến mãi thêm một tướng công. Bây giờ chỉ hô khẩu hiệu cố gắng, vậy mà lại ứng nghiệm, thật đúng như câu tục ngữ —— kêu mưa gọi gió mà!

"Than thở gì vậy?"

Tống Tiềm cầm hai ly trà nóng đi vào thư phòng, đưa cho Tiểu Ngọc một chén."Ta thấy nàng thở dài từ sáng tới giờ, không cảm thấy mệt sao?"

"Thiên Thành, ta đau lòng quá. . . . . ." Hôm nay khí trời xấu như vậy, mới sáng sớm đã mưa tầm tã, Tiểu Ngọc ngay cả Mỹ Ngọc phường cũng không mở cửa, nằm trong nhà mốc meo, dù sao mở cửa khẳng định không có người tới mua đồ. Cô nương nhà ai sẽ ra ngoài vào thời tiết này chứ? Cũng không phải là Lạc Đà, có thể bôn ba trong bão cát phong ba. Xong rồi, hôm nay không có nguồn thu, rầu thiệt!

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc như đang giận dỗi cầm ly trà uống một hơi cạn sạch, Tống Tiềm lắc đầu: "Ta cũng đau lòng."

Tiểu Ngọc chớp mắt nói: "Sao vậy? Đau lòng chuyện gì?" Chẳng lẽ nhìn nàng không vui, trong lòng hắn cũng không thể vui được? Hì hì, thấy ghét quá à.

"Ta đau lòng chén long đoàn thắng tuyết thượng hạng này. Đây là Ái Sinh đặc biệt tặng cho ta, nàng giống như trâu uống nước, phí của trời nha. . . . . ." Tống Tiềm khẽ cười nói giỡn với Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cũng không vui gì, khuôn mặt vốn đang buồn nhăn lại. Nàng chống nạnh đứng lên, xông xông bước tới trước mặt Tống Tiềm, nói: "Ta còn tưởng rằng chàng đau lòng vì ta! Ai biết ta trong lòng chàng không bằng một ly trà! Dù sao ta chỉ là người thô tục không biết thưởng thức, chàng tìm Tú Tâm muội muội am hiểu trà đạo cùng chàng thưởng trà là được rồi!" Vừa nói, hốc mắt cũng đỏ lên.

Tống Tiềm chẳng qua nhìn Tiểu Ngọc cứ than ngắn thở dài, nên muốn trêu chọc nàng đôi câu. Ai biết biết Tiểu Ngọc lại sử dụng vũ khí lợi hại nhất của nữ nhi, nước mắt lưng tròng, hắn không khỏi luống cuống tay chân, vội vàng kéo tay Tiểu Ngọc nói: "Ta chỉ là thuận miệng nói như vậy. . . . . ."

"Thuận miệng nói cũng không được! Dù sao ta cũng là đứa nhỏ tội nghiệp không ai thương, chàng không đau lòng vì ta. . . . . ." Tiểu Ngọc cầm khăn tay lau khóe mắt, bộ dạng tan nát cõi lòng, nhỏ giọng khóc sụt sùi.

Tống Tiềm hoảng thật sự, một tay ôm Tiểu Ngọc vào lòng, lớn tiếng nói: "Ta đau lòng ta xót dạ, làm sao ta lại không thương nàng được? Đừng khóc, nàng vừa khóc, tâm can tỳ phổi của ta cũng đều quặn thắt."

Tiểu Ngọc ngừng khóc, giận dỗi hỏi: "Thật đau lòng ta?"

https://thuviensach.vn

"Thật!"

"Vậy. . . . . chàng nói câu ‘ ta yêu nàng ’ cho ta nghe đi."

Mặt Tống Tiềm đỏ lên."Cái này. . . . . Lời như thế, ta không nói được. . . . . ."

"Xì!" Tiểu Ngọc bây giờ không nhịn nổi nữa, bật cười, nhẹ nhàng tránh khỏi vòng tay của Tống Tiềm, tiếp tục ngồi kế bên nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh.

Tống Tiềm bừng tỉnh: "Nàng. . . . . vừa rồi là gạt ta à?"

"Gạt chàng thì thế nào?" Giọng điệu sụt sùi vừa rồi của Tiểu Ngọc biến mất, cười đến bao nhiêu vui vẻ thì bấy nhiêu vui vẻ."Người như chàng, là một khúc gỗ, muốn nghe chàng nói vài câu yêu thương còn khó hơn lên trời. Chàng biết không, con gái là phải dựa vào dụ dỗ mà?"

Tống Tiềm lúng túng nói không ra lời, vừa rồi lớn tiếng nói "Ta đau lòng ta xót dạ", bây giờ nhớ lại thật ngượng ngùng. Tuy nói tư tưởng của hắn thoáng hơn so với nam tử bình thường, nhưng một đại nam nhân lúc nào cũng nói lời yêu thương, giống như kẻ lăng nhăng ong bướm, không hợp với vẻ chững chạc của hắn.

Từ bữa tỏ tình vào ngày tết Trung nguyên, quan hệ hai người đã có tiến triển rất lớn, từ "Tình thân" từ từ chuyển thành "Tình yêu nam nữ". Nhưng vẫn còn chia phòng mà ở, tiếp xúc thân mật cũng chỉ dừng ở nắm tay, bá vai, ngay cả hôn còn chưa có nữa là.

Linh hồn Tiểu Ngọc mặc dù là người hiện đại, nội tâm thật ra còn rất truyền thống bảo thủ, nếu không cũng sẽ luôn không nói lời yêu như vậy. Bây giờ mới bắt đầu bồi dưỡng tình cảm với người yêu, nếu lập tức có da thịt thân mật thì..., nàng không chấp nhận nổi. Việc này. . . . . Tạm thời

https://thuviensach.vn

còn không cách nào tưởng tượng lúc chung chăn gối với Tống Tiềm sẽ làm sao, ôi, xấu hổ quá, sau này hãy nói đi!

Nói đùa vài câu với Tống Tiềm, cảm giác “rủi ro” trong lòng Tiểu Ngọc giảm đi không ít. Ai nha, xem ra làm ăn sẽ càng lúc càng giống Grandet, lúc nào cũng không quên mình là tiểu nha hoàn lúc trước. Quên đi, hôm nay coi như nghỉ!

Tất cả nhân viên Mỹ Ngọc phường cũng đều ở Tống gia nghỉ ngơi, Tiểu Ngọc cho các nàng nhiệm vụ học bổ túc. Nàng yêu cầu tất cả nữ nhân viên nhất định phải học thuộc cách dùng, tác dụng, công hiệu của các sản phẩm trong cửa hàng, phải nắm giữ tất cả các từ ngữ chuyên ngành, chẳng hạn "Nuôi dưỡng từ bên trong" , "Thấm sâu làm dịu" , "Làm sáng màu da" ..., đều là những cụm từ quảng cáo làm cho người ta vừa nghe liền có cảm giác muốn mua đồ. Thủy Thanh Vân học nhanh nhất, liền để cô tiếp tục chỉ dạy những nữ nhân viên còn lại.

Tiểu Ngọc nhìn cảnh mưa ngoài cửa sổ, đột nhiên cả người run lên hắt hơi một cái. Tống Tiềm vội vàng bước tới, nhìn thấy Tiểu Ngọc mặc quần áo phong phanh, trách cứ nàng: "Sao nàng không mặc nhiều một chút? Trời đã vào thu, khí trời ngày càng lạnh, mau vào phòng mặc thêm áo đi!"

Bị Tống Tiềm trách cứ, Tiểu Ngọc cũng không tức giận, trong lòng ngọt ngào, ừ một tiếng chuẩn bị về phòng. Vừa mới đứng dậy, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vội vàng của Huệ nương từ ngoại viện truyền đến, trong nháy mắt đã vào thư phòng.

Huệ nương vừa tiến đến liền nói: "Phu nhân, Tiểu Bảo huynh đệ ở Thanh Tâm đường tìm người!"

Tiểu Ngọc nghĩ thầm chẳng lẽ là Thích Thăng có việc gấp tìm nàng? Vội vàng đi tới ngoại viện, Tống Tiềm lo lắng căn dặn Huệ nương: "Về phòng phu nhân lấy cho nàng thêm áo khoác, đừng để nàng cảm lạnh."

https://thuviensach.vn

Huệ nương vâng một tiếng rồi lui ra ngoài, Tống Tiềm suy nghĩ một chút, cũng cùng đi theo ra ngoại viện gặp khách.

Tiểu Ngọc đi tới ngoại viện, Điền Tiểu Bảo đã lòng như lửa đốt đi vòng vòng trong phòng, vừa nhìn thấy Tiểu Ngọc đã nói: "Tống gia nương tử, đại phu nhà ta mời người lập tức tới một chuyến!"

Tiểu Ngọc biết Thích Thăng tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ tìm nàng, không hỏi nhiều lập tức ra ngoài. Huệ nương vội đem áo của nàng tới, Tiểu Ngọc xoay người lại mặc vào, liền nghe Tống Tiềm nói: "Ta cũng đi."

Tiểu Ngọc nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Tống Tiềm, gật đầu đáp ứng. Xem ra hắn cũng cảm thấy có gì đó không ổn, sợ nàng một mình đương đầu với khó khăn.

Thích Thăng ở hậu viện Thanh Tâm đường chờ bọn họ, bên cạnh là lão bằng hữu của Thanh Tâm đường lão La. Gương mặt Lão La khẩn trương hốt hoảng, Thích Thăng mặc dù không có vẻ hoảng hốt, nhưng mặt mũi âm trầm, tâm sự nặng nề. Nhìn thấy vợ chồng Tống gia vào cửa, Thích Thăng cũng không khách sáo như cũ, vừa gặp đã nói:

"Dược liệu bị trộm!"

Cái gì?

Tiểu Ngọc bị một câu đơn giản của Thích Thăng làm sợ. Nàng biết Thích Thăng nhất định đang ám chỉ nguyên liệu hôm nay được đưa đến. Thanh Tâm đường chỉ là một y quán, không buôn bán dược liệu, bình thường cũng nhập dược liệu từ nơi khác. Nhưng bởi vì Mỹ Ngọc dược cao sản lượng khá nhiều, Thích Thăng biết dược liệu ở các tiệm thuốc địa phương nhất định không đủ, nên cần nhập dược liệu ở vùng khác.

Toàn bộ mớ dược liệu này chứa đầy nửa chiếc thuyền hàng, theo đường thủy vận chuyển đến bến tàu ở Lâm An. Nghe đâu buổi trưa hôm nay nhận

https://thuviensach.vn

hàng, Thích Thăng phái lão La dẫn theo hai tiểu tử tráng kiện cùng bến tàu dỡ hàng, mướn ba chiếc xe ngựa, vốn dĩ chuyện không có gì sơ sót, ai ngờ lại gặp cạm bẫy lớn!

"Làm sao ông biết dược liệu bị trộm?" Tiểu Ngọc hỏi lão La.

Lão La là một người thật thà, lau mồ hôi và nước mưa trên trán, ấp úng nói: "Ta. . . . . Chúng ta đã đến bến tàu, không nhìn thấy thuyền của Chu gia, còn tưởng rằng bọn họ đến chậm. Ai biết đợi hơn một canh giờ, cũng không gặp ai, chúng ta đang suy nghĩ có phải vì hôm nay trời mưa mực nước sông dâng cao, bọn họ gặp khó khăn trên đường đi, đột nhiên nhìn thấy hai tên sai việc của Chu gia chèo con thuyền nhỏ lại gần bờ!" Ông chủ của Chu gia Chu Vận Chính là thương nhân buôn dược liệu mà Thích Thăng quen biết, với Thích gia là quen biết lâu năm.

Lão La nói tiếp: "Tiểu Ngũ của Chu gia, a, Đông gia người đã gặp rồi, lần trước chính là hắn giao hàng. Tiểu Ngũ vừa lên bờ, nhìn thấy mấy chiếc xe của chúng ta đang chờ, hắn vội hô lớn nói với ta —— cả thuyền lẫn hàng của bọn họ, cũng bị cướp rồi!"

"Cướp thế nào?" Tiểu Ngọc hỏi tới. Thích Thăng đã nghe lão La nói qua một lần, nhưng hắn vẫn cẩn thận lắng nghe, muốn tìm ra chút đầu mối .

"Tiểu Ngũ nói, trên thuyền bọn họ tổng cộng là năm người, một đường chuyển hàng tới đây thuận buồm xuôi gió. Hôm nay lúc trời còn chưa sáng, lại có mưa to, hôm qua bọn họ xem thiên tượng cũng biết sẽ có mưa, cũng không quan tâm lắm. Ai ngờ kẻ gian thừa dịp mưa lớn, len lén lên thuyền, đem năm người bọn họ trói lại, ném toàn bộ lên bờ. Thật may là lúc trời sáng, gặp được những thuyền vận có quen biết, mượn thuyền nhỏ quay trở lại."

"Có nhìn thấy rõ kẻ gian hay không?" Tống Tiềm vẫn luôn im lặng đột nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Lão La lắc đầu một cái: "Không có, bọn họ ngay cả mắt cũng bị bịt kín. Những tên cướp kia cả mở miệng nói chuyện cũng không có, đoán chừng là trong miệng ngậm tăm rồi." Ngậm tăm hay là ngậm vật gì trong miệng là để phòng ngừa lúc gây án phát ra tiếng động.

Thích Thăng trầm giọng nói: "Kẻ gian nhất định cũng nắm được thời tiết, đoán chắc trời mưa tiện ra tay, lặn dưới sông chờ bọn họ đi qua sau đó đánh lén. Thủ đoạn bực này, có thể thấy được là thủy tặc trên sông, còn là kinh nghiệm lâu năm nữa!"

Tống Tiềm nghe được hai chữ "Thủy tặc", gợi lại chuyện cũ đau lòng của hắn, nhất thời im lặng.

Tiểu Ngọc cũng quan tâm lần tổn thất này. Hàng là do người của Chu gia làm mất, nói thế nào cũng sẽ do Chu gia bồi thường, chút tiền này tổn thất cũng không nhiều, chẳng qua là tiền đặt cọc cầm về không biết được bao nhiêu. Nhưng quan trọng là mất đi món dược liệu này, dược cao của bọn họ sẽ phải ngưng hàng nửa tháng!

Mà trong tay Tiểu Ngọc vốn có rất nhiều đơn đặt hàng, nhiều khách quý đặt mua hàng số lượng lớn. Lần này ngưng cung cấp hàng, uy tín của Mỹ Ngọc phường tất nhiên sẽ bị tổn hại. Chẳng lẽ không còn biện pháp khác?

"Thích Chi Vấn, còn có mối buôn bán nào khác không? Cũng chỉ có Chu gia thôi sao?"

Thích Thăng cười khổ nói: "Nếu dược liệu khác thì còn được, nhưng ‘ Oánh bạch sương ’ mới chế tạo của chúng ta thành phần hết sức phức tạp, có vài vị thuốc từ Lĩnh Nam chuyển tới, mặc dù không quý hiếm gì, nhưng ở địa phương không thường gặp. . . . . Nếu đi đặt hàng, nhanh nhất cũng phải hơn nửa tháng mới có thể đưa tới. Trừ Chu gia, ở đây chỉ còn một nhà thuốc có nhiều dược liệu như vậy!"

https://thuviensach.vn

"Người nào?" Tiểu Ngọc từ vẻ mặt Thích Thăng nhìn ra, chuyện hình như đang phát triển theo chiều hướng xấu đi. . . . . .

"Tế Thế đường, Bàng Nhất Hưng!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Giao Đấu Giữa Khuya

Dược liệu bị trộm, cũng là một trong những chuyện thường gặp.

Hai nước phân tranh, chiến họa liên miên, bọn bất lương thừa cơ làm loạn, có người chiếm núi xưng vương, có người vào rừng làm cướp. Một kiện hàng bị cướp, ngay cả quan phủ cũng chưa chắc sẽ quản, đi đâu cãi lí bây giờ?

Chu Vận dĩ nhiên rất đau lòng số hàng đó, ngoài nửa thuyền dược liệu của Thích Thăng, còn có hàng hóa của một số khách hàng khác, thuyền hàng này vốn sẽ kiếm được trăm mấy quan tiền đó, bây giờ còn thâm vốn một cái thuyền nữa! Một cái thuyền lớn hạng trung, mất gần mấy ngàn quan tiền đó, có thể không khổ sở sao?

Nhưng Chu Vận vẫn đi báo quan, cũng làm đủ các thủ tục báo án linh tinh. Vụ án xảy ra ở một con sông ngoại thành Lâm An, phủ nha ở Lâm An thấy đường xá xa xôi không muốn quản, nhưng nha dịch ở huyện cũng đùm đẩy cầu cưa, nói vụ án không có manh mối không thể điều tra. Ai, chỉ có thể tự nhận xui xẻo, cũng may là những người sai việc không sao, coi như là đại hạnh trong bất hạnh!

Thích Thăng cũng đặt hàng Chu Vận lần nữa. Chu Vận chuyên đi đường Lĩnh Nam và đất Thục, thuốc so nhà người ta tốt hơn, hơn nữa buôn bán lớn, có thể đưa tới lượng dược liệu rất lớn, những tiểu thương khác không có khả năng này. Trừ Chu Vận, thật ra thì Thích Thăng còn có thể đặt hàng ở Tế Thế đường, nhưng ý định này hắn chưa từng nghĩ tới.

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua Tiểu Ngọc hỏi hắn, vì sao không thể đặt hàng của Bàng Nhất Hưng?

Thích thăng suy nghĩ một chút, tuy nói không có chứng cớ, nhưng vẫn nói với Tiểu Ngọc hắn hoài nghi Bàng Nhất Hưng.

Tiểu Ngọc nghe được Tế Thế đường có thể chính là kẻ giấu mặt phía sau chuyện lần trước Tư Đồ Giới tới gây chuyện, cũng không quá giật mình. Dù sao lần trước Thích Thăng đã có ám hiệu, nàng cũng không phải kẻ ngốc, làm sao không đoán được lão đại trong ngành đang xem bọn họ không vừa mắt?

"Đã như vậy. . . . . Bàng Nhất Hưng chắc là sẽ không bán cho của chúng ta. Coi như chúng ta tới cửa cầu xin, đoán chừng lão cũng chỉ đứng đó cười ha hả. . . . . ." Tiểu Ngọc mặc dù chưa từng gặp Bàng Nhất Hưng, cũng đã tưởng tượng ra bộ dạng của Lão Hồ Ly này.

"Chẳng lẽ, chuyện lần này, cũng thế. . . . . ." Tiểu Ngọc nghĩ tới khả năng này, trong lòng cả kinh.

Chèn ép đối thủ cạnh tranh không được, thì đánh cướp? Một thương nhân bình thường sẽ dùng loại thủ đoạn này sao?

Thích Thăng không nói, không phủ định cũng không khẳng định.

Bất kể như thế nào, cho dù đặt hàng lần nữa, dược liệu cũng còn xa lắm, đơn đặt hàng của Mỹ Ngọc phường lại sắp tới hạn, Tiểu Ngọc nhìn mớ giấy đặt hàng lúc đầu làm nàng vui mừng kia, càng nhìn càng thấy phiền não. Làm sao bây giờ?

--- ------ ------ ------ ------ ----

Đêm khuya, hậu viện Tế Thế đường.

https://thuviensach.vn

Bàng Nhất Hưng cùng Mạc Huệ Hương bận bận rộn rộn, đem mua được mấy bình Mỹ Ngọc Oánh Bạch sương, Mỹ Ngọc Bạc Hoa cao, Mỹ Ngọc Nhuận Phu thủy lấy ra khỏi thùng, cẩn thận phân biệt thành phần của từng loại dược cao.

Y thuật của Bàng Nhất Hưng không kém, lúc trẻ đã từng khổ công nghiên cứu y học, chẳng qua sau này dần dần chuyển sang kinh doanh dược liệu thôi.

"Lọ Nhuận Phu thủy này, chỉ là Long Đảm Thảo thêm chút phụ gia mà thôi. . . . . Không có gì quá đặc biệt. Ừ, còn có bạc hà." Bàng Nhất Hưng đặt Nhuận Phu thủy qua một bên.

Mạc Huệ Hương dùng ngón tay cẩn thận mài Bạc Hoa cao."Cái này chính là bột kim ngân và bột đậu khấu." Hắn xem sách hướng dẫn: "Ừ, nói là dùng để trị mụn nhỏ trên mặt, tác dụng không khác Thanh Lương cao kia là bao. Chỉ là hương vị tốt hơn một chút, đoán chừng những cô gái sẽ rất thích."

"Nhưng mà. . . . . Oánh Bạch sương này, dược liệu dùng thật nhiều a." y thuật của Mạc Huệ Hương có hạn, nhất thời phân biệt không ra.

Mỹ Ngọc phường Thanh Lương cao, Băng Tuyết phấn, Tịnh Bạch sương, Nhuận Phu thủy, Bạc Hoa cao đều là bán ba trăm văn một chai, duy chỉ có Oánh Bạch sương này là bán tám trăm tám mươi văn, nhưng khách hàng cũng ngoan ngoãn bỏ tiền ra. Nhắc tới cũng kỳ, chỉ cần dùng Oánh Bạch sương thoa lên mặt vài lần, da lập tức trở nên trắng hớn rất nhiều, còn mịn màng hơn, không trách được những cô gái toàn thành Lâm An đều vì lọ thuốc nhỏ này mà điên cuồng.

Bàng Nhất Hưng để thuốc trước mũi ngửi, trong miệng lẩm bẩm: "Bạch đinh hương, bạch lăng, bạch cập. . . . . Bạch cương tàm (con tằm đó mọi

https://thuviensach.vn

người), bạch chỉ, bạch phục linh, bạch phụ tử. . . . . Còn có thanh đại, ừ, đương quy, đậu khấu. . . . . ."

Lão để chén thuốc xuống, viết lại những vị thuốc vừa đọc , lắc đầu."Không phải chỉ có bấy nhiêu. Còn có chút thuốc mùi vị rất quái lạ."

Trên mặt Mạc Huệ Hương đột nhiên xuất hiện một nụ cười thần bí, giảm âm lượng tới mức thấp nhất, nói với Bàng Nhất Hưng: "Nếu không ta đi kiểm tra một chút số hàng kia có những dược liệu gì. . . . . ."

Bàng Nhất Hưng vung mạnh tay, ngăn Mạc Huệ Hương lại.

"Bình tĩnh chớ nóng!"

Bàng Nhất Hưng trầm ngâm một hồi, lại nói: "Cho dù biết thuốc hắn dùng, nhưng không biết phương pháp chế biến của từng toa thuốc. . . . . Tuy nói, ta làm được giống đến sáu bảy phần, nhưng mà. . . . . ." Lão nhìn Mạc Huệ Hương một chút, "Hiểu ý của ta sao?"

Mạc Huệ Hương gật đầu đáp lại. Người này vừa cướp hàng của người ta, xoay người liền tìm hiểu phương thuốc của người ta, này. . . . . Muốn người khác không nói xấu mình, thiệt khó đó!

Bàng Nhất Hưng từ trước đến giờ không để ý người ngoài nghĩ gì, lão chắc chắc là một lão đại lâu năm, không quan tâm cảm nhận của kẻ dưới. Nhưng mạnh mẽ chứ không mù quáng, lão sẽ không để người khác lấy cớ công kích lão!

"Chu Vận này, chỉnh hắn một chút cũng tốt! Hai năm qua, việc buôn bán của hắn cũng làm thật lớn rồi, có chút quên ơn! Huệ Hương a, hàng kia, bảo mọi người đừng động tới. Để việc lắng xuống hãy nói!"

Bàng Nhất Hưng nheo mắt lại.

https://thuviensach.vn

Lần này có thể nhất tiễn song điêu, đả kích cùng lúc hai kẻ lão không vừa mắt, làm sao có thể không vui? Thích Thăng tiểu tử. . . . . Ngươi phải biết,trong y giới Lâm An, trước sau gì thiên hạ cũng là của ta!

Nhưng lão không biết, một đôi mắt sáng như sao đang nhìn lén hai người bọn họ qua mái ngói bị giở lên.

Đó là đôi mắt Thích Thăng.

Thích Thăng mặc hắc y, ngay cả mặt cũng dùng vải đen bịt kín, chỉ chừa ra cặp mắt. Trong lòng hắn cũng hoài nghi là Bàng Nhất Hưng bày ra chuyện này, nhân lúc nửa đêm tự mình đến Tế Thế đường thăm dò coi có manh mối gì không. Không ngờ thu hoạch không nhỏ, nhìn thấy hai người Bàng Nhất Hưng đang nghiên cứu phương thuốc của Mỹ Ngọc dược cao. Nhưng giọng nói bọn họ quá nhỏ, hắn lại nghe không rõ ràng lắm, loáng thoáng nghe được bốn chữ "Bình tĩnh chớ nóng", những chuyện khác không nghe được.

Thích Thăng nhìn Bàng Nhất Hưng xoạt xoạt xoạt viết tên thuốc lên giấy, nhìn kĩ lại, dược liệu chính lại không viết ra, trong lòng vui mừng. Quả nhiên, phương thuốc mình kê, Bàng Nhất Hưng nhất thời cũng không tìm ra được. Phương thuốc này đến từ Tiểu Ngọc, nhưng Thích Thăng cũng có cải biến rất lớn, để dược lực phát huy tốt hơn, tác dụng kéo dài hơn.

Hai người trong nhà thương lượng một hồi, liền tắt đèn rời khỏi. Thích Thăng lặng lẽ lẻn vào Tế Thế đường, nhìn trước nhìn sau, không phát hiện dược liệu mình mất trộm. Chẳng lẽ mình nghi oan Bàng Nhất Hưng? Hay là lão đem dược liệu giấu đến chỗ khác?

Thích Thăng nghe được bên ngoài gõ canh ba, biết tối nay sẽ không có thu hoạch gì, liền tung người nhảy ra khỏi Tế Thế đường rồi từ trên nóc nhà bay về nhà.

https://thuviensach.vn

Vầng trăng lưỡi liềm cong cong bị một áng mây mờ che phủ, cả tòa thành Lâm An yên tĩnh, lặng lẽ không một tiếng động. Thích Thăng như một chú mèo nhảy từ nóc nhà này sang mái nhà khác, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác bất an.

Giống như là. . . . . Có người đang nhìn hắn! Một ánh mắt rất sắc bén!

Thích Thăng đột nhiên quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy gì, bốn phía tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có một mình hắn đứng dưới ánh trăng cô đơn. Chẳng lẽ tự mình quá nhạy cảm?

Thích Thăng lắc lắc đầu, tiếp tục đi về, lúc gần tới con hẻm. Nhưng cảm giác bị người theo dõi cũng không biến mất, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt!

Lần này hắn không quay đầu lại, chẳng qua là đứng yên trên một nóc nhà, nhẹ giọng nói: "Bằng hữu là thần thánh phương nào, xin mời ra nói chuyện!"

Gió thu thổi u u, lá rụng rụng đầy đất, lại có vài chiếc bị cuốn ngược lên không trung. Thích Thăng chậm rãi xoay người, nhìn thấy nóc nhà đối diện cũng có một người áo đen.

Người này thân cao xấp xỉ hắn, nhưng có vẻ khôi ngô hơn hắn, không có che mặt, cho dù màn đêm u tối như vậy, vẫn có thể nhìn ra là một nam tử tuấn tú. (trai đẹp kìa!!!)

Nam tử kia lên tiếng: "Bằng hữu, cho ta xem chân diện mục của ngươi đi!" (chân diện mục là mặt thật đó, nhưng để mặt thật thì không hay, hihi)

Thích Thăng nhướng mày: "Điều này. . . . . Phải xem bản lãnh của ngươi rồi!"

Lời còn chưa dứt, Thích Thăng đã xuất thủ!

https://thuviensach.vn

Động tác của hắn mau, động tác của đối phương cũng không chậm, hai người trong chốc lát đã đánh bảy tám hiệp. Thích Thăng dùng khuỷu tay đánh vào xương sườn đối phương, ai ngờ người nọ co rụt lại, trực tiếp đi vòng qua sau lưng Thích Thăng dùng sức đánh ra một chưởng!

Thích Thăng biết không thể tránh, vận khí che lưng cứng rắn nhận một chưởng này, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ như phiên giang đảo hải, khí huyết dâng trào. Công phu thiệt là bá đạo! Không biết đối phương thấy hắn có thể nhận một chưởng, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc. Hai người đánh lẫn nhau một quyền, không hẹn mà cùng nhảy ra xa, lúc rơi xuống thì Thích Thăng đã ở xa nửa trượng —— đánh không lại, phải trốn thôi! Thích Thăng cho tới bây giờ cũng không phải theo chủ nghĩa anh hùng, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt là tác phong của hắn.

"Chạy đi đâu!"

Người nọ lại theo sát không ngừng, Thích Thăng không thoát khỏi được đối phương, đột nhiên người nọ một cước đá tới, Thích Thăng đứng không vững, đột nhiên từ nóc nhà liền rơi xuống trong sân của một gia đình.

Làm sao lại chạy vào nhà người ta rồi? Thích Thăng muốn xoay người nhảy ra ngoài, lại bị đuổi kịp đấu không nghỉ. Mà Thích Thăng cho dù tính tình tốt hơn nữa, cũng căm tức —— ngươi vô duyên vô cớ gây phiền đến ta, thật nghĩ ta sợ ngươi hả? Đánh thì đánh!

Thích Thăng xuất toàn lực, uy thế kia cũng không phải chuyện đùa, trong sân nhất thời cát bay đá nhảy, gia đình nọ cũng bị đánh thức, rối rít thắp sáng đèn lồng ra ngoài nhìn đến tột cùng là có chuyện gì.

Thích Thăng âm thầm kêu khổ, ai ngờ lúc này lại nghe một giọng nói quen thuộc: "Thì công tử?"

Người đánh nhau với Thích Thăng thất thần, Thích Thăng mượn cơ hội nhảy khỏi phạm vi công kích của hắn, tháo khăn che mặt xuống, hướng về

https://thuviensach.vn

phía chủ nhân kêu: "Làm sao ngươi biết người này?"

Người kêu "Thì công tử" , không phải ai khác, chính là Tiểu Ngọc.

Mà vị "Thì công tử" kia, chính là Thì Quý Phong.

Tiểu Ngọc nhìn thấy tên đạo tặc che mặt này bất chợt biến thành Thích Thăng, đầu óc lập tức mơ hồ. Tối nay. . . . . Chuyện gì xảy ra a?

Tống Tiềm cũng vội vã khoát thêm áo chạy ra ngoài, nhìn thấy tình cảnh này, kinh ngạc hỏi: "Chi Vấn, Thì huynh, đêm hôm các người vào nhà ta. . . . . Làm cái gì?"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Ta Sẽ Giúp Nàng

Dưới ánh đèn dầu vàng vọt trong đại sảnh Tống gia, tất cả người làm hộ viện nghe Tống Tiềm phân phó, tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Giờ phút này ngồi ở chủ vị chính là Tống Tiềm, Tiểu Ngọc ngồi ở bên cạnh hắn. Thích Thăng, Thì Quý Phong ngồi hai bên, giống như hai con Gà chọi nhìn chằm chằm đối phương, có thể bọn họ cũng chẳng có hảo cảm gì với nhau.

Thích Thăng đang nghĩ, hắn đã trêu chọc tên ôn thần mặt than này chỗ nào? Chẳng lẽ nửa đêm không ngủ được lên nóc nhà ngắm trăng cũng không được? Ngươi vẫn đuổi theo ta đánh nhau làm chi.

Thì Quý Phong trước sau vẫn lạnh nhạt như cũ, giữa hai lông mày toát ra thần thái ngão nghễ tự nhiên. Tống Tiềm và Tiểu Ngọc cũng không phải lần đầu gặp Thì Quý Phong, biết tính tình hắn như thế, cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng Thích Thăng lão đại nhìn không thuận mắt. Ngươi nổi điên cái gì vậy chứ?

Tiểu Ngọc nhìn ba nam nhân trước mắt, đột nhiên có chút nhức đầu. Ai.... tổ hợp này nói chuyện, thật kỳ quái.

Tống Tiềm lấy vấn đề hắn cảm thấy hứng thú nhất hỏi: "Tiểu Ngọc, làm sao nàng biết Thì huynh?"

Tiểu Ngọc liền đem chuyện nàng chữa thương cho Thì Quý Phong và chuyện hắn cứu nàng dưới vó ngựa kể ra hết. Có điều nàng cũng không hỏi Tống Tiềm làm sao biết Thì Quý Phong, nếu Chu Gia Nhi đã nói Thì Quý

https://thuviensach.vn

Phong ở Trúc Lâm thư quán đá xúc cúc, vậy bọn họ nhất định quen nhau trên sân cầu rồi, không cần hỏi nhiều.

Tống Tiềm nghe được Thì Quý Phong cứu Tiểu Ngọc, lại biết hắn là con của Thì tướng quân, vội vàng hướng Thì Quý Phong nói cám ơn. Hắn quay đầu lại nhẹ giọng trách cứ Tiểu Ngọc: "Chuyện như vậy cũng không nói cho ta biết?"

Tiểu Ngọc le lưỡi một cái, nói: "Người ta sợ bị chàng mắng a. . . . . Chàng xem, bây giờ là đang mắng ta đó thôi?"

Hành vi khả ái mờ ám của Tiểu Ngọc kích khởi từng gợn sóng trong lòng ba nam nhân, nhưng chỉ có Tống Tiềm toát ra vẻ trìu mến, lại dạy dỗ nàng đôi câu.

Thích Thăng nghe Thì Quý Phong chuyện, hảo cảm với hắn lại càng kém hơn —— cứ nhìn thái độ Tiểu Ngọc đối với hắn đi! Ân nhân cứu mạng hay lắm sao? Ta cũng đã cứu nàng mà, sao nàng đối với hắn nhẹ nhàng như thế, còn đối với ta kiểu không yêu không ghét tỉnh bơ thế kia? Còn có, nam nhân này, chẳng lẽ đối với Tiểu Ngọc có ý gì? Nhìn ánh mắt của hắn, có cái gì không đúng! Rất không thích hợp!

Thì Quý Phong đối với lời cảm ơn của Tống Tiềm, cười nhạt, chắp tay đáp lễ, coi như là nhận lời. Nhưng hắn đảo mắt một cái, lại trừng mắt nhìn Thích Thăng, mở miệng nói: "Vị bằng hữu kia tại sao đêm hôm khuya khoắt đi rình trộm nhà người khác?"

Thích Thăng cười lạnh một tiếng, nói: "Các hạ là phủ doãn Lâm An hay là tuần kiểm Lâm An?"

Ý tứ của lời này chính là, nếu ngươi không phải quan, cũng đừng hòng dòm ngó. Theo tính tình của Thích Thăng, cho dù quan phủ cũng đừng mong xen vào chuyện của hắn. Lâm An cũng không cấm đi lại ban đêm, buổi tối ra đường lại không phạm pháp, ngươi quản được sao?

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nhìn hai người căng thẳng, sợ bọn họ đánh lại, vội vàng giới thiệu với Thì Quý Phong thân phận của Thích Thăng. Nàng lại hỏi Thích Thăng: "Nửa đêm canh ba ngươi không ngủ được, đi dạo lung tung làm gì chứ!"

"Ta!" Uất ức của Thích Thăng nghẹn lại trong lòng, khó chịu a! Nhưng hắn còn chưa muốn nói ra mục đích của mình.

Tống Tiềm nói chuyện: "Chi Vấn, ta tin tưởng Quý Phong huynh là một người đáng tin, có chuyện cứ nói đừng ngại." Trong lúc vô tình, Tống Tiềm đã gọi Thì Quý Phong từ "Thì huynh" biến thành "Quý Phong huynh" , hắn và Thì Quý Phong mặc dù chỉ gặp mặt một lần, nhưng đối với vị hậu nhân tướng môn lỗi lạc này rất có hảo cảm.

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Thì Quý Phong hòa tan một chút, hắn vuốt cằm nhìn Tống Tiềm, nói: "Ta bảo đảm, tuyệt sẽ nói chuyện tối nay ra ngoài. Thực ra, việc là truy đuổi Thích huynh, cũng là có duyên cớ, sau này sẽ cho Thích huynh một cái công đạo."

Ai muốn xưng huynh gọi đệ với ngọn núi băng như ngươi? Thích Thăng thầm nói một câu, liền kể tình hình nhìn thấy ở Tế Thế đường cho ba người kia nghe. Tiểu Ngọc lại nói với Thì Quý Phong chuyện mình và Thích Thăng hợp tác buôn bán. Thì Quý Phong nghe được Tiểu Ngọc gần đây đã trở thành bà chủ Mỹ Ngọc phường danh tiếng, ánh mắt nhìn nàng lại thêm mấy phần kinh ngạc.

Nữ tử này, quả nhiên không tầm thường!

Thì Quý Phong nghe xong ba người giải thích, đột nhiên đứng dậy, hướng Thích Thăng vái chào.

"Ngươi đây là làm gì?" Thích Thăng ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

"Quý Phong quả nhiên là hiểu lầm Thích huynh rồi, xin lỗi." Thì Quý Phong tạ lỗi xong ngồi xuống, hướng Thích Thăng nói xin lỗi.

Thích Thăng bị lời xin lỗi của hắn làm cho không tiện tức giận, không thể làm gì khác hơn là kéo kéo khóe miệng coi như đáp lại. Bây giờ hắn cũng hơi hiểu tính tình của Thì Quý Phong này, mặc dù có chút khô khan, nhưng cũng coi như người cương trực thẳng thắng, có chút ý tứ.

"Ta làm vậy là vì bằng hữu của ta, Lâm An tuần kiểm Chung Bố Y nhờ điều tra một vụ trộm."

Theo lời Thì Quý Phong, gần đây rất nhiều nhà giàu trong thành Lâm An bị trộm. Bọn trộm ra tay lúc nửa đêm, thừa dịp chủ nhà ngủ lẻn vào bên trong, cướp sạch tài sản, thủ pháp vô cùng thuần thục. Nha môn từ thủ pháp gây án kết luận đây là cùng một nhóm người ở ngoại thành Lâm An gây án, nhưng khổ nỗi không tìm ra đầu mối, không thể làm gì khác hơn là sắp xếp người tuần tra đêm khuya.

Chung Bố Y và Thì Quý Phong là chỗ thế giao, hai người tuổi tác sấp xỉ, nên thường lui tới. Chung Bố Y nhờ Thì Quý Phong giúp tuần tra vài buổi tối, xem có người khả nghi nào đi lại ban đêm không, trùng hợp là tối nay hắn lại bắt gặp Thích Thăng vô cùng đáng ngờ.

Hiểu lầm giải tỏa, Thích Thăng cũng không tiện nói thêm gì. Tiểu Ngọc nhìn không khí ngượng ngập, vội vàng đổi chủ đề: "Thì công tử, lần trước thấy ngươi thân thủ bất phàm ngăn ngựa điên lại, ta đã biết ngươi là cao thủ, không nghĩ tới võ công của ngươi giỏi như vậy!"

Tống Tiềm đột nhiên nghĩ đến một chuyện: "Vậy. . . . . Quý Phong huynh lúc chơi xúc cúc, tại sao. . . . . ." Hắn muốn nói là lúc đá xúc cúc cũng không nhìn ra võ công của Thì Quý Phong lợi hại như thế, lại còn bị Cố Ái Sinh đụng bị thương —— có điều Cố Ái Sinh biết võ công, cũng hết

https://thuviensach.vn

sức cao cường, đoán chừng cũng ngang ngửa với Thì Quý Phong và Thích Thăng.

Thì Quý Phong biết Tống Tiềm muốn nói gì, hắn cười nhạt, nói: "Xúc cúc cũng không phải là tỷ võ. Trên sân cầu, phải so cước pháp, không phải cậy mạnh. Thiên Thành huynh mặc dù không biết võ, nhưng cước pháp của ngươi hơn ta nhiều, ta cam bái hạ phong."

Tiểu Ngọc nghe người ta khen người yêu của mình, trong lòng vui khỏi phải bàn, hảo cảm với Thì Quý Phong lại thêm mấy phần. Chợt nghe Thì Quý Phong nói với nàng: "Tống gia nương tử, món dược liệu này, đối với ngươi. . . . . Đối với các ngươi rất quan trọng?"

Tươi cười trên mặt Tiểu Ngọc biến mất không dấu vết, vấn đề này ngày nào còn chưa giải quyết thì ngày đó nàng còn lo lắng.

"Không nói gạt ngươi, hàng tồn ở Mỹ Ngọc phường chúng ta không còn nhiều lắm, miễn cưỡng chỉ đủ cung ứng nhu cầu hằng ngày, nhưng có vài đơn đặt hàng lớn hai ngày nữa phải giao rồi. Ta còn đang rầu rĩ vì chuyện này đây. . . . . ."

Thích Thăng cũng cười khổ nói: "Sáng hôm nay, ta đã để Tiểu Bảo đến chỗ của những thương buôn nhỏ và các hộ trồng thuốc ngoại thành, cũng chỉ có thể duy trì mấy ngày. Nếu hai ngày nay không tìm được dược liệu, xem ra cũng chỉ có thể bồi thường rồi!"

"Không thể bồi thường được, ta phải tìm cách thôi. . . . . ." Tiểu Ngọc bất giác cắn cắn móng tay, nàng căng thẳng sẽ làm động tác này. Tống Tiềm rất tự nhiên cầm tay nàng lại, sợ nàng gặm hư móng tay, an ủi: "Không sao, nói rõ với khách hàng chuyện này là được rồi."

"Đó là biện pháp cuối cùng, nếu không phải bất đắc dĩ, ta tuyệt đối không muốn làm như vậy!" Tiểu Ngọc thở dài một tiếng.

https://thuviensach.vn

Thì Quý Phong nói một câu: "Ta giúp nàng tìm trở về."

Ba người đồng loạt nhìn về phía Thì Quý Phong, bọn họ không nghe lầm chứ?

Thì Quý Phong sắc mặt không đổi, vẫn là bộ dáng bình tĩnh thong dong, giống như mới vừa nói "Chào buổi tối" .

Ba người có chút không tin, ngay cả quan phủ cũng lười phải lo chuyện này, Thì Quý Phong hắn có thể làm được?

"Đêm đã khuya, ta không quấy rầy nữa." Thì Quý Phong đứng dậy hướng mọi người chắp tay, Tiểu Ngọc vội vàng cùng đi theo ra ngoài tiễn khách. Thích Thăng rất bất mãn, đối xử sao khác nhau quá vậy, hừ!

Tiểu Ngọc tiễn Thì Quý Phong đến ngoài cửa, không nhịn được nói: "Cái đó. . . . . Thì công tử. . . . . ."

Thì Quý Phong vừa nhướng mắt, nhìn thấy Tiểu Ngọc bởi vì vội vàng rời giường còn chưa kịp chải tóc, tóc xõa đầy vai, có những sợi bị gió đêm thổi bay bay, tim hắn phảng phất cũng theo tóc nàng phiêu phiêu đãng đãng. Hắn vất vả tìm về thanh âm của mình, thấp giọng hỏi: "Chuyện gì?"

"Chuyện dược liệu, tự chúng ta nghĩ cách được rồi, không làm phiền ngươi. Bây giờ ngươi còn giúp bằng hữu của ngươi bắt trộm, rất bận . . . . . ."

"Ta sẽ không dễ dàng hứa hẹn." Thì Quý Phong đột nhiên cắt đứt lời nàng nói.

"A?"

Thì Quý Phong sâu sắc nhìn Tiểu Ngọc một cái, cố đè xuống sóng gió dâng lên trong lòng, nói: "Ta nói giúp nàng tìm trở về, sẽ nhất định làm

https://thuviensach.vn

được. Tạm biệt!" (ta thích huynh rồi Phong ca ơi @_@)

Không đợi Tiểu Ngọc có phản ứng, Thì Quý Phong bước nhanh rời khỏi con hẻm. Lúc này Tống Tiềm cũng cùng Thích Thăng đi ra, Tiểu Ngọc thấy Thích Thăng một thân trang phục dạ hành, không khỏi nhẹ giọng nói: "Thích Chi Vấn, ngươi cũng vất vả rồi. Đi về nghỉ trước, ngày mai chúng ta lại bàn kế hoạch."

Thích Thăng khó thấy Tiểu Ngọc hòa khí với hắn như vậy, nhất thời không kịp phản ứng, lúng ta lúng túng "Ừa" một câu, hướng nhà mình đi về.

Thích Thăng lặng lẽ vào từ cửa sau Thanh Tâm đường, xuyên qua hành lang định trở lại phòng mình, chỉ nghe thấy một giọng nói già nua thâm trầm: "Thăng nhi, ngươi đi đâu vậy?"

Thích Thăng giật mình, xoay người lại liền nhìn thấy tổ phụ của hắn Thích Tổ Thân khoác áo đen đang đứng trước mặt, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn.

"Tổ phụ. . . . . ."

"Ngươi theo ta tới đây!" Thích Tổ Thân lạnh lùng quát, Thích Thăng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi theo.

Hai người một trước một sau đi tới phòng khách nhỏ ở hậu viện. Thích Tổ Thân thắp sáng nến trong sảnh, quát Thích Thăng: "Quỳ xuống!"

Hai chữ này tựa như có sức nặng ngàn cân, Thích Thăng không nhịn được đầu gối mềm nhũn yên lặng quỳ xuống trước mặt tổ phụ.

"Vì sao phá giới?" Cặp mắt mờ mờ của Thích Tổ Thân giờ phút này sáng lấp lánh, hai hàng lông mày dài khẽ nhướng lên, không giận mà uy.

https://thuviensach.vn

"Con. . . . . Ban đầu con chỉ muốn ra ngoài xem tình hình của Tế Thế đường. . . . . Sau đó bị một tên khó hiểu đuổi theo đánh nhau, con cũng là bắt buộc đánh trả mà thôi."

Thích Thăng bên ngoài tiêu sái tự tại, nhưng ở trước ánh mắt uy nghiêm của tổ phụ, hắn cũng chỉ là một thiếu niên đang phạm sai lầm mà thôi.

Thích Tổ Thân nhắm hai mắt lại, trong tay chẳng biết lúc nào có thêm một cái roi mây.

Thích Thăng sợ run người, biết tổ phụ muốn dùng gia pháp trừng trị hắn.

"Ta nói bao nhiêu lần, không cho người dùng võ. . . . . Dạy ngươi tập võ, chỉ là bởi vì lúc nhỏ thể cốt ngươi yếu ớt, nếu không ta cũng không đồng ý phụ thân ngươi đem võ nghệ truyền cho ngươi. Lần trước ngươi động thủ với người ở nhà kế bên, ta đã đã cảnh cáo ngươi một lần rồi. . . . . Thăng nhi à, ngươi phải nhớ kỹ lời tổ phụ —— nam nhi Thích gia chúng ta, không được hiển lộ võ công trước người ngoài!"

Thích Thăng không thể cãi lại tổ phụ, chỉ có thể cúi đầu chịu phạt.

Nhưng mà, từ nhỏ trong lòng hắn đã có nghi vấn: tại sao phải có cái gia quy này đây?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Phục Vụ Tận Nơi

"Phu nhân, Oánh Bạch sương toàn bộ đã bán hết! Đại nha đầu Viện Viện trong nhà Bành phu nhân tới thúc giục, bây giờ vẫn còn chờ trong tiệm chúng ta, người xem làm sao bây giờ a?" Nhân viên Nguyệt Hạ của Mỹ Ngọc phường vội vội vàng vàng chạy đến Thanh Tâm đường tìm Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc đang nhìn Điền Tiểu Bảo kiểm hàng. Điền Tiểu Bảo đã mua được chút dược liệu từ các nhà nông dược, đã cùng hai gã sai vặt ngồi chồm hổm trên đất kiểm hàng, Tiểu Ngọc giục bọn họ nhanh chút thì nhanh chế được mấy lọ thuốc đem ra ngoài. Nghe nói người của Bành phu nhân tới giục, Tiểu Ngọc vốn đang bi thảm trên mặt cũng thêm một tầng sương. Cung không đủ cầu cũng có lúc làm người ta mệt mỏi!

Tiểu Ngọc trở lại Mỹ Ngọc phường, nha đầu Viện Viện vội vàng tiến lên đón.

"Tống gia nương tử a, phu nhân nhà ta rất là gấp, sáng mai cháu trai bên nhà mẹ của phu nhân thành thân, phu nhân đã sớm làm xong xiêm áo, chỉ chờ Oánh Bạch sương của người thôi! Phu nhân chúng ta coi trọng mặt mũi, khí sắc không tốt, bà sẽ không ra ngoài gặp người, nhưng trùng hợp ngày mai gia quyến của bà lại thành thân. . . . . Ai nha, hôm nay ta không mua được dược cao của các người đem về, buổi tối đừng mong ăn cơm, ngược lại có khi sẽ ăn roi đấy!"

Viện Viện líu ríu nói một đống, Tiểu Ngọc bị nàng nói đến đầu óc choáng váng , chỉ đành phải kéo ra một nụ cười lễ phép: "Viện Viện tỷ ơi,

https://thuviensach.vn

không phải chúng ta làm cao nâng giá, thật sự là dược cao này bán chạy lắm! Bây giờ tiệm thuốc bên kia đang gấp rút chế thuốc, một ngày rưỡi cũng còn chưa xong! Nếu không, Tịnh Bạch sương của chúng ta còn 2 chai, ngươi mua trước một chai nha?"

Viện Viện lắc đầu như trống bỏi: "Không được không được ! Hôm qua người cũng nói vậy với ta, ta trở về nói lại với phu nhân, bị mắng rất nhiều! Bà nói Tịnh Bạch sương đã từng dùng rồi, vật kia tốt thì tốt, nhưng phải dùng khoảng vài ngày mới trắng được. Nghe nói Oánh Bạch sương của mọi người dùng lần đầu đã có hiệu quả, bà mới vội vàng muốn ta đến mua ."

"Nhưng chúng ta thật sự không có hàng. . . . . ." Tiểu Ngọc nhức đầu phải day day huyệt thái dương.

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, hai mắt Tiểu Ngọc sáng rỡ.

"Phu nhân nhà ngươi muốn sắc mặt lập tức tốt lên đúng không?" Tiểu Ngọc hỏi Viện Viện.

"Đúng vậy đúng vậy!"

Tiểu Ngọc cười tươi như hoa cúc, so với người vừa âm trầm khổ não lúc nãy tưởng như hai người. "Được, ngươi hãy về nói trước với phu nhân nhà ngươi, nói ta sẽ tự mình giao hàng tới!"

Viện Viện bán tín bán nghi nói: "Này. . . . . Ta ở đây đợi người được rồi. Nếu tay không trở về, cũng không thể giao phó được."

Tiểu Ngọc sảng khoái đáp: "Được, vậy ngươi ở đây chờ đi! Ta về trước chuẩn bị một chút a."

Tiểu Ngọc trở lại Tống gia, gọi Huệ nương, nhờ chị lập tức ra đường mua vài thứ.

https://thuviensach.vn

Huệ nương là người đàng hoàng, cũng không hỏi phu nhân mua những thứ này làm gì, vừa được phân phó lập tức đi ngay. Tống gia cách đường cái không xa, chưa tới nửa canh giờ, mọi thứ cũng mua về xong. Tiểu Ngọc lại để Huệ nương tới tiệm lấy một hộp gỗ tinh xảo bỏ những thứ này vào, gọi Nguyệt Hạ theo nàng tới nhà Bành phu nhân. Viện Viện nhìn Tiểu Ngọc quả nhiên là tự mình giao hàng, tảng đá lớn trong lòng cũng buông xuống, lần này cuối cùng phu nhân cũng sẽ không khiển trách nữa rồi!

Bành gia cách Mỹ Ngọc phường không xa, ngồi kiệu mấy khắc chung cũng đến.

Bành phu nhân Chân thị tuổi đã hơn ba mươi, nhưng phong vận vẫn còn, có thể thấy lúc trẻ cũng là mỹ nhân. Trên thực tế, Bành phu nhân là người có phúc, dáng dấp tốt, gả người tốt, trai gái song toàn gia thế thịnh vượng, mỗi lần ra ngoài tham dự tiệc tùng đều được người ta khen ngợi.

Càng là người hoàn hảo như vậy, càng không thể chịu được mình thua kém người khác. Bành phu nhân mặc dù vẫn tỉ mỉ bảo dưỡng, nhưng dù sao tuổi cũng không còn trẻ, da thịt tự nhiên không mịn màng như trước, nếp nhăn cũng lặng lẽ bò lên khóe mắt, ngay cả sắc mặt cũng ảm đạm không ít. Nhưng kể từ khi dùng Tịnh Bạch sương của Mỹ Ngọc phường , mặt của bà trắng hơn, lão gia vẫn sủng ái nhị phòng dường như hồi tâm chuyển ý đến phòng bà mấy đêm, khiến Bành phu nhân rất vui vẻ.

Ai ngờ vài ngày trước khí trời giá rét, ho khan mấy ngày, tuy nói trị hết bệnh rồi, nhưng khí sắc cũng kém rất xa, mặt mày vàng vọt, sờ còn có chút thô. Vậy mà lại còn được mời đi tiệc cưới, thật là đi cũng không được, không đi cũng không được a! Tịnh Bạch sương dùng hết rồi, bà nghe nói Mỹ Ngọc phường mới ra Oánh Bạch sương rất tốt, hôm trước bị bệnh chưa mua dùng thử, bây giờ nhất định phải mua một chai thử mới được!

Đang chờ Viện Viện mang thuốc trở lại, đã nhìn thấy nàng chạy vào cửa, còn mang về một tin: "Tống gia nương tử Mỹ Ngọc phường tự mình giao

https://thuviensach.vn

hàng tới!"

Bành phu nhân vội để Viện Viện thay áo cho mình, dời bước đến đại sảnh gặp khách.

Hai người hàn huyên một phen, Tiểu Ngọc quan sát sắc mặt Bành phu nhân, biết những thứ mình mang tới có thể có tác dụng. Nàng cười cười nói: "Bành phu nhân, Oánh Bạch sương đã bán hết. Nhưng Mỹ Ngọc phường chúng ta mới đưa ra một loại phục vụ hạng nhất, so dùng Oánh Bạch sương hiệu quả còn tốt hơn, người có muốn thử một lần không?"

"A?" Bành phu nhân vừa nghe, lập tức tỉnh táo.

Tiểu Ngọc đơn giản nói những gì nàng làm nói một lần, còn đặc biệt nhấn mạnh với Bành phu nhân: "Ta bảo đảm, chỉ cần cho ta nửa canh giờ, bộ dáng của người sẽ trẻ hơn mười tuổi!"

Trẻ hơn mười tuổi, nữ nhân nào có thể kháng cự hấp dẫn như vậy?

Bành phu nhân gật đầu một cái, phân phó Viện Viện: "Theo lời Tống gia nương tử mà làm, đi mang một bồn nước nóng vào phòng ta." Sau đó bà đứng dậy, dẫn Tiểu Ngọc tới nội thất, nói với Tiểu Ngọc: "Tống gia nương tử, đây là phòng ngủ của ta."

Viện Viện mang bồn nước nóng vào, lại xoay người ra ngoài mang hai cái khăn sạch và một ấm nước nóng.

Đợi Viện Viện đóng cửa phòng, Bành phu nhân cởi bỏ áo khoác ngoài, gỡ trâm cài tóc, nằm xuống giường.

Rất nhiều nhà quyền quý đều có giường, loại giường này không phải là giường ngủ bình thường, dĩ nhiên có thể kê cao đầu nghỉ ngơi, nhưng công dụng không khác mấy so với sô pha ở hiện đại. Bành phu nhân nằm xuống,

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc mang ghế nhỏ lại ngồi cạnh nàng, nói: "Phu nhân xin nhắm mắt lại, đắc tội!"

Nguyệt Hạ và Viện Viện ở một bên đứng phục vụ. Viện Viện nhìn thấy Tiểu Ngọc mở cái hộp nhỏ trong tay Nguyệt Hạ, lấy ra một cái chén, không khỏi hiếu kỳ: đem chén tới làm cái gì?

Tiểu Ngọc lại từ trong hộp lấy ra một bọc bột màu trắng, đổ vào chén rồi hòa với chút nước ấm. Nàng đặt chén lên bàn, cầm khăn mặt ngâm nước nóng rồi vắt khô, tỉ mỉ rửa mặt cho Bành phu nhân. Sau đó, mới từ từ bôi hỗn hợp trong chén lên mặt Bành phu nhân, nhẹ nhàng xoa bóp cho bà.

Bành phu nhân nhắm mắt lại, tò mò hỏi: "Những thứ này cũng có chút mùi thơm. . . . . Là cái gì vậy?"

"Cái này à, là bột hạnh nhân, dùng để tẩy tế bào chết trên mặt người là tốt nhất rồi!"

"Tẩy tế bào chết? Có ý gì?" Từ này thật mới mẻ, Bành phu nhân thật là lần đầu nghe nói.

Tiểu Ngọc vừa xoa bóp các vùng trên mặt bà, vừa kiên nhẫn giải thích:

"Phu nhân gần đây sờ vào mặt mình, có cảm thấy hơi thô ráp thiếu độ đàn hồi?"

Bành phu nhân trả lời: "Đúng vậy, một chút cũng không mịn màng, phiền chết người." Bà lại không nhịn được than nhỏ một tiếng: "Năm tháng không buông tha người, thanh xuân không giữ được a!"

"Phu nhân, lời này của người cũng không đúng rồi, thanh xuân, vẫn có thể giữ lại!" Tiểu Ngọc cười hì hì nói: "Tẩy tế bào chết cho ngài, chính là nguyên nhân này. Tế bào chết, là tầng da khô trên mặt chúng ta, lúc còn trẻ nó tự động tróc ra, lúc lớn tuổi thì nó tróc chậm hơn. Người khỏe mạnh,

https://thuviensach.vn

bình thường da thịt cũng bóng loáng, căng mịn đàn hồi, nhưng do ảnh hưởng thời tiết bên ngoài và cả bên trong chúng ta, thường dẫn đến da thiếu nước, tế bào chết tồn trên mặt, khiến cho da có vẻ ảm đạm, lại càng không có cảm giác mềm mại."

"Nhưng ta cho người dùng bột hạnh nhân rồi, hiệu quả tẩy tế bào chết rất tốt. Bản thân bột hạnh nhân có công dụng trắng đẹp, nếu là thường ăn hạnh, toàn thân cũng sẽ vừa trắng vừa mềm."

Bành phu nhân nghe được cảm thấy vui vui, chợt cảm giác Tiểu Ngọc tẩy sạch bột hạnh nhân trên mặt. Tiểu Ngọc kêu Viện Viện đổi một bồn nước ấm, nàng đem khăn mặt đắp lên mặt Bành phu nhân, nói: "Bây giờ đắp khăn ấm, là muốn lỗ chân lông giản nở, sẽ hấp thu tinh hoa của dược cao tốt hơn!"

"Còn phải thoa dược cao?" Bành phu nhân nói có vẻ chờ mong, Tiểu Ngọc cũng biết, he he, có người phụ nữ nào không thích làm đẹp! Xem ra mình giả làm thợ làm đẹp cũng rất giống nha, không uổng công trước kia bỏ nhiều tiền ở thẩm mỹ viện như vậy! (chỗ này là mỹ dung sư mọi người ạ, ta không biết ghi gì cho hợp nên để là thợ làm đẹp, ai biết chỉ ta với)

Tiếp theo Tiểu Ngọc lại cho Bành phu nhân đắp mặt nạ mật ong trứng gà đã chuẩn bị sẵn. Mặt nạ này có công dụng làm dịu da thịt, cải thiện tình trạng khô da, áp dụng với các loại da. Đắp hai khắc sau đó rửa sạch, lại thoa thêm Nhuận Phu thủy Long đảm thảo cho bà, Tiểu Ngọc như trút được gánh nặng nói tiếp: "Được rồi, có thể mở mắt!"

Bành phu nhân mở mắt, ngồi dậy. Tiểu Ngọc khích lệ nói: "Bành phu nhân, ngài sờ thử xem, có phải hay không trơn mềm hơn rất nhiều?"

Bành phu nhân vừa sờ mặt, ai nha, thật vậy, giống như cảm giác trở về năm mười tám tuổi!

https://thuviensach.vn

Viện Viện cũng góp vui, ngay lập tức đem gương đồng tới trước mặt Bành phu nhân, nói: "Phu nhân, bây giờ mặt của người trắng nõn hồng hào, thật là xinh đẹp a!"

Bành phu nhân thích nhất người ta khen mình xinh đẹp, vừa nhìn gương, quả nhiên nhân diện đào hoa, nhất thời miệng cũng cười đến không khép lại được!

Rời khỏi Bành gia trở lại Mỹ Ngọc phường, Nguyệt Hạ đối với bà chủ đúng là phục sát đất.

"Phu nhân, ngài thật là lợi hại, biện pháp như vậy cũng có thể nghĩ đến!"

Tiểu Ngọc đã ngồi một canh giờ làm đẹp cho người ta, dù sao cũng không được huấn luyện chuyên nghiệp, có chút mệt mỏi. Nàng cười nhạt nói: "Chính là biện pháp của không có biện pháp mà thôi, Bành phu nhân quen biết không ít, đắc tội bà, chúng ta buôn bán không tốt. Bây giờ quan trọng nhất, chính là phải chọn mua dược liệu!"

Thích Thăng cùng lúc đó đi vào Mỹ Ngọc phường, vẻ mặt của hắn hết sức quái dị, giống như là gặp phải điều gì bất ổn lắm.

Tiểu Ngọc nhìn thấy Thích Thăng vẻ mặt khác thường, vội hỏi: "Có chuyện gì thế?" Sẽ không phải xảy ra chuyện động trời gì nữa chứ?

Thích Thăng khạc ra một câu khiến Tiểu Ngọc vô cùng khiếp sợ.

"Thì Quý Phong phái người tới tìm ta, nói thuyền dược liệu kia, hắn tìm được rồi!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Tháng Cúc Ngắm Hoa

Tiểu Ngọc nhìn ba xe dược liệu lớn trước mắt, một lúc lâu còn thẫn thờ.

Thì Quý Phong tự mình dẫn ba chiếc xe ngựa đến Thanh Tâm đường, giao phó với Thích Thăng một câu liền đi, Tiểu Ngọc cũng không nhìn thấy hắn. Chưa đầy một canh giờ trước, Thích Thăng mới đến nói với nàng tìm được dược liệu, nhanh như vậy đã chở đến.

"Thì công tử nói cái gì?" Tiểu Ngọc hỏi Thích Thăng.

Thích Thăng lắc đầu."Hắn cũng không nói gì, chỉ bảo ta kiểm tra hàng hóa, nói thuyền dừng ở bến cảng, bảo ta gọi người của Chu gia đến. Ta còn chưa kịp cảm ơn thì hắn đã đi mất."

Tiểu Ngọc biết Thì Quý Phong có tính cách này, nhưng không biết thủ đoạn của hắn lợi hại như thế. Hắn đến tột cùng là dùng phương pháp gì, vỏn vẹn có hai ngày tìm được cả thuyền lẫn hàng trở về? Chuyện ngay cả quan phủ cũng bó tay, vậy mà hắn có thể làm được, cũng quá thần thông quảng đại rồi!

"Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải cảm ơn người ta cho tốt. Ta không tiện ra mặt, để Thiên Thành và ngươi mời hắn ăn bữa cơm được không?"

Thích Thăng đối với đề nghị này cũng không phản đối. Lúc Thì Quý Phong đem hàng hóa giao cho hắn, ác cảm trong lòng hắn đối với Thì Quý Phong cũng biến thành khâm phục, cách thức làm việc hiệu suất cao này không phải người bình thường có thể làm. Sau lưng Thì Quý Phong khẳng định vận dụng không ít lực lượng, mới có thể hoàn thành chuyện này đi?

https://thuviensach.vn

Nhưng Thích Thăng dựa vào trực giác đặc biệt, nghĩ tới một vấn đề mấu chốt, đó chính là —— Thì Quý Phong vì sao phải hao tâm phí sức như thế?

Vì Thích Thăng hắn? Không thể nào. Vì Tống Tiềm? Có lẽ. Vì Tiểu Ngọc?

Có lẽ là vì Tiểu Ngọc đi.

Thích Thăng nhìn Tiểu Ngọc bên cạnh, đột nhiên có loại phiền muộn không nói thành lời.

Ai cũng có thể nhìn thấy nàng tốt, nhưng người đặt nàng trong lòng, cũng chỉ có một ít người thôi.

Thì Quý Phong. . . . . Cùng mình, cũng giống như nhau.

Trên thực tế, Thì Quý Phong vận dụng quan hệ và nhân lực, đã vượt xa tưởng tượng của Thích Thăng.

Phụ thân của Thì Quý Phong, Vân Huy tướng quân Thì Ngộ Hào, thời niên thiếu vào rừng làm thảo khấu, là đại đầu lĩnh của Đồng Bách Sơn xã kì. Sau lại được triều đình chiêu an gia nhập binh mã của Đường châu, lại được cấm quân chọn lựa, làm ngự tiền phi long phi hổ đại tướng, lại thăng làm ngự sử ở nha môn. Một anh hùng lỗ mãn chìm nổi nửa đời trong quan trường, lập chiến công ở biên quan, trở thành một Vân Huy tướng quân.

Nhưng gốc gác của Thì Ngộ Hào, thủy chung cũng là trong giang hồ, thuộc hạ cũ của ông đông đảo, năm đó rất nhiều người không chịu chiêu an, mà cứ sống cuộc sống dân gian, lập thành bang phái, hùng cứ một phương. Triều đình bận đối phó người Kim tổn hao nguyên khí, đối với những cường đạo thảo khấu này cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở, tuy nói thỉnh thoảng tiễu trừ một phen, cuối cùng tác dụng không lớn, có lúc còn phải dựa vào bọn họ đi đánh giặc.

https://thuviensach.vn

Thì Quý Phong là con trai độc nhất của Thì Ngộ Hào, hắn ra đời lúc phụ thân tuổi đã hơn bốn mươi, đối với đứa con trai này cưng chiều hết mực. Thì Quý Phong kể từ đêm hứa hẹn vì Tiểu Ngọc tìm về dược liệu, hai ngày không ngủ không nghỉ đến chỗ các thúc thúc bá bá ở phụ cận cầu xin từng người. Các chú bác kia hiếm thấy hắn tới cửa, nếu hắn đã lên tiếng muốn nhờ, tất nhiên không từ chối.

Thì Quý Phong dốc hết sức, cuối cùng nghe được tin từ người của một vị thúc bá rằng ở bãi sậy phía con suối nhìn thấy một chiếc thuyền khả nghi.

Nhưng lúc Thì Quý Phong đến nơi đám thủy tặc nghe tiếng đã chạy mất, chỉ để lại một thuyền dược liệu.

Theo Thì Quý Phong thì, bắt không được bọn trộm thì chưa thể coi là thành công. Nhưng Tiểu Ngọc thì vô cùng cảm kích cơn mưa bất chợt này, nhanh nhanh thúc giục Tống Tiềm và Thích Thăng tới cửa cám ơn người ta.

Không biết ba đại nam nhân hàn huyên những gì, nhưng Tống Tiềm trở về thì cười tươi hơn thường ngày, có thể xem bọn hắn trò chuyện cũng rất vui.

--- ------ ------ ------ ------

Bàng Nhất Hưng đã thật lâu chưa từng có cảm giác này, lão cũng sẽ luống cuống tay chân!

"Làm sao lại bị người tìm được?"

Trong thư phòng Bàng phủ, Bàng Nhất Hưng chất vấn Mạc Huệ Hương. Người kia mặt mày cũng đổ đầy mồ hôi, hắn cũng không nghĩ nhanh như vậy sẽ bị người tìm được thuyền dược liệu kia.

"Bây giờ còn chưa rõ lắm. . . . . ." Mạc Huệ Hương phẫn nộ trả lời. Gương mặt thường ngày bình tĩnh thong dong, bây giờ như đưa đám. Đến

https://thuviensach.vn

tột cùng là ở đâu có vấn đề?

Bàng Nhất Hưng không nghĩ tới Thích Thăng còn có khả năng này, có thể tìm một chiếc thuyền được giấu kĩ như vậy. Thật may là bọn trộm chạy nhanh, phái người trở lại truyền tin cho họ. Hôm nay Bàng Nhất Hưng lo lắng nhất, chính là Thích Thăng có nắm được chứng cớ gì không?

Mặc dù rất không tình nguyện, nhưng trải qua chuyện này, Bàng Nhất Hưng cũng chỉ còn cách tạm thời án binh bất động.

"Thôi! Thích gia tiểu tử đó, thật đúng là không đơn giản. . . . . ."

--- ------ ------ ------

Bàng Nhất Hưng muốn lặng, Thích Thăng cũng không muốn ngừng.

Trải qua bài học thiếu chút nữa bị hết hàng này, Tiểu Ngọc cũng biết tầm quan trọng của nguồn hàng. Chỉ dựa vào hàng hóa trong tay người ta, thì vẫn không an toàn chút nào! Vẫn là tự cấp tự túc tốt nhất.

Thích Thăng cùng Tiểu Ngọc bày kế, bây giờ tiền lời kiếm được khoảng một hai ngàn quan, nói ít không ít nói nhiều không nhiều, cũng đủ làm tiền vốn.

Thích Thăng được tổ phụ đồng ý, dự tính chuẩn bị buôn bán dược liệu. Bàng Nhất Hưng nghe tin giận tới mức muốn hộc máu, nhưng lúc này nhất thời lão cũng không muốn gây rắc rồi gì cho Thích Thăng, muốn nhìn xem trong tay Thích Thăng có vật chứng gây bất lợi cho lão hay không.

Mở hiệu buôn bán dược liệu, vốn lưu động của Mỹ Ngọc phường bên này cũng có chút căng thẳng. Tuy nói Mỹ Ngọc dược cao mỗi dạng cũng bán rất chạy, nhưng dù sao cũng quá đơn điệu rồi. Tiểu Ngọc thúc giục Thích Thăng nhanh chóng làm xong "Bài tập" nàng giao, nắm bắt thời gian điều chế xuất xưởng. Chính nàng cũng có chủ ý buôn bán son phấn, bây giờ

https://thuviensach.vn

kết hợp bán son phấn trong tiệm cũng rất được. . . . . Mình có thể gian lận một chút hay không?

Tiểu Ngọc biết không thể một lần mà ăn hết cả nồi được. Nàng biết rất nhiều phương pháp làm đẹp, nhưng biện pháp có thể áp dụng bây giờ càng ngày càng ít, mặt nạ rượu đỏ, xoa bóp tinh dầu gì gì đó, không cần nghĩ nữa.

Nếu thật sự muốn trở thành nhân vật trụ cột trong ngành làm đẹp này, xem ra phải tốn nhiều thời gian nghiên cứu thêm sản phẩm mới cho Mỹ Ngọc phường rồi.

Có điều chuyện này cũng không thể ngày một ngày hai làm xong. Mỹ Ngọc phường khai trương hơn nửa tháng tới nay, dự trữ cũng được, tiêu thụ ổn định, chỉ là Tiểu Ngọc mỗi ngày tiếp đãi khách hàng bận tối mày tối mặt. Cho đến khi Huệ nương hỏi nàng chuẩn bị tết Trùng dương ra sao, nàng mới chợt phát giác, thì ra mua thu đã qua hơn phân nửa. (tết trùng dương hay còn gọi là trùng cửu, nhằm ngày 9 tháng 9 âm lịch, một ngày tết có nguồn gốc từ thời hậu Hán, mọi chi tiết xin liên hệ google đại ca và bác wiki ^_^)

"Chị hỏi lão gia đi, ta bận quá không có thời gian." Tiểu Ngọc qua loa tắc trách một câu. Không có thời gian là thật, nhưng nguyên nhân lớn nhất là Tiểu Ngọc căn bản không biết quy củ thời này coi trọng tiết trùng cửu như vậy.

"Phu nhân, người cũng biết lão gia không để ý tới tục vụ . . . . . ." Huệ nương có chút khó khăn nói.

Tiểu Ngọc suy nghĩ một chút, đành nói: "Nhà người ta như thế nào, thì nhà mình cũng làm vậy thôi. Một hồi chị tới phòng thu chi lĩnh bạc mua đồ đi."

https://thuviensach.vn

Mướn tiên sinh phòng thu chi là chủ ý của Tống Tiềm, hắn nói Tiểu Ngọc đã lo lắng chuyện buôn bán, nếu lại ôm luôn chuyện sổ sách sợ nàng mệt mỏi. Hơn nữa, tiên sinh phòng thu chi cũng biết tính toán, so với tự mình lo có vẻ tốt hơn.

Tiểu Ngọc chấp nhận ý kiến của Tống Tiềm, nhờ Điền tiên sinh quản lí thu chi ở Thanh Tâm đường —— cũng chính là thúc thúc Điền Tiểu Bảo —— giới thiệu một tú tài quản lí sổ sách. Vị này họ Đồng, tuổi cũng không lớn, xấp xỉ Tống Tiềm, người Lâm An, gia cảnh không quá dư dả. Bây giờ ban ngày hắn tới Tống gia làm sổ sách, buổi tối về nghỉ, cũng tiện lợi.

Huệ nương mua rất nhiều bánh ‘cao’ (bánh gạo), lại mua rượu hoa cúc thượng hạng và một số lễ vật khác, nhưng không thể không lại quay về tìm Tiểu Ngọc.

"Phu nhân, những thứ khác để mua xong, nhưng mua hoa cúc thì người nên đi xem một chút, Huệ nương không biết chọn."

Tiểu Ngọc theo bản năng hỏi: "Lão gia đâu?"

"Lão gia sáng sớm đi thư quán rồi, chưa tới tối thì chưa về."

"Được rồi", Tiểu Ngọc bất đắc dĩ bỏ công việc lại, gọi Thủy Thanh Vân tới: "Tiểu Vân, ngươi thay ta chào hỏi khách hàng, ta đi ra ngoài một chuyến."

Thủy Thanh Vân lanh lẹ nói: "Ai, phu nhân người cứ yên tâm đi!" Thủy Thanh Vân cũng quen việc rồi, có nàng giúp đỡ, Tiểu Ngọc cũng yên tâm hơn.

--- ------ ------ ------ ------

Tiểu Ngọc thật không biết chợ hoa Lâm An ở đâu, còn phải nhờ Huệ nương dẫn đường.

https://thuviensach.vn

Người Tống yêu hoa, đã là thành tục lệ, xuân đến thưởng đào hạ ngắm sen, thu yêu kim cúc đông mai vàng, một năm bốn mùa đều có người bán hoa đi khắp hang cùng ngõ hẻm chào hàng hoa tươi. Nhất là các tiểu nương tử cửa nhỏ nhà nghèo, không mua được trâm vàng trâm bạc, trên đầu cũng luôn cài chút hoa tươi, như Hoa Nhài, Ngọc Lan, Hải Đường. . . . . .

Tháng chín là "tháng Cúc", trước sau ngày trùng dương, mỗi nhà đều bày hoa cúc, để lấy may mắn. Tiểu Ngọc đi theo Huệ nương đến chợ hoa, chợ hoa này là một phố nhỏ, cửa hàng hai bên bày đầy những bồn hoa tươi, xa xa nhìn rất đẹp mắt.

Con gái ai không yêu hoa? Tiểu Ngọc lần đầu đến chợ hoa này, thấy chung quanh đều là muôn hồng nghìn tía, trong lòng cũng vui vẻ, nghĩ tới: "May nhờ Huệ nương cùng tới đây một chuyến! Ừ, nếu Thiên Thành cũng theo ta cùng đi dạo, thì càng vui hơn nữa."

Huệ nương nói, hoa trong những cửa hàng này, đều là do các hộ nông dân trồng hoa tự mình trồng rồi mở hàng buôn bán. Ruộng hoa của bọn họ đều ở nông thôn Lâm An, thường thì một nhà già trẻ đều lo chuyện buôn bán này. Bởi trong thành Lâm An đa số người ta cũng thích mua hoa, cho nên người bán hoa thu lợi không ít, tuy là nhà nông, nhưng gia cảnh cũng không tệ.

Tiểu Ngọc đi dạo đông tây một chút, ở giữa phố thấy có một cửa hàng đặt biệt sạch sẽ, đám hoa lá kia tinh khiết như vừa được lau qua, bên trên còn đọng vài giọt nước, bán buôn bây giờ thật không tệ. Nàng đi vào cửa hàng cất giọng hỏi: "Ông chủ có ở đây không?"

"Tới rồi tới rồi!"

Một giọng nói lanh lảnh như chuông bạc đáp lời, tiếp sau có một tiểu cô nương áo tím bước ra từ phía sau bụi hoa.

https://thuviensach.vn

Tiểu cô nương này búi tóc song hoàn (hai cái búi tóc như Tiểu Yến Tử đó các bác), thoạt nhìn cũng mới tuổi dậy thì, mắt to tròn, mặt mày sáng sủa, nhìn có chút giống nha đầu Nhàn Nhàn của Tú Tâm. Nhưng Nhàn Nhàn tuổi tuy nhỏ, cũng đã có vẻ diễm lệ, mà cô nương này thanh thuần động lòng người, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng, có chút ngây thơ, lại là một vẻ đẹp khác. Nổi bật giữa đám hoa, cô nương áo tím tươi cười thoát tục, nàng hoạt bát chạy tới trước mặt Tiểu Ngọc, cười hỏi Tiểu Ngọc: "Tỷ tỷ muốn mua hoa gì?"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Tâm Sự Nữ Nhi

Tiểu Ngọc thấy trong tiệm hoa có một "Nàng tiên hoa" như vậy, nhất thời cảm thấy tâm trạng sảng khoái, cũng không nhịn cười trả lời: "Tiểu cô nương trong tiệm các người có hoa gì?"

"Có hoa hồng, tường vi, khiên ngưu, lan quân tử. . . . . Có điều bây giờ là tháng cúc, dĩ nhiên nhiều nhất là hoa cúc rồi, tỷ tỷ muốn mua hoa cúc?"

Tiểu Ngọc vừa nghe cô nương áo tím kia giới thiệu, vừa nhìn trong tiệm tràn ngập hoa cúc, bản thân cũng không thể phân biệt các loại hoa cúc này, lại hỏi: "Vậy hoa cúc ở chỗ các ngươi có những loại nào?"

Cô nương áo tím cười "Khanh khách", chỉ cho Tiểu Ngọc nhìn: "Tỷ tỷ, đây là bạch kim cúc, hoa giống như đài sen gọi ‘ vạn linh cúc ’; toàn màu hồng này gọi ‘đào hoa cúc ’; hoa trắng tâm vàng là ‘mộc hương cúc ’; toàn một màu vàng óng này là ‘ kim linh cúc ’; còn có toàn một màu trắng thuần như vậy là ‘ hỉ cúc ’. . . . . Tỷ tỷ thích loại nào nha? Nhìn tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, lại ăn mặc phú quý, hay là mua mấy chậu ‘đào hoa cúc ’ đi, không khí vui mừng nha!"

Cô nương áo tím miệng mồm lanh lợi, cả đám hoa cúc mà nói chẳng sai tên nào, Tiểu Ngọc nhất thời nhớ tới Thủy Thanh Vân nhà mình, cũng ăn nói giỏi như vậy.

Tiểu Ngọc đang muốn mở miệng, chợt bên trong tiệm bước ra một lão đầu, bước tới bên cô nương áo tím: "Quyên Quyên, có khách à?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy phụ thân, vị tỷ tỷ này đến mua hoa cúc đây." Cô nương áo tím đáp một tiếng.

Lão đầu kia mặc quần áo gọn gàng giản dị, tay chân lấm lem bùn đất, xem ra đang ở hậu viện chăm sóc hoa cỏ. Hắn cười nói với Tiểu Ngọc: "Tiểu nương tử, ngươi lựa chọn rồi bảo ta giao hàng tới phủ gia, bao nhiêu chậu cũng giao hàng, ngươi chỉ cần chọn thôi!"

Tiểu Ngọc cười trả lời, vị lão bá này thoạt nhìn rất thật thà chất phác , sanh ra nữ nhi lại lanh lợi như vậy. Đợi lão đầu kia quay ra sau hậu viện, Tiểu Ngọc cũng không vội chọn hoa cúc, tò mò hỏi:

"Ngươi tên là Quyên Quyên? Tên rất hay."

"Ừ, ta tên là Văn Quyên, phụ thân thích gọi nhũ danh của ta. Tỷ tỷ cũng gọi ta là Quyên Quyên đi!" Nụ cười của Văn Quyên trong trẻo như trời thu, chỉ dựa vào nụ cười này cũng đáng mua hoa của nàng.

Tiểu Ngọc mỗi loại hoa cúc cũng chọn mấy chậu, cho địa chỉ, lại nói đến nơi sẽ đưa thêm tiền, liền xoay người rời đi. Dù sao trong tiệm cũng còn rất nhiều chuyện, không thể ra ngoài dạo quá lâu.

Văn Quyên đưa nàng ra cửa, còn chưa bước ra ngoài, Tiểu Ngọc liền nghe một giọng nói có chút quen tai: "Chậu ‘ kim linh cúc ’ này dáng dấp không tệ. . . . . ."

Một giọng nam tử hoàn toàn xa lạ nói: "Ta thấy, vẫn là hoa cúc trong Cúc uyển của Quan Quan cô nương đẹp hơn. Quan Quan cô nương nhờ ta mời ngươi hai lần, sao ngươi cứ tìm lý do không đi nha?"

Tiểu Ngọc bước ra ngoài, đối mặt cùng hai nam tử kia, chợt "Ai nha" một tiếng.

Hai người kia không khỏi nhìn về phía nàng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc tự biết luống cuống, ngượng ngùng cười một tiếng muốn đi vòng qua hai người bọn họ, vị nam tử nói chuyện có chút quen tai hỏi: "Vị tiểu nương tử này, chúng ta từng gặp qua chưa?"

Hắn để ý vừa rồi tiểu nương tử này nhìn thấy hắn thì sợ hãi kêu lên, trong lòng rất nghi ngờ, chẳng lẽ là mình gây chuyện ở đâu rồi? Nhưng mình đối với nàng hoàn toàn không có ấn tượng gì cả?

Tiểu Ngọc nghe người ta hỏi, đành phải đoan đoan chánh chánh khẽ phúc thân, cúi đầu nói: "Dương đại nhân dĩ nhiên là không biết tiểu nữ tử , nhưng tiểu nữ tử tình cờ nhìn thấy đại nhân, bị phong thái của đại nhân cảm động, giờ phút này hạnh ngộ, có chút không kềm chế được thôi."

Nam tử để cho Tiểu Ngọc không cẩn thận kêu thành tiếng này, chính là vị đại thi nhân Dương Vạn Lý kia.

Ngày đó ở "Hội khất xảo", Dương Vạn Lý ở trên đài, Tiểu Ngọc ở dưới đài, dĩ nhiên đối với dung mạo của hắn nhớ được tám chín phần. Phải nói Dương Vạn Lý ở đời sau danh tiếng quá lớn, Tiểu Ngọc xuyên qua lâu như vậy lần đầu tiên nhìn thấy một danh nhân lịch sử, nhất định là vô cùng để ý. Mới vừa rồi nhìn thấy hắn quá xúc động, không cẩn thận nên thiếu chừng mực.

Tiểu Ngọc nhớ tới bài thơ hoa mai của Dương Vạn Lý ——"Quan lộ đồng Giang Tây phục tây, dã mai ngàn cây áp sơ ly. Hôm qua tới cũng hạ quân giỏ đáy, ba trăm thanh tiền mua một cành." Có thể thấy được vị đại thi nhân này cũng thích mua hoa. (ai biết bài thơ này chỉ cho bạn với, cảm ơn nhiều lắm)

Trong lịch sử nói đến Dương Vạn Lý, luôn nói hắn là người "Chủ trương gắng sức thực hiện kháng chiến, thương cảm nông canh" , hình như là một vị quan rất nghiêm túc, nhưng bây giờ xem ra, Dương Vạn Lý thời niên thiếu cũng chỉ là một thi nhân nho nhỏ, vừa làm giám khảo cuộc thi hoa

https://thuviensach.vn

khôi, lại chạy đến phố chợ mua hoa. Tiểu Ngọc lại cảm thấy Dương Vạn Lý như vậy rất chân thật, rất dễ thương, không phải là một cổ nhân không biết mặt chỉ mơ hồ qua sách vở.

Dương Vạn Lý nghe được Tiểu Ngọc nói như thế, lập tức thoải mái. Tiểu Ngọc cũng không tiện cùng hắn nói nhiều, vội vã xoay người đi. Lúc gần đi nghe một người thư sinh khác nói cùng Dương Vạn Lý: "Đình Tú huynh, đêm nay Quan Quan cô nương ở Cúc uyển thiết yến mời các Nho sĩ, ngươi cũng không thể nữa vắng mặt nữa. . . . . ."

Lúc Tiểu Ngọc lên kiệu, trong lòng vẫn có một chút buồn bã. Nếu như, mình là một đấng tu mi nam tử, hắn là có thể quang minh chính đại kết giao cùng Dương Vạn Lý rồi?

Ở thời đại này, nữ nhân thật sự còn bị trói buộc quá nhiều.... Tiểu Ngọc ra ngoài buôn bán mấy ngày, cũng đã mơ hồ cảm nhận được rất nhiều áp lực, hàng xóm láng giềng đối với toàn bộ nữ nhân viên ở Mỹ Ngọc phường của nàng, nói nói bóng nói gió cũng không ít, còn có người nói chỗ của nàng mở là nơi câu lan kĩ viện.

May nhờ Mỹ Ngọc phường trên danh nghĩa là sản nghiệp của Thanh Tâm đường, nàng lại là phụ nữ đã có chồng, người ta cũng nhìn vào chỗ nàng thay phu quân chuẩn bị buôn bán, nên cũng không trực tiếp nói lời gì khó nghe.

Nếu như. . . . . Nếu như nàng không có một người nào, không có một trượng phu tốt hay một gia đình tốt hậu thuẫn, một thân một mình ra ngoài xông xáo, không biết được cảnh ngộ của mình sẽ tới mức nào đây?

Tiểu Ngọc cười khổ, không muốn suy nghĩ nhiều, cảm giác vui vẻ lúc đi mua hoa vừa nãy đã sớm không còn sót lại gì.

Trở lại Mỹ Ngọc phường, Tiểu Ngọc trước khi hạ kiệu hít thở sâu một hơi, đem những suy nghĩ phiền muộn kia tống ra ngoài. Không muốn suy

https://thuviensach.vn

nghĩ nhiều quá, nghĩ đến nhiều người không dễ dàng vui vẻ, tới bước nào tính bước đó, đi một bước thì được một bước chứ sao! (vâng, em đã chính thức xoắn não vì mấy cái bước này)

Nữ nhân viên vui vẻ chào đón, nói Tú Tâm và Hải Đường cũng tới, đang ngồi ở hậu viện.

Tiểu Ngọc nghe hai người cùng tới viếng thăm, vội vàng chạy về hậu đường. Thủy Thanh Vân đang nói chuyện với hai người, nhìn thấy Tiểu Ngọc trở lại, vội nói: "Phu nhân người về rồi! Hai vị cô nương mang theo một ít hoa cúc tặng người đó."

Tiểu Ngọc cười ngồi vào chủ vị, hỏi hai người: "Hai vị muội muội tới có chuyện gì không?"

Hải Đường hì hì cười nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, hai chúng ta biết ngươi là người bận rộn, sợ ngươi không có thời gian đi mua hoa cúc. Vào lúc này mang theo hai chậu hoa cúc cho ngươi, cũng đừng ngại nha!"

Tiểu Ngọc nói: "Xem ngươi nói cái gì kia, có gì ngại hay không ngại, được nhận lễ vật sao ta lại mất hứng được? Lại nói lời khách sáo thế kia."

Tú Tâm mím môi cười không ngừng. Thủy Thanh Vân xen vào nói: "Hoa cúc hai vị cô nương mang đến tôi cũng cho người đặt trong sân rồi."

Tiểu Ngọc gật đầu một cái.

"Thật ra thì ta cũng vừa dạo một vòng trong chợ hoa, cũng mua chút hoa cúc trở lại. A, đúng rồi, còn gặp được Dương Đình Tú Dương đại nhân nữa!"

Tú Tâm vừa nghe tên của Dương Vạn Lý, hai tròng mắt sáng lên."Tỷ tỷ, Dương công tử cũng đi mua hoa? Mua hoa gì?"

https://thuviensach.vn

"Hả?" Tiểu Ngọc nhìn Tú Tâm thường ngày bình tĩnh đột nhiên chủ động hỏi thăm chuyện người bên cạnh, rất kỳ quái."Có lẽ cũng đến mua hoa cúc?"

Hải Đường ở một bên cười trộm, Tú Tâm nhìn Hải Đường giễu cợt nàng, trên mặt nổi lên rặng mây đỏ, vỗ nhẹ nhẹ Hải Đường hai cái. Hải Đường càng cười lớn hơn, hai nha đầu Nhàn Nhàn, Thu Lam cũng che miệng cười trộm. Tiểu Ngọc nhìn thấu chút gì đó: "A. . . . . thì ra Tú Tâm ngươi đối với Dương đại nhân. . . . . ."

Tú Tâm xấu hổ đến muốn đào một cái lỗ trên đất chui xuống. Hải Đường là kim lan tỷ muội với nàng, hai người cũng đều xem Tiểu Ngọc như tỷ tỷ, nói chuyện cũng luôn không có gì cố kỵ. Hải Đường nói: "Dương đại nhân đã tới Thúy Nhã Viên hai lần, Tú Tâm muội muội của chúng ta liền đem sợi tình cột trên người vị đại tài tử này rồi."

Tiểu Ngọc nghĩ tới Dương Vạn Lý và Tú Tâm thật đúng là tài tử giai nhân, hết sức xứng đôi. Chỉ không biết Dương Vạn Lý trong nhà có thể có vợ hay chưa? Có điều ngay cả khi hắn chưa lấy vợ, với xuất thân của Tú Tâm, cùng lắm cũng chỉ được làm thiếp thất. Tú Tâm cô gái xinh đẹp lại thông minh nhất trong mắt Tiểu Ngọc, nghĩ đến tương lai của nàng, Tiểu Ngọc hơi cảm thấy thương cảm.

Tiểu Ngọc ôn nhu hỏi: "Hắn có biết tâm ý của ngươi?"

Nụ cười của Tú Tâm từ rực rỡ chuyển sang nhợt nhạt, có chút u oán nói: "Chúng ta cũng chỉ là thi từ ca phú, ngẫu nhiên đối đáp vài câu thơ, uống qua một lần trà thôi. Có thể nói tâm ý gì đây? Huống chi hắn cũng sợ mọi người nói hắn thiên vị Tú Tâm vừa đoạt hoa khôi, cũng không thường tới Thúy Nhã Viên." Nói tới nói lui, Tú Tâm xoắn chặt tay áo, hiển nhiên đang rất không yên lòng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nhớ lại lời vừa nghe lúc nãy: "Quan Quan cô nương nhờ ta mời ngươi hai lần, làm sao ngươi lại tìm lý do không đi nha?" Nếu hắn không đi gặp Quan Quan, hoặc giả đối với Tú Tâm thật sự có toan tính gì rồi?

Nhưng nhân duyên hai người, người bên cạnh làm sao nhúng tay vào được. Tiểu Ngọc đang muốn đổi đề tài, liền nghe người ta thông báo: "Tư Đồ cô nương tới!"

Tiểu Ngọc vui lên, bận rộn nói với Tú Tâm, Hải Đường: "Lại tới một vị tỷ muội, để ta giới thiệu các ngươi biết!"

Xuân Tư dẫn Tư Đồ Thanh Tranh đi vào phòng khách. Tú Tâm, Hải Đường gặp mỹ nhân đã quen, nhưng khí chất của Thanh Tranh so với những cô nương đẹp nhờ son phấn tất nhiên một trời một vực. Nàng ăn mặc giản dị, càng hiện ra vẻ linh động thoát tục, hai nàng trong lòng cũng thầm khen một tiếng "Không tầm thường" .

Thanh Tranh là đến đưa cho Tiểu Ngọc một chút bánh Trọng Dương tự mình làm. Tiểu Ngọc giới thiệu ba người với nhau, liền mở hộp đựng thức ăn Thanh Tranh mang đến, mọi người không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Điểm tâm thật tinh xảo!"

Bánh Trọng Dương của Thanh Tranh làm từ bột gạo hấp, bên trên trang trí cầu kì, còn trộn lẫn trái cây, như hạt lựu, hạt dẻ vàng, bạch quả, hạt thông, nhãn nhục. Tiểu Ngọc nhìn bánh này cùng với bánh trái cây ở đời sau tuy làm khác nhưng hình thức giống nhau cảm thấy kì diệu, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu vui vẻ, bận rộn bảo Thanh Vân cầm dĩa tới chia điểm tâm, lại dặn dò châm thêm bình trà thơm.

Xong xuôi đâu đấy rồi, lại nghe tiếng Huệ nương báo lại: "Gia Nhi cô nương đến thăm phu nhân!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc vừa mừng vừa sợ: "Hôm nay có chuyện gì đây, tất cả mọi người ghé vào cùng nơi rồi!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Mỹ Nhân Tề Tụ

Chu Gia Nhi vào phòng khách, nhìn thấy một phòng mỹ nhân, bất giác sửng sốt.

Từ sau hôm cùng Tiểu Ngọc "Chung hoạn nạn", Chu Gia Nhi cùng Tiểu Ngọc liền nghiễm nhiên trở thành bạn thân . Nàng từ nhỏ theo phụ thân đi học, bên cạnh đều là các bé trai, cơ hồ cũng không có bạn nữ giới. Khó được hợp ý với Tiểu Ngọc, hai người lui tới cũng không ít, Thu Gia Nhi còn tới Tống gia mấy lần.

Hôm nay Chu Gia Nhi là tới cho Tiểu Ngọc mấy bình rượu hoa cúc phụ thân tự ủ. Chu Minh Am chẳng những là vị đại Nho, cũng là người tao nhã, rất thích uống rượu, thường cất chút rượu trái cây, rượu hoa cúc cũng tự mình ủ lấy. Chu Gia Nhi nhớ tới Tiểu Ngọc trong nhà trừ hai vợ chồng nàng cũng chỉ có chút người làm, có lẽ không quen chuẩn bị chút lễ vật ngày trùng cửu, nên đặc biệt mang tới.

Tiểu Ngọc nhìn các tỷ muội trước mắt, Tú Tâm kiều, Hải Đường mị, Thanh Tranh xinh đẹp, Gia Nhi lanh lợi, thật là xuân lan thu cúc, đẹp như tinh tú trên trời. Ngay cả hai mỹ tỳ Nhàn Nhàn và Thu Lam bên cạnh cũng là mỹ nhân bại hoại, bản thân mình dung mạo bình thường đứng trong đám mỹ nhân, lập tức bị che mất, tự ti lắm luôn! (ta cũng vậy a >_<)

Gia Nhi biết được hai cô gái tuyệt sắc trong phòng chính là Lâm An danh kỹ Tú Tâm và Hải Đường, trong lòng nhất thời có chút không thoải mái. Có điều nàng là danh gia khuê tú, biết tiến biết lùi, cũng sẽ không biểu hiện ra mặt. Tiểu Ngọc thì từ chỗ Thích Thăng biết được Gia Nhi không

https://thuviensach.vn

thích cô gái phong trần, có lòng muốn hòa giải cho bọn họ, liền kêu mọi người cùng nhau ngồi xuống ăn điểm tâm, còn muốn xin Gia Nhi mở rượu hoa cúc mới đem tới cho mọi người nếm thử.

Vừa mở vò rượu, nhất thời mùi rượu bốn phía, cả phòng đều là mùi hương, thoang thoảng hương hoa cúc ngọt ngào. Tú Tâm không khỏi thở dài nói: "Nghe hương biết vị, quả nhiên là rượu ngon!"

Hải Đường cười nói: "Ba Lư đại phu nói ‘ tịch thiện thu cúc chi lạc anh ’, bây giờ cũng sắp hoàng hôn, chúng ta đây cũng là ứng cảnh!"

Thanh Tranh trước giờ ít nói, có điều nàng cũng khó gặp dịp có nhiều tỷ muội tề tựu như vậy, nói nhiều đôi câu: "Niên Liễu tiên sinh cũng có câu ‘ rượu có thể trừ bỏ bách bệnh, cúc có thể chế phục tinh thần ’. Ta nếm trong rượu này phảng phất còn thêm chút dược liệu đặc biệt?"

Gia Nhi thấy Thanh Tranh am hiểu, cũng rất vui vẻ.

"Đúng vậy, rượu của phụ thân ta, đều là năm trùng cửu trước ủ cho năm trùng cửu sau. Muốn uống rượu này a, mùa thu năm ngoái hái hoa cúc vừa nở và một chút cành thanh thúy, trộn lẫn vào trong gạo nếp chuẩn bị ủ rượu, sau đó thêm dược liệu đặc chế để cất rượu, trong vòng một năm mới có thể uống. Ông nói thường uống loại rượu này, có thể thêm tuổi thọ, bổ bệnh can khí, an tràng vị, an thần. . . . . ."

Mọi người đều là những cô gái trẻ, cũng đều là mỹ nhân tài trí, cười cười nói nói ăn ăn uống uống rất nhanh thì thân quen.

Tú Tâm và Hải Đường tuy nói là cô gái thanh lâu, nhưng có thể trở thành hoa khôi Lâm An, tất nhiên không thể tài sơ học thiển. Hoàn toàn ngược lại, có thể lên làm danh kỹ , đều có trình độ văn hóa rất cao, nếu không làm sao có thể cùng văn nhân mặc khách ngâm thơ xướng họa?

https://thuviensach.vn

Gia Nhi ban đầu không thích cô gái thanh lâu, là vì cha nàng Chu Minh Am lúc tráng niên thích lui tới những chỗ danh kỹ kia. Mẫu thân di nương trong nhà đều nói hồ ly tinh bên ngoài lợi hại như thế nào, ngay cả những tỷ muội tiếp theo của Gia Nhi cũng bị tẩy não. Bây giờ có dịp tán gẫu cùng Tú Tâm Hải Đường, phát hiện các nàng nói năng hào phóng, tinh tế phong phú, so với đấng mày râu còn hơn mấy phần, thành kiến trong lòng cũng dần tiêu biến.

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ, nhìn thấy Huệ nương và Thủy Thanh Vân dẫn mấy người khiêng rất nhiều chậu hoa cúc đi vào, Tiểu Ngọc biết là văn Quyên cô nương giao hoa tới. Quả nhiên hoa vừa để xuống, thì thấy Văn Quyên cô nương ngây thơ hoạt bát vẻ mặt tươi cười theo Huệ nương tới đây chào hỏi nàng.

"Tỷ tỷ, mọi người thật là xinh đẹp nha!"

Văn Quyên tính tình thẳng thắng, nhìn thấy những cô nương xinh đẹp ở đây, một người lại càng động lòng hơn một người, đơn giản là còn đẹp hơn hoa tươi nhà mình, tiếng than thở bật thốt lên.

Chúng nữ cũng nở nụ cười. Thanh Tranh lớn tuổi nhất, xem các cô gái này như muội muội, lần này lại nhìn thấy một tiểu cô nương hoạt bát đi tới, cười nói với nàng: "Tiểu muội muội, ngươi cũng rất dễ thương nha!"

Văn Quyên lắc đầu như trống bỏi, nói: "Ta sao có thể so sánh với các tỷ tỷ? Các tỷ tỷ đều là mẫu đơn, tường vi, còn ta, chỉ là một cây cỏ đuôi chó thôi!" (ta là cỏ đuôi chồn, hix hix)

Nghe Văn Quyên nói thú vị, chúng nữ lại cười thoải mái hơn. Tiểu Ngọc xoa bụng nói: "Ai ya, tiểu mỹ nhân, nếu ngươi là cỏ, ta chính là bùn đất dưới hoa cỏ kia rồi! Các vị tỷ muội, nhìn một chút hoa ta mới mua đi?"

Mọi người ra sân xem hoa Văn Quyên vừa mang tới. Tú Tâm vừa nhìn, thở dài nói: "Nha, Hải Đường tỷ tỷ, hoa chúng ta vừa đưa tới so với hoa

https://thuviensach.vn

này, toàn bộ cũng không bằng!"

Hải Đường cũng nói: "Đúng vậy, tiểu cô nương ngươi thật biết chăm sóc hoa! Xem hoa của ngươi, cánh xòe lớn, búp đều đặn, màu sắc tươi, bây giờ khó được!"

Thanh Tranh và Gia Nhi đối với nghề làm vườn cũng hiểu sơ mấy phần, cũng khen Văn Quyên vài câu. Văn Quyên tuổi còn nhỏ, nghe nhiều mỹ nhân tỷ tỷ như vậy khen mình, trong đầu khỏi phải nhắc tới vui mừng, còn có chút đắc ý nói: "Ta thích nhất là đám hoa hoa cỏ cỏ này, từ nhỏ liền theo phụ thân học. Đừng nói hoa, ta còn biết làm phấn hoa đào đó!"

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Tiểu Ngọc vừa nghe "Phấn hoa đào" , một câu lập tức chọc đúng tâm sự của nàng, vội vàng lôi kéo Văn Quyên hỏi: "Quyên Quyên, ngươi biết làm phấn?"

"Tất nhiên!" Văn Quyên chớp chớp đôi mắt to long lanh, cười nói: "Phấn ta làm, so với bên ngoài còn thơm, còn tinh khiết hơn đó! Có điều ta cũng chỉ làm chơi thôi, hì hì. Chư vị tỷ tỷ đẹp như vậy, sáng mai ta mang tới cho các người một ít dùng thử được không?"

Mọi người cũng thích tiểu muội muội này, rối rít cám ơn ý tốt của nàng.

Tiểu Ngọc lại muốn hỏi rõ Văn Quyên phương pháp chế luyện, mọi người có chút kỳ quái.

Tiểu Ngọc thở dài nói: "Các tỷ muội cũng biết Mỹ Ngọc phường của ta bán dược cao cho nữ nhân gia, bây giờ trong tiệm ta cũng bán chút son phấn. Có điều những thứ kia nhập hàng từ bên ngoài, chất lượng quả thật một loại, ta liền nghĩ tới làm sao cải biến, khiến chúng nó cũng như Mỹ Ngọc dược cao thay đổi cho khác với loại bình thường?"

Nàng thở dài đáng thương như vậy, mọi người liền nhiệt tình hiến kế cho nàng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc trước hết bảo Huệ nương chuẩn bị cơm tối, mời cả Văn Quân nữa, mọi người đều ở Tống gia dùng cơm. Tống Tiềm tự ở thư phòng dùng cơm, cũng không thể cùng bàn với các nữ quyến, đây cũng quá không ra thể thống gì.

Tiểu Ngọc ban đầu cũng là thuận miệng vừa hỏi, ai ngờ lúc này lại hỏi đúng người!

Tú Tâm, Hải Đường đã quen dùng son phấn, trừ bình thường mua ở Lệ Hương phường, lúc nhàn hạ cũng sẽ tự làm chút son phấn. Son phấn nhà mình làm chẳng những sạch sẽ hơn bên ngoài, còn mới tươi nhuận sáng, chỉ là có chút tốn công.

Gia Nhi, Thanh Tranh cũng không thường tô son điểm phấn, nhưng đối với nghiên cứu chế luyện son phấn rất có hứng thú. Về phần Văn Quyên, mặc dù là một thiếu nữ nhỏ tuổi, nhưng ở phương diện này có thể làm sư phụ rồi!

Nàng nói ra mấy phương pháp làm phấn, đã làm cho mọi người cảm thấy quá đủ rồi.

Tỷ như, cách làm một loại phấn là nhân lúc hồng lam hoa đang nở hái xuống, sau đó để trong cối đá nghiền nát, bỏ đi nhị hoa, sau đó mới làm thành phấn. (ta chém, mọi người đừng tin nga :v)

Mà phấn của Văn Quyên tự làm, chẳng những dùng hồng lam hoa, còn thêm cánh hoa lựu, nghe nói phấn làm như vậy sau khi thoa lên mặt sẽ có màu đỏ hồng, lúc ẩn lúc hiện, không giống với những loại phấn đỏ thông thường tạo thành một bệt đỏ như mông khỉ.

Nàng còn từng dùng hoa sơn trà để làm phấn, màu hồng nhàn nhạt, giống như ráng chiều nơi chân trời, nói xong mọi người đều mê mẩn.

https://thuviensach.vn

Mọi người nghe nhập thần, ánh mắt Tiểu Ngọc chiếu lấp lánh tựa như hai ngọn đèn pha, oa, đào được bảo vật rồi!

"Quyên Quyên!"

Tiểu Ngọc đột nhiên kéo hai tay Văn Quyên, Văn Quyên lập tức ngây ngẩn cả người, "Tỷ tỷ, sao vậy?"

"Ngươi tới Mỹ Ngọc phường giúp tỷ tỷ đi, được không? Ta cho ngươi hưởng lương kỹ sư!"

"Tiền lương?" Mọi người đồng loạt đặt câu hỏi, Tiểu Ngọc cười khan hai tiếng: "A, chính là tiền công. . . . . ."

Dùng xong cơm tối, Tiểu Ngọc hài lòng đi tới thư phòng, hôm nay thật là một ngày đẹp trời! Chẳng những tìm được một nhân tài có kỹ thuật cao, còn thuận thế để cho Gia Nhi đồng ý vẽ tranh cho Tú Tâm, Hải Đường, mùa thu hoạch lớn!

Tống Tiềm theo thường lệ học bài trong thư phòng.

Gần đây trao đổi với sư hữu (thầy giáo & bạn học) trong thư quán, Tống Tiềm học được không ít, văn viết ra cũng thường được Chu lão phu tử và các lão tiên sinh khác khích lệ. Hắn là người có thể duy trì bình tĩnh, không giống với những tiểu tử nóng vội hỏng việc. Chu Minh Am trò chuyện với người khác về hắn, thường nói "Thiên Thành ngày sau tất sẽ thành châu báu" .

Tiểu Ngọc đi vào thư phòng, Tống Tiềm nhìn thấy nàng liền thả cuốn sách trong tay ra, cười nói: "Mệt lắm không? Tới đây ngồi với ta một chút."

Tiểu Ngọc mang cái ghế đến ngồi cạnh Tống Tiềm, ôm cánh tay và dựa vào bả vai của hắn, khẽ nhắm mắt, khóe miệng treo một nụ cười không màng danh lợi.

https://thuviensach.vn

"Thiên Thành, hôm nay ta làm xong nhiều chuyện lắm, thật vui vẻ. Chàng có vui cùng ta không?"

Tống Tiềm lên tiếng: "Ừ, chỉ cần trong lòng nàng vui vẻ, ta mới có thể vui vẻ."

Tiểu Ngọc mở mắt, ngưng mắt nhìn gương mặt Tống Tiềm, chỉ thấy đôi mắt của hắn phản chiếu ánh nến, hai con ngươi đen như hàm chứa ánh lửa. Mặt Tống Tiềm đã khỏi hẳn rồi, nhìn như vậy, thật đúng là một công tử văn nhã mà.

"Thiên Thành, ta cũng tìm được phương pháp cải tạo son phấn của Mỹ Ngọc phường rồi. . . . . Nhưng mà, Thích Thăng nói với ta, bây giờ bán Mỹ Ngọc dược cao cũng đã có người nhìn chằm chằm chúng ta, nếu lại thêm Mỹ Ngọc son phấn . . . . . Chỉ sợ có người lại gây bất lợi cho chúng ta. Nghĩ tới chuyện này, trong lòng ta cũng cảm thấy không thoải mái. . . . . ."

Tiểu Ngọc đã quen kể lại mọi chuyện mỗi ngày với Tống Tiềm, mà Tống Tiềm có chuyện sẽ đáp lại, có chuyện chỉ là mỉm cười nghe nàng nói. Nhưng chỉ có trò chuyện mỗi ngày với Tống Tiềm, Tiểu Ngọc mới có thể an tâm ngủ —— nàng cảm thấy, mình càng ngày càng không thể rời bỏ Thiên Thành.

Hắn là trụ cột tinh thần của nàng.

"Tiểu Ngọc, vậy là nàng định dừng tay lúc này, bỏ qua phương thuốc mới vất vả lắm mới tìm được?" Tống Tiềm hỏi.

"Không. . . . . ." Tiểu Ngọc nói, "Ta không cam lòng. . . . . ."

"Vậy được rồi." Tống Tiềm vươn tay ra ôm sát Tiểu Ngọc."Thật ra thì, nếu nàng hỏi ý ta, ta đương nhiên hi vọng nàng cái gì cũng không cần làm, ngoan ngoãn ở nhà hưởng phúc, ta tin tưởng bản thân mình có thể kiếm tiền

https://thuviensach.vn

để nàng không phải chịu khổ. Nhưng mà. . . . . Ta thấy nàng tập trung làm việc như vậy, nếu cứ nhốt nàng trong nhà, nàng tất nhiên sẽ cảm thấy rất nhàm chán đúng không?"

"Thiên Thành. . . . . ." Tiểu Ngọc nghe Tống Tiềm nói..., trong lòng thật ấm áp.

"Tiểu Ngọc, muốn làm gì thì cứ làm đi! Bất kể người khác nói thế nào, cũng không cần lo lắng sẽ gặp khó khăn gì. . . . . Dù thế nào ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng!"

Mắt Tiểu Ngọc khẽ phiếm hồng, đột nhiên chu đôi môi đỏ thắm nhẹ đặt lên mặt Tống Tiềm một nụ hôn, rồi nhanh chóng chạy mất.

Chỉ để lại Tống Tiềm cứng đơ như tượng đá ngồi yên trong thư phòng, trong đầu hắn chỉ còn một suy nghĩ: "Nàng hôn ta? Nàng hôn ta? Nàng hôn ta!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Sản Phẩm Son Phấn Mới

Đầu tháng mười, trong thành Lâm An lá rụng đầy đất, mọi người rối rít thay áo kép. Mùa đông chầm chậm tiến tới.

Nhưng vào mùa vạn vật tiêu điều này, con hẻm chỗ Mỹ Ngọc phường lại là khí thế ngất trời, trở thành đề tài sôi nổi trong thành.

Gần đây những đại cô nương tiểu tức phụ gặp nhau, đều hỏi một câu: "Ngươi có mua phấn ở Mỹ Ngọc phường hay không?"

Mỗi khi có người đi ngang qua đầu hẻm, sẽ không nhịn được liếc nhìn hai bức tranh sử nữ lớn treo ở trước Mỹ Ngọc phường. Hai bức tranh này cũng không giống "Anh đùa giỡn" , "Người bán hàng rong đồ" màu sắc rực rỡ, mà ngược lại, là hai bức tranh thủy mặc (tranh mực Tàu các bác ạ).

Tay nghề của Chu Gia Nhi đương nhiên là giỏi, đơn giản vài nét bút đã phác thảo thần thái mỹ nhân, lại dùng phương pháp vẽ tranh thủy mặc phong phú từ từ tô điểm. Trong hai bức họa, phần duy nhất có màu sắc chính là gương mặt mỹ nhân —— môi của Tú Tâm, gò má Hải Đường, vẻ mặt cũng hồng hào chói mắt. Bởi vì tuy các nàng là người phát ngôn, nhưng cũng là Mỹ Ngọc phường trang điểm hệ liệt đó! (càng ngày càng khó edit mà)

Lúc Thích Thăng nhìn thấy hai bức họa này, vừa tán thưởng vừa xấu hổ: "Gia Nhi, ngươi phác vài nét cũng có mấy phần phong vận của Lý Công Lân nha!"

https://thuviensach.vn

Lý Công Lân là đại gia Bắc Tống, Gia Nhi nghe học huynh khích lệ mình, rất vui vẻ, có điều vẫn dặn dò Tiểu Ngọc đừng đem chuyện nàng vẽ tranh nói ra. Nếu để cho người ta biết văn chương chốn khuê các trôi nổi đầu đường, thật là chẳng ra làm sao.

Hai bức tranh có tác dụng quảng cáo kinh người, chẳng mấy chốc lượng tiêu thụ phấn của Mỹ Ngọc phương tăng cao, vượt qua cả lượng tiêu thụ Mỹ Ngọc dược cao lúc ban đầu.

Trước lúc Mỹ Ngọc phường bán phấn, những cửa hàng son phấn khác như Lệ Hương phường bán phấn cũng có hơn mười loại, như thạch lưu kiều, xuân hồng thẫm, tiểu hồng xuân, nộn ngô hương, bán biên kiều, vạn kim hồng sắc, thánh đàn tâm, giọt sương, nội gia viên, Thiên cung, Lạc nhi ân, hồng tâm sắc, Tiểu Chu long, cách song đường, mị hoa nô vân vân. Lệ Hương phường màu phấn sáng rõ, thật là thượng phẩm, nghe nói không phân cao thấp với phấn cống phẩm trong hoàng cung.

Nhưng sau khi Tiểu Ngọc quảng cáo, lúc phấn ở Mỹ Ngọc phường vừa đưa ra đã gây chấn động. Dĩ nhiên, nguyên nhân bán chạy còn ở chỗ Văn Quyên phối bí phương tốt. Lúc này Tiểu Ngọc đã cẩn thận hơn, trực tiếp mời mười mấy phụ nhân trung niên tới Tống gia, đặc biệt dành riêng hai gian phòng cho bọn họ chế luyện phấn. Văn Quyên từ một cô nương bán hóa lắc mình một cái trở thành cố vấn kĩ thuật của Mỹ Ngọc phường —— dĩ nhiên đây chỉ là trong ý tưởng của Tiểu Ngọc thôi. Tiểu Ngọc đã bàn trước với Văn Quyên, chia những phụ nhân kia thành từng tổ nhỏ, mỗi tổ phụ trách một phần công việc, sau đó hợp lại để Văn Quyên phối chế bước cuối cùng. Mệt mỏi thì có mệt mỏi, nhưng tính bí mật sẽ cao hơn, không thể dễ dàng đem bí phương truyền ra ngoài được.

"Những đồ chơi nhỏ" của Văn Quyên , chẳng những tốt hơn những thứ son phấn bán bên ngoài, hơn nữa mùi hoa ngào ngạt, màu sắc đa dạng. Tiểu Ngọc đặt cho những loại phấn này những cái tên rất kêu, Đào hoa ân, Hải Đường tươi đẹp, Đinh Hương tử đằng, Phù Dung gấm, hồng kim mai,

https://thuviensach.vn

thược dược tiên vân vân, một khi đẩy ra, lập tức dẫn tới oanh động. Bởi vì bây giờ tiết trời dần lạnh, cánh hoa héo tàn, sản lượng những thứ son phấn này cũng không nhiều. Nhưng Tiểu Ngọc từ trước đến giờ thích dùng thủ đoạn "Hạn chế cung ứng", vì như thế, mới chứng tỏ son phấn Mỹ Ngọc phường quý giá chứ sao!

Không chỉ có như thế, Tiểu Ngọc còn có chút phương pháp tiêu thụ đặc biệt, đây chính là điểm cổ nhân không nghĩ tới.

Bành phu nhân mang theo Viện Viện vừa đi vào cửa lớn Mỹ Ngọc phường, đã nhìn thấy Tiểu Ngọc đang tiếp đón một thiếu phụ.

"Bành phu nhân, người tới rồi?" Tiểu Ngọc nhìn thấy khách quý tới cửa, giao thiếu phụ kia cho Xuân Tư chiếu cố, còn mình bước lên tiếp đón."Mấy ngày không gặp, Bành phu nhân người ngày càng trẻ ra rồi!"

Từ lúc lần trước Tiểu Ngọc tới cửa phục vụ Bành phu nhân, sau đó để cho Thủy Thanh Vân đặc biệt tặng bình Oánh Bạch sương đến phủ Bành phu nhân còn giảm giá nữa, Bành phu nhân thì càng trở thành khách hàng trung thực của Mỹ Ngọc phường. Nghe Tiểu Ngọc nịnh nọt rõ ràng như vậy, Bành phu nhân chẳng những không ghét, ngược lại cười càng vui vẻ hơn. Bà chính là người thích ăn ngọt, Tiểu Ngọc đã sớm biết rõ tính tình này.

"Tống gia nương tử à, ta nghe người ta nói phấn nhà ngươi làm đặc biệt tốt, hôm nay vừa lúc có chuyện phải ra khỏi cửa, tới đây đi dạo một chút. Dẫn ta đi xem một vòng nhé?"

"Được chứ!" Tiểu Ngọc mang Bành phu nhân đến phòng khách ngồi xuống, Nguyệt Hạ khéo léo châm trà từ sớm, còn là trà thượng hạng. Tiểu Ngọc cầm lấy hộp đựng hàng mẫu, tất cả bày ra cho Bành phu nhân nhìn: "Khí sắc của phu nhân như vậy, dùng ‘ Đào hoa ân ’ của chúng tôi là hợp lắm luôn! Thơ có câu ‘ đôi môi nhất điểm đào hoa ân ’, không phải là nói

https://thuviensach.vn

phu nhân người sao? Nếu người ngại màu sắc quá tươi sáng, cũng có thể chọn loại ‘ Phù Dung gấm ’ này, màu hồng như có như không, tự nhiên hào phóng, rất có khí chất. . . . . ."

Bành phu nhân tươi như hoa, mỗi loại cũng nhìn một chút, có chút phiền não quay đầu lại hỏi Viện Viện: "Ngươi xem ta chọn cái gì được?"

Viện Viện biết tính phu nhân nhà mình, vội nói: "Phu nhân người thoa loại nào vào cũng đẹp!"

"Miệng lưỡi trơn tru! Nói ra cũng không sợ người ta cười!" Bành phu nhân sắc mặt trầm xuống dạy dỗ Viện Viện mấy câu, nhưng khóe mắt lại không giấu nổi ý cười.

Tiểu Ngọc cố nén cười, nghiêm túc nói với Bành phu nhân: "Phu nhân nếu có rãnh rỗi, Tiểu Ngọc giúp người trang điểm được không?"

Bành phu nhân làm sao không chịu?

Tiểu Ngọc đưa Bành phu nhân đến một gian phòng sạch sẽ ở hậu viện, mở ra mấy hộp phấn. Nàng cầm lên một cái bàn chải nhỏ, nhẹ nhàng quét cho đầu bàn chải dính chút phấn, sau đó lại thổi nhẹ chỉ chừa lại một lớp phấn mỏng.

"Bành phu nhân, thoa phấn, là cả một nghệ thuật, không được qua loa ." Tiểu Ngọc vừa trang điểm cho Bành phu nhân vừa nói. Nàng chọn chính là "Đào hoa ân" , màu da Bành phu nhân coi như trắng nõn, có thể thử dùng màu sắc kiều diễm này.

Bành phu nhân quả nhiên tò mò: "Đó là thế nào?"

Tiểu Ngọc nói: "Chuyện dùng phấn trang điểm, nếu làm đúng cách, có thể làm cho người ta trẻ thêm vài tuổi đó. Còn có thể giúp người tăng chút

https://thuviensach.vn

khí sắc, thêm cảm giác da thịt hồng nhuận, thêm phần tinh tế. Thậm chí còn có thể biến đổi gương mặt!"

"Thật sao?" Bành phu nhân cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe ai nói như vậy, cảm giác rất mới lạ.

"Xong rồi! Người xem?" Tiểu Ngọc cầm lấy một mặt gương mới tính, Bành phu nhân vừa nhìn, quả thật giống như Tiểu Ngọc nói, sau khi thoa phấn tinh thần tốt lên không ít!

Tiểu Ngọc nói tiếp: "Trên mặt người dùng màu sắc tươi sáng, miệng thì không thể dùng màu đậm quá nữa, loại ‘ Đinh Hương tử ’ này là tốt nhất." Nàng lại lấy ra một cái bút lông tinh tế, chấm một chút ‘ Đinh Hương tử ’ giúp Bành phu nhân tô đôi môi. Thừa dịp Bành phu nhân còn đang tự đắc thì Tiểu Ngọc dùng bút vẽ lông mày cho Bành phu nhân, còn để cho bà dùng thử "Lộ ngưng hương" chưa chính thức chào hàng —— đây cũng là phát minh của Văn Quyên.

Khi Bành phu nhân từ Mỹ Ngọc phường rời đi, trong tay Viện Viện nhiều thêm mấy bao bố và hộp gỗ. Bành phu nhân chưa tới nửa canh giờ, năm trăm văn một hộp phấn liền mua ba hộp, còn có một hộp vẽ lông mày, hai túi phấn, ngay cả bút vẽ lông mày, bút tô môi, bàn chải phấn cũng đều mua hết. . . . . .

Thủy Thanh Vân quả thực bội phụ bà chủ sát đất: "Phu nhân, người cũng quá biết làm ăn rồi."

Tiểu Ngọc vô cùng đắc ý, hắc hắc, có tiền không kiếm, làm sao có thể xưng là gian thương?

Nàng đặc biệt đến Thái Phương trai đặt làm những loại bút lông mày, bút tô môi này, đem kỹ thuật trang điểm hiện đại tới đây, cũng coi là vượt qua ý tưởng thời này chứ sao. Chẳng những có thể bán ra rất nhiều phấn, ngay cả các loại bút giá không bao nhiêu cũng thành hàng hiệu —— những thứ xa

https://thuviensach.vn

xỉ phẩm thời sau không phải cũng làm như thế? Khăn lụa Hermes, móc khóa Chanel , máy tính xách tay Montblanc, những phụ kiện nhỏ đính kèm như vậy, nàng cần phải học hỏi nha!

Mỹ Ngọc phường bên này buôn bán náo nhiệt, Thanh Tâm đường buôn bán dược liệu cũng là phong sinh thủy khởi.

Thích Thăng liên lạc rất nhiều nhà dược nông nhỏ lẻ ở nông thôn, còn có vài tiểu thương bán thuốc ở Lâm An, muốn gom hàng từ phía bọn họ.

Ngoài mặt, Tế Thế đường và Thanh Tâm đường nước sông không phạm nước giếng, một chút liên quan cũng không có, cũng chưa bao giờ xung đột chính diện. Nhưng mọi người trong y giới Lâm An cũng cảm nhận được tình huống một nhà xưng bá chủ bây giờ đang lặng lẽ thay đổi. Mọi người phảng phất cũng đánh hơi được hơi thở bất thường, những người bình thường bị Tế Thế đường đè đầu cưỡi cổ vội ra ngoài thăm dò tin tức —— chẳng lẽ đổi triều đại rồi?

Bởi vì bây giờ quá không bình thường. Thích Thăng chuẩn bị buôn bán rầm rộ như vậy, Tế Thế đường bên kia lại một tia động tĩnh cũng không có, Bàng Nhất Hưng trước kia nào có dễ nói chuyện như vậy? Chỉ cần có người thoáng muốn làm buôn bán lớn một chút, lập tức sẽ nhận được cảnh cáo của lão —— ngoài sáng trong tối đều có. Nếu như nói, Thích Thăng cũng nhận được cảnh cáo của Bàng Nhất Hưng , mà bây giờ hắn còn dám làm như vậy, có phải là hắn đã đạt thành hiệp nghị gì với Bàng Nhất Hưng? Hoặc là nói, Bàng Nhất Hưng bị Thích Thăng sờ gáy?

Sau một loại liên tưởng để cho y giới Lâm An người người rất phấn chấn. Nếu "Tiếu diện hổ" Bàng Nhất Hưng thật bị sờ gáy, những y quán nhỏ lẻ thế lực yếu hơn lão cũng có đường ra. Bàng Nhất Hưng gần mười năm nay chiếm lấy vị trí đầu não trong y giới Lâm An, một mình ăn no phè phỡn, nhưng một chút nước canh cũng không chừa lại cho người khác. Những đại phu khác chỉ có thể chẩn chứng kê đơn cho người ta, nhưng

https://thuviensach.vn

muốn bán dược liệu thì ngàn lần không được, thậm chí ngay cả đến nhà xem bệnh cho lão gia nhà giàu, trở lại cũng sẽ bị Bàng Nhất Hưng mắt lạnh đối đãi —— ngươi có thể nhịn đúng không? Lợi hại hơn Tế Thế đường ta chứ gì? Cho ngươi đẹp mặt!

Thanh Tâm đường trở mình là chuyện rất nhiều người mong mỏi, bọn họ hi vọng Thích Thăng đem nước quấy đục, là có thể tìm được cơ hội thu lợi trong đó rồi.

Bàng Nhất Hưng biết rõ bên ngoài đang nghĩ gì, nhưng lão không làm gì được Thích Thăng.

Hơn mười năm trước, Bàng Nhất Hưng đã từng có trận giao tranh với Thích Phong phụ thân Thích Thăng. Lúc ấy có vị đại quan quyền cao chức trọng mời hai người bọn họ đi chẩn chứng, Bàng Nhất Hưng kê phương thuốc ôn hòa cẩn thận, Thích Phong lại kê một phương thuốc mới tác dụng mạnh hơn.

Vị kia đại quan cũng là người gan lớn, suy tư không lâu, quyết định dùng phương thuốc của Thích Phong. Quả nhiên uống được ba thang, bệnh toàn bộ tiêu tán, vị đại quan kia thưởng Thích Phong năm mươi quan tiền, lại đối với Bàng Nhất Hưng không có sắc mặt tốt.

Bàng Nhất Hưng từ đó liền nhớ thù. Lão nhiều lần tìm Thích Phong gây phiền toái, Thích Phong không thèm để ý khiêu khích của lão, làm cho lão càng thêm hận. Sau đó lại một lần Bàng Nhất Hưng làm quá, cướp hết bệnh nhân của Thích Phong, Thích Phong dưới cơn nóng giận xông vào Bàng phủ tìm Bàng Nhất Hưng lý luận, cũng chính lúc đó Bàng Nhất Hưng mới biết Thích Phong người mang tuyệt kỷ.

"Nếu không phải Thích gia ta có di huấn, không được động võ với người thường, Bàng Nhất Hưng, linh kiện trên người ngươi đã đi theo ta vài món

https://thuviensach.vn

rồi!" Thích Phong rét lạnh quắng những lời này ra. Sau lần đó, Bàng Nhất Hưng không dám trêu chọc Thanh Tâm đường nữa.

Không nghĩ tới con trai Thích Phong, cũng lợi hại như thế!

Lúc Bàng Nhất Hưng và Thích Phong có tranh chấp, Thích Thăng còn nhỏ. Hắn không rõ ân oán đời cha, nhưng hắn tuyệt không muốn bị Bàng Nhất Hưng kiềm chế.

Ngươi cướp dược liệu của ta? Vậy ta sẽ tự mình buôn bán dược liệu, ngươi cướp được bao nhiêu lần?

Xế chiều hôm đó Thích Thăng quay về từ vùng nông thôn, lại tìm được mấy nhà dược nông ở lưng chừng núi, bọn họ đồng ý mang thuốc tới cho Thanh Tâm đường, bởi vì giá tiền hắn đưa rất hấp dẫn.

Thích Thăng vừa đi vào đầu hẻm, khóe mắt nhìn về phía Mỹ Ngọc phường, thấy Tiểu Ngọc không ở trong tiệm. Hắn hơi có chút thất vọng, đang muốn cất bước về nhà, đột nhiên thấy hậu viện Tống gia bốc lên luồng khói dày đặc!

"Đi lấy nước mau, đi lấy nước mau!"

Hai hộ viện Tống gia là Ngưu Bưu, Trần Phú lớn tiếng hò hét, mười mấy phụ nhân trung niên trong hậu viện cũng hoảng loạn chạy ra ngoài, trong tay còn cầm thùng gỗ chậu gỗ, chạy tới giếng nước trong hẻm.

Thích Thăng đầu tiên nghĩ đến an nguy của Tiểu Ngọc, lập tức kinh hoảng!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Hung Thủ Là Ai

Lửa là từ phòng công nhân chế phấn bốc lên.

May nhờ phát hiện sớm, sắc trời cũng còn chưa tối lắm, mọi người ba chân bốn cẳng gánh nước, khống chế lửa trong phạm vi hai gian phòng, không lâu thì dập tắt được lửa.

Tiểu Ngọc đứng trong sân chỉ huy nữ nhân viên kiểm tra hàng hóa, khuôn mặt trước giờ vui vẻ nay đọng lại một tầng sương lạnh.

"Tống gia!" Thích Thăng vội vả xông tới, nhìn thấy Tiểu Ngọc không việc gì, thở phào nhẹ nhỏm."Xảy ra chuyện gì?"

"Bây giờ còn chưa rõ ràng lắm." Tiểu Ngọc lắc đầu.

"Có điều lần này tổn thất không nhỏ, hai gian phòng cũng cháy hỏng rồi, những thứ son phấn vừa chế tạo xong. . . . . Ai, toàn bộ đổ sông đổ biển hết. Coi như có thể cứu ra một phần, cũng không ổn. Xem chừng, phải bồi thường tiền hàng bốn năm trăm quan tiền đó. . . . . ."

Tiểu Ngọc đang đau lòng chuyện này a, Mỹ Ngọc phường từ ngày khai trương tới nay kiếm được tiền đều đổ vào việc buôn dược liệu ở Thanh Tâm đường rồi, bây giờ vốn lưu động không nhiều lắm, còn thâm vốn bảy tám trăm quan. Hơn nữa thiếu số son phấn này, Mỹ Ngọc phường lại thiếu hàng chừng mấy ngày, tổn thất tăng thêm có thể vượt qua sáu trăm quan!

Tống Tiềm cũng vừa trở về, bị tình huống trong nhà làm sợ hết hồn. Thật may là Tiểu Ngọc không sao, nếu không hắn thật không biết làm sao cho

https://thuviensach.vn

phải .

Đám cháy dọn dẹp đến nửa đêm mới kết thúc. Ba người vội vã ăn cơm tối, tập trung ở thư phòng suy nghĩ cách giải quyết.

Thích Thăng hỏi Tiểu Ngọc: "Trong phòng có đốt lửa không?"

"Có thì có . . . . . ." Tiểu Ngọc chần chừ một chút, "Có đốt một lò để chưng nước hoa. Nhưng các nữ nhân công đều nói, bọn họ trông chừng cẩn thận, theo lý thuyết sẽ không vô duyên vô cớ thiêu cháy đâu. Về phần lửa là từ phòng nào lên, các nàng rất loạn, đều nói không rõ. . . . . ."

"Là có người cố ý phóng hỏa sao?"

Tống Tiềm nói ra nghi ngờ chung trong lòng ba người.

Tống Tiềm chậm rãi nói: "Ta mới đi quan sát xung quanh, hai gian phòng kia cách tường ngoài rất gần. Phòng bên ngoài, vừa đúng có gốc cây đại thụ. . . . . ."

Thích Thăng tiếp lời: "Ta lên cây nhìn rồi."

"Hả? Chuyện khi nào vậy?" Tiểu Ngọc ngạc nhiên hỏi.

Thích Thăng cười cười không trả lời. Tống Tiềm và Tiểu Ngọc nhớ tới võ công của hắn cao cường, thân thủ nhanh nhẹn, cũng không cần hỏi nhiều.

"Trên cây kia không có dấu vết gì. . . . . Có vẻ như không có." Vẻ mặt Thích Thăng càng thêm nặng nề: "Nếu không phải ta tỉ mỉ liên tục tra xét, cũng không thấy được một ít cành non bị đạp gãy. . . . . Người này, khinh công rất cao!"

Ba người đồng thời trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Bây giờ có thể nhất định là có người phóng hỏa. Người này có thể giữa ban ngày lên cây đi xuống phóng hỏa, nhất định rất tự tin. Nhưng mà. . . . . .

"Vì sao hắn lại không phóng hỏa vào buổi tối nhỉ?" Tiểu Ngọc hỏi một vấn đề, hai người sửng sốt.

Tiểu Ngọc nói: "Buổi tối không phải là dễ thiêu cháy hơn sao? Hơn nữa tất cả mọi người ngủ say, cứu hỏa cũng không kịp. . . . . ." Vừa nói bản thân cũng sợ hãi, giống như tên hung thủ này đang gần đây vậy. Tống Tiềm nhìn ra sợ hãi trong mắt Tiểu Ngọc, nắm tay nàng thật chặt. Cảm nhận được ấm áp từ tay Tống Tiềm truyền tới, lạnh lẽo trong lòng Tiểu Ngọc từ từ phai nhạt, nàng miễn cưỡng cười một tiếng với Tống Tiềm.

Đúng vậy, tại sao tên hung thủ này lại không hành động vào buổi tối?

Chẳng lẻ, buổi tối hắn không thể ra cửa? Hay hoặc là, hắn có điều kiêng kỵ?

Không nghĩ ra thật không nghĩ ra! Nhưng là có một chuyện có thể khẳng định, có người muốn phá hư việc buôn bán của Mỹ Ngọc phường.

"Các ngươi nói, sẽ là Tế Thế đường gây nên sao?" Tiểu Ngọc nói.

Thích Thăng suy nghĩ một chút, nói: "Có thể. Nhưng mà. . . . . Không nói được."

Tống Tiềm khẽ gõ gõ ngón tay lên bàn, Tiểu Ngọc biết đó là động tác lúc Tống Tiềm đang suy nghĩ. Hắn vừa gõ chân mày vừa nhíu, nói: "Nếu là Bàng Nhất Hưng làm, vậy lão. . . . . Cũng quá ngu xuẩn."

Thích Thăng gật đầu một cái. Hắn cũng bởi như thế mới chần chờ.

Trong ấn tượng của hắn, Bàng Nhất Hưng âm hiểm mà sắc bén, nhưng trước giờ không phải kẻ ngu. Y giới Lâm An chưa bao giờ thiếu người tài

https://thuviensach.vn

ba, Bàng Nhất Hưng có thể xưng bá thời gian dài như vậy, tuyệt không phải do may mắn. Tuy nói âm mưu lão phái người cướp dược liệu của mình không thành, nhưng nếu không nhờ Thì Quý Phong, bọn họ cũng không thể tìm thuyền dược liệu kia về được. Từ đó có thể đoán, thủ đoạn cướp dược liệu của lão không tầm thường, chẳng qua là vận khí không tốt mà thôi.

Nhưng mà, phóng hỏa giữa ban ngày, đó là một chuyện khác. Bây giờ ai cũng biết bọn họ minh tranh ám đấu, Mỹ Ngọc phường đột nhiên bốc cháy, người ta không liên tưởng đến Bàng Nhất Hưng mới là chuyện lạ!

"Nhưng Bàng Nhất Hưng vẫn có hiềm nghi." Tiểu Ngọc nói, "Lão thông minh nửa đời không giả, nhưng người ta không thể cả đời không phạm sai lầm. . . . . Có lẽ lần này lão làm liều thì sao?"

Hai nam tử liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng đồng ý cách nói của Tiểu Ngọc.

"Nhưng nếu thật không phải Bàng Nhất Hưng, mà là do người khác, vậy chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm ra người này!" Tống Tiềm trảm đinh chặt sắt nói.

--- ------ ------ ------ ------ -----

Cũng trong lúc đó, Bàng Nhất Hưng đang đi lòng vòng trong thư phòng.

Chuyện hôm nay không phải do lão làm, tất nhiên lão rõ ràng hơn bất cứ ai. Nhưng rốt cuộc là ai làm chuyện này?

Bàng Nhất Hưng hận Thích gia, Thích gia gặp chuyện không may, lão vốn nên hết sức vui mừng, nhưng bây giờ lão không cao hứng nổi.

Con trai lớn của lão vội chạy vào thư phòng, nói với phụ thân: "Cha, bên ngoài người ta cái gì cũng nói được, loạn cào cào lên. Còn có người nói

https://thuviensach.vn

chúng ta xông vào Mỹ Ngọc phường đả thương người của bọn họ, còn phóng hỏa đốt tiệm nữa."

Bàng Nhất Hưng đã ngờ tới sẽ có lời đồn như vậy.

Từ lúc Thích Thăng bắt đầu buôn bán dược liệu, người bên ngoài cũng đã chờ xem Thanh Tâm đường và Tế Thế đường minh tranh ám đấu. Hôm nay Tống gia hợp tác với Thanh Tâm đường bị người phóng hỏa, nói Tế Thế đường không nhúng tay vào thì ai tin đây?

Người phóng hỏa thật ra là ai?

Có lẽ, cũng không phải là nhằm vào Thanh Tâm đường, mà có thể là kẻ thù của Tống gia không chừng?

--- ------ ------ ------ ------ ----

"Thiên Thành. . . . . ."

Sau khi Thích Thăng trở về, Tiểu Ngọc và Tống Tiềm cũng mệt mỏi, chia nhau đi nghỉ ngơi. Ai ngờ Tiểu Ngọc ở trên gối lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, cứ nghĩ nửa đêm không biết có ai tới đánh lén không, càng nghĩ càng sợ, càng sợ càng không ngủ được. . . . . .

Nghe bên ngoài đã gõ canh ba, Tiểu Ngọc khoát quần áo đứng dậy, ôm chăn gối đi gõ cửa phòng Tống Tiềm.

Tống Tiềm thật ra cũng không ngủ được.

Hắn vẫn luôn tự hỏi, lần này phóng hỏa thật ra là nhằm vào cái gì?

Nếu như hắn là Bàng Nhất Hưng, tuyệt đối sẽ không làm chuyện ban ngày phóng hỏa. Cho dù phóng hỏa, cũng sẽ ra tay với mấy phòng dược liệu ở hậu viện Thanh Tâm đường, chỉ cần một mồi lửa cũng đủ đốt cả tòa

https://thuviensach.vn

nhà, như vậy chẳng phải tổn thất của Thanh Tâm đường sẽ càng lớn hơn sao?

Mặc dù hắn không lên cây xem xét, nhưng ở dưới tàng cây cũng có thể nhìn ra chút đầu mối. Từ chỗ cành cây có thể ném mồi lửa không chỉ có hai gian kia, có mấy gian phòng còn gần cái cây kia hơn nữa. Vì sao hung thủ lại bỏ gần tìm xa?

Có lẽ là bởi vì, mục đích của y lúc ban đầu là nhằm vào son phấn?

Tống Tiềm cảm giác thấy mình bắt được chút đầu mối, đúng lúc này, nghe ngoài cửa có tiếng Tiểu Ngọc đang gọi hắn.

Tống Tiềm vội vàng xuống giường đốt đèn, mở cửa phòng cho Tiểu Ngọc vào: "Sao thế? Trời lạnh như vậy còn đứng bên ngoài, bị lạnh sinh bệnh thì phải làm sao."

Tiểu Ngọc ôm chăn gối nói với Tống Tiềm: "Có lạnh cũng không lạnh chết được, nhưng ta sẽ bị hù chết. Thiên Thành, ta rất sợ. . . . . Tối nay ta ngủ ở chỗ chàng được không?"

"Gì cơ?"

Máu Tống Tiềm "Vọt" xông lên mặt.

Tiểu Ngọc nhìn thấy Tống Tiềm đỏ mặt như vậy, bản thân cũng cảm thấy chuyện này không tốt lắm. Nhưng để nàng ngủ một mình, đánh chết nàng cũng dám, làm sao bây giờ nha?

"Ừ. . . . . Nàng ngủ trên giường, ta trải nệm nằm dưới đất được rồi." Tống Tiềm bước nhanh tới tủ đựng quần áo lấy ra một bộ chăn đệm, Tiểu Ngọc nhìn động tác của hắn so với thường ngày không biết nhanh hơn bao nhiêu lần, biết hắn cố ý che giấu sự lúng túng, cũng không tiện nói toạc ra.

https://thuviensach.vn

Nàng cũng không có ý muốn tranh với hắn ai ngủ trên giường ai ngủ dưới đất, rõ ràng hắn là nam nhân, muốn hắn nhìn nàng ngủ trên đất là chuyện không thể nào.

Tống Tiềm nhanh chóng trải xong chăn nệm. Tiểu Ngọc mặc luôn quần áo nằm trên giường, xuyên qua màn che nhìn bộ dáng Tống Tiềm ngủ trên đất, buột miệng hỏi: "Thiên Thành, ngủ trên đất có khó chịu không?"

Tống Tiềm cười nói: "Phía dưới trải chăn nệm dày như vậy, thoải mái lắm. Trước kia lúc ta xin cơm. . . . . ." Hắn nói tới đây, đột nhiên dừng lại.

Tiểu Ngọc đoán Tống Tiềm có lẽ nhớ lại chuyện lúc hắn làm khất cái. Khi đó hắn, nhất định là lúc nào cũng màn trời chiếu đất? Cuộc sống như vậy không biết hắn làm sao có thể chịu đựng. Thân thể Tống Tiềm kể từ đó nhiễm bệnh không dứt, vẫn có chút suy yếu. Bây giờ cận thủy lâu thai* làm hàng xóm với Thích Thăng, uống thuốc hắn kê một khoảng thời gian mới từ từ khỏe lại.

*Cận thủy lâu thai: lâu đài gần nước thì được ánh trăng chiếu trước, ý nói gần quan được ban lộc đại loại như vậy.

"Lúc ta xin cơm, chịu ân huệ của rất nhiều người."

Ngoài dự liệu của Tiểu Ngọc, Tống Tiềm liền mở lời như vậy.

"Trong đám khất cái chúng ta, có một lão đầu, nói chuyện đặc biệt khôi hài. . . . . ." Tống Tiềm nói chuyện không có chút nào oán giận, ngược lại hết sức bình thản. Phải biết người trải qua chuyện như hắn, thường sẽ có hai loại phản ứng cực đoan, một là chán ghét khinh bỉ, hai là đồng tình thương hại.

Nhưng đoạn thời gian đó, thật ra cũng trải qua rất nhiều chuyện vui sướng. Có mấy lần, bọn họ dưới sự hướng dẫn của lão khất cái đi ăn trộm gà, trộm về được thì phân công hợp tác, có người nấu nước, có người nhổ

https://thuviensach.vn

lông. Lão khất cái nhàn nhã ngồi ở miếu Thành Hoàng, chỉ điểm bọn họ làm thế nào mới được món gà ăn mày chính tông. Cả đám người tranh nhau ăn, không có dầu không có muối, nhưng ăn thỏa mãn như vậy. Lúc lão khất cái chia đùi gà, lão lại len lén giấu đi, bí mật cho Tống Tiềm ăn: "Tiểu tú tài, ăn đi, thân ngươi xương nhỏ yếu. . . . . ."

Sau đó lão khất cái chết ở miếu Thành Hoàng, là bệnh chết. Lúc cha mẹ bị thủy tặc giết, Tống Tiềm cũng không rơi lệ, nhưng khoảnh khắc lão khất cái nhắm mắt, Tống Tiềm khóc.

Trong tiềm thức Tống Tiềm vẫn muốn nói với người khác chuyện cũ này, nhưng nói với ai đây. Hắn đã không còn người thân, Mục Duẫn Hà mặc dù rất quan tâm hắn, nhưng đối với vị trưởng bối này, chuyện lúc còn làm khất cái làm sao nhắc lại được. Bạn cũ tất cả không còn liên lạc, bạn mới hắn cũng không muốn nhắc lại. Cần gì?

Thật may là, hắn còn Tiểu Ngọc nguyện ý nghe hắn nói. . . . . .

Một đêm này, Tống Tiềm nói, Tiểu Ngọc nghe, lá ngô đồng ngoài cửa sổ lác đác rơi, tiếng thì thào nhỏ nhẹ trong phòng, cho đến bình minh.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Bắt Được Thủy Tặc

Trên Thiên phố người qua kẻ lại, có một cửa tiệm rất lớn, trước cửa bày đầy đủ các mặt hàng màu sắc rực rỡ, lui tới nơi đây đều là những tiểu cô nương xinh đẹp tuyệt trần. Đây chính là tiệm son phấn "Lệ Hương phường" nổi danh Lâm An .

Lệ Hương phường nổi danh từ rất sớm, trước khi Vương thất dời về phía nam thì tiệm đã có tên tuổi ở Lâm An, dĩ nhiên khi đó Lâm An chưa gọi là Lâm An. Có điều trải qua mấy chục năm sóng gió, Lệ Hương phường đã đổi rất nhiều chủ nhân, bây giờ ông chủ lớn là ai cũng không người nào rõ, chỉ biết là sau khi hắn tiếp quản, Lệ Hương phường từ một gian cửa hàng biến thành ba gian.

Buôn bán bình thường trong Lệ Hương phường đều do Nhị chưởng quỹ Lương Thăng chủ trì, điều này có chút tương tự với Tế Thế đường. Có điều Tế Thế đường an bài như vậy là bởi vì đại chưởng quỹ Bàng Nhất Hưng tập trung buôn bán chế thuốc, nên mới đem những chuyện vụn vặt như bốc thuốc xem bệnh giao cho Mạc Huệ Hương. Mà tình huống của Lệ Hương phường, không giống với Tế Thế đường. Chủ của Lệ Hương phường bởi vì thân phận khác thường, cũng không muốn lộ diện, mới giao việc buôn bán cho Lương Thăng trông coi.

Bất kể nói thế nào, Lương Thăng là một Nhị chưởng quỹ rất xứng chức, đem Lệ Hương phường buôn bán để ý chính là ngay ngắn rõ ràng phát triển không ngừng.

Nhưng Lương Thăng gần đây rất bực bội.

https://thuviensach.vn

Nguyên nhân không nói cũng hiểu, từ lúc Thanh Tâm đường kia mở ra một Mỹ Ngọc phường, hắn lo lắng không biết Thích Thăng có ý lấn sân sang đây hay không. Quả nhiên, khai trương chưa tới mấy ngày, Mỹ Ngọc phường liền bán thêm son phấn. Bây giờ tình thế đảo ngược, các tiểu nương tử đại cô nương không đến Lệ Hương phường nữa, mở miệng một tiếng "Mỹ Ngọc phấn", làm Lương Thăng chưởng quỹ tức giận gần chết!

Doanh thu trược dốc, Lương Thăng chưởng quỹ sợ bị ông chủ lớn mắng một trận xối xả.

Nhưng sau khi ông chủ nghe hắn báo cáo, ngược lại vẫn nhàn nhã như cũ, không lộ chút vẻ phiền giận gì, chỉ hời hợt nói một chữ: "Biết."

Bây giờ nghe nói Mỹ Ngọc phường bị cháy, phấn bị đốt, Lương Thăng chưởng quỹ vui vẻ khỏi cần bàn.

Ha ha, Mỹ Ngọc phường các ngươi thích chơi nổi, thử cảm giác cây cao đón gió đi?

Người hả hê về việc này, cũng không phải chỉ có Lương Thăng. Những cửa hàng son phấn nhỏ trên Thiên phố đều mừng thầm, Mỹ Ngọc phường này không biết gây thù với ai, về sau đoán chừng còn có chuyện vui để xem nữa!

--- ------ ------ ------ ------ ----

Sau ngày Mỹ Ngọc phường bị cháy, Thì Quý Phong liền tới Thanh Tâm đường.

Thích Thăng thấy Thì Quý Phong đến, cảm thấy kinh ngạc. "Thì huynh, có chuyện gì à?"

Nhìn tinh thần người này, khẳng định không phải đến khám bệnh. Chẳng lẽ nghe nói Tống gia gặp chuyện không may, nên hắn đến đây dò hỏi xem

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc có bị thương hay không?

Thích Thăng suy bụng ta ra bụng người đoán ý Thì Quý Phong, trong lòng hắn đã sớm xem Thì Quý Phong trở thành "Tình địch" luôn rồi.

Ngoài dự liệu, Thì Quý Phong tới là để báo cho hắn biết tung tích của đám thủy tặc lần trước.

Thì Quý Phong làm việc rất nghiêm túc và quán triệt, một khi muốn theo đuổi chuyện gì, tuyệt sẽ không bỏ dở nửa chừng. Hắn vẫn nhờ cậy các bậc trưởng bối xem chừng tung tích bọn thủy tặc, rốt cục mấy ngày trước cũng bắt được một tên.

Theo lời tên kia thú nhận, người liên lạc với bọn họ, là một hán tử trung niên "mặt vuông mày rậm". Thích Thăng hơi trầm ngâm, nghĩ đến người nọ có phải Nhị chưởng quỹ Mạc Huệ Hương của Tế Thế đường hay không.

"Xử trí tên thủy tặc này như thế nào?" Thì Quý Phong đang chờ câu này của Thích Thăng."Ta đã nhốt gã ở một nơi bí mật."

Thích Thăng nhìn Thì Quý Phong, trong lòng cảm khái.

Người này, vì Tiểu Ngọc làm nhiều chuyện như vậy, nhưng hắn cũng không tranh công huyền hoặc trước mặt Tiểu Ngọc. Hắn thật là kiêu ngạo. . . . .

"Gã đó là thủ lĩnh sao?" Thích Thăng hỏi.

Thì Quý Phong gật đầu."Không phải là thủ lĩnh, bắt gã tới có ích lợi gì?"

"Vậy thì xong chuyện. Bây giờ ta muốn thương lượng với Thiên Thành, chốc lát trở lại tìm ngươi?"

Thì Quý Phong nói xong chuyện, đứng dậy muốn rời đi. Lúc hắn đứng lên, Thích Thăng híp mắt lại, nhìn ra chút đầu mối.

https://thuviensach.vn

"Thì huynh, xin dừng bước!"

Thì Quý Phong hơi chậm lại, Thích Thăng tiến lên nhìn lại hắn một cái, nói: "Chân của ngươi bị thương, không nên để chậm trễ."

Lập tức không nói gì, cường thế ép Thì Quý Phong ngồi xuống ghế. Thì Quý Phong cũng không phản đối, mặc dù hắn không cho rằng bị thương là chuyện gì to tát, nhưng người ta tốt bụng xem bệnh cho hắn, hắn cũng không cần phải cậy mạnh.

Thích Thăng nhìn qua vết thương của Thì Quý Phong, nhíu mày.

"Vết thương này. . . . . Là nỏ ngắn?" Thích Thăng thử hỏi một câu, nhưng giọng nói lại khẳng định.

Mặc dù đang cùng Tiểu Ngọc hợp tác, Thích Thăng thường bị Tiểu Ngọc chế giễu là kiến thức hạn hẹp, thật ra là vì khoa da liễu ở cổ đại chỉ được coi như chuyện nhỏ nhặt, người nghiên cứu không nhiều lắm. Nhưng Thích Thăng nghiên cứu y học, tất nhiên hiểu biết nhiều hơn trình độ múa rìu qua mắt thợ của Tiểu Ngọc. Chỉ nhìn một cái, là có thể từ vết thương của Thì Quý Phong nhìn ra do nỏ ngắn tạo thành.

Thích Thăng giúp Thì Quý Phong xử lý xong vết thương, sau khi băng bó thuận miệng hỏi: "Tại sao lại bị thương ?"

Hắn vốn là cũng không trông mong ngọn núi băng này sẽ nói cho mình biết, ai ngờ Thì Quý Phong nhìn một chút, thản nhiên nói: "Giao đấu với người khác, bị thua." (chữ Phong trong tên của anh này còn có nghĩa là ngọn núi nữa)

Thích Thăng và Thì Quý Phong cũng đã giao thủ, biết thực lực Thì Quý Phong không kém, người có thể khiến hắn bị thương đoán chừng cũng là cao thủ. "Cần ta giúp gì không?"

https://thuviensach.vn

Từ lúc Thì Quý Phong giúp bọn họ tìm được dược liệu, Thích Thăng vẫn muốn tìm cơ hội trả lại ân tình này.

Thì Quý Phong cũng không khách khí, nói: "Nếu có cần, ta sẽ tới tìm ngươi."

Thích Thăng biết Thì Quý Phong là người cao ngạo, nhưng có thể để cho Thì Quý Phong mở miệng cầu viện..., có thể thấy được đối phương là một đối thủ đáng gờm. Người kia là ai?

Thì Quý Phong nhìn ra nghi ngờ của Thích Thăng, thấp giọng nói: "Lần trước ta nói đến bọn trộm đêm, còn nhớ không?"

Thích Thăng làm sao không nhớ, lần đó hắn bị Thì Quý Phong đuổi theo mấy con phố, chẳng những bị buộc ra tay đánh nhau, cuối cùng còn bị ông nội dùng gia pháp. Hắn gật đầu đáp lại, Thì Quý Phong nói tiếp: "Đám trộm đêm kia, ta đụng phải."

"A?"

Thích Thăng biến sắc.

"Bọn họ không ít người, ta và mấy người Đinh Bố Y cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với bọn họ. Không đề phòng nên bị bắn lén. . . . . Có điều, thủ lĩnh của bọn họ cũng trúng một chưởng của ta. Nếu như có người đến khám bệnh, phía sau lưng có dấu bàn tay màu hồng, tám chín phần là kẻ trộm!"

--- ------ ------ ------ ------ --------

Buổi tối chờ Tống Tiềm đi thư quán trở về, Thích Thăng tới thư phòngTống gia thương lượng chuyện bọn thủy tặc cùng với vợ chồng họ.

Tống Tiềm vẫn còn đang nghiền ngẫm, Tiểu Ngọc lên tiếng.

https://thuviensach.vn

"Thích Chi Vấn, ta nghĩ, chúng ta bắt được tên kia cũng không có tác dụng. Chỉ cần biết họ tên người này và phương thức gã giao dịch với Mạc Huệ Hương là được, rồi cứ thả người đi."

"Tại sao?" Thích Thăng hỏi." Chúng ta có thể đến phu nha Lâm An cáo trạng Bàng Nhất Hưng, có tên thủy tặc này làm nhân chứng, ta không tin lão có thể phủi sạch tội!"

Tiểu Ngọc thở dài. Thích Thăng dù sao vẫn còn chút háo thắng, Bàng Nhất Hưng hại hắn, hắn nhất định phản kích lại. Nhưng chuyện thương trường, làm sao có thể nhanh chóng giải quyết thù hận?

"Nếu lật đổ lão cáo già Bàng Nhất Hưng, chẳng những chúng ta không có chỗ tốt, phiền toái sẽ lại lớn hơn." Tiểu Ngọc nhíu mày, sắp xếp từ ngữ, trước cái nhìn soi mói của hai nam tử, nói tiếp:

"Bàng Nhất Hưng rất bá đạo, lão có thể ngăn chặn các lộ tuyến ở y giới Lâm An, không để cho người khác vượt mặt. Kiểu hành nghề độc chiếm như vậy, có chỗ xấu, cũng có chỗ tốt. Ngươi không thể phủ nhận chính vì có một đầu lĩnh như vậy tồn tại, y giới Lâm An mới có thể giữ vững trạng thái sóng yên gió lặng như bây giờ."

Tống Tiềm đã bắt đầu hiểu được: "Nàng nói, nếu lật đổ Bàng Nhất Hưng, y giới Lâm An sẽ lâm vào hỗn loạn?"

"Không sai. Một lão đại đột nhiên ngã xuống, bọn đàn em đầu tiên sẽ làm gì? Đương nhiên là tranh nhau xem ai sẽ lên làm lão đại. Nếu như chúng ta từ từ phát triển thay thế được Bàng Nhất Hưng, ai làm gì chúng ta cũng không lo, nhưng bây giờ chúng ta căn cơ chưa ổn, lập tức chém ngã gốc cây lớn như Tế Thế đường, vậy chúng ta sẽ trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích."

Thích Thăng cũng đã hiểu ý Tiểu Ngọc. Nàng đang tính lấy chuyện thủy tặc uy hiếp Bàng Nhất Hưng không được gây phiền toái cho Thanh Tâm

https://thuviensach.vn

đường nữa, nhưng cũng muốn giữ lại chiêu bài Tế Thế đường này làm bia cho họ che mưa chắn gió.

Thích Thăng vẫn còn có chút không cam lòng: "Vậy trước kia lão bắt chước chúng ta làm Mỹ Ngọc dược cao, lại tìm người tới phá Mỹ Ngọc phường. . . . . Những chuyện này có tính không?"

"Những thứ này đều là chuyện nhỏ. . . . . ."

Tiểu Ngọc khẽ cười, nhớ tới một câu nói.

"Trên thương trường, không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. . . . . Hai người nói có đúng hay không?"

--- ------ ------ ------ ------ --------

Sau nửa đêm, trời ngày càng trở lạnh.

Tiểu Ngọc cũng không còn tới phòng Tống Tiềm ngủ nhờ nữa, nàng tới ngủ chung với Huệ nương. Dù sao giường cũng lớn, hai người ngủ còn dư dả. Huệ nương rất ngốc, cũng sẽ không hỏi vì sao lão gia và phu nhân không ngủ chung, có lẽ là do bệnh của lão gia chưa khỏi? Gần đây vẫn còn đang uống thuốc do Thích đại phu kê đơn.

Tiểu Ngọc có Huệ nương ngủ chung, cũng coi như yên ổn.

Mà ở thành bên kia, một tòa tòa nhà lớn trong, có người vẫn còn không ngủ.

Trong trướng hồng rung động kịch liệt cuối cùng cũng dừng lại, có tiếng thở dài thỏa mãn của con gái truyền ra từ chăn gấm, âm thanh kia tựa tơ lụa mềm nhẫn động lòng người.

Một bàn tay ngọc trắng muốt đưa ra bên ngoài trướng, chợt bị một bàn tay thô đen bắt lấy, kéo về trong màn.

https://thuviensach.vn

"Nàng không sợ lạnh sao?" Giọng nam nhân rất trầm thấp.

"Chính là muốn chàng đau lòng ta. . . . . ." Nàng kia cười ha ha, giọng dần dần nhỏ lại, sau đó biến thành tiếng thở dốc tinh tế: "Không. . . . . Không được nữa. Chàng bị thương, yên ổn một chút cho ta."

Nam tử kia nghe được hai chữ "Bị thương", hừ một tiếng.

"Tiểu tử kia không biết là công phu gì. . . . . Một chưởng này đánh không nhẹ, ta đã lâu rồi không gặp đối thủ như vậy. Thật muốn cùng hắn chơi đùa một phen!"

Tiếng cô gái yêu kiều mắng: "Chàng tỉnh lại đi, lúc nào cũng làm người ta lo lắng. Hôm trước tại sao âm thầm chạy đi phóng hỏa?"

"Ta còn không phải là vì nàng? Nếu không phải sợ buổi tối ra ngoài gặp bọn tuần kiểm kia, sẽ không chỉ đốt hai gian phòng mà thôi. Chờ trận phong ba này tạm lắng, ta lại ra tay. . . . . Hay đem cả nhà Tống gia giết hết?"

"Được, qua ít ngày hãy nói. Chàng đứng lên cho ta nhìn vết thương sau lưng ra sao rồi?"

Sau một loạt tiếng động sột soạt, cô gái phủ thêm áo khoác vén màn đi xuống giường, cầm mồi lửa đốt nến trong phòng.

Ánh lửa dần dần sáng lên, khuôn mặt cô gái đỏ hồng.

"Thảo Nhi, nàng còn ở ngoài lạnh lắm biết không? Mau vào!"

"Tới liền. . . . . ."

Cô gái được gọi Thảo Nhi cầm nến đến bên giường xem vết thương cho nam tử, đôi mày xin đẹp nhíu lại.

https://thuviensach.vn

"Bỉnh ca, xem ra thuốc của Tế Thế đường hiệu quả cũng bình thường. Sáng mai ta đến y quán khác mua thuốc."

Bỉnh ca kia nói: "Không cần, người của nàng cũng không tiện sai sử. Ta tránh ở chỗ nàng mãi cũng không tốt, cũng nên đổi chỗ khác thôi, tránh liên lụy nàng."

Thảo Nhi sâu kín thở dài một tiếng: "Giữa chúng ta, còn nói đến hai chữ liên lụy làm chi?"

Hai người nắm tay thật chặt, ôm chầm lấy nhau.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Tiệc Rượu

Mỹ Ngọc phường bị cháy, người hả hê không ít, người sinh lòng nghi ngờ cũng rất nhiều. Những người sau thường là một số đại phu không quá nổi danh ở Lâm An và một số y quán muốn giành việc làm ăn với Tế Thế đường, họ đang lo nếu Thanh Tâm đường từ đó sợ Bàng Nhất Hưng, vậy bọn họ chẳng phải không được làm ngư ông đắc lợi?

Nhưng từ lúc nghe nói đêm qua ông chủ của Tế Thế đường và Thanh Tâm đường cùng ngồi uống rượu trong Vạn Tử lâu, những người này rốt cục cũng cảm thấy buôn bán nhà mình hết hi vọng!

Vốn còn muốn thừa dịp bọn họ đánh nhau thừa sống thiếu chết mà vớt vát chút cháo, tại sao hai bên nước lửa không dung này lại ngồi chung bàn vậy?

Người mời là Thích Thăng. Bàng Nhất Hưng vốn không muốn dự tiệc, nhưng nhìn Điền Tiểu Bảo đưa một phong thư, sắc mặt lão nhất thời biến đổi, lập tức chuẩn bị tham dự hội nghị. Lão dẫn theo Nhị chưởng quỹ Mạc Huệ Hương của Tế Thế đường và con trai lớn của mình là Bàng Kiến, mà bên Thích Thăng, chỉ có Tống Tiềm đi theo.

Tiểu Ngọc là nữ quyến, tất nhiên không tiện ra mặt.

Bọn họ trong sương phòng của Vạn Tử lâu bí mật bàn bạc hai canh giờ, không ai biết bọn họ nói những gì, chỉ bảo tiểu nhị dọn rượu thịt lên bàn rồi đóng của phòng. Ngay cả tiểu nhị tới châm trà cũng không cho vào.

https://thuviensach.vn

Hai canh giờ sau, mấy người rời đi. Theo lời của tiểu nhị, vị đại quan nhân kia mặt đen như than, còn hai vị thư sinh trẻ tuổi thì mặt như gió xuân.

Bàng Nhất Hưng không thể lựa chọn, chỉ có thể thỏa hiệp. Lúc Thích Thăng nói hắn bắt được thủ lĩnh đám thủy tặc, Bàng Nhất Hưng cũng biết, ván cờ này, mình không thể chơi tiếp nữa. Hoặc là phá tan tành, hoặc là tạm thời hòa hoãn. Muốn trở mình đuổi tận giết tuyệt đối thủ, chỉ có thể là mơ tưởng hảo huyền.

Điều kiện của Thích Thăng rất đơn giản: chỉ cần Bàng Nhất Hưng ông đừng cản ta và Mỹ Ngọc phường buôn bán là được, ta sẽ làm ăn bằng bản lĩnh của mình. Tế Thế đường của ông người đông thế mạnh, mời mười mấy danh y ngồi xem bệnh, Thanh Tâm đường của ta cũng sẽ không tranh giành chuyện này.

Thích Thăng nói dễ dàng, Bàng Nhất Hưng lại khó chịu như bị cắt thịt. Thích Thăng một khi làm nên chuyện buôn bán dược liệu, bản thân mình không biết sẽ tổn thất bao nhiêu!

Nhưng Thích Thăng cũng nói: "Ông chủ Bàng, ta tin tưởng, lửa mấy ngày trước không phải là ông đốt."

Bàng Nhất Hưng vô cùng kinh ngạc. Đương nhiên lão biết mình không làm, nhưng Thích Thăng có thể nhìn ra, cũng không dễ dàng. Lão nhìn Tống Tiềm ngồi im lặng bên cạnh Thích Thăng, người này chính là chủ nhân Mỹ Ngọc phường? Gương mặt thư sinh, hoàn toàn không có tố chất khôn khéo của thương nhân. Nghe nói hắn là học viên của thư quán nào đó. . . . . Vậy tương lai không chừng sẽ là người làm quan, cũng không tiện đắc tội.

Thôi thôi! Bàng Nhất Hưng nhiều năm qua hết sức duy trì địa vị “Không bán hai giá” ở y giới Lâm An, đến cuối cùng lại để hai tên vãn bối nắm

https://thuviensach.vn

thóp.

Song phương cứ như vậy đạt thành hiệp nghị "Bất chiến".

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ----

Tiểu Ngọc cũng không vì đám cháy mà ngừng kinh doanh Mỹ Ngọc phường, nàng vội thúc giục các công nhân nhanh chóng chế tạo xong lượng son phấn cần thiết. Trời ngày càng lạnh rồi, hoa sẽ tàn, đến lúc đó nguyên liệu làm son phấn chắc chắn sẽ khan hiếm, haizz. . . . . Vấn đề này, rất khó giải quyết nha! Chỉ có thể nhanh chóng tích trữ hàng thôi.

Mỗi ngày, Văn Quyên tiểu muội muội lo hết việc ở tiệm hoa sẽ tới giúp một tay. Cô với hoa có một cảm giác gần gũi bẩm sinh, cho dù loài hoa khó chăm sóc cách mấy, vào tay cô thì cũng sẽ khoe sắc rực rỡ muôn màu.

Bận rộn thì bận rộn, nhưng Tiểu Ngọc cũng không quên hung thủ phóng hỏa. Nàng lại mời thêm hai hộ viện, cùng với bọn người Ngưu Bưu thay phiên gác đêm, tuy rằng thân thủ của bọn họ chắc sẽ kém hơn cao thủ kia, nhưng có người canh gác dù sao cũng tốt hơn là cả nhà đi ngủ mặc cho người ta chém giết.

Nhưng mà, ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, cứ đề phòng như vậy cũng không phải kế sách lâu dài. Làm sao mới dụ được người này ra đây?

Tống Tiềm nói rất hay: "Chúng ta muốn tìm, không phải là người phóng hỏa, mà là người sau lưng hắn."

Mỹ Ngọc phường thật ra đã gây thù chuốc oán với ai đây?

Tống Tiềm, Thích Thăng và Thì Quý Phong đã từng bàn bạc, cho ra kết luận là: tuyệt đối không phải nhằm vào Thích gia. Nhưng nếu là kẻ thù của Tống Tiềm, một thư sinh như hắn đi đâu chuốc oán? Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn đem hiềm nghi đếm chỗ "Mỹ Ngọc son phấn".

https://thuviensach.vn

"Có phải là những chủ tiệm bán son phấn?" Tiểu Ngọc nói.

Tống Tiềm gật đầu: "Bọn họ đều cho là như thế. Nhưng cửa hàng son phấn ở Lâm An, tất cả lớn nhỏ cũng có mấy chục nhà, làm thế nào điều tra?"

Tiểu Ngọc cũng rất đau đầu. Đột nhiên nàng nảy ra một ý, nói: "Người kia là cao thủ, đúng không?"

"Đúng vậy, Chi Vấn nói như vậy. Sau đó Quý Phong cũng giao đấu, hắn cũng nói người này không đơn giản."

"Vậy thì đúng rồi. Cao thủ chân chính, sẽ rất khó chịu sự điều khiển của người khác. Chàng cảm thấy những cửa hàng bình thường có thể thuê được hắn sao?"

Tống Tiềm hiểu ra: "Đó chính là nói. . . . . Những tiệm lớn khả nghi nhất."

Tiểu Ngọc cũng là từ chuyện Bàng Nhất Hưng thuê thủy tặc mà nghĩ ra. Theo tên thủy tặc kia nói, Bàng Nhất Hưng cho bọn họ rất nhiều thứ tốt, đủ cho bọn họ về quê sống khá giả qua ngày. Thuê hung phạm, không phải chuyện dễ dàng như vậy, không có món tiền lớn thì ai muốn bán mạng vì ngươi?

Thích Thăng rất tán thành cách nói này.

"Vừa đúng, Quý Phong mời ta cùng hắn đi tuần tra với đội tuần kiểm, nhân đó ta sẽ theo dõi tình huống một số cửa hàng son phấn lớn."

Lúc Thích Thăng nói với Tiểu Ngọc chuyện này, Tiểu Ngọc có chút kinh ngạc. Thích Thăng và Thì Quý Phong không phải là không thể ngồi chung bàn sao? Bây giờ còn thân thiết như vậy nữa? Tình bạn giữa các bé trai thật là kì lạ nha.

https://thuviensach.vn

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------

Muốn một người học võ không dùng võ là rất khó, Thích Thăng cũng không ngoại lệ. Hắn không dám gạt tổ phụ đi tuần đêm, chỉ có thể cầu xin tổ phụ. Thích Tổ Thân yên lặng hồi lâu, thở dài một tiếng nói: "Con thật sự muốn đi?"

"Tổ phụ, nam nhi hà bất đái Ngô câu, câu thơ này không phải người dạy con sao? Từ nhỏ phụ thân dạy con tập võ, người cũng chưa từng ngăn cản, sao bây giờ lại không cho con động thủ với người khác?"

Thích Tổ Thân lại càng trầm mặc.

Đứa cháu này bẩm sinh là kỳ tài tập võ. Từ lúc nó hiểu chuyện, Thích Tổ Thân và Thích Phong đã đưa nó đến Trúc Lâm thư quán đi học, hi vọng nó có thể đi theo con đường nho sĩ, tránh xa giang hồ hỗn loạn, không nghĩ rằng nó lại quay về con đường đó.

--- ------ ------ ---------làm phiền chút xíu---- ------ ------ ------ ------ ----------

Nam Viên Thập Tam Thủ Kỳ Ngũ

Nguyên tác: Lý Hạ

南園十三首

其五

李賀

男兒何不帶吳鉤

收取關山五十州

https://thuviensach.vn

諸君暫上凌煙閣

若個書生萬戶侯

Nam Viên thập tam thủ

kỳ ngũ

Lý Hạ

Nam nhi hà bất đái Ngô câu

Thu thủ quan san ngũ thập châu

Chư quân tạm thướng Lăng yên các

Nhược cá thư sinh vạn hộ hầu

Chú thích: 1/ Nam viên, là vườn nhỏ để đọc sách, ở phía nam trong nhà của tác giả, tại hẻm núi Xương Cốc, huyện Phúc Xương (nay là huyện Nghi Dương), tỉnh Hà Nam. Sau khi từ quan [rất nhỏ], ông về đây làm 13 bài này. 2/ Ngô câu, nói riêng là tên bảo kiếm của vua Ngô Hạp Lư thời Xuân Thu, nói chung là kiếm tốt do đất Ngô cũ sản xuất. 3/ Lăng yên các, là môt tòa lầu cao, do vua Đường Thái tông cho xây tại kinh thành Trường An để vinh danh 24 vị khai quốc công thần.

--Dịch nghĩa: --

Mười Ba Bài Vịnh Vườn Nam

Bài năm

Là thân trai sao lại không đeo kiếm Ngô câu ?

Đặng lấy lại 50 châu [đang bị quân Phiên tạm chiếm].

https://thuviensach.vn

Các ông hãy thử leo lên gác Lăng yên,

xem có thư sinh nào được phong tước hầu hưởng lộc vạn nhà không ?

--Bản dịch của Nguyễn Minh--

Làm trai phải mang Ngô câu kiếm

Lấy lại châu giặc chiếm năm mươi

Lăng yên gác bạn ghé coi

Tước hầu nào có cho người thư sinh !

--Bản dịch của Nguyễn phước Hậu--

Thân trai chẳng giắt kiếm Ngô câu

Thu lại giang sơn năm chục châu.

Leo thử gác Lăng ông thấy đó

Thư sinh nào được tặng phong hầu.

Nguồn: hoasontrang.us

--- ------ ------ ------ -----mời mọi người đọc tiếp---- ------ ------ ------ ---

Thích Tổ Thân già rồi. Thích Thăng động võ một lần, ông ngăn cản một lần, nhưng ông có thể ngăn cản được bao nhiêu lần nữa? Thích Tổ Thân nhìn cháu nội tinh anh trước mắt, trái tim không khỏi mềm nhũn, nói: "Con muốn đi cũng được."

Thích Thăng nghe tổ phụ cho phép, không khỏi mừng rỡ.

https://thuviensach.vn

Thích Tổ Thân nói tiếp: "Con có thể giúp đỡ tuần kiểm tuần tra, không được tự tiện ra tay, càng không thể đả thương mạng người. Biết không?"

Thích Thăng gật đầu liên tục.

--- ------ ------ ------ ------ -------

Tuần kiểm Lâm An Chung Bố Y và Thì Quý Phong giống nhau, đều là hậu nhân nhà võ tướng. Nhưng phụ thân Chung Bố Y địa vị không cao, chỉ là một tướng quân nho nhỏ, Chung Bố Y là con trai thứ ba của Chung gia, cũng chỉ có thể làm một tuần kiểm, muốn vào triều đình là không thể nào, trừ phi hắn tham gia khoa cử. (mấy chương trước bạn Dịch là Đinh Bố Y, giờ sửa lại là Chung Bố Y nhé ^^)

"Muốn ta đi học, còn không bằng đánh ta một trận!"

Lúc mười tuổi Chung Bố Y đã nói như vậy. Chung phụ nhìn tiểu tử hoàn toàn được di truyền tính tình của mình, bất đắc dĩ ném hắn cho đám võ sư hộ viện, để hắn học công phu quyền cước.

Có điều tuy Chung Bố Y nói không thích viết văn, nhưng lại có giao tình rất tốt với Thì Quý Phong vô cùng thích đọc sách. Lần này gặp phải đại án trộm đêm, hắn không chút nghĩ ngợi đã nhờ Thì Quý Phong giúp đỡ.

Theo như hắn nói: "Bạn bè chính là cùng chung hoạn nạn! Lão Tử gặp nạn, ngươi sao có thể chạy?"

Thích Thăng và Chung Bố Y lần đầu tiên gặp mặt cũng rất hợp ý, điều này khác xa ấn tượng của hắn với Thì Quý Phong. Chung Bố Y vừa nhìn Thích Thăng thân thủ không tệ, vui mừng quá đỗi.

"Ha ha, Quý Phong, từ đâu tìm được người như vậy?" Chung Bố Y dùng lực vỗ mạnh sống lưng Thì Quý Phong, rất hào khí.

https://thuviensach.vn

Thì Quý Phong và Thích Thăng giả công làm tư, mượn danh nghĩa tuần tra lén theo dõi toàn bộ thành Lâm An, bao gồm Lệ Hương phường cũng nhìn qua một lần, nhưng chưa tìm ra manh mối gì.

"Ai. . . . . Phiền chết, như thế này bao giờ mới bắt được đây?"

Thích Thăng và Thì Quý Phong ngồi trên một gác chuông, quan sát thành Lâm An. Từ nơi góc độ này nhìn xuống, nửa thành Lâm An thu hết vào tầm mắt.

Thì Quý Phong không nói một lời, trong lòng cũng đang nghĩ tới vấn đề này.

Đột nhiên xa xa có bóng người băng qua mấy nóc nhà, hướng tới thành nam.

Hai người liếc nhau một cái, cũng không nói chuyện mà nhanh chóng đuổi theo. Người nọ công lực bình thường, đi cũng không nhanh, cũng không phát hiện có người theo dõi phía sau.

Người nọ một đường ra khỏi thành, đi tới một ngôi miếu hoang, quay đầu lại nhìn quanh mấy cái, cũng không nhìn thấy hai người đang núp trong bóng tối.

Thấy hắn vào miếu nhỏ, hai người đề khí tung người lên đỉnh miếu, từ chỗ ngói bể âm thầm nhìn xuống, bên trong cái gì cũng không nhìn thấy.

Một giọng đàn ông trầm thấp truyền tới: "Tiểu Mã Nhi, sao ngươi lại tới đây?"

"Bỉnh ca, gần đây canh gác thật cẩn mật. Huynh xem lần trước chúng ta gặp chính là tiểu tử kia. . . . . Bỉnh ca, vết thương trên lưng huynh có tốt lên chút nào không?" Người bị gọi là "Tiểu Mã Nhi", chính là người vừa rồi bọn họ theo dõi.

https://thuviensach.vn

Thì Quý Phong nghe được những lời này, trên người chấn động. Người đàn ông này chẳng lẽ chính là đạo tặc lần trước bị mình đả thương?

Bỉnh ca kia cắt đứt lời hắn nói: "Lề mề! Được rồi, giao cho ngươi một chuyện quan trọng."

Hai người lên tinh thần nghe hắn muốn nói gì.

Tiểu Mã Nhi nói: "Bỉnh ca chỉ cần dặn dò! Các huynh đệ nhịn đã lâu, cũng sắp không nhịn nổi nữa, có chuyện gì làm cũng rất tốt."

Bỉnh ca chê cười một tiếng, nói: "Đám khỉ con các ngươi. Nói cho ngươi biết, lần này ta cho ngươi đi tìm nhà người ta, bên trong nhất định có không ít đồ tốt. Nghe nói gia đình hắn, mỗi ngày doanh thu tới vài trăm quan. Các ngươi dẫn thêm mười mấy người cho ta, quét sạch nhà hắn già trẻ lớn bé, không chừa một mống!"

"A?" Tiểu Mã Nhi tham tiền, cũng không phải chưa từng giết người, có điều án diệt môn thì ít người bình thường dám làm."Một người cũng không còn ạ?"

"Không cần nhiều lời! Nhất là hai vợ chồng chủ nhà kia, nhất định phải đầu rơi máu chảy cho ta!"

Tiểu Mã nhi cắn răng nói: "Được rồi, huynh nói một nhà thì một nhà, ngày mai ta sẽ mang theo các huynh đệ đi!" Bỉnh ca nổi tiếng ác độc, nếu không làm theo lời hắn, sợ là sau này mình sẽ không thể sống yên ổn.

"Vậy thì. . . . . gia đình kia, ở trong hẻm nào."

Lúc nghe được "Trong hẻm nào", thì thân thể Thích Thăng và Thì Quý Phong đều cứng đờ, chẳng lẽ. . . . . .

"Cùng con hẻm, Mỹ Ngọc phường, Tống gia!"

https://thuviensach.vn

Quả nhiên!

Hai người trên mái nhà vô cùng khiếp sợ, hô hấp dồn dập, bị Bỉnh ca trong nhà phát hiện.

"Người nào trên mái nhà!"

Bỉnh ca hét lớn một tiếng, xông thẳng lên mái nhà!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Chuyện Xưa Trong Mộng

Tiển Bỉnh đi một bước ho ra một ngụm máu tươi.

Tối nay hai tiểu tử này, có một người lưu lại kí hiệu trên người mình. Không biết bọn họ sao lại nhằm vào mình? Hay là Tiểu Mã Nhi không cẩn thận, bị người ta theo dõi.

Hai người kia võ công tuy cao, nhưng không thể so với giang hồ liều mạng như hắn. Hắn liều mạng bị thương, bắn mười phát nỏ, cuối cùng tạm thời bức lui bọn họ, một đường chạy về chỗ ẩn náu.

Thật ra hắn không muốn trở lại. Nếu bị người ta đuổi theo, hắn đến đó sẽ bại lộ, tất nhiên sẽ liên lụy đến Thảo Nhi. Nhưng nếu hắn một đi không trở lại, Thảo Nhi không biết sẽ lo lắng đến đâu!

"Khụ Khụ. . . . . ." Tiển Bỉnh lại khạc ra một ngụm máu tươi.

Bây giờ trời sắp sáng, không biết Thảo Nhi có phải đang sốt ruột hay không?

Hắn nhẹ men theo đường cũ trở về nơi ẩn náu, thì thấy một cô gái mềm mại đáng yêu ra đón.

"Bỉnh ca, sao chàng đi lâu như vậy. . . . . Chàng hộc máu!" Nàng kia vốn đang lo lắng sắc mặt nhất thời trắng bệch, đỡ Tiển Bỉnh đến giường ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

"Thảo Nhi . . . . . Đừng lo lắng. . . . . Không chết được. . . . . ." Tiển Bỉnh nhắm mắt lại, hơi thở yếu ớt.

Thảo Nhi biết hắn đang từ từ điều khí, cũng không dám bắt chuyện với hắn, chỉ có thể một mình lo lắng.

Tiển Bỉnh lại mở mắt, miễn cưỡng cười một tiếng: "Đem Hóa ứ đan lần trước còn dư đến đây."

Thảo Nhi cuống quýt đi tìm thuốc, Tiển Bỉnh uống thuốc, nói: "Ta ngủ một chút, nàng đi đi."

Thảo Nhi nói: "Ta không đi, ta phải ở đây chăm sóc chàng."

Tiển Bỉnh cũng mệt mỏi, không cố ép Thảo Nhi, ngã xuống giường ngủ mất.

Lúc ngủ cũng không an ổn.

Hắn giống như lại mơ thấy lúc mình bảy tám tuổi. Đó là tại quê nhà, hắn cưỡi trên lưng con trâu già, thổi sáo cho Thảo Nhi nghe. Thảo Nhi mới năm sáu tuổi, búi hai búi tóc tròn, rất đáng yêu.

Khi đó, hắn làm tiểu mục đồng chăn trâu cho người ta, Thảo Nhi là con dâu nuôi từ bé của nhà đó.

Cảnh trong mơ vừa chuyển.

Hắn đang ở trong chuồng trâu, chạng vạng hôm đó dắt trâu về, nghe trong chuồng trâu có tiếng khóc hu hu, hình như là tiếng của Thảo Nhi? Hắn vội vả chạy vào, nhìn thấy lão gia đang lôi kéo nàng muốn làm chuyện cầm thú. Máu nóng dâng tràn, hắn cầm lấy lưỡi hái cắt cỏ gần đó, một đao chém xuống đoạt tính mạng lão già kia.

Năm đó hắn mười ba tuổi.

https://thuviensach.vn

Thảo Nhi bị tình cảnh trước mắt làm sợ ngây người, hắn ngược lại rất bình tĩnh. Hắn nhớ hắn nói với Thảo Nhi, mau quay lại nhà lớn, gặp chuyện gì cũng nói không biết. Sau khi Thảo Nhi đi rồi, hắn ném lưỡi hái xuống, từ đó lưu lạc thiên nhai.

Chuyện cũ tái hiện lại trong mơ, như thật như giả làm hắn không phân biệt rõ. Hắn phiêu bạc lên Thanh Phong lĩnh, dựa vào bản tính liều mạng không sợ chết, lại thêm có tay chân bên trong, giết chết trại chủ chiếm đoạt địa bàn, rồi bị quan binh truy đuổi tiếp tục lẫn trốn. . . . . Hắn một đường chạy mãi, chạy mãi. . . . . .

Tiển Bỉnh chợt mở mắt, cảm thấy trên người đều là mồ hôi lạnh, ngực đau nhức.

Hắn cố nhịn đau ngồi dậy, thấy Thảo Nhi vẫn ngồi cạnh giường, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh như thường ngày.

"Bỉnh ca, tỉnh rồi? Ăn miếng cháo đi. Ta vừa bảo người mua cho chàng mấy hộp Hóa ứ đan của Thanh Tâm đường, thuốc của hắn so với Tế Thế đường tốt hơn."

"Ừ. . . . . Thanh Tâm đường? Ha ha, chúng ta còn chuẩn bị đi diệt bọn họ đó. Bây giờ là giờ gì?"

Tiển Bỉnh cười giòn, vẫn đứng dậy ăn cháo rồi uống thuốc.

"Chàng ngủ một ngày, bây giờ cũng gần tối rồi. Ta không muốn chàng làm lớn chuyện như vậy. . . . . Coi như hết, bây giờ canh phòng nghiêm ngặc, cũng nên thả một con ngựa cho bên Mỹ Ngọc phường đi. Hôm qua chàng bị ai chặn đánh?"

"Là tuần kiểm Lâm An. Có một tiểu tử, đánh một chưởng lên lưng ta. Không nghĩ rằng tuần kiểm Lâm An còn có cao thủ như vậy!" Tiển Bỉnh cũng không biết đối thủ đêm qua là viện binh tạm thời của tuần kiểm Lâm

https://thuviensach.vn

An, càng không biết một người trong đó là đại phu Thích Thăng của Thanh Tâm đường.

"Tối hôm qua ta chạy, Tiểu Mã Nhi chưa chắc thân thủ được như ta. Hi vọng hắn không bị người ta bắt ." Tiển Bỉnh lo lắng nhất chính là cái này.

Thảo Nhi thở dài: "Bỉnh ca. . . . . Sớm biết như vậy, ta đã không đem chuyện Tống gia nói cho chàng biết. Chàng cũng thật tình, không nói với ta một tiếng đã chạy đến Tống gia phóng hỏa, còn gọi người đi giết nhà bọn họ. Nhìn đi, còn không phải là hại chính chàng? Cứ xem thương thế của chàng. . . . . Chàng luôn không nghe lời của ta!"

Tiển Bỉnh vươn cánh tay kéo Thảo Nhi lại: "Ta bị thương đã quen, không đáng lo. Ai nói ta không nghe lời của nàng?"

Thảo Nhi lườm hắn một cái: "Vậy lần trước ta khuyên chàng, không phải quan phủ đang chiêu an chàng sao? Chàng hãy đi đi. Cần gì phải tiếp tục cuộc sống mỗi ngày lưỡi đao liếm máu, lo lắng đề phòng."

Tiển Bỉnh lắc đầu: "Nàng cho rằng cuộc sống chiêu an tốt hơn? Thủ hạ của ta lại không nhiều lắm, nếu sơn trại vẫn còn trên tay ta, nói không chừng còn có thể phong làm tướng quân. Hơn nữa, ta cũng không quen cuộc sống dân thường. Chỉ là. . . . . ."

"Chỉ là cái gì?"

Tiển Bỉnh nhìn Thảo Nhi, ánh mắt đột nhiên trở nên rất dịu dàng: "Ta không muốn để nàng lo lắng. Ta đồng ý với nàng, chỉ cần đám huynh đệ dàn xếp ổn thỏa, ta sẽ không làm nghề này nữa, giúp nàng làm ăn, có được hay không?"

Thảo Nhi nghe vậy vui mừng: "Thật sao? Vậy ta đem chức chưởng quỹ nhường lại cho chàng, hì hì."

https://thuviensach.vn

Tiển Bỉnh nhìn bộ dạng vui vẻ của Thảo Nhi, cũng cười ."Ta chỉ là người thô kệch, nàng để ta đi bán son phấn, cũng thật là. . . . . ."

Thảo Nhi đang muốn nói chuyện, ngoài cửa phòng đã vang lên tiếng của nha hoàn thiếp thân Tiểu Tình:

"Quan Quan cô nương, đèn đã lên rồi, chuẩn bị mở cửa đón khách, người xem. . . . . ."

"Biết rồi, tới ngay."

Thảo Nhi —— cũng chính là bà chủ Quan Quan của Cúc Uyển, chân thành đứng dậy, hôn nhẹ lên trán Tiển Bỉnh. "Bỉnh ca, dưỡng thương cho tốt, tối nay ta lại tới thăm chàng!"

Quan Quan đi ra cửa phòng. Khi cửa phòng vừa khép, nhu tình trên mặt nàng thoáng chốc biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là chiêu bài nụ cười điềm mỹ của nàng, rất mê người, cũng rất lạnh lùng.

--- ------ ------ ------ ---------

Đúng như Tiển Bỉnh chỗ lo lắng, Tiểu Mã Nhi bị Thì Quý Phong bắt được .

Bằng thủ đoạn tra khảo của Chung Bố Y, Tiểu Mã Nhi quả nhiên rất không có nghĩa khí liền đem Tiển Bỉnh khai ra. Nhưng gã cũng không biết Tiển Bỉnh đang trốn chỗ nào, bọn họ trước giờ vẫn liên lạc bằng ám hiệu rồi tới nơi hội họp.

"Tiển Bỉnh? Chính là Thanh Phong trại chủ bị triều đình tiễu trừ?"

Thì Quý Phong rành rẽ chuyện giang hồ hơn Chung Bố Y.

Theo Tiểu Mã Nhi nói, gần đây Tiển Bỉnh chuẩn bị một chuyện làm ăn lớn ở Lâm An, thủ hạ của hắn phần lớn là những người trốn ra từ Thanh

https://thuviensach.vn

Phong trại đi theo hắn, Tiểu Mã Nhi cũng là một thành viên trong đó.

"Tại sao Tiển Bỉnh lại muốn giết người Tống gia?"

Thì Quý Phong không nghĩ ra.

Một tên đạo tặc ngoại lai, có thể có thâm thù đại hận gì với Tống gia chứ? Hơn nữa nghe khẩu khí của hắn, cũng không phải là vì tiền. . . . . .

"Chỉ có chờ bắt được hắn mới biết!"

Thì Quý Phong biết Tiển Bỉnh trúng mấy chưởng của mình, thương thế nhất định không nhẹ, chạy không xa. Hắn sẽ núp ở đâu trong thành Lâm An đây?

--- ------ ------ ------ -------

Lúc Thì Quý Phong và Thích Thăng thức trắng đêm bôn ba khắp nơi, Tiểu Ngọc cũng đang ngẩn người.

Tiểu Ngọc ghét nhất chính là cảm giác bất lực này.

Biết rất rõ có người muốn gây bất lợi cho mình, nhưng nàng lại chẳng có cách nào, chỉ có thể chờ người khác mang tin tức về. Kẻ địch của mình, mình cũng không có sức đối phó, điều này làm cho nàng vô cùng uể oải.

Nhưng mà nàng biết làm gì chứ?

Trước lúc xuyên qua, nàng chỉ là một giáo sư bình thường. Sau khi xuyên qua, nàng là một tiểu nha đầu bình thường.

Nàng không có Bàn Tay Vàng của nữ chủ, cũng không có Linh Lung Tâm biết trước mọi việc, càng không có siêu năng lực dời non lấp bể. May mà nàng còn có một trượng phu yên lặng ủng hộ mình, nếu không, ở thế

https://thuviensach.vn

giới nam tôn nữ ti này, chỗ nào nàng cũng không được đi, chỉ cần ở nhà sinh con là được.

"Phu nhân, người còn đứng đó làm gì nha? Bên ngoài có rất nhiều khách nữ, chỉ định muốn người ra tiếp đón." Thủy Thanh Vân vội vã trở lại nhà sau, nhìn thấy Tiểu Ngọc đứng trong sân nhìn trời ngẩng người, không khỏi tò mò.

"Ừ? A, khách tới ư, ta liền đi ra ngoài."

Sắc mặt Tiểu Ngọc vẫn còn chút lạnh lùng, Thủy Thanh Vân hỏi: "Phu nhân, người không khỏe?"

"Không phải. . . . . ." Tiểu Ngọc khẽ thở dài, "Ta chỉ cảm giác mình rất vô dụng."

Thủy Thanh Vân thất kinh: "Phu nhân, sao người lại nghĩ như vậy?"

Tiểu Ngọc nhìn Thủy Thanh Vân: "Tiểu nha đầu ngươi nói lớn vậy làm gì."

"Phu nhân, người đừng tự xem thường mình. Người nhìn toàn thành Lâm An, trừ Lệ Hương phường, không phải Mỹ Ngọc phường của chúng ta buôn bán đắt nhất sao, phu nhân còn nói mình vô dụng? Vậy chúng tôi càng không có đất dung thân rồi."

Nghe Thủy Thanh Vân líu ríu nói chuyện, Tiểu Ngọc cuối cùng cũng cười cười: "Ngươi đừng nịnh nọt ta, ta sẽ không vì chuyện này mà tăng tiền công đâu!"

"Người nói gì vậy, ta đây không phải nịnh hót. . . . . ." Thủy Thanh Vân nhìn thấy phu nhân cười, trong lòng cũng rất vui vẻ. Nói thật, vừa rồi nàng không nói dối. Tiểu Ngọc có thể một mình chống đỡ cục diện như vậy, trên đời này có mấy nữ nhân làm được? Tuy nói có người chửi bới nàng "Không

https://thuviensach.vn

an phận" , "Không tuân thủ đức" , nhưng người bội phục nàng cũng không ít.

Tiểu Ngọc ra ngoài nhìn, quả nhiên có vài vị khách đều đến mua dược cao và son phấn . Mấy vị nữ khách cũng không phải gia quyến nhà giàu, đều là những phụ nhân cửa nhỏ nhà nghèo. Các nàng cũng không có nha đầu đi theo, tự mình đi tới. Tiểu Ngọc phán đoán thân phận khách hàng, liền đề cử một vài loại phấn son trung đẳng cho bọn họ. Bọn người Xuân Tư giúp các nàng trang điểm, vừa nhìn tới hiệu quả, khỏi nói vui mừng bao nhiêu.

"Đúng rồi, Tống gia nương tử, cô nhìn trên trán tôi có những mụn nhỏ này, phải làm sao? Lần trước tôi đã mua Thanh Lương cao và Băng Tuyết phấn dùng thử, mụn nhỏ cũng giảm. Nhưng không lâu thì mọc trở lại, thực đáng ghét!" Một phụ nhân trẻ tuổi chỉ vào những mụn nhỏ trên trán hỏi Tiểu Ngọc. Nghe nói Tống gia nương tử Mỹ Ngọc phường trị mụn rất mát tay, phải tự thỉnh giáo nàng mới tốt.

Tiểu Ngọc nhìn kỹ sắc mặt phụ nhân này, nói:

"Tiểu nương tử, thứ cho ta nói thẳng, có phải cô thường bị tim đập nhanh, lòng buồn bực, hụt hơi?"

Phụ nhân kia kinh ngạc hỏi: "Đúng vậy đúng vậy, làm sao cô biết?"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Dần Phát Hiện Manh Mối

Tiểu Ngọc không phải là đại phu, nhưng nàng đối với việc trị mụn thì tự tin mười phần.

"Nếu như trán của cô luôn bị nổi mụn, chứng tỏ gan của cô có vấn đề, cũng có có thể là chứng hỏa vượng." Tiểu Ngọc lại hỏi: "Có phải cô bị các tật khó ngủ, lúc ngủ hay nằm mộng, hay tỉnh dậy sớm hay không?"

"Mèn ơi. . . . . Nghe cô nói vậy, ta lại nghĩ tới. . . . . Hình như đúng vậy đó."

Tiểu Ngọc biết cốt lõi chuyện này nằm đâu rồi. Nhìn nhà bọn họ đông người, gia cảnh thì bình thường, có thể thấy hằng ngày trong nhà nhất định đấu đá trong nhà không ngừng. Không bị tức chết sao? Nhìn đuôi mắt phụ nhân này hơi xệ xuống, bình thường người có gương mặt này không tính là rộng lượng, những chuyện nhỏ nhặt cũng sẽ để trong lòng, cũng dễ dàng tính toán chi li, từ đó dẫn tới tụ hỏa.

Thật ra thì, trên mặt nổi mụn gì, ít nhiều cũng phản ánh trạng thái ngũ tạng lục phủ. Tiểu Ngọc nói với phụ nhân kia: "Bệnh của cô ngoài dùng dược cao, còn phải uống thuốc từ từ điều dưỡng. Bên cạnh chính là Thanh Tâm đường, ta dẫn cô đến tìm Thích đại phu xem mạch, bốc thuốc."

Phụ nhân kia vui mừng đi theo nàng. Tiểu Ngọc lúc đi vào Thanh Tâm đường thiếu chút nữa cùng đụng vào một người, hán tử thô đen kia cúi người xin lỗi, rồi nhanh chóng bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Điền Tiểu Bảo vừa đúng đi ra, Tiểu Ngọc thuận miệng vừa hỏi: "Người khách kia có phải trong nhà có người bệnh nặng không, sao đi gấp như vậy?"

Điền Tiểu Bảo nói: "Ai biết chứ, chỉ là mua mấy túi hóa ứ đan mà thôi."

Tiểu Ngọc thấy Thích Thăng không có ở đây, đang muốn dẫn phụ nhân kia rời đi, trùng hợp Thích Thăng cả người phong trần mệt mỏi đi từ ngoài vào.

Lắm thầy nhiều ma, Tiểu Ngọc cũng không tiện hỏi Thích Thăng quá nhiều, bản thân tự mình về Mỹ Ngọc phường trước.

Đến tối Tống Tiềm trở về , Thích Thăng mới đến Tống gia nói cho bọn họ biết tối qua chộp được một tên tiểu tặc, nhưng để đầu đàn trốn thoát.

"Người nọ bị thương nặng, vài ngày tới chắc sẽ không xuất hiện. . . . . Hai người các ngươi suy nghĩ một chút, rốt cuộc đã gây thù chuốc oán với nhà nào?" Thích Thăng nói.

Tống Tiềm và Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn nhau, bọn họ có thể gây thù với ai? Nghĩ tới nghĩ lui, khả năng lớn nhất là đối thủ buôn bán của Mỹ Ngọc phường, nhưng cũng không tới mức phải giết cả nhà bọn họ chứ?

"Tiển Bỉnh đó, là người nơi nào?"

Tống Tiềm hỏi một câu. Đúng vậy, giờ bọn họ nhất định phải điều tra kĩ từng manh mối mới mong phát hiện gì đó.

Hiểu biết của Thích Thăng về Tiển Bỉnh cũng không nhiều hơn bọn họ, nhưng Thì Quý Phong chắc là biết.

Đây là một tên tướng cướp thủ đoạn tàn nhẫn, tuổi còn trẻ, chức vị lại cao, danh tiếng trong giới lục lâm không nhỏ. Người như vậy lại cam chịu

https://thuviensach.vn

làm tay sai, như vậy lai lịch ông chủ của hắn nhất định không nhỏ.

Thích Thăng bất đắc dĩ nhún vai nói: "Hiện tại cũng chỉ có thể đề phòng. Thiên Thành, tối ta mang chăn nệm tới đây a, huynh chuẩn bị một phòng cho ta ở."

"A?"

Tống Tiềm cùng Tiểu Ngọc trợn tròn mắt, Thích Thăng là muốn ở gần bảo vệ bọn họ?

"Chuyện này. . . . . Không phải nói người kia bị thương sao." Tiểu Ngọc nói.

"Ừ, ngực hắn trúng mấy chưởng của Thì Quý Phong, khá nghiêm trọng. Ta còn căn dặn Tiểu Bảo đến tất cả các tiệm thuốc xem có ai mua hóa ứ đan, xem có thể lần ra manh mối gì không."

Tiểu Ngọc nghe Thích Thăng nói, trong lòng giật mình. Hóa ứ đan?

Nàng kể chuyện hôm nay đụng phải người mua hóa ứ đan ở Thanh Tâm đường, sắc mặt Thích Thăng và Tống Tiềm cũng trở nên trầm trọng.

Tiểu Ngọc nghĩ thấy thật vô lý: "Hắn còn muốn giết chúng ta, sao ngược lại còn tìm tới cửa mua thuốc? Có lẽ chỉ là nhà bình thường mà thôi?"

Không thể phủ nhận Tiểu Ngọc nói rất có lý, nhưng ngay lúc nước sôi lửa bỏng này lại có người mua mấy túi lớn hóa ứ đan, thấy thế nào cũng khả nghi. Bất kể thế nào, sáng mai cứ sai người đi hỏi những cửa hiệu khác mới được.

Đêm đó Thích Thăng ngủ ở thư phòng Tống gia.

Bây giờ hắn không thể lơ là Tiểu Ngọc, nếu tên kia mặc kệ tánh mạng lợi dụng lúc họ lơi lỏng mà gây án, mặc dù hắn ở gần đó, cũng khó lòng tới

https://thuviensach.vn

nhanh ứng cứu.

Có người ngoài ở trong nhà, Tiểu Ngọc cũng không thể chia phòng ở với Tống Tiềm, hai người vừa hay diễn lại vở người trên giường kẻ dưới đất kể chuyện xưa. (^_^)

"Thiên Thành, chúng ta có thể phải cảm ơn Thì công tử và Thích Chi Vấn mới phải." Tiểu Ngọc nằm ở mép giường, cũng không buồn ngủ, câu được câu chăng nói chuyện với Tống Tiềm.

"Đó là tự nhiên. Có điều, quân tử cứu người nguy khốn, chuyện Quý Phong và Chi Vấn làm là lẽ thường tình. Đại ân này, chúng ta ghi nhớ là được." Tống Tiềm rất thản nhiên với sự trợ giúp của hai bằng hữu. Có thể hắn không rõ ý định của Thì Quý Phong, nhưng tình cảm của Thích Thăng với Tiểu Ngọc, hắn nhìn thấy được. Nhưng Tống Tiềm tính tình rộng rãi, lại biết trong lòng Tiểu Ngọc chỉ có mình, sẽ không sinh lòng ngăn cách với Thích Thăng.

Tiểu Ngọc có chút bất đắc dĩ nhìn đỉnh màn: "Thiên Thành, hôm nay ta phát hiện. . . . . Mình thật vô dụng. Không giúp được gì, chỉ có thể chờ tên cướp kia xuất hiện." Sao nữ chính người ta xuyên không có thể lay chuyển trời đất, còn nàng thì như một Tiểu Bạch thỏ vô dụng chứ?

Tống Tiềm lật chăn ngồi dậy, nói với Tiểu Ngọc:

"Tiểu Ngọc, ta cũng vậy chẳng giúp được gì, vậy có phải nàng cảm thấy ta rất vô dụng?"

Tiểu Ngọc không nghĩ tới chuyện này, vội vàng nói với Tống Tiềm: "Không có đâu Thiên Thành, ta đang nghĩ tới mình mà. . . . . Ai da, ta không có ý kia. . . . . ." Nàng vội giải thích, suýt cắn đầu lưỡi, lại càng thêm lắp bắp.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nhẹ nhàng cười: "Nàng đừng gấp. Ta lại không cảm thấy mình vô dụng. Từng nghe việc có trước sau, ai cũng có sở trường của mình, lời Xương Lê tiên sinh ta vẫn nhớ. Chi Vấn giỏi y, Quý Phong giỏi võ, bọn họ đều là những nhân tài trong sở trường của mình."

"Ta mặc dù bất tài, nhưng tự tin sở học của mình, sẽ có lúc phải dùng tới. Tiểu Ngọc, kì thi mùa xuân sang năm, ta tất nhiên sẽ không để nàng thất vọng. Cho nên, nàng cũng không cần cho là mình vô dụng, được không? Không có nàng, ta sao có được hôm nay?"

Tiểu Ngọc nghe Tống Tiềm thật tình nói, trong đầu mơ màng hiện ra cảnh hắn mặc áo gấm cưỡi ngựa dạo phố, bất giác nở nụ cười.

Ngày kế, Điền Tiểu Bảo dò hỏi khắp các y quán trong thành, mang về một tin tức không biết là thật hay giả. Hôm qua các y quán trong thành Lâm An không nhiều người mua hóa ứ đan lắm, mà mua nhiều nhất, chính là hán tử tới Thanh Tâm đường hôm qua.

Tiểu Ngọc và Điền Tiểu Bảo liều mạng nhớ lại diện mạo và hướng đi của hán tử thô đen nọ, nhưng ai lại có thể nhớ kĩ vậy chứ?

--- ------ ------ ---------

Cúc uyển.

Mặc dù đương lúc đầu đông, trăm hoa úa tàn, hoa cúc trong Cúc uyển vẫn điềm nhiên khoe sắc trong sương tuyết.

Từng có người hỏi Quan Quan: "Quan Quan cô nương sao chỉ yêu mình hoa cúc?"

Người hỏi cho là nàng sẽ nói hoa cúc thanh u cao thượng, hoặc thuần khiết trắng trong. Ai ngờ Quan Quan lại cười yếu ớt đáp lời:

https://thuviensach.vn

"Táp táp tây phong mãn viện tài, nhị hàn hương lãnh điệp nan lai. Tha niên ngã nhược vi thanh đế, báo dữ đào hoa nhất xứ khai. Hoa cúc và hoa đào, đều là một trong bách hoa, nhưng hoa cúc một mình nở cuối thu, nhị hàn hương lãnh, thật sự là ông trời quá bất công. Nhưng mà. . . . . Mặc dù trời bất công, hoa cúc cũng sẽ không cầu xin ông trời đồng tình hay thương hại —— đây chẳng phải là chỗ mê người của nó sao?"

--- ------ ------ ------ ---------làm phiền chút xíu---- ------ ------ ------ ------ ----

Đề cúc hoa (tác giả: Hoàng Sào)

題菊花

颯颯西風滿院栽，

蕊寒香冷蝶難來。

他年我若為青帝，

報與桃花一處開。

Đề cúc hoa

Táp táp tây phong mãn viện tài,

Nhị hàn hương lãnh điệp nan lai.

Tha niên ngã nhược vi thanh đế,

Báo dữ đào hoa nhất xứ khai.

Dịch nghĩa

Ào ào gió tây trong vườn trồng hoa cúc

https://thuviensach.vn

Nhị tàn, hương lạnh, bướm khó bay qua

Năm tới nếu ta làm chúa xuân

Sẽ truyền cho hoa đào nở ở đây cùng một chỗ

Bản dịch của Hải Đà

Gió tây xào xạc thổi vườn hoa

Hương lạnh, nhụy tàn, bướm khó qua

Xuân đến nếu ta làm chúa tể

Hoa đào cùng nở lệnh ban ra.

--- ------ ------ ------ -------mời các bạn đọc tiếp---- ------ ------ ------ ------ ------

Quan Quan đối với các khách nhân đều như nhau, thân thiết ôn tồn, từng người đã đến Cúc uyển đều có cảm giác như ở nhà. Tuy nói đêm thất tịch bởi vì Tú Tâm biểu hiện quá mức xuất sắc, nên Quan Quan mới mất đi chức hoa khôi, cũng mất đi rất nhiều người hâm mộ, nhưng Cúc uyển vẫn là nơi đám sĩ tử Lâm An thường lui tới.

Tối nay, Cúc uyển vẫn náo nhiệt như cũ. Bà chủ Quan Quan mặc hoa phục, cười đón tân khách, các ca cơ cũng ra sức làm việc —— có ai không biết bà chủ chẳng phải người thích ngồi không? Đừng thấy nàng dịu dàng yếu ớt, nếu ngươi lười biếng xem ngươi có sống tốt không.

Cúc uyển chính là Vương quốc nhỏ của Quan Quan, nàng khổ tâm kinh doanh bao nhiêu năm, mới có thể có được chỗ đứng như bây giờ.

Lão gia bị Tiển Bỉnh giết chết, trong nhà náo loạn như chim vỡ tổ, như rắn mất đầu, con dâu nuôi từ bé không có chút vị thế như nàng bị phu nhân

https://thuviensach.vn

bán cho câu lan viện. Nàng dùng gần mười năm thời gian, từ một tiểu nha hoàn trở thành hoa khôi Hoa phố, giai đoạn này phải đổi bằng bao nhiêu máu và nước mắt?

Không phải không có người muốn kết hôn với nàng. Người Tống phong lưu, cưới kỹ làm thiếp là tục lệ trong giới sĩ lâm, không ai vì vậy mà coi thường ngươi, ngược lại nếu danh kỹ kia thanh danh đủ vang dội, còn có thể khiến người người hâm mộ.

Nhưng Quan Quan chưa từng nghĩ tới hoàn lương. Đùa gì thế? Cơ ngơi hôm nay của nàng đều là tự tay kiếm được, sao phải luồn cúi chịu khổ trong trạch viện nhà giàu, buông bỏ thủ đoạn mười năm học được, tẩy sạch duyên hoa là canh thang —— phải hiền lương hơn thường dân gấp trăm lần, mới có được chút tán dương. Cuộc sống thê lương như vậy, không phải ai cũng chịu được. Có biết bao cô gái vui mừng gả cho người, sau đó còn không phải không chịu được cuộc sống tịch mịch lại lao đến phố hoa?

Quan Quan chưa từng nghĩ sẽ phó thác đời mình cho người nào. Ở nơi này bán rẻ tiếng cười, nàng đã sớm luyện thành tâm địa sắt đá, mỗi người đối với nàng mà nói chẳng qua chỉ là công cụ có thể lợi dụng. Có lẽ. . . . . Chỉ có một người không giống vậy.

Tiển Bỉnh là người duy nhất nàng tin tưởng. Từ lúc hắn vì nàng giết người, sinh mệnh của bọn họ đã gắn kết chặt chẽ trong xương máu, không thể tách rời.

Mà Tiển Bỉnh đối với nàng, còn không phải là một mảnh thâm tình hay sao. Chỉ bất quá âm thầm nghe được chưởng quỹ Lương Thăng nói Mỹ Ngọc phường đoạt mối làm ăn của Lệ Hương phường, liền len lén chạy đi phóng hỏa đốt tiệm. . . . . .

Đúng vậy, Quan Quan chính là ông chủ lớn sau bức màn của Lệ Hương phường. Bí mật này, có rất ít người biết, tỷ như Nhị chưởng quỹ Quản

https://thuviensach.vn

Lương Thăng. Quản Lương Thăng cũng là người Tiển Bỉnh đề cử cho nàng, Tiển Bỉnh đã cứu mạnh của Quản Lương Thăng.

Quan Quan rất coi trọng buôn bán của Lệ Hương phường. Nàng quan trọng nhất là chuyện tiền bạc, vì nàng cảm thấy tiền vĩnh viễn cũng không đủ, nàng cần rất nhiều rất nhiều tiền —— đủ cho nàng có cảm giác an toàn.

Nghỉ ngơi hai ngày, Tiển Bỉnh đã khá hơn, nhưng cử động còn khó khăn. Quan Quan mang về tin tức, tuần kiểm Lâm An đang truy nã hắn, ở các cửa thành cũng lập trạm kiểm soát, hắn không thể ra thành lánh nạn được.

"Bỉnh ca, chàng cứ ở đây an tâm điều dưỡng đi!"

Khi Tiển Bỉnh nói hắn muốn tìm chỗ khác tránh mặt thì Quan Quan khổ sở khuyên nhủ. Nàng biết hắn sợ quan phủ tra ra nơi này, nhưng để một mình hắn ra ngoài, ai chăm sóc hắn?

PS: rất nhiều thứ, đều là mây bay. . . . . .

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Đột Nhiên Mất Tích

Tiểu Ngọc chỉ huy nhân viên cửa xách mấy hộp phấn và dược cao, hôm qua Tú Tâm sai người tới nói, muốn đặt chút phấn son cho các cô nương trong vườn.

Phấn và dược cao xếp đầy mấy hộp gỗ, Tiểu Ngọc để Nguyệt Hạ phụ giúp, hai người ngồi kiệu đến Hoa phố.

Lâu rồi không gặp Tú Tâm, Tiểu Ngọc không tránh khỏi hàn huyên đôi câu. Trách chính là Tú Tâm bộ mặt đào hoa, thần thái rạng rỡ hơn thường ngày, trong lòng Tiểu Ngọc thầm nghĩ tiểu nha đầu này không phải đang yêu chứ? Chẳng lẽ đại thi nhân Dương Vạn Lý?

Có điều trong miệng Tú Tâm nửa câu cũng không moi ra được, cười hi hi ha ha chứ không chịu trả lời Tiểu Ngọc. Giảo Giảo mấy nghe nói Tiểu Ngọc tới, cũng không nhịn vui mừng, rối rít thỉnh giáo Tiểu Ngọc mấy chuyện làm đẹp.

Sau khi cùng Giảo Giảo hợp tác làm "Quảng cáo", Lăng nhi chỉ chóp mũi của mình rất khổ não hỏi Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ xem trên mũi ta có mấy chấm đen đen, làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngọc vừa nhìn, thì ra Lăng nhi có lỗ chân lông hơi to, mũi chỉ sợ cũng tiết bã nhờn nhiều hơn.

"Có phải ngươi hay ngứa tay, thường sờ mũi nặn mụn?"

https://thuviensach.vn

Lăng nhi trợn to hai mắt: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ thật là lợi hại, điều này cũng có thể nhìn ra?"

Tiểu Ngọc ha ha cười một tiếng, nói: "Sau này ngươi chớ làm như vậy nữa. Trên tay ngươi thường dính bụi bặm, " nàng rất cố gắng tìm từ "Bụi bặm" để thay thế từ "Vi khuẩn" , "Ngươi càng nặn nó ra thì bụi bẩn lại càng chen vào thêm, không đen mới là lạ!"

Lăng nhi "A" một tiếng thét kinh hãi: “Thì ra là như vậy! Vậy ta nên làm gì bây giờ?"

"Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Ngọc tỷ tỷ, nên làm gì bây giờ?" Mấy cô gái nhỏ cũng vây quanh hỏi.

Tiểu Ngọc thấy bộ dạng học nghề nghiệp dư của họ rất dễ thường, cười một hồi nói: "Thật ra thì cũng rất đơn giản."

Mọi người cũng ngưng nói chuyện, ngừng thở nghe Tiểu Ngọc truyền thụ bí kíp, Tiểu Ngọc nói: "Mỗi ngày lúc nấu cơm xong, các ngươi nhân lúc còn nóng lấy một nắm cơm. . . . . ." Nàng lấy tay làm mẫu, "Một nắm nhỏ như vầy là đủ rồi. Lấy nắm cơm lăn trên mũi, dùng sức lăn lăn, chừng nào nắm cơm dính lại như cơm nắm, thì những thứ bụi bẩn cũng sẽ bị hút ra hết!"

"Thật dễ dàng như vậy?"

Các cô gái nhỏ nửa tin nửa ngờ , Tiểu Ngọc cười nói: "Các ngươi thử một chút chẳng phải biết được hay không sao?"

Biện pháp đơn giản này Tiểu Ngọc ở hiện đại cũng thường dùng, vừa dễ dàng vừa nhanh gọn, hơn nữa còn tiết kiệm tiền.

Từ Thúy Nhã Viên ra ngoài, trên tay Tiểu Ngọc còn cầm hai chai Băng tuyết phấn, là thuận đường mang tới cho Bích Đào cô nương. Thấy đường

https://thuviensach.vn

cũng không xa, liền định đi bộ qua, dù sao thuê kiệu cũng không dễ, đâu phải giống người hiện đại bắt xe, cứ đứng trên đường là có taxi tới đón.

Mới đi hai bước, Tiểu Ngọc đột nhiên chú ý tới một hán tử đi ngang qua.

Người nọ sao nhìn quen mắt tới vậy? Dáng dấp đi bộ cũng giống như đã gặp. . . . . A! Chính là người mua thuốc!

Tiểu Ngọc nghĩ tới đây thì như muốn nhảy dựng lên, nàng nhét chai Băng tuyết phấn vào tay Nguyệt Hạ, nói: "Ở đây chờ ta một lát!"

Nguyệt Hạ còn chưa phản ứng, Tiểu Ngọc đã vội chạy bám theo người nọ.

Hán tử kia đi rất nhàn nhã, cũng không có dáng vẻ gì đang trốn tránh. Tiểu Ngọc nghĩ thầm, chẳng lẽ là chúng ta nghi ngờ sai rồi? Gã chỉ là một khách hàng bình thường mà thôi?

Nàng đi theo gã một đoạn đường, bây giờ là lúc hoàng hôn, người đi đường vội vã chạy về nhà, cũng không có người chú ý tới sắc mặt khác thường của nàng.

Người nọ lắc lư đi tới một chỗ đầu hẻm Hoa phố, mới vừa quẹo vào một ngõ nhỏ, nghe gã và người khác chào hỏi: "Này, ăn cơm chưa?"

"Mau ăn cơm đi, ăn xong bắt đầu làm việc!" Mấy hán tử cao giọng đáp lời.

Tiểu Ngọc nghe được, thấy thế nào cũng cảm thấy hành động của hán tử kia rất bình thường. Ai, xem ra đầu mối lại đứt rồi.

Đợi một hồi, lại thấy hán tử kia cùng hai thanh niên khiêng hai thùng nước rửa chén một giỏ đồ rác đi ra ngoài. Thì ra là đây là cửa sau của một

https://thuviensach.vn

gia đình, để cho người làm ra vào. Hán tử kia không cần phải nói chính là gia nhân của nhà này.

Tiểu Ngọc tò mò, muốn đi vòng qua cửa trước xem gia đình này lai lịch thế nào. Tòa nhà ở Hoa phố, tám chín phần là Thanh lâu.

Tiểu Ngọc đi một hồi lâu mới từ cửa sau vòng qua cửa trước, tòa nhà này ghê gớm thật! Đến cửa trước, chỉ thấy nhà cao cửa rộng, giăng đèn kết hoa, trên có hai chữ vàng "Cúc uyển" to bự. Hẳn là cho ở của danh kỹ Lâm An - Quan Quan cô nương!

Tiểu Ngọc đối với vị mỹ nhân mị từ trong xương này rất có ấn tượng, dĩ nhiên cũng không nói hảo cảm hay ác cảm, dù sao cũng chưa từng lui tới. Chẳng qua là cảm thấy khí chất phong trần của nàng còn hơn cả Hải Đường và Tú Tâm rất nhiều, có lẽ là do tuổi tác lớn hơn?

Tiểu Ngọc đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua đầu:

"Trong Thanh lâu phần nhiều là cô gái, mua lượng lớn hóa ứ đan làm gì?"

Thích Thăng từng nói, hóa ứ đan chủ yếu là dùng cho bị thương , nói cách khác, chỉ có người bị thương mới cần dùng đến nó. Hơn nữa hắn còn nói, một viên hóa ứ đan hòa với nước, là có thể bôi lên diện tích vết thương rất lớn, nếu mua nhiều như hôm trước, đủ cho một người trọng thương dùng trong nửa tháng.

Nhìn thấy mấy hán tử vừa rồi đâu giống bị thương, hành động nhanh nhẹn lắm. Trong Thanh lâu này, chẳng lẻ có một người bị trọng thương?

Tiểu Ngọc lắc đầu một cái, muốn rũ bỏ ý nghĩ hoang đường kia đi. Làm sao có thể chứ? Danh kỹ Quan Quan thiên kiều bá mị, làm sao có quan hệ gì với một tên đạo tặc khét tiếng được?

https://thuviensach.vn

Đừng nghĩ cô gái thanh lâu địa vị không cao, nhưng đến cấp bậc của Quan Quan, kết giao không phải văn hào cũng là cự phú, người bình thường cũng không thể tùy tiện gặp được. Trừ phi, là nàng tự mình quen biết Tiển Bỉnh. . . . . .

Chẳng lẽ Quan Quan thuê người giết người?

Nhưng bọn họ chỉ gặp mặt một lần, động cơ giết người ở đâu?

Tiểu Ngọc cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng. Không được, vẫn nên trở về nói lại tình huống cho Thiên Thành và Thích Thăng, mình ngốc nghếch đứng đây cũng không phải cách hay.

Nàng rời khỏi cửa trước, lúc đi tới cửa sau nhìn thấy bốn bề vắng lặng, đột nhiên nảy ra ý muốn lục lọi giỏ đồ kia.

Nghe nói đội chó săn ở đời sau, vì tìm xì căng đan của minh tinh, ngày ngày đứng canh cổng, đợi có người đổ rác thì tới lục lọi, có lúc bọn họ thật sự có thể tìm được gì đó.

Tiểu Ngọc nhăn mũi chịu đựng mùi ghê tởm của thùng cặn, vùi đầu lục lọi. Rác thải của người xưa vẫn tương đối bảo vệ môi trường , cũng không có túi nylon hay hộp nhựa gì đó, phần nhiều là xiêm áo bẩn rách của các cô nương, còn có thứ gì đo đỏ, hình như là khố vải kinh nguyệt gì gì đó. . . . . Tiểu Ngọc đào bới không nổi nữa, đang muốn rút tay lại, đột nhiên nhìn thấy một túi giấy.

Nàng nhận ra túi giấy này, là túi giấy Thanh Tâm đường dùng gói thuốc, bên trên còn có dấu đỏ của Thanh Tâm đường. Xem ra hóa ứ đan hán tử kia mua về đã dùng hết? Nhanh như vậy?

Đó cũng là nói, trong vườn này thật sự có người bị thương.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cầm túi giấy kia lên nhìn, bên trên hình như còn có vết máu, xem ra người này bị thương không nhẹ. Nỗi băng khoăng trong lòng nàng ngày càng nặng, lúc cầm túi giấy bỏ vào trong ngực chuẩn bị rời đi, đột nhiên sau gáy bị vật nặng giáng xuống, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết.

--- ------ ------ ------ ------ ---

Tống Tiềm từ thư viện về đến nhà, không nhìn thấy Tiểu Ngọc, kỳ quái hỏi Huệ nương: "Phu nhân đâu?"

"Phu nhân sau giờ ngọ liền mang Nguyệt Hạ ra ngoài giao hàng rồi, hình như nói là đi Thúy Nhã Viên." Huệ nương kính cẩn trả lời.

Tống Tiềm gật đầu một cái, cũng không nói gì. Chợt Nguyệt Hạ hốt ha hốt hoảng chạy tới, mếu máo nói: "Lão gia, lão gia, phu nhân mất tích rồi!"

Tống Tiềm nghe nói như thế, may là bình thường hắn trấn tĩnh, nhưng cũng không nhịn được khiếp sợ.

Hắn hết sức ổn định mình, túm lấy cánh tay Nguyệt Hạ, nói: "Ngươi phải nói rõ ràng, cái gì gọi là phu nhân mất tích?"

Nguyệt Hạ tuổi không lớn lắm, mới mười ba bốn tuổi, tỉnh tỉnh mê mê , bị Tống Tiềm túm lấy càng không dám nói, chỉ biết khóc. Tống Tiềm vội vàng buông nàng ra, quát lên: "Đừng khóc! Từ từ nói, nói rõ xem nào!"

Nguyệt Hạ lúc này mới thút tha thút thít nói, nàng cùng phu nhân vốn là từ Thúy Nhã Viên đi ra, nhưng phu nhân không biết nhìn thấy gì trên đường, đột nhiên đem thuốc còn dư lại cho nàng, nhanh chóng đi mất. Nàng đứng chờ phu nhân tại chỗ đó, đợi hơn một canh giờ, sắc trời cũng tối. Nàng sợ hãi, trở về Thúy Nhã Viên đi tìm phu nhân, ai ngờ mọi người trong Thúy Nhã Viên nói phu nhân không có ở đây. Nàng lại đến Bích Thủy cư chỗ bọn họ muốn giao hàng để tìm, cũng không nhìn thấy. Nàng

https://thuviensach.vn

còn một tia hi vọng, mong là phu nhân tự mình về trước rồi, nhưng trở lại Tống gia nghe được bọn hạ nhân đều nói phu nhân không có trở lại, nàng vội vàng tìm lão gia báo cáo.

Tống Tiềm vừa nghe, lòng như lửa đốt. Tiểu Ngọc làm sao lại mất tích? Không được, hắn phải đi tìm nàng!

"Ngươi mau dẫn ta tới chỗ hôm nay phu nhân mất tích!" Tống Tiềm không nói hai lời, vội vàng ra cửa. Mới ra khỏi Tống gia, thì nhìn thấy Thích Thăng, Thích Thăng hỏi: "Thiên Thành, đã xảy ra chuyện gì?"

Tống Tiềm nhìn Thích Thăng, ánh mắt phức tạp: "Tiểu Ngọc mất tích rồi!"

"Cái gì?"

Thích Thăng cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn không dám biểu hiện lo lắng quá rõ. Thê tử của người ta mất tích, ngươi quan tâm như vậy, đây được gọi là gì? Hắn cũng không phải sợ mọi người nói mình, chỉ sợ tiếng đồn tổn hại danh dự Tiểu Ngọc.

Nhưng Thích Thăng vẫn không yên lòng, vội nói: "Ta đi tìm với huynh được không? Thêm người thêm một phần sức."

Tống Tiềm cũng không cố chấp làm gì, hắn vội gật đầu rồi cắm cổ chạy một đường tới Hoa phố, Nguyệt Hạ và hai hộ viện chạy theo phía sau.

--- ------ ------ ------ ------ ---------

Tiểu Ngọc từ hôn mê tỉnh lại, phát hiện mình bị trói trên ghế. Trước mắt đen như mực , không nhìn thấy thứ gì. Bên tai ngược lại nghe rất nhiều tiếng sáo trúc, hết sức náo nhiệt, đây là nơi nào?

"Ngươi đã tỉnh?"

https://thuviensach.vn

Tiếng động nàng giãy dụa làm kinh động một người khác trong phòng.

Tiểu Ngọc nghe trong phòng truyền tới tiếng nam tử trầm trầm, hoảng sợ vô cùng, nàng có chút run rẩy hỏi: "Ngươi là ai?"

Nam tử kia cười ha ha hai tiếng, nói: "Ta là ai, ngươi không cần biết." Ngữ khí của hắn phảng phất đang nói cho Tiểu Ngọc, ngươi biết thì có ích lợi gì? Ngươi sắp là người xuống suối vàng rồi!

Tiểu Ngọc lấy dũng khí, khẽ cắn răng nói:

"Ta biết, ngươi chính là —— Tiển Bỉnh!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Tìm Người Khắp Nơi

Trong bóng tối, Tiểu Ngọc không nhìn thấy sắc mặt nam tử kia.

"Các ngươi quả nhiên biết ta là ai. . . . . ."

Tiển Bỉnh móc ra một hộp quẹt, đánh lửa, thắp sáng ngọn nến trên bàn.

Trong phòng dần dần sáng lên. Trong lòng Tiểu Ngọc tràn đầy sợ hãi, nhưng đối tên trộm khét tiếng giết người không chớp mắt này, lại có mấy phần tò mò.

Cách một chiếc bàn tròn không lớn không nhỏ, nàng ở bên này, hắn ở bên kia.

Thì ra tên thổ phỉ này, cũng chỉ là một thanh niên tuổi xấp xỉ Thiên Thành thôi. Dáng dấp cũng không ghê gớm như trong tưởng tượng, ngược lại còn rất tuấn tú, có chút phong vị của lãng tử Yến Thanh.

--- ------ ------ --------làm phiền chút xíu---- ------ ------ ------ ------ -----

Yến Thanh (chữ Hán:燕青) hay thường được gọi là Lãng Tử Yến Thanh (浪子燕青) là một nhân vật trong 36 Thiên Cang Tinh thuộc 108 anh hùng Lương Sơn Bạc của tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy hử.

Yến Thanh sinh tại Đại Danh Phủ Bắc Kinh, mồ côi cha mẹ, được Lư Tuấn Nghĩa nhận làm gia nhân và hết mực cưng chiều, coi như cánh tay phải[1]. Yến Thanh là một người cao khoảng 6 - 7 thước(1,8m-2m), tuấn tú, môi đỏ, mày rậm, giỏi võ thuật, có tài thổi tiêu đàn hát, niên kỷ chừng

https://thuviensach.vn

20 tuổi. Binh khí thường dùng là nỏ. Yến Thanh có tài bắn tên, có thể cách xa 100 bước chân bắn xuyên cành liễu. Ông cũng có khả năng dùng mũ lá làm phi tiêu. Chức vụ ở Lương Sơn Bạc là Bộ Quân Đầu Lĩnh.

Nguồn: wiki

--- ------ ------ ---------mời mọi người đọc tiếp---- ------ ------ ------ ------

Lúc Tiểu Ngọc quan sát Tiển Bỉnh, hắn cũng đang nhìn nàng.

Tiển Bỉnh không phải là một người mềm lòng, hắn cũng không có quy tắc sẽ không giết phụ nữ và trẻ con. Nhưng trong những người bị hắn bắt, có thể bình tĩnh giống như Tiểu Ngọc thật đúng là không nhiều lắm. Hắn ngược lại có chút bội phục sự can đảm của nàng.

Lúc này cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, Quan Quan chậm rãi bước vào phòng.

Tiểu Ngọc cũng không kinh ngạc lắm. Nàng bị đánh lén ở hẻm sau của Cúc uyển, bây giờ nghe bên ngoài tràn đầy tiếng người náo nhiệt, tất nhiên là ở trong Cúc uyển. Có điều những âm thanh kia có vẻ cách đây khá xa, vì vậy phán đoán, mình bây giờ hẳn là bị bọn họ nhốt ở trong một gian phòng vắng lặng.

Hai tay của nàng bắt chéo sau lưng, người bị trói trên một cái ghế.

Thật giống như một câu nói, kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe! Chỉ có thể gửi hy vọng vào người bên ngoài tới cứu mình, Thiên Thành chàng mau tới đây đi!

Quan Quan uyển chuyển bước tới trước mặt Tiểu Ngọc, cười ngọt ngào nói: "Muội muội, thật không nhìn ra, ngươi thật to gan."

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc lại còn có thể cười được, chính nàng cũng không nhịn được bội phục mình: "Quan Quan cô nương, ta với cô không oán không thù, sao lại trói ta ở đây? Ta có thể biết nguyên nhân được chăng?"

Quan Quan "Xì" cười một tiếng, đặt mông ngồi lên đùi Tiển Bỉnh, tay ngọc câu cổ hắn.

"Bỉnh ca, tiểu cô nương này thật là thú vị, ta cũng không nỡ giết nàng."

Tiển Bỉnh ôm Quan Quan, nói: "Ai bảo tự nàng ta dâng mạng tới cửa chứ?"

Trong lòng Tiểu Ngọc thật là hối hận, ruột gan cũng hối hận luôn. Mình không làm gì sao lại đi làm chó săn! Thật không may! Sớm đã biết làm chó săn nguy hiểm, rình coi phải cẩn thận, nàng lại quang minh chính đại chạy tới cửa sau nhà người ta moi tìm chứng cớ, đúng là ngu ngốc mà.

Quan Quan híp mắt, nói với Tiểu Ngọc: "Ta với ngươi không thù không oán? Muội muội à, lời này của ngươi sai rồi. Thù oán này, còn rất sâu đó!"

Tiểu Ngọc kinh sợ quá độ, lúc này đã dần bình tĩnh lại. Mắt thấy dường như có chút manh mối, nghĩ lại những cảnh trước khi giết người —— xem ra trên ti vi diễn cũng hợp lý thiệt, tên thủ ác phía sau bức màn lúc ra tay thường kể hết đầu đuôi mọi chuyện, kế tiếp chính là giải quyết người bị hại luôn —— nghĩ tới đây, Tiểu Ngọc cũng không thể hoản loạn. Không được, nhất định phải kéo dài thời gian!

"Tại sao?" Tiểu Ngọc giả vờ ngây thơ hỏi.

"Bởi vì ngươi giành chén cơm với ta, không phải là lần một lần hai, mà là năm lần bảy lượt gây phiền phức cho ta." Quan Quan nói.

Tiểu Ngọc tiếp tục giả vờ ngu: "Ta nào có?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi không có?"

Quan Quan đứng dậy, tiến tới gần Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc nhìn gương mặt xưa nay vẫn cười ngọt ngào của nàng ta nhiễm một màng sương lạnh, rất là sợ.

"Bài ca múa mới lạ của tiểu tiện nhân Tú Tâm kia, là ngươi dạy đúng không? Ngay từ đêm thất tịch lúc đó gặp ngươi, ta liền cảm thấy kỳ quái. . . . . Tú Tâm là người không thể nghĩ ra nhiều chiêu trò như vậy, sau lưng nàng ta nhất định có cao nhân chỉ điểm. Muội muội ngươi cũng xem như một người đàng hoàng, thì ra cũng có thủ đoạn dụ dỗ tới bực này! Tú Tâm cướp ngôi hoa khôi của ta, còn giành nhiều khách trong Cúc uyển của ta như vậy. Cả những văn nhân tự cho là thanh cao cũng chạy tới chỗ nàng ta, ngươi biết nửa năm qua Cúc uyển của ta tổn thất bao nhiêu không?"

Tiểu Ngọc cười khan hai tiếng, nói: "Chuyện này. . . . . Ngài đại nhân đại lượng, xin đừng so đo với ta, ta trẻ người non dạ nhất thời lỡ tay. . . . . ." Nàng bị vẻ mặt của Quan Quan dọa sợ, không khỏi ăn nói hàm hồ, dù sao có thể kéo bao lâu thì hay bấy lâu.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ----

Đang lúc Tiểu Ngọc cố gắng kéo dài thời gian, Tống Tiềm và Thích Thăng mang người chạy tới Hoa phố.

Thích Thăng rõ ràng quen thuộc Hoa phố hơn Tống Tiềm, hắn đứng ở chỗ ban ngày Nguyệt Hạ đứng chờ Tiểu Ngọc, hỏi Nguyệt Hạ: "Phu nhân đi theo hướng đông?"

"Đúng vậy, phu nhân chạy rất nhanh, lập tức đã không thấy tăm hơi." Nguyệt Hạ nói.

Thích Thăng và Tống Tiềm nhắm hướng đông nhìn lại, đường cái trải rộng thẳng tắp, bây giờ khó có thể tưởng tượng Tiểu Ngọc biến mất nhanh

https://thuviensach.vn

như thế nào.

"Nếu như nàng biến mất nhanh chóng, vậy cũng có thể nàng đã chạy vào ngõ hẻm." Tống Tiềm suy đoán.

Thích Thăng tự lẩm bẩm: "Tại sao nàng phải chạy chứ?" Hắn quay đầu nhìn chằm chằm Nguyệt Hạ: "Ngươi hãy cố nhớ, phu nhân lúc ấy nhìn thấy cái gì? Là thấy người quen sao?"

Nguyệt Hạ liều mạng nhớ lại: "Phu nhân nhìn thấy. . . . . Nhìn thấy. . . . . A, hình như khi đó phu nhân nhìn thấy một hán tử mặc áo đen. . . . . ."

Một nhóm người như muốn nhảy lên, sao không nói sớm?

"Người nọ tướng tá thế nào?" Tống Tiềm đè nén bất an trong lòng, hỏi tới.

"Rất tầm thường, không nhớ rõ. . . . . Ừ. . . . . Hình như đen hơn người bình thường. . . . . ." Nguyệt Hạ không nghĩ ra, lại muốn khóc.

Đen?

Thích Thăng và Tống Tiềm liếc nhau một cái, hai người đồng thời nghĩ tới người đã tới Thanh Tâm đường mua thuốc.

Lần này đại khái hiểu, Tiểu Ngọc nhất định là nhìn thấy người mua hóa ứ đan, sau đó theo dõi gã. Nếu bây giờ Tiểu Ngọc mất tích, như vậy. . . . . .

"Không tốt!" Tống Tiềm kinh hô một tiếng, Thích Thăng cũng nghĩ đến vấn đề giống như vậy —— người kia, nhất định có liên quan tới Tiển Bỉnh!

Nói cách khác, Tiểu Ngọc rất có thể đã rơi vào tay Tiển Bỉnh. Mà Tiển Bỉnh, vốn đang tính toán giết cả nhà họ Tống!

https://thuviensach.vn

"Thiên Thành, huynh hãy bình tĩnh! Ta lập tức đi tìm Thì Quý Phong, để huynh ấy thông báo cho tuần kiểm Lâm An tới điều tra chuyện này.Bây giờ chỉ dựa vào chúng ta là không được rồi!" Trong lòng Thích Thăng cũng đang gấp như có lửa thiêu đốt.

Tống Tiềm nghĩ đến Tiểu Ngọc sống chết chưa rõ, thật sự khó có thể giữ được bình tĩnh. Nhưng hắn không thể mới hoản loạn trước lâm trận, Tiểu Ngọc còn đang chờ hắn đến cứu viện! Cho dù như thế nào, hắn muốn đem hết toàn lực đi cứu nàng, dù phải trả giá bằng tính mạng của hắn. . . . . .

"Chi Vấn chúng ta cùng đi đi! Các ngươi không cần đi theo, toàn bộ về nhà, Ngưu Bưu, xem chừng nhà cửa!" Tống Tiềm hạ lệnh, mọi người vội vàng vâng lời, ai cũng biết lần này là chuyện lớn rồi, tất cả đều phải lên tinh thần đối phó. Nguyệt Hạ trong lòng yên lặng cầu nguyện, phu nhân, người nhất định phải bình an trở về nha!

--- ------ ------ ------ ------

Tiểu Ngọc nhìn mỹ nhân rắn độc trước mắt, tiếp tục trò chuyện với nàng ta: "Quan Quan cô nương, trừ việc ta đã dạy Tú Tâm một chút ca múa, cũng không còn trêu chọc cô chuyện gì nữa chứ?"

Quan Quan nói: "Ngươi cứ nói đi, bà chủ Mỹ Ngọc phường?"

Tiểu Ngọc đoán không ra Quan Quan muốn nói gì. Đột nhiên nàng nhớ tới chuyện Mỹ Ngọc phường bị cháy, Thích Thăng và Tống Tiềm cũng nghi ngờ là tự Tiển Bỉnh ra tay, nói như vậy —— là Mỹ Ngọc phường của nàng gây trở ngại việc buôn bán của Quan Quan?

"Hôm đó Mỹ Ngọc phường bị cháy, là các ngươi làm?" Tiểu Ngọc biết rõ còn hỏi.

Quan Quan khanh khách cười, nói: "Ta vốn không nghĩ tới chuyện đi phóng hỏa đâu. . . . . Là Bỉnh ca nhìn ta khổ não, tự đi đấy. Thật ra thì, tiểu

https://thuviensach.vn

muội muội, lúc mới đầu ta cũng không tính giết ngươi, nhưng ai bảo ngươi duỗi tay quá dài? Giành khách Cúc uyển của ta, lại phá hư chuyện buôn bán son phấn của ta. . . . . ."

Tiểu Ngọc hiểu được, nói như vậy, Quan Quan thật là bản lĩnh, có thể hai tay lo hai chuyện buôn bán như vậy. Nhưng cạnh tranh buôn bán cũng không tới mức phải giết người phóng hỏa chứ? Nghe lời Quan Quan nói..., mới đầu nàng ta cũng không tính giết nàng, xem ra là do tên đạo tặc bên người nàng ta bị bệnh nghề nghiệp, động một chút là muốn dùng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Mặc dù vạn phần không muốn bị bọn họ giết, nhưng Tiểu Ngọc cũng có chút kỳ quái. Tại sao không nhân lúc nàng hôn mê rồi giải quyết luôn, còn đặc biệt đợi nàng tỉnh lại nói ra cả đống chuyện?

--- ------ ------ ------ ------ -----

Nhận được tin tức, Thì Quý Phong trước tiên báo cho Chung Bố Y, Chung Bố Y mang theo mười mấy bộ khoái cùng nhau chạy tới Hoa phố.

Nhưng Tiểu Ngọc đến tột cùng bị giấu ở nơi nào rồi?

Tống Tiềm, Thích Thăng, Thì Quý Phong, Chung Bố Y nhắc lại đầu mối mà Nguyệt Hạ đã nói. Lúc Tiểu Ngọc mất tích, trời còn chưa tối. Hung thủ không thể ban ngày ban mặt ra tay mà không bị phát hiện, như vậy nhất định nàng bị tập kích chỗ hẻo lánh.

Bọn họ tìm khắp các ngõ hẻm xung quanh một lần, không nhìn ra đầu mối gì. Thời gian nàng mất tích đã qua hai ba canh giờ rồi, nói không chừng có nhiều dấu vết đã bị xóa mất.

Đột nhiên, Thích Thăng phát hiện trong một ngõ hẻm nhỏ có một tờ giấy bị vo tròn. Mặc dù ở trong bóng tối, hắn vẫn có thể nhận ra là giấy gói thuốc của Thanh Tâm đường.

https://thuviensach.vn

Thích Thăng nhặt giấy lên, mọi người tiến tới bên cạnh hắn, Thích Thăng mở tờ giấy ra, nhìn thấy có vết máu phía trên.

"Đây là giấy gói thuốc của Thanh Tâm đường. . . . . vết máu bên trên. . . . . ."

Trái tim Tống Tiềm đập mạnh như muốn nhảy khỏi cổ họng, Chung Bố Y liếc mắt nhìn, nói: "Vết máu đã biến thành màu đen, có lẽ đã qua một ngày. Tống phu nhân mới mất tích mấy canh giờ, đây nhất định không phải máu của nàng ấy."

Tống Tiềm thở phào một hơi, định lại thần trí, hỏi:

"Chi Vấn, huynh xem có phải giấy này để gói hóa ứ đan?"

"Phải" Thích Thăng gật đầu, "Mùi thuốc này chắc là không sai đâu. Ơ. . . . . ." Thích Thăng đưa tờ giấy lên mũi, ngửi ngửi, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

"Thế nào?" Mọi người đồng thanh hỏi.

"Trừ mùi hóa ứ đan, hình như còn có mùi thuốc khác. . . . . Là lá sen?"

Tống Tiềm đảo mắt rất nhanh, đột nhiên nhớ tới Nguyệt Hạ có nói, trên tay phu nhân cầm hai lọ Băng tuyết phấn, sau đó đột nhiên đưa lại cho cô ấy. . . . . ."Chi Vấn!" Tống Tiềm hô nhỏ một tiếng.

"Tờ giấy này, có lẽ Tiểu Ngọc đã từng cầm! Trước khi nàng gặp chuyện không may trên tay còn cầm hai lọ bột lá sen!"

Mọi người cả kinh, Chung Bố Y quen thuộc địa hình lân cận, trầm giọng nói: "Nơi này. . . . . Là ngõ sau của Cúc uyển!"

Không ai không biết Cúc uyển của danh kỹ Quan Quan. Chẳng lẽ nói, Tiểu Ngọc đang ở Cúc uyển?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Ta Cho Ngươi Toại Nguyện

Quan Quan nghĩ tới Tiểu Ngọc, chợt thở dài một tiếng.

"Muội muội, thật ra thì ta rất bội phục ngươi. Từ đêm thất tịch ngày đó trở đi, ta liền điều tra hành tung của ngươi, mỗi hành động của ngươi đều không qua khỏi mắt ta. Làm sao ngươi có thể nghĩ ra nhiều thứ để buôn bán như thế?"

Rõ ràng người ta đang khen mình, nhưng Tiểu Ngọc chỉ cảm thấy rùng mình.

Xung quanh Quan Quan có một không khí rất quái lạ, từ lần đầu tiên gặp mặt Tiểu Ngọc cũng đã cảm nhận được. Quan Quan đối với mọi người rất nhiệt tình, rất hòa thuận, nhưng tựa như. . . . . Cách mọi người một lớp thủy tinh vậy.

Cô gái thanh lâu, nhất định có rất nhiều chuyện xưa máu lệ. Phải trải qua bao nhiêu tang thương, mới có thể biến thành bộ dáng như nàng ta bây giờ?

Quan Quan nhìn Tiểu Ngọc đang thẩn thờ nhìn mình, còn tưởng rằng nàng sợ đến choáng váng, cũng không cho là nàng đang toan tính.

Trên thực tế, bắt Tiểu Ngọc, tuyệt đối là chuyện ngoài ý muốn. Lúc Tiểu Ngọc ở cửa trước Cúc uyển quan sát, đã bị nha đầu tâm phúc của Quan Quan - Tiểu Tình nhìn thấy, Tiểu Tình trở lại báo cáo với Quan Quan, Quan Quan mới nghĩ tới ra ngoài xem xét. Ai ngờ nàng ta vừa định từ cửa sau ra ngoài, đã nhìn thấy Tiểu Ngọc đang lục lọi trong sọt rác, còn giống như là

https://thuviensach.vn

tìm được vật chứng vậy. Dưới tình thế cấp bách, Quan Quan nhặt lấy then cài cửa sau đánh Tiểu Ngọc bất tỉnh, lại bảo Tiển Bỉnh lôi nàng vào trong.

Nàng nói: "Muội muội, ta cũng không phải là không thể không giết ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đi theo chúng ta, chờ chúng ta bình an ra khỏi thành, để cho ngươi đi."

Tiển Bỉnh nói: "Thu dọn đồ đạc xong chưa?"

Quan Quan đáp lại: "Cũng thu thập xong, cái gì cũng không cần mang, mang tiền theo là tốt rồi. Ta đã để Lương Thăng đưa tiền lãi trong tiệm tới đây. Chờ trời sáng chúng ta sẽ đi."

Lương Thăng —— đó không phải là nhị chưởng quỹ của Lệ Hương phường sao? Tiểu Ngọc đối với tài liệu của đối thủ biết rất rõ, cũng nghe nói ông chủ lớn của Lệ Hương phường thân phận thần bí, không nghĩ tới cư nhiên chính là Quan Quan!

Tiểu Ngọc đem những chuyện nghe được tập trung lại, đầu óc cấp tốc chuyển động, nhất thời, lại đem tiền căn hậu quả mấy chuyện hôm nay suy ra được đầu mối.

Chuyện phát triển thật ra cũng không hoàn toàn như Quan Quan dự đoán. Quan Quan vừa bắt đầu điều tra mình, chẳng qua là hận Tú Tâm cướp đi địa vị của nàng ta, ảnh hưởng thu nhập của nàng ta. Sau đó Mỹ Ngọc phường bán thêm son phấn, Lệ Hương phường buôn bán kém dần, Quan Quan hai lần bị mình phá hư chuyện tốt, dĩ nhiên là nghĩ tới muốn đối phó mình.

Tiển Bỉnh tình nhân của nàng ta mang theo một đám giặc cướp ở Lâm An phạm phải một đại án, bị tuần kiểm Lâm An đuổi bắt, liền ẩn thân trong Cúc uyển. Có lẽ ngay lúc này, Tiển Bỉnh nghe được Lương Thăng phía Quan Quan báo cáo chuyện Mỹ Ngọc phường đoạt sinh ý của Lệ Hương

https://thuviensach.vn

phường, vì vậy muốn dựa vào phong cách làm việc kiểu cường đạo của hắn giúp đỡ tình nhân, chạy đến Mỹ Ngọc phường phóng hỏa đốt hàng.

Vừa vặn lúc này Thanh Tâm đường và Tế Thế đường đang minh tranh ám đấu, ai cũng cho là Bàng Nhất Hưng ra tay, lại không ai hoài nghi Lệ Hương phường. Mà Tiển Bỉnh hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng, còn muốn giết hết mọi người trong Mỹ Ngọc phường của nàng trừ hậu hoạn cho tình nhân, lại bị Thích Thăng và Thì Quý Phong đi tuần tra phát hiện, bị trọng thương.

Quan Quan và Tiển Bỉnh sợ người của tuần kiểm tìm tới cửa, nhưng lúc này mình lại ngơ ngơ ngáo ngáo theo dõi tới đây, bị bọn họ phát hiện! Ai, thật không nên tự thân xuất mã mà, bây giờ phải làm sao mới thoát thân được đây?

Nghe lời nói của bọn họ, hình như đang tính dọn nhà cao bay xa chạy. Cũng đúng, mình vừa mất tích, Thiên Thành và Thích Thăng nhất định phải chạy đi tìm người, một ngày nào đó sẽ tìm được Cúc uyển. Đến lúc đó, bọn họ muốn chạy cũng chạy không thoát nữa!

Tiểu Ngọc rốt cuộc cũng rõ tại sao bọn họ còn chưa giết mình, thì ra đang tính bắt mình làm con tin. Về phần Quan Quan nói chuyện an toàn sau đó thả mình, Tiểu Ngọc không thèm tin. Cho rằng nàng là đứa trẻ ba tuổi? Trong kịch truyền hình đời sau, lúc người xấu nói như vậy, hai trăm phần trăm là muốn bội ước, cảnh kinh điển nhất là thả cho con tin liều mạng chạy, người xấu sau lưng anh ta nụ cười âm hiểm, sau đó bóp cò. . . . . Không được! Nàng không thể để mình chết khó coi như vậy được!

Thiên Thành ơi, sao chàng còn chưa tới?

--- ------ ------ -------

Tống Tiềm lo lắng cũng chẳng kém gì Tiểu Ngọc đâu.

https://thuviensach.vn

Bọn họ làm sao khẳng định Tiểu Ngọc có ở trong Cúc uyển hay không, hay là bị người khác bắt đi từ chỗ này.

Chung Bố Y sắc mặt âm trầm, nói: "Chúng ta nhiều người như vậy tra án ở đây, rất nhanh sẽ bị người phát hiện. Nếu quả thật là người trong Cúc uyển, vậy bọn họ nhất định đã có cảnh giác!"

"Ta muốn trực tiếp đi vào tìm người!" Tống Tiềm đột nhiên nói.

Thích Thăng nói: "Thiên Thành, vừa rồi Chung tuần kiểm còn nói sợ đánh cỏ động rắn, huynh lại muốn xông vào?"

Tống Tiềm nhìn Thích Thăng, nói: "Ta không phải muốn xông vào, ta là đi vào! Làm khách của Cúc uyển!"

Mọi người giờ mới hiểu được.

Thì Quý Phong từ nãy giờ vẫn im lẵng bỗng nói: "Ta và huynh cùng đi!"

Kết quả cuối cùng, là hai người Tống Tiềm và Thì Quý Phong cùng nhau vào Cúc uyển. Bởi vì Thích Thăng chính là khách quen của Hoa phố, Chung Bố Y thân là tuần kiểm Lâm An, rất dễ dàng bị người nhận ra, hai người không tiện đi vào. Chung Bố Y giải tán đám bộ khoái, để cho bọn họ giả bộ như người đi đường dạo mát, kì thực là giám sát cửa chính Cúc uyển. Hắn và Thích Thăng nấp trong chỗ tối trông chừng cửa sau, nhìn xem có nhân vật khả nghi ra vào hay không.

Tống Tiềm bình sinh chỉ đi thanh lâu có một lần, đó là được Cố Ái Sinh mời đến Thúy Nhã Viên. Nhưng hắn không nghĩ tới Thì Quý Phong ngay cả nơi này cũng chưa từng đi, so với hắn còn ngơ ngáo hơn!

Hai người vốn là tâm sự nặng nề, mặt mũi lạnh lẽo, má mì đón khách ở cửa Cúc uyển nhìn hai vị khách này liền sinh lòng nghi ngờ: dáng vẻ này là tới tìm thú vui ? Không phải đến bắt gian chứ?

https://thuviensach.vn

Có điều ngoại hình Tống Tiềm và Thì Quý Phong không tệ, nhất là Tống Tiềm sau khi chữa khỏi bệnh, đã khôi phục phong thái thư sinh ban đầu, thấy thế nào cũng không giống kẻ xấu. Đám má mì đưa bộ mặt tươi cười chào đón: "Khách nhân đến tìm cô nương nào? Có quen biết hay không?"

Tống Tiềm nói: "Tùy ý."

Thì Quý Phong thì không nói một lời, hắn khẽ cúi đầu đi theo Tống Tiềm vào bên trong Cúc uyển, kì thực là dùng ánh mắt càn quét bốn phía, ghi nhớ toàn bộ hoàn cảnh chung quanh.

Một mỹ phụ trung niên dẫn bọn họ tới một gian phòng trang nhã ngồi xuống, hai người cũng không rảnh quan tâm trong phòng bài biện tao nhã thế nào, trà bánh có tinh sảo hay không, xã giao mấy câu với hai cô nương mới tới, Tống Tiềm liền đứng dậy nói: "Cô nương, nhà xí ở chỗ nào?" (xin lỗi, bạn không biết edit chỗ này làm sao cho văn nhã hơn)

Mỹ nhân có nụ cười như hoa cúc vội vàng đứng lên nói: "Công tử, ta dẫn ngươi đi nhé?"

Lúc này Thì Quý Phong cũng nói: "Thiên Thành, ta cũng đi."

Mỹ nhân dẫn bọn họ tới trong sân, vòng qua một tòa núi giả, cười ngọt ngào nói: "Ở phía trước kia kìa!"

Thì Quý Phong gật đầu, nói: "Được, cám ơn!"

Đột nhiên hắn giơ cánh tay phải lên, mỹ nhân kia còn chưa kịp kêu thành tiếng, đã bị hắn một chưởng đánh trúng gáy té xỉu trên đất.

Tống Tiềm có chút bận tâm: "Nàng ấy. . . . . Không sao chứ?"

Thì Quý Phong lắc đầu, kéo cô gái đang hôn mê tới bóng cây giấu đi: "Ta khống chế lực đạo, nàng ấy đại khái sẽ hôn mê gần nửa canh giờ. Đi

https://thuviensach.vn

mau!"

Hai người vội vã rời khỏi đình viện. Đình viện nhà người bình thường xây dựng có chút quy phạm, nhà trước sân sau cũng không khác nhau lắm, chỉ lớn hoặc nhỏ mà thôi. Hai người rất nhanh đoán được phần lớn phòng ốc trong Cúc uyển đều dùng để tiếp khách, chỗ này khẳng định giấu không được người. Nếu như Tiển Bỉnh ấn trốn trong Cúc uyển, nhất định là có một chỗ yên tĩnh để ở . . . . . Bọn họ nhất định phải sớm tìm được chỗ này!

--- ------ ------ -------

Quan Quan rời đi một hồi, lúc trở lại trong tay đã nhiều hơn một bọc quần áo.

"Bỉnh ca, Tiểu Tình đến chỗ Lương Thăng mang tiền về. Chàng nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta trời sáng là có thể rời khỏi." Quan Quan lại đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cũng không tị hiềm Tiểu Ngọc ở đó, mở bọc quần áo kiểm tra tiền bạc. Tiểu Ngọc nghĩ thầm, có lẽ mình ở trong suy nghĩ của hai người bọn họ, cùng người chết chẳng có gì khác nhau?

Tiển Bỉnh cầm túi thuốc Quan Quan đưa tới, ho khan hai tiếng, nhìn Quan Quan kiểm tra tài vật, đột nhiên nói: "Thảo Nhi, đều tại ta quá lỗ mãng."

"Hả?" Quan Quan từ trong đống tiền ngẩng đầu lên, thản nhiên cười: "Bỉnh ca, chàng nói những thứ này làm gì."

"Ai. . . . . Nàng gây dựng gia nghiệp lớn như vậy không dễ dàng. Mười năm tâm huyết một buổi tiêu tan, cứ như vậy đi theo ta, sau này còn không biết phải chịu khổ bao nhiêu. . . . . Thảo Nhi, ta thật không nên trở về tìm nàng." Tiển Bỉnh lại ho khan kịch liệt.

Quan Quan bận rộn bỏ dở việc trong tay, đi tới sau lưng Tiển Bỉnh vỗ nhè nhẹ lưng của hắn, dịu dàng nói: "Chàng cố nhịn một chút. . . . . Bỉnh

https://thuviensach.vn

ca, ta tuyệt không oán chàng. Chàng làm những chuyện này, còn không phải là muốn giúp ta? Giữa chúng ta, cần gì phải nói lời như thế."

Tiểu Ngọc im lặng không lên tiếng nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng lại có chút cảm động. Cho dù Tiển Bỉnh là tên ác đồ hun bạo thế nào, nhưng tình cảm của hắn với Quan Quan, hiển nhiên là vô cùng sâu đậm. Quan Quan nổi danh Lâm An, lại muốn buông bỏ tất cả phồn hoa đi theo Tiển Bỉnh cao bay xa chạy, đây cũng cần bao nhiêu dũng khí chứ?

Nhưng bây giờ hiển nhiên không phải lúc cảm động, nàng nên làm thế nào mới có thể thoát thân?

"Ai da. . . . . Quan Quan cô nương, bụng của ta đau quá, ta muốn đi nhà xí." Tiểu Ngọc cũng không coi là nói dối, từ lúc chạng vạng bị bắt cóc đến giờ, nàng còn chưa đi nhà cầu đâu.

Quan Quan nhìn nàng một cái, nói: "Chuyện này ư, ta cũng không giúp được ngươi, ha ha." Nàng cười đến rất hòa thuận, nhưng hoàn toàn không có ý cho Tiểu Ngọc đi giải quyết.

Tiểu Ngọc hận đến nghiến răng, có loại đối đãi với tù binh như vậy sao? Ngay cả nhà cầu cũng không cho đi, thật không có nhân đạo mà!

"Ta nói Quan Quan cô nương, bây giờ trời còn lâu lắm mới sáng, cô cũng nên cho ta đi tiểu tiện một lần chứ?" Tiểu Ngọc cũng không phải phụ nữ cổ đại, không biết hai chữ "Xấu hổ" viết như thế nào, mặc dù trong phòng có một đại nam nhân, nhưng muốn sống thì không thể để ý nhiều vậy được!

Tiển Bỉnh với Quan Quan tất nhiên không bị lừa. Có điều Tiểu Ngọc cũng không ôm ảo tưởng gì với họ, sớm biết đôi nam nữ lòng dạ sắt đá này không dễ nói chuyện, chẳng qua nàng cần cái cớ để gây chuyện thôi.

https://thuviensach.vn

"Này, các ngươi không thể đối với ta như vậy!" Tiểu Ngọc kích động, mặc dù hai tay nàng bị trói sau lưng, nhưng chân thì không bị trói, nàng lập tức đứng lên.

Tiển Bỉnh hơi híp mắt: "Ngươi không nhịn được muốn sớm gặp Diêm Vương sao?"

Trên tay hắn dính không biết bao nhiêu máu tươi, những lời này nói ra không chỉ là đe dọa. Trên đời này, hắn chỉ biết mềm lòng với một mình Thảo Nhi, những người khác trong mắt hắn không kém con gà là bao.

"Ta chính không nhịn được! Ta chịu đủ rồi, ta muốn về nhà. . . . . Mau thả ta về nhà!" Tiểu Ngọc vừa khóc lại náo, Tiển Bỉnh nhướng mày, hô một tiếng đứng lên muốn đánh nàng, ai ngờ Tiểu Ngọc nghiêng người né tránh, đụng ngã cái bàn!

"Rầm", cây nến rơi xuống đất, đồ đạc trên bàn cũng tán loạn chung quanh, Quan Quan "A" kêu một tiếng, vội vàng đi nhặt nến.

Tiểu Ngọc náo loạn thành công, xoay người lại muốn chạy ra cửa phòng, mới nhấc chân lên, tóc liền bị Tiển Bỉnh níu lấy!

"Vốn còn muốn giữ ngươi đến ra khỏi thành . . . . ." Giọng Tiển Bỉnh âm trầm vang bên tai Tiểu Ngọc: "Ngươi đã nóng lòng muốn đi đầu thai như thế, ta cho ngươi toại nguyện!"

Tiển Bỉnh ngưng khí trong tay, nâng cao tay phải muốn đánh vào lưng Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc hết sức giãy giụa, gào thét chói tai!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Tình Là Vật Chi?

"Ầm!"

Cửa phòng đóng chặt bị một trận kình phong bậc mở, một bóng đen nhanh như điện thẳng hướng Tiển Bỉnh đánh tới!

Tiểu Ngọc còn đang thét lớn, trong phòng liền vang lên một tiếng thét chói tai khác, Quan Quan vừa nhặt nến lên nhìn thấy Tiển Bỉnh bị tấn công, dưới tình thế cấp bách không khỏi la thất thanh.

Tiểu Ngọc chỉ cảm thấy da đầu tê dại, Tiển Bỉnh cứ nắm đầu nàng lôi về phía sau, giương tay trái ngăn cản công kích của đối phương, hai người bị luồng khí mạnh làm chấn động, bỗng chốc tách ra, rồi nhanh chóng giằng co cùng một chỗ.

Tiển Bỉnh trọng thương chưa lành, trong tay nắm giữ con tin, dĩ nhiên không sánh bằng đối thủ linh hoạt. Hắn nhướng mày nhìn thấy kẻ địch là tiểu tử khiến hắn bị trọng thương hai lần, thù mới hận cũ xông lên đầu, ra tay nặng hơn, mỗi chưởng đều cực kỳ nham hiểm, nhiều chiêu như muốn lấy mạng đối phương!

Bóng người xông tới đó không cần phải nói đương nhiên là Thì Quý Phong. Bàn về thực lực, thật ra hắn và Tiển Bỉnh gần ngang nhau, nếu không lần trước cũng sẽ không đi cùng Thích Thăng mà còn để hắn chạy. Bây giờ tuy nói Tiển Bỉnh đang ở thế yếu, nhưng Tiểu Ngọc đang trong tay hắn, Thì Quý Phong sợ ném chuột vỡ bình cũng không dám ép quá gần, nhất thời hai người đánh không có kết quả .

https://thuviensach.vn

"Bùm!"

Một đoàn pháo hoa từ từng vọt lên trên trời. Tiển Bỉnh chợt biến sắc, không tốt!

Loại pháo hoa này không phải dùng để ngắm, mà là pháo tín hiệu giang hồ và quan phủ hay dùng. Bọn họ chẳng những bị phát hiện, hơn nữa sắp có nhiều người tới vây bắt!

Quan Quan lúc nhặt nến đã đem toàn bộ tiền bạc ôm vào lòng, nàng đến bên Tiển Bỉnh kêu một tiếng: "Bỉnh ca, không nên cùng hắn dây dưa, kéo nữ nhân kia, chúng ta đi!"

Tiển Bỉnh và Quan Quan nhất trí với nhau, đang muốn dùng hết công lực ép Thì Quý Phong bậc ra phía sau để cùng Quan Quan chạy trốn, lại nghe trong phòng vang lên tiếng của người thứ tư: "Buông Tiểu Ngọc ra!"

Thì Quý Phong và Tiển Bỉnh đồng thời hơi chững lại, Tiển Bỉnh nhân cơ hội nhảy về phía sau, kéo xa khoảng cách với Thì Quý Phong mấy bước, lại phát hiện Quan Quan đang bị một người đang ông kề cổ uy hiếp!

Tống Tiềm đứng sau lưng Quan Quan, cao hơn Quan Quan một cái đầu, một tay hắn kiềm chặt Quan Quan, một tay khắc túm cổ họng của nàng ta, trong mắt hằng ra tia máu, trầm giọng quát: "Ngươi mau buông Tiểu Ngọc ra! Buông ra!"

"Thiên Thành!"

Tiểu Ngọc chỉ cảm thấy vô cùng uất ức, trong tiếng kêu nhất thời mang theo ba phần mè nheo. Hắn rốt cuộc đã tới!

Tiển Bỉnh mặt đen biến thành màu đỏ tím, người đàn ông này lại dám uy hiếp Thảo Nhi!

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Quan Quan ngược lại rất bình tĩnh.

"Bỉnh ca, đừng quan tâm tới ta, chàng mang theo nữ nhân kia đi! Bọn họ sẽ không giết ta. . . . . Ặc. . . . . ." Quan Quan bị Tống Tiềm mắc bóp cổ, nói được một nửa thì bị cắt đứt.

"Ngươi đừng đụng tới nàng! Buông nữ nhân của ta ra!" Tiển Bỉnh gào thét, không hề để tâm lời Quan Quan nói.

"Trước tiên ngươi hãy thả nữ nhân của ta ra." Tống Tiềm cũng không gào thét giống như Tiển Bỉnh, nhưng giọng nói kiên định chẳng kém gì hắn ta.

Đang lúc hai người giằng co hết sức, Thì Quý Phong lại ra tay!

Lần này Thì Quý Phong không phải đánh chính diện, mà là hướng về phía Tiểu Ngọc. Một chưởng đánh vào vai Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc kêu đau một tiếng né người sang một bên, Tiển Bỉnh bị lay động, có kẽ hở!

Thì Quý Phong bay lên một cước, như có lực lượng vạn quân đá thẳng vào tim Tiển Bỉnh, Tiển Bỉnh "Oa" khạc ra một ngụm máu tươi, vết thương cũ mới cùng phát tác, ngay cả tai mũi cũng chảy máu .

Quan Quan rốt cục mất đi tỉnh táo, cây nến rơi xuống."Bỉnh ca!"

Thì Quý Phong động tác cực nhanh, đang lúc Tiển Bỉnh bị thương tung ra hai chiêu, Tiển Bỉnh rốt cục không chịu nổi buông Tiểu Ngọc ra. Thì Quý Phong kéo Tiểu Ngọc vào trong ngực, lại đá một cước, một cước này lại đá trúng mặt Tiển Bỉnh, cả người hắn ta bay ra ngoài!

Quan Quan giống như phát điên thoát khỏi kiềm chế của Tống Tiềm, Tống Tiềm thấy Tiểu Ngọc được cứu, cũng không bắt nàng ta chi nữa, để nàng ta đi.

https://thuviensach.vn

"Thiên Thành, hu hu. . . . . ." Tiểu Ngọc nhào tới trong ngực Tống Tiềm, hai người ôm nhau thật chặt.

Quan Quan lảo đảo nghiêng ngã chạy tới cạnh Tiển Bỉnh, Tiển Bỉnh không ngừng ho ra máu, màu máu càng nhạt dần, sắc mặt hắn ta cũng dần ảm đạm.

"Thảo Nhi. . . . . ."

"Bỉnh ca, Bỉnh ca ta ở đây." Quan Quan nắm chặt tay Tiển Bỉnh.

Thì Quý Phong và Tống Tiềm cứu Tiểu Ngọc ra, chưa tỉnh hồn, đột nhiên nhìn thấy trong phòng có ánh lửa lòe lòe, thì ra cây nến trong tay Quan Quan rơi xuống bén lửa vào màn vải, ngọn lửa đang từ từ bốc lên!

"Mau đi ra!"

Thì Quý Phong rống to một tiếng, Tống Tiềm ôm Tiểu Ngọc chạy ra cửa phòng, vừa ra bên ngoài thì đụng phải đám người Thích Thăng.

Thích Thăng nhìn thấy Tiểu Ngọc không sao, thần kinh căng thẳng rốt cục cũng thả lỏng. Hắn nói với Thì Quý Phong: "Chung tuần kiểm mang người đến bên ngoài ngăn cản khách nhân, ta cùng các vị huynh đệ này đi vào tiếp ứng các ngươi. Thế nào?"

Lúc này mọi người mới phát hiện gian phòng kia đã hừng hực ánh lửa, Tiểu Ngọc sợ hãi kêu: "Bọn họ không chạy ra!"

"Người nào?" Thích Thăng hỏi.

"Tiển Bỉnh và Quan Quan. Bọn họ là tình nhân!" Tiểu Ngọc nói.

"Hắn trúng hai cước của ta, đã dữ nhiều lành ít. Nữ nhân kia. . . . . Sao lại không chạy?" Thì Quý Phong nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Hai người bị vây trong đám cháy, lại kề má rút vào nhau, hoàn toàn bỏ qua ý nghĩ chạy trốn.

"Bỉnh ca. . . . . Chàng còn nhớ không? Nhà cũ của chúng ta. . . . . ." Ánh lửa hắt lên mặt Quan Quan tươi đẹp như hoa đào, nhưng trước mắt Tiển Bỉnh đã tối đen không nhìn thấy gì.

Khóe môi Tiển Bỉnh nhếch lên một nụ cười: "Làm sao không nhớ rõ. . . . . Khi còn bé, chúng ta chạy đến khu đất hoang đào khoai nướng ăn, nàng tham ăn lắm, ăn mãi không đủ, đôi mắt thèm thuồng như con heo nhỏ. Cho nên, sau khi ta bỏ trốn, lúc nào cũng nghĩ tới, nàng có bị đói hay không. . . . . ."

"Ta biết chàng nhất định sẽ tìm được ta, bất kể ta bị bán đến nơi nào, ta cũng nghĩ, chàng nhất định sẽ trở lại tìm ta, chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa. . . . . ." Quan Quan vùi sâu vào ngực Tiển Bỉnh, nhắm mắt lại, nghe tiếng tim Tiển Bình yếu ớt đập, cuối cùng từ từ ngưng.

"Bỉnh ca. . . . . Chàng còn có thể nghe ta nói không? Ta hát cho chàng nghe nha. . . . . ."

Bên ngoài mười bộ khoái xách theo thùng nước, chạy tới dập lửa trong phòng. Nhưng bởi vì gian phòng này ở trong góc hẻo lánh của Cúc uyển, cách giếng nước quá xa, nhất thời nước xa không cứu được lửa gần, lửa bốc lên ngùng ngụt.

Kỹ nữ, khách hàng trong Cúc uyển bị bộ khoái mời hết ra ngoài, bởi vì tới Cúc uyển đều là quan lại quyền quý, bộ khoái cũng không dám có gì tắc trách. Mọi người rối rít hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì, bộ khoái chỉ nói đang lục soát một phạm nhân trọng tội.

"Để cho ta qua, để cho ta qua!"

https://thuviensach.vn

Chợt có một thiếu nữ định xông vào tường lửa, bị một bộ khoái kéo lại."Ngươi điên rồi, chỗ đó lửa đang cháy lớn lắm!"

"Để cho ta qua đi mà, tiểu thư của ta không phải ở bên trong sao? A, có phải không?" Cô gái kia khóc lóc van vỉ, giùng giằng muốn xông vào bên trong, bị hai tráng hán kéo lại.

Tiểu Ngọc nhận ra đó là nha hoàn thiếp thân Tiểu Tình của Quan Quan, từng cùng Quan Quan diễn 《 Trường Sinh Điện 》đêm thất tịch. Không nghĩ tới cô ấy trung thành như thế, chết sống muốn nhảy vào lửa đỏ.

Cột gỗ trong phòng bị ngã phát ra tiếng "Răng rắc", gió lạnh thổi tro bụi bay đầy trời, khói dầy đặt cuồn cuộn tràn ngập cả hậu viện, rất nhiều người vội vàng mang nước cứu hỏa, hiện trường loạn thành một đống. Nhưng trong đám cháy dữ dội như vậy, Tiểu Ngọc lại nghe tiếng hát như có như không.

Không chỉ là nàng, rất nhiều người cũng nghe, có một cô gái khe khẽ hát ——

". . . . . Đẹp là nhờ hương sắc, người ngày ngày điểm trang.

Trời không phụ lòng người, để cho thiếp gặp chàng.

Ngày ngày không chải tóc; tóc xõa đầy hai vai.

Gối đầu lên chân chàng, sao có thể xa nhau. . . . ." (đoạn này bạn chém, không biết đúng không)

Là tiếng hát của Quan Quan.

Tiểu Ngọc nghe được nàng ta đang hát《 Bán dạ ca 》. Đó là tiếng lòng thê lương của một cô gái đẹp, để lại một đoạn ca dao hàm xúc, có bi có hỉ, có khổ có sướng.

https://thuviensach.vn

Quan Quan chắc là đang hát bài hát tình yêu của bọn họ? Nàng ta đã quyết tâm muốn đi cùng hắn, vẫn còn vui vẻ hát —— trời không phụ lòng người, để cho thiếp gặp chàng. Tình thắm thiết, lời triền miên, từng chữ từng câu hát kia thật tốt đẹp.

Tống Tiềm phát hiện Tiểu Ngọc lặng lẽ rơi nước mắt, cho là nàng đang sợ, lo lắng ôm nàng hỏi: "Thế nào? Có bị thương chỗ nào không?"

Tiểu Ngọc liều mạng lắc đầu, cắn môi thật chặt, không nói một lời.

Tống Tiềm gấp gáp rồi, hỏi tới: "Nàng có bị đau chỗ nào không? Để Chi Vấn xem cho nàng nhé?"

Thì Quý Phong và Thích Thăng cũng chú ý tới Tiểu Ngọc khác thường, chạy tới hỏi xem nàng có sao hay không.

Tiểu Ngọc có chút nghẹn ngào, nói: "Bọn họ. . . . . Mặc dù là tội nhân, nhưng mà tình yêu dành cho nhau. . . . . Rất sâu đậm."

Nàng nhìn đám cháy đã đốt thành một mảnh hoang tàn, thở dài một tiếng:

"Hỏi thế gian, tình là vật chi, khiến cho người thề nguyền sống chết?"

Tống Tiềm đau lòng ôm nàng, nói: "Tiểu Ngọc, đừng suy nghĩ, chỉ cần nàng không sao là tốt rồi."

Thì Quý Phong và Thích Thăng, nghe được những lời này của Tiểu Ngọc, trong lòng giống như bị một thanh chùy nặng nề đánh trúng, ngũ tạng bị thương, cũng không nói nên lời.

Hỏi thế gian, tình là vật chi?

Tình là vật chi!

https://thuviensach.vn

--- ------ ------ ----làm phiền chút xíu---- ------ ------ -------

Câu thơ Tiểu Ngọc đọc khi nãy là từ bài Gò nhạn của Nguyễn Hiếu Vấn. Tác giả viết: (Năm Ất Sửu Thái Hoà thứ năm, tới Tinh Châu thi, đường gặp người bắt nhạn nói: "Hôm nay bắt được một con nhạn, đem giết. Con thoát được lưới buồn hót không chịu đi, cuối cùng lao xuống đất mà chết." Tôi bèn mua lấy, đem chôn trên sông Phần, đắp đá thành mộ chí, gọi là mồ chim nhạn. Khi đó nhiều người cùng đi làm thơ phú, tôi cũng làm bài "Nhạn khâu từ". Bài cũ đó không theo nhạc điệu, nay sửa lại.)

Mô ngư nhi - Nhạn khâu

Vấn thế gian tình thị hà vật,

Trực giao sinh tử tương hứa?

Thiên nam địa bắc song phi khách,

Lão sí kỷ hồi hàn thử.

Hoan lạc thú,

Ly biệt khổ,

Tựu trung cánh hữu si nhi nữ.

Quân ưng hữu ngữ,

Diểu vạn lý tằng vân.

Thiên sơn mộ tuyết,

Chích ảnh hướng thuỳ khứ?

Hoành Phần lộ,

https://thuviensach.vn

Tịch mịch đương niên tiêu cổ,

Hoang yên y cựu bình sở.

"Chiêu hồn" Sở ta hà ta cập,

"Sơn quỷ" ám đề phong vũ.

Thiên dã đố,

Vị tín dữ,

Oanh nhi yến tử câu hoàng thổ.

Thiên sầu vạn cổ,

Vi lưu đãi tao nhân.

Cuồng ca thống ẩm,

Lai phỏng nhạn khâu xứ.

Dịch nghĩa

Hỏi thế gian, tình là vật gì,

Mà khiến (những chú chim nhạn này) sống chết hẹn thề nhau?

Dù trời nam hay đất bắc, hai kẻ vẫn luôn sát cánh bên nhau,

Đã trải qua biết bao lúc cùng nhau ấm lạnh.

Niềm vui thú khi hoan lạc,

Nỗi khổ lúc chia lìa,

Chung quy đều chỉ vì có tình si như người nam si tình kẻ nữ.

https://thuviensach.vn

Lời người phải nói ra đi,

Nhưng đã xa mịt mù trên tầng mây vạn dặm (tức đã chết).

Từ nay ta sớm chiều qua ngàn non tuyết,

Bóng lẻ này biết về đâu cùng ai?

Trên dải sông Phần,

Tiếng nhạc trống, tiêu rộn rã năm xưa nay đã thành tịch mịch,

Rừng cây trải rộng, khói hoang xen lẫn.

Bài "Chiêu hồn" cất lên đâu còn kịp,

Khúc "Sơn quỷ" cũng ảm đạm trong mưa gió.

Trời cũng biết ghen tị,

Há vẫn còn chưa tin ư,

Đôi kẻ yến oanh rồi cũng trở thành nấm đất.

Ngàn mối sầu đành để lưu truyền tới vạn đời sau,

Để đối đãi những tao nhân mặc khách.

(Sẽ có người) hát trong điên cuồng, uống rượu trong đau khổ,

Tới tìm thăm lại nấm mộ chim nhạn này.

Dịch thơ (Điệp luyến hoa)

Hỏi thế gian, tình là chi nhỉ,

Cùng nhau hẹn thề sinh tử?

https://thuviensach.vn

Trời nam đất bắc cùng bay khắp,

Lạnh nồng bên nhau mấy độ.

Hoan lạc thú,

Ly biệt khổ,

Đều bởi có tình si nhi nữ.

Lời người dang dở,

Khuất bóng vạn tầng mây.

Ngàn non tuyết muộn,

Bóng lẻ về đâu chứ?

Sông Phần đó,

Tiêu trống năm xưa lặng lẽ,

Rừng hoang khói lồng xen kẽ.

"Chiêu hồn" cất lên nào còn kịp,

"Sơn quỷ" mịt mờ mưa gió.

Trời hẹp dạ,

Sao chửa rõ,

Yến oanh rồi cũng thành đất đỏ.

Ngàn sầu vạn cổ,

Lưu lại đợi khách thơ.

https://thuviensach.vn

Ca cuồng uống khổ,

Tới thăm mồ nhạn cũ.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: Đông Đi Xuân Tới

Tiểu Ngọc bị Tống Tiềm "Nhốt" ở nhà nghỉ ngơi hơn nửa tháng.

Tuy nói lần này hữu kinh vô hiểm, nhưng đã để Tống Tiềm gánh đủ tâm sự, sau khi trở về dĩ nhiên là hung hăng khiển trách Tiểu Ngọc một phen. Tiểu Ngọc tự biết đuối lý, không dám cãi lại, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe mắng.

Mọi người nhất trí bởi vì nàng bị kinh sợ nhiều như vậy, lại trúng một chưởng của Thì Quý Phong, cũng nên tĩnh dưỡng một thời gian mới phải. Tiểu Ngọc không thể ngăn cản ý tốt của mọi người, chỉ đành phải nghe lời để Thích Thăng chữa thương cho nàng, vừa giống như con gấu trúc được mọi người che chở, nhốt trong nhà hết ăn rồi ngủ, hết ngủ lại ăn. . . . . .

Chuyện ở Mỹ Ngọc phường, cũng giao cho Thủy Thanh Vân xử lý, quyết định quan trọng thì do Tống Tiềm và Thích Thăng tới lo liệu, tóm lại phải không phiền nàng hao tâm tổn sức.

Đám tỷ muội cũng đến thăm nàng, Chu Gia Nhi và Tư Đồ Thanh Tranh coi như trầm tĩnh, cũng không kích động lắm, Văn Quyên gặp nàng thì lại khóc mù trời ——

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, oa oa oa, ta thật là sợ sau này không được gặp tỷ nữa. . . . . ."

Tiểu Ngọc bất đắc dĩ nhìn Văn Quyên trước mặt nàng vừa khóc vừa cười, thở dài không thôi. Ai, để cho mọi người lo lắng, thật không đúng! Sau này làm việc nhất định phải cẩn thận hơn mới được.

https://thuviensach.vn

Tú Tâm và Hải Đường đến thăm nàng thì thuận tiện mang đến tin tức mới nhất từ Cúc uyển.

Quan Quan che giấu tội phạm, vốn chính là tội nặng, nhưng người đã chết rồi, cũng không cách nào truy cứu nữa. Có điều Cúc uyển và Lệ Hương phường đều bị tịch thu rồi, kỹ nữ Cúc uyển đường ai nấy đi, nghe nói Tiểu Tình kia không biết bị gì, cắt tóc, làm ni cô.

"Ai, nhớ tới trước kia, cùng nàng ta giành ngôi hoa khôi. . . . . Bây giờ người đã đi rồi, ta một chút vui mừng cũng không có."

Hải Đường ngậm ngùi, nàng và Quan Quan tranh đấu nhiều năm ở Hoa phố, từ khi nàng treo biển hành nghề đã đấu đá qua lại. Bây đột nhiên đối thủ không còn, Hải Đường giống như mất đi ý chiến đấu. Tranh tranh, đấu đấu, tranh danh vị, xem ai kiếm được nhiều tiền hơn, những thứ này. . . . . Bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ là mây bay.

Tú Tâm cũng nói: "Ta lại bội phục chấp niệm nàng ấy. . . . . Chết cũng phải cùng người yêu chết cùng một chỗ."

Tiểu Ngọc kể cho bọn họ nghe chuyện xưa của Quan Quan và Tiển Bỉnh, các nàng lúc ấy nghe xong cũng trầm mặc. Thật ra Tiểu Ngọc cũng không rõ ràng lắm trước kia Quan Quan và Tiển Bỉnh đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ những lời bọn họ nói cũng có thể đoán được một hai phần.

Đợi đến khi Tiểu Ngọc đeo bám lải nhải với Tống Tiềm thành công đạt được ‘phép ra cửa’, thời tiết đã chuyển sang rét đậm.

Tống Tiềm gần đây trông nom Tiểu Ngọc vô cùng nghiêm, Tiểu Ngọc nhiều lần oán thầm hắn "Mùi phong kiến gia trưởng ngày càng nặng", nhưng cũng biết mình quá lỗ mãng dọa Tống Tiềm hoảng sợ. Thật may là thừa dịp chuẩn bị đông chí náo nhiệt, Tiểu Ngọc làm nũng lải nhải với hắn hồi lâu, Tống Tiềm mới đồng ý cho nàng ra ngoài đi dạo một chút.

https://thuviensach.vn

Đông chí là ngày lễ người Tống vô cùng coi trọng, coi như trong nhà nghèo hơn nữa, đến tiết đông chí cũng cố hết sức lo liệu đồ ăn thức uống, Tế tự tổ tiên. Về phần vui chơi ngoài đường phố ..., là loại hình giải trí người đương thời rất ưa chuộng. Nhà ngói câu lan, ngày đêm ca múa, một cảnh tượng thái bình, ai có thể nghĩ tới đây là thủ đô thứ hai của vương triều lưu vong?

Tiểu Ngọc cùng Tống Tiềm đi dạo trên đường, nàng còn thỉnh thoảng làm nũng Tống Tiềm để hắn mua một ít đồ ăn vặt, Tống Tiềm cưng chìu trách cứ nàng: "Ăn linh tinh, nàng chỉ thích ăn những thứ lặt vặt này, ăn cơm đàng hoàng thì không thấy nàng ăn bao nhiêu. Xem nàng nhỏ gầy biết mấy?"

Tiểu Ngọc ánh mắt hình viên đạn nhìn Tống Tiềm, chu miệng nói: "Ta đã không tính là gầy nữa, chàng cứ nhìn bọn nha đầu trong nhà đi, chàng không thể trách ta vóc người nhỏ được chứ?" Vóc người của nàng ở thế kỉ 21 không biết chuẩn thế nào đâu, bây giờ cũng không phải là Đường triều càng mập càng đẹp, Thiên Thành làm gì luôn muốn nuôi người ta cho mập chứ. Ở nhà cả ngày lẫn đêm để cho Huệ nương hầm canh cho mình, còn nói Thích Thăng kê toa thuốc bổ, muốn đem mình thành động vật quý hiếm cần bảo vệ sao.

Lúc đi ngang đoạn đường phồn hoa của Thiên phố, Tiểu Ngọc"Hả" một tiếng dừng bước, nơi này sao có ba gian cửa hàng lớn như vậy lại niêm phong, không ai làm ăn à?

Tống Tiềm nhìn theo ánh mắt Tiểu Ngọc, bĩu môi không lên tiếng. Tiểu Ngọc nhìn thật lâu mới phản ứng được, a, đây không phải là Lệ Hương phường sao? Bị hạ bảng hiệu đóng cửa tiệm, cũng không nhận ra được.

"Thiên Thành, chỗ này là quan phủ tịch thu sao?"

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nói: "Cũng gần như vậy. Nghe nói quan phủ đang chuẩn bị phát mãi."

Chuẩn bị phát mãi?

Tiểu Ngọc vừa nghe bốn chữ này nhất thời tinh thần tỉnh táo, chuyện này với công ty bất động sản đời sau bán đấu gia cũng gần giống nhau nha, vậy có phải ai cũng có thể tới mua?

Trên đường vê nhà, Tiểu Ngọc một mực nghĩ tới vấn đề này, Tống Tiềm cùng nàng nói chuyện nàng cũng không trả lời. Tống Tiềm không biết suy tính trong lòng nàng, còn tưởng rằng thấy Lệ Hương phường gợi lên tâm sự của nàng. Ai biết được buổi tối, Tiểu Ngọc lại nói với hắn, muốn mua cửa hàng Lệ Hương phường!

"Không được!" Phản ứng đầu tiên của Tống Tiềm là phản đối.

"Nàng còn không biết sợ sao? Ta không thể cho nàng đi trêu chọc tới người nào nữa đâu." Tống Tiềm lạnh mặt, kiên quyết không cho Tiểu Ngọc ra ngoài làm ăn. Ngay cả chuyện của Mỹ Ngọc phường cũng không muốn để nàng quan tâm nhiều.

Tiểu Ngọc cũng không sợ Tống Tiềm cau có, nàng biết trong lòng hắn lo lắng cho nàng, hơn nữa nhược điểm của Tống Tiềm chính là —— chịu không được "công phu lải nhải" của mình.

Mua Lệ Hương phường tuy nói chẳng qua là nàng nhất thời cao hứng, nhưng lại không phải là nói giỡn. Ba gian cửa hàng này ở khu vực sầm uất, đúng là món hời có thể gặp mà không thể cầu, sao có thể bỏ qua cho được?

Từ hôm đông chí trở đi, Tiểu Ngọc ngày đêm ở bên tai Tống Tiềm ‘thổi gió’, lúc đầu Tống Tiềm còn có thể lạnh nhạt thờ ơ, bị nàng nói mãi dần dần cũng không chịu nổi. Tiểu Ngọc làm cô giáo cũng không phải vô dụng, nói chuyện có đầu có đuôi, lúc nào cũng giành được ưu thế, nhớ năm đó

https://thuviensach.vn

câu lạc bộ văn nghị luận xã hội còn do nàng làm chủ bút nữa là, chuyên viết bản thảo dùm hội viên, được rất nhiều khen ngợi. Muốn thuyết phục một Tống Tiềm, cũng không phải chuyện khó khăn! Có điều cơm phải ăn từng miếng, chuyện phải làm từng giai đoạn, bây giờ quan trọng nhất là để Tống Tiềm bỏ lệnh cấm túc đối với mình!

Tiểu Ngọc từ từ tránh thoát "Ma trảo" của Tống Tiềm, chạy tới cửa hàng lo chuyện làm ăn. Thủy Thanh Vân đau khổ cán đáng một tháng, có cảm giác thuyền nhỏ chịu không nổi gỗ lớn, thấy bà chủ cuối cùng cũng được ra ngoài, rốt cục tìm về được chỗ dựa, mọi người cũng vui mừng vô cùng.

"Chàng xem, tất cả mọi người hi vọng ta trở lại làm việc nha, chàng cũng không cần cả ngày nhốt ta trong nhà nữa!" Tiểu Ngọc được lợi nên khoe mẽ, xông tới trước mặt Tống Tiềm cười đắc ý, Tống Tiềm thật hết cách với nàng kiều thê này. Nghe nàng hết vậy! Chẳng qua là Tống Tiềm định ra quy định, về sau Tiểu Ngọc ra ngoài, nhất định phải mang theo hai nha đầu một hộ viện, không thể một mình chạy loạn khắp nơi. Tiểu Ngọc liên tục vâng vâng dạ dạ, bộ dạng ngoan ngoãn kia đến những nữ nhân viện nhìn cũng cảm thấy buồn cười.

Phu nhân ơi, thật sự người sẽ nghe lời sao!

Một ngày Thích Thăng mang theo túi thuốc mới hào hứng chạy đến Mỹ Ngọc phường cho Tiểu Ngọc nhìn thành quả nghiên cứu mới nhất của hắn.

Hai tháng trước Tiểu Ngọc đã giao cho hắn phải cải tiến phương pháp “Phì châu tử” của người đương thời rửa mặt, tắm rửa, giặt quần áo.... Thời đó mọi người giặt quần áo đa phần dùng bồ kết, còn gọi là Tạo giác. Mọi người tắm hay rửa mặt chỉ dùng nước sạch, người có điều kiện tốt hơn, sẽ mua "Phì châu tử" để dùng.

"Phì châu tử" này với Tạo giác đều là thực vật, nó thân to rễ dài, thịt dày, mỗi năm đến cuối mùa thu, mọi người thu hoạch quả, nấu chín đảo nát,

https://thuviensach.vn

thêm hương liệu, phơi nắng, trộn thêm phụ gia là có thể sử dụng. Tạo giác ở Lâm An sản lượng ít, ngược lại hạt phì có nhiều hơn.

Về phần người giàu sang nhất, thì dùng "Tẩy đậu" để tắm. Tẩy đậu quá đắt, Tiểu Ngọc chưa dùng qua, nhưng từng nghe Thích Thăng nói đến. Rửa sạch tuyến tụy của heo, sau khi bỏ mỡ thì khuấy thành hồ, lại thêm bột đậu, các loại hương liệu, sau khi trộn đều hỗn hợp, để khô tự nhiên là được. Chế luyện phức tạp, tiền vốn hơi cao, dĩ nhiên là nhà quan lại quyền quý, cung đình mới có cơ hội sử dụng.

Tiểu Ngọc thật ra đã suy tư rất nhiều, seri sản phẩm Mỹ Ngọc phường của mình có phải cần hoàn thiện thêm hay không. Mỹ phẩm dưỡng da đã có, phấn son trang điểm cũng có, nhưng sữa rửa mặt vẫn chưa có, làm sao bổ sung bây giờ? Những sản phẩm rửa mặt đương thời, nàng cảm thấy chúng rất thô. Nàng từng thương lượng với Thích Thăng, muốn làm ra một loại sản phẩm rửa mặt tinh xảo, đáng tiếc sau đó sự việc bộn bề, nàng thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này.

Thích Thăng vậy mà chưa quên, hơn nữa còn thật sự làm được, khiến Tiểu Ngọc vui mừng quá đỗi. Mấy tiểu cô nương vây quanh nhìn túi thuốc Thích Thăng mang đến, tò mò hỏi: "Thích đại phu, thuốc trong túi này là gì vậy?"

Thích Thăng cười nói: "Các ngươi lấy trước đi thử một chút, ta dùng không ít thuốc tốt chế thành, không chỉ có thể rửa sạch dầu trên mặt, còn có công hiệu thanh nhiệt mát máu, hoạt huyết sinh cơ, hương thơm khai khiếu nữa."

Mấy tiểu cô nương nghe thấy sao mà thần kỳ, ai cũng hào hứng cầm mấy viên trở về dùng thử. Ngay cả Tiểu Ngọc cũng không nhịn được cầm viên thuốc nhỏ lên chăm chú ngắm nhìn, chỉ thấy nó đọng lại trắng như tuyết, chạm vào trơn trơn, mùi thơm xông vào mũi, vui vẻ nói: "Ai, Thích Chi Vấn, ngươi làm nhất định là đồ tốt, nhưng tiền vốn có cao hay không?"

https://thuviensach.vn

Thích Thăng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tiểu Ngọc, trong lòng hắn cũng vui mừng khôn xiết, chẳng qua không tiện để lộ ra. Đây là hắn dùng lòng trắng trứng, bột đậu, mật ong, một chút bột chì, bạch chỉ, bạch phụ tử, bạch cương tằm, bạch cập, bạch tật lê, bạch liễm, thảo ô, sơn tra, cam tùng, bạch đinh hương, đại hoàng, hao bản, hạc bạch, hạnh nhân, mật đà tăng, long não,… nhiều loại thảo dược và hương liệu trộn lại làm thành viên thuốc, hiệu quả tốt hơn Tẩy đậu, lại rẻ hơn nhiều lắm.

"Vậy đặt tên gì cho nó thì tốt bây giờ?" Tiểu Ngọc hơi nhíu mày nghĩ tới nên đặt tên gì, Thích Thăng đột nhiên nói: "Nếu nó và Phì châu tử đều dùng để rửa mặt, thì gọi Ngọc châu tử cũng được."

"Gì? Cũng được lắm!" Tiểu Ngọc cười, tên này nghe thân thiết, còn có vẻ rất sang trọng.

Trên mặt Thích Thăng ửng hồng nhàn nhạt, cũng không người để ý. Nào có ai biết, đặt cái tên này, cũng là tâm tư của hắn?

Trong mắt hắn, Ngọc châu tử này, là chỉ vì Tiểu Ngọc mà làm.

Tâm sự của hắn, sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào, bao gồm Tiểu Ngọc. Nhưng mà, hắn luôn muốn, có thể vì nàng làm một chút chuyện, cũng đủ rồi. . . . . .

"Ngọc châu tử" của Mỹ Ngọc phương một khi đưa ra, được khen ngợi rất nhiều. Tiểu Ngọc đang suy nghĩ muốn Tú Tâm và Hải Đường thay mình mang đến thanh lâu bán, nhưng nàng lại nhận được một tin tức bất ngờ ngoài ý muốn.

Tú Tâm hoàn lương rồi!

Chỉ trong hai ngày, Tú Tâm đem Thúy Nhã Viên bán đi, giải tán tôi tớ, chỉ giữ lại Nhàn Nhàn, được kiệu nhỏ mang tới Dương phủ, trở thành thiếp

https://thuviensach.vn

thất của Dương Vạn Lý. Từ đó nàng thoát khỏi Nhạc tịch, không còn là kẻ xướng ca nữa.

Tiểu Ngọc không thể tin được Tú Tâm lại có thể quyết tuyệt bỏ qua ngôi vị hoa khôi khó khăn lắm mới giành được, tẩy sạch duyên hoa dấng thân vào chốn nhà cao cửa rộng.

May mà Tú Tâm Tâm vẫn còn nhớ tỷ muội như nàng, trước xuất giá một ngày đặc biệt tới thông báo với nàng một tiếng.

Tiểu Ngọc hiểu, mỗi cô gái đều muốn gả cho một phu quân an ổn sống trọn đời. Tú Tâm hâm mộ tài hoa Dương Vạn Lý, Dương Vạn Lý thưởng thức vẻ đẹp của nàng, thật ra cũng coi như ông trời tác hợp. Nhưng mà. . . . . Sao lại đột ngột như thế?

Càng làm cho tiểu Ngọc khiếp sợ, là Tú Tâm nói cho nàng biết, Hải Đường cũng chuẩn bị lập gia đình.

"Hải Đường phải lập gia đình? Gả cho ai?" Tiểu Ngọc hỏi tới.

Tú Tâm lắc đầu một cái: "Ta cũng không rõ ràng lắm. Nghe nói có một phú hào ở Minh châu, trong nhà giàu có nhất nước, đối với Hải Đường tỷ tỷ theo đuổi quyết liệt, Hải Đường tỷ tỷ trong lòng cũng rất mệt mỏi, liền gả cho. Hai ngày nữa nàng sẽ tới từ giã ngươi thôi."

Tú Tâm lấy chồng, Hải Đường gả xa, nếu tính luôn Quan Quan lúc trước chết vì tình, Hoa phố Tam đại danh kỹ trong thời gian ngắn ngủi lần lượt từ giã mọi người. Trong lòng Tiểu Ngọc không thể nói là vui hay buồn, vốn là tỷ muội hoàn thành chuyện chung thân, nàng nên vui vẻ mới phải, nhưng hai người bọn họ sẽ hạnh phúc sao? Đến cao cửa rộng như vậy, quan hệ giữa người với người phức tạp như mạng nhện, các nàng chỉ như đóa hoa yếu ớt, sao chấp nhận được đây. . . . . .

https://thuviensach.vn

Tú Tâm nhìn Tiểu Ngọc quan tâm tới các nàng, cười nói: "Tỷ tỷ, đừng lo lắng, chúng ta có thể đứng vững chốn phong trần, tự nhiên cũng có thể tạo chỗ đứng chốn hào môn."

Tú Tâm và Hải Đường cứ như vậy gả đi. Tiểu Ngọc hiểu các nàng đều bị Quan Quan kích thích, một là khát vọng tình yêu, một là mất đi ý chí phấn đấu, nguyên nhân bất đồng, nhưng kết quả giống nhau.

Hoa phố lại lần nữa chọn hoa khôi, gợi lên một phen sóng gió!

Tiểu Ngọc trừ bỏ thổn thức một phen, cũng không còn cách nào khác. Con đường của mỗi người đều phải tự mình đi, người khác không cách nào thay thế được.

Tựa như cuộc đời của nàng, cũng phải nỗ lực nắm giữ trong tay mình!

Tiểu Ngọc càng thêm nhiệt tình vùi đầu vào công việc, rốt cục cũng thuyết phục được Tống Tiềm và Thích Thăng, lần nữa hợp tác mua Lệ Hương phường.

Chẳng qua là, nàng kinh doanh mặt hàng nào đây?

Tuyết mùa đông bay hết, mùa xuân chầm chậm tới gần.

--- ------ --------Xong quyển I---- ------ ------ ---

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Mỹ Vị Dược Thiện

Đốt pháo, ngày tết đến.

Ngày tết ở Lâm An so với các lễ hội khác lại càng náo nhiệt ba phần. Ngay từ năm trước, dù là quan lớn hay nhà bình dân cũng đã bắt đầu chuẩn bị lễ vật mừng năm mới. Đến tháng giêng, nha phủ Lâm An mở quan phác, mọi người đã sớm ăn mừng, trước các con hẻm lân cận bày đầy trái cây củi than linh tinh. Khách trọ trong các khách điếm đột nhiên tăng, dọc đường dựng đầy rạp hát, ngựa xe tấp nập, những tửu lâu là nơi dân chúng Lâm An nhất định muốn đến thăm.

Tới đúng ngày Nguyên tiêu, không khí lễ hội càng nhộn nhịp hơn, bởi vì buổi tối còn có hội hoa đăng Nguyên tiêu, đây là hoạt động du khách Lâm An ưa thích nhất.

Buổi trưa ngày Nguyên tiêu, phu xe đánh một chiếc xe bò "trang bị" dày dặn chậm rãi vào thành.

Trên xe treo vài tầng rèm cửa màu xanh, che chắn bên trong kín từ đầu tới cuối. So với bên ngoài gió cuốn tuyết bay, trong xe là một thế giới mùa xuân nho nhỏ.

Trong xe không gian không lớn, chỉ đủ hai người ngồi nằm. Một bàn một ghế được cố định chặt chẽ, cộng thêm phu xe điều khiển thành thạo, ngồi bên trong rất vững vàng ổn định, cũng không cảm thấy chòng chành lắc lư. Trong góc có một lò sưởi nhỏ, vừa đuổi đi không khí giá lạnh, cũng lộ ra chủ nhân là người phẩm vị bất phàm.

https://thuviensach.vn

Một tiểu cô nương ăn mặc kiểu nha hoàn lấy hộp đựng thức ăn từ dưới bàn, thức ăn bên trong còn bốc hơi nóng. Tiểu nha đầu hỏi ý chủ nhân : "Tiểu thư, người có muốn ăn chút gì hay không?"

Thiếu nữ được gọi là tiểu thư lấy tay di di, nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy mở mắt.

Thiếu nữ này nhắm mắt lại thì dung mạo nhiều lắm chỉ có thể xưng là thanh tú, nhưng hai mắt lườm một cái, thì như ánh sao sáng bừng, cả khuôn mặt trở nên sinh động .

Nàng nhìn hộp đựng thức ăn nói: "Không, cất đi. Nếu đã đến Lâm An, thì phải nếm thử hương vị bản địa của Lâm An mới phải. Ngươi đi hỏi đại thúc đánh xe, có biết quán nào tốt hay không?"

"Dạ!" Tiểu nha đầu vâng lời, vén mành cửa hỏi phu xe một tiếng: "Đại thúc, chúng ta đang ở đâu? Phía trước có tửu lâu nào tốt không?"

Đại thúc đánh xe chất phác cười ha ha hai tiếng, nói: "Chúng ta đã đến Thiên phố náo nhiệt nhất thành Lâm An, dọc theo con đường này rất nhiều quá ngon! Người muốn ăn gì? Có bánh thịt Tào bà bà, trà thơm Tiết gia, thịt dê Thục phô, bánh bao Lộc gia. . . . . ."

Phu xe nói lớn, tiểu thư kia nghe được rõ ràng. Tiểu nha đầu quay đầu trở lại hỏi: "Tiểu thư, người muốn đi đâu?"

Tiểu thư kia đang vén rèm cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, vừa định trả lời nha đầu, đột nhiên nhìn thấy trước một tửu lâu lớn người ra vào tấp nập, thuận miệng hỏi: "Đại thúc, phía trước là tửu lâu nhà nào? Thật náo nhiệt."

Phu xe tinh tế nhìn một hồi, nói: "Ta cũng không rõ ràng, năm trước lúc ta rời Lâm An tửu lâu này còn chưa mở. Ha, nhìn thật không tệ."

https://thuviensach.vn

"Vậy cũng tốt, chúng ta đến đó ăn. Đại thúc ngài dừng lại đi!" Tiểu thư kia thuận miệng ra quyết định. Phu xe dừng xe bò trước cửa tửu lâu, tự có gã sai vặt đến dẫn xe bò đến khu chăm sóc gia súc.

"Tiểu thư, xuống xe cẩn thận." Tiểu nha đầu xuống trước trải đệm bên dưới, mới dắt tiểu thư nhà mình đi xuống.

Tiểu thư kia xuống xe , nhìn thấy tửu lâu hai tầng trước mắt rất khí phái, phía dưới là ba gian cửa hàng mở rộng cửa, người ngồi là bá tánh áo vải bình thường, những thiếu niên áo xanh nhà giàu được tiểu nhị dẫn lên lầu, hiển nhiên trên lầu còn có nhã gian.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy ba chữ rồng bay phượng múa "Mỹ vị cư" thiếp vàng, nhẹ khen một tiếng: "Có phong cốt." Đợi đến thấy lạc khoản trên tấm biển, không khỏi kinh ngạc, bên trên đề bốn chữ "Minh Am lưu bút". Minh Am? Là vị Minh Am tiên sinh kia sao?

"Hai vị cô nương là dùng cơm? Mời vào mời vào!" Một tiểu nhị ăn mặc lịch sự, tươi cười chào đón, dẫn các nàng vào quán. Hắn cũng rất có mắt nhìn, vị cô nương này ăn mặc không hoa lệ, nhưng thần thái trang trọng, hiển nhiên không phải tiểu cô nương nhà bình thường, có lẽ là cô nương ngoại tỉnh tới đây. Lập tức dẫn các nàng lên gian phòng nhỏ trên lầu, châm trà rót nước, lại gọi nữ nhân viên đến tiếp đãi.

"A? Chỗ các ngươi rất đặc biệt, ta chỉ thấy trong tửu lâu có các tẩu tẩu nấu rượu, còn chưa thấy các cô nương lại ra ngoài tiếp khách nha." Tiểu thư kia nhìn thấy nữ nhân viên trẻ tuổi rất có kinh nghiệm, sinh lòng tò mò.

Nữ nhân viên cười ngọt như mật, đưa thực đơn nói: "Cô nương, xem qua một chút nên chọn món gì?"

Tiểu thư kia nhìn thực đơn trình bày tinh xảo đẹp mắt, trong lòng liền có hảo cảm. Nàng tùy ý liếc nhìn, bên trên có nhiều món thường gặp, cũng có

https://thuviensach.vn

rất nhiều món nàng chỉ mới nghe tên, nàng hỏi nữ nhân viên kia: "Chỗ các ngươi, có món gì đặc sắc, có món trấn tiệm không?"

"Có chứ!" Nữ nhân viên không chút hoang mang giới thiệu: "Mỹ vị cư của chúng tôi, trừ có các món nổi danh trong thành Lâm An, đặc sắc nhất chính là dược thiện! Cô nương người có biết công hiệu của dược thiện không?"

"Xì!" Tiểu nha đầu bên cạnh bật cười, nhỏ giọng nói: "Múa rìu qua mắt thợ!"

"Đinh Hương!" Tiểu thư hơi nhíu mày, tiểu nha đầu vội vàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm thu lại nụ cười. Nữ nhân viên tiếp tục giới thiệu: "Mỹ vị cư chúng tôi, dựa vào thời tiết, sắc mặt khách hàng, sẽ đưa ra các loại dược thiện khác nhau cho khách lựa chọn. Như bây giờ khí hậu rét lạnh, dương khí ẩn sâu, ngũ tạng chúc thận, hàn tà dịch thương thận dương, cần bồi bổ, thích hợp dùng canh gà, gà giò long mã hầm dược thiện."

Tiểu thư kia có chút kinh ngạc nghe nữ nhân viên giới thiệu, khen một câu: "Ngươi nói rất có lý. Nhưng ta đi đường mệt nhọc, muốn ăn nhẹ thôi, gà vịt nhiều dầu mỡ. Có gì khác không?"

"Đương nhiên là có!" Nụ cười của nữ nhân viên chưa từng giảm xuống nửa phần, còn nói: "Chúng tôi còn có dược thiện mỹ dung, giống như cô nương thể cốt như hoa, nên thử ‘cháo mỹ dung dưỡng nhan ’ của chúng tôi. Cháo này dùng gạo tẻ, đương quy, xuyên khung, hoàng kì, hoa hồng chế biến mà thành, cháo này bổ huyết, giúp lưu thông khí huyết, hóa ứ, hoạt sắc, khư ban, ăn cháo này, dáng dấp người sẽ ngày càng xinh đẹp!"

Tiểu nha đầu lại không nhịn được hì hì nở nụ cười, cả tiểu thư kia cũng cười theo: "Được, vậy gọi hai phần cháo này đi, mang thêm chút bánh bao."

https://thuviensach.vn

"Chúng tôi có bánh bao phục linh, người có muốn nếm thử một chút không? An tâm dưỡng thần, kiện tỳ khai vị, bốn mùa đều hợp dùng, nam nữ già trẻ ai cũng thích ăn!"

"Được được được, bánh bao phục linh cũng mang hai lồng. Phải nhanh nha!"

Nữ nhân viên nhẹ nhàng bước đi. Nha đầu Đinh Hương đợi nữ nhân viên kia vừa ra khỏi cửa, không chờ được nói với tiểu thư: "Tiểu thư, dược thiện này có phải công hiệu như vậy hay không?"

Tiểu thư kia nhàn nhạt nói: "Hiếm thấy chủ quán có tâm tư này, dùng những thứ mới lạ như vậy. Người phú quý, thường dùng dược thiện bổ thân, cũng không có gì hiếm lạ. Nhưng trong tửu lâu đặc biệt bán dược thiện, coi như nổi bậc hơn người. Chờ ta nếm thử một chút mới biết những thứ dược thiện này có phải chính tông hay không."

Hai phần cháo cùng hai lồng bánh bao rất nhanh được đưa đến. Đinh Hương hầu hạ tiểu thư dùng bữa trước, sau đó mới ngồi xuống ăn phần của mình, vừa ăn vừa gật đầu liên tục: "Không tệ! Ăn rất ngon, tiểu thư, sau này chúng ta có thể thường tới đây ăn."

Tiểu thư kia lại nhai kỹ nuốt chậm thưởng thức, thỉnh thoảng dừng lại suy tư một phen.

"Dược thiện này phân lượng và độ lửa đều khống chế rất tốt." Nàng cho ra một câu đánh giá đúng trọng tâm.

Nữ nhân viên đứng phía sau nói: "Đương nhiên rồi, tất cả đều là Thích đại phu ở Thanh Tâm đường của chúng tôi kê phương thuốc, y thuật của Thích đại phu ở thành Lâm An cũng là số một số hai!"

Thanh Tâm đường? Tiểu thư kia nhớ kỹ tên này.

https://thuviensach.vn

Hai người dùng bữa xong, phu xe đang dựa vào xe gặm bánh bao đến trước mặt các nàng vui vẻ nói: "Tần cô nương, thức ăn bên trong có ngon không? Nếu ngon thì ta nói với những khách hàng đi xe, sau này cũng tiện dẫn bọn họ tới chỗ này ăn."

Tần cô nương rất có cảm tình với vị đại thúc đánh xe này, nói: "Tạm được. Đại thúc, ta còn mang theo hai cái bánh bao ra ngoài, mời ngài ăn. Đinh Hương?"

Đinh Hương từ trong bao quần áo lấy ra hai cái bánh bao phục linh còn hơi ấm mời phu xe ăn, phu xe vui mừng nói: "Ôi. . . . . Này. . . . . Tần cô nương cô thật là một người tốt, ha ha." Ông ăn nói vụng về, hét lớn để hai vị cô nương lên xe, chạy thẳng tới địa chỉ được dặn từ trước.

Tần cô nương tựa vào chăn đệm mềm mại, trong đầu không ngừng nghĩ tới ba chữ "Thanh Tâm đường". Vị Thích đại phu này, thật đúng là biết cách làm giàu mà!

--- ------ ------ ------ ------

Tần cô nương cũng không biết, biết cách làm giàu không phải Thích đại phu của Thanh Tâm đường, mà là hàng xóm kiêm đối tác của Thích đại phu, bà chủ Mỹ Ngọc phường Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc thuyết phục Tống Tiềm và Thích Thăng hợp tác mua lại ba gian cửa hàng Lệ Hương phường, sau đó thiết kế lại lầu hai vốn dùng làm nhà kho. Việc này tiêu tốn hết vốn liếng bán dược cao son phấn của hai nhà, sau vẫn phải mượn một khoản của Cố Ái Sinh, mới đủ mở cửa tửu lâu buôn bán.

Tiểu Ngọc vừa bắt đầu chỉ muốn làm mỹ dung dược thiện, sau này mới nhớ bên cạnh có một thầy thuốc cao tay, liền giục hắn lấy mấy phương thuốc dược thiện ra, cố gắng mở rộng phạm vi, muốn một lưới bắt hết già trẻ gái trai, thanh bần, phú quý. Cộng thêm Thích Thăng cũng đang buôn

https://thuviensach.vn

bán dược liệu, như vậy hàng cung cấp dược thiện cũng có sẵn, có lời nhiều hơn.

Không nghĩ tới, Tiểu Ngọc có tầm nhìn rất tốt! Mới vừa khai trương không lâu. Dược thiện Mỹ vị cư lập tức được chào đón nồng nhiệt.

Mượn thời cơ nửa tháng trước tết này, Tiểu Ngọc bày ra mấy hạng mục thúc đẩy tiêu dùng, cũng rất thành công.

Một chính là giống như lúc mới mở Mỹ Ngọc phường, phái đội "Làm quảng cáo" ra đường thét. Chiêu này Tiểu Ngọc là người đầu tiên dùng, nhưng dần dần cũng bị các chủ quán khác học được. Không còn cách nào, ai cũng thấy tác dụng của chiêu này, có thể không học sao?

Nếu người ta đã học được chiêu thức của mình, mình cũng phải học chiêu thức của người ta mới phải. Tiểu Ngọc biết phong tục Lâm An, mỗi khi đến ngày lễ lớn sẽ cử hành tiệc rượu long trọng, như Trung thu, Hàn thực có tiệc rượu rất lớn, dân chúng tham dự nhiệt liệt làm người xem mãn nhãn. Mỹ vị cư cũng bán rượu, hơn nữa có mấy vị rượu thuốc Thích Thăng đặc biệt điều chế, công hiệu hết sức đặc biệt. Tiểu Ngọc nhân mấy ngày giáp tết mở hội thử rượu, bày mấy gian hàng trước Mỹ Vị cư để cho du khách tùy ý thưởng thức, quả nhiên rất nhanh liền nổi tiếng.

Khai trương hơn nửa tháng, mỗi ngày thu nhập được một ngàn quan trở lên, mắt thấy rất nhanh là có thể trả lại khoản tiền đã mượn Cố Ái Sinh. Thích Thăng đối với Tiểu Ngọc bội phục sát đất, Tống Tiềm mặc dù không ham tiền tài, nhưng khi nhìn Tiểu Ngọc nhiệt tình mười phần, cũng không có ngăn cản nàng. Trải qua chuyện lần trước, hắn vẫn không muốn Tiểu Ngọc quá phô trương, cho nên quy định Tiểu Ngọc chỉ có thể thỉnh thoảng tới tửu lâu, những sự vụ thông thường đều do hắn và Thích Thăng xử lý.

Tối nay là tết Nguyên tiêu, Tống Tiềm sớm nói với Tiểu Ngọc tạm dừng mọi việc lại, hắn muốn cùng nàng đi dạo. Tiểu Ngọc nhớ tới cả ngày tết

https://thuviensach.vn

mình vội vàng buôn bán, không khỏi lạnh nhạt Thiên Thành, trong lòng cũng có chút áy náy, vội vàng đồng ý.

Sắc trời dần dần ảm đạm, mà đêm Lâm An, giờ mới bắt đầu.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Hội Hoa Đăng Nguyên Tiêu

Trước nhà đèn sáng ba năm, trăng sáng như sương, người tựa tranh vẽ. Trong trướng tỏa hương thơm, không vương bụi trần. (chẳng biết bài gì nữa, bạn chém thôi)

Tô Đông Pha lưu lại bài thiên cổ giai từ này, để cho Tiểu Ngọc đối với hội hoa đăng Nguyên Tiêu ở Lâm An tràn ngập chờ mong. Trăng đèn cùng sáng, mặc đẹp ra đường, hai người dọc theo Tây Hồ từ từ tản bộ, bực nào ý vị?

Sau đó tưởng tượng tốt đẹp bao nhiêu, thực tế tàn khốc bấy nhiêu. Ăn cơm tối xong sớm, Tiểu Ngọc vội vàng ăn mặc tỉ mỉ đến phòng khách, lại thấy hai khách không mời mà đến —— bạn học của Tống Tiềm, Cố Ái Sinh và Hình Quang.

"Tiểu Ngọc, Ái Sinh tới mời chúng ta cùng đi dạo." Tống Tiềm nhìn thấy Tiểu Ngọc mặc áo màu trắng xanh, váy màu hồng đào, xinh đẹp động lòng người, trước mắt bất giác sáng lên. Hắn lại nói với Tiểu Ngọc như thế, trong lòng mất mác lắm. . . . . Thế giới hai người lãng mạng vì thế mà sụp đổ!

Bốn người cũng không gọi kiệu, cứ như vậy lửng thửng bước trên đường.

Cố Ái Sinh, Hình Quang đều là người Lâm An, Tống Tiềm năm trước cũng thường tới đây ngắm hoa đăng, trong bốn người chỉ có Tiểu Ngọc là chưa từng tham dự. Nàng rất hiếu kì, dọc theo đường nhìn không rời mắt,

https://thuviensach.vn

trong lòng nảy ra vô số vấn đề, thỉnh thoảng dừng lại hỏi lung tung này kia. Tống Tiềm đối với những thắc mắc của Tiểu Ngọc luôn kiên nhẫn giải thích cặn kẽ, không thấy phiền chán, ngược lại cảm thấy nói chuyện phiếm cùng Tiểu Ngọc là chuyện làm cho tâm tình thư thái hơn.

Hai kỳ đà cản mũi phía sau đi theo vợ chồng người ta dạo phố, dần dần phát hiện mình dư thừa —— nhìn hai người này nói chuyện, không phải là không cho người khác xen vào sao? Thật là ân ái mà!

"Thiên Thành, chúng ta đi bao nhiêu thì nhìn thấy bấy nhiêu hoa đăng, chẳng lẽ cả thành đều là đèn?" Tiểu Ngọc kinh ngạc, đèn đuốc huy hoàng trình độ này có thể sánh ngang Newyork thế kỷ 21 rồi!

Tống Tiềm cười: "Trong ngày Nguyên tiêu, Lâm An nam tới Long sơn, bắc tới Tân kiều, bốn mươi dặm ánh đèn không dứt, thành này trên dưới trăm vạn người, từng nhà đều có treo đèn, nàng xem Huệ nương trong nhà chúng ta không phải cũng chuẩn bị rất nhiều đèn sao?"

Huệ nương bây giờ nghiễm nhiên là quản gia Tống phủ, chăm lo sinh hoạt của mười mấy miệng ăn rất thỏa đáng, Tiểu Ngọc rất hài lòng với chị.

Tống Tiềm cùng Tiểu Ngọc đi dạo, nói tên từng loại đèn cho Tiểu Ngọc biết: "Nàng xem, đó là sa diễn đăng, đó là kỵ mã đăng, đó là hỏa thiết đăng, còn có tượng sinh ngư đăng, nhất thanh bổng đăng, hải sản đăng, nhật nguyệt đăng, thi bài quyên đèn, kính đăng, kéo quân đăng, phượng đăng, thủy đăng, Lưu Ly đăng. . . . . ."

Tiểu Ngọc nghe những tên gọi này, cảm giác hai tai hai mắt đều không đủ dùng, người lao động cổ đại quả nhiên trí tuệ phi phàm! Nàng nhìn thấy dọc theo đường đi rất nhiều người đang giải câu đố, Cố Ái Sinh và Hình Quang ở phía sau đang đoán câu đố, rất vui vẻ. Đáng tiếc những câu đố cổ đại này Tiểu Ngọc tuyệt không hiểu, thật may thân phận của mình là phụ

https://thuviensach.vn

nữ trong nhà, không phải nói nữ nhi không tài chính là đức sao! Yên tâm thoải mái làm một người nửa mù chữ là được.

Nàng xem hoa đăng hồi lâu, lại đem chú ý lực đặt ở đội múa trên phố. Đầy đường đều là những đội múa biểu diễn tạp kĩ, múa chèo thuyền, đi cà kheo, đánh đu, trò chơi dân gian, xiếc thú, ảo thuật, người đeo mặt nạ, những ca nương hát xướng, thu hút đông đảo du khách vây xem. Nhất là những đứa bé để tóc trái đào, đang cười khanh khách đuổi theo xem những nghệ nhân diễn tuồng, vô cùng đáng yêu.

"Ô? Đó không phải Gia Nhi sao?" Tiểu Ngọc đột nhiên phát hiện Chu Gia Nhi trong đám người, hôm nay nàng mặc nữ trang, người bên cạnh. . . . . Không phải Thanh Tranh thì còn ai?

"Gia Nhi, Thanh Tranh! Hai người các ngươi cũng ra ngoài đi dạo sao?" Tiểu Ngọc vui mừng chạy tới lôi kéo tay hai người lắc lắc, hai người cũng bị nàng chọc cười. Tống Tiềm, Cố Ái Sinh và Hình Quan cũng tới chào hỏi.

Ở nơi náo nhiệt thế này, Thanh Tranh trước giờ trên mặt lạnh lùng cũng có nụ cười, nàng cười nói: "Gia Nhi sợ ta ở nhà một mình sẽ buồn, đặc biệt tới mời ta cùng đi ra ngoài." Các nàng kể từ khi quen biết ở Tống phủ, vẫn thường lui tới. Gia Nhi thuở nhỏ đi học cùng phụ thân, khả năng may vá cũng rất tầm thường, bây giờ đang theo Thanh Tranh học thêu thùa.

Bốn người biến thành sáu người, ba cô gái ở phía trước cười cười nói nói, các nam nhân ở phía sau chọn lựa chơi đố đèn, làm thơ. Đi tới bên Tây Hồ, chỉ thấy đèn đuốc lung linh, làm hoa mắt người ta, thì ra là trên hồ tụ tập mấy trăm chiếc thuyền hoa, tiếng hát, tiếng cười không dứt, thoáng như tiên cảnh.

"Gia Nhi, bọn họ là chuẩn bị du thuyền đêm ở Tây Hồ?" Tiểu Ngọc nhìn thấy bên hồ rất nhiều du khách rối rít chèo thuyền con ra hồ, trong lòng cũng hơi ngứa ngáy.

https://thuviensach.vn

Gia Nhi ở tại bên Tây Hồ, dĩ nhiên rất rành rẽ. Nàng thấy Tiểu Ngọc bộ dạng nhao nhao muốn thử, cười nói: "Đúng vậy, bơi thuyền ra Tây Hồ ngắm hoa đăng, rất nên thơ nha. Tỷ có muốn thử không?"

Tiểu Ngọc rất muốn đi, nhưng nàng nhớ tới mình là một con vịt cạn (không biết bơi), không khỏi lùi bước .

Tống Tiềm nghe được, đột nhiên kéo tay nàng nói: "Đi, ta dẫn nàng đi."

"A, Thiên Thành chàng thật tốt!" Tiểu Ngọc nghe Tống Tiềm từng nói hắn biết bơi, nhưng không biết hắn còn có thể chèo thuyền. Như thế thật là tốt!

Bốn người khác thấy vợ chồng họ muốn xuống hồ du thuyền, cũng đi theo. Bọn họ thuê ba chiếc thuyền nhỏ của ngư dân, Tống Tiềm Tiểu Ngọc một thuyền, Gia Nhi Thanh Tranh một thuyền, Ái Sinh Hình Quang một thuyền, trước sau lần lượt xuống hồ.

Khí trời còn rất lạnh, nhưng Tiểu Ngọc rúc vào trong lòng Tống Tiềm, cảm thụ thanh cảnh Tây Hồ, cả người tràn ngập cảm giác ấm áp hạnh phúc. Như vậy mới là ước hẹn chứ! Cuối cùng cũng bỏ rơi được kỳ đà cản mũi!

Tiếc rằng có câu "Vui quá hóa buồn" . Tiểu Ngọc đang nhắm mắt lại hưởng thụ thời gian lãng mạn hiếm có, chợt nghe Tống Tiềm hô nhỏ một tiếng, một tay ôm lấy nàng!

Không đợi Tiểu Ngọc kịp phản ứng, "Ào" một tiếng thật lớn, Tiểu Ngọc chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, kèm theo tiếng hai cô gái thét chói tai, đầu chìm xuống nước!

"Oa!" Tiểu Ngọc tay chân dùng sức quơ loạn xạ, xong rồi xong rồi, làm sao sẽ rơi xuống nước? Nàng không biết bơi mà!

https://thuviensach.vn

Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Ngọc bị uống vài ngụm nước, nước hồ lạnh như băng rót vào khí quản và cổ họng, lạnh lẽo từng trong ra ngoài, nàng tuyệt vọng nhớ lại lần chết chìm rồi xuyên qua lúc trước —— không phải nàng sẽ trở thành cô gái sông Nile thứ hai cứ xuyên qua xuyên lại chứ?

"Tiểu Ngọc, đừng động, đừng động! Có ta đây!"

Giọng nói của Tống Tiềm như tiếng người trời vang lên bên tai nàng, giống như thuốc trợ tim khiến nàng nhanh chóng tỉnh táo. Tống Tiềm vẫn lôi kéo nàng không có buông tay, nhìn nàng rốt cục ngưng giãy giụa, hơi yên tâm, một tay ôm nàng rồi đạp nước trồi lên mặt hồ.

Thật may là lúc này thuyền của Cố Ái Sinh và Chu Gia Nhi cũng đã phát hiện khác thường của bọn họ, cùng nhau chèo tới bên này. Tống Tiềm đạp một cái trồi lên đã nhìn thấy thuyền của Cố Ái Sinh, vươn tay bám lấy mép thuyền, để Cố Ái Sinh kéo Tiểu Ngọc lên trước, sau đó mới trèo lên thuyền.

Lúc này Tiểu Ngọc mới biết được, bọn họ là bị một chiếc thuyền khác mất khống chế đụng phải. Nhớ lại lúc rơi xuống nước nghe tiếng kêu của hai cô gái, người ngồi trên thuyền là nữ nhân? Các nàng có phải cũng bị lật thuyền không?

Tiểu Ngọc gấp gáp hỏi Cố Ái Sinh có nhìn chỗ thuyền bọn họ bị va chạm. Hình Quang an ủi nàng nói: "Tẩu tẩu đừng lo lắng, tẩu xem đi!"

Mượn ánh đèn trên hồ, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc thấy có hai chiếc thuyền hơi lớn đã ôm hai cô gái lên, thời gian các nàng rơi xuống nước rất ngắn, thoạt nhìn sẽ không có gì nguy hiểm tánh mạng.

"Làm sao đang yên lành lại đụng thuyền với người ta?" Cố Ái Sinh cởi áo ngoài cho Tiểu Ngọc để nàng chống lạnh, mấy người vội vàng chèo về phía bờ hồ.

https://thuviensach.vn

"Là cô gái trên thuyền kia nhất thời vuột tay. . . . . Thôi, hai bên không sao là tốt rồi. Mau trở về thôi, ta sợ vợ ta bị lạnh."

Tiểu Ngọc đã nhảy mũi nhiều lần, lạnh đến phát run, đang tưởng tượng mình thành nạn nhân được cứu sau vụ chìm tàu Titanic —— lạnh quá hà!

"Ừ?" Hình Quang chợt thấy có con thuyền đang chèo về phía bọn họ, không phải tìm họ tính sổ chứ?

"Khách trên thuyền bên kia, xin chờ một chút!"

Một giọng nam hùng hồn cách mặt nước xa xa truyền tới.

Tống Tiềm nói: "Ái Sinh, hãy dừng lại." Hắn nghe tiếng người kia lễ độ, không giống có ác ý, tựa như muốn nói chuyện.

Thuyền kia chèo tới thật nhanh, chớp mắt đã đến trước mũi thuyền.

Một thanh niên mặc áo lam ngang nhiên đứng ở mũi thuyền, gió lạnh thổi ào ào dán chặt y bào của hắn, hiện ra cơ thể cao lớn hoàn mỹ, trên khuôn mặt màu cổ đồng là một đôi mắt hổ sáng quắc sinh uy, nhưng khóe miệng cười ôn hòa khiến cho ngoại hình cường tráng của hắn trở nên nhu hòa rất nhiều.

Nam tử kia nhìn thấy Tống Tiềm chờ liền ôm quyền, nói: "Vừa rồi đụng ngã thuyền của hai vị, là chủ tử của tại hạ. Chủ tử nói, khí trời giá rét, hai vị bị giật mình rơi xuống nước, nếu chậm trễ thay quần áo sưởi ấm, sợ là sẽ lưu lại bệnh căn. Kính xin chư vị theo ta đến làm khách trên thuyền của chủ tử ta được không? Thuyền chủ tử nhà ta ở bên đó."

Hắn tự tay chỉ một hoa sảnh hoa lệ ở phía trước, phía trên thấp thoáng bóng người, cho thấy là nhà phú quý đang du thuyền.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nhìn Tiểu Ngọc trong ngực đang dùng sức nhảy mũi, gật đầu nói: "Được, vậy thì làm phiền!"

Nếu là một mình hắn rơi xuống nước, tất nhiên sẽ không chấp nhận đề nghị này. Nhưng Tiểu Ngọc thân thể yếu đuối, có thể chống lại gió rét hay sao? Nghĩ đến tình cảnh lúc mình gặp thủy tặc, Tống Tiềm sợ hãi, biết rõ rơi xuống nước không kịp chẩn trị sẽ mắc bệnh.

Nam tử anh vĩ kia dẫn hai người bọn họ đến chiếc thuyền lớn bên kia, tự có người nhà đón họ lên thuyền. Vài người vú già sớm có chuẩn bị, Tống Tiềm cùng Tiểu Ngọc vừa lên tới liền bị bọn họ mời đi thay quần áo, bốn người Cố Ái Sinh, Hình Quang, Chu Gia Nhi, Thanh Tranh thì được mời đến nghỉ ngơi ở hoa sảnh trên thuyền.

Hoa sảnh ở Tây Hồ thật ra thì không phải là du thuyền, mà tựa như biệt thự nhỏ lơ lững, bên trên bố trí phòng ốc không khác gì nhà giàu đại hộ, chẳng qua mọi thứ nhỏ hơn một chút.

Cố Ái Sinh là con nhà quan, kiến thức rộng rãi, vừa nhìn cung cách trang trí hoa sảnh này, cũng biết chủ nhân này tuyệt không phải người thường. Chủ nhân nơi này là quan lại hay là vương công đây?

Đang suy nghĩ, một thanh niên công tử được đám người dẫn vào trong sảnh.

Công tử kia tuổi chừng trên dưới ba mươi, ngũ quan tuy nói đoan chính, nhưng không thấy có gì đặc biệt. Vậy mà lúc hắn đi lại có cảm giác khỏe khoắn như rồng hổ, giữa hai lông mày lộ ra khí độ uy nghiêm, cho dù đứng giữa một đám tráng hán, hắn vẫn là người bắt mắt nhất.

Cố Ái Sinh biết, vị này tất nhiên là chủ nhân nơi này! Hắn đến tột cùng có thân phận gì?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Tiểu Thư Vân Châu

Tống Tiềm và Tiểu Ngọc rất nhanh đã thay xong xiêm áo đi ra. Tiểu Ngọc trong lòng chỉ có một ý nghĩ, chính là muốn một máy sấy. . . . . Tuy nói tóc đã lau đến gần khô, nhưng chắc chắn không bằng máy sấy rồi. Tiểu Ngọc lần thứ một trăm lẻ một lần nhung nhớ văn minh hiện đại, Tống Tiềm lại cho là nàng còn bị kinh sợ đến ngơ ngác, quan tâm hỏi: "Tiểu Ngọc, rất khó chịu sao?"

Tiểu Ngọc nghe được sự quan tâm của Tống Tiềm trong lời nói, vội nói: "Ta không sao, chút giá lạnh này có thấm vào đâu. . . . . Ắt xì hơi...!" Nàng không khỏi lại hắt hơi một cái, ai ya, lúc này thật đúng là bị lạnh rồi, trở về tìm Thích Chi Vấn xin ít thuốc uống.

Hai người được người làm dẫn vào hoa sảnh nhỏ, liếc mắt liền nhìn thấy vị thanh niên công tử ngồi ở chủ vị.

Công tử kia nhìn thấy bọn họ đi vào, vội vàng đứng dậy chào đón: "Thật không phải với hai vị. Xá muội quá mức bướng bỉnh, không nên tự mình đi thuyền nhỏ xuống hồ, không cẩn thận đụng phải hai vị, thật là xin lỗi."

Công tử kia nói chuyện tao nhã lễ độ, Tiểu Ngọc nhất thời đối với hắn sinh ra hảo cảm. Người này tuy nói là đang nói xin lỗi, nhưng thái độ không chút tự ti nào, mơ hồ lộ ra khí phái đại gia, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết hắn không phải một nhân vật đơn giản.

Tống Tiềm nhàn nhạt đáp lễ, công tử kia mời hai người ngồi xuống, lập tức gọi người đưa canh gừng tới để hai người chống lạnh. Lại có nữ bộc

https://thuviensach.vn

đưa tới một lò sưởi tay nhỏ, để Tiểu Ngọc ôm sưởi ấm. Tống Tiềm thấy người này an bài chu đáo như thế, trong lòng tăng thêm hai phần ngạc nhiên. Người này rõ ràng cho thấy là con cháu thế gia, làm việc lại chu toàn như vậy, quả thật khó được.

Trước lúc vợ chồng Tống Tiềm tới hoa sảnh, công tử kia đã giới thiệu mình với bốn người kia, cũng thỉnh giáo tên tuổi bọn họ. Lần này Tống Tiềm tới đây, lại lần nữa tự xưng tên.

Hắn tự xưng họ Triệu, lại không nói cho mọi người tên của hắn, mọi người không thể làm gì khác gọi hắn là Triệu công tử.

Tống Tiềm và Tiểu Ngọc mới vừa uống canh gừng xong, liền nghe được tiếng cười của thiếu nữ từ khách sảnh nhỏ bên ngoài truyền dần đến, trong trẻo lanh lảnh giống như châu rơi khay ngọc.

Một thiếu nữ hoa phục như gió chạy vào hoa sảnh, khanh khách cười: "Ai ya, lần này vậy mà đã làm người rơi xuống nước rồi!"

"Vân Châu! Nha đầu điên này, còn ra thể thống gì!" Triệu công tử cau mày sưng mặt khiển trách một tiếng, nhưng thiếu nữ này vẫn trơ trơ, che miệng cười híp mắt nói: "Tông ca ca không nên tức giận! Vân Châu biết sai rồi, hì hì hi. . . . . ."

Triệu công tử không thể làm gì chỉ vào nàng nói: "Ngươi đó, chính là yêu tinh gây họa! Quản gia đã thu xếp hết mọi việc rồi, lần này lại gây họa cho người ngoài. Mau nói xin lỗi với hai vị này."

Tiểu Ngọc nhìn thấy Vân Châu tiểu thư này cũng chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, gương mặt bầu bĩnh, khi cười có lúm đồng tiền như hoa, mặc dù không phải mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, thế nhưng lại có làn da nõn nà trắng mịn hoàn mỹ nhất trong số những người Tiểu Ngọc từng gặp, non giống như có thể bấm ra nước.

https://thuviensach.vn

Vân Châu tiểu thư mái tóc như mây xõa trên bờ vai, chỉ lau đến gần khô, cho thấy là vừa thay áo xong đã chạy tới. Nàng bước tới Tống Tiềm gật đầu một cái, liền đi tới trước mặt Tiểu Ngọc, nắm tay Tiểu Ngọc nói: "Tỷ tỷ tốt, đều là ta không tốt, hại tỷ bị sợ hãi!"

Tiểu Ngọc thấy nàng thành khẩn như vậy, nụ cười khéo léo ngây thơ vô cùng, coi như trong lòng có giận hơn nữa cũng đã sớm tan thành mây khói, huống chi Tiểu Ngọc vốn không có tức giận. Tiểu cô nương này tuy nói là con nhà quyền quý, lại một không làm dáng một chút nào, ánh mắt trong suốt ngây thơ, cả người tựa như lăng kính thủy tinh trong suốt.

Vân Châu tiểu thư nói xin lỗi với Tiểu Ngọc xong, đôi mắt sáng trong đảo một vòng quanh phòng, ánh mắt quét qua Chu Gia Nhi và Thanh Tranh, vui mừng nói: "Tông ca ca, mấy vị tỷ tỷ này đều thật xinh đẹp! Ta không cẩn thận đã đụng vào ổ mỹ nhân, ha ha!"

"Nha đầu điên lại nói hưu nói vượn cái gì! Mau ngồi xuống cho ta, uống canh gừng! Đừng làm rộn lại sinh bệnh." Triệu công tử có chút nhức đầu lấy tay đỡ trán. Những vị khách cũng đã nhìn ra, Triệu công tử đối tiểu muội muội của hắn ngoài mặt thì nghiêm nghị hà khắc, kì thực vô cùng cưng chiều, cho dù đối lớn tiếng khiển trách thì cũng lộ vẻ quan tâm.

Đối với dạy dỗ của huynh trưởng, Vân Châu tiểu thư giả làm mặt quỷ, bất đắc dĩ ngồi vào chỗ ngồi bên dưới Triệu công tử, thị nữ bên cạnh vội vàng đưa canh gừng nóng hôi hổi.

Triệu công tử lần nữa hướng khách nói xin lỗi: "Xin lỗi các vị, đều là muội muội của ta quấy rầy nhã hứng du hồ của các vị. Hãy để ta cho người đưa các vị về nhà được không?"

Tống Tiềm, Cố Ái Sinh và Hình Quang đều tỏ thái độ không cần để ý, các nữ quyến cũng mỉm cười cho qua.

https://thuviensach.vn

Triệu công tử nhìn Vân Châu tiểu thư uống canh gừng xong, nói với nàng: "Vân Châu, muội ra ngoài cũng đã lâu, ta sẽ bảo Tần Mậu hộ tống muội về trước."

Vân Châu chu cái miệng nhỏ nhắn, làm nũng: "Không muốn đâu Tông ca ca, người ta đang chơi vui mà. Tết nguyên tiêu không phải nên vui chơi suốt đêm sao? Huynh xem cửu ca ca người ta, mời rất nhiều ca cơ đến thuyền huynh ấy khiêu vũ, nghe nói còn mời luôn hoa khôi suất sắc nhất chốn câu lan Lâm An, nếu không chúng ta cùng đến thuyền huynh ấy xem một chút đi?"

Triệu công tử sắc mặt trầm xuống, thở dài một tiếng: "Chúng ta ra ngoài giải sầu cũng đủ rồi, lại còn liều mạng chơi vui quên trời đất. . . . . Các tướng sĩ ngoài tiền tuyến vẫn còn đang đánh trận đó."

Hắn vừa nói những lời này, mọi người trong hoa sảnh đều trầm mặc.

Tiểu Ngọc xuyên qua lâu như vậy, vẫn là lần đầu nghe người ta nói tới chiến tranh Tống - Kim.

Thành Lâm An là một đô thị phồn hoa, quanh năm suốt tháng hầu như chỉ sinh hoạt tại đây. Buôn bán cũng vô cùng phát đạt, người người an cư lạc nghiệp, sống trong hoàn cảnh như vậy, Tiểu Ngọc cơ hồ đã quên đây là kinh đô thứ hai của vương triều lưu vong, mà ở phương xa các chiến sĩ Tống – Kim vẫn đang tranh thành đoạt đất không ngừng nghỉ.

Tống Tiềm cũng như có điều suy nghĩ nói: "Quả thật, ít ngày trước nghe tiền tuyến truyền đến tin tức, người Kim đang chia ra bốn hướng tấn công quân ta, nghe nói lần này bọn họ tập trung đông đảo binh lực và lương thảo, không biết hôm nay quân ta đã chuẩn bị như thế nào?"

Cố Ái Sinh nói: "Kim chủ Hoàn Nhan Lượng trước sau như một ương ngạnh, bên trong trấn áp một đám quý tộc người Kim, bên ngoài dã tâm

https://thuviensach.vn

bừng bừng chưa bao giờ ngừng để ý tới chúng ta, bạo quân lần này xuất chinh không biết có bao nhiêu sinh linh đồ thán nữa!"

Hình Quang cũng nói: "Nghe Minh Am tiên sinh nói, bây giờ trong quân của Hoàn Nhan Lượng, còn có rất nhiều tù binh người Tống. . . . . Ai, chúng ta ở đây ngắm hoa chơi đùa, đồng bào thì đang chịu khổ. . . . . Quả thực không nên!"

Triệu công tử nghe mọi người nói như thế, hai mắt sáng lên: "Không nghĩ tới chư vị cũng có ý tưởng như vậy. . . . . Ai nói Đại Tống triều chúng ta chẳng còn ai? Nghe chư vị nhắc tới Minh Am tiên sinh, nghĩ đến chắc là nhà đại Nho Chu Minh Am tiên sinh Cao Túc?"

Tống Tiềm chắp tay nói: "Đúng vậy. Vị Chu cô nương này là thiên kim của Minh Am tiên sinh." Chu Gia Nhi nghe người khác nhắc tới tục danh của phụ thân, tự nhiên đứng dậy cúi chào. Triệu công tử thấy nàng chẳng những tướng mạo đẹp, càng hiếm có là trên mặt có phong thái người trí thức, trong lòng thầm khen không hổ là xuất thân khuê tú của thư hương thế gia.

Triệu công tử ôn hòa nói với Chu Gia Nhi: "Chu cô nương, ta đối với lệnh tôn ngưỡng mộ đã lâu, nhất định phải tìm ngày tới cửa thỉnh giáo mới phải."

Chu Gia Nhi không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh chào một cái nói: "Không dám. Vừa nghe công tử và chư vị học huynh nói tới chiến sự tiền tuyến, Gia Nhi không khỏi nghĩ tới lời thường ngày phụ thân vẫn nói với ta."

"A? Minh Am tiên sinh có cao kiến gì?"

Chu Gia Nhi nhàn nhạt nói:

https://thuviensach.vn

"Làm trai sao chẳng có Ngô Câu, thu lại giang sơn năm chục châu!" (bài thơ đã xuất hiện trong các chương trước)

Lời vừa nói ra, trên mặt Triệu công tử chợt biến sắc!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Canh Ngân Nhĩ

Làm trai sao chẳng có Ngô Câu, thu lại giang sơn năm chục châu!

Giọng Chu Gia Nhi lúc nói ra câu thơ này rất lạnh nhạt, nhưng rơi vào tai người nghe lại như một tiếng sét đánh.

Triệu công tử bị Chu Gia Nhi nói trúng tâm sự, nhất thời trong đầu bùng nổ ngàn vạn suy nghĩ. Hai mươi năm khát vọng của hắn không người nào hiểu, lại bị một cô nương nhỏ nhắn nói ra. Vừa rồi hắn bị hấp dẫn bởi diện mạo của Chu Gia Nhi, mà khí chất siêu nhiên, lúc này mới nhận rõ được.

"Chu cô nương tấm lòng thiên hạ, bội phục, bội phục!" Triệu công tử tán thưởng từ tận đáy lòng, cũng không phải là khách sáo. Không nghĩ rằng muội muội nhất thời bướng bỉnh tình cờ nghịch nước, lại mang đến cho hắn nhiều người có kiến thức như vậy!

Triệu công tử biết sau khi hai người rơi xuống nước cần nhanh chóng chữa trị, cũng không giữ người, phái người đưa bọn họ lên bờ, lại bảo người giúp họ đem ba chiếc thuyền nhỏ trả về chỗ thuê.

Mọi người vừa rời thuyền, thì thấy thanh niên áo lam vừa rồi đã đứng cạnh một con ngựa cao lớn hành lễ với bọn họ.

"Tại hạ Tần Mậu, phụng mệnh chủ nhân, hộ tống các vị trở về phủ."

Tần Mậu căn dặn mấy chiếc xe ngựa chia ra đưa bọn họ đưa về nhà, bản thân hắn đi cùng vợ chồng Tống thị, có lẽ cũng là Triệu công tử dặn dò.

https://thuviensach.vn

Trở lại Tống phủ, Tống Tiềm lập tức cho người mời Thích Thăng tới.

--- ------ ------ ------ ---

Vào đêm nguyên tiêu vạn nhà treo đèn không ngủ, Thích Thăng đang một mình ở nhà uống rượu giải sầu.

Một chén, một chén, lại một chén.

Thích Thăng không biết mình uống bao nhiêu chén, càng không biết mình có say hay không.

Hắn có chút tự giễu cầm ly rượu, đi tới đình viện hướng về phía trăng tròn lầm bầm lầu bầu: "Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân. Ngày đó tâm trạng Lí Thái Bạch có phải cũng giống ta?"

--- ------ ----------làm phiền chút xíu---- ------ ------ ----

Bài thơ Nguyệt hạ độc chước của Lý Bạch

Hoa gian nhất hồ tửu

Độc chước vô tương thân

Cử bôi yêu minh nguyệt

Đối ảnh thành tam nhân

Nguyệt ký bất giải ẩm

Ảnh hồ tùy ngã thân

Tạm bạn nguyệt tương ảnh

Hành lạc tu cập xuân

https://thuviensach.vn

Ngã ca nguyệt bồi hồi

Ngã vũ ảnh linh loạn

Tỉnh thời đồng giao hoan

Túy hậu các phân tán

Vĩnh kết vô tình du

Tương kỳ diêu vân hán.

Dịch thơ: Vũ Xuân Thặng

Giữa hoa bầu rượu rót dần,

Một mình mình uống người thân không người.

Nâng ly mời trăng giữa trời,

Với mình với bóng đủ rồi thành ba.

Không uống là trăng ở xa,

Bóng cùng ta cứ la đà bên nhau.

Ba ta chung thủy trước sau,

Vui đi còn dịp lúc đầu đang xuân.

Ta ca trăng cũng bần thần,

Múa trăng bóng cũng loạn dần theo ta.

Tỉnh cùng hát khúc hoan ca,

Say rồi trăng, bóng để ta một mình.

https://thuviensach.vn

Mãi giao kết, cuộc vô tình,

Hẹn nhau uống chén lưu linh bên trời!

Nguồn: mình đọc trong cuốn Thơ Đường và rượu, thư viện ebook. Đã thành quá khứ rồi, haizz…

--- ------ -------mời các bạn đọc tiếp---- ------ ------ -------

Thích Thăng cảm thấy mình rất buồn cười.

Từ đầu tới cuối, Tiểu Ngọc chưa từng nhìn hắn bằng nửa ánh mắt tình tứ, chưa nói một câu dịu dàng, mình thì cứ xoay quanh nàng, một ngày không gặp nàng, thì buồn bã mất mác.

Hắn biết Tống Tiềm đã nhìn ra tâm ý của hắn, nhưng cũng không ngăn cản hắn và Tiểu Ngọc lui tới, còn trở thành bạn tri kỷ tương giao với mình. Tống Tiềm vô tư và tin tưởng làm hắn không cách nào vượt qua nửa bước lôi trì, đây chính là điểm lợi hại của Tống Tiềm.

Hắn nên làm thế nào đây?

Chợt Điền Tiểu Bảo vội vã chạy vào, nhìn thấy hắn đứng trong sân vườn, vui vẻ nói: "Thích đại phu, ngài ở đây thật tốt. Tống lão gia mời ngài qua một chuyến."

"Ừ? Bọn họ không phải đi ngắm hoa đăng sao, sớm như vậy đã trở lại rồi?" Thích Thăng đi theo Điền Tiểu Bảo đến Tống phủ. Điền Tiểu Bảo nói: "Nghe nói Tống phu nhân bị lạnh, muốn mời người bắt mạch?"

Tiểu Ngọc ngã bệnh? Thích Thăng nghe vậy quýnh lên, cước bộ nhanh hơn rất nhiều, dăm ba bước đã tới đại môn Tống phủ.

Tiểu Ngọc đúng là hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

Hậu di chứng rơi xuống nước bây giờ mới bắt đầu từ từ biểu hiện ra. Thích Thăng bắt mạch cho nàng và Tống Tiềm, chân mày nhíu chặt giãn ra một chút, dù sao cứu trị kịp thời, không có gì đáng ngại, nhưng cũng phải nghỉ ngơi mấy ngày.

"Tiểu Bảo, hốt hai thang thuốc này trước." Thích Thăng xoạt xoạt ghi đơn thuốc, còn nói: "Vừa khéo Mỹ vị cư hai ngày nay có làm canh thiền du ngân nhĩ, bây giờ bưng hai chung tới đây." (thiền: con cóc)

Mỹ vị cư dược thiện đủ loại, canh thiền du ngân nhĩ này là Thích Thăng cải biến canh ngân nhĩ của Tiểu Ngọc mà thành. Cóc dầu sinh trưởng ở vùng Đông Bắc lạnh khủng khiếp, mau lớn, đầy đặn, màu trắng vàng, sáng bóng, có tác dụng kiện thân. Dùng cóc dầu chưng canh ngân nhĩ, thêm đường phèn ninh thật lâu, lại trị âm hư triều nhiệt.

Thích Thăng biết Tiểu Ngọc bình thường sợ uống thuốc đắng, đặc biệt cho người đem thuốc bổ ngọt này tới cho nàng dùng. Quả nhiên uống xong canh ngân nhĩ, Tiểu Ngọc cảm thấy toàn thân ấm áp, dễ chịu hơn rất nhiều.

"Chi Vấn, đa tạ!"

Tống Tiềm tiễn Thích Thăng ra cửa, thành tâm cám ơn. Thích Thăng nhàn nhạt nói "Không cần", dời bước quay về.

Hắn có quan tâm nàng hơn nữa, nàng cũng là ái thê của người ta!

Thích Thăng lần nữa nhìn trăng tròn trên bầu trời, có lẽ bắt đầu say rượu, ánh mắt có chút mơ hồ.

--- ------ ------ ------ -----

Canh Thiền du ngân nhĩ ở Mỹ vị cư vừa đẩy ra, lập tức thịnh hành ở Lâm An, rất nhiều phu nhân tiểu thư nhà cao cửa rộng cũng phái người tới cửa

https://thuviensach.vn

mua một chung trở về nếm thử. Đồ ngọt này một năm bốn mùa đều dùng được, lại không có gì cấm kỵ, rất nhanh trở thành nhất tuyệt ở Mỹ vị cư.

Mỹ vị cư nấu canh ngân nhĩ không chỉ có mùi vị thơm ngon, hơn nữa còn dùng chung sứ thượng hạng chứa canh, lúc đưa đến phủ cho khách thì vẫn còn nóng hôi hổi.

"Ừ. . . . . Mùi vị coi như cũng được."

Trong một tòa trạch viện tinh xảo ở thành Lâm An, hai cô gái trẻ tuổi đang cầm chén canh ngân nhĩ từ từ thưởng thức.

"Có thể được câu ‘ coi như cũng được ’ từ thần trù Từ Tâm, vậy cũng thật là hiếm thấy." Thiếu nữ thanh tú thổi thổi canh ngân nhĩ đang nóng, lại nếm thử một miếng.

Thiếu nữ được gọi là "Từ Tâm" mặt như khay bạc, vóc người nhỏ nhắn, giống như một chiếc quạt thơm, điềm mỹ mị người. Nàng cũng cười nói: "Xuân Nhạn, ít nịnh nọt ta, nhớ thức ăn ta làm? Ta không phải thần trù gì cả, chỉ là một nữ đầu bếp ăn khói lửa nhân gian thôi. Ngược lại ngươi là nữ thần y, đối với dược thiện này thấy thế nào?"

Xuân Nhạn cười nhàng nhạt, nói: "Dược thiện nhà này, cũng có chút sáng tạo. Ta đã ăn cháo và bánh bao nhà hắn, đều là lấy thuốc nấu đồ ăn, còn giá tiền, cũng coi như hợp lý."

Tiểu nha đầu đứng bên cạnh Xuân Nhạn nói xen vào: "Tiểu thư, tôi cảm thấy bánh bao phục linh kia rất ngon, hì hì."

"Đinh Hương. . . . . Ngươi xem ngươi một chút quy củ cũng không có, để cho Y cô nương chế giễu." Xuân Nhạn vỗ nhẹ cánh tay Đinh Hương, trên mặt cũng là cười, không tức giận. Tiểu nha đầu này từ nhỏ hầu hạ nàng, hai người tuy là chủ tớ, tình như tỷ muội, cười cười nói nói đã quen.

https://thuviensach.vn

Tần Xuân Nhạn và Y Từ Tâm là chị em bạn dì, mẫu thân của hai người là chị em ruột, khi còn bé cũng thường chơi cùng một chỗ. Hôm nay Tần Xuân Nhạn vừa trở về Lâm An, Y Từ Tâm liền tới cửa thăm hỏi, có thể thấy được tình cảm cũng không tệ.

Y Từ Tâm lại lấy ra một hộp gỗ tinh xảo, đưa cho Tần Xuân Nhạn: "Nói đến Thích đại phu Mỹ vị cư này, ở Lâm An bây giờ là đại hồng nhân đó. Hắn còn mở ‘ Mỹ Ngọc phường ’, đặc biệt bán mỹ dung dược cao và phấn bột nước cho các cô nương. Ta mua cho ngươi mấy bình, ngươi mở ra xem một chút?"

Tần Xuân Nhạn cầm Băng tuyết phấn và nước Long Đảm Thảo nhìn một chút, cười lắc đầu một cái: "Xem ra đúng là một gian thương, chút dược thảo đơn giản như vậy đã mất mấy trăm văn tiền." Nàng nhìn qua mấy lọ dược cao còn lại, nói: "Như ‘ Tịnh bạch sương ’ này thành phần phức tạp chút. Nhưng mà. . . . . Có thể đem những thứ bình thường bán ở giá tiền như vậy, người này, ngược lại cũng đáng để nghiềm ngẫm!"

Y Từ Tâm cười nói: "Nữ thần y, ngươi không phải đang tính gỡ bảng hiệu của người ta chứ? Ngươi là con gái thái y đừng có tranh đấu cùng đại phu nhà thường dân, cho dượng biết, lại có chuyện để nói."

Tần Xuân Nhạn tay chống má, cười dài đem một ít Băng tuyết phấn đặt trong lòng bàn tay suy nghĩ, hứng thú trong mắt càng đậm. Thích đại phu làm việc không đàng hoàng này, rốt cuộc là nhân vật thế nào?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Câu Đối Tuyệt Diệu

Có một thế hệ người Tống, bá tánh bình dân cũng có thói quen dùng cơm bên ngoài. Lúc giới quý tộc còn ở Đông kinh Biện Lương, thì khắp thành tửu lâu cũng có hơn bảy mươi hai tiệm, quán nhỏ nhiều không kể nổi.

Mà sau khi nhà Tống nam hạ, kinh tế Lâm An nhanh chóng phát triển, tuy chỉ có nửa giang san, nhưng cũng ca múa mừng cảnh thái bình, "Cứ xem Hàng Châu thành Biện Châu" , cho nên tửu lâu Lâm An có thể so sánh với ở Tokyo, chỉ hơn chứ không kém.

Tửu lâu Lâm An trang trí chi hoa lệ, thức ăn đa dạng, Tiểu Ngọc cảm thấy như vậy cũng đủ rồi. Nhưng kho rượu của quan phủ chỉ có vài chục cái, còn lại các kho rượu tư nhân phân tán khắp các ngõ phố trong thành có phần nhiều hơn.

Tiểu Ngọc từ sau khi mở tửu lâu Mỹ vị cư, cũng coi như biết thêm nhiều về ngành kinh doanh ăn uống ở Lâm An. Phải duy trì một số nguyên tắc nhất định, nàng phải làm sao tiến hành điều tra thị trường cho Mỹ vị cư bây giờ.

"Ai. . . . . Không được!"

Trong thư phòng Tống phủ, Tiểu Ngọc hai tay ôm đầu trầm tư, nhìn một xấp giấy tờ trước mặt buông tiếng thở dài.

"Sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm từ trong sách vở ngẩng đầu lên, ân cần hỏi. Kỳ thi mùa xuân sắp tới, Tống Tiềm càng cố gắng hơn, ban ngày ở thư quán trao đổi với bạn học, buổi tối về nhà cũng dốc lòng khổ học. Tuy nói hắn không muốn để Tiểu Ngọc làm gì quá nổi bậc, nhưng chuyện Mỹ vị cư hắn cũng không quá xen vào, rất nhiều chuyện Tiểu Ngọc vẫn quản lí.

Tiểu Ngọc biết rõ đạo lí ông chủ lớn không thể cứ làm việc nhỏ, theo những tửu lâu khác mướn quản lý chuyên nghiệp, một Phương chưởng quỹ quản việc chiêu đãi khách trong tửu lâu, lo sắp xếp người, một La chưởng quỹ quản việc tiền bạc, phòng bếp nấu nướng, tất cả mọi việc, rất có trật tự. Nếu không chuyện gì nàng cũng phải xử lí, nàng chú ý được này đầu không lo được đầu kia, khó tránh khỏi xảy ra sai sót.

Bây giờ Tiểu Ngọc là một chưởng quỹ tay mơ, chẳng qua chuyện thu chi nàng nhất định phải nắm rõ, bao gồm cả tài chính của Mỹ Ngọc phường nàng cũng hai ngày kiểm tra một lần, tuyệt không cho phép xuất hiện vấn đề tiền bạc. Nhưng vấn đề khai thác thị trường này nàng cũng không thể qua loa được, phải làm sao để càng có nhiều người quảng bá Mỹ vị cư? Dựa hết vào mấy chiêu bài dược thiện, vẫn còn chưa đủ đâu!

Nàng bảo Phương chưởng quỹ phái người tới những tửu lâu lớn ngầm điều tra, xem giá tiền rượu của bọn họ, món ăn như thế nào, tuyên truyền quảng cáo ra sao, để xem nếu cạnh tranh Mỹ vị cư có ưu thế gì hay không. Bây giờ kết quả điều tra đặt trước mắt nàng, khiến nàng thất vọng là, dược thiện của Mỹ vị cư tuy đặc biệt, nhưng các món còn lại so với tửu lâu khác cũng chẳng có gì nổi trội, không trách được buôn bán từ sau Tết bắt đầu tuột dốc. Giải quyết làm sao đây?

"Thiên Thành, ta đang khổ não làm thế nào để có nhiều người hơn đến Mỹ vị cư của chúng ta ăn cơm. Bán dược thiện, chỉ có thể duy trì tửu lâu đưa vào hoạt động, nhiều lắm là có chút lợi nhuận. Muốn kiếm nhiều tiền, vẫn nên để nhiều người tới quán chúng ta mới phải. Bây giờ nhìn lại, là do những món ăn khác trong tiệm, thật không có gì đặc sắc!"

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm để quyển sách xuống, ngồi bên cạnh Tiểu Ngọc cùng nàng nghĩ cách giải quyết vấn đề.

Hắn không phải thương nhân, nhưng đối với ngành ăn uống trong thành Lâm An tất nhiên hiểu biết nhiều hơn Tiểu Ngọc.

"Tửu lâu Lâm An, nếu nằm trên đường lớn, đa phần là treo cờ bạc, treo bình bầu, can rượu, cũng có một số người mời những người nổi tiếng tới kể chuyện trong quán, hiệu quả cao hơn, dĩ nhiên chi phí cũng nhiều."

Tiểu Ngọc tự lẩm bẩm: "Cờ rượu. . . . . Không có gì hiệu quả." Cờ rượu cũng coi như dấu hiệu của quán rượu, Mỹ vị cư đương nhiên phải treo. Nhưng nhà ai bán rượu mà không có rượu? Tất cả đều treo chữ "Rượu" to bự, ai cũng như ai, không quá mức đặc biệt.

Tống Tiềm không nhanh không chậm nói ra một đề nghị: "Nếu như chúng ta thay đổi chữ trên cờ rượu thì sao?"

"Đổi cái gì?" Tiểu Ngọc hăng hái, hiếm có dịp Thiên Thành nghĩ cách cho nàng. Nàng hiểu Thiên Thành, bình thường sẽ không ăn nói bừa bãi, nếu đã mở miệng, chắc chắn đã suy nghĩ kỹ càng.

Tống Tiềm khẽ mỉm cười, đi tới cạnh bàn đọc sách, trải ra một tờ giấy trắng như tuyết, cầm bút chấm mực, động cổ tay múa bút viết xuống tám chữ to, Tiểu Ngọc vừa nhìn qua ——

"Nghe hương xuống ngựa, biết vị dừng xe?" Tiểu Ngọc mừng rỡ thốt lên.

Hay, thật sự rất hay! Tiểu Ngọc không nhịn được vỗ tay ba tiếng: "Thiên Thành, chàng thật lợi hại!"

Tống Tiềm trước giờ không mấy để ý lời chê khen bên ngoài, duy chỉ có nghe Tiểu Ngọc tán dương lại làm cho hắn vô cùng vui vẻ. Hắn suy tư liên

https://thuviensach.vn

tục, lại viết xuống một lèo:

"Năm châu tân khách đến, cùng nếm ngũ vị hương; Cùng món ăn ly rượu, nếm được vị khác nhau!" (bản chém gió của editor, cũng gần đúng nghĩa rồi, chỉ là vần không khớp thôi)

"Oa, thật có khí thế! Vậy hoành phi đâu?" Tiểu Ngọc trong lòng vui vẻ, nữ nhi đối với người mình yêu luôn có một cảm giác sùng bái, cho dù Tống Tiềm viết câu"Trà ngon rượu ngon đồ ăn ngon" nàng cũng sẽ thấy hay, huống chi hôm nay thực sự hắn viết hay? Tiểu Ngọc dầu gì cũng tốt nghiệp hệ Hán ngữ bằng ưu tú, sẽ không phải chỉ biết đọc biết viết, phân tích tác phẩm tất nhiên phải biết.

Tống Tiềm lại múa bút viết xuống bốn chữ hoành phi ——

"Mà say nửa đời!"

Tiểu Ngọc đối với tài văn chương của Tống Tiềm vô cùng khâm phục.

Đến ngày kế, nàng bảo Phương chưởng quỹ phái người làm nhanh cờ rượu treo trước cửa, rồi mua hai tấm gỗ mun huyền ghi câu đối treo hai bên cửa Mỹ vị cư, quả nhiên hấp dẫn không ít kẻ sĩ phong nhã tới dùng cơm.

Mà ở lối vào lầu hai, cũng mới treo một bộ câu đối:

"Thành tâm thành ý chí thiện; Vị chính vị mỹ vị tiên."

Đây là Thích Thăng sau khi nhìn câu đối của Tống Tiềm nhất thời cao hứng viết xuống, mặc dù không có khí khái như Tống Tiềm, nhưng cũng coi như có mấy phần ý vị.

Phương chưởng quỹ thấy sau khi treo câu đối có rất nhiều khách mới, rất phấn chấn. Ông vốn là người trung niên phúc hậu, mặt mũi cả ngày tươi cười, cứ như phật Di Lặc. Ngược lại với Phương chưởng quỹ, La chưởng

https://thuviensach.vn

quỹ trông nom phòng bếp là một người gầy, thật không biết mỗi ngày nếm nhiều món ăn như thế mà ông vẫn gầy vậy, hơn nữa sở hữu khuôn mặt nửa tươi cười.

Hôm nay Tiểu Ngọc vừa tới Mỹ vị cư, liền bị La chưởng quỹ cản lại.

"Nội đương gia, nói với ngươi chuyện này." Trong Mỹ vị cư mọi người đều gọi Tiểu Ngọc là "Nội đương gia", bởi vì Mỹ vị cư hơn phân nửa là vốn của Tống gia, chỉ có gần một nửa là của Thích Thăng. Thích Thăng chú trọng việc buôn bán dược liệu, có điều tất cả mọi người đều rất ăn ý đẩy Thích Thăng ra ngoài sáng, hắn cũng rất vui lòng gánh chịu tiếng tăm dùm Tiểu Ngọc.

La chưởng quỹ cười như không cười làm Tiểu Ngọc có chút kính sợ, sau lại phát hiện ông làm việc đặc biệt nghiêm túc tỉ mỉ, nên cũng không quá để ý tính tình cổ quái của ông.

"Sao vậy? Phòng bếp có vấn đề gì?"

La chưởng quỹ gật đầu một cái. Hai người tới phòng thu chi ngồi xuống, La chưởng quỹ nói: "Nội đương gia, chúng ta phải đổi đầu bếp. Những đầu bếp mới mời tới này, nấu ăn cũng quá tầm thường, chính nhờ dược thiện nấu ra có chút đặc sắc, những món khác không thể nào so được với tửu lâu lớn của người ta."

Tiểu Ngọc có chút nhức đầu, bảo nàng đi đâu tìm đầu bếp giỏi bây giờ? Cũng không có trường đào tạo đầu bếp cho nàng tới tuyển dụng nhân tài. Thì ra những đầu bếp này đều mời từ các tửu lâu khác, bởi vì tửu lâu của nàng mới khai trương, những sư phụ danh tiếng nấu món chính tất nhiên không chịu.

Vậy còn dán thông báo tuyển đầu bếp? Điều này cũng có thể coi là một biện pháp. La chưởng quỹ nói, cho dù đầu bếp mới tới, cũng phải thử tay nghề của bọn họ trước mới xem thuê được không.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc lặng lẽ cắm móng tay suy nghĩ, có còn cách nào tốt hơn không?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Thực Thần Tranh Bá

"Cuộc thi đầu bếp?"

Nghe bốn chữ này, Tống Tiềm nhất thời không phản ứng kịp, La chưởng quỹ bên cạnh càng thêm không hiểu ra sao. Đây là đồ chơi gì vậy?

Tiểu Ngọc lại cực kỳ phấn chấn, tối qua trằng đêm thao thức, gần như suốt đêm không ngủ, rốt cục nàng cũng nghĩ tới một điểm quan trọng. Đó là "Tuyển chọn đầu bếp"!

"Đúng vậy, Thiên Thành, ta nghĩ như vậy." Tiểu Ngọc tỉ mỉ giải thích với hai người.

Nàng tính thừa dịp gần đây gió xuân ấm áp, du khách tấp nập đạp thanh du xuân (đạp thanh là đạp trên cỏ, cũng có nghĩa là du xuân), ở bên Tây Hồ mở một "Buổi tiệc dược thiện". "Ngày hội món ngon" mục đích đầu tiên là cho du khách thưởng thức dược thiện miễn phí, còn phải mời một vài đầu bếp nổi tiếng ở Lâm An tới nấu nướng tranh tài. Không chỉ có thể mượn cơ hội hâm nóng danh tiếng Mỹ vị cư, còn có thể từ đó tìm được đầu bếp nổi tiếng.

La chưởng quỹ vẫn còn đang tiêu hóa ý nghĩ mới lạ của Tiểu Ngọc, Tống Tiềm lại nói: "Không ổn."

"Ặc?"

Một chút tích cực nho nhỏ của Tiểu Ngọc bị đạp xuống.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Ngọc, nàng quên lúc mở Mỹ Ngọc phường tại sao bị người ta gây chuyện sao?"

Tống Tiềm nhắc nhở.

Tiểu Ngọc chợt nhớ. Đúng rồi, khi đó Mỹ Ngọc dược cao của nàng buôn bán rất tốt, cây to đón gió chọc tới Tế Thế đường. Tuy nói sau đó bắt được nhược điểm của Bàng Nhất Hưng, tạm thời giải quyết được rắc rối, nhưng vẫn giữ lại mối họa tiềm tàng.

Bây giờ Tống Tiềm nói vậy, tất nhiên là bởi nếu mình làm ngày hội món ngon này, sẽ gây bất mãn trong giới đồng nghiệp ngành ăn uống ở Lâm An. Đúng là người tiên phong thường chịu thiệt, làm rình rang quá cũng không phải chuyện tốt.

Tống Tiềm nói: "Nàng đã phạm lỗi một lần, không thể tái phạm lần hai."

Tiểu Ngọc rất không cam tâm: "Sao có thể nói vậy? Ta đã suy nghĩ rất lâu. . . . . ."

Tống Tiềm vỗ vỗ tay của nàng nói: "Cũng hẳn vậy. Thật ra thì, ý tưởng của nàng tốt, chỉ là nên cải tạo một chút. . . . . ."

Lúc này, ngay cả La chưởng quỹ cũng hiếu kỳ: "Đương gia, ngươi có chủ ý gì tốt?"

Tống Tiềm nói: "Một người vui không bằng mọi người vui, chúng ta cần gì ăn một mình chứ?"

--- ------ ------ ------ -------

Nghe Tống Tiềm giải thích, Tiểu Ngọc giống như thể cây héo được tưới nước, cả người cũng lên tinh thần. Vẫn là Thiên Thành chu đáo, ý tưởng ban đầu của mình quá nhỏ mọn.

https://thuviensach.vn

Theo ý Tống Tiềm, là muốn liên kết các tửu lâu ở Lâm An mở "Ngày hội món ngon". Đến lúc đó trên Tô Đê dựng một dãy các gian hàng, mỗi tửu lâu đều đến bày món ăn đặc sắc của tiệm mình, để mọi người đều nếm thử. Bày tiệc hai ngày, lại chọn một ngày mở "Thi tài đầu bếp", tất cả đầu bếp ở Lâm An chỉ cần muốn tham gia đều có thể báo danh. Hơn nữa mời các vị có danh tiếng trong nghề tới làm giám khảo, không khí tất nhiên sẽ náo nhiệt lắm.

Theo lời Tống Tiềm nói, so với cách làm của Tiểu Ngọc tốt hơn rất nhiều. Tiểu Ngọc thầm nghĩ Thiên Thành không hổ là con cháu nhà Nho, sẽ không "Chỉ lo thân mình", mà theo đuổi "Kinh bang tế thế".

Nhưng muốn tổ chức một ngày hội ăn uống hoành tráng như vậy, Mỹ vị cư chỉ có tài lực không chưa đủ, cái chính là không có uy tính. Mỹ vị cư trong ngành ăn uống Lâm An vẫn còn thuộc dạng sinh sau đẻ muộn, so với những tửu lâu lớn khác, chênh lệch không phải chỉ có chút ít. Muốn mở được ngày hội ẩm thực này, nàng cần một người trợ giúp.

Lão đại trong ngành ăn uống Lâm An, chủ nhân của Vạn tử lâu - Mông Bạch.

--- ------ ------ -------

Vạn tử lâu của Mông Bạch là tửu lâu lớn nhất Lâm An. Tửu lâu này là từ đời ông nội của lão truyền xuống, đến đời lão, danh tiếng trăm năm của Vạn tử lâu càng thêm vang dội, cho dù là thương khách ngoài thành Lâm An, nhắc tới danh tiếng của Vạn tử lâu không người nào không biết.

Mông Bạch nhiều năm trước đã đảm nhiệm chức lão đại trong ngành ăn uống Lâm An. Thương hội ẩm thực là tập hợp các tửu lâu, tiệm thực phẩm, quán trà tạo thành, phàm là người ở Lâm An mở quán ăn, trừ phải xin phép quan phủ, tất nhiên còn phải mời Mông Bạch tới xem xét. Giá cả rượu thịt,

https://thuviensach.vn

món ăn ở Lâm An phần lớn phải được thương hội ẩm thực thông qua, ngay cả quan phủ cũng phải nể bọn họ mấy phần.

Tiểu Ngọc chưa từng gặp Mông Bạch, hôm đó đi bái phỏng Mông Bạch đương nhiên là Tống Tiềm và Thích Thăng. Tống Tiềm là người quân tử, lúc Tiểu Ngọc hỏi Mông Bạch có bộ dáng thế nào thì chỉ cười cho qua, không chịu nhiều lời. Tiểu Ngọc không thể làm gì khác hơn là đi hỏi Thích Thăng, Thích Thăng nghe nàng hỏi Mông Bạch như thế nào, cười ha ha ba tiếng nói: "Nàng nhìn thấy núi chưa?"

Tiểu Ngọc bực bội, có ai chưa từng nhìn thấy núi? Thiệt là câu hỏi IQ thấp mà.

"Mông Bạch đó, chính là một ngọn núi thịt heo!"

A?

Trong đầu Tiểu Ngọc nhất thời hiện ra hình tượng võ sĩ Sumo Nhật Bản.

. . . . .

--- ------ ------

Lần này dĩ nhiên cũng là Tống Tiềm ra mặt thăm viếng Mông Bạch, đề nghị với lão về Ngày hội món ngon.

Người Tống vốn rất hay mưu cầu danh lợi, Tống Tiềm vừa đưa ra đề nghị này, Mông Bạch đã động lòng.

Vào lúc này chính tháng hai cỏ non xanh rờn, người Lâm An trước giờ đều có thói quen đạp thanh ngắm cảnh, những danh thắng như Cô sơn, Phượng Hoàng sơn, Ngô sơn, võ lâm sơn, trà Long Tĩnh, Lục nhất tuyền, du khách lui tới tấp nập, nhất là những nhà giàu đi du ngoạn, hoa đào bên triền núi, lại có nước chảy, người ta gọi là đào nguyên, là thắng cảnh du khách rất thích ngắm.

https://thuviensach.vn

Nhưng tất cả phong cảnh trong vùng, Tây Hồ là nơi đông du khách nhất, một năm bốn mùa đều có đủ loại hoạt động. Ở Tô Đê mở "Ngày hội món ngon", cũng là một chuyện vui!

Mông Bạch là lão đại trong ngành, tất nhiên không phải hạng người chỉ có tiếng không có miếng, vừa nghe đã biết có giá trị làm ăn.

Nhưng "Cuộc thi đầu bếp" này, thật đúng là chuyện mới lạ, chưa từng có ai làm! Ông ta tự nhận mình cũng là người dám nghĩ dám làm, nhưng hoạt động này có nên tổ chức hay không, vẫn còn phải suy nghĩ nhiều hơn.

Chuyện tổ chức cuộc thi, cũng không phải đơn giản như lúc Tiểu Ngọc nhốt mình trong phòng suy nghĩ, muốn tính toán tới phương diện lợi nhuận.

Tống Tiềm biết nghi ngờ của Mông Bạch, góp lời:

"Mỗi năm khi xuân tới, các trà lâu Lâm An thường có ' trà chiến ', rất nhiều phong nhã nhân sĩ cũng thích đến quán trà nhìn người ta tranh đấu. Nếu trà có thể đấu, tại sao món ăn không thể đấu?"

Tống Tiềm nói cũng có đạo lý. Mông Bạch đã động lòng, nhưng vẫn chưa ra quyết định, Tống Tiềm còn nói: "Ông chủ Mông, ta đã đặt một cái tên cho cuộc thi đầu bếp này, gọi là - thực thần tranh bá, ông xem thế nào?"

"Thực thần tranh bá? Chiêu này không tệ!" Mông Bạch nghe vậy có chút vui mừng, không khỏi đứng dậy - dĩ nhiên ông muốn đứng lên cũng mất rất nhiều thời gian, thân thể ông ta bây giờ quá mập.

"Được, được! Vậy thì tổ chức ' thực thần tranh bá ' đi!" Mông Bạch vỗ tay cười to, lúc ông ta vỗ tay còn nghe tiếng rung rinh, ngay cả người điềm tĩnh như Tống Tiềm cũng không nhịn được co rúm lại một chút. Vị ông chủ Mông này, khổ người cũng quá lớn rồi!

https://thuviensach.vn

Mấy ngày sau, tất cả tửu lâu lớn nhỏ ở Lâm An đều nhận được thông báo của Mông Bạch -

Ngày hội món ngon và hoạt động ghi danh cuộc thi Thực thần tranh bá ở Tây Hồ bắt đầu!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Kim Châm Cấp Cứu

Được lão đại Mông Bạch ủng hộ, hoạt động Ngày hội món ngon ở Tây Hồ chuẩn bị vô cùng thuận lợi.

Người dân Lâm An rất nhanh đã biết, trên Tô Đê Tây Hồ Tô Đê sẽ mở ngày hội ăn uống miễn phí, còn có các đầu bếp nổi tiếng khắp thành so tài nấu nướng. Người Lâm An kiến thức rộng rãi, cũng là lần đầu nghe thấy chuyện thú vị này —— được ăn, được chơi, lại được nhìn, còn chi vui bằng?

Tất cả đầu bếp trong các tửu lâu cũng bắt đầu khẩn trương, mài đao mài đao, luyện nghệ luyện nghệ, cố gắng để lúc đó làm ra được món ăn ngon nhất. Mà những thứ đầu bếp trong các tiệm cơm nhỏ cũng có dã tâm bừng bừng, nghĩ tới sáng chế ra món mới để được bỗng nhiên nổi tiếng, bản thân được thơm lây, nói không chừng vì vậy trở thành cá chép hóa rồng trong giới đầu bếp cũng nên?

Ngày hội món ngon còn chưa bắt đầu, các anh hào trong giới đã xắn tay áo muốn thử. Ảnh hưởng của hoạt động nào thật lớn, làm cho người đề xướng là Tiểu Ngọc bất ngờ. Đừng xem thường nhiệt tình giải trí của người cổ đại!

Ngày hội món ngon sẽ mở hai ngày, một ngày ăn thử, một ngày thi đấu.

Trước khai mạc một ngày, trên Tô Đê đã dựng xong rất nhiều gian hàng, mỗi tửu lâu chiếm cứ một gian. Những gian hàng này dựng bằng trúc, trên mái căn bạt vải, kết hoa giăng lụa đủ màu, nhìn rất sặc sỡ.

https://thuviensach.vn

Tới ngày khai mạc, đã có rất nhiều đội múa đến Tô Đê biểu diễn các loại tiết mục, hâm nóng không khí hiện trường. Trong tiếng chiêng trống, nhân viên của các tửu lâu vội vàng đưa các món đặc sản của tiệm mình đến các gian hàng, ngày hội món ngon ở Tô Đê Tây hồ chính thức khai mạc rồi!

Tiểu Ngọc mang theo quản gia Huệ nương, hộ viện Ngưu Bưu "Lẫn vào" đám du khách, nhìn một dãy dài các gian hàng, thẳng tấp nhìn sướng mắt. Nàng cũng là lần đầu thấy được Lâm An có nhiều loại món ăn từ chính tới phụ như vậy, lập tức nước miếng chảy ròng, phải ăn thử thôi!

Tiểu nhị trong các gian hàng cao cổ họng thét lên:

"Nghêu hấp Hà gia, hương vị đặc biệt!"

"Bánh bao hoa mai, ăn rồi lại muốn thêm!"

"Thịt kho tàu Ngư ký, mùi vị tươi ngon!"

. . . . . .

Nhất thời khắp Tô Đê đều là đầu người, hối hả, nước chảy không lọt. Có điều Tiểu Ngọc phát hiện, người dân cổ đại vẫn tương đối biết giữ lễ tiết , một người chọn trúng món ăn nào, sẽ nhờ Tiểu nhị ca dùng tăm trúc lấy cho mình một miếng, khi ăn còn có thể quay qua bình phẩm truyện trò cùng bạn bè, trên căn bản không thấy có hiện tượng tranh ăn. Tư cách, tư cách đó! Lễ nghi cổ đại quả nhiên không phải nói chơi, đáng tiếc có rất nhiều truyền thống tốt đẹp như thế cũng không thể lưu truyền tới đời sau.

Tiểu Ngọc trong miệng nhai một miếng thịt chồn hoang, trong tay còn cầm một xâu thịt thỏ xông khói, ăn đến vui vẻ.

"Huệ nương, gian hàng của chúng ta đặt ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Huệ nương hôm qua đi theo Tống Tiềm đã tới một chuyến, có chút ấn tượng."Hình như qua khỏi cây cầu này là tới!"

Tiểu Ngọc đang muốn đi qua, đột nhiên cảm giác bị người ta chen lấn. Đầu tiên nàng nghĩ là nơi này quá chật chội, đột nhiên liền tỉnh ngộ, vừa sờ bên hông quả nhiên túi tiền mất tiêu!

"A, ngươi đứng lại đó cho ta!" Tiểu Ngọc xông tới hét lớn với hán tử vừa chen lấn với nàng, người nọ nghe vậy chạy trốn nhanh hơn. Ngưu Bưu phản ứng cũng không chậm, lập tức đuổi theo, nhưng sóng người mãnh liệt cản trở đường đi của hắn, người nọ phút chốc đã chạy khỏi tầm mắt của bọn họ rồi!

"Bắt tên móc túi! Bắt tên móc túi!" Tiểu Ngọc gấp gáp vừa hô vừa đuổi theo, Huệ nương chạy theo phía sau nàng, mọi người nghe thế rối rít nhường đường cho nàng, nhưng đằng trước Ngưu Bưu đã cách người đó càng ngày càng xa. Tiểu Ngọc nhớ tới số tiền trong túi, trong lòng căm phẫn, hận không thể mọc thêm cánh bay tới bắt cho bằng được tên trộm này!

Hán tử kia quay đầu lại nhìn thấy người đuổi theo đã xa dần, mừng rỡ trong lòng, đang muốn tăng nhanh tốc độ chạy đi, chợt đụng vào tường thịt cứng như thép, bị kình khí bá đạo của người nọ làm chấn động, bậc người về phía sau ngã ngồi trên mặt đất.

Ngưu Bưu thấy có người ngăn trở tên móc túi, bàn chân tăng tốc độ nhanh chóng chạy qua, một cước giẫm lên ngực tên móc túi: "Tên trộm kia! Mau trả đồ đây!"

Hán tử kia không bậc người dậy được, ho khan không ngừng. Tiểu Ngọc chạy tới ngăn Ngưu Bưu lại: "Ai, đừng dùng sức như vậy, nếu gã mà bị thương chúng ta sẽ gặp phiền phức."

https://thuviensach.vn

Lúc này nàng mới chú ý tới người vừa giúp họ ngăn tên móc túi, hắn là hộ vệ Tần Mậu đêm Nguyên tiêu đưa bọn họ về nhà. Sao hắn cũng tới đây?

Tần mậu mặc một thân trang phục màu đen, mặc dù trên mặt cũng không có vẻ giận dữ, nhưng sát khí vẫn tràn lan, dân chúng vậy xem bị uy nghiêm của hắn làm khiếp sợ không dám tới gần.

Hắn chắp tay chào Tiểu Ngọc: "Tống phu nhân."

"Tần đại ca, trùng hợp như thế?" Tiểu Ngọc cảm thấy ngoài ý muốn, Tần Mậu với vóc dáng này thật không hợp đi dạo phố. Có điều cũng không ai quy định hình nam thì không được đi dạo phố mà.

Tần Mậu đang muốn trả lời, đột nhiên hán tử bị Ngưu Bưu đạp toàn thân co giật, mắt trợn trừng, Ngưu Bưu không nhịn được đá gã một cước: "Giả bộ chết gì chứ? Mau đưa hà bao ra!"

Tiểu Ngọc và Tần Mậu cũng ý thức được tình hình có chút không đúng. Chỉ thấy người nọ bắt đầu co giật liên tục, miệng sùi bọt mép, người chung quanh thấy tình hình này la hoảng lên: "Đánh chết người rồi! Đánh chết người rồi!"

Ngưu Bưu thất kinh, vội vàng dỡ chân ra, người nọ lại co giật nhiều hơn, bọt mép trào ra cũng mang theo màu máu.

Tiểu Ngọc cố gắng bình tĩnh, nói: "Không phải, đây là chứng động kinh!" Chứng động kinh ở hiện đại là chứng bệnh thường gặp, coi như chưa tận mắt thấy thì cũng nhìn thấy trên TV hay internet, nàng đoán được cũng không kỳ quái. Bọt máu kia là do gã cắn lưỡi mới có.

Mặc dù võ công của Tần Mậu cao, đã từng nghe qua chứng động kinh bệnh này, tuy nhiên hắn không biết y thuật. Tiểu Ngọc biết một chút cấp cứu thông thường, nói với Tần Mậu: "Tần đại ca, nhờ huynh bấm huyệt nhân trung!"

https://thuviensach.vn

Nàng lại quay đầu nói với Huệ nương: "Đến gian hàng của chúng ta mời Thích đại phu tới!" Huệ nương vội vàng gật đầu rời đi, Tần Mậu dùng sức bấm huyệt nhân trung của người nọ, nhưng người nọ cũng không dừng co quắp lại.

"Để cho ta tới đi!"

Trong đám người đang vây xem, đi ra một cô gái yểu điệu. Trong rối ren Tiểu Ngọc giương mắt nhìn, cô nương này dung mạo cũng không đặc biệt xuất sắc, nhưng một mắt như sao băng lấp lánh, làm người ta khắc sâu ấn tượng.

"Vị đại ca này xin giúp ta đè hắn lại!" Cô nương kia bình tĩnh đi tới bên cạnh hán tử kia, chợt trong tay xuất hiện một cây kim châm dài sáng lấp lánh!

Không đợi người chung quanh phản ứng kịp, nàng đã nhanh như điện ghi mấy châm trên huyệt vị của hán tử kia, ra tay vừa nhanh vừa chuẩn. Tiểu Ngọc có chút không đành lòng nhìn, nhưng thần kỳ là hán tử kia từ từ ngưng dãy dụa, hai mắt vừa nhắm, đã hôn mê.

Cô nương kia cũng không dừng trị liệu lại, tiếp tục châm ở các huyệt vị khác, dần dần hán tử mê man kia thở hắt một tiếng, mở mắt tỉnh lại.

"Ồ!" Mọi người rối rít vỗ tay, "Vị cô nương này y thuật thật cao minh!"

Hán tử kia vốn bị bệnh động kinh, mới vừa rồi nhất thời bị đánh nên bệnh cũ tái phát. Ngưu Bưu tìm được hà bao của Tiểu Ngọc trên người gã, Tiểu Ngọc nói: "Thôi, đừng làm khó dễ hắn. Không mất tiền là tốt rồi."

Hán tử kia đẩy Ngưu Bưu ra bò dậy chạy khỏi đám người. Tiểu Ngọc xoay người lại lần nữa cáo lỗi với Tần Mậu, lại phát hiện bên cạnh nhiều hơn một người —— thì ra là Thích Thăng chạy tới.

https://thuviensach.vn

Thích Thăng tiến lên vòng tay chào hỏi cô nương kia, hỏi: "Cô nương họ Tần?"

Cô nương kia lộ ra ánh mắt kinh ngạc, gật đầu nói: "Đúng vậy!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Đồ Ngọt Kinh Trập

Thích Thăng nghiêm mặt nói: "Nhìn cô nương mới vừa châm mấy huyệt đạo, huyệt đại chuy, thần đạo, nhân trung, bách hội, nội quan, hợp cốc, dũng tuyền, thái hướng. Đại chuy, thần đạo đều là mạch đốc, với nhân trung, bách hội, nội quan, dũng tuyền, hợp cốc, thái hướng để thức tỉnh, châm mạnh kích huyệt, thủ pháp dứt khoát như vậy, theo ta biết, cũng chỉ có châm thuật Tần gia mới làm được."

--- ----------làm phiền chút xíu---- ------ -----

Kinh trập (tiếng Hán: 驚蟄/惊蛰) là một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Ngày bắt đầu tiết Kinh trập thường diễn ra vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 345° (kinh độ Mặt Trờibằng 345°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Sâu nở.

Theo quy ước, tiết kinh trập là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3 và kết thúc vào khoảng ngày 20 hay 21 tháng 3 trong lịch Gregory theo các múi giờ Đông Á khi tiết xuân phân bắt đầu.

Lịch Trung Quốc, cũng như lịch ở các nước Đông Á cổ đại bao gồm Việt Nam, bị nhiều người lầm là âm lịch thuần túy, dẫn đến ngộ nhận về việc tiết khí nói chung và kinh trập nói riêng được tính theo chu kỳ của Mặt Trăng quay xung quanh Trái Đất. Trên thực tế lịch Trung Quốc cổ đại là một loại âm dương lịch, trong đó tiết khí, từ thời Hán Vũ Đế, đã được tính theo vị trí

https://thuviensach.vn

của Trái Đất trong chu kỳ chuyển động trên quỹ đạo xung quanh Mặt Trời. Theo cách tính hiện đại, với điểm xuân phân là gốc có kinh độ Mặt Trời bằng 0°, thì điểm diễn ra hay bắt đầu tiết kinh trập ứng với kinh độ Mặt Trời bằng 345°. Ngày kinh trập do vậy được tính theo cách tính của dương lịch hiện đại và nó thông thường rơi vào ngày 5 hay 6 tháng 3 dương lịch tùy theo từng năm. Tiết khí đứng ngay trước kinh trập là vũ thủy và tiết khí kế tiếp sau là xuân phân.

nguồn wikipedia.com

--- --------mời các bạn đọc tiếp---- ------ ------ ---------

Tần Xuân Nhạn nghe Thích Thăng nói như thế, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng thêm ba phần thưởng thức. Nàng ra châm cực nhanh, có thể trong nháy mắt đoán được vị trí nàng ra châm đã không dễ, còn có thể nói rõ ràng như thế, người này y thuật cũng sẽ không quá kém.

Thích Thăng tự giới thiệu mình với Xuân Nhạn và Tần Mậu. Tiểu Ngọc cũng không biết phải giới thiệu Tần Mậu như thế nào với Thích Thăng, nàng không rõ hắn có thân phận gì, chỉ biết hắn là hộ vệ của vị Triệu công tử thần bí kia. Có thể để cao thủ Tần Mậu cam nguyện làm người hầu, Triệu công tử này tất nhiên không phải là nhân vật bình thường.

Mà Tần Xuân Nhạn nghe nói ngọc diện công tử trước mắt chính là "Gian thương" Thích đại phu mà nàng vẫn muốn gặp, không nhịn được lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Tiểu thư! Người chạy nhanh như vậy, ta đuổi theo không kịp."

Lúc này đám người đều đã tản đi, một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới, thở hồng hộc nói với Tần cô nương.

Tần Xuân Nhạn áy náy cười một tiếng: "Ta vừa nghe nói nơi này có bệnh nhân, liền chạy tới. Y cô nương đâu?"

https://thuviensach.vn

"Y cô nương nói người đi chữa bệnh cho người ta không cần lo lắng, nàng đang từ từ đi đến đấy. Người xem, đó không phải là nàng sao?" Tiểu nha đầu Đinh Hương chỉ một người ở phía trước.

Tần Xuân Nhạn nhìn theo hướng Đinh Hương chỉ, quả nhiên Y Từ Tâm dịu dàng thục nữ đang nhẹ nhàng chậm rãi bước tới đây.

Hôm nay Tần Xuân Nhạn và Y Từ Tâm hẹn ra ngoài dự Ngày hội món ngon, Thiện trù Y Từ Tâm đối với hoạt động này rất có hứng thú, nhất định phải kéo theo biểu tỷ muội Tần Xuân Nhạn đi cùng. Không nghĩ tới lên Tô Đê nhìn một hồi, liền gặp chuyện như vậy. Tần Xuân Nhạn có tấm lòng thầy thuốc, vừa nghe có người phát bệnh, chạy cũng nhanh hơn người khác, Y Từ Tâm và Đinh Hương không thể làm gì khác hơn là đi theo tới đây.

Tần Mậu vòng tay hành lễ với Tiểu Ngọc, nói tiếng xin lỗi, xoay người cáo từ. Tiểu Ngọc đối với vị cao thủ thần bí này không chú ý nhiều, người ta phải đi, phụ nữ có chồng như nàng cũng không tiện giữ lại.

Nhưng Tần Xuân Nhạn và Y Từ Tâm là cô gái, Tiểu Ngọc đối với hai người cũng tự nhiên hơn, nhiệt tình muốn mời các nàng đến gian hàng Mỹ vị cư nếm thử thức ăn. Hai tỷ muội nhìn nhau, cũng không khách sáo với Tiểu Ngọc, vuốt cằm đồng ý theo Tiểu Ngọc và Thích Thăng đi.

Trên Tô Đê người qua lại tấp nập, tiếng xào nấu thức ăn, tiếng rao hàng, tiếng la hét và mùi thơm thức ăn quyện cùng một chỗ, tạo thành một giai điệu rất thư sướng lượn lờ trên Tây Hồ.

Cổ nhân nói, "Dân dĩ thực vi thiên" (người dân lấy ăn làm trọng), lời này cũng không giả. Nhưng hôm nay Tây Hồ có Ngày hội món ngon, không phải chỉ đơn giản là ăn no, mà là ăn ngon và chơi vui, ăn miễn phí các món ngon, ai mà không thích. Đi dạo phố là lúc các cô gái bồi dưỡng tình cảm tốt nhất, Tiểu Ngọc, Tần Xuân Nhạn và Y Từ Tâm tuổi cũng xấp xỉ, đi dạo một hồi đã quen thuộc lẫn nhau.

https://thuviensach.vn

Ngày hội món ngon, không chỉ có thức ăn ngon đơn giản vậy, còn có rất nhiều đầu bếp mượn cơ hội phô bày bản lãnh, có những người trình diễn kỹ năng của mình.

"Đây là cái gì?"

Ở trước một gian hàng, một hán tử cởi trần, hai tay cầm hai cây đao sáng như tuyết, để cho một gã sai vặt khom lưng trước mặt hắn. Hắn đặt mấy cân thịt heo trên lưng gã sai vặt, hai cây đao nhanh nhẹn như bay, chỉ trong thời gian một chung trà, đã băm nhừ thịt heo, mà trên lưng gã sai vặt chẳng có dấu vết gì.

Tiểu Ngọc trợn mắt thật to, kỹ thuật cắt thái của đầu bếp này thật là lợi hại!

"Thích đại phu, dược thiện của mọi người chủ yếu có các món gì?"

Y Từ Tâm nhìn như vô tình hỏi Thích Thăng. Tần Xuân Nhạn nhìn biểu muội một cái, biết nàng lại muốn nghiên cứu rồi, không khỏi hé miệng cười thầm.

Phụ thân Tần Vịnh của Tần Xuân Nhạn là thái y trong cung, mà dì của nàng, mẫu thân của Y Từ Tâm – Y phu nhân cũng là người làm việc trong cung, là ngự trù chuyện nấu ăn cho hoàng đế, người ta gọi là "Thượng thực nương tử". Thượng thực nương tử địa vị không thấp, rất nhiều nữ quan trong cung phải nể bà ba phần, Y Từ Tâm từ nhỏ đã được mẫu thân dạy cho tài nấu nướng.

Thật ra thì, nữ đầu bếp lúc ấy cũng được coi trọng, địa vị xã hội không tệ. Vô luận nhà giàu nghèo, dạy con gái đều không lấy may vá làm chính, mà có chủ định dạy họ bản lĩnh xuống bếp. Nếu như một cô gái có thể làm được một bàn thức ăn ngon, đó chính là một "Cô gái hoàn hảo". Có lúc bàn điều kiện cưới gả, cũng ưu tiên chuyện nấu nướng, cô gái có tài nấu nướng không lo gả.

https://thuviensach.vn

Y Từ Tâm chẳng những học được rất nhiều bản lãnh của mẫu thân, còn đặc biệt thích làm món mới, vừa nhìn thấy nơi đó có món đặc biệt, tất nhiên muốn nếm thử trước, sau đó về nhà làm thử. Y phu nhân tuổi cũng đã cao, đang suy nghĩ để cho nữ nhi vào cung thay chỗ của bà, nhưng Y Từ Tâm nói với mẫu thân muốn học tập ở bên ngoài thêm một hai năm, để có tiến bộ nhiều hơn.

Thích Thăng nghe Y Từ Tâm hỏi, cười cười nói: "Hãy để cho Tống phu nhân nói với các ngươi, nàng rõ ràng nhất."

Tiểu Ngọc nghe được gia thế của Tần Xuân Nhạn và Y Từ Tâm, biết hai vị này không phải người dễ gạt, lập tức cười nói: "Xin các muội muội bỏ quá cho, ta đối với y học thật ra cũng chỉ biết chút ít mà thôi. Nhưng nói đến dược thiện nhà chúng ta, có rất nhiều loại, có tư âm bổ khí, có thanh nhiệt khu hàn, có lưu thông khí huyết. Ô, đến gian hàng rồi, chúng ta ngồi xuống nói được không?"

Quả nhiên như lời Tiểu Ngọc nói, đã đến gian hàng của Mỹ vị cư. La chưởng quỹ và Phương chưởng quỹ đều ở Mỹ vị cư đón khách nên không đến đây, ở nơi này tiếp đãi khách là Thích Thăng. Hắn mời hai vị nữ quyến đến ngồi trong gian hàng, để Tiểu Ngọc đón tiếp, lại bận rộn đi mất.

Tiểu Ngọc bảo người ta bưng hai chén nhỏ đồ ngọt, mời hai người thưởng thức.

Y Từ Tâm nhìn chén chè vàng óng trong suốt, giống như hoàng ngọc, thầm nghĩ kinh doanh đúng là không tệ. Nàng múc một muỗng nếm thử, trên gương mặt nhỏ nhắn dần hiện lên vẻ rạng rỡ.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, đây là cho thêm mật ong vào?"

Tần Xuân Nhạn lại nghĩ khác: "Ừ, bên trong là hà thủ ô và rễ sô đỏ. . . . . Cái này phối hợp không tệ."

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc thấy chén đồ ngọt này được khen ngợi, cười dài nói: "Đây là nước hà thủ ô, rễ sô đỏ pha mật ong, là rửa sạch hà thủ ô, rễ sô đỏ sau đó ngâm với nước trắng, lại dùng lửa nhỏ nấu từ từ, chỉ lấy nước, rồi pha thêm mật ong vào. Đơn giản lại tư bổ, có thể bổ khí, tư âm, hoạt huyết, các cô nương uống là thích hợp nhất."

Y Từ Tâm vẫn còn đang suy nghĩ cách nấu món này, Tần Xuân Nhạn gật đầu nói: "Thủ ô ích tinh, rễ sô đỏ nuôi máu, mật ong ôn hòa, ba vị này phối hợp đúng là không tệ."

Tiểu Ngọc nói: "Hôm nay ngày kinh trập, uống cái này bồi bổ là tương đối tốt. Thật ra chúng ta làm dược thiện, quan trọng nhất là chú ý mối tương quan giữa món ăn và thời tiết, hai vị muội muội cảm thấy thế nào?"

Tần Xuân Nhạn rất hứng thú nói: "Xin lắng tai nghe!"

https://thuviensach.vn

Chương 76: Cháo Dưỡng Sinh

Huệ nương lại mang trà thơm tới cho ba người. Tiểu Ngọc đợi hai người dùng trà rồi mới cầm chung trà uống một ngụm, nói tiếp:

"Khí hậu thay đổi đối với khí huyết kinh mạch của con người có ảnh hưởng rất rõ ràng, tỷ như mùa hạ khí hậu nóng bức, thường khiến người ta phiền não bất an, mệt mỏi uể oải. Bình thường có câu, trời nóng máu huyết lưu thông tốt, trời giá rét thì khí huyết ngưng trệ. Tần cô nương, ta nói có lý không?"

Tần Xuân Nhạn cười nói: "Người có ngũ thường, vì phong khí mà sinh trưởng, phong khí có thể sinh vạn vật cũng có thể hại vạn vật, như nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền. Hai mươi bốn tiết thay đổi sinh ra hàn, nhiệt, lạnh, ôn, dĩ nhiên sẽ ảnh hưởng tới cơ thể con người. Tiểu Ngọc tỷ tỷ đã từng học y?"

"Cái đó, ta cũng chẳng rõ ràng lắm đâu, những thứ này đều là ngày thường Thích đại phu đàm đạo cùng lão gia nhà ta thì ta nghe được chút ít." Tiểu Ngọc cũng không phải khiêm tốn, tất cả những kiến thức này đều là Thích Thăng dạy nàng, ở hiện đại nàng học được cũng chỉ là chút phương pháp làm đẹp và dược thiện, còn đạo lý chân chính, phải thỉnh giáo Thích Thăng. Kể từ ngày chuẩn bị mở Mỹ vị cư tới nay, Tiểu Ngọc một mực đi theo Thích Thăng nghiên cứu kiến thức dược thiện, lúc này mới có thể lưu loát nói ra một chút học vấn.

Lúc này Thích Thăng vừa lúc đi tới nghe thấy các nàng nói, cũng cười xen vào: "Xuân chi ôn, hạ chi nhiệt, thu chi lạnh, đông chi hàn, bốn mùa

https://thuviensach.vn

âm dương điều hòa, không ngừng biến đổi, dược thiện của chúng tôi cũng căn cứ theo thời tiết thay đổi. Bây giờ là Kinh trập, phải bảo âm tiềm dương, ăn một ít cháo dưỡng sinh có tác dụng bổ ích chánh khí."

Tần Xuân Nhạn lúc đầu đã nghe Tiểu Ngọc nói, lại thấy Thích Thăng nói thế, thầm nghĩ người này quả không phải chỉ có hư danh.

Y Từ Tâm lại hỏi: "Thích đại phu, vậy theo ngươi thấy, ăn cháo gì sẽ tốt?"

Thích Thăng gọi phục vụ tới, dặn dò: "Đem cháo mộc nhĩ, cháo rau chân vịt, cháo bạch liên và cháo tể thái, mỗi loại cầm một chén tới đây!"

Phục vụ tay chân lanh lẹ bưng tới bốn chén cháo nhỏ, đặt trước mắt mọi người.

"Tống phu nhân, mọi người từ từ tán gẫu, ta đi xem việc buôn bán phía trước." Thích Thăng chắp tay lui ra ngoài, Tiểu Ngọc nói: "Mỗi loại cũng nếm một ít đi?"

Hai người cũng không giả vờ, cầm muỗng ăn vài ngụm.

Bốn loại cháo này đúng là y như lời Thích Thăng nói, đều thích hợp ăn lúc đầu xuân. Cháo mộc nhĩ sinh tân nuôi dạ dày, bổ não kiện tâm; cháo rau chân vịt sinh âm nhuận táo, bổ huyết cầm máu; cháo bạch liên kiện tỳ khai vị, ích tức hoạt huyết; cháo tể thái bổ can sáng mắt, lợi nước tiêu sưng. Bốn loại cháo đều có đặc sắc riêng, vị phong phú, là đặc sản của Mỹ vị cư trong tháng này.

"Cháo bạch liên này. . . . . Ừ, thêm nhân sâm và hoàng kì, mùi vị rất chánh khí." Tần Xuân Nhạn đặc biệt cảm thấy hứng thú với cháo bạch liên. Có rất ít tửu lâu bỏ thêm nhân sâm vào món ăn, Mỹ vị cư này đúng là chịu chi nha.

https://thuviensach.vn

Y Từ Tâm lại nghĩ khác nàng: "Cháo bạch liên này cho thêm táo đỏ, sắc hương vị mọi thứ đầy đủ, rất ngon."

Tiểu Ngọc đã nghiên cứu rất kỹ cháo dưỡng sinh, dù sao trước kia cũng từng ăn cơm tập thể, chứ cứ ăn cơm bụi cũng không tốt, bên ngoài bán đồ ăn toàn dùng dầu ăn bẩn, nhớ tới không khỏi rùng mình. Tự mình làm cơm, nhưng cũng chỉ biết làm vài món, phân lượng cũng không rõ ràng lắm. Cho nên gần như cả nửa năm nàng đều húp cháo, nấu đủ các món cháo.

Cháo có thể bổ âm ích khí, tốt cho dạ dày, kiện tính khí, bổ hư, tốt cho sức khỏe. Cháo ở Mỹ Ngọc phường là Tiểu Ngọc và Thích Thăng cùng nghiên cứu, bây giờ trên dưới Tống gia ai cũng thích cháo dưỡng sinh. Tống Tiềm hằng ngày đều uống một chén, cộng thêm mỗi ngày sáng sớm tập thể dục, thường xuyên đá xúc cúc, thân thể cũng khỏe mạnh hơn. Ai có thể nhìn ra, không tới một năm trước hắn còn là một bệnh nhân toàn thân mụn mủ chứ?

--- ------ ------ ------ ---

Trong một chiếc phảng hoa lệ trên Tây Hồ, một vị công tử mặc hoa phục đứng bên cửa sổ trông về phía xa, nhìn Tô Đê náo nhiệt, trên mặt có một tia cười ôn hòa.

"Ngày hội món ngon này, cũng không tệ lắm." Hắn xoay người lại, hỏi hộ vệ bên cạnh: "Vừa rồi phái người lên xem, bách tính phản ứng như thế nào?"

Hộ vệ kia to lớn cao ngất, chính là Tần Mậu vừa giúp Tiểu Ngọc bắt tên móc túi, chủ tử trước mắt hắn dĩ nhiên là vị Triệu công tử kia.

"Bách tính rất vui vẻ." Tần Mậu khom người đáp lại, hắn từ trước đến giờ tích chữ như vàng.

https://thuviensach.vn

"Vương giả lấy dân là trời, mà dân dĩ thực vi thiên. Dân chúng hy vọng nhất chẳng qua là có thể ăn no mặc ấm." Triệu công tử lại thở dài một tiếng, "Dưới mắt nhìn bách tính Lâm An an cư lạc nghiệp, thật sự là một chuyện may mắn. Nhưng chiến hỏa nơi biên quan cũng ngày càng khẩn cấp."

Tần Mậu trầm mặc một hồi, nói: "Vương gia, hôm nay ra ngoài giải sầu, đừng nên nghĩ tới chính sự ."

Triệu công tử —— bây giờ phải gọi hắn là Triệu vương gia mới phải —— cười khổ lắc đầu một cái: "Ta đề nghị muốn đích thân mang binh xuất chinh, hoàng thượng chẳng những không đồng ý, hôm qua còn phạt ta một tháng không cho phép vào cung gặp vua. Ta nghe phía tiền tuyến truyền tin về, thật là đau lòng, rồi lại vô năng vô lực, đâu còn tâm trạng chơi đùa. Ai, chuyện như này không nói cũng được!"

Một người hầu đi vào phòng khách nhỏ hành lễ với Triệu vương gia: "Vương gia, Sử Hạo đại nhân tới ."

"Mau mời!" Triệu vương gia nói. Sử Hạo là của thầy của hắn, cũng là nhân vật quan trọng trong nhóm trí sĩ của hắn, trước mặt sĩ hạo hắn vẫn vô cùng khiêm tốn .

Một lão giả râu dài chầm chậm đi vào phòng khách nhỏ, đang muốn hành lễ với Triệu vương gia, đã bị hắn cản lại.

"Lão sư vội vã mà đến, có gì việc gấp?" Triệu vương gia cho mọi người lui, chỉ còn hắn và Sử Hạo ở lại trong sảnh.

Sử Hạo mở miệng nói: "Ta nghe Vương gia nói mấy lời trước mặt Hoàng thượng, muốn lãnh binh ra tiền tuyến giết địch?"

Triệu vương gia vừa nghe giọng nói của lão sư, biết mình đã lỗ mãng, trầm ngâm không đáp.

https://thuviensach.vn

Sử Hạo thở dài nói: "Vương gia có lòng yêu nước, lão hủ dĩ nhiên hiểu. Nhưng là ngài có từng nghĩ tới, hoàng thượng vì sao không đồng ý?"

Triệu vương gia thật ra cũng đã mơ hồ đoán ra ý định của hoàng thượng: “Bởi vì thân phận nhạy cảm của ta?"

"Đúng. Ở đây chỉ có hai chúng ta, ta cũng không ngại nói một câu, bổn triều kiêng kỵ nhất là gì? Võ tướng tạo phản, tôn thất lãnh binh. Bây giờ ngài chủ động xin đi giết giặc, không phải đã chạm vào kiêng kị của hoàng thượng sao?"

Triệu vương gia bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là như vậy! Vậy bây giờ ta nên làm gì? Hoàng thượng mở kim khẩu không cho ta vào cung, ta ngay cả cơ hội giải thích cũng không có. Hãy nói đại ca ta. . . . . ."

Sử Hạo nói: "Hoàng thượng không để cho ngài vào cung, chưa nói không cho ngài dâng tấu chương mà. Ngài viết tấu chương cho người ta trình lên, đã nói ngài muốn lãnh binh không phải muốn ra tiền tuyến, mà là muốn bảo vệ hoàng thượng ngự giá thân chinh, chuyện này dễ thôi mà."

Triệu vương gia cũng tương đối rõ tính tình của hoàng thượng, biết lời dạy của lão sư quả thật có thể đả động hoàng thượng. Hắn thở dài ra một hơi nói: "Nhờ có lão sư chỉ điểm!"

Sử Hạo nói: "Nếu ngài hiểu được, ta cũng không tiện ở lâu. Chung quanh tai mắt đông đảo, ta cũng không nên lui tới chỗ ngài nhiều, thừa dịp ngài dạo Tây Hồ mới tìm cơ hội nói chuyện, chưa đến mức bị người chú ý. Vương gia, xin ngài cẩn thận khắp nơi a!"

Triệu vương gia hiểu Sử Hạo đang nói gì, thở dài một tiếng, bảo người đưa ông về.

Hắn vừa định dặn dò đám người Tần Mậu cùng trở về phủ, lại nghe Tần Mậu vội vã chạy tới báo cáo: "Vương gia, công chúa mất tích!"

https://thuviensach.vn

Triệu vương gia cả kinh: "Cái gì?"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Thoát Khỏi Miệng Cọp

Sau giờ ngọ, Tống Tiềm và Cố Ái Sinh rời khỏi Trúc Lâm thư quán, vừa đi tới Tô Đê đã nhìn thấy một dãy các gian hàng đều tăm tắp.

Sáng sớm Tống Tiềm đã gởi một bài văn đến nhờ Minh Am tiên sinh xem giúp, Minh Am tiên sinh đọc xong, thầy trò hai người lại nói mấy câu, Minh Am tiên sinh về nhà nghỉ ngơi. Thân thể ông vẫn lúc tốt lúc xấu, nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn.

Tống Tiềm nhớ Tiểu Ngọc, hắn biết Tiểu ngọc sẽ ở gian hàng Mỹ vị cư một lúc mới về.

Có lúc Tống Tiềm cũng thấy bất đắc dĩ, có một thê tử thích chạy ra ngoài như vậy, thật ra thì không tính là một chuyện tốt. Không nói tiếng đời đáng sợ, chỉ cần nhớ tới lần trước nàng bị người ta bắt cóc, cho dù trầm ổn như hắn, cũng không nhịn được hoang mang lo lắng. Bây giờ buôn bán cũng dần dần vào quỹ đạo, hắn dĩ nhiên hi vọng Tiểu Ngọc có thể an ổn ở nhà hưởng phúc.

Nhưng khi nhìn Tiểu Ngọc mỗi ngày bận rộn tới lui nhưng không có vẻ mệt mỏi, ngược lại vẻ mặt lúc nào cũng rạng rỡ, tất cả bất mãn của Tống Tiềm đều hóa thành mây khói. Không còn nghi ngờ gì, làm việc để cho nàng vui vẻ. Một Tiểu Ngọc không vui vẻ, cũng không phải là hắn muốn nhìn thấy.

Vì vậy hắn cũng ngầm cho phép Tiểu Ngọc lo liệu chuyện của Mỹ vị cư. Chuyện Ngày hội món ngon này là Tiểu Ngọc tốn nhiều tâm huyết nhất,

https://thuviensach.vn

hắn cũng muốn đi xem tình hình các gian hàng như thế nào.

Cố Ái Sinh vừa lúc cũng muốn đi dạo một chút, hắn là người không thể chịu được rảnh rỗi. Hai người lửng thửng đi lên Tô Đê, thỉnh thoảng dừng lại thử vài món ăn ngon hiếm có, kể cả hai người bọn họ là người không thích ăn vặt, cũng không nhịn được cầm hai miếng bánh ngọt nếm thử một chút.

"Thiên Thành, gần đây ta vì cuộc thi này mà đầu choáng mắt hoa, ra ngoài thư giãn cũng không tệ." Cố Ái Sinh cười ha ha nói.

Tống Tiềm mỉm cười đáp lại, đột nhiên ánh mắt của hắn rơi vào mấy đại hán phía trước.

Mấy hán tử kia mặc áo ngắn, vải lam thô, nhìn giống như người hay làm việc nặng, dáng dấp cũng không kỳ lạ, không có gì làm người ta chú ý. Bọn họ bị Tống Tiềm chú ý, là bởi vì một người trong những hán tử đó đang ôm một người.

Người bị ôm thân hình nhỏ hơ, có vẻ là một thiếu niên. Mặc nam trang bình thường, trên người còn khoát một lớp áo choàng màu nâu, một tay rũ xuống, giống như là đang ngủ.

Mặt của y bị áo choàng che mất, không thấy rõ. Thật ra không chỉ có Tống Tiềm chú ý tới đám người này, còn có vài người đi đường cũng nhìn chằm chằm bọn họ, có người nhiệt tình hỏi: "Đây là thế nào?"

Một hán tử có râu trong số đó miễn cưỡng cười cười với mọi người, nói: "A, không có sao, không có sao, tiểu đệ của ta đột nhiên chóng mặt, chúng ta đưa hắn đi nghỉ ngơi."

Người này vội vã đi qua bên cạnh Tống Tiềm và Cố Ái Sinh, Tống Tiềm liếc mắt nhìn, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không nghĩ ra chỗ nào kỳ quái.

https://thuviensach.vn

Cố Ái Sinh chú ý tới Tống Tiềm khác thường, ngạc nhiên nói: "Thiên Thành, huynh nghĩ gì vậy?"

Tống Tiềm lắc đầu nói: "Không có gì, đi thôi."

Hắn đang muốn nhấc chân đi, thì bỗng sực tỉnh ngộ —— hắn đã biết chỗ nào không được bình thường!

Tống Tiềm xoay người chạy theo những hán tử kia, những người kia đã đi được một quãng xa. Cố Ái Sinh không rõ cũng chạy theo, vừa chạy vừa hỏi: "Thiên Thành, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!"

Tống Tiềm bước nhanh hơn, thấp giọng nói với Cố Ái Sinh: "Cái tay kia!"

"Cái gì tay?" Cố Ái Sinh căn bản không biết Tống Tiềm đang nói gì.

"Người vừa rồi bị đám hán tử kia ôm, có một tay bên ngoài, huynh có nhìn thấy không?"

"Hình như có thấy. . . . . ." Cố Ái Sinh liều mạng nhớ lại, không có ấn tượng gì.

Tống Tiềm thở gấp: "Cái tay kia trắng nõn nà, có tay nam nhân nào lại như vậy?"

Cố Ái Sinh vừa nghe những lời này, nhất thời hiểu được. Nam nhân không thể có đôi tay trắng noãn được, chẳng lẽ đó là một nữ nhân?

Vừa rồi những hán tử kia rõ ràng nói đó là đệ đệ bọn họ! Nói như vậy, quả thật rất có vấn đề!

Lúc này bọn họ cũng sắp đuổi kịp, liền từ từ chạy chậm lại, tránh những người kia biết họ đang theo dõi phía sau.

https://thuviensach.vn

Cố Ái Sinh đến gần Tống Tiềm nhỏ giọng nói: "Huynh muốn nói, bọn họ rất có thể là mẹ mìn?"

Mẹ mìn chính là đám người rảnh rỗi chuyên đi lừa phụ nữ bán lấy tiền. Mẹ mìn là những người bị xã hội khinh bỉ và căm ghét nhất, chia rẽ gia đình hủy một đời người, phụ nữ và trẻ em bị mẹ mìn lừa bán không phải lưu lạc thanh lâu, thì là làm nô tì, cả đời chịu khổ. Vì vậy Cố Ái Sinh vừa nghĩ tới đám người đó có thể là mẹ mìn, lửa giận bốc lên, lập tức muốn cản người ta lại.

Tống Tiềm khoác tay áo nhìn hắn, ý bảo hắn bình tĩnh lại.

"Trước đi theo, xem tình hình rồi hãy nói."

Hán tử phía trước đi rất nhanh, Tống Tiềm và Ái Sinh đi cũng không chậm, vẫn bám theo phía sau bọn họ. Rất nhanh bọn họ đi khỏi Tô Đê, đến một bến tàu thì vội vã bước xuống chiếc một thuyền.

"Làm sao bây giờ? Xuống thuyền rồi!" Cố Ái Sinh hết sức gấp gáp.

Tống Tiềm ra dấu, nói: "Đi, chúng ta cũng tìm thuyền!"

Bọn họ cũng chạy đến bến tàu mướn một chiếc thuyền, Cố Ái Sinh vung tay ném ra nửa quan tiền: "Nhà đò, đuổi theo chiếc thuyền trước mặt cho ta!"

Chủ thuyền nhìn nửa quan tiền kêu leng keng, vui mừng không dám hỏi nhiều, sợ đuổi đi hai vị thần tài này, chỉ chốc lát thuyền đã đuổi theo chiếc thuyền kia.

"Ái Sinh, huynh xem những người đó, còn để hai người ở ngoài canh chừng, quả nhiên có mờ ám." Tống Tiềm chăm chú nhìn cử động của những người trên thuyền. Người bình thường lên thuyền, bởi vì sợ gió lớn,

https://thuviensach.vn

sẽ chui vào trong mui thuyền. Mấy người này lại có bộ dạng khẩn trương như sắp ra trận, nói bọn họ không có vấn đề gì, vậy cũng không hợp lý.

"Vậy còn chờ gì! Nhà đò, cho ta đến gần thuyền của bọn họ!"

Tống Tiềm nói: "Ái Sinh, không thể lỗ mãng!"

Cố Ái Sinh tính tình cố chấp, ai cũng kéo không được: "Quan tâm con mẹ gì, đánh trước tính sau!"

Lúc này hai thuyền đã tương đối đến gần, người trên thuyền kia cũng phát hiện có thuyền đuổi theo, từ trong khoang thuyền lại bước ra hai đại hán, nhìn chằm chằm bọn họ.

"Hây…ya!"

Cố Ái Sinh hét lớn một tiếng, mũi chân giẫm lên sàn thuyền, mượn lực nhảy một cái từ thuyền này sang mui thuyền bên kia!

"Người nào?"

Tống Tiềm nghe những hán tử bên thuyền đối diện hét lớn, bọn họ rút vũ khí bên người ra, đều là đao kiếm dài nhọn, sắc bén dị thường, Tống Tiềm cảm thấy cổ họng căng thẳng, nhưng hắn lại không có võ công như Cố Ái Sinh, chỉ có thể nhìn mà lo lắng.

Những người đó quả nhiên không phải dạng hiền lành, Cố Ái Sinh còn chưa đứng vững, thì có hai người nhanh chóng tấn công về phía hắn!

Cố Ái Sinh không sợ đao kiếm quanh mình, bay lên đá một cước vào mặt hán tử đối diện, một cước này xuất lực rất lớn, người nọ kêu thảm một tiếng, văng lên trời rồi rơi thẳng xuống. Không đợi người đầu tiên rơi xuống nước, Cố Ái Sinh một quyền đánh ra, đánh trúng huyệt đàn trung trước ngực người còn lại, người nọ như bị tảng đá ngàn cân đánh trúng,

https://thuviensach.vn

phun một ngụm máu ngã về phía sau, đồng loạt đẩy ngã đám đồng bọn phía sau gã!

Thuyền con rất nhỏ, Cố Ái Sinh lại rất linh hoạt, như đi trên đất bằng, tay nâng chưởng chân đá cước, đem cả đám người đánh rơi xuống nước. Trong số đó có vài người không biết bơi, oa oa kêu gào, cơ hồ không biết gì nữa. Người biết bơi thì lo cứu đồng bọn, nhất thời cũng không cố leo lên thuyền.

Tống Tiềm nhìn Cố Ái Sinh xông tới khoang thuyền, chỉ nghe "Ai ui" mấy tiếng, hán tử vừa ôm thiếu nữ hôn mê kia cũng bị hắn ném ra ngoài!

"Ầm!"

Cố Ái Sinh ôm thiếu nữ hôn mê đạp gãy cột buồm, mượn lực bay lên, xoay mấy vòng lại đáp xuống thuyền của Tống Tiềm.

Người chèo thuyền bị võ công của Cố Ái Sinh làm chấn động không nói nên lời. Tống Tiềm vội vã quan sát Cố Ái Sinh, biết hắn không bị thương, cũng yên lòng. Ánh mắt của hắn rơi vào mặt cô gái đang hôn mê, chợt "A" một tiếng.

Thiếu nữ này, hắn là người đêm Nguyên tiêu bọn họ đã gặp, muội muội của Triệu công tử - Vân Châu tiểu thư!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Vòng Ngọc Trong Cung

Lúc này người trên bờ cũng đã chú ý tới trận đánh nhau dưới nước.

Những hán tử kia cũng coi như thức thời, biết thua dưới tay Cố Ái Sinh không cướp được người, lại nhìn thấy người trên bờ vây xem, nhất thời giống như rùa đen rút đầu, cuống cuồng leo lên thuyền bỏ chạy.

Cố Ái Sinh còn muốn đuổi theo, nhưng nhìn cô gái trong lòng hôn mê chưa tỉnh, không biết đã bị người ta hạ mê dược gì, vẫn là cứu người quan trọng hơn, đành phải trơ mắt nhìn kẻ xấu chạy mất. Đám người này là mẹ mìn không thể nghi ngờ gì nữa, nếu không tại sao lại có tịch rục rịch như thế, đầu tiên là dùng vũ lực uy hiếp, tiếp theo lại bỏ trốn mất dạng?

Tống Tiềm cũng không muốn Cố Ái Sinh đơn độc đuổi theo, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe một tiếng "đinh", hắn cảm giác mũi chân chạm phải cái gì, cúi đầu nhìn, thì thấy một cái vòng ngọc rơi xuống sàn thuyền.

"Đây là?" Tống Tiềm nhặt vòng tay lên, nhìn thấy cổ tay Vân Châu thõng xuống thì hiểu ra là từ cổ tay nàng rơi xuống.

"Chắc là đồ của nàng, Thiên Thành huynh cứ giữ giùm nàng trước. Chúng ta đi mau!"

Tống Tiềm và Cố Ái Sinh lên bờ, người chung quanh vây hỏi xảy ra chuyện gì, Tống Tiềm đơn giản giải thích hai câu. Mọi người nghe nói là mẹ mìn bắt người, tức giận không chịu nổi, vài tiểu tử nhiệt huyết tràn trề

https://thuviensach.vn

lập tức xuống thuyền đuổi theo. Có thể thấy được mẹ mìn bị người đời căm hận đến mức nào!

Tống Tiềm và Cố Ái Sinh ôm Vân Châu chạy về Trúc Lâm thư quán, học sinh trong thư quán nhìn thấy thế cũng giật mình. Cố Ái Sinh cũng không giải thích nhiều, vội bảo người gọi Chu Gia Nhi tới.

Chu Gia Nhi cũng từng gặp Vân Châu, nghe nói Vân Châu thiếu chút nữa bị người ta bắt, trong lòng sợ hãi. Nàng cùng hai tỳ nữ dìu Vân Châu phù đến phòng ấm nghỉ ngơi.

Bọn Cố Ái Sinh tất nhiên không thể vào phòng nữ nhi. Đợi Chu Gia Nhi đi ra, Cố Ái Sinh mới nói: “Lúc nãy ta có xem xét, hơi thở nàng bình thản, không giống như bị trúng thuốc độc. Có lẽ chỉ bị người ta dùng khăn tay tẩm mông hãn dược (thuốc mê) làm mê mang, nghỉ ngơi một lúc là tỉnh lại.”

Chu Gia Nhi gật gật đầu, bảo tỳ nữ múc nước lau mặt cho Vân Châu.

Vân Châu mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở to mắt thì thấy đỉnh màn trắng như tuyết.

Ủa? Màn của mình không phải màu vàng nhạt sao, đổi thành màu trắng bao giờ vậy?

“A!”

Vân Châu hét lên một tiếng ngồi bật dậy, nàng nhớ rồi!

Nàng cuống quýt kiểm tra xiêm áo trên người, thấy mình vẫn mặc bộ nam trang kia, nhẹ thở phào. Nhưng đây là chỗ nào?

Ánh nắng vàng vọt xuyên qua song cửa sổ tinh xảo, nhìn độ sáng này, giống như trời đã sắp hoàng hôn. Nàng ra ngoài buổi trưa, nói như vậy, đã

https://thuviensach.vn

qua giờ ngọ rồi?

“Kẹt ----”

Cửa phòng bị người đẩy ra, Vân Châu theo bản năng co ro trong góc giường, lại vui mừng phát hiện ------

“Chu tỷ tỷ?”

Vào phòng là Chu Gia Nhi, buổi chiều nàng đã vào mấy lần, nhìn xem Vân Châu có tỉnh dậy chưa. Lúc này vừa vào thì gặp Vân Châu gọi tên mình, vui mừng nói: “Vân Châu tiểu thư, muội tỉnh rồi?”

Vân Châu gặp người quen, lại là một nữ nhi, căng thẳng trong lòng cũng giảm bớt.

“Chu tỷ tỷ, ta đang ở đâu?”

Chu Gia Nhi cười nói: “Muội đang ở Trúc Lâm thư quán, còn đây là phòng ta. Vân Châu tiểu thư, thiếu chút nữa muội đã bị mẹ mìn bắt đi, còn nhớ sao?”

Vân Châu vừa rồi đã nhớ ra chuyện lúc trưa.

Tính tình nàng bướng bỉnh, năng nỉ vương huynh dẫn mình ra ngoài du ngoạn, khó khăn lắm mới tới Tây Hồ, trên thuyền hoa xem người ta dự ngày hội món ngon quả thực rất vui vẻ, nhưng vương huynh lại không cho mình lên bờ nếm thử món ngon --- mỗi ngày nàng đều ăn các thức ngon vật lạ, nhưng nghe nói dân gian vẫn có các món mang phong vị riêng, nàng muốn ăn từ lâu!

Vương huynh nói đồ ăn bên ngoài, không thể tùy tiện ăn được. Vân Châu năng nỉ mà vương huynh vẫn không mang nàng lên bờ, giả bộ tự vào khoang thuyền nghỉ ngơi, lén lút dùng chăn phủ lên gối ôm giả làm người,

https://thuviensach.vn

rồi chui khoang cửa sổ ra ngoài. Vóc người nàng nhỏ nhắn, vừa nhìn là biết một cô nương, may mắn là đám người này chỉ làm nàng hôn mê thôi, chuyện hữu kinh vô hiểm cũng qua rồi.

Lúc chạy lên bờ, nàng lấy vòng tay mua bộ đồ trên người một tiểu sinh, chạy đến chỗ vắng vẻ thay đồ, giả làm nam nhi, tự cho là thiên y vô phùng (không có dấu vết). Ai biết hành tung của nàng sớm đã bị kẻ xấu chú ý, đám mẹ mìn nhìn thấy nàng ra tay hào phóng lại ngây thơ, biết là thiên kim nhà giàu lén trốn đi chơi, đúng là đầu dê béo, sao có thể không ra tay?

Chuyện sau đó, Vân Châu không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ hình như mình đi dạo qua hai gian hàng, thì bị một đám người vây quanh chụp khăn ướt lên mũi, nàng vừa định hô to cứu mạng thì đã hôn mê.

Bây giờ nhớ lại, đúng là càng nghĩ càng sợ! Vân Châu bắt đầu hối hận sự lỗ mãng của mình.

“Chu tỷ tỷ, là tỷ đã cứu ta?”

Chu Gia Nhi nói: “Không phải, là Cố công tử và Tống công tử lần trước muội gặp đã cứu muội. Nhà muội ở đâu? Ta bảo người đưa muội về nha, người trong nhà nhất định là lo lắng lắm!”

Gương mặt Vân Châu nhăn thành trái khổ qua: “Chu tỷ tỷ, ta sợ lắm!”

“Hả? Sợ cái gì? Đừng sợ, chỗ này rất an toàn.” Chu Gia Nhi nghĩ nàng bị dọa sợ.

Vân Châu liều mạng lắc đầu, nước mắt tí tách rơi: “Ta sợ Tông ca ca.... Tỷ cũng gặp rồi mà, huynh trưởng của ta, huynh ấy hung dữ lắm, ta không dám về đâu, trở về nhất định bị mắng tới cẩu huyết lâm đầu, hơn nữa sau này nhất định sẽ không cho ta ra ngoài chơi nữa.”

https://thuviensach.vn

Chu Gia Nhi không khỏi bật cười, Vân Châu thật sự chỉ là một đứa trẻ. Nàng đối với Vân Châu có tình cảm như tỷ tỷ thương yêu muội muội, dịu dàng nói: “Vậy ta cùng muội trở về, được không? Muội nghĩ lại đi, muội bỏ đi lâu như vậy, trong nhà không biết đã loạn thành thế nào rồi. Bây giờ muội trở về, bọn họ vui mừng còn không kịp, làm sao có thể mắng chứ?”

“Thật sao? Tỷ tỷ sẽ theo ta trở về?” Vân Châu nước mắt lưng tròng nhìn Chu Gia Nhi.

“Thật mà.” Chu Gia Nhi kêu tỳ nữ đến: “Chải đầu thay quần áo cho vị tiểu thư này.”

Đợi Vân Châu trang điểm xong, Chu Gia Nhi cùng nàng gọi hai cỗ kiệu đi về hướng thuyền hoa. Tống Tiềm từ lúc đưa Vân Châu đến thư quán thì đã chạy đi tìm Tiểu Ngọc, chỉ có Cố Ái Sinh luôn ở Trúc Lâm thư quán chờ Vân Châu tỉnh lại. Lúc này Cố Ái Sinh cũng hộ tống họ trên đường, hắn thật sự lo lắng cho tiểu tinh quái hay gặp rắc rối này, ai biết không có người theo sát nàng sẽ lại gây ra chuyện gì nữa?

Ba người đến chiếc thuyền hoa đã đến vào đêm nguyên tiêu, trên thuyền quả nhiên hỗn loạn như Chu Gia Nhi dự đoán.

Đám hộ vệ nha hoàn trên thuyền đều bị Triệu vương gia trách phạt, hắn xưa nay rộng lượng với hạ nhân, nhưng lại rất thương yêu muội muội này, nếu nàng xảy ra chuyện gì, nên làm thế nào cho phải? Bọn thị vệ phái lên bờ tìm người cũng không mang về chút tin tức giá trị nào, Triệu vương gia còn muốn chờ trời tối sẽ điều động binh lính toàn thành tìm kiếm. Như thế thật tốt, muội muội lại tự mình trở về!

Tin tức Vân Châu trở về nháy mắt đã truyền khắp thuyền hoa, tảng đá lớn trong lòng mỗi người cuối cùng cũng buông xuống. Chủ tử ơi, người cũng quá biết hành hạ người mà!

https://thuviensach.vn

Chu Gia Nhi và Cố Ái Sinh chưa gặp được người quen, đã thấy Vân Châu bị vô số tỳ nữ mang đi mất, biết thân thể của nàng không bình thường.

Bọn họ được mời vào hoa sảnh uống trà, Triệu vương gia vội vàng đi tới, vẻ mặt hơi kích động.

“Chu cô nương, Cố công tử, lần này thật sự đa tạ hai vị! Sau này hai vị nếu có gì cần giúp đỡ, chỉ cần nói ra, ta nhất định cố hết sức!”

Hai người cũng không biết hắn có thân phận vương gia, nhưng đoán được hắn là người không phú thì quý, có thể nói lời như vậy thật không dễ dàng. Nhưng hai người cũng không phải người ham hư vinh, đối với những lời cảm kích của Triệu vương gia cũng chỉ cười cho qua, không tiếp lời.

Triệu vương gia nghe được Cố Ái Sinh kể lại mọi chuyện, ánh mắt sắc bén: “Đám mẹ mìn này, quả nhiên là bọn người đáng ghét nhất thế gian! Không quét sạch đám sâu bọ này, sẽ có càng nhiều người dân bị hại.”

Tống Tiềm tới gian hàng tìm Tiểu Ngọc, gặp Tiểu Ngọc vẻ mặt thoải mái, vui vẻ rạng rỡ, hắn cũng bị sự vui mừng của nàng lây nhiễm.

“Hôm nay gian hàng đông khách không? Nhìn nàng vui như vậy.”

“Ừ, mọi người đều rất vừa lòng với dược thiện của chúng ta. Hôm nay ta cũng quen biết được hai cô nương vô cùng xuất chúng...” Tiểu Ngọc và Tần Xuân Nhạn, Y Từ Tâm càng nói chuyện càng ăn ý, còn dặn riêng người làm trở về lấy hai hộp son quý tặng các nàng.

Hai người về nhà dùng cơm chiều, ngồi trong thư phòng kể chuyện một ngày qua, đây là thói quen khi bọn họ ở cùng nhau. Tống Tiềm vốn không phải người thích nói chuyện như vậy, nhưng khi ở cùng Tiểu Ngọc, lại có cảm giác lời nói mãi không hết, nói chuyện cũng không mệt.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nghe Tống Tiềm kể chuyện nguy hiểm hôm nay, sợ tới mức tim đập thình thịch.

“Thật sự là rất hiểm! May mắn là gặp được mọi người, nếu không Vân Châu tiểu thư nhất định bị đám mẹ mìn bán đi. Nàng hoạt bát đáng yêu như vậy, những người này cũng thật nhẫn tâm!”

Tống Tiềm nói: “Cũng may một bàn tay của nàng lộ ra bên ngoài, ta mới có thể nhìn ra đó là một cô nương.”

Tiểu Ngọc gật đầu nói: “Lại nói tiếp, làn da Vân Châu đúng là trắng như tuyết, đâu có giống như ta, luôn dùng Bạch oánh sương nhưng lại không dưỡng được màu da như nàng. Haizz!”

Tống Tiềm buồn cười dí vào mũi nàng “Nàng như vậy là được rồi! Nếu đẹp hơn nữa, ta cũng không dám cho nàng ra ngoài, sợ người ta bắt mất bà xã của ta.”

Tiểu Ngọc nghe Tống Tiềm kêu nàng là “bà xã”, trên mặt xấu hổ đến hồng hồng, có chút ngượng ngùng. Tống Tiềm lại nói rất dễ nghe, không cảm thấy có gì không ổn.

Lúc này Tống Tiềm bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, tìm trái tìm phải lấy ra một cái vòng ngọc.

“Hôm nay ta vội đi tìm nàng, đã quên trả vòng tay cho cô nương người ta.”

Tiểu Ngọc thấy vòng tay ngọc bích này tinh xảo đáng yêu, cầm lấy soi dưới ánh nến: “Nhìn là biết rất quý giá, đừng để rơi vỡ. Sáng mai lại mang trả cho nàng ấy? Dù sao nàng tỉnh lại cũng sẽ nói nhà mình ở đâu cho bọn người Gia Nhi biết.” Nàng quan sát một hồi, đang muốn buông xuống, đột nhiên phát hiện trong vòng tay có khắc mấy chữ.

https://thuviensach.vn

“Thiên Thành, đây là chữ gì?” Tiểu Ngọc bây giờ đã cơ bản biết gần hết những chữ phồn thể, nhưng trên vòng tay này khắc chữ gì gì 篆 篆, nàng nhìn không ra.

Tống Tiềm cầm vòng tay qua nhìn, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng.

Trong vòng ngọc khắc một hàng chữ nhỏ, chỉ vài chữ, lại làm nội tâm của hắn như có gió lốc quét qua.

“Hiển Đức năm thứ sáu. Dục Khánh cung.”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Thân Phận Kinh Người

“Chàng nói, Vân Châu là công chúa?”

Tiểu Ngọc trợn tròn mắt, làm sao có thể?

Nàng còn nhớ tính tính hấp tấp của Vân Châu, công chúa này cũng quá... Không để ý bề ngoài?

“Đúng. Nàng xem chữ Hiến Đức, là niên hiệu của Hậu Chu... Chỉ có Tiền gia Ngô Việt mới có thể dùng niên hiệu này. Trưởng nữ Tiền gia được đương kim hoàng thượng phong làm Vệ Quốc công chúa, nàng biết không?”

Tiểu Ngọc vẻ mặt không biết lắc lắc đầu, nàng không biết đúng lý hợp tình, nàng là phụ nữ trong nhà mà, không hiểu chuyện bên ngoài cũng là chuyện thường tình! Có điều lúc buôn bán ai bởi vì nàng là phụ nữ mà coi thường nàng, nàng lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Về phần Tiền gia Ngô Việt, Tiểu Ngọc thật ra có chút ấn tượng. Triệu - Tiền đều là quý tộc, người Tống quy định dòng họ trăm nhà đứng đầu là Triệu, sau đó là Tiền, có thể thấy được họ Tiền là dòng họ tôn quý ra sao. Nàng nhớ hình như Ngô Việt quốc vào thời ngũ đại thập quốc phân tranh, quốc chủ họ Tiền. Sau đó Triệu Khuông khí thế oai hùng, nam chinh bắc chiến, dùng vũ lực tiêu diệt tám quốc gia, ngay lúc đó Ngô Việt quốc vương vì bảo vệ dân chúng, đưa ra lựa chọn đau khổ nhưng sáng suốt --- hủy bỏ vương vị Ngô Việt, tôn họ Triệu là vua, từ đó về sau triệu gia nhất

https://thuviensach.vn

thống giang sơn. (mọi người muốn biết thêm lịch sử triều Nam Tống, vui lòng liên hệ google đại ca và bác wiki ^^)

Chuyện này không biết là chính sử hay là giả sử, Tiểu Ngọc vẫn nghĩ những chuyện này xa xôi trong quá khứ, bây giờ mới nhớ tới bản thân cũng đang trong vòng xoáy lịch sử đó.

Tống Tiềm nói: "Ngô hoàng hậu nhận trưởng nữ Tiền gia làm nghĩa nữ, phong Vệ Quốc công chúa, chủ yếu là muốn mượn thế lực Tiền gia. Ta nghe nói vị công chúa này chừng hơn mười tuổi, nhiều năm sống trong cung cùng Ngô hoàng hậu, không nghĩ tới có thể gặp nàng trong dân gian."

Tiểu Ngọc chưa từng nghĩ tới mình sẽ quen biết một vị công chúa, nhất thời có chút hoảng hốt. Nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Thiên Thành, vậy huynh trưởng của Vân Châu... Không phải là hoàng tử sao?"

Tống Tiềm sớm đã nghĩ tới, chậm rãi gật đầu.

Hoàng tử?

Không phải đâu, Tiểu Ngọc cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Đến thế giới này lâu như vậy, nàng đương nhiên biết hoàng đế hiện tại là ai, chính Tống Cao Tông Triệu Cấu mà đời sau gọi là hôn quân. Mà người thừa kế Triệu Cấu, rất nổi tiếng trong lịch sử, nàng học khoa văn nên không thể không biết, bởi vì quá trình xác định người thừa kế Triệu Cấu rất đặc sắc.

Sau biến cố Tĩnh Khang, Vương thất bị đuổi tận giết tuyệt, lúc Triệu Cấu chạy trốn bị hoảng sợ quá độ nên không thể có con nữa, con trai duy nhất bị bệnh chết, đành phải nhận nuôi hai người cháu của Tống thái tông.

Nói cách khác, vương gia được Vân Châu gọi là huynh trưởng này, chính là một trong hai người thừa kế của Triệu Cấu.

https://thuviensach.vn

Mà Tiểu Ngọc còn nhớ, Vân Châu gọi hắn là “Tông ca ca ---”

Vị vương gia này, chính là Triệu Bá Tông, cũng chính là vị hoàng đế Nam Tống được người dân ca ngợi Tống Hiếu Tông Triệu Thận!

Tiểu Ngọc ngơ ngác nhìn vòng ngọc trên tay Tống Tiềm, một câu cũng nói không nên lời.

“Tiểu Ngọc, nàng sao vậy?” Tống Tiềm nhìn vẻ mặt của nàng có vẻ là sợ hãi, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Tiểu Ngọc tuy nói xuyên qua cũng lâu, nhưng cảm giác “Biết trước tương lai” này, nàng nhất thời còn chưa thích ứng kịp. Không phải chỉ là đi dạo hội hoa đăng nguyên tiêu thôi sao, vậy mà có thể cùng hoàng đế tương lai ngồi uống trà nói chuyện phiếm?

Có điều nàng nghĩ lại, còn có chuyện gì thần kỳ hơn chuyện xuyên không? Trở về lịch sử ngàn năm trước, so với chuyện đi dạo phố gặp hoàng đế cũng là chuyện bình thường, bình tĩnh, bình tĩnh.

Trong đầu Tiểu Ngọc hiện lên vô số ý nghĩ kỳ quái, Tống Tiềm đương nhiên không có khả năng biết nàng đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ cho là nàng bị thân phận của Vân Châu và Triệu công tử dọa sợ.

Tiểu Ngọc đột nhiên quay đầu, cái trán thiếu chút nữa đập vào mũi Tống Tiềm, lại khó xử.

“Thiên Thành, chàng cứu công chúa nha!”

“Ừ... Thì tính sao?”

Tiểu Ngọc có chút lo lắng nói: “Chàng nói, Vân Châu có thể lấy thân báo đáp chàng hay không?”

https://thuviensach.vn

“Khụ khụ khụ...” Tống Tiềm ho khan liên tục, bị lời Tiểu Ngọc nói dọa không nhẹ.

“Trong cái đầu nhỏ của nàng rốt cục chứa thứ kỳ quái gì vậy! Nghĩ gì đâu không! Cái gì lấy thân báo đáp, nàng xem hát kịch nhiều quá rồi!” Tống Tiềm vừa tức giận vừa buồn cười.

“Ai ya, chuyện này cũng có thể mà...” Tiểu Ngọc lúc đầu là nói giỡn, ai biết vừa nói xong tự mình ngẫm lại, trong lòng có chút lo được lo mất. Ừ... Nếu công chúa giành ông xã với nàng thì sao?

Tống Tiềm vươn tay gõ lên đầu nàng: “Nàng đó! Đánh cho tỉnh ngốc nè! Nói gì thì anh hùng cứu mỹ nhân không phải ta, là Ái Sinh, ta chỉ là lính lác thôi.”

“A... Đúng vậy. May là chàng không biết võ công, ừ, may quá.” Tiểu Ngọc ngây ngốc nở nụ cười, Tống Tiềm xem nàng cười đến đáng yêu, nhịn không được muốn hôn hai má của nàng...

Tiểu Ngọc thấy Tống Tiềm đột nhiên tới gần, trong lòng hoảng hốt, vừa thẹn vừa sợ, định tránh ra một chút, Tống Tiềm đã sắp hôn lên mặt của nàng.

Nàng cuống quít nói: “Không được .... Uhm...”

Nàng giãy giụa không được, quẫn quại, quay đầu qua, Tống Tiềm định hôn lên má nàng kết quả cái hôn lại rơi vào môi!

Vậy mà... ôi ôi ôi... Hôn môi rồi!

Tiểu Ngọc cảm giác đầu óc mình trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì nữa, cả người tê dại, chỉ còn lại cảm giác ấm áp trên bờ môi.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm cũng không nghĩ tới lại hôn lên môi Tiểu Ngọc, nhưng hắn rất nhanh đã trầm mê trong sự ngọt ngào của nàng, thật ngọt, thật mềm, hắn còn muốn nhiều hơn nữa...

Hai người cứ như vậy ôm hôn nhau rất lâu, Tiểu Ngọc cũng từ từ tỉnh lại, cố lấy dũng khí đẩy Tống Tiềm ra. Đây là nụ hôn đầu tiên của nàng đó! Cư nhiên lại hôn lâu như vậy, nàng cũng sắp nín thở tới hôn mê rồi. Tiểu Ngọc thở phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi môi càng đỏ tươi ướt át.

Tống Tiềm không chịu buông nàng ra, đột nhiên lại hôn lên môi của nàng.

Nụ hôn này không ngây ngô như lúc đầu. Hắn dịu dàng nhấm nháp môi anh đào của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng mở hàm ra cuống lấy chiếc lưỡi thơm tho. Nàng giống như con nai nhỏ kinh hoảng trốn tránh tiến công của hắn, nhưng hắn cũng không buông tha, tiếp tục dùng nhu tình công hãm thành lũy của nàng, Tống Tiềm tiến công ngày càng mãnh liệt, Tiểu Ngọc cuối cùng không chống cự nữa, tùy ý hắn công thành đoạt đất...

Rời môi.

Mặt hai người đều hồng như ráng chiều, tim đập thình thịch, trong phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng thở dốc.

Tống Tiềm bỗng nhiên ôm lấy Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc nhẹ nhàng rơi vào lòng Tống Tiềm, hoảng sợ hỏi: “Thiên Thành, chàng muốn làm gì?”

Tống Tiềm trực tiếp sảng khoái nói: “Trở về phòng!”

Cái gì? Trở về phòng? Tiểu Ngọc lập tức hiểu ý đồ của Tống Tiềm, trở về phòng còn có thể làm gì chứ, viên phòng đó!

Oa..... Tiến triển này cũng quá nhanh đi, mới hôn môi là viên phòng luôn sao?

https://thuviensach.vn

Có lẽ cổ nhân có tốc độ như vậy, nhưng Tiểu Ngọc thật sự rất khó chấp nhận lắm!

Nhưng Tống Tiềm mới không buông tha cho nàng, hắn đã ôm nàng ra khỏi thư phòng!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Thượng Thực Nương Tử

Trong thư phòng cũng như trong nhà, người làm và các nhân viên đều ở cửa hàng, cũng không người, cho nên không có ai nhìn thấy bộ dạng lúc này của họ.

Tiểu Ngọc tâm loạn như ma.

Không thể nghi ngờ nàng thích Tống Tiềm, nhưng mà.... Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý giao bản thân cho hắn. Tuy nói bọn họ trên danh nghĩa vốn là vợ chồng, lại sớm ý hợp tâm đầu, nhưng Tiểu Ngọc vẫn cảm thấy... Không biết đó là cảm giác gì, chính là chưa muốn cùng Tống Tiềm viên phòng. (bạn thấy là tại tác giả chưa muốn cho hai người gần nhau trao yêu thương thôi ^^)

Có lẽ là bởi vì, nàng vẫn nhớ rõ mình là một nha hoàn thay gả. Đính hôn cùng Tống Tiềm là Mai Minh Châu, cùng hắn trao đổi bái thiếp, hôn thư, ngày sinh tháng đẻ vẫn là Mai Minh Châu, nàng ta mới là người gả cho Tống Tiềm. Trước kia Tống Tiềm là con ma bệnh, không có ai tới giành với nàng, nhưng bây giờ không như lúc trước, mà kỳ thi mùa xuân lại đến gần. Nếu Tống Tiềm thi đậu, Mai gia sẽ còn muốn từ bỏ ý đồ sao?

Tuy rằng Tống Tiềm từng nói với nàng, cùng hắn bái đường thành thân là nàng, nàng mới là thê tử chân chính của hắn. Nhưng, Tiểu Ngọc cũng không lạc quan như vậy.

Có lẽ đối với chuyện danh phận, nữ nhân vẫn để ý nhiều hơn nam nhân?

“Thả ta xuống! Thả ta xuống!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc dùng sức giãy dụa, Tống Tiềm bất đắc dĩ đành phải buông nàng xuống.

Tiểu Ngọc vừa chạm đất đã nhanh chóng chạy về phòng, dùng tốc độ nhanh nhất khóa trái cửa, lưng dán vào cửa từ từ trượt xuống đất.

Vốn là nụ hôn ngọt ngào nồng nhiệt như thế, mọi chuyện tốt đẹp như vậy, nhưng nàng vẫn không chấp nhận được một sự thật.

Tiểu Ngọc lần đầu tiên hận chính mình là một nha hoàn gả thay.

“Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc nàng đừng làm ta sợ! Ta sai rồi, nàng trăm ngàn lần đừng làm chuyện gì dại dột!”

Tống Tiềm không mở được cửa phòng, lại thấy bên trong tối đen không đốt đèn, nghĩ rằng Tiểu Ngọc bị mình đường đột dọa sợ, đành phải ở bên ngoài gọi nàng.

Tiểu Ngọc chôn đầu giữa hai gối, nghe bên tai tiếng Tống Tiềm gọi, nước mắt lã chã rơi.

Nàng hạnh phúc như vậy, có được lang quân dịu dàng thâm tình, là ước mơ của biết bao thiếu nữ chứ?

“Kẽo kẹt ---”

Cửa phòng mở.

Tiểu Ngọc ngước đôi mắt ngấn nước nhìn khuôn mặt lo lắng của Tông Tiềm. Dưới ánh trăng, bộ dạng tuấn tú của Tống Tiềm hiển hiện rõ ràng, mà những mụn mủ, sẹo hồng sớm đã không còn dấu vết. Bây giờ Tống Tiềm đã không còn là thiếu niên toàn thân bệnh tật bị người khi dễ nữa, nếu sau này thi đậu tiến sĩ, sẽ có bao nhiêu người ngưỡng mộ sự tao nhã của hắn đây?

https://thuviensach.vn

Nàng từng vô cùng cố gắng, muốn kiếm thật nhiều tiền cải thiện cuộc sống của bọn họ, giúp Tống Tiềm an tâm đi thi, thi đậu tiến sĩ, sau đó làm quan, một bước lên trời.

Bây giờ trong nhà cũng không còn lo ăn lo mặc, hai gian cửa hàng, hơn mười nô bộc, Tống Tiềm đầy bụng kinh luân, còn được hoàng đế tương lai thưởng thức, nghĩ đến danh hiệu tiến sĩ đã trong tầm tay của hắn. Mà nàng rốt cục cũng ý thức được, Tống Tiềm có lẽ sẽ không cùng loại người như này, nàng sợ hãi biết bao.

“Thiên Thành...” Tiểu Ngọc nhào vào lòng Tống Tiềm, khóc nức nở.

Suốt một đêm, bọn họ ngồi trên bậc thang trước phong Tiểu Ngọc, trò chuyện rất lâu rất lâu.

Tống Tiềm lần đầu tiên cảm nhận được, Tiểu Ngọc hoạt bát sáng sủa, trong nội tâm cũng ẩn chứa nhiều sợ hãi như vậy.

Hắn một lần nữa ôm chặt lấy nàng, không ngừng nỉ non bên tai nàng: “Tiểu Ngọc, ta vĩnh viễn cũng sẽ không để nàng rời khỏi ta...”

Ngày tiếp theo ở Tây Hồ, là hoạt động thứ hai của Ngày hội món ngon, cũng là hoạt động quan trọng nhất --- Cuộc thi Thực thần tranh bá!

Mông Bạch hôm nay dậy rất sớm, đã rất lâu lão không dậy sớm như vậy rồi.

Nhiều năm trước trù nghệ của Mông Bạch cũng từng danh chấn toàn thành, khi đó hắn còn sáng tạo phương pháp ăn “Giả cá nóc”.

Người Tống thích ăn cá nóc, truyện kể rằng Tô Đông Pha mạo hiểm sinh mạng muốn ăn thử cá nóc, ăn xong còn múa bút viết xuống bốn chữ to “Chết cũng không uổng”, có thể thấy được cá nóc đối với người Tống thích ăn ngon có bao nhiêu cám dỗ.

https://thuviensach.vn

Nhưng cá nóc dù sao cũng có kịch độc, người chế biến hơi vô ý cũng sẽ gây thảm họa. Cho nên Mông Bạch năm đó khổ tâm sáng tạo một món ăn gọi là "Cá nóc xào chay", cắt lát hồ lô và cây bột mì, nêm nếm gia vị đặc chế, sau đó thêm hành, dầu hoa tiêu, rượu, xào chung, hồ lô và bột mì nhìn giống thịt cá, hơn nữa mùi vị của nó cũng giống như vị cá nóc vậy.

Món ăn này khiến cho Vạn Tử lâu của Mông Bạch ở Lâm An trở thành tửu lâu cao cấp nhất, đương nhiên sau này lão có thể ngồi ở ghế hội trưởng thương hội ẩm thực Lâm An phần nhiều vẫn là tài kinh thương của lão. Thời gian dần trôi, mọi người đều gọi lão là ông chủ Mông, dần dần đã quên mất lão từng là một đầu bếp xuất sắc.

Nguyên nhân vì lão từng khổ luyện trù nghệ, mới có thể to gan lựa chọn tổ chức cuộc thi "Thực thần tranh bá" Tống Tiềm đề nghị. Trong lòng lão cũng có chút chờ mong, hôm nay các danh trù dự thi sẽ mang tới món ngon gì đây?

Hôm nay sóng người trên Tây Hồ còn nhiều hơn hôm qua, nhưng địa điểm thi đấu không ở Tô Đê, mà là ở quảng trường nhỏ trước Khúc viện phong hà, cách Trúc Lâm thư quán không xa.

Đương ngày xuân, hoa còn chưa nở rộ, nhưng dọc đường chồi non xanh biết cũng làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Lần này tham gia thi tài có hơn bốn mươi đội đầu bếp, đa phần là sư phụ nấu món chính trong các tửu lâu, thành danh đã lâu, cũng có những đầu bếp vô danh tiểu tốt trong các quán nhỏ.

Gà vừa gáy sáng, trên quảng trường đã chuẩn bị sẵn các gian bếp và nguyên liệu, các tiểu nhị ở các tửu lâu cũng lăn xăng tới bày biện gian bếp của tửu lâu mình. Người Tống đã sớm biết dùng bếp than, không lo bên ngoài làm không được đồ ăn.

https://thuviensach.vn

Mặt trời lên cao, các trưởng lão đảm nhiệm vị trí quan trọng trong thương hội ẩm thực cũng được mời đến làm giám khảo.

Thân hình to lớn của Mông Bạch đã vững vàng ngồi ở vị trí giám khảo chính, nhìn xa quả là giống một ngọn núi thịt người. Tiểu Ngọc đưa người của Mỹ Vị cư tới hiện trường, không cần ai giới thiệu, nàng liếc mắt đã nhận ra vị hội trưởng thương hội trong truyền thuyết này.

Quả nhiên là có "thế lực" kinh người! Có bộ dạng như vậy, cũng không dễ dàng đâu...

Tiểu Ngọc vừa không phúc hậu đàm luận ngoại hình của ông chủ Mông, vừa đốc thúc bọn tiểu nhị ở Mỹ Vị cư nhanh chuẩn bị này nọ. Hôm nay bọn họ cũng phái một vị sư phụ nấu món chính ra thi đấu, vị Vương sư phụ này trù nghệ tuy nói bình thường, nhưng nhất thời không thể chọn người tốt hơn. Tiểu Ngọc hy vọng có thể thông qua lần thi đấu này tìm ra một vài sư phụ không quá nổi danh nhưng trù nghệ tốt, coi như là tuyển tú vậy mà. (tuyển tú: chọn tú nữ vào cung)

Ngoài ý muốn của nàng là, ở hiện trường còn xuất hiện vài nữ đầu bếp, có người đã qua trung niên, có người vẫn là thanh xuân thiếu nữ. Nàng nhớ lại từng nghe người ta nói, địa vị nữ trù ở thời Tống không thấp, quả nhiên đã gặp được chuyện hay. Nàng lại nhớ tới đầu bếp mỹ nhân Y Từ Tâm gặp hôm trước, không biết nàng ấy có đến tham gia hay không?

Ngay lúc Tiểu Ngọc nhớ tới Y Từ Tâm, có hai chiếc kiệu nhỏ được khiêng tới, một nha hoàn tiến lên nhấc màng, bên trong bước ra một mỹ nhân mảnh mai, không phải Y Từ Tâm thì còn ai?

Tiểu Ngọc vui vẻ, đang muốn tiến lên chào hỏi, bỗng nhiên trong chiếc kiệu còn lại bước ra một mỹ phụ trung niên thanh lịch, mọi người ở quảng trường đều xôn xao. Tiểu Ngọc nghe người chung quanh mừng rỡ nói: "Thượng thực nương tử Y phu nhân! Bà ấy cũng đến đây!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nhìn hướng vị Y phu nhân này, đây là thực nương tử chuyên nấu ăn cho Cao Tông hoàng đế?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Ngày Xuân Đấu Trù

Đến giữa trưa, cuộc thi "Thực thần tranh bá" chính thức bắt đầu.

Hoạt động dân gian tổ chức, đương nhiên không có quan viên tham gia. Mông Bạch làm hội trưởng thương hội ẩm thực nói vài câu cổ vũ với những người tham gia thi đấu, trận đấu lập tức bắt đầu.

Quy tắc thi rất đơn giản, chỉ cần trong thời gian một nén nhang hoàn thành xong một món nóng, một món đồ nguội là được. Sau đó, các thân sĩ nổi tiếng trong thương hội ẩm thực, hay tửu lâu nổi danh, tổng cộng khoảng mười người sẽ bình luận về các món ăn, chọn ra trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

Tiểu Ngọc phát hiện Chu Minh Am lão tiên sinh trong các giám khảo, ông đang vui tươi hớn hở nói chuyện cùng Thích Thăng.

"Thiên Thành, như thế nào Minh Am tiên sinh cũng đến đây."

Tống Tiềm giải thích với Tiểu Ngọc, thật ra quảng trường trước mặt, cũng là phần đất của Chu gia. Thì ra không chỉ có Trúc Lâm thư quán là sản nghiệp của Chu Minh Am, ông còn sở hữu rất nhiều đất đai, là địa chủ lớn ở Lâm An.

Bên kia Thích Thăng đang dặn dò Minh Am tiên sinh: "Thưa thầy, thầy phải chú ý, các món dầu mỡ gì đó trăm ngàn lần không được ăn! Tràng vị của thầy không khỏe đâu." Thích Thăng là đại phu chuyên dụng của Chu Minh Am, hắn biết rõ Chu Minh Am lão tiên sinh là một lão ngoan đồng, tham ăn thịt nhưng không thể tiêu hóa, không có người giữ là không được.

https://thuviensach.vn

Chu Gia Nhi bảo Nguyệt Minh vội tới báo tin cho hắn, muốn hắn hôm nay nhất định phải canh chừng lão sư cho cẩn thận.

Chu Minh Am tựa như lão ngoan đồng, vừa thấy học trò nói thế, đã biết tính toán ăn uống thỏa thích hôm nay thất bại rồi. Ông đành phải trông mong nhìn gian bếp thịt nướng cách đó không xa --- trong mắt chỉ còn lại những miếng thịt nướng óng ánh dầu mỡ, thiệt là thơm...

Thượng thực nương tử Y phu nhân được mời đến vị trí bên cạnh Mông Bạch, địa vị của bà trong giới ẩm thực rất cao, tất nhiên sẽ không thi đấu. Y Từ Tâm đứng sau lưng mẫu thân, nhìn về phía gian bếp của Mỹ Vị, Tiểu Ngọc đang giám sát đầu bếp của mình nấu dược thiện. Y Từ Tâm vốn cũng nóng lòng muốn thử thi đấu, bị mẫu thân nghiêm khắc dạy dỗ: “Từ Tâm, tương lai con sẽ tiếp quản vị trí của ta trong cung, đừng trà trộn cùng đám đầu bếp bên ngoài, tự hạ thân phận!”

Y Từ Tâm đành phải từ bỏ ý định này. Nhưng nàng vẫn nhìn chăm chăm vào nhóm đầu bếp đang múa đao múa xẻng trong quảng trường, bọn họ sẽ làm ra những món đặc biệt gì đây? Thiệt chờ mong nha!

Người Tống nấu nướng có tiên, sao, phanh, tạc, thiêu, nướng, đôn, lựu, bạo, kích, chưng, nấu, trộn lẫn, phao, xuyến, không dưới mấy chục hình thức chế biến, sơn trân hải vị, đâu đâu cũng có. Giám khảo chẳng những thưởng thức món ngon, còn phải chú ý cách trang trí, nhất là các món nổi tiếng, nhất định phải có sắc hương vị đầy đủ mới thuyết phục được ban giám khảo.

Nhóm người dự thi tranh thủ thời gian chiên xào nấu nướng, một nén nhang trôi qua rất nhanh.

“Y phu nhân, Minh Am tiên sinh, chúng ta đi xem một chút?” Mông Bạch di động thân thể đồ sộ của mình, đưa tay mời hai người ngồi trái phải.

Giám khảo lần lượt đến từng gian bếp.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên là đại sư phụ ở Ngọc lâu nổi tiếng Lâm An, ông tràn ngập tự tin làm tư thế "Mời". Mọi người thấy ông bày ra hai đĩa thức ăn, quả nhiên màu sắc và hương vị thơm nức mũi.

"Lô sư phụ thật có tâm tư, rau trộn mà còn tỉa hoa mật tinh xảo như vậy."

Y phu nhân đoan trang cao ngạo lộ ra một tia tươi cười hiếm có.

Kĩ thuật tỉa hoa mật dùng cho thức ăn cao cấp, các sư phụ ở tửu lâu bình thường làm không được. Kĩ thuật này là các đầu bếp làm điểm tâm trong vương phủ mới có thể làm, bọn họ dùng dương mai, bí đao, kim kết, gừng tươi, vân vân, kết thành những hoa mai nhỏ, trong veo như bí đao, ngọt ấm như hoa gừng, nhưng lại thêm kim kết, quả cam, đu đủ tạo ra rất nhiều hoa đẹp, hoa thơm, đặt trên lá sen lại càng đẹp mắt.... (đây là cái chi bạn không biết nữa, chém đó, đừng tin)

Vị Lô sư phụ ở Ngọc lâu này tỉa một trái bí đao lớn, bên trên khắc núi giả, quy, hạc, thọ tinh, tiên nữ, vô cùng sinh động. Cho dù ai nhìn, cũng phải tán thưởng đao pháp tinh tế của ông. Ban giám khảo lần lượt nếm thử, khen không dứt miệng.

Lô sư phụ tuy là người thật thà, cũng nhịn không được đắc ý, được mọi người tán dương không khỏi có chút tự phụ.

Ai ngờ sắc mặt Y phu nhân trầm xuống, có chút châm chọc nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc!"

Hai chữ "Đáng tiếc" này, làm mặt Lô sư phụ biến sắc.

"Đáng tiếc ông chỉ quan trọng đao pháp, lại quên rằng, cho dù đẹp hơn, nó cũng vẫn là đồ ăn, là làm cho người ăn!"

Y phu nhân không chút nể mặt nói: "Bí đao của ông chưng chưa đủ độ lửa, tuy rằng dùng hương vị của mứt hoa quả che đậy, cũng không dấu

https://thuviensach.vn

được mùi đặc trưng của nó, loại này nhìn được chứ ăn không ngon, cũng chỉ là để nhìn thôi! Ta thấy món còn lại của ông, chắc cũng như vậy. Kế tiếp!”

Y phu nhân ngẩng đầu cao ngạo bỏ Lô sư phụ mặt mũi thất bại qua một bên, tiếp tục nếm thức ăn.

Cái giám khảo khác thấy Y phu nhân nói như vậy, nhấm nháp kĩ mùi vị trong miệng, quả nhiên có một chút vị thanh thanh, nhưng nếu không cẩn thận sẽ không phát hiện được. Y phu nhân nghiêm khắc thật sự danh bất hư truyền, không hổ là thượng thực nương tử chuyện nấu nướng cho hoàng thượng.

Sư phụ kế tiếp không khỏi có chút lo sợ. Ông nấu món đậu hủ nướng cá và canh tơ vàng, Y phu nhân chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền nói “Tầm thường”, sau đó đi tiếp.

Nhưng Mông Bạch lại có hứng thú nếm thử canh đậu hủ, cười ha ha nói: “Đậu hủ này của ông, nướng cũng khá đấy, nhưng hơi quá lửa nha!”

Sư phụ kia được Mông Bạch nếm thử đồ ăn thì đã cảm kích lắm rồi, làm sao còn để ý Mông Bạch phê bình thế nào. Đây cũng là nguyên nhân Mông Bạch có thể giữ chức hội trưởng thương hội ẩm thực lâu như vậy, lão luôn nhiệt tình với các tiểu nhị và sư phụ ở tửu lâu cũng như các quán nhỏ, có ai không nhớ ông chủ Mông chứ?

Chu Minh Am thấy đầu bếp tiếp theo làm món thịt nướng ông vẫn mong chờ, không ngừng nuốt nước miếng. Ông dùng khóe mắt liếc nhìn Thích Thăng cách đó không xa, chỉ thấy Thích Thăng hai mắt như đuốc gắt gao theo dõi hành động của ông, âm thầm kêu “Khổ quá!”

Y phu nhân dùng đũa gắp một miếng thịt nướng nhỏ: “Màu sắc rất được... Ừ, béo mà không ngấy, ăn vào thì rất mềm. Không tệ. Ngươi tên gì?”

https://thuviensach.vn

Đó là đầu bếp ở một quán cơm nhỏ, mới hai mươi tuổi đầu, nhưng trên mặt để râu quai nón, tướng mạo rất uy vũ, tựa như Trương Phi. Nhưng tính tình của hắn khác xa vẻ ngoài, hiền lành lễ phép, vừa nghe Y phu nhân hỏi tên, vội nói: “Ta... Ta tên là Trâu Chú.”

“Trâu Chú, thịt nướng của ngươi không tệ. Nếu dùng đường phèn cao cấp, sẽ ngon hơn.”

“Dạ, dạ, dạ...” Có thể được Y phu nhân khích lệ, là chuyện vô cùng vinh hạnh, anh bạn nhỏ mừng đến nói không thành lời.

Y phu nhân lại nếm một chút rau trộn làm từ củ từ cắt lát, hơi hơi vuốt cằm, cũng không nói gì nữa, xoay người bỏ đi.

Chu Minh Am thấy có chỗ trống, kéo tay áo Trâu Chú nói: “Tiểu ca, tiểu ca, ta có một thỉnh cầu.”

Trâu Chú nhìn vị lão phu tử hiền hòa này có vẻ mặt mong mỏi, liền hỏi: “Lão tiên sinh có gì dạy bảo?”

https://thuviensach.vn

Chương 82: Vị Đậu Nha

Trâu Chú vẫn không hiểu, Chu Minh Am đã đem một xâu tiền nhét vào tay hắn, lén lút nói: “Đợi cuộc thi kết thúc, ngươi đem số thịt nướng còn lại lặng lẽ đưa đến Trúc Lâm thư quan cho ta, lặng lẽ thôi nha! Đừng để người ta thấy!”

Nói xong, Chu Minh Am nhanh chóng bước tới gian bếp kế tiếp, miễn cho Thích Thăng nhìn ra sơ hở gì. Ông còn đang tưởng tượng đến lúc được lén ăn thịt nướng, ha ha.....

Trâu Chú nhìn xâu tiền trong tay, không nói thành lời. Giám khảo hối lộ người dự thi? Chưa từng nghe nói tới! (ta nói chứ, tự nhiên thèm thịt nướng quá ^^)

Ban giám khảo từ từ đi đến các gian bếp, đầu dê luộc, vịt quay, gà quay, tôm hấp, cua chưng rượu, nhung hươu gì gì đó đều được đám đầu bếp nấu nướng tỉ mỉ, nhưng trừ bỏ món thịt nướng vừa rồi của Trâu Chú, không có món nào lọt vào mắt xanh của Y phu nhân, những giám khảo khác đi theo phía sau, khen chê vài món. Còn Mông Bạch thì đối với ai cũng cười hề hề, bộ dáng hòa khí sinh tài.

“Đây là..... Đậu nha sao?”

Y phu nhân dừng trước một gian bếp, trên mặt thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc.

Tại trận đấu quan trọng như vậy, lại lấy một dĩa đồ ăn hàng ngày mọi người vẫn thường ăn ra thi, người này không phải tài cao gan lớn, thì là bất

https://thuviensach.vn

cần đời phải không?

Y phu nhân lặng lẽ đánh giá vị đầu bếp này, nhưng không thấy có gì đặc biệt. Chẳng lẽ là chân nhân bất lộ tướng? Nhưng nhìn dáng vẻ khẩn trương của hắn như vậy, không giống như nhân vật gì xuất sắc cả.

“Đúng vậy, phu nhân, đây là đậu nha ạ.”

Đứng bên cạnh đầu bếp là một cô gái mặt tròn tròn tươi cười vui vẻ, Chu Minh Am ghé mắt nhìn qua, người đứng cạnh cô gái nọ là đệ tử Tống Thiên Thành, chắc vị nữ tử này chính là Mai thị. Chu Minh Am nghe con gái nói Mai thị này là người rất có tài, Thiên Thành lại là đệ tử mà ông rất yêu quý. Không khỏi thiên vị vài phần, mở miệng nói giúp mấy câu: “Thức ăn không chú trọng hình thức, món ăn bình thường có lẽ cũng mang hương vị khác? Ta nếm thử trước.”

Vương sư phụ ở Mỹ Vị cư làm một món bí đao, một món đậu nha, tuy nói không phải tệ, nhưng bốn chữ “Vẻ ngoài xấu xí” luôn đảm bảo.

Chu Minh Am không được ăn thịt, vẫn thường ăn các món chay nên thấy rất nhạt nhẽo, nhưng đĩa bí đao này hoàn toàn không giống những đĩa bí đao tầm thường, hương vị đầy đủ, ăn cũng ngon.

“Không tệ không tệ!” Chu Minh Am thiên vị đệ tử, liên tiếp khen ngon.

Y phu nhân không phản ứng gì, nếm hai đũa đậu nha, nói: “Hương vị này..... Không phải dùng mỡ heo sao, là hấp chín trước rồi trộn dầu vừng. Ừ..... Dầu vừng còn thêm hành và gừng, đây là các món chay sao? Danh cho các ni cô trong am miếu, sao để nơi này!” Món đậu nha này, Y phu nhân chưa từng thấy, đúng là có chút mới mẻ. Nhưng Y phu nhân là người đã quen làm các món ăn tinh tế, vẫn chướng mắt loại thức ăn tầm thường này.

https://thuviensach.vn

Về phần đĩa bí đao kia, Tiểu Ngọc giới thiệu là “Bí đao xào thập cẩm”. Chần sơ bí đao, rồi cắt lát, xào trên lửa nóng, sau đó thêm tương, đường trắng và hương liệu -- Tiểu Ngọc mồm miệng lanh lợi, lúc Y phu nhân ăn thử đã đem phương pháp chế biến nói rõ ràng.

Y phu nhân không khỏi để ý cô gái này kĩ hơn. Từ lúc bà vào cung, đã rất ít người bên ngoài nói như vậy với bà. Y phu nhân hơi hòa nhã, hai đĩa đồ ăn này..... Vẫn tốn chút tâm tư, so ra cũng tốt hơn những người kia đôi chút.

Vẻ mặt Y phu nhân hòa nhã hơn, gật đầu với Tiểu Ngọc, đi đến gian bếp kế tiếp.

Tiểu Ngọc nhìn bóng dáng Y phu nhân, khẽ thở phào.

Hôm qua nàng nghe Y Từ Tâm nói Y phu nhân sẽ tới làm giám khảo, nên để ý hỏi thăm vài câu, biết Y phu nhân cũng giống Y Từ Tâm hay tìm kiếm món ngon, thích các món mới lạ. Nàng cũng biết đầu bếp của mình rất bình thường -- nếu Mỹ Vị cư có đầu bếp giỏi, nàng tội gì phải đề nghị Mông Bạch tổ chức cuộc thi này đâu? Nếu làm các món bình thường trong tiệm nhất định thất bại thảm hại, chi bằng đi một đường khác, làm vài món mới lạ khiến Y phu nhân chú ý.

Bây giờ xem ra, Y phu nhân coi như chừa cho đồ ăn nhà họ chút mặt mũi, vậy cũng đủ rồi. Nàng quay đầu nhìn Tống Tiềm giơ hai ngón tay hình chữ V (Victoria – có nghĩ là chiến thắng), Tống Tiềm mơ hồ hỏi: “Tiểu Ngọc, nàng giơ hai ngón tai làm chi vậy?”

Ban giám khảo đi một vòng, trong lòng đều đã có tâm đắc. Cuối cùng đạt được “Trạng nguyên” , tất nhiên là đầu bếp Trâu Chú mà Y phu nhân coi trọng, còn “Bảng nhãn”, “Thám hoa” thì có đầu bếp của hai tửu lâu nổi tiếng đạt được.

https://thuviensach.vn

Mông Bạch thấy trận đấu đã trần ai lạc định, trong lòng có hơi thất vọng. Tay nghề của những người này..... So với mình năm đó, vẫn còn kém xa! Lão nhìn Y phu nhân đề nghị: “Phu nhân, bây giờ nguyên liệu gì cũng có sẵn, nếu không mời bà làm vài món, để chúng tôi đại khai nhãn giới?”

Y phu nhân hôm nay tâm trạng không tệ, theo tính của bà, bản thân cao ngạo nên không muốn trình diễn tài nghệ trước mọi người. Nhưng Mông Bạch vừa nói xong, những người xung quanh lại reo lên, ai cũng trầm trồ mong được thưởng thức. Y phu nhân nhìn thịnh tình không thể chối từ, mỉm cười, quay đầu nói với Y Từ Tâm: “Từ Tâm, con thay ta bêu xấu, làm hai đĩa đồ ăn đi!”

“Dạ, mẫu thân!”

Y Từ Tâm lên tiếng, liền đi tới gian bếp của Tiểu Ngọc, nhìn Tiểu Ngọc cười nói: “Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ cho ta mượn dụng cụ dùng được không?”

Tiểu Ngọc nói: “Muội nói gì vậy, đây là vinh hạnh của chúng ta đó!”

Y phu nhân còn không biết nữ nhi có giao tình với Tiểu Ngọc, nhìn bộ dáng cười cười nói nói của các nàng, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Y Từ Tâm mặc tạp dề, cầm lên một chút đậu nha vừa rồi Vương sư phụ nấu còn dư, chỉ bỏ thêm một chút dầu muối, đinh đinh đang đang xào nấu một hồi đã làm ra một đĩa đậu nha thơm nức mũi.

Tiểu Ngọc bị mùi vị kia hấp dẫn, nhịn không được thử trước một miếng, ăn vụn cũng không thấy xấu hổ.

Làm sao có thể xào được một đĩa đậu nha có mùi vị phong phú như vậy? Mặn ngọt ngon miệng, thơm lừng, có chút thanh mát, chỉ là một đĩa đậu bình thường, nhưng còn ngon hơn ăn thịt nữa!

Mọi người một đũa nhanh chóng gắp sạch đĩa đậu.

https://thuviensach.vn

Mông Bạch nếm lần nữa vị đậu nha này, chắp tay nói với Y phu nhân: “Y phu nhân, lệnh ái thật sự là chân truyền của bà!”

Y phu nhân lạnh nhạt cười nói: “Ông chủ Mông quá lời rồi, trẻ nhỏ đùa vui mà thôi.”

Mặt trời đã ngã về tây, ngày hội món ngon ở Tây Hồ đã kết thúc. Tiểu Ngọc thầm hạ quyết tâm, muốn mời vị đầu bếp Trâu Chú được Y phu nhân khen ngợi về Mỹ Vị cư làm bếp trưởng. Nếu có thể mời Y Từ Tâm tới nhà mình huấn luyện nghiệp vụ cho các đầu bếp mới, vậy thì càng hay hơn!

Tống Tiềm cùng Tiểu Ngọc đi trên đường, rời khỏi Tây Hồ, trở về Tống phủ. Tống Tiềm nhìn nàng đang vui vẻ cười, tay nhịn không được nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một chút: “Đang nghĩ trò gì nữa vậy?”

“Đau nha!” Tiểu Ngọc ôm mặt trốn qua một bên, phòng ngừa Tống Tiềm lại lấy tay nhéo nàng. Người này gần đây ngày càng thích động tay động chân, người xấu, hừ hừ! “Ta đương nhiên là đang nghĩ làm thế nào mới tốt cho Mỹ Vị cư .....”

Tống Tiềm đang muốn nói chuyện, đột nhiên cách đó không xa có một chiếc xe ngựa xa hoa đang lao thẳng về phía bọn họ, xa phu còn vung roi lên: “Tránh ra! Tránh ra!”

Tống Tiềm nhìn thấy Tiểu Ngọc đang đứng đối diện với chiếc xe, sắc mặt trắng bệch. Hô to: “Tiểu Ngọc, quay lại!”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Vương Gia Ương Ngạnh

Tiểu Ngọc còn chưa kịp phản ứng, Tống Tiềm đã nhanh chóng chạy về phía nàng!

Nàng bị Tống Tiềm va chạm nên ngã về phía sau, Tống Tiềm ôm nàng cùng ngã xuống đất lăn hai vòng, mà chiếc xe ngựa xa hoa kia đã chạy qua vị trí vừa rồi họ mới đứng.

Người kéo xe và hai con ngựa bị hai người làm hoảng sợ, giơ vó trước lên đạp lung tung, làm xe ngựa cũng xốc nảy theo, mã phu hét lớn vài tiếng, không ngừng quất thân ngựa, ý muốn làm ngựa bình tĩnh lại.

Tống Tiềm đỡ Tiểu Ngọc đứng lên, trên người hai người bám đầy bụi đất, vô cùng hoảng sợ. Tống Tiềm không dám tưởng tượng nếu mình chậm một bước, Tiểu Ngọc sẽ bị xe ngựa này chèn qua.....

Mã phu khó khăn lắm mới ổn định được ngựa, cũng bị dọa đổ mồ hôi lạnh. Phía sau có mấy con tuấn mã chạy tới, đồng loạt ghìm ngựa, người trên ngựa lo lắng nhảy xuống mở cửa xe, hô lớn: “Chủ tử, ngài không có việc gì chứ?”

Một thanh niên hơn ba mươi tuổi được đỡ xuống xe ngựa, vung tay đánh ngã tùy tùng bên cạnh gã, nổi giận đùng đùng nói: “Ai? Ai dám va chạm xa giá! Bắt hắn lại!”

“Dạ!”

Đám tùy tung bao vậy hai người, bắt Tống Tiềm lại: “Đi theo bọn ta!”

https://thuviensach.vn

“Ai dám bắt người!”

Tiểu Ngọc hét lên một tiếng: “Chúng ta đâu có phạm vương pháp, các ngươi cứ ngang nhiên bắt người ngoài đường à!” Nàng ôm chặt Tống Tiềm không cho bọn họ mang Tống Tiềm đi. Tiểu Ngọc vốn không cao lớn, lúc này không biết sức lực từ đâu sinh ra, trong đầu chỉ có một ý niệm – ai cũng không thể mang Thiên Thành của nàng đi!

“Dài dòng cái gì? Nữ nhân kia nếu không chịu buông tay, thì mang ả theo luôn!” Thanh niên kia bỏ lại một câu rồi tiến đến trước mặt xa phu, cầm lấy roi ngựa hung hăng quất hai roi: “Đồ ngu! Đánh xe cũng không biết, vô dụng!”

Xa phu bị đánh chảy máu, cúi đầu không dám lên tiếng, hiển nhiên là đã bị đánh bị mắng tới quen rồi.

Chung quanh không ít người đi đường, nhìn thấy thanh niên này bắt người, cũng có chút bất mãn.

“Hai vợ chồng người ta chút nữa đã bị đụng trúng, người này đúng là không biết phân phải trái .....”

“Nói gì thì xe ngựa cũng không có chuyện gì, lại còn muốn bắt người nữa?”

“Đây là ai vậy.....”

Trong đám tùy tùng đứng ra một người, quát lớn với đám người: “Toàn bộ tản ra!”

Người đi đường tuy rằng rất bất mãn với hành vi ương nganh của chủ tớ này, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được kẻ này thân phận cao quý, nào ai dám xen vào?

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm vốn mím môi không lên tiếng, nhưng vừa nghe nói thanh niên kia muốn mang Tiểu Ngọc đi, ngược lại bối rối.

“Tiểu Ngọc, buông ra! Ta cũng không tin giữa ban ngày ban mặt, hắn lại dám không theo vương pháp!”

“Vương pháp?”

Thanh niên kia nghe thấy Tống Tiềm nói, cười nhạo hai tiếng đi đến trước mặt hắn: “Bắt trói ngươi mang đi chính là vương pháp! Ngươi biết ngươi tội gì không?”

“Ta không co tội!” Tống Tiềm lạnh lùng quát, không chút nhúng nhường.

Tống Tiềm vốn không tranh chấp với ai, nhưng lúc này cũng không nén được lửa giận, trợn mắt nhìn thanh niên này. Người này tướng mạo không ác, coi như cũng là quý công tử tướng mạo đường đường, nhưng vẻ mặt kiêu ngạo ương ngạnh này lại làm mất đi khí độ vương giả.

Thanh niên kia cười lạnh nói: “Ngươi va chạm xa giá của bổn vương, còn nói không có tội? Vô lễ với tôn thất, theo luật phạt ba mươi trượng!”

Tôn thất?

Chẳng những Tống Tiềm và Tiểu Ngọc ngây ngẩn cả người, ngay cả dân chúng chung quanh cũng hoảng hốt.

Thanh niên này đúng là thành viên vương thất, khó trách lại hống hách như vậy!

“Tiểu Ngọc, nàng buông ra, ta đi theo hắn là được.” Tống Tiềm biết đối phương là con cháu vương gia, cũng biết lần này khó tránh được phải chịu

https://thuviensach.vn

tội, ba mươi trượng vẫn còn nhẹ, nếu không ném tới phủ nha Lâm An đem hắn lưu đày, để hắn đến già vẫn chỉ có thể trấn thủ biên cương.

“Không được, ta không cho! Hắn muốn bắt thì cứ bắt luôn chúng ta đi!” Tiểu Ngọc vẫn chết không chịu buông, nàng nghe Tống Tiềm nói, biết thanh niên này nói ba mươi trượng là thật, càng không chịu buông ra. Ba mươi trượng đó! Đánh ba mươi trượng, Tống Tiềm không chết cũng tàn phế, sao nàng có thể để hắn đi?

“Ta nói buông tay! Sao nàng lại không hiểu chuyện như vậy!” Tống Tiềm vặn vẹo thân mình muốn bỏ Tiểu Ngọc ra, mặt khác đám tùy tùng cũng tách hai người Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc cũng chỉ cậy mạnh nhất thời, chốc lát đã bị quăng qua một bên.

“Thiên Thành! Thiên Thành!” Tiểu Ngọc còn muốn đuổi theo, Tống Tiềm đột nhiên quay đầu nói: “Đi tìm Quý Phong!”

Tiểu Ngọc nhất thời tỉnh ngộ, bỏ chạy đi.

Tống Tiềm bị trói gô quăng lên ngựa lưng, Tiểu Ngọc không để ý người qua đường nhìn ngó, một đường chạy như điên tới Thì phủ.

Nàng nhớ nhà của Thì Quý Phong cũng cách đây vài con phố, chờ nàng chạy tới, trời đã tối đen. Gia nhân trong Thì phủ gặp nàng, thấy nàng cả người lấm lem, biết chắc có chuyện lớn, vội vàng cấp tốt thông báo.

“Tống phu nhân, sao lại thế này?”

Thì Quý Phong từ trong phòng chạy ra, thấy Tiểu Ngọc cả người đầy bụi đất, còn tưởng rằng nàng gặp cướp, mày kiếm dựng thẳng, lửa giận bốc lên.

Tiểu Ngọc cũng không cố chỉnh chu lại làm chi, vội vàng kể lại chuyện vừa rồi.

https://thuviensach.vn

“Thiên Thành bị con cháu vương thất bắt đi?”

Thì Quý Phong bởi vì phụ thân làm tướng trong triều, tất nhiên biết tự xưng “Bổn vương” có nghĩa là gì, đương triều chỉ có hai người. Phổ an quận vương Triệu Bá Tông là người trầm ổn nội liễm, người hôm nay, tám chín phần là Ân bình quận vương Triệu Bá Cửu!

Tiểu Ngọc cũng sớm nghĩ tới đối phương là vương gia, nghe Quý Phong nói, biết sự tình trở nên càng thêm khó giải quyết.

Triệu Bá Cửu, là người được để cử ngai vị hoàng đế, hơn nữa thoạt nhìn là nhân vật có máu mặt! Tuy nói Tiểu Ngọc biết sau này Triệu Bá Cửu đoạt ngôi thất bại sẽ rời khỏi Lâm An, nhưng trước mắt thì gã có quyền lớn bằng trời, ai có thể làm gì được?

Tiểu Ngọc nhớ tới Triệu Bá Tông. Nàng có chút do dự, nhưng lúc này còn có thể tìm ai khác chứ?

“Thì công tử, ngươi có thể giúp ta đi tìm Phổ an quận vương không?”

Tiểu Ngọc vội vàng nói hai câu bọn họ cùng Triệu Bá Tông có quen biết, cũng nói chuyện hôm qua Tống Tiềm cứu Vệ Quốc công chúa.

Thì Quý Phong nhướng mày, nói: “Không còn kịp rồi! Ân bình quận vương phủ tuy nói không xa, nhưng..... Ta sợ lúc tìm được Phổ an quận vương, Thiên Thành đã sớm bị phạt trượng!”

Tiểu Ngọc sắp khóc tới nơi: “Vậy phải làm sao mới tốt đây?”

“Không được cũng chỉ đành mạo hiểm một phen.” Thì Quý Phong hạ quyết tâm, kêu vài tên gia đinh. Để bọn họ hộ Tống Tiểu Ngọc đến Phổ an quận vương phủ.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta chia làm hai đường, ta tới chỗ Ân bình quận vương phủ xem có ngăn cản được không, nếu nàng có thể mời được Phổ an quận vương tới thì tốt!”

Tiểu Ngọc không phải không biết làm như vậy rất mạo hiểm. Thì Quý Phong cho dù võ nghệ cao cường, nhưng cũng chỉ là con của một võ tướng, võ tướng trong triều có địa vị không cao, hắn lại không có công danh trong người, đơn độc xông vào phủ của Triệu Bá Cửu, chỉ sợ chẳng những không cứu được Tống Tiềm, ngay cả bản thân hắn cũng bị bắt luôn.

Nhưng bây giờ Tống Tiềm bị bắt cũng đã qua nửa canh giờ, không tranh thủ thời gian là không được! Nhất định phải chặn Triệu Bá Tông trên đường hồi phủ!

Tiểu Ngọc gật đầu với Thì Quý Phong, đi theo mấy người hộ vệ của hắn.

Thì Quý Phong cũng không chần chờ, cưỡi tuấn mã một đường chạy từ Thì phủ tới Ân Bình quận vương phủ. Chỉ mong còn kịp!

Tống Tiềm bị đặt trên lưng ngựa rất khó chịu, bụng vẫn bị xóc nảy, nội tạng lộn tùng phèo, hắn không khỏi phun ra hai ngụm nước chua, đầu choáng tai ù.

Đột nhiên con ngựa hí một tiếng, xóc nảy cũng dừng lại. Tống Tiềm thoáng thở phào. Nhưng trong lòng một chút cũng không thoải mái, đã đến nơi, nói cách khác, hắn lập tức sẽ bị hành hình.

Tống Tiềm không sợ làm tức giận nhà quyền quý, cũng không sợ chịu nỗi khổ da thịt, có khổ hơn nữa, hắn cũng đã trải qua rồi. Hắn cũng đã nghĩ đến, vị con cháu vương thất ương ngạnh này, là Ân Bình quận vương không thể nghi ngờ, nguyên nhân bởi vì – Tôn thất Tống triều, người thừa kế quá ít ỏi, vương gia ở độ tuổi này, cũng chỉ có hai người là Ân Bình quận vương và Phổ An quận vương thôi.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nghe tiếng vó ngựa đã dừng, lại không có người ném hắn xuống ngựa, không khỏi cảm thấy kì quái, hắn vất vả xoay người nhìn về phía trước, nhưng tầm mắt lại bị chiếc xe ngựa xa hoa của Triệu Bá Cửu che khuất, không thấy gì cả.

“Ngươi ngăn đón xa giá là có ý gì?”

Tống Tiềm nghe thấy được tên trưởng hộ vệ hỏi, thì nghe một thanh niên nam tử cất giọng đáp: “Xin vương gia khai ân.”

Là giọng của Thì Quý Phong!

Đầu Tống Tiềm nóng lên.

Thì Quý Phong quả nhiên là bạn chí cốt, có thể đuổi theo chặn đứng đoàn xe, kỳ thật lúc Tống Tiềm bảo Tiểu Ngọc đi tìm Thì Quý Phong, ý chính là muốn Tiểu Ngọc mau rời khỏi, không nghĩ rằng Tiểu Ngọc có thể nhanh như vậy tìm được Thì Quý Phong, mà Thì Quý Phong đã không chút do dự chạy tới nghĩ cách cứu mình!

Có vợ như thế, có bạn như vậy, còn mong cầu gì nữa!

Đầu Tống Tiềm lại bị áy náy đè nặng, một mình mình chịu tội cũng thôi. Còn liên lụy tới bạn bè, việc này.....

“Ngươi có biết thân phận của bổn vương, còn dám đón đầu ngăn cản? Người đâu, bắt tên thích khách này lại!”

Triệu Bá Cửu vén màn xe thấy Thì Quý Phong ngồi trên lưng ngựa nhưng lại không xuống quỳ bái, trong lòng bùng lên lửa giận, những người này đúng là không biết phép tắc! Một người dám va chạm xa giá của mình, còn có đồng bọn tới trước vương phủ chặn xa giá của gã, tin này mà truyền ra. Uy danh của Triệu Bá Cửu biết để đâu?

https://thuviensach.vn

Trong hai vị hoàng tử, Triệu Bá Cửu lớn hơn, từ sau khi được Ngô hoàng hậu nhận nuôi, vẫn rất được thái hậu và Ngô hoàng hậu thương yêu. Đương kim hoàng thượng tuy rằng không tỏ vẻ xem trọng vị hoàng tử nào, nhưng so với Triệu Bá Tông an phận thì gã nổi tiếng hơn nhiều – từ tận đáy lòng, Triệu Bá Cửu rất khinh thường Triệu Bá Tông, phụ thân của Triệu Bá Tông cũng chỉ là chức huyện thừa nho nhỏ, nghèo túng thế nào chứ?

Thì Quý Phong không xuống ngựa, hắn nhìn vài kỵ sĩ đang tới gần, không nhanh không chậm nói: “Vương gia đi tuần, sao không mang theo vệ binh?”

Triệu Bá Cửu ở trong xe nghe nói như thế, giống như bị tạt một chậu nước lạnh, cả người tỉnh táo lại.

Người kia là ai, có thể biết được quy định trong cung?

Thì Quý Phong còn nói: ‘Tôn thất đi tuần, nếu không có vệ binh, lại va chạm với người qua đường, thì xem như “Phóng ngựa hành hung”, Ân Bình vương gia không phải không biết chứ?”

Triệu Bá Cửu nhất thời im lặng, mắt phải của gã giật giật, cắn chặt môi.

Người chặn đường này, rất có hiểu biết!

Tiểu Ngọc ngồi xe ngựa của Thì gia, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Phổ an quận vương phủ cách hoàng cung không xa.

Nàng ở trên xe thoáng sửa sang lại xiêm y, cũng không quên lau bụi đất trên mặt. Nhưng Phổ An quận vương Triệu Bá Tông chỉ mới gặp mặt một lần, sẽ tiếp kiến nàng sao?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Vương Gia Ương Ngạnh

Tiểu Ngọc còn chưa kịp phản ứng, Tống Tiềm đã nhanh chóng chạy về phía nàng!

Nàng bị Tống Tiềm va chạm nên ngã về phía sau, Tống Tiềm ôm nàng cùng ngã xuống đất lăn hai vòng, mà chiếc xe ngựa xa hoa kia đã chạy qua vị trí vừa rồi họ mới đứng.

Người kéo xe và hai con ngựa bị hai người làm hoảng sợ, giơ vó trước lên đạp lung tung, làm xe ngựa cũng xốc nảy theo, mã phu hét lớn vài tiếng, không ngừng quất thân ngựa, ý muốn làm ngựa bình tĩnh lại.

Tống Tiềm đỡ Tiểu Ngọc đứng lên, trên người hai người bám đầy bụi đất, vô cùng hoảng sợ. Tống Tiềm không dám tưởng tượng nếu mình chậm một bước, Tiểu Ngọc sẽ bị xe ngựa này chèn qua.....

Mã phu khó khăn lắm mới ổn định được ngựa, cũng bị dọa đổ mồ hôi lạnh. Phía sau có mấy con tuấn mã chạy tới, đồng loạt ghìm ngựa, người trên ngựa lo lắng nhảy xuống mở cửa xe, hô lớn: "Chủ tử, ngài không có việc gì chứ?"

Một thanh niên hơn ba mươi tuổi được đỡ xuống xe ngựa, vung tay đánh ngã tùy tùng bên cạnh gã, nổi giận đùng đùng nói: "Ai? Ai dám va chạm xa giá! Bắt hắn lại!"

"Dạ!"

Đám tùy tung bao vậy hai người, bắt Tống Tiềm lại: "Đi theo bọn ta!"

https://thuviensach.vn

"Ai dám bắt người!"

Tiểu Ngọc hét lên một tiếng: "Chúng ta đâu có phạm vương pháp, các ngươi cứ ngang nhiên bắt người ngoài đường à!" Nàng ôm chặt Tống Tiềm không cho bọn họ mang Tống Tiềm đi. Tiểu Ngọc vốn không cao lớn, lúc này không biết sức lực từ đâu sinh ra, trong đầu chỉ có một ý niệm - ai cũng không thể mang Thiên Thành của nàng đi!

"Dài dòng cái gì? Nữ nhân kia nếu không chịu buông tay, thì mang ả theo luôn!" Thanh niên kia bỏ lại một câu rồi tiến đến trước mặt xa phu, cầm lấy roi ngựa hung hăng quất hai roi: "Đồ ngu! Đánh xe cũng không biết, vô dụng!"

Xa phu bị đánh chảy máu, cúi đầu không dám lên tiếng, hiển nhiên là đã bị đánh bị mắng tới quen rồi.

Chung quanh không ít người đi đường, nhìn thấy thanh niên này bắt người, cũng có chút bất mãn.

"Hai vợ chồng người ta chút nữa đã bị đụng trúng, người này đúng là không biết phân phải trái ....."

"Nói gì thì xe ngựa cũng không có chuyện gì, lại còn muốn bắt người nữa?"

"Đây là ai vậy....."

Trong đám tùy tùng đứng ra một người, quát lớn với đám người: "Toàn bộ tản ra!"

Người đi đường tuy rằng rất bất mãn với hành vi ương nganh của chủ tớ này, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được kẻ này thân phận cao quý, nào ai dám xen vào?

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm vốn mím môi không lên tiếng, nhưng vừa nghe nói thanh niên kia muốn mang Tiểu Ngọc đi, ngược lại bối rối.

"Tiểu Ngọc, buông ra! Ta cũng không tin giữa ban ngày ban mặt, hắn lại dám không theo vương pháp!"

"Vương pháp?"

Thanh niên kia nghe thấy Tống Tiềm nói, cười nhạo hai tiếng đi đến trước mặt hắn: "Bắt trói ngươi mang đi chính là vương pháp! Ngươi biết ngươi tội gì không?"

"Ta không co tội!" Tống Tiềm lạnh lùng quát, không chút nhúng nhường.

Tống Tiềm vốn không tranh chấp với ai, nhưng lúc này cũng không nén được lửa giận, trợn mắt nhìn thanh niên này. Người này tướng mạo không ác, coi như cũng là quý công tử tướng mạo đường đường, nhưng vẻ mặt kiêu ngạo ương ngạnh này lại làm mất đi khí độ vương giả.

Thanh niên kia cười lạnh nói: "Ngươi va chạm xa giá của bổn vương, còn nói không có tội? Vô lễ với tôn thất, theo luật phạt ba mươi trượng!"

Tôn thất?

Chẳng những Tống Tiềm và Tiểu Ngọc ngây ngẩn cả người, ngay cả dân chúng chung quanh cũng hoảng hốt.

Thanh niên này đúng là thành viên vương thất, khó trách lại hống hách như vậy!

"Tiểu Ngọc, nàng buông ra, ta đi theo hắn là được." Tống Tiềm biết đối phương là con cháu vương gia, cũng biết lần này khó tránh được phải chịu tội, ba mươi trượng vẫn còn nhẹ, nếu không ném tới phủ nha Lâm An đem hắn lưu đày, để hắn đến già vẫn chỉ có thể trấn thủ biên cương.

https://thuviensach.vn

"Không được, ta không cho! Hắn muốn bắt thì cứ bắt luôn chúng ta đi!" Tiểu Ngọc vẫn chết không chịu buông, nàng nghe Tống Tiềm nói, biết thanh niên này nói ba mươi trượng là thật, càng không chịu buông ra. Ba mươi trượng đó! Đánh ba mươi trượng, Tống Tiềm không chết cũng tàn phế, sao nàng có thể để hắn đi?

"Ta nói buông tay! Sao nàng lại không hiểu chuyện như vậy!" Tống Tiềm vặn vẹo thân mình muốn bỏ Tiểu Ngọc ra, mặt khác đám tùy tùng cũng tách hai người Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc cũng chỉ cậy mạnh nhất thời, chốc lát đã bị quăng qua một bên.

"Thiên Thành! Thiên Thành!" Tiểu Ngọc còn muốn đuổi theo, Tống Tiềm đột nhiên quay đầu nói: "Đi tìm Quý Phong!"

Tiểu Ngọc nhất thời tỉnh ngộ, bỏ chạy đi.

Tống Tiềm bị trói gô quăng lên ngựa lưng, Tiểu Ngọc không để ý người qua đường nhìn ngó, một đường chạy như điên tới Thì phủ.

Nàng nhớ nhà của Thì Quý Phong cũng cách đây vài con phố, chờ nàng chạy tới, trời đã tối đen. Gia nhân trong Thì phủ gặp nàng, thấy nàng cả người lấm lem, biết chắc có chuyện lớn, vội vàng cấp tốt thông báo.

"Tống phu nhân, sao lại thế này?"

Thì Quý Phong từ trong phòng chạy ra, thấy Tiểu Ngọc cả người đầy bụi đất, còn tưởng rằng nàng gặp cướp, mày kiếm dựng thẳng, lửa giận bốc lên.

Tiểu Ngọc cũng không cố chỉnh chu lại làm chi, vội vàng kể lại chuyện vừa rồi.

"Thiên Thành bị con cháu vương thất bắt đi?"

https://thuviensach.vn

Thì Quý Phong bởi vì phụ thân làm tướng trong triều, tất nhiên biết tự xưng "Bổn vương" có nghĩa là gì, đương triều chỉ có hai người. Phổ an quận vương Triệu Bá Tông là người trầm ổn nội liễm, người hôm nay, tám chín phần là Ân bình quận vương Triệu Bá Cửu!

Tiểu Ngọc cũng sớm nghĩ tới đối phương là vương gia, nghe Quý Phong nói, biết sự tình trở nên càng thêm khó giải quyết.

Triệu Bá Cửu, là người được để cử ngai vị hoàng đế, hơn nữa thoạt nhìn là nhân vật có máu mặt! Tuy nói Tiểu Ngọc biết sau này Triệu Bá Cửu đoạt ngôi thất bại sẽ rời khỏi Lâm An, nhưng trước mắt thì gã có quyền lớn bằng trời, ai có thể làm gì được?

Tiểu Ngọc nhớ tới Triệu Bá Tông. Nàng có chút do dự, nhưng lúc này còn có thể tìm ai khác chứ?

"Thì công tử, ngươi có thể giúp ta đi tìm Phổ an quận vương không?"

Tiểu Ngọc vội vàng nói hai câu bọn họ cùng Triệu Bá Tông có quen biết, cũng nói chuyện hôm qua Tống Tiềm cứu Vệ Quốc công chúa.

Thì Quý Phong nhướng mày, nói: "Không còn kịp rồi! Ân bình quận vương phủ tuy nói không xa, nhưng..... Ta sợ lúc tìm được Phổ an quận vương, Thiên Thành đã sớm bị phạt trượng!"

Tiểu Ngọc sắp khóc tới nơi: "Vậy phải làm sao mới tốt đây?"

"Không được cũng chỉ đành mạo hiểm một phen." Thì Quý Phong hạ quyết tâm, kêu vài tên gia đinh. Để bọn họ hộ Tống Tiểu Ngọc đến Phổ an quận vương phủ.

"Chúng ta chia làm hai đường, ta tới chỗ Ân bình quận vương phủ xem có ngăn cản được không, nếu nàng có thể mời được Phổ an quận vương tới thì tốt!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc không phải không biết làm như vậy rất mạo hiểm. Thì Quý Phong cho dù võ nghệ cao cường, nhưng cũng chỉ là con của một võ tướng, võ tướng trong triều có địa vị không cao, hắn lại không có công danh trong người, đơn độc xông vào phủ của Triệu Bá Cửu, chỉ sợ chẳng những không cứu được Tống Tiềm, ngay cả bản thân hắn cũng bị bắt luôn.

Nhưng bây giờ Tống Tiềm bị bắt cũng đã qua nửa canh giờ, không tranh thủ thời gian là không được! Nhất định phải chặn Triệu Bá Tông trên đường hồi phủ!

Tiểu Ngọc gật đầu với Thì Quý Phong, đi theo mấy người hộ vệ của hắn.

Thì Quý Phong cũng không chần chờ, cưỡi tuấn mã một đường chạy từ Thì phủ tới Ân Bình quận vương phủ. Chỉ mong còn kịp!

Tống Tiềm bị đặt trên lưng ngựa rất khó chịu, bụng vẫn bị xóc nảy, nội tạng lộn tùng phèo, hắn không khỏi phun ra hai ngụm nước chua, đầu choáng tai ù.

Đột nhiên con ngựa hí một tiếng, xóc nảy cũng dừng lại. Tống Tiềm thoáng thở phào. Nhưng trong lòng một chút cũng không thoải mái, đã đến nơi, nói cách khác, hắn lập tức sẽ bị hành hình.

Tống Tiềm không sợ làm tức giận nhà quyền quý, cũng không sợ chịu nỗi khổ da thịt, có khổ hơn nữa, hắn cũng đã trải qua rồi. Hắn cũng đã nghĩ đến, vị con cháu vương thất ương ngạnh này, là Ân Bình quận vương không thể nghi ngờ, nguyên nhân bởi vì - Tôn thất Tống triều, người thừa kế quá ít ỏi, vương gia ở độ tuổi này, cũng chỉ có hai người là Ân Bình quận vương và Phổ An quận vương thôi.

Tống Tiềm nghe tiếng vó ngựa đã dừng, lại không có người ném hắn xuống ngựa, không khỏi cảm thấy kì quái, hắn vất vả xoay người nhìn về phía trước, nhưng tầm mắt lại bị chiếc xe ngựa xa hoa của Triệu Bá Cửu che khuất, không thấy gì cả.

https://thuviensach.vn

"Ngươi ngăn đón xa giá là có ý gì?"

Tống Tiềm nghe thấy được tên trưởng hộ vệ hỏi, thì nghe một thanh niên nam tử cất giọng đáp: "Xin vương gia khai ân."

Là giọng của Thì Quý Phong!

Đầu Tống Tiềm nóng lên.

Thì Quý Phong quả nhiên là bạn chí cốt, có thể đuổi theo chặn đứng đoàn xe, kỳ thật lúc Tống Tiềm bảo Tiểu Ngọc đi tìm Thì Quý Phong, ý chính là muốn Tiểu Ngọc mau rời khỏi, không nghĩ rằng Tiểu Ngọc có thể nhanh như vậy tìm được Thì Quý Phong, mà Thì Quý Phong đã không chút do dự chạy tới nghĩ cách cứu mình!

Có vợ như thế, có bạn như vậy, còn mong cầu gì nữa!

Đầu Tống Tiềm lại bị áy náy đè nặng, một mình mình chịu tội cũng thôi. Còn liên lụy tới bạn bè, việc này.....

"Ngươi có biết thân phận của bổn vương, còn dám đón đầu ngăn cản? Người đâu, bắt tên thích khách này lại!"

Triệu Bá Cửu vén màn xe thấy Thì Quý Phong ngồi trên lưng ngựa nhưng lại không xuống quỳ bái, trong lòng bùng lên lửa giận, những người này đúng là không biết phép tắc! Một người dám va chạm xa giá của mình, còn có đồng bọn tới trước vương phủ chặn xa giá của gã, tin này mà truyền ra. Uy danh của Triệu Bá Cửu biết để đâu?

Trong hai vị hoàng tử, Triệu Bá Cửu lớn hơn, từ sau khi được Ngô hoàng hậu nhận nuôi, vẫn rất được thái hậu và Ngô hoàng hậu thương yêu. Đương kim hoàng thượng tuy rằng không tỏ vẻ xem trọng vị hoàng tử nào, nhưng so với Triệu Bá Tông an phận thì gã nổi tiếng hơn nhiều - từ tận đáy lòng,

https://thuviensach.vn

Triệu Bá Cửu rất khinh thường Triệu Bá Tông, phụ thân của Triệu Bá Tông cũng chỉ là chức huyện thừa nho nhỏ, nghèo túng thế nào chứ?

Thì Quý Phong không xuống ngựa, hắn nhìn vài kỵ sĩ đang tới gần, không nhanh không chậm nói: "Vương gia đi tuần, sao không mang theo vệ binh?"

Triệu Bá Cửu ở trong xe nghe nói như thế, giống như bị tạt một chậu nước lạnh, cả người tỉnh táo lại.

Người kia là ai, có thể biết được quy định trong cung?

Thì Quý Phong còn nói: 'Tôn thất đi tuần, nếu không có vệ binh, lại va chạm với người qua đường, thì xem như "Phóng ngựa hành hung", Ân Bình vương gia không phải không biết chứ?"

Triệu Bá Cửu nhất thời im lặng, mắt phải của gã giật giật, cắn chặt môi.

Người chặn đường này, rất có hiểu biết!

Tiểu Ngọc ngồi xe ngựa của Thì gia, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Phổ an quận vương phủ cách hoàng cung không xa.

Nàng ở trên xe thoáng sửa sang lại xiêm y, cũng không quên lau bụi đất trên mặt. Nhưng Phổ An quận vương Triệu Bá Tông chỉ mới gặp mặt một lần, sẽ tiếp kiến nàng sao?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Đến Vương Phủ

Bá Tông hôm nay tâm trạng tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Sáng sớm hôm này, hắn đã viết tấu chương dâng hoàng thượng, nói nhi thần không phải muốn đoạt binh quyền, mà là muốn bảo vệ an nguy cho phụ hoàng. Hoàng đế không phải người có tâm tử nhạy bén, vừa nghe con xuất phát từ hiếu tâm, cũng không thể trách móc nặng nề, liền hạ ý chỉ, giải trừ lệnh cấm tiến cung của hắn, còn bảo nội thị dâng điểm tâm cho hắn.

Được hoàng thượng ngợi khen, Triệu Bá Tông tuy tính khiêm tốn, nhưng vẫn vô cùng vui vẻ.

Hắn không phải người có dã tâm, so với huynh trưởng Triệu Bá Cửu, hắn cũng không có ưu thế gì.

Từ sau khi con trai duy nhất của đương kim hoàng đế Triệu Cấu chết đi, dòng dõi vương thất đã gần như không còn người thừa kế.

Quần thần dâng tấu, đề nghị chọn hậu nhân của Thái tổ làm người nối nghiệp, vì thế Triệu Cấu mới sai Tông nhân phủ đến các nơi điều tra con cháu của Thái tổ. Tông nhân phủ từ năm ngàn người con cháu của Thái tổ chọn ra hắn và Triệu Bá Cửu, đưa vào cung để Triệu Cấu quyết định sẽ chọn ai.

Ngày vào cung hôm đó, hắn vĩnh viễn nhớ mãi.

Khi đó hắn gầy teo ốm yếu, mà Triệu Bá Cửu mày rậm mắt to, béo tốt cường tráng, hoàng đế liếc mắt một cái đã nhìn trúng Triệu Bá Cửu. Hoàng

https://thuviensach.vn

đế còn thấp giọng nói với nội thị bên người: "Đứa nhỏ này, mày rậm mắt to, mặt lớn, thế này mới giống hậu nhân của Thái tổ! Có tướng đế vương!"

Hoàng đế nhìn trong chốc lát, đã nói với nội thị: "Giữ đứa béo kia lại, cho đứa nhỏ gầy kia ba trăm lượng bạc, đưa hắn ra cung."

Khi đó hắn quá nhỏ, còn chưa biết cái gì gọi là thất vọng, chỉ nhớ sinh phụ (cha ruột) không ngừng dặn dò hắn, vào cung phải giữ phép tắc, biết nghe lời, đừng lộn xộn..... Vì thế hắn nhận ba trăm lượng bạc của nội thị rồi cung kính tạ lễ hoàng đế, ôm bạc đi ra ngoài. Nhưng mà, hắn vốn không thể ôm một bao bạc lớn như vậy, đành phải khẩn cầu vị nội thị kia giúp hắn.

Mà phía sau, Triệu Bá Cửu vẫn đang cười đắc ý, thấy có con mèo chạy qua trước mặt, không kiên nhẫn giơ chân đá một cước, đá con mèo đi thật xa.

Hoàng đế vừa thấy liền lắc đầu, nói: "Đứa nhỏ này tính tình không tốt, không bằng đứa kia..... Quên đi, đều giữ lại, chờ bọn hắn lớn hơn một chút lại nói sau."

Lần giữ lại này, chính là hai mươi năm.

Nếu không phải Triệu Bá Cửu đá một cước kia.....

Bây giờ mình vẫn là con trai nhỏ của một huyện thừa, đang làm việc ở một vùng quê nho nhỏ nào đó?

Người nuôi hắn lúc hắn tiến cung, là dưỡng mẫu (mẹ nuôi) Trương Uyển nghi, mà dưỡng mẫu của Triệu Bá Cửu là Ngô Tài tử. Vốn Trương Uyển nghi vì để hoàng thượng vui lòng, đối với con nuôi như hắn cũng coi như yêu thương, nhưng Vi thái hậu cảm thấy hắn quá mức chất phác, mà thiên vị Triệu Bá Cửu hoạt bát hiếu động.

https://thuviensach.vn

Đến sau này, Trương Uyển nghi được phong Hiền phi, không lâu sau nhiễm bệnh qua đời. Mà Ngô tài tử lúc đầu được phong làm Uyển nghi, lại được lập làm hoàng hậu, địa vị củaTriệu Bá Cửu lại càng thêm vững chắc. Tuy rằng Ngô hoàng hậu cũng đã nhận nuôi Triệu Bá Tông, nhưng có quan niệm vào trước làm chủ, tự nhiên là chính mình một tay mang đại Triệu Bá Cửu càng thêm thuận mắt.

Hoàng thượng đối với hai người bọn họ, vẫn còn công bằng, thái độ thản nhiên, không nhìn ra coi trọng ai hơn. Nhưng hoàng thượng kính trọng Ngô hoàng hậu, cả nước đều biết. Lúc hoàng thượng lâm nguy, quân Kim không ngừng truy kích, Ngô hoàng hậu mặc nhung trang, vẫn đi theo Cao Tông. Lúc binh biến, vào cung ép hỏi hoàng thượng ở đâu, Ngô hoàng hậu lừa vệ sĩ đưa hoàng thượng đi tránh họa. Ý kiến của Ngô hoàng hậu, hoàng thượng luôn cân nhắc thiệt hơn, cho nên từ lâu trong tâm khảm của Triệu Bá Tông, đã không muốn tranh đoạt vương vị nữa.

Nhưng có thể được hoàng thượng trọng dụng, bất luận như thế nào, luôn một tin tức tốt.

Tuy hoàng thượng không bài xích mình, nhưng đối với nguy nan của quốc gia có thể giải quyết được gì đâu? Hoàn Nhan Lượng tàn bạo không để ý hiệp nghị giữa hai nước, tùy ý xuất binh, đã triệu tập không ít binh mã. Tuy nói tình chiến trận ở tiền tuyến chưa tính là nguy cấp, nhưng hoàng thượng cho tới bây giờ còn chưa quyết định nghênh chiến thế nào, thật sự là gấp chết người!

Đang lúc này, quản gia vương phủ tiến vào thông báo với hắn.

"Vương gia, bên ngoài có một dân nữ nói muốn gặp ngài, chúng tôi khuyên thế nào cũng không đi. Là gia nhân của Thì đại tướng quân đưa nàng tới, ngài xem....."

https://thuviensach.vn

"Thì đại tướng quân?" Thì Ngộ Hào tướng quân đang trấn thủ biên quan, Triệu Bá Tông rất có hảo cảm với ông. "Dân nữ kia vì sao muốn gặp ta?"

"Nàng nói trượng phu của nàng là Tống Tiềm, những việc khác thì không chịu nói."

"Là Tống phu nhân? Mời nàng vào đi!"

Tiểu Ngọc đi theo gia nhân vào Vương phủ, nàng ngẩng đầu nhìn trời đã thấy một màu đêm đen. Bây giờ thời gian Tống Tiềm bị bắt đi ngày càng lâu, còn kịp không?

"Bắt hắn lại!"

Triệu Bá Cửu không nghĩ nhiều, vẫn hạ lệnh bắt lấy Thì Quý Phong.

Cho dù Thì Quý Phong nói đúng, gã xuất hành không có vệ binh mở đường, va chạm với dân chúng là lỗi của gã, nhưng cung quy này ai quan tâm chứ? Lấy sự sủng ái thái hậu và hoàng hậu dành cho gã, sao gã lại phải e ngại?

Thì Quý Phong vừa nghe Triệu Bá Cửu hạ lệnh, lập tức từ sau lưng rút ra một cái trường côn, bỗng nhiên thét lớn một tiếng vang dội, hai mắt tỏa sáng, quát: "Ai dám đi lên!"

Hắn đã bất chấp tất cả, nhất định phải cứu được Tống Tiềm. Nếu hắn để Tống Tiềm bị phạt trượng, Tiểu Ngọc không biết sẽ đau lòng đến nhường nào?

Hộ vệ của Ân Bình quận Vương phủ cũng không phải đám ăn không ngồi rồi, tuy rằng bị uy thế của Thì Quý Phong làm kinh sợ, nhưng vẫn đang tấn công về phía hắn!

https://thuviensach.vn

Nhóm hộ vệ tổng cộng có năm người, trừ bỏ người canh giữ Tống Tiềm, bốn người khác cưỡi ngựa chia làm hai đường tiến công về phía Thì Quý Phong.

"Hây!"

Một người cầm trường kiếm mang theo kình phong quét về phía cánh tay trái của Thì Quý Phong, động tác dứt khoát tới kinh ngạc, mà một người khác cũng đang tấn công về phía hai chân của hắn!

Tống Tiềm úp sấp trên lưng ngựa không thấy rõ tình hình chiến đấu, nhưng biết Thì Quý Phong lấy ít địch nhiều, sợ hắn chịu thiệt, nhưng chỉ có thể âm thầm lo lắng.

Thì Quý Phong vô cùng bình tĩnh, ngồi trên lưng ngựa dùng trường côn đánh trả, đao kiếm của hai tên hộ vệ đều rơi mất.

Thì Quý Phong cười lạnh một tiếng, trường côn vừa ra, đầu tiên là đánh trúng vó trước của một con ngựa, con ngựa kia điên cuồng dậm chân, hất ngã tên kỵ sĩ xuống đất.

Không đợi người nọ rơi xuống đất, Thì Quý Phong lại đánh một côn, lúc này trực tiếp đánh trúng ngực của hộ vệ trên lưng ngựa, người nọ bị Thì Quý Phong đánh trúng, thân thể cường tráng bị bậc về phía sau, vừa vặn rơi trúng người đầu tiên rơi xuống đất, hai người ngã dính chùm một chỗ.

Hai người khác cũng học khôn, nhìn ra Thì Quý Phong dùng trường côn tấn công chân ngựa, hai người cùng nhau tập kích trên đầu Thì Quý Phong!

Thì Quý Phong giơ trường côn lên đỡ, hai thanh đao bị Thì Quý Phong hất văng, một cỗ kình khí theo đó đánh thẳng vào hai người, hai người bị chấn động, nhảy lên cao tránh Thì Quý Phong.

https://thuviensach.vn

Thì Quý Phong không cho bọn họ cơ hội trở tay, thuận thế đá một cước vào ngực một trong hai người, người nọ bị hắn đá bay văng lên xe ngựa của Triệu Bá Cửu!

"Rầm"!

Hộ vệ kia rơi xuống xe, thân xe bị chấn động, Triệu Bá Cửu rốt cục cũng ngồi không yên!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85: Cân Nhắc Lợi Hại

Chỗ bọn họ đánh nhau cách vương phủ của Triệu Bá Cửu không xa, trận huyên náo lúc này đã kinh động người trong vương phủ, bọn thị vệ đều cầm binh khí chạy ra bên ngoài xem tình hình.

Thì Quý Phong nhìn thấy phía sau lại tới thêm nhiều thị vệ của vương phủ, biết lấy sức một mình hắn chống lại cả đám người là không khôn ngoan. Mục đích của hắn chính là muốn cứu Tống Tiềm, chứ không phải đánh nhau với người của vương phủ.

Thừa dịp bốn người trước mặt ngã xuống đất, Thì Quý Phong đột ngột phóng ngựa về phía hộ vệ đang canh giữ Tống Tiềm, một cái trường côn quất trong không trung tạo ra vô số ảo ảnh, cuồng phong sóng dữ đánh về phía hộ vệ kia, tên hộ vệ trở tay không kịp, bị đánh văng lên, rớt xuống lưng ngựa.

Thì Quý Phong bắt lấy dây thừng trói Tống Tiềm nhấc hắn lên, lên tiếng "Đắc tội" Rồi ném thẳng Tống Tiềm lên lưng ngựa của hắn, nhanh chóng xoay người lên ngựa muốn rời đi, nhưng không còn kịp rồi!

Đám hộ vệ vương phủ đã bao vây bọn họ, rất nhiều cánh cung giương lên, chỉ cần bọn họ có bất cứ động tĩnh gì, sẽ bị bắn thành con nhím!

Triệu Bá Cửu sắc mặt xanh mét bước xuống xe ngựa.

Gã đá mấy đá vào đám hộ vệ ngã trên đất, mắng chửi "Phế vật", sau đó mới nhìn thẳng vào Thì Quý Phong ngồi trên lưng ngựa.

https://thuviensach.vn

"Ngươi thật to gan a. Ý đồ ám sát tôn thất, biết tội gì không?"

Thì Quý Phong đương nhiên biết, nếu thật sự bị khép tội ám sát tôn thất, nhẹ thì chém đầu, nặng thì tru di cả họ. Hắn vốn không muốn động vào Triệu Bá Cửu, nhưng sự tình đã đến nước này, hắn còn làm thế nào nữa?

"Bắt hai người này lại, trước đánh một trăm trượng, rồi đưa đến phu nha Lâm An thẩm vấn!"

Triệu Bá Cửu ra lệnh.

Đột nhiên, cách đó không xa có tiếng vó ngựa, một chiếc xe ngựa từ từ tới trước mặt Triệu Bá Cửu.

Triệu Bá Cửu hơi híp mắt. Chiếc xe này tất nhiên là gã nhận ra, là xa giá của vương đệ Triệu Bá Tông. Huynh đệ bọn họ bình thường rất ít lui tới, cho dù Triệu Bá Tông muốn tới cửa tìm gã, khẳng định sẽ phái người đưa bái thiếp báo trước. Sao hôm nay lại đường đột như thế? Không giống tác phong xưa nay của vương đệ nha.

Xa giá dừng lại, một tên tùy tùng từ phía sau xe nhảy xuống chạy tới trước vén rèm, người trên xe bước xuống quả nhiên là Phổ An quận vương Triệu Bá Tông.

Triệu Bá Tông đi đến trước mặt Triệu Bá Cửu, hành lễ, nói: "Vương huynh, thứ cho Bá Tông mạo muội."

Triệu Bá Cửu cũng không muốn đối đầu làm khó vương đệ, mỉm cười nói: "Bá Tông, sao lại đột nhiên đến đây? Chờ bổn vương xử lý xong chút chuyện, sẽ nói chuyện với ngươi sau." Gã vừa nhấc tay, đã có tùy tùng tiến nhanh tới nghe lệnh.

"Mời Phổ An vương gia vào phủ ngồi! Mau bắt hai tên không biết tốt xấu này lại, còn ra thể thống gì nữa!"

https://thuviensach.vn

"Vương huynh, trước không vội vào phủ. Kỳ thật Bá Tông vì hai vị này mà đến." Triệu Bá Tông nhất chỉ Thì Quý Phong và Tống Tiềm, lúc này dây thừng trói Tống Tiềm đã được Thì Quý Phong cởi bỏ, gương mặt hai người rất bình tĩnh, Triệu Bá Tông âm thầm tán thưởng.

Có thể ở trong vòng vây mà không thay đổi sắc mặt, cũng không dễ dàng làm được.

"Ồ?" Triệu Bá Cửu cực kì kinh ngạc, không phải kinh ngạc vương đệ lại quen biết hai nam tử này, mà là Triệu Bá Tông vì bọn họ mà tới cầu xin mình.

Hai người kia có lai lịch gì, có thể làm cho Triệu Bá Tông luôn không quản mọi chuyện vì bọn họ ra mặt?

Triệu Bá Tông nhìn thấy Triệu Bá Cửu ngạc nhiên, nói với Triệu Bá Cửu: "Vương huynh, có thể nói chuyện riêng hay không?"

Triệu Bá Cửu đầy bụng nghi hoặc lại không tình nguyện cùng Triệu Bá Tông đi đến một bên, nghe Triệu Bá Tông nói rõ thân phận của Tống Tiềm và Thì Quý Phong. Triệu Bá Tông nói đơn giản hôm qua Tống Tiềm đã cứu Vân Châu từ tay đám mẹ mìn, còn nói Thì Quý Phong là con trai độc nhất của Thì Ngộ Hào tướng quân.

"Vương huynh, Vân Châu được mẫu hậu thương yêu bao nhiêu, huynh cũng biết rồi. Nếu không nhờ Tống Tiềm, Vân Châu một khi mất tích, Bá Tông ta thật sự là muôn lần chết không đủ để tạ tội . Cho nên vừa rồi thê tử của Tống Tiềm tìm ta, ta cũng không tiện chối từ. Lại nói tới Quý Phong này, phụ thân của hắn còn đánh trận ngoài tiền tuyến, nếu nghe được tin tức con mình chịu phạt, đám võ tướng đều là người lỗ mãn, nếu ông ta nhất thời xúc động làm xảy ra binh biến, quay lại lại đây bức cung, chúng ta không phải sẽ bị hai hướng tấn công sao?"

Triệu Bá Cửu nghe Triệu Bá Tông nói, trong lòng cũng bắt đầu do dự.

https://thuviensach.vn

Gã vẫn có ý muốn lấy lòng Vân Châu, không chỉ bởi vì Vân Châu được thái hậu rất mực cưng chiều, càng bởi vì Vân Châu là trưởng nữ của Tiền gia. Muốn ngồi ổn vương vị ở Giang Nam, không có Tiền gia giúp đỡ, sẽ gặp nhiều khó khăn. Tiền gia ở Giang Nam cơ nghiệp đã hơn trăm năm, Tống thất tuy là chính thống, nhưng Tiền gia mới là lão đại.

Vân Châu tuy rằng quan trọng, nhưng Tống Tiềm cũng chỉ là người cứu nàng, cũng không quan trọng lắm. Nhưng Thì Quý Phong này, là con ruột của Thì Ngộ Hào, lại trùng hợp ông ta đang đánh trận ngoài tiền tuyến, nếu làm dấy lên binh biến ở tiền phương, hoàng thượng mà truy cứu, gã sẽ không thể gánh nổi hậu quả.

Triệu Bá Cửu ương ngạnh chỉ nhằm vào đám dân đen, ở triều đình, gã luôn vô cùng chú ý tranh thủ hảo cảm của quần thần, cũng bỏ rất nhiều tâm tư vào hậu cung. Cho nên nghe Triệu Bá Tông nói xong, Triệu Bá Cửu phát hiện mình lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Bắt? Hiển nhiên hội đắc tội Vân Châu, nói không chừng còn đắc tội mẫu hậu.

Thả? Thì Quý Phong ở trước Vương phủ đại náo một hồi, nếu chỉ như vậy mà cho hắn đi, Triệu Bá Cửu còn uy phong gì nữa.

Triệu Bá Tông đương nhiên biết gã đang nghĩ gì, góp ý nói: "Vương huynh, theo đệ thấy, không bằng cứ để hai người bọn họ nhận lỗi với huynh, vốn là bọn họ không phải. Nếu huynh tha thứ cho bọn họ, mọi người còn nói huynh đại lượng, hoàng thượng mà biết, cũng sẽ tán thưởng huynh khí độ rộng rãi."

Những lời này đã đánh vào tâm lý của Triệu Bá Cửu. Hai mươi năm qua, gã vẫn vì một cước đá con mèo kia mà hối hận không thôi, nếu gã bình tĩnh hơn một chút, năm đó đã được lập làm thái tử.

https://thuviensach.vn

Nhiều năm qua, hoàng thượng không phải không có tán thưởng gã, nhưng vẫn luôn không hạ quyết tâm lập gã làm thái tử, cho dù Vi thái hậu và Ngô hoàng hậu nhiều lần góp lời, hoàng thượng cũng vẫn đem chuyện này kéo dài mãi.

Thôi! Đại sự làm trọng, này hai cái dân đen về sau thật muốn sửa trị bọn họ cũng không phải không cơ hội, làm gì lạc tiếng người bính?

Triệu Bá Tông thấy Triệu Bá Cửu có vẻ hơi hòa hoãn, tranh thủ nói: "Vậy ta bảo bọn họ tới đây nhận lỗi với vương huynh nha?"

Triệu Bá Cửu nghiêm mặt hơi hơi khoát tay.

Triệu Bá Tông đi qua nói rõ tình huống với hai người. Hai người cũng không phải không hiểu chuyện, biết đây đã là kết quả tốt nhất rồi. Đại trượng phu co được dãn được, cần gì phải cố chấp chứ?

Thì Quý Phong và Tống Tiềm được Triệu Bá Tông dẫn đến trước mặt Triệu Bá Cửu làm lễ bồi tội, Triệu Bá Cửu "Hừ" một tiếng, cũng không xem bọn họ vào mắt mà đi thẳng vào vương phủ. Cuối cùng còn nhớ vương đệ vẫn ở đây, miễn cưỡng nói câu "không tiễn" với Triệu Bá Tông, mới nổi giận đùng đùng đi vào trong.

Tống Tiềm và Thì Quý Phong đi theo Triệu Bá Tông trở lại Phổ An vương phủ, Tiểu Ngọc chờ sẵn trong phòng khách.

Thấy Tống Tiềm đi theo phía sau Triệu Bá Tông, Tiểu Ngọc biết hắn cũng không bị phạt trượng, khối đá trong lòng cũng rơi xuống. Nàng nhịn không được bước nhanh qua, cũng không để ý ở đây nhiều người, cầm tay Tống Tiềm nói "Thiên Thành... Lo chết ta mất!"

Dứt lời, Tiểu Ngọc nhịn không được nước mắt thi nhau rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Một bên Thì Quý Phong mặt không chút thay đổi, trong lòng lại cảm vui mừng.

Mình đã chọn đúng. Tống Tiềm bình yên trở về, Tiểu Ngọc còn đau lòng đến vậy, nếu là hắn xảy ra chuyện...

Vì Tiểu Ngọc, cho dù đắc tội hoàng đế tương lai, vậy thì thế nào chứ?

---

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86: Tống Tiềm Dự Thi

Kinh thành sớm đã ra thông báo cho kỳ thi, để sĩ tử cả nước đều biết. Tống Tiềm thoát khỏi nguy khốn mấy ngày, kỳ thi mùa xuân liền đến.

Đây là ngày vui của những người đọc sách, ở Lâm An khắp nơi đều có thể nhìn thấy các sĩ tử trùm khăn vuông. Tiểu Ngọc không phải thí sinh, nàng lại nghĩ ra một ý tưởng cho thí sinh.

Mỹ Vị cư trong khoảng thời gian này trừ bỏ bán rượu và thức ăn, đối với những thí sinh đến dùng cơm còn có ưu đãi đặc biệt, một khi hỏi rõ thí sinh tới khảo thí mùa xuân, tiểu nhị sẽ nhiệt tình đưa lên một chén bánh cao nóng hổi và một chén đậu xào, ý là "Thi đậu". Này hai chén đồ ăn này tất nhiên là miễn phí, kỳ thật chỉ có vài đồng tiền vốn, nhưng lại chiếm được hảo cảm của đa số thí sinh. Ai không muốn nghe lời hay ý đẹp chứ?

Thậm chí còn có sĩ tử nổi thi hứng, nhấc bút viết lên bức tường màu trắng ở Mỹ Vị cư mấy bài thơ, Tiểu Ngọc cũng dặn dò bọn người La chưởng quầy trăm ngàn lần đừng ngăn cản. Ai biết những người này ngày sau có đậu tiến sĩ làm quan lớn? Nếu hắn thành thi nhân nổi tiếng, vậy Mỹ Vị cư không phải giống như bức tranh nổi tiếng ở Hoàng Hạc lâu nổi danh bốn biển hay sao!

Tiểu Ngọc chăm lo làm ăn ở tửu lâu, các mối làm ăn ở Mỹ Ngọc phường cũng không giảm. Mùa xuân đến đây, trăm hoa đua nở, đúng là thời tiết tốt để hái hoa làm son phấn. Văn Quyên bây giờ tự mình mang theo mười mấy nữ công nhân ngày đêm tăng ca chế tạo son phấn, đơn đặt hàng của toàn thành đã sớm rơi vào tay của Mĩ Ngọc phường.

https://thuviensach.vn

Từ lúc Lệ Hương phường sụp đổ, Mĩ Ngọc phường nghiễm nhiên trở thành tiệm son phấn trứ danh trong thành Lâm An, cô nương nhà ai dùng son Mĩ Ngọc, vẻ xinh đẹp kia sẽ làm cho người khác ganh tỵ tới đỏ mắt! (ta nói chứ: tác giả bốc phét quá trời ^^)

Mỗi lần ra sản phẩm mới, Tiểu Ngọc đều bảo người đưa cho Tú Tâm, Gia Nhi, Thanh Tranh, Tần Xuân Nhạn và Y Từ Tâm dùng thử. Tú Tâm sau khi gả vào Dương gia, vì tránh điều tiếng, cũng không ra ngoài gặp khách, chỉ có Tiểu Ngọc đến thăm nàng thì nàng mới vui vẻ một chút.

Tiểu Ngọc mỗi lần nhìn Tú Tâm, trong lòng luôn có chút chua xót: "Muội muội, ngươi sống ở đây tốt không?"

Tú Tâm gầy hơn trước, ánh sáng linh hoạt trong mắt hấp dẫn người khác đã biến mất không còn nữa, nhưng nàng cũng không thầm oán trách gì.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, đây là con đường muội tự chọn, muội phải tự mình đi thôi. Ai bảo muội thích chàng, muốn cùng chàng ở cùng nhau chứ? Chàng... Cũng không dễ dàng." Dương Vạn Lí này đối với Tú Tâm tất nhiên là có thương tiếc, nhưng hắn còn cả một gia đình, cũng không thể tỏ ra quá sủng ái nàng, như vậy không phải yêu nàng, ngược lại là hại nàng.

Bất quá gần đây nghe Nhàn Nhàn truyền lời, Tú Tâm có thai, có lẽ sau này sẽ tốt hơn.

Tiểu Ngọc có khi cũng nhớ Hải Đường gả xa, không biết nàng sống tốt không?

Trừ bỏ đưa quà cho vài người bạn thân, Tiểu Ngọc còn đặc biệt chuẩn bị một túi quà lớn cho Y phu nhân. Bên trong chẳng những có Oánh Bạch sương, long đảm thảo, còn có bốn màu son Đào Hoa ân, Hải Đường diễm, Đinh Hương tử, Phù Dung miên, cũng có một hộp "Ngọc hoàn" dùng rửa mặt. Nàng tự mình tặng quà, Y phu nhân kia vẫn có bộ dáng lạnh lùng,

https://thuviensach.vn

nhưng cũng không từ chối nhận quà. Có người phụ nữ nào không thích làm đẹp?

Tống Tiềm là thí sinh có tâm lý rất tốt, không khẩn trương chút nào. Tiểu Ngọc nhớ tới hắn đắc tội Triệu Bá Cửu quyền thế ngập trời, lo lắng vô cùng, Tống Tiềm chỉ nói: "Kỳ thi mùa xuân từ Lễ bộ chủ trì, thi đình đều có hoàng thượng khâm điểm, đâu có quan hệ gì với tôn thất đâu? Hắn cũng không nhất định nhớ rõ nhân vật nhỏ như ta."

Thì Quý Phong cũng sẽ tham gia kỳ thi mùa xuân năm nay.

Phụ thân gởi thư từ tiền tuyến, chỉ vài chữ ít ỏi, nhưng đầy ắp quan tâm. Thì Ngộ Hạo nửa đời trên lưng ngựa, nhưng địa vị trong triều không cao. Điều đó và quan niệm khinh thường võ tướng của người Tống có quan hệ rất lớn, như Nhạc Phi năm nó công lớn bao nhiêu, cũng bị văn thần xa lánh, lúc bị tội oan cũng không có ai trong triều mở miệng nói giúp nửa câu.

Mà sau binh biến Miêu lưu, Triệu Cấu rất sợ đám võ tướng, từ đó cho quan văn nắm giữ ấn soái, xuất binh nhất định phải là quan văn chưởng ấn, võ tướng chỉ có thể bị người khác điều khiển.

Thì Ngộ Hào thường nói với con: "Con à, khó được con thích đọc sách, nhất định phải thi đậu công danh, để cho cha con được mở mày mở mặt!"

Thì Quý Phong cũng không phải chỉ vì phụ thân mà tham gia khoa cử, hắn nghĩ nếu có thể nắm giữ quyền lực trong quân đội, mới có thể dựa vào lực lượng của mình bảo vệ quốc gia.

Nhưng đắc tội Triệu Bá Cửu, tiền đồ của hắn sẽ như thế nào? Kỳ thật, hắn cũng rất rõ ràng.

Nhưng đêm hôm đó, hắn vẫn đi.

https://thuviensach.vn

"Thiên Thành, sáng mai ta bảo bọn người Ngưu Bưu đi theo chàng, được không? Đều tại ta sơ ý, trước đó vài ngày nên mua thư đồng cho chàng."

Tiểu Ngọc ở thư phòng thu dọn văn phòng tứ bảo cho Tống Tiềm, tâm trạng giống như đưa thí sinh đi thi đại học. Cảm giác mình giống như người mẹ bé nhỏ của Tống Tiềm, vẫn lo lắng hắn thiếu thứ gì đó.

Tống Tiềm ngồi trước bàn uống trà, nói với Tiểu Ngọc: "Nàng đừng lo nữa, đến ngồi với ta một lát."

Tiểu Ngọc ngoan ngoãn buông đồ đạc trong tay, ngồi vào trong lòng Tống Tiềm, hai tay tự nhiên ôm cổ hắn, đầu ngả lên vai hắn. Gần đây nàng đã quen dính lấy Tống Tiềm như vậy, ân ái, rất thích.

"Thiên Thành, ta luôn bận việc, cũng không có nhiều thời gian ở cạnh chàng, chàng có trách ta không?"

"Có!" Tống Tiềm cố ý nghiêm mặt nói.

Tiểu Ngọc kinh ngạc, chu miệng nói: "Thật sao?"

"Nàng nói đi? Bà xã yêu dấu của ta cả ngày không ở nhà, không phải ở cửa hàng thì đang mua đồ trên phố, ta nghĩ không biết mọi người có nghĩ Tống gia ta có một nha đầu hiếu động hay không."

Tiểu Ngọc nghe giọng nói Tống Tiềm có chút chua, làm nũng nói: "Xin lỗi chàng... Bây giờ là giai đoạn gây dựng sự nghiệp, sẽ bận rộn một chút... Chờ cửa hàng đi vào quỹ đạo, ta sẽ không cần mỗi ngày đều chạy ra bên ngoài. Đúng rồi, có tin tốt đây, La chưởng quầy đã mời được sư phụ Trâu Chú đến Mỹ Vị cư của chúng ta làm đầu bếp. Tay nghề của hắn đúng là không tệ! Lần khác ta thiết kế thực đơn để hắn nấu cho chàng ăn, được không?"

https://thuviensach.vn

"Ta muốn nhất là đồ ăn nàng nấu." Tống Tiềm dịu dàng ôm Tiểu Ngọc, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

"Tiểu Ngọc, còn nhớ lần đầu tiên nàng xuống bếp nấu cơm không? Tay chân lóng ngóng, củi lửa cũng không biết nhóm, nồi cũng không biết dùng, không bỏ gia vị, nấu được một nồi cháo loãng. Chính nàng cũng ăn không vô, ha ha."

Tiểu Ngọc không khỏi đỏ mặt. Khi đó nàng mới đến cổ đại, ai biết dụng cụ nhà bếp dùng thế nào chứ? Nàng nhớ lại tình cảnh khi đó, tuy rằng lúc đó trong nhà chỉ có Tống Tiềm và nàng, nhưng bọn họ vẫn sống vui vẻ. "Ta ăn không vô, chàng lại ăn hết, thật nể tình!"

"Đúng vậy, ta sợ nếu ta cũng không ăn, nàng sẽ không bao giờ nấu cho ta ăn. Từ khi Huệ nương đến nhà, ta cũng không được ăn cháo nàng nấu nữa."

Tiểu Ngọc nói: "Chàng đừng giễu cợt người ta, thấy ghét!"

"Tiểu Ngọc, chờ ngày ta yết bảng, nàng tự tay nấu một mân cơm cho ta ăn, được không?" Tống Tiềm thật lòng nói.

Tiểu Ngọc nhìn ánh mắt thâm tình của Tống Tiềm, trong lòng tràn đầy hạnh phúc: "Ừ, ta sẽ nấu cho chàng một bát mỳ."

Tống Tiềm khó hiểu: "Sao lại là mỳ sợi?"

"Bởi vì... Buổi tối hôm chúng ta thành thân, chàng làm một chén mỳ sợi cho ta ăn, mùi vị kia, ta đến bây giờ còn nhớ rõ."

Tiểu Ngọc không nói với Tống Tiềm, bát mỳ kia quan trọng với nàng thế nào.

Nàng mang theo tâm trạng sợ hãi không yên "Gả" Đến cho một người xa lạ, là Tống Tiềm dùng một chén mỳ làm lòng nàng ấm áp.

https://thuviensach.vn

Có lẽ, nàng đã bắt đầu yêu hắn từ lúc đó!

Tống Tiềm nói: "Tiểu Ngọc, nếu ta có thể thông qua thi tỉnh, tiếp tục thi đình..."

"Ừ? Sau đó thì sao?"

"Chúng ta lại thành thân lần nữa đi!"

Ngày kế, Tống Tiềm mang theo hai hộ vệ tới Lễ bộ đi thi.

Học sinh ở Trúc Lâm thư quán hầu hết đều ghi danh đi thi. Đương nhiên, phần lớn là thí sinh các vùng ngoài, bọn họ mười năm khổ học, ba năm mài kiếm, chỉ chờ có ngày hôm nay.

Tiểu Ngọc cũng không bởi vì Tống Tiềm đi thi mà ở nhà không làm việc, nàng vẫn đến Mĩ Ngọc phường xem số son phấn Văn Quyên đưa tới thế nào.

Tống Tiềm sắp nhập sĩ (vào giới sĩ lâm) là chuyện Tiểu Ngọc không thể không lo lắng. Nếu Tống Tiềm thật sự làm quan, nàng sẽ không thể xuất đầu lộ diện như hôm nay. Tuy rằng nàng cũng không cho rằng phụ nữ ra ngoài làm việc có gì không tốt, nhưng mà xã hội này đều hy vọng phụ nữ nên ở nhà hầu chồng dạy con, nàng có thể làm gì được?

Vì thể diện của Tống Tiềm, nàng phải rời khỏi cục diện này. Điều này làm cho Tiểu Ngọc càng thêm gấp gáp, Mĩ Ngọc phường bên này có Thủy Thanh Vân và Văn Quyên chăm lo, hơn nữa đã có chỗ đứng ở thị trường Lâm An, không cần quá mức lo lắng. Mỹ Vị cư bên này, La chưởng quầy và Phương chưởng quầy cũng coi như đáng tin, nhưng không biết những người mới như Trâu Chú tay nghề nấu nướng thế nào. Nhưng nhờ có Thích Thăng giúp đỡ để ý, vấn đề cũng sẽ không quá lớn.

https://thuviensach.vn

Thích Thăng theo thường lệ không tham gia cuộc thi, hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ ra làm quan.

Tổ phụ cũng không miễn cưỡng hắn. Thích Tổ Thân từng thở dài nói: "Con không làm quan, cũng tốt! Chúng ta xuất thân từ giang hồ, không biết khi nào thì, còn có người tìm đến..." Nói đến một nửa, Thích Tổ Thân cũng không nói thêm gì nữa. Thích Thăng nhớ tới gia huấn "Không thể lộ võ", vẫn cảm thấy vô cùng kỳ quái, chẳng lẽ Thích gia còn có kẻ thù nào sao? Nhưng xem bộ dáng tổ phụ gióng trống khua chiêng mở hiệu thuốc buôn bán, thấy thế nào cũng không giống người sợ có kẻ thù tìm tới.

Thích Thăng vừa lòng với cuộc sống tự do tự tại, nhưng mỗi lần nhìn thấy Tiểu Ngọc, hắn đều có chút ảm đạm.

Bằng y thuật của mình, từ đầu hắn đã nhìn ra Tiểu Ngọc vẫn còn là xử nữ. Lúc trước hắn nghĩ Tống Tiềm thân thể suy yếu, cho nên vợ chồng bọn họ không có viên phòng, nhưng bây giờ thân thể Tống Tiềm đã khỏe mạnh trở lại, vợ chồng bọn họ tình cảm tốt vậy, làm sao lại...

Nếu bọn họ không thể trở thành vợ chồng chân chính, như vậy có một ngày, Tiểu Ngọc có thể rời khỏi Tống Tiềm hay không...

Ôm ấp ý niệm mà ngay cả hắn cũng cho là hèn mọn trong đầu, Thích Thăng yên lặng chờ đợi bên cạnh Tiểu Ngọc.

Lúc Tiểu Ngọc từ nhà đi đến Mĩ Ngọc phường, Thích Thăng đã ở đó.

"Thiên Thành đi Lễ bộ rồi?"

Thích Thăng gần đây đã không biết phải nói chuyện với Tiểu Ngọc như thế nào, chỉ có thể lôi kéo Tống Tiềm làm tấm chắn.

"Ừ, đã đi rồi. Thích Chi Vấn, ngươi thật đúng là nhẹ nhàng, mỗi người đều đi thi, chỉ còn mỗi mình ngươi ở đây nhàn rỗi." Phong cách Tiểu Ngọc

https://thuviensach.vn

nói chuyện với Thích Thăng xưa nay vẫn vậy, nàng trước mặt Tống Tiềm rất mềm mại, nói chuyện cũng lễ phép, chỉ có lúc nói chuyện với Thích Thăng mới không để ý như vậy.

Thích Thăng cười, đang muốn nói chuyện, đột nhiên bên ngoài đi vào hai người khách.

"Tiểu thư, ta nghe người ta nói, son phấn ở đây rất nổi tiếng ..."

Tiểu Ngọc cảm thấy giọng nói này có chút quen tai, nàng nhìn kỹ, kia không phải Hinh Nhi sao?

Mà tiểu thư xinh đẹp đứng trước Hinh Nhi, trừ bỏ đại tiểu thư Mai gia Mai Minh Châu, còn có thể là ai?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Bom Hẹn Giờ

Vài năm không gặp, Hinh Nhi cao hơn một chút, giống một đại cô nương .

Mai Minh Châu vẫn là bộ dáng kiêu ngạo như trước, có vẻ cố ý trang điểm, đầu đầy châu ngọc, vẻ phú quý lấn át không ít vẻ đẹp của nàng ta. Tiểu Ngọc mặc dù đang còn khiếp sợ, vẫn có một suy nghĩ không tốt: "Hiện tại nữ nhân trong thành Lâm An cũng không thịnh hành trang điểm đậm như vậy ..."

Mai Minh Châu căn bản không nhận ra người trước mắt là nha đầu Tiểu Ngọc của nàng ta. Quả thật, bây giờ Tiểu Ngọc và tiểu nha hoàn trong Mai phủ kia, đâu còn chỗ nào tương đồng nữa?

Hinh Nhi dù sao cũng có tình cảm sâu đậm với Tiểu Ngọc, vừa thấy vị phu nhân trẻ tuổi trước mặt nhìn rất quen mắt, nhìn kỹ lại, nhịn không được kêu lên: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ... Sao tỷ lại ở đây?"

"Ừ..." Tiểu Ngọc miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng trong lòng đã rơi xuống đáy vực.

Nàng từng cầu nguyện vô số lần đừng gặp lại người của Mai gia, cho dù trong khối thân thể này là linh hồn người hiện đại, nhưng ở thế giới này, nàng chỉ là một hạ nhân Mai phủ không hơn không kém, là một nha đầu thay gả mà thôi.

Xuất thân này là dấu ấn cả đời nàng, cho dù như thế nào cũng không thoát khỏi hèn mọn.

https://thuviensach.vn

"Ngươi... Ngươi là Tiểu Ngọc? Tiểu Ngọc kia ư?" Mai Minh Châu không thể giữ được vẻ lạnh lùng cao ngạo của mình nữa, mở to hai mắt. Làm sao có thể? Nữ tử thong dong bình tĩnh này, làm sao có thể là tiểu nha đầu rụt rè sợ hãi theo hầu nàng ta lúc trước!

Nguyệt Hạ và Xuân Tình không rõ mọi chuyện, không biết hai chủ tớ này có lai lịch gì, lại trừng mắt to mắt nhỏ với phu nhân nửa ngày, các nàng nên đi lên tiếp đón hay vẫn đứng một bên bây giờ?

Vẫn là Tiểu Ngọc tỉnh táo lại trước, dặn dò Nguyệt Hạ: "Nếu khách đã tới, còn không đi tiếp đón?"

Nguyệt Hạ và Xuân Tình như trút được gánh nặng, cuối cùng cũng được ra chỉ thị, này dễ làm rồi! Hai người cùng trả lời: "Dạ, phu nhân!" Nguyệt Hạ cười rất chuyên nghiệp đi đến trước mặt Mai Minh Châu nói: "Vị cô nương này xin hỏi muốn mua gì ạ?"

Mai Minh Châu không trả lời, mắt vẫn nhìn trừng trừng, vẫn không thể tin được quạ đen cũng có thể biến phượng hoàng, nàng không phải gả cho tên ăn mày Tống gia sao, sao bây giờ có vẻ phú quý như vậy? Nhìn bộ dáng nàng dặn dò đám nữ nhân viên, chẳng lẽ nàng làm quản sự chỗ này?

"Tiểu Ngọc, tiệm này là của nhà ngươi?"

"Đây... Đây là tiệm Thích đại phu và lão gia nhà ta mở, ta chỉ là tới xem mà thôi."

Tiểu Ngọc bây giờ đã học được phải biết thân biết phận, cũng không thể đi đâu cũng nói mình là phụ nữ mà ra ngoài làm việc.

Mai Minh Châu kỳ thật đã sớm chú ý tới thư sinh anh tuấn trong tiệm này, nhưng nàng ta là một cô nương, cũng không thể cứ nhìn chằm chằm nam nhân được. Tiểu Ngọc nói "Lão gia nhà ta", chính là..."Chính là cái người Tống... Tống gia mở?"

https://thuviensach.vn

"Đúng." Tiểu Ngọc không muốn nhiều lời, ngăn đề tài nói: "Mai tiểu thư, khó được ngươi tới một chuyến, để ta cho người giới thiệu cho ngươi một chút son phấn trong tiệm nhé?"

Mai Minh Châu lại trả lời: "Thì ra họ Tống phát đạt, trách không được... Hừ... Hinh Nhi, chúng ta đi!"

Mai Minh Châu trừng mắt nhìn Tiểu Ngọc liếc mắt một cái, xoay người đi, Hinh Nhi cuống quít đi theo.

Hinh Nhi vẫn không ngừng quay đầu nhìn Tiểu Ngọc trong Mĩ Ngọc phường, nở nụ cười thật tươi.

"Thiếu gia họ Tống không bệnh chết, còn phát tài, Tiểu Ngọc tỷ tỷ bây giờ thoạt nhìn cũng khá! Thật mừng thay cho nàng..."

Hinh Nhi đơn thuần trong lòng rất vui mừng, lại không biết tiểu thư của cô lại tức giận đến đỏ mặt.

Mai Minh Châu ngồi trên kiệu, cầm khăn tay không ngừng xoắn."Nàng cũng chỉ là một nha đầu thấp kém, dựa vào cái gì được người ta gọi là phu nhân?"

Một đường ngồi trong kiệu, Mai Minh Châu giận cả một đường. Hôm nay bị kích động chạy đến trong thành mua son, son không mua được, lại tức giận tới no. Mai Minh Châu chỉ được vẻ ngoài xinh đẹp, lòng dạ lại hẹp hòi, thấy nha đầu trước kia bị mình đánh chửi bây giờ biến thành phu nhân giàu sang, khỏi nói khó chịu bao nhiêu. Hôn nhân đại sự của mình còn chưa có tin tức gì đâu!

Thẳng đến khi trở về Mai phủ ở ngoài thành, Mai Minh Châu mới dần bình tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

Cho dù họ Tống không bệnh chết, làm chưởng quầy của cửa hàng lớn thì sao, cũng chỉ là một tên thương nhân thôi, so đo làm chi?

Phụ thân đã đồng ý với mình, đợi đến kỳ thi mùa xuân chấm dứt, dán thông báo trúng tiến sĩ, sẽ chọn cho mình một trượng phu vừa có công danh lại vừa anh tuấn, của hồi môn lớn, hơn nữa mình lại xinh đẹp, còn sợ không gả được nhà chồng tốt sao? Khi đó, mình chính là phu nhân nhà quan!

Phụ thân Mai Minh Châu rõ ràng là một thương nhân, nhưng nàng lại khinh thường thương nhân. Cũng khó trách nàng, sĩ nông công thương, kẻ sĩ có địa vị tôn quý cỡ nào, mà thương nhân ngay cả nông dân làm ruộng và đám thợ kéo công tượng cũng không bằng.

Ví dụ điển hình nhất chính là Đào Chu công Phạm Lãi trong truyền thuyết. Ông giúp Câu Tiễn diệt Ngô, công lao thật lớn, sau đó lại từ quan làm kinh thương, nên bị sử quan xóa tên.

Tuy nói Đại Tống buôn bán phát đạt, xã hội trọng nông khinh thương cũng không còn gay gắt quá, nhưng cho dù thương nhân giàu có bao nhiêu thì địa vị xã hội cũng không được nâng cao hơn.

Đây cũng là nguyên nhân Tiểu Ngọc do dự muốn lui ra sau bức màn, một thê tử làm buôn bán sẽ bôi đen hình tượng của Tống Tiềm. Trước kia hắn chỉ là một thư sinh vô danh tiểu tốt, ai chỉ trỏ gì cũng được, chỉ khi nào bước vào con đường làm quan, thì phải lo lắng nhiều hơn.

Mai Minh Châu rời khỏi Mĩ Ngọc phường, sắc mặt Tiểu Ngọc chợt u ám.

Thích Thăng yên lặng một bên nhìn Mai Minh Châu đến rồi lại đi, hắn nhìn ra được, Tiểu Ngọc cùng hai chủ tớ này có chuyện không thể mở lời, mà việc này thậm chí có liên quan tới Tống Tiềm. Đến tột cùng là bí mật gì? Chẳng lẽ... Có liên quan đến việc vợ chồng bọn họ không cùng phòng?

https://thuviensach.vn

Tim Thích Thăng bất chợt đập mạnh.

"Tống gia nương tử, sắc mặt nàng không tốt, muốn ta kê đơn thuốc không?" Thích Thăng quay đầu phát hiện sắc mặt Tiểu Ngọc kì lạ, vội hỏi.

"Không có việc gì..." Tiểu Ngọc miễn cưỡng nở nụ cười, so với khóc còn khó coi hơn.

Nên đến, thì sẽ đến.

Tuy nói năm đó là Mai gia ép mình lên kiệu hoa, nhưng nhìn thái độ vừa rồi của Mai Minh Châu, Tiểu Ngọc mẫn cảm ý thức được, đây là một quả bom hẹn giờ, không biết khi nào sẽ phát nổ.

Mà bây giờ, là thời khắc mấu chốt Tống Tiềm tham dự kỳ thi mùa xuân, chuyện này có thể ảnh hưởng tới tiền đồ của hắn hay không?

"Không được, sắc mặt bây giờ của nàng thật quá kém, nhất định phải nghỉ ngơi tốt! Nguyệt Hạ, đưa phu nhân của các ngươi vào trong đi."

Tiểu Ngọc biết Thích Thăng sẽ không nói đùa, bây giờ quả thực mình cần nghỉ ngơi.

Nàng hơi hơi thở dài một tiếng, tay đỡ trán đi vào nhà.

Không đợi nàng bước vào cửa nhà, chợt nghe bên ngoài lại có người đến hỏi: "Chủ nhân của Mĩ Ngọc phường có đây không?"

Giọng nói kia uyển chuyển, không nam không nữ, nghe rất quái dị.

"Có. Ai vậy?"

Tiểu Ngọc cố gắng chống đỡ quay trở về.

https://thuviensach.vn

Người tới là hai thanh niên nam tử gầy yếu, mặc áo trắng bình thường, mặt trắng bệch, Tiểu Ngọc còn chưa kịp phản ứng, Thích Thăng lại nhìn ra, hai người này rõ ràng là thái giám!

Thái giám mua son? Thật là chuyện bây giờ mới thấy!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: Tâm Sự Trong Lòng

Tiểu Ngọc lúc này cũng nhìn ra hai nam nhân này không giống với nam tử bình thường, làm gì có nam nhân nào nói chuyện còn dùng tay chỉ kiểu đó? Cũng quá... nhỏ nhắn rồi?

Nàng nhìn Thích Thăng, Thích Thăng dùng ánh mắt trả lời nghi vấn của nàng.

Không thể nào, thật sự giống như nàng nghĩ, là thái giám?

Hai thái giám kia có thái độ rất tự nhiên, không để ý ánh mắt người khác nhìn mình. Bọn họ nói rõ mình là người trong cung ra ngoài mua đồ. Sau khi vương thất dời về phía nam, chi phí hoàng thất cũng giảm mạnh, lúc đầu thậm chí trong cung có rất nhiều quạ đen. Triệu Cấu vội vàng chạy ngược chạy xuôi trốn tránh, làm gì có thời gian sửa chữa cung điện? Ông còn chạy ra biển tránh né vài năm nữa!

Hoàng thất ngày nay tất nhiên không giống xưa, cống phẩm tăng nhiều, nhưng cũng có rất nhiều thứ không chú ý tới, ngay cả những đồ dùng hằng ngày của hậu cung cũng là ra bên ngoài mua. Hai thái giám này chính là người ra ngoài chọn mua đồ.

Hai người mở miệng nói mua mười bình Oánh Bạch sương và mấy chục hộp son phấn các loại, chỉ là "Đào hoa ân" mua hai mươi hộp. Mối làm ăn lớn nha!

Bình thường nếu có mối lớn như vậy tới cửa, Tiểu Ngọc nhất định mừng như điên. Nhưng hôm nay nàng tâm sự ngổn ngang, tinh thần không tốt,

https://thuviensach.vn

đành phải bảo Thủy Thanh Vân tiếp đón khách hàng, nàng lẳng lặng đứng đó suy nghĩ chuyện của mình, cũng không nghĩ tại sao những người trong cung lại tới mua hàng của mình.

Nhưng người thái giám trẻ tuổi mở miệng nói: "Tiểu nương tử à, son phấn của ngươi ở trong cung chúng ta danh tiếng không nhỏ đâu, lần này chúng ta ra ngoài mua đồ, rất nhiều tỷ tỷ đều dặn chúng ta mua đồ ở nhà ngươi đó. Ngươi xem chúng ta vất vả một chuyến..."

Tiểu Ngọc ngầm hiểu, cười nói: "Thanh Vân, tặng hai vị đại nhân hai túi điểm tâm, người ta đến đây cũng không dễ dàng."

Thủy Thanh Vân tất nhiên biết tâm tư của bà chủ. Cô đã sớm luyện được một trái tim thất khiếu linh lung rồi, lúc gói hàng cho khách, còn đưa kèm một túi vải đỏ.

"Đây là túi điểm tâm, một chút thành ý thôi!" Tiểu Ngọc bảo người đưa hàng lên xe ngựa của hai thái giám đang dừng bên ngoài Mĩ Ngọc phường.

Hai người rất vừa lòng, lại dùng giọng nói tinh tế kia cười khanh khách nói: "Có 'Tâm' là tốt rồi! Bà chủ có lòng thành như vậy, xem ra cơ hội hợp tác sau này của chúng ta còn rất nhiều."

Tiểu Ngọc trò chuyện với khách hàng, tinh thần cũng tốt hơn một chút, nhớ tới vừa rồi bọn họ nói son phấn của nàng "Ở trong cung tiếng tăm không nhỏ", rất nghi hoặc, cười hỏi: "Hai vị đại nhân không biết từ đâu lại biết tới sản phẩm nhà chúng tôi?"

Vẫn là vị thái giám trẻ nói: "Ai ya, còn không phải Y phu nhân! Bà ấy mấy ngày nay dùng son phấn của nhà ngươi, những tiểu cô nương trong cung nhìn đã hâm mộ, rất nhiều người muốn chúng ta mua vào. Không nói nữa, chúng ta còn phải đi nơi khác mua đồ!"

Y phu nhân?

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc không thể ngờ rằng mình vô tình trồng liễu liễu thành rừng. Vốn tặng quà cho Y phu nhân là muốn tranh thủ hảo cảm của bà, cho Mỹ Vị cư một vài chỉ điểm, kết quả ngược lại giúp cho mối làm ăn ở Mĩ Ngọc phường. Nếu có buôn bán lâu dài với hoàng cung... Vậy cũng không cần lo tới nguồn tiêu thụ nữa!

Thích Thăng vừa rồi không nói tiếng nào, bây giờ mới nhắc nhở nàng: "Nàng đừng vội vàng rồi quên nghỉ ngơi! Nhanh vào đi thôi, Thiên Thành đang thi, đừng làm cho hắn lo lắng!"

Lúc nói lời này, miệng Thích Thăng cảm thấy rất chua sót.

Tiểu Ngọc lại bắt đầu lo trái nghĩ phải, vừa nghĩ không biết Mai gia có gây phiền toái cho nàng, rồi lại lo mình tiếp tục buôn bán sẽ gây bất lợi cho Tống Tiềm, càng nghĩ đầu càng đau. Nàng hét to một tiếng, vùi đầu vào chăn, làm một con đà điểu, muốn trốn tránh mọi chuyện...

Tiểu Ngọc cứ như vậy nằm trên giường, bất tri bất giác ngủ mất. Trong mộng giống như lại nhớ tới thời đại kia của nàng. Nàng đứng trên bục giảng giảng bài, nhưng khi nhìn về phía chỗ ngồi bên dưới, thế nhưng không có ai cả.

Phòng học trống trơn, chỉ có một mình nàng.

Lúc Tiểu Ngọc bừng tỉnh toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Nàng lau mồ hôi trên trán, tự giễu nở nụ cười.

"Ta là người đã từng chết một lần, sợ gì nữa?"

Nàng hít một hơi thật sâu một hơi, dùng sức vuốt mặt mình, lại đánh cho hai gò má đỏ lên. Toàn thân giống như lại tràn trề sức lực, nàng nắm chặt tay âm thầm nói: "Tiểu Ngọc, không cần sợ gì cả!"

https://thuviensach.vn

Lúc Tiểu Ngọc tự động viên bản thân, Tống Tiềm và Thì Quý Phong, còn có vô số sĩ tử đang ở trường thi chiến đấu hăng hái.

Kỳ thi mùa xuân ba năm một lần, thi tiến sĩ, minh kinh, cửu kinh, ngũ kinh, tam lễ, tam truyền, tam sử, học cứu, khai nguyên lễ,.... (nhiều quá, chắc là tên sách đó mọi người)

Thi tiến sĩ lại chia thành kinh nghĩa tiến sĩ và thi phú tiến sĩ, Tống Tiềm và Thì Quý Phong, Cố Ái Sinh đều đang thi kinh nghĩa tiến sĩ. Kinh nghĩa tiến sĩ thi giải, thi tỉnh cả ba vòng đều là kinh nghĩa, luận, sách; Thi phú tiến sĩ thi giải, thi tỉnh cả ba vòng đều là thi phú, luận, sách. Mà thi đình vẫn thống nhất là sách.

Lúc Tống Tiềm vừa ngồi ở trường thi, cảm khái ngàn vạn.

Hắn nhớ tới tổ phụ dạy hắn bi bô tập nói, phụ thân dạy hắn cầm bút. Nhớ tới những thiết tha kỳ vọng của phụ thân, nhớ tới bọn thủy tặc hại cả gia đình, nhớ tới hắn một đường ăn xin hồi hương, bị đám trẻ chăn trâu ném đá lên người, cười mắng hắn: "Đồ ăn mày, nha, ăn mày thối..."

Bây giờ nhớ tới đến, thoáng như kiếp trước.

Hắn có thể ngồi ở trường thi Lễ bộ tham gia thi, không chỉ dựa vào cố gắng của bản thân, càng nhiều là bởi vì Tiểu Ngọc ---

Bởi vì nàng có thể chữa trị, hắn mới hết bệnh.

Bởi vì nàng buôn bán, hắn mới có thể áo cơm không lo, chuyên tâm việc học.

Bởi vì nàng vẫn đứng phía sau yên lặng ủng hộ, hắn mới có cơ hội ngồi ở trường thi!

https://thuviensach.vn

Thì Quý Phong cầm bài thi xong thì múa bút thành văn, bỗng nhiên liếc mắt thấy Tống Tiềm cách đó không xa đang ngơ ngác nhìn đề bài không nhúc nhích.

Thiên Thành làm sao vậy? Chẳng lẽ luống cuống?

Thì Quý Phong cũng dừng bút, có chút lo lắng nhìn Tống Tiềm.

Đột nhiên, Tống Tiềm cầm lấy bút, viết nhanh như bay.

Trong ngực hắn có muốn vàng cảm khái muốn phá ngực mà ra, này quốc, này gia, hắn muốn nói thật sự rất nhiều. Sở học cả đời đều ngưng kết ở một khắc này và được viết lên giấy...

Ngày Tống Tiềm về nhà, vừa đi đến đầu ngõ Mĩ Ngọc phường, liền thấy Tiểu Ngọc đang chờ hắn.

"Sao lại chạy ra ngoài? Bên ngoài gió lớn."

Tống Tiềm dịu dàng nói, ôm bả vai của nàng đi vào nha.

Tiểu Ngọc được Tống Tiềm ôm vẫn không lên tiếng, Tống Tiềm hỏi: "Sao ta mới đi vài ngày, nàng lại gầy đi nhiều vậy?"

Tiểu Ngọc thản nhiên cười nói: "Không phải đâu, là tại mặc ít nên nhìn tiều tụy thôi."

Nàng sẽ không hỏi Tống Tiềm "Thi như thế nào", không có một thí sinh nào lại muốn người nhà hỏi vậy. Nếu mà thi rớt ... Thì lại có cái gì không tốt? (đúng vậy, bị hỏi xong là không biết phải trả lời sao luôn, xuống tinh thần lắm)

Thí sinh Tống Tiềm này so với Tiểu Ngọc thì có tinh thần hơn, thanh thần khí sảng. Hắn sớm đã không để ý thắng bại, nếu đã đắc tội quyền quý, cơ hội đậu tiến sĩ đã thấp lắm rồi, sao không nhân đó viết ra toàn bộ suy

https://thuviensach.vn

nghĩ của mình? Dứt bỏ trói buộc, Tống Tiềm mấy ngày nay ngược lại viết vô cùng thuận tay, không có chút cản trở nào.

Hai tháng sau, có kết quả thi tỉnh.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Thắp Hương Bái Phật

Tống Tiềm cảm thấy Tiểu Ngọc thật sự rất kỳ quái.

Từ sau khi hắn đi thi trở về, trước kia mỗi ngày Tiểu Ngọc đều chạy ra ngoài bây giờ lại rất ít ra cửa, mỗi ngày đều ở nhà với hắn, hắn bảo gì làm nấy, hỏi nàng làm sao cũng không nói.

Còn có Mĩ Ngọc phường và Mĩ Vị cư làm ăn tốt, cũng chỉ ở nhà xem sổ sách mà thôi, không đến cửa hàng coi sóc. Nếu có chuyện quan trọng cần giải quyết, nàng bảo người mời La chưởng quầy, Phương chưởng quầy tới nhà bàn bạc.

Hơn nữa Tống Tiềm còn nghe Tiểu Ngọc mơ hồ nhắc tới, nói muốn từ từ chuyển giao công việc trong tay, nàng chỉ để ý tổng quát là được rồi, những chuyện nhỏ thì để người bên dưới phụ trách, nàng sẽ ở nhà cùng hắn.

Tiểu Ngọc thậm chí còn nói với hắn: “Thiên Thành, chúng ta sinh một đứa con được không?”

Câu nói chấn động này phát ra từ miệng Tiểu Ngọc, Tống Tiềm vốn nên vui sướng mới phải, nhưng bây giờ hắn chỉ cảm thấy thật quái lạ.

Tiểu Ngọc không phải là bị thứ gì không sạch sẽ ám rồi chứ?

Cho nên sáng sớm hôm nay, Tống Tiềm kéo Tiểu Ngọc tới miếu thắp hương. Đương nhiên, hắn sẽ không nói là muốn trừ tà cho nàng, mà nói: “Nếu đã thi xong, không đi cầu xin Phật tổ, cũng không thích hợp lắm.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc đang có trăm mối ngổn ngang, nghĩ rằng -- cũng tốt, đi bái Phật cầu cho cái tâm bình an đi. Trước lúc xuyên qua Tiểu Ngọc là một người vô thần, nhưng sau khi xuyên qua thì quan niệm của nàng đã hoàn toàn thay đổi, thì ra thật sự ngẩng đầu ba thước có thần linh!

Hai người bọn họ mang theo Huệ nương và Ngưu Bưu, Trần Phú đến Linh Ẩn tự dâng hương.

Người Tống tín Phật, ở Lâm An có nhiều chùa miếu, phần lớn phong cảnh tuyệt đẹp, thanh u nghiêm trang. Có câu: Thiên hạ danh sơn tăng chiếm nhiều, chính là nói về cảnh đẹp nơi chùa miếu.

Tiểu Ngọc nhớ đại thi nhân Dương Vạn Lí liền từng viết xuống bài thơ: “Gia gia thế hạ tự thanh tuyền, tự tự vân biên chiếm bích sơn. Cưỡi ngựa Lai Tạp tâm vừa tỉnh, càng giáo hơn xa giai trung gian.” Người Tống để lại vô số bài thơ ca ngợi thắng cảnh chùa miếu, có thể thấy được chùa miếu rất hay được du khách viếng thăm. May mà hôm nay bọn họ đi không nhằm ngày mùng một, mười lăm, nếu không đến Linh Ẩn tự, tìm chỗ dừng kiệu cũng khó khăn.

Danh tiếng Linh Ẩn tự, Tiểu Ngọc tất nhiên đã từng nghe, những tháp cổ ở đó dù là thời đại nào thì đều là danh thắng. Hôm nay trời đẹp, vạn vật sinh sôi nẩy nở, ra ngoài ngắm cảnh cũng có ý vị.

Tiểu Ngọc phát hiện trước kia mình lo lắng việc làm ăn, ngược lại đã quăng bỏ thú vui cuộc sống qua một bên. Rời thành đi đến vùng ngoại ô, càng đi phong cảnh càng mê người, non xanh nước biếc, hoa thơm cỏ lạ, còn chưa nhìn thấy chùa miếu, cũng đã cảm nhận được sự thanh tịnh thiện ý ở đây.

Tống Tiềm nhìn sắc mặt Tiểu Ngọc dần dần rạng rỡ, cảm thấy mình đã đưa ra quyết định này. Mang nàng ra ngoài giải sầu là đúng rồi.

https://thuviensach.vn

Để gia nhân ở ngoài đình chờ, hai người đi vào chùa, nhìn thấy cũng có lác đác tốp năm tốp ba du khách đi ngắm cảnh.

Tống Tiềm biết Tiểu Ngọc chưa từng tới Linh Ẩn tự, tỉ mỉ chỉ cho nàng xem: “Đó là Thiên Vương điện, đó là Đại Hùng bảo điện, đó là Dược sư điện..... Chúng ta đi vào thắp hương nha?”

Tiểu Ngọc dịu ngoan đi theo phía sau Tống Tiềm vào Đại Hùng bảo điện, bên trong sớm đã có vài người đang lễ phật. Thấy bọn họ tiến vào, còn có hai nữ hầu đi tới nói: “Tiểu thư nhà tôi còn đang xin xăm, hai vị đợi một lúc được không?”

Tiểu Ngọc cũng không tức giận, nàng mỉm cười nói với Tống Tiềm: “Ta tới đình viện phía trước dạo, nhìn xem phong cảnh bên ngoài.”

Nàng thấy trong chùa có nhiều cổ thụ cao vút, giống như mỗi cây đều có hơi thở linh thiêng, có một loại ma lực vô hình. Tống Tiềm cũng không ngăn nàng, để nàng tự đi ra ngoài. Hắn đứng trong điện nhìn hai mươi vị tiên, bỗng nhiên nhìn thấy tiểu thư đang xin xăm kia chậm rãi đứng lên.

Nàng kia cách hắn không gần, không thấy rõ tướng mạo, chỉ cảm thấy thân hình thon thả, tuổi hẳn là không lớn. Nàng ta nhờ một lão tăng phía sau giải xăm, còn gia nhân bên người thì đang quyên tiền dầu vừng.

Tống Tiềm không để ý, lại tiếp tục hướng ánh mắt lên tượng Phật.

Mẫu thân của hắn hay đi lễ Phật, mỗi tháng đến mùng một mười lăm đều đến miếu thắp hương, còn những năm mất mùa thường nấu cháo đưa đến chùa miếu giúp đỡ nạn dân. Tống Tiềm nhìn Quan Âm hiền hòa, giống như lại được nhìn thấy bóng dáng mẫu thân.

Hắn nghe tiếng tay áo phiêu động, biết tiểu thư kia cuối cùng cũng muốn rời khỏi. Quay người lại đang muốn gọi Tiểu Ngọc lại đây, ai biết mới đi

https://thuviensach.vn

hai bước đã dẫm vào váy của một nữ hầu, người phụ nữ kia không biết bị dẫm vào váy, khẽ kêu một tiếng rồi té ngã, còn đụng vào một người khác.

Tống Tiềm xấu hổ cực kỳ, chuyện này thật là thất lễ, hắn cúi đầu thật thấp xin lỗi: “Đại nương, thật là có lỗi.”

Vài gia nô đỡ nữ hầu kia dậy, có một tráng hán bước tới trước mặt Tống Tiềm nói: “Thư sinh lớn mật, va chạm phương giá tiểu thư nhà ta!”

Tống Tiềm bị người này quát nạt, suýt nữa muốn phản kích vài câu. Nhưng nghĩ lại là mình không cẩn thận, đành phải thở dài xin lỗi, cũng không cãi lại.

“Nhiên thúc, thôi.”

Tiểu thư kia rốt cục mở miệng.

Tống Tiềm đứng thẳng người nhìn về phía nàng, vị tiểu thư này không thể nói đẹp hay không, mày liễu thanh thanh, xương gò má nhô cao, một đôi mắt phượng hẹp dài cũng đang đánh giá hắn.

Tống Tiềm lại vái chào, nói: “Vị tiểu thư này, tiểu sinh Tống Tiềm, vô tình va chạm gia nhân quý phủ, xin thứ lỗi.”

“Đi thôi.” Tiểu thư kia chỉ hơi gật đầu, căn bản không để Tống Tiềm vào mắt, bảo mọi người cùng đi ra ngoài. Qua một hồi lâu, Tiểu Ngọc mới trở về, nhìn vẻ mặt Tống Tiềm có chút kì lạ, vội hỏi chuyện gì. Tống Tiềm đơn giản nói vài câu về chuyện vừa rồi, Tiểu Ngọc cũng không để trong lòng.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ---------

Bên ngoài Linh Ẩn tự, một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm rãi rời đi.

“Tiểu thư, thư sinh vừa rồi thật là vô lễ! Sao người lại dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, phải dạy bảo hắn một chút mới phải.” Nữ hầu bị đạp váy

https://thuviensach.vn

chính là nhũ mẫu (vú nuôi) của tiểu thư này, Tống Tiềm hại mụ xấu mặt trước mọi người, trong lòng mụ ghi hận.

Tiểu thư kia tựa vào cửa sổ, cũng không để ý tới lời nhũ mẫu nói. Nhũ mẫu biết nàng quen im lặng, cũng chỉ lải nhải vài câu, không trông cậy vào tiểu thư có phản ứng gì.

Ai ngờ mụ lải nhải một hồi, tiểu thư kia không giận, chỉ cười, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Ngươi nói hắn vô lễ? Ta cảm thấy..... Hiếm thấy nam tử ổn trọng như vậy đó.”

Nhũ mẫu khó hiểu nhìn về phía tiểu thư, thư sinh kia ổn trọng chỗ nào? Hắn còn đạp mình một cước, ổn trọng cái gì chứ!

“Đúng rồi, tiểu thư người vừa nói trên xăm kia ‘Hoa khai tham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi’ là nói cái gì nha? Lão hòa thượng kia nói mơ hồ, không rõ ràng. Có phải nhân duyên của người đến rồi không?”

--- ------ -----Làm phiền chút xíu---- ------ -----

Bài thơ: Kim lũ y của Đỗ Thu Nương

Khuyến quân mạc tích kim lũ y

Khuyến quân tích thủ thiếu niên khi

Hoa khai tham chiếc trực tu chiếc

Mạc đãi vô hoa không chiếc chi.

Dịch thơ:

Áo kim tuyến

https://thuviensach.vn

Chiếc áo thêu vàng anh chớ tiếc

Khuyên anh nên tiếc tuổi xuân xanh

Hoa vừa lúc bẻ thì ta bẻ

Chớ để hoa rơi chỉ bẻ cành.

Có một dạo ngày nào bạn cũng ngâm nga bài này.

--- ---------Mời các bạn đọc tiếp---- ------ -----

Tiểu thư xì một tiếng khinh miệt, nói: “Nhũ mẫu, ngươi càng già càng hồ đồ, một cô gái như ta làm sao lại hỏi loại chuyện này, ta là hỏi tiền đồ của phụ thân.....”

Nhũ mẫu trừng mắt nói: “Tiền đồ của lão gia? Tiền đồ của lão gia còn cần xin xăm sao, ai chẳng biết lão gia nhà chúng ta là quan lớn, biết bao người muốn nhờ vả ngài còn chẳng được đâu.”

Tiểu thư nghiêm mặt nói: “Bà vú, lời này đừng vội nói bậy, để bên ngoài nghe được, người ta không biết, còn tưởng rằng cha ta thực sự kiêu ngạo như thế.”

Nét mặt già nua của nhũ mẫu đỏ lên, không dám phản bác. Có điều mụ đã quen dong dài, một lát sau còn nói: “Lão gia những ngày này đều ở Lễ bộ không về, cũng không đưa tin gì về, phu nhân đều sốt ruột. Phu nhân nói, muốn lão gia chọn một trong số các tiến sĩ tuổi trẻ đầy hứa hẹn làm mai cho tiểu thư đó!”

Tiểu thư quay qua liếc mắt nhìn nhũ mẫu, im lặng không nói. Lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh, khóe miệng lại hiện lên ý cười tự nhiên.

Người này, gọi là Tống Tiềm đúng không?

https://thuviensach.vn

--- ------ ------ ------ -------

Thì phủ

Lão quản gia gõ cửa thư phòng của Thì Quý Phong, Thì Quý Phong cầm hai bình sứ trong tay phủ vải đỏ lên, đáp: “Vào đi.”

“Thiếu gia, lão gia có thư.”

Thì Quý Phong nhận thư của phụ thân, mở ra vừa thấy, bên trong chỉ là vài câu dặn dò hằng ngày, muốn hắn nên cố gắng hết sức, lại bảo hắn nếu đậu tiến sĩ, thì viết thư báo tin cho ông.

Sau khi mẫu thân của Thì Quý Phong qua đời, phụ thân vẫn không tái giá, vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi dưỡng hắn, hai cha con tình cảm sâu đậm.

Nhưng chỉ sợ mình sẽ phụ sự kì vọng của phụ thân rồi?

Thì Quý Phong đối với chuyện triều đình, tất nhiên hiểu rõ hơn Tống Tiềm. Tống Tiềm cho rằng đắc tội Ân Bình vương gia Triệu Bá Cửu thì hết hi vọng đậu tiến sĩ, nhưng Thì Quý Phong biết, thi tỉnh là Lễ bộ Thị Lang chủ trì, tôn thất không can thiệp được. Lúc Triệu Bá Cửu có thể nhúng tay vào, là kì thi đình sau khi đậu tiến sĩ – đây là trường hợp nếu thật sự bọn họ có thể đậu tiến sĩ.

Hôm nay là ngày yết bảng, Thì Quý Phong cũng không khẩn trương, chỉ bảo gia nhân đi xem. Đây là lần đầu tiên hắn tham gia thi tỉnh, nếu như không đậu tiến sĩ, cũng là điều bình thường.

Trong hai mươi mấy năm cuộc đời, hầu như hắn đều sống tại quân doanh. Phụ thân mời tiên sinh tới dạy hắn đọc sách, binh lính khắp doanh trại đều cười hắn: “Tiểu tú tài, tương lai nếu cậu đỗ trạng nguyên, cũng đừng quên các ca ca nha!”

https://thuviensach.vn

Ai cũng không tin hắn có thể đọc sách. Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột con thì biết đào hang, đây đã là quan niệm thâm căn cố đế trong lòng mỗi người, con của một tên đại quê mùa thì sao có thể trở thành thiên tài được?

Thì Quý Phong cất thư của phụ thân, hỏi lão quản gia: “Thì Lỗi về chưa?”

Thì Lỗi là gia nhân hắn phái đi xem bảng.

Lão quản gia cung kính nói: “Còn chưa về.”

Thì Quý Phong nhìn sắc trời, cũng sắp đến buổi trưa, muốn sai người dọn cơm, ai biết bên ngoài bỗng chốc ồn ào, vài tên gia nhân chạy vào.

Thì Quý Phong tuy còn trẻ, nhưng rất uy nghiêm, lập tức quát: “Chạy loạn cái gì!”

Ở giữa chạy ra một người trẻ tuổi, là Thì Lỗi, lớn tiếng cười nói: “Thiếu gia, đậu, thiếu gia, đậu!”

“Đậu?” Thì Quý Phong sắc mặt không thay đổi, như đây là kết quả trong dự kiến của hắn.“Đậu có gì ngạc nhiên. Dọn cơm trưa, đi xuống đi.”

“Không phải a, thiếu gia, không phải.....” Thì Lỗi phỏng chừng là vui mừng quá, liên tục xua tay.

Thì Quý Phong nhướng mày, nói: “Vừa nói đậu, lại nói không phải, rốt cuộc là đậu hay là không đậu! Nói chút chuyện nhỏ cũng không xong.”

Thì Lỗi gấp tới sắp cắn lưỡi, mới nói được một câu: “Thiếu gia ngài thi đậu tiến sĩ, hơn nữa là đứng đầu bảng!”

Thì Quý Phong ngây ngẩn cả người.

https://thuviensach.vn

Ngay cùng thời khắc đó, một tên gia đinh khác mang theo danh sách tiến sĩ mới chép tay chạy vào Mai phủ --

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Dự Cảm Về Điềm Xấu

"Lão gia, lão gia, đây chính là danh sách tiến sĩ của kì thi mùa xuân năm nay! Tôi đã chép cả ngày sinh lẫn quê quán của bọn họ, ha ha --" Tên gia định vô lại kia vuốt đầu, vô cùng đắc ý bản thân mình biết chữ, có thể viết chữ, lão gia gần đây rất coi trọng gã.

Mai lão gia cảm thấy mỹ mãn cầm lấy danh sách, xem mấy lần, đột nhiên ánh mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ --

Tống Tiềm?

Lão nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, kêu to: "Phu nhân, phu nhân!"

Mai phu nhân so với heo còn mập hơn đang ngồi vững như thái sơn ở sảnh trong ăn mứt hoa quả, nghe thấy trượng phu gọi mình, không kiên nhẫn đáp: "Chuyện gì? Gấp gáp quá như vậy!"

"Cái kia, thứ trước kia Tống gia đưa, hôn thư? Hôn thư còn hay không?"

Mai phu nhân trợn trắng mắt: "Thứ đó ai mà biết? Giữ làm gì – ông lại muốn làm gì vậy?"

"Đừng hỏi, nhanh đi tìm, nhanh đi tìm!" Mai lão gia rất là nóng vội, Mai phu nhân thấy vẻ mặt của lão nghiêm túc, đành phải hoạt động thân thể béo tốt đi vào phòng ngủ tìm kiếm.

"Tìm được không?"

https://thuviensach.vn

Mai lão gia đi vòng vòng, Mai phu nhân đang tìm trong một đống lớn thiệp mời, thư, giấy tờ linh tinh, tìm nửa ngày cũng tìm không ra.

Mai lão gia gấp đổ mồ hôi: "Bà để chỗ nào rồi?"

"Ôi, chuyện xa lắc xa lơ, đồ của Tống gia chết tiệt đưa tới, làm sao tôi nhớ rõ – ông muốn tìm làm gì? A!"

Mai phu nhân rốt cục cũng tìm được một tờ giấy lụa đỏ trong đống giấy tờ cũ nát, Mai lão gia cố phủi phủi tro bụi trên đó, nhanh mở ra, cầm danh sách tiến sĩ trên tay so sánh, nhất thời mặt xám như tro tàn.

"Lão gia, ông làm sao vậy? A? Xảy ra chuyện gì rồi?"

Mai phu nhân có chút sợ hãi, không phải là Tống gia gặp chuyện không may liên lụy tới nữ nhi chứ?

"Thật là hắn, thật là hắn --" Mai lão gia thì thào tự nói: "Sao hắn có thể thi đậu? Sao có khả năng chứ?"

Mai phu nhân khó hiểu, hỏi lão: "Rốt cuộc chuyện gì a, đậu cái gì?"

Mai lão gia thở dài một tiếng, nói: "Tống gia kia, đậu tiến sĩ!"

Mai phu nhân hét lên một tiếng: "Cái gì -- sao! Không có khả năng! Không có khả năng a! Tên ăn mày Tống gia kia sao có thể đậu tiến sĩ?"

Lúc này cửa phòng ngủ của Mai phu nhân bang một tiếng bị người ta đẩy ra, Mai Minh Châu sắc mặt xám xịt đứng ở cửa, run giọng hỏi: "Phụ thân, mẫu thân, hai người nói – là sự thật?"

--

Tin Tống Tiềm thi đậu làm cho Tống gia từ trên xuống dưới đều vui mừng vạn phần, ngay cả Mục Duẫn Hà lão tiên sinh lâu nay không gặp đều

https://thuviensach.vn

đến đây. Lúc Tống Tiềm chuyển nhà có mời Mục Duẫn Hà tới một lần, còn mang Mục Duẫn Hà đến chỗ Thích Thăng bốc mấy thang thuốc. Uống thuốc của Thích Thăng, Mục Duẫn Hà cũng khỏe lên nhiều lắm, lúc này nghe nói thế chất đậu tiến sĩ, thúc giục gia nhân nhanh chóng đưa mình vào thành gặp Tống Tiềm.

Tống Tiềm gặp thế thúc đến, khom người đón chào, tự mình dìu Mục Duẫn Hà đến đại sảnh ngồi, lại bảo người gọi Tiểu Ngọc đến.

Mục Duẫn Hà kích động rơi nước mắt, lôi kéo tay Tống Tiềm nói: “Thiên Thành à --” Nhưng không nói nên lời. Tống Tiềm trước mắt ông, trên mặt đã sớm không còn vẻ bệnh tật, không khác nhiều so với thiếu niên như ngọc của hai năm trước, nhưng khi độ càng thêm bình tĩnh nội liễm.

Tống Tiềm thấy lão thế thúc quan tâm hắn như vậy, trong lòng vô cùng cảm kích.

Nếu không có vị thế thúc này, đợi không được Tiểu Ngọc xuất hiện, hắn đã sớm bị bệnh tật nghèo túng hóa thành nắm xương tàn. Lúc người người ghét bỏ hắn, Mục Duẫn Hà ra tay cứu giúp, chẳng những thay hắn mời thầy chuẩn bệnh, còn tự mình chủ hôn cho hắn. Dệt hoa trên gấm dễ, đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi mới khó, Mục Duẫn Hà là thật đúng là chi sĩ thanh cao!

Tiểu Ngọc nghe nói Mục Duẫn Hà đến, nhanh chóng thay xiêm y đi gặp khách. Mục Duẫn Hà thấy nàng vội tới hành lễ, ha ha cười nói: “Cháu dâu không cần đa lễ. Thiên Thành có thể có hôm nay, công của người vợ hiền như con không nhỏ đâu.”

Ông bỗng nhiên quay sang Tống Tiềm nói: “Thiên Thành, các con thành thân lâu như vậy, cũng nên có con rồi. Đợi đến sau khi thi đình, song hỷ lâm môn, chẳng phải may mắn sao?”

https://thuviensach.vn

Mục Duẫn Hà một câu nói làm hai người đỏ mặt. Tiểu Ngọc trộm ngắm Tống Tiềm liếc mắt một cái, chỉ thấy hắn đang cười nhìn nàng, lòng của nàng không khỏi đau xót.

Thiên Thành thi đậu, ai ai cũng biết. Người Mai gia đã biết chưa?

Bản thân nàng là một phu nhân gả thay, còn có thể làm bao lâu đây?

--

Hiệu trưởng Bạch Vân thư quán Phó Xuân Sơn tâm tình tốt lắm, bởi vì năm nay tiến sĩ đầu bảng chính là học trò của ông.

Mà Trúc Lâm thư quán ngày gần đây cũng là việc vui không ngừng, tuy nói đứng đầu bảng nhường cho người khác, nhưng học sinh tham gia thi tỉnh đều đậu tiến sĩ, Cố Ái Sinh, Tống Tiềm, Hình Quang đều nổi danh trên bảng.

Mà một chuyện vui khác, chính là con gái của hiệu trưởng Trúc Lâm thư quán Chu Gia Nhi rốt cục cũng có người tới cửa cầu hôn!

Chu Gia Nhi đã mười tám tuổi .

Rất nhiều người đều biết con gái nhỏ của Chu Minh Am tinh thông thi họa, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại là giai nhân xinh đẹp, đều nghĩ rằng người làm mai sẽ đạp sập cửa Chu gia.

Ai ngờ, cho tới bây giờ cũng không ai tới cửa cầu thân, việc này cũng quá kỳ quái. Chu Minh Am trong lòng thật sốt ruột!

Những năm này, nhà gái chủ động cầu hôn không phải không có, tỷ như người Tống lưu hành “Chọn rể trên bảng”. Mỗi lần thi tỉnh thi đình yết bảng, đám tiến sĩ trẻ tuổi chưa vợ đều bị nhà có tiền, có quyền tranh mua không còn, cho nên rất nhiều sĩ tử tự phụ vào tài văn chương cũng lưu hành

https://thuviensach.vn

kết hôn muộn, nếu có thành tích tốt, không lo tìm không được kiều thê có đồ cưới nhiều.

Nhưng Chu Minh Am là ai? Nhà đại Nho nổi danh thiên hạ, lãnh tụ giới sĩ lâm. Muốn ông chủ động đi cầu thân, sẽ cảm thấy thật mất mặt.

Chu Minh Am tuy là người tân tiến, nhưng chuyện hôn nhân đại sự cũng không thể thoát được lề lối xưa: “Con đã mười tám, hai năm nữa, đành phải làm vợ kế cho người ta --”

Chu Gia Nhi ngay lúc đó trả lời là: “Con sẽ xuống tóc, đến miếu làm ni cô, chẳng phải thanh tịnh sao!”

Chu Minh Am giận đến méo mặt.

Cuối cùng có người tới cửa cầu hôn, Chu Minh Am mừng rỡ gặp ai cũng cười, thẳng đến khi ông nhìn thấy bà mối nhà này mới thôi.

“Cái gì? Không phải đến hỏi vợ, thậm chí không phải muốn cưới làm vợ kế, mà là tiểu thiếp?”

Lúc nghe được tin này, phu nhân Môn thị của Chu Minh Am giống như bị sét đánh, nửa ngày không thể động đậy. Cố gắng bình tĩnh lại, nhịn không được rơi nước mắt: “Đều là tại lão già như ông! Từ nhỏ dạy nó học cái gì tứ thư ngũ kinh, không cho nó học thêu thùa nấu nướng, bây giờ tốt rồi, còn nói làm vợ kế! Làm vợ kế cũng không có tư cách!”

Chu Minh Am thở dài nói: “Không phải tôi chưa nói xong sao, bà sốt ruột cái gì.”

“Tôi có thể không sốt ruột sao? Con gái của tôi, không phải con gái của ông sao?” Môn thị bình thường đối với trượng phu vừa kính vừa yêu, lúc này tâm loạn, không khỏi buộc miệng mắng.

https://thuviensach.vn

Chu Minh Am nói: “Bà biết người tới cầu thân là ai không?”

“Tôi cần chi quan tâm hắn là ai, không gả con! Thiên Vương lão tử tới hỏi cưới đi nữa, làm thiếp chính là không được!” Thái độ của Môn thị vô cùng kiên quyết, bà thà rằng con gái đi làm ni cô, cũng không thể làm thiếp thất thấp kém. Thiếp thất địa vị thấp như nô tỳ, con gái nũng nịu của bà sao chịu được cực khổ như vậy?

Chu Minh Am nói: “Tới cầu thân, là người phủ Phổ An quận vương!”

“Gì?”

Môn thị trợn tròn mắt. Phổ An quận vương?

Trắc phi của Phổ An quận vương, không thể so sánh với thiếp thất nhà bình thường được, cũng có phong cáo mệnh. Nhưng tục ngữ đã nói, bước vào hầu môn sâu như biển, Vương phủ này cũng không phải nơi gì tốt?

“Nói là Phổ An quận vương thích Gia Nhi nhà chúng ta, muốn cưới nó làm trắc phi, sính lễ đã đưa tới rồi. Đây còn tính là cầu hôn sao? Tôi thấy rõ ràng là cướp cô dâu! Luôn luôn nghe nói Phổ An quận vương làm người chính trực, không thể tưởng được cũng là như vậy --” Chu Minh Am lại không ngừng thở dài, hôm nay còn thở dài nhiều hơn tháng trước nữa.

Lúc Chu Gia Nhi nghe tin, còn tưởng rằng mình nghe lầm .

Phổ An quận vương coi trọng nàng?

Mình gặp vị vương gia này khi nào?

Chu Gia Nhi một chút ấn tượng cũng không có.

Chu Minh Am vẻ mặt đau khổ nói: “Bà mối nhà kia còn chờ bên ngoài, muốn gặp con, con đi ra một lúc đi. Con gái à, con cũng đừng lo lắng, vi phụ sẽ nghĩ cách khuyên Phổ An quận vương từ bỏ ý nghĩ này.” Ông đã hạ

https://thuviensach.vn

quyết tâm, quyết không thể đem con gái đẩy vào hố lửa, dù khó khăn hơn cũng muốn Phổ An quận vương từ bỏ ý định này.

Chu Gia Nhi đầy bụng nghi hoặc theo phụ thân đến phòng khách, người đứng bên cạnh bà mối sao nhìn quen như vậy?

“A -- ngươi không phải vị kia, vị kia -- Tăng Mậu – Tăng công tử sao?” (anh ấy tên Tăng Mậu, mấy chương trước ta ghi là Tần Mậu, làm biếng sửa lại -_-)

Chu Gia Nhi nhớ ra.

Chu Minh Am không rõ, con gái biết người này?

Tăng Mậu chắp tay hành lễ với nàng: “Chu cô nương, đã lâu không gặp. Chủ tử nhà ta đưa cho người một phong thư.”

“Chủ tử nhà ngươi?”

Chu Gia Nhi nhớ lại chủ tử của Tăng Mậu, vị quý công tử rất có uy thế kia -- hay là, hắn chính là Phổ An quận vương?

Từng Mậu lấy bức thư ra, cung kính đưa cho Chu Gia Nhi xem qua.

Chu Gia Nhi mở ra, bên trong có tờ giấy, chỉ viết hai hàng câu thơ: “Nam nhi sao không có ngô câu, thu lại giang sơn năm chục châu!”

Đúng là hắn!

Tăng Mậu nói: “Vương gia nhà ta bảo ta đi cùng vị đại nương này tới nhà Chu cô nương cầu hôn.” Người như hắn chỉ nói một câu, ất là ất giáp là giáp, Chu Gia Nhi trên mặt thoáng chốc đỏ ửng, nói với phụ thân “Con cảm thấy không khỏe” Liền vội vàng chạy. Đâu có ai trực tiếp cầu hôn với cô nương nhà người ta? Mắc cỡ chết người!

https://thuviensach.vn

Chu Minh Am nhìn thấy trên mặt nữ nhi có rặng mây đỏ, nghĩ rằng chẳng lẽ nữ nhi thật sự có liên quan gì với Phổ An quận vương?

Thi tỉnh chính là bậc thang để thi đình, chỉ có khi thi đình là được hoàng đế tự mình lựa chọn, bọn họ mới chính thức có thân phận, có thể tiến vào con đường làm quan. Hoàng đế cùng chủ khảo với các quan viên, quyết định xếp hạng tiến sĩ của bọn họ, đều là tiến sĩ, nhưng vị trí sẽ rất khác biệt.

Tống Tiềm cũng không bởi vì thông qua thi tỉnh mà vui mừng, hắn vẫn mỗi đêm khêu đèn đọc sách, thẳng đến đêm khuya. Tiểu Ngọc mỗi ngày đều cùng hắn học, có khi cầm sổ sách tính toán, có khi mở ra một quyển thi từ ngơ ngác xem, cũng không lên tiếng, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Nàng có một dự cảm không rõ ràng, tựa như một cơn bão lớn đang tiến đến.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Chủ Động Xuất Kích

“Rầm rầm rầm!”

Tiếng đập cửa kịch liệt đánh vỡ màng đêm yên tĩnh. Ngay cả Tống Tiềm và Tiểu Ngọc trong nhà cũng đều nghe thấy tiếng ngoài cửa lớn, liếc nhau, đã trễ thế này còn ai tới bái phỏng? Chẳng lẽ là Thích Thăng?

Sớm đã có hộ viện tới mở cửa. Bây giờ ở Tống gia cũng có hơn mười người, vài nữ nhân viên cửa hàng đi theo Huệ nương ở phía tây sương, đông sương cho bốn hộ viện ở, đều thay phiên trực đêm. Tiểu Ngọc đang định chuyển nhà, nếu thi đình được ra làm quan, làm sao có thể ở trong nhà mở cửa hàng chứ, cũng quá không ra thể thống gì, sẽ bị đồng nghiệp chê cười.

Huệ nương tiến vào báo cáo, trên mặt mang vẻ kinh ngạc.

“Phu nhân, có vị tiểu ca nhi muốn gặp người.”

“Tiểu ca?” Tiểu Ngọc kinh ngạc không hiểu, nhưng vẫn đến sảnh ngoài gặp khách.

Nàng đi vào sảnh nhỏ, thấy một anh bạn nhỏ ngồi co ro trên ghế, tay chân cũng không biết nên để chỗ nào.

Cậu biết được Tiểu Ngọc chính là Tống phu nhân mình muốn tìm, nên đưa cho nàng một phong thơ: “Đây là một huynh đệ nhờ ta mang vào thành, Tống phu nhân người xem sẽ biết.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc càng thêm nghi hoặc, mở thư ra đọc, bên trên viết là: “Tiểu Ngọc tỷ, tin Tống thiếu gia thi đậu đã truyền đến Mai phủ, tiểu thư quăng ngã bình hoa, cẩn thận. Muội Hinh tự.”

Tiểu Ngọc nhớ rõ Hinh Nhi không biết chữ, sao có thể viết thư cho mình? Hơn nữa những chữ này tuy khó coi, nhưng nét bút rất có lực, không giống bút tích của nữ tử. Nàng hỏi anh bạn kia: “Thư này ai viết ?”

Anh bạn nhỏ kia nói: “Là huynh đệ trong tộc của ta, là thợ kéo ở nông thôn trong nhà Mai lão gia. Trước đây huynh ấy được đi học vài ngày, sau này nhà nghèo túng, không tiếp tục học nữa. Huynh ấy nói là một tiểu nha đầu thân thiết với huynh ấy ở Mai gia nhờ viết thư mang ra ngoài. Ta vừa vặn đi theo lão gia vào thành làm việc nên mang thư dùm. Ta -- ta phải đi rồi.”

Tiểu Ngọc nghe xong bảo Huệ nương mang một cái hồng bao đến, bạn nhỏ kia liên tục chối từ, Tiểu Ngọc cứng rắn nhét vào tay cậu cũng bị cậu đẩy trở về. Sau khi cậu đi, Tiểu Ngọc cũng không thiết cảm khái anh bạn trẻ làm việc tốt không cần báo đáp, cầm thư ngẩn người.

Hinh Nhi nói rõ ràng, Mai gia đã biết Tống Tiềm đậu tiến sĩ, hơn nữa Mai Minh Châu vô cùng tức giận.

Tiểu Ngọc không phải cô gái vô tri, nàng đương nhiên hiểu được Mai Minh Châu tức giận điều gì. Nữ nhân luôn cho mình là trung tâm như Mai Minh Châu, đương nhiên không thể chịu được người khác sống tốt hơn nàng ta. Phỏng chừng bây giờ Mai Minh Châu sớm đã quên là hai cha con bọn họ ép nàng lên kiệu hoa, mà đem nàng trở thành kẻ thù cướp đi hạnh phúc mất rồi.

Trên đời đúng là có người như thế, Tiểu Ngọc nghĩ, lo lắng của mình mấy ngày trước cũng không phải buồn lo vô cớ.

https://thuviensach.vn

Lúc Tống Tiềm đi ra thấy Tiểu Ngọc u sầu đầy mặt, hỏi: “Xảy ra chuyện gì ?”

Tiểu Ngọc do dự một chút, vẫn đem thư đưa cho Tống Tiềm.

“Thiên Thành, ta vẫn không nói cho chàng, Mai gia đại tiểu thư, nhìn thấy ta ở Mĩ Ngọc phường.”

Tống Tiềm sắc mặt cứng ngắt, hắn đối với người bảo tỳ nữ gả thay này không chút hảo cảm.“Chuyện khi nào?”

“Ngày chàng đi thi tỉnh.” Lời Tiểu Ngọc nói đã khải giải nghi hoặc mấy ngày nay của Tống Tiềm. Trách không được Tiểu Ngọc vẫn buồn bực không vui, tâm sự trùng trùng, thì ra --

Tống Tiềm một tay ôm lấy Tiểu Ngọc, an ủi nàng: “Tiểu Ngọc, chúng ta đã là phu thê bái thiên địa, cho dù Mai gia đến gây sự, nàng cũng vẫn là thê tử của ta. Ta cũng không tin bọn họ có thể gây ra sóng gió gì!”

Tiểu Ngọc thở dài nói: “Thiên Thành, ta không chỉ là lo lắng điều này -- ta sợ chuyện mình là nha đầu lan truyền ra, chàng -- thanh danh của chàng--”

Tống Tiềm giận dữ nói: “Nha đầu thì sao? Ta còn từng làm ăn mày kìa, nghe không thấy rùng mình sao? Nam tử hán đỉnh thân lập địa, ngại gì lời người đàm tiếu!”

Tống Tiềm vừa nói vậy, Tiểu Ngọc cũng nhớ lại chuyện hắn từng là ăn xin.

Nhưng Tiểu Ngọc hiểu, hai chuyện này không giống nhau. Tống Tiềm ăn xin chỉ là con cháu thế gia gặp khó khăn, dù nghèo hơn thì người đọc sách trước sau vẫn là người đọc sách. Hoàn toàn tương phản, nam nhân thành

https://thuviensach.vn

công sau khi trải qua đau khổ sẽ làm người ta khâm phục. Mà cho dù nàng giàu có hơn người, cũng không thể thay đổi xuất thân nha hoàn của mình.

Tại xã hội này, xuất thân là vô cùng quan trọng. Dù xinh đẹp như Tú Tâm bây giờ vẫn giữ mình trong sạch, nhưng nàng cũng chỉ có thể làm thiếp, không có tư cách làm vợ. Xuất thân nha hoàn có hơn ca cơ là bao, cho tới bây giờ đều là người giàu cưới người giàu, nô tài cưới nô tỳ. Nếu không phải Mai gia vội vã muốn thoát khỏi hôn sự với Tống gia tìm người thay gả, Tống Tiềm dù nghèo túng hơn cũng sẽ không cưới một nha hoàn.

Tiểu Ngọc nghĩ, chẳng lẽ chỉ có thể ở nhà chờ người Mai gia tìm tới cửa?

Bị động chờ đợi không phải tính cách của nàng, nàng nhìn Tống Tiềm: "Thiên Thành, chúng ta bây giờ nên giải quyết chuyện này thế nào cho phải?"

--

"Loảng xoảng!"

Mai Minh Châu đã ném vỡ cái đĩa thứ tư.

Bọn nha đầu trong viện chạy ngược chạy xuôi bẩm báo, gần đây trăm ngàn lần đừng đến khuê phòng của tiểu thư, tiểu thư còn đang tức giận!

Mai phu nhân bước qua mảnh vỡ chậu hoa đi vào phòng khuê nữ, vỗ ngực nói: "Nữ nhi ngoan, con muốn hù chết mẫu thân sao, đừng cứ ném vỡ đồ đạc có được hay không? Tự mình tức giận không tốt cho thân thể!"

Mai Minh Châu thấy mẫu thân tiến vào, cũng thôi không ném đồ nữa, xoay một cái ngã xuống giường khóc ấm ức.

https://thuviensach.vn

Mai phu nhân cũng không bình tĩnh : “Khóc khóc khóc, khóc cái gì mà khóc! Lúc trước là con nói mình không muốn gả, còn cởi đai lưng muốn treo cổ. Tên Tống gia đó đậu tiến sĩ có gì đặc biệt hơn người? Phụ thân con đã chép bản thông báo về, vẫn còn biết bao thiếu niên tuổi trẻ chưa lập gia đình? Cũng không tin không chọn được một người tốt hơn hắn!”

Mai Minh Châu khóc thút thít nói: “Ai nói con muốn gả cho hắn? Hắn cho dù đậu tiến sĩ, cũng là tên ăn mày cả người đầy mụn mủ, vừa thối vừa bẩn!”

Mai phu nhân vội hỏi: “Đúng vậy, người như vậy sao xứng với nữ nhi như hoa như ngọc của ta? Vậy con còn tức giận cái gì.”

“Con – con tức giận chính là con tiện nhân Tiểu Ngọc kia! Bây giờ ăn mặc như một phu nhân, bên người một đống nha hoàn vây quanh kêu nó là phu nhân, nó xứng sao? Nếu không phải con bố thí tên ăn mày đó cho nó, nó nhiều nhất cũng có thể gả cho một tên sai vặt! Bây giờ còn tỏ vẻ xa cách với con, bảo con ‘Mai tiểu thư’— nó đắc ý cái gì chứ!”

Mai phu nhân rốt cục cũng biết nữ nhi tức giận cái gì, không ngờ không phải hối hận việc từ hôn, mà là không thể chịu được nha hoàn bên người sống tốt hơn nàng. Mụ an ủi nữ nhi: “Tiểu tiện nhân kia có là gì, tiểu nhân đắc chí! Không phải nó dùng đồ cưới nhà chúng ta sao?”

“Đồ cưới? Đúng vậy!” Mai Minh Châu đứng dậy kêu la: “Bảo nó trả lại đồ cưới cho chúng ta!” Nàng ta đã quên, những đồ cưới này cũng không phải là Tiểu Ngọc mở miệng đòi, là bọn họ vì dụ dỗ Tiểu Ngọc thay gả mà đưa qua, hơn nữa đã tính sau này Tống Tiềm bệnh chết sẽ đem đồ cưới trở về.

“Nữ nhi ngoan, con điên ư! Con muốn làm người ta biết nhà chúng ta từ hôn sao?” Mai phu nhân không có đầu óc, chút đạo lí đó vẫn biết. “Nếu

https://thuviensach.vn

người ta nghe nói chúng ta từng từ hôn, còn có nhà quan lại nào muốn kết thân cùng chúng ta! Con cũng không suy nghĩ một chút!”

Mai Minh Châu không cam lòng lại khóc thút thít.

Tiểu Ngọc không nghĩ cứ ngồi chờ như vậy, nàng muốn chủ động xuất kích, giải quyết nguy cơ Mai Minh Châu này. Tống Tiềm tuy rằng đầy bụng tài hoa, cũng không phải người thích hợp để thương lượng chuyện này. Nếu đối phó nữ nhân, vẫn nên để nữ nhân ra tay!

Tiểu Ngọc tìm một ngày đẹp trời, đến Trúc Lâm thư quan tìm Gia Nhi.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: Âm Thầm Thành Hôn

Tiểu Ngọc cũng không biết chuyện Phổ An quận vương Triệu Bá Tông cầu hôn Chu Gia Nhi. Cho nên sau khi nàng đi vào Trúc Lâm thư quán, nhìn thấy bên trong đầy những rương hòm màu hồng, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Nàng âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ đám tiến sĩ thi đậu tặng quà cho Chu Minh Am? Vậy nhà mình cũng quá thất lễ, cũng chưa đưa quà tạ lễ cho Minh Am tiên sinh. Nên bảo người đưa chút dược liệu quý tới đây mới phải.

Từ lúc Thích Thăng buôn bán dược liệu, hắn thường đưa thuốc bổ tới Tống gia, Tiểu Ngọc thường nói nhiều vậy mình dùng không hết, Thích Thăng nói: “Ta đưa cho Thiên Thành, nàng ăn hay không liên quan gì ta?”

Tiểu Ngọc chán nản: “Ngươi đưa tổ yến cho Thiên Thành nhà ta ăn? Hắn cũng không phải làm sư vu trong kỹ viện, cần trắng đẹp quá làm gì!” Sư vu là nam kỹ.

Nhưng Tiểu Ngọc oán giận thì oán giận, Thích Thăng vẫn cứ đưa, có đôi khi trực tiếp bảo người chưng xong mang tới. Tiểu Ngọc thấy nhiều như vậy, cũng đành phải ăn giúp một chút, bây giờ hình như béo lên, đều là bị thuốc bổ của Thích Thăng làm béo.

Gia nhân đi vào thông báo không bao lâu, Gia Nhi liền đi ra, mừng rỡ nói: “Tiểu Ngọc muội muội, muội rảnh đến thăm ta?”

https://thuviensach.vn

Hai người đi đến khuê phòng của Gia Nhi ngồi, bảo nha đầu bà vú đi ra ngoài để tiện nói chuyện.

Tiểu Ngọc cùng Gia Nhi nói chuyện phiếm vài câu, có chút cảm giác không biết nên bắt đầu từ đâu.

Gia Nhi thấy Tiểu Ngọc muốn nói lại thôi, ngôn ngữ hàm hồ, không khỏi cảm thấy lạ: "Tiểu Ngọc muội muội, muội có chuyện quan trọng muốn tìm ta?"

Tiểu Ngọc nhìn Gia Nhi, rốt cục nhịn không được kể toàn bộ mọi chuyện cho nàng. Từ lúc Tống – Mai hai nhà đính hôn, rồi Tống gia sa sút, Mai gia từ hôn, nàng bị bắt gả thay, rồi chuyện nàng chữa trị cho Tống Tiềm – những chuyện sau này, Gia Nhi đều biết cả rồi.

Gia Nhi là một người nghe rất tốt, yên lặng nghe Tiểu Ngọc kể, vừa không ngạc nhiên, cũng không ghét bỏ. Trong đám bạn bè của Tiểu Ngọc, Gia Nhi là người độ lượng nhất, chẳng những bởi vì nàng đọc đủ thứ thi thư, càng bởi vì nàng từ nhỏ theo phụ thân đi khắp đó đây, trí tuệ càng hơn đấng mày râu.

"Nói cách khác, bây giờ Mai Minh Châu này— muốn gây phiền toái cho muội?"

Tiểu Ngọc buồn rầu nói: "Không biết. Chính bởi vì không biết, mới khó chịu như vậy."

Gia Nhi phân tích: "Quả thật – chuyện này của muội, không đơn giản."

Tiểu Ngọc muốn nhất nghe là chuyện này, sợ nhất nghe cũng là chuyện này.

Vì sao Tống Tiềm không phải đối tượng tốt để bàn bạc? Bởi vì hắn luôn muốn che chở nàng, an ủi nàng, nên sẽ không nói nàng biết chuyện có khó

https://thuviensach.vn

khăn thế nào. Gia Nhi sẽ không như vậy, cho nên nàng mới đến tìm Gia Nhi.

“Gia Nhi, tỷ muốn nói, hôn sự của ta và Thiên Thành không đơn giản đúng không?”

Gia Nhi gọn gàng dứt khoát nói: “Đúng, lúc trước đính hôn, trao đổi bái thiếp tuy rằng viết là ‘Mai thị’, sẽ không viết khuê danh, nhưng ngày sinh tháng đẻ cũng là viết của nàng ta. Bát tự trên hôn thư cũng là của nàng ta. Muội chỉ thay nàng ta bái đường, theo lý thuyết, bây giờ muội và nàng ta đều chỉ hoàn thành hôn lễ một nửa, cho nên hai người ai cũng không phải thê tử của Thiên Thành.”

Tiểu Ngọc nói: “Chẳng trách Thiên Thành thi tỉnh xong lại nói với ta, muốn chúng ta lại thành thân lần nữa -- trong lòng hắn cũng hiểu được chúng ta kỳ thật không coi là vợ chồng.”

Gia Nhi nói: “Đúng vậy, bây giờ phương pháp giải quyết nhanh nhất, chính là như vầy. Muội lấy thân phận thật viết hôn thư với Thiên Thành, thành thân, như vậy ai tới gây sự cũng vô dụng. Nhưng bây giờ ai cũng biết các ngươi là vợ chồng – chuyện thành thân lần nữa, sẽ bị người ta bàn tán, vừa khéo hắn sắp thi đình, việc này --”

Tiểu Ngọc trái lo phải nghĩ, vô cùng khó xử.

Một bên là hôn sự, một bên là thi đình. Thiên Thành rõ ràng biết như vậy sẽ bất lợi với hắn, vậy mà vẫn nói với nàng: “Chúng ta thành thân lần nữa đi!”

Hắn nguyện ý hy sinh vì nàng, nhưng làm sao nàng có thể nhận đây?

Gia Nhi nhìn ra Tiểu Ngọc khó xử, nhân tiện nói: “Thành thân cũng có thể không mở tiệc không mời bà con. Chỉ cần tìm bà mối, chủ hôn, cha mẹ hai nhà, bái thiên địa lại một lần, cũng coi như thành thân nha!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc kỳ thật không chỉ lo lắng hôn sự của bọn họ có được thừa nhận hay không, càng lo lắng hơn là xuất thân của mình ảnh hưởng tới Tống Tiềm.

Muốn tiết lộ thân phận của nàng chỉ có thể là người Mai gia. Nhưng Mai gia thật muốn làm như vậy, cũng sẽ phải gánh vác hậu quả. Đến đây lâu như vậy, Tiểu Ngọc đã hiểu được từ hôn đối với nhà gái có nghĩa gì. Một nữ tử từng từ hôn, dù cho có đẹp hơn cũng không người nào dám cưới, bởi vì việc này đại biểu cho "Thất đức", theo "Chương nghĩa" của cổ nhân mà nói, là tội không thể dễ dàng tha thứ.

Đương nhiên, chuyện từ hôn trong dân gian cũng thường xảy ra, chỉ là không ai dám nói khuê nữ nhà mình từng từ hôn.

Nhưng theo bình thường mà nói, nếu Mai gia thật sự phanh phui chuyện này, để ngọc đá đều vỡ, nàng vẫn là người bị động.

Gia Nhi đang ở ngoài sáng, ngược lại tỉnh táo hơn Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc muội muội, muội cũng đừng quá mức lo lắng. Tuy nói muội xuất thân bần hàn, nhưng không có nhạc tịch, cũng là người đàng hoàng. Tục ngữ nói, vợ quý nhờ chồng, nếu Thiên Thành có thể được triều đình coi trọng, vậy thì chuyện xuất thân này có là gì? Để Thiên Thành dốc lòng chuẩn bị thi đình, mới là việc nên làm!"

Một lời của Gia Nhi nhắc nhở Tiểu Ngọc.

Đúng vậy, việc này mình xem là quan trọng, nhưng trong mắt người ngoài, có phải chuyện gì to tát đâu!

Gia Nhi nói: "Ta nghĩ, các ngươi nên làm hôn sự tại nhà mình đi? Đóng cửa lại, mời quan môi, lại mời phụ thân ta chủ hôn, trao đổi xong hôn thư, chính là vợ chồng đứng đắn rồi!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nghe Gia Nhi nói đơn giản như thế, mặt cũng giãn ra. Chuyện khó giải quyết thế nào đến miệng Gia Nhi, cũng đều dễ dàng như ăn một bữa cơm? Xem ra Gia Nhi nếu đầu thai đến xã hội hiện đại mấy trăm năm sau, cũng sẽ là một quản lý tài giỏi đó, giải quyết mọi chuyện rất nhanh gọn.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, nha đầu của Gia Nhi tiến vào báo cáo: "Tiểu thư, vương gia lại sai người tới tặng lễ, nói là mấy cuộn tranh chữ, mời tiểu thư xem qua."

Tiểu Ngọc kinh ngạc nhìn Gia Nhi liếc, vương gia gì?

Gia Nhi mặt đỏ lên, cười: "Cứ nhận đi."

Sau khi nha đầu lui ra, tính bà tám của Tiểu Ngọc lại bắt đầu phát tác, khẩn cấp hỏi Gia Nhi: "Gia Nhi, có vương gia đang theo đuổi tỷ? A -- sẽ không là Phổ An quận vương chứ!"

Đầu của Gia Nhi sắp cúi thấp tới bàn chân. Tiểu Ngọc trừng to mắt nhìn Gia Nhi, chẳng lẽ --

Không thể nào!

Buổi tối về nhà, Tiểu Ngọc do dự một hồi, liền đem đề nghị "Âm thầm thành hôn" của Gia Nhi nói với Tống Tiềm.

Ai ngờ Tống Tiềm thường ngày nho nhã lịch sự lại trầm mặt xuống, quát: "Nhảm nhí! Điều này sao có thể!"

Tiểu Ngọc rất ít thấy Tống Tiềm nổi giận với mình, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Thì ra, chàng cũng không muốn thành thân với mình –

Ta nói chứ, mọi người nghĩ âm thầm thành hôn có đúng hay không?[/

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Táo Đỏ Hầm Giò Heo

Bình thường nếu Tiểu Ngọc có vẻ ấm ức gì, Tống Tiềm lập tức tay chân hoảng loạn, chạy tới an ủi.

Nhưng lần này Tống Tiềm chẳng những không như vậy, ngược lại đầy giận dữ nói: “Sao nàng có thể nghĩ ra chủ ý như thế chứ! Hôn nhân đại sự từ trước tới giờ, phải bái thiên địa, lạy cha mẹ, tế tổ tông, sao có thể đóng cửa lại vụng trộm trao đổi hôn thư cho xong chuyện? Chuyện này so với làm ăn cẩu thả cũng là năm mươi bước cười một trăm bước thôi!”

Tiểu Ngọc cắn môi dưới, một câu cũng nói không nên lời, tay chân lạnh như băng.

Mà câu nói tiếp theo của Tống Tiềm, lại làm cho nàng khiếp sợ không thôi.

“Ta không cần lén lút làm hôn sự với nàng, nếu muốn làm, thì phải làm cho long trọng rình rang!”

Tiểu Ngọc giống như ngồi tàu lượn, dạo một vòng từ địa ngục lên thiên đường, trái tim như sắp không chịu nổi. Nàng xiết chặt nắm đấm đột nhiên đánh lên người Tống Tiềm: “Chàng -- chàng cái tên xấu xa này! Người xấu! Khi dễ ta – chàng vậy mà lại khi dễ ta!”

Tống Tiềm né tránh vài cái, chụp hai tay của nàng nói: “Ta sao lại khi dễ nàng?”

https://thuviensach.vn

Hắn không phải là người hay đùa giỡn, vừa rồi là tức giận thật sự. Tuy nói hắn cũng hiểu được Tiểu Ngọc là vì tốt cho hắn, nhưng Tống Tiềm tuyệt không muốn thành hôn với Tiểu Ngọc như vậy.

“Chàng khi dễ ta -- chàng -- ta không nói!” Tiểu Ngọc rút tay về, oán trách: “Chàng xem, tay của ta bị chàng siết tới đỏ rồi, còn nói không phải khi dễ ta?”

“Thật sao? Ta xem xem.” Tống Tiềm tin là thật, muốn kéo tay nàng qua xem, Tiểu Ngọc co rụt lại: “Còn bắt à? Đau muốn chết.” Nàng nhịn không được “Xì” cười, Tống Tiềm nhìn nàng lúc giận lúc cười, nghĩ rằng con gái thật là khó nắm bắt!

Tiểu Ngọc cười, lại nói: “Thiên Thành, quên đi, ta không cần hôn lễ long trọng gì đâu. Chỉ cần biết rằng -- trong lòng chàng có ta là được.”

Tống Tiềm lắc đầu, kiên trì phải làm hôn lễ long trọng. Tiểu Ngọc nóng nảy, người này sao không biết nặng nhẹ gì hết vậy?

Đêm nay hai người ai giữ ý nấy, ai cũng thuyết phục không được ai.

Ngày kế Tiểu Ngọc vừa đứng dậy, Huệ nương liền đến chuyển lời của La chưởng quầy, nói là nhất định phải mời phu nhân đến tiệm một chuyến.

Tiểu Ngọc thấy La chưởng quầy hiếm khi như vậy, mang theo Huệ nương và hai gia nhân ra cửa.

“Huệ nương, khi về tìm tay buôn người đến, nên tìm cho lão gia một thư đồng. Người đọc sách không có thư đồng, cũng quá kỳ cục, trong nhà không phải không mướn nổi người.”

Ngồi trên kiệu, Tiểu Ngọc nhớ tới chuyện này, nhanh chóng dặn dò. Huệ nương gật đầu, không nói nhiều đi đến Mỹ Vị cư.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc vừa xuống kiệu, liền cảm giác có bàn tay nhỏ lôi kéo góc áo của mình.

Nàng cúi đầu nhìn, là một tiểu cô nương quần áo tả tơi, tuyệt đối không vượt qua 6 tuổi.

Đứa bé kia giơ cái chén bị sứt mẻ lổ chỗ, mồm miệng không rõ nói: "Nương nương, đói. Đói." Ở một số vùng Giang Nam có tập tục xưng hô phụ nữ lớn tuổi là nương nương, Tiểu Ngọc vẫn là lần đầu bị gọi như vậy. Nàng cảm thấy có chút chua xót, ngồi xổm xuống nói: "Muội muội, muội đói à?"

Tiểu cô nương gật gật đầu, sờ sờ bụng nhỏ, lại đáng thương hề hề phun ra một chữ: "Đói."

"Vậy -- người nhà muội đâu?"

Tiểu cô nương liều mạng lắc đầu, không biết là người nhà đã mất, hay do nó không biết diễn tả. Tiểu Ngọc bảo Huệ nương đến Mỹ Vị cư lấy hai cái bánh bao lại đây.

Huệ nương thấp giọng nhắc nhở Tiểu Ngọc: "Phu nhân, người xem chung quanh, còn có không ít ăn mày đâu. Nếu người bố thí đưa nhỏ này, một lúc nữa cả đám ăn xin sẽ vây lấy người, nếu người xảy ra sơ xuất gì, chúng tôi làm sao ăn nói với lão gia."

Tiểu Ngọc nhìn bốn phía, sao mới vài ngày không ra ngoài, ăn xin trên đường lại nhiều như vậy?

Huệ nương nhìn ra nghi hoặc trong lòng Tiểu Ngọc, giải thích: "Phu nhân người bận quá, nên quên 'Hoang xuân' đến rồi sao? Lúc này là lúc giáp hạt ở các nhà nông, đi ra xin cơm là chuyện thường. Qua mấy ngày, bọn họ sẽ trở về làm ruộng, hàng năm không phải đều như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

--- ------ -----làm phiền chút xíu---- --------

Giáp hạt là thời điểm lúa cũ ăn hết mà lúa mới chưa chín

--- ------ ----mời các bạn đọc tiếp---- -------

Tiểu Ngọc thế này mới hiểu được, thì ra là mất mùa. Năm trước lúc này nàng còn đang ở xã hội hiện đại ăn KFC mà, tất nhiên không biết.

“Quên đi, ta đi vào trước, nhưng chị vẫn lấy hai cái bánh bao cho tiểu cô nương này ăn đi. Những đưa ăn xin khác ta không lo được nhiều như vậy, nhưng nó đã ta gọi một tiếng nương nương, ta cũng không thể trơ mắt nhìn nó đói chết, có thể giúp nó chút nào hay chút đó.”

Huệ nương vâng lời. Tiểu Ngọc đi vào Mỹ Vị cư, La chưởng quầy mời nàng lên ngồi trong nhã gian ở tầng hai, báo cáo: “Hôm nay mời người lại đây, là muốn người nếm thử mấy món ăn Trâu sư phụ mới nấu, xem có thể làm chiêu bài câu khách hay không.”

Trách không được nhất định phải mời nàng lại đây. Tiểu Ngọc gật đầu nói: “Được, làm xong chưa? Làm xong để ta nếm thử.”

“Xong rồi xong rồi, ta bảo Tế cô bưng tới cho người.” Tế cô là nữ nhân viên đắc lực nhất trong tiệm, lần trước Tần Xuân Nhạn tới chỗ này dùng cơm cũng là chị tiếp đãi.

Tế cô rất nhanh đã bưng mấy đĩa thức ăn tiến vào, La chưởng quầy và sư phụ Trâu Chú cũng đi theo phía sau. Tiểu Ngọc cười thầm nhiều người nhìn mình ăn như vậy, mình có thể bình tĩnh nếm ra hương vị đồ ăn sao.

Tế cô giới thiệu ba món này là rượu dấm chua bạch thận, hải sâm xào thập cẩm, giò heo hầm táo đỏ. Tiểu Ngọc biết Trâu Chú chuyên làm các món thịt, ngày đó ngay cả Y phu nhân đều rất có hảo cảm với các món hắn làm, có thể thấy được tay nghề không tệ.

https://thuviensach.vn

Hai món trước cũng thôi, Tiểu Ngọc biết trong các tửu lâu khác ở Lâm An cũng có, chỉ là Trâu Chú làm được vị mới lạ ngon miệng, cũng không dễ dàng. Duy có giò heo hầm táo đỏ này, Tiểu Ngọc còn chưa thấy qua, ăn một miếng thì cảm thấy hương thơm đầy miệng, mùi thịt và táo đỏ quyện vào nhau thành một hương vị lạ kì, vô cùng mới mẻ.

“Món giò này là sáng tạo của Trâu sư phụ?” Tiểu Ngọc hỏi Trâu Chú.

Trâu Chú tuy rằng tướng mạo như Trương Phi, nhưng kì thực là một người thật thà chất phác, lập tức trả lời: “Ta biết chế biến giò, món này do Thích đại phu bảo thêm táo đỏ, nói phối hợp như vậy mới bổ ích lợi vị, tư âm dưỡng huyết. Còn nói tửu lâu chúng ta kinh doanh dược thiện, những món ăn nên là dược thiện mới tốt.”

Tiểu Ngọc lại ăn một ngụm, có hứng thú hỏi: “Giò này làm như thế nào ạ?”

Trâu Chú nói đến nấu cơm, là chuyện hắn am hiểu nhất, liền chậm rãi nói: “Rửa sạch giò heo; lấy gừng tươi, cọng hàng, táo đỏ rửa sạch; Dùng đường phèn nấu chảy để tạo màu; để giò heo vào sau đó thêm hai muỗng nước dùng, để lửa lớn, thêm hành gừng đường phèn, rượu vàng táo đỏ, rồi ninh lửa nhỏ là ăn được.”

Tiểu Ngọc âm thầm giơ ngón tay cái, lại ăn thêm một miếng, khen: “Tốt, tốt!”

Nhưng khi nàng từ nhã gian lầu hai nhìn xuống phố, tâm trạng lại xấu đi. Trên đường có rất nhiều ăn xin, có những người đã gầy trơ xương. Những người này là thật, sẽ không giống ăn xin giả vờ ở đời sau, bởi vì ăn xin ở thời điểm này cũng chỉ xin cơm mà thôi. Người bình thường nếu không phải khốn cùng đến cực điểm, cho dù thế nào cũng sẽ không muốn làm ăn xin.

“Hàng năm lúc này ăn mày đều nhiều như vậy sao?” Tiểu Ngọc hỏi.

https://thuviensach.vn

Huệ nương nói: “Cũng không phải, nghe nói từ ngoài thành đi vào. Ngoài thành còn có rất nhiều ăn mày đó.”

Tiểu Ngọc nhớ tới đoạn thời gian Tống Tiềm từng đi xin cơm. Nàng đột nhiên nảy ra một quyết định, quay đầu hỏi Trâu Chú: “Trâu sư phụ, ngươi có thể làm ra một loại thức ăn vừa tiết kiệm vừa no bụng hay không?”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Ngoài Ý Muốn Diện Thánh

Trâu Chú nghĩ việc này có gì khó? Vội vàng gật đầu đồng ý.

Tiểu Ngọc lại hỏi La chưởng quầy: “La chưởng quầy, ông có thể giăng thêm mấy cái trướng vải ở trước cửa hàng không?”

Sau khi La chưởng quầy gật đầu đồng ý, Tiểu Ngọc mới nói: “Ta muốn phát cháo cho những nạn dân bị đói!”

Mọi người đều lắp bắp kinh hãi.

Kỳ thật ban đầu Tiểu Ngọc vẫn chưa nghĩ tới việc này, nàng cũng không có lòng đồng cảm sâu sắc gì. Chỉ là nhìn thấy những lão ăn mày làm nàng nhớ tới Tống Tiềm.

Tống Tiềm từng kể cho nàng nghe chuyện lão ăn mày rất thương hắn, cũng sơ lược đề cập qua những chuyện như đám ăn mày vẫn thường giúp hắn có cơm ăn. Hắn thường nói, một cái bánh bao, khi đó cũng có thể làm tên ăn mày như hắn vui mừng rất lâu --

Tiểu Ngọc nghĩ, làm như vậy, cũng coi như tích chút công đức rồi?

Trên một tòa lầu ở thành Lâm An, một đội vệ sĩ thiết giáp đang canh gác rất sâm nghiên. Vài ba quan viên áo tím đang nhắm mắt theo đuôi ba nam tử mặc thường phục hoa lệ, cẩn thận hầu hạ, không dám thở mạnh một tiếng.

https://thuviensach.vn

Nam tử đi đầu chừng năm sáu mươi tuổi, tóc đã hoa râm, hai gò má hồng hào, chân mày buông xuống, chỉ có trong mắt có vài phần thần thái.

Ông từ trên thành lâu nhìn xuống, chỉ thấy một đám dân đói đang co cụm vào nhau sưởi ấm, người nào người nấy áo quần rách bươm, không còn ra dạng gì, có người còn không đi nổi.

“Tri huyện Tiền Đường đang làm cái gì! Nhiều dân đói như vậy, cũng không có ý muốn cứu tế sao! Phủ doãn Lâm An, ngươi cũng nên cảnh tỉnh lại đi!” Lão nhân kia cả giận nói.

“Hạ quan biết tội, hạ quan biết tội! Hoàng thượng xin thứ tội!” Phủ doãn Lâm An bị nhắc tên cuống quít quỳ xuống.

“Hừ!”

Lão nhân này đúng là hoàng đế Tống Cao Tông Triệu Cấu.

Triệu Cấu hai mươi tuổi lưu vong đến Giang Nam kế thừa vương vị, lúc này cũng đã là một lão già hơn năm mươi tuổi. Ông nhìn về phía dân đói ngoài thành, sầu lo: “Người Kim lại đánh đến đây!”

“Phụ hoàng cứ an tâm, tướng quân Thì Ngộ Hào đang ở tiền phương tác chiến, tiền tuyến báo về tất cả đều tốt!”

Người nói chuyện là Ân Bình quận vương Triệu Bá Cửu được sủng ái nhất hoàng cung.

Triệu Bá Tông yên lặng đứng bên cạnh Triệu Cấu. Hắn đã sớm giữ thói quen im lặng trước mặt huynh trưởng, khiêm tốn như vậy khiến Triệu Bá Cửu cũng không có địch ý quá lớn với hắn, nhưng từ lúc hắn giải cứu Thì Quý Phong và Tống Tiềm trong tay Triệu Bá Cửu, Triệu Bá Cửu đối với hắn bằng mặt không bằng lòng.

https://thuviensach.vn

“Ủa, sao lại thế này?” Triệu Cấu đột nhiên cảm thấy kì lạ.

Chỉ thấy nhóm dân đói bỗng nhiên đứng dậy, cùng chạy về một hướng. Bọn họ vừa chạy vừa hô: “Tống phu nhân đến rồi! Tống phu nhân đến rồi!”

“Đi, đi xem một chút.” Triệu Cấu đi theo sau nhóm dân đói, bọn quan viên phía sau cũng nhanh chóng đuổi theo.

Thì ra có gia đình dựng lều, dùng xe bò kéo vài thùng cháo lại đây, đang phân phát cho nhóm dân đói.

“Từ từ thôi, xếp thành hàng, mỗi người đều có phần!” Vài tráng hán duy trì trật tự của đội ngũ dân đói, còn trong lều thì có một nhóm phụ nhân chịu trách nhiệm phát cháo.

Những dân đói này phần lớn là người làm ruộng thật thà chất phác, ăn được một ngụm cháo nóng cũng đã cảm kích nước mắt giàn giụa.

“Tống phu nhân thật sự là cứu tinh của chúng ta!”

“Đúng vậy đúng vậy, nếu không có Tống phu nhân, chúng ta sao có thể được ăn cơm cháo gì!”

Vài lời nghị luận của đám dân đói bị gió thổi tới tai Triệu Cấu.

Ông nói với quan viên chung quanh: “Các ngươi nhìn xem! Các ngươi còn không bằng một dân nữ! Nhanh mở kho lương cứu tế cho bọn họ!”

Ông lại nói với Triệu Bá Cửu: “Ngươi sai người mời dân nữ kia đến cho trẫm gặp. Đừng nói xuất thân gì cả! Nhanh đi!”

Triệu Bá Cửu ước gì hoàng thượng sai bảo gã làm việc, nhanh chóng đi.

Qua một thời gian, đám vệ sĩ dẫn tới một thiếu nữ nhỏ nhắn mặc áo trắng, mặt tròn tròn, một đôi mắt to sáng ngời, Triệu Bá Tông tập trung

https://thuviensach.vn

nhìn vào, không khỏi kinh hãi, đây không phải là thê tử Mai thị của Tống Tiềm sao?

Triệu Bá Cửu cũng có gặp Tiểu Ngọc, nhưng lúc đó Tiểu Ngọc đầy người bụi đất chật vật không chịu nổi, gã lại đang nổi nóng, làm sao còn nhớ rõ mặt mũi của nữ tử từng va chạm xe của mình.

Tiểu Ngọc đang ở ngoài thành chỉ huy gia nhân Tống gia phát cháo, bỗng nhiên bị vài vệ sĩ giáp đen vây quanh, thiếu chút nữa tim rơi ra ngoài. Có điều đám vệ sĩ này đối với nàng rất cung kính, nói chủ nhân của họ muốn gặp nàng.

Nàng đi theo lên lầu, nghĩ rằng có thể là mình phát cháo bị quan viên nào nhìn thấy, nên tìm mình hỏi thăm? Chẳng lẽ tìm ta muốn thu tiền chỗ dựng lều sao?

Thấy Triệu Bá Tông và Triệu Bá Cửu, trên mặt nàng lúc xanh lúc trắng. Triệu Bá Tông là ân nhân nhà nàng, Triệu Bá Cửu kẻ thù nhà nàng, rốt cuộc là người nào muốn tìm nàng đây?

Tiểu Ngọc không yên lòng, mãi đến khi đám người cho nàng gặp một lão nhân.

Tim Tiểu Ngọc đập mạnh liên hồi.

Lão nhân có thể được Ân Bình vương gia Triệu Bá Cửu và Phổ An vương gia Triệu Bá Tông hầu bên cạnh, trên đời này, hẳn chỉ có người kia thôi!

Tiểu Ngọc do dự, gặp hoàng đế mình có nên quỳ xuống hay không? Nhưng nhiều người như vậy không ai bảo nàng quỳ, nàng đành phải y lễ gặp khách, vén tay áo thi lễ chào.

https://thuviensach.vn

“A, thì ra vẫn là một phụ nhân trẻ tuổi. Ngươi là chủ mẫu nhà ai?” Triệu Cấu nói chuyện rất hiền hoà, Tiểu Ngọc lại lắp bắp kinh hãi.

Không có cách nào, “Tống Cao Tông Triệu Cấu là một quân chủ ngu ngốc vô dụng” Quan điểm này được học từ sơ trung lên đại học, Tiểu Ngọc nhất thời khó lòng liên hệ lão nhân hòa ái trước mắt và hôn quân bức tử Nhạc Phi lại cùng một chỗ.

Triệu Cấu nhìn quen người khác trước mặt mình chân tay luống cuống, đối với phản ứng của Tiểu Ngọc cũng không thấy kỳ quái, Tiểu Ngọc cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, thanh thanh cổ họng nói: “Thiếp thân là thê tử của tân khoa tiến sĩ Tống Tiềm, Mai thị.”

Nàng cúi đầu không dám nhìn phản ứng của Triệu Bá Cửu, phỏng chừng gã cũng sẽ không quên tên Tống Tiềm nhanh như vậy chứ?

Quả nhiên, Triệu Bá Cửu sau khi nghe hai chữ “Tống Tiềm” thì chợt biến sắc, còn liếc mắt nhìn Triệu Bá Tông một cái.

Triệu Bá Tông trong lòng mừng thầm, phụ hoàng có thể tự mình triệu kiến thê tử của Tống Tiềm, vậy sau này nhắc tới Tống Tiềm trước mặt người cũng dễ hơn.

Triệu Bá Tông tuy rằng không có dã tâm, nhưng cũng muốn lập một nhóm riêng cho mình trong triều đình, không muốn bị vương huynh đàn áp hoàn toàn. Tân khoa tiến sĩ đúng là mục tiêu hắn muốn lung lạc, cho nên sau khi biết được Thì Quý Phong và Tống Tiềm đều thi đậu, hắn luôn muốn tìm cơ hội nhắc tới hai người trước mặt phụ hoàng. Không thể tưởng được cơ hội tới nhanh như vậy!

Triệu Cấu nói: “Tân khoa tiến sĩ Tống Tiềm? Ừ, giống như có nghe qua. Tống Mai thị, sao ngươi lại nghĩ tới việc phát cháo cho nhóm dân đói?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc sắp xếp câu chữ, chậm rãi nói: “Quốc gia gặp nạn, thất phu hữu trách. Tiện thiếp tuy là nữ lưu, một không thể làm quan phân ưu cùng triều đình, hai không thể ra trận giết giặc bảo vệ quốc gia, nhưng tiện thiếp nghĩ luôn phải có việc gì trong khả năng của mình. Bây giờ lại gặp nhóm dân đói không có cơm ăn, ta bảo trong nhà nhường chút cơm cháo cho họ no bụng. Ta nghĩ chỉ cần mỗi người đều góp chút sức, khó khăn của đám dân đói cũng sẽ vượt qua, cũng giống như tình hình của quốc gia vậy!”

“Được, được, hay cho câu quốc gia gặp nạn, thất phu hữu trách! Tống Mai thị, ngươi thật sự là một nữ tử có kiến thức.” Triệu Cấu ha ha cười.

Tiểu Ngọc nói: “Tiện thiếp kiến thức nông cạn, chẳng qua được trượng phu thường xuyên dạy bảo.” Nàng cần phải nắm bắt cơ hội nói tốt cho Tống Tiềm. Triệu Bá Cửu ngươi sao có thể qua mặt hoàng đế?

Triệu Bá Cửu sắc mặt ngày càng khó coi. Không thể tưởng được nữ tử này có thể nói ra nhiều đạo lí đến vậy, xem ra sau này mình muốn gây phiền toái cho Tống Tiềm, cũng không dễ dàng!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: Hiệu Ứng Bươm Bướm

Buổi tối Tống Tiềm nghe Tiểu Ngọc hưng phấn kể với hắn chuyện ban ngày, hắn xưa nay trầm ổn cũng nhịn không được lắp bắp kinh hãi.

Tiểu Ngọc đi cứu tế nạn dân, hắn đương nhiên là tán thành. Nhưng ai có thể nghĩ đến, lại bị được kim hoàng đế nhìn thấy, còn cố ý triệu kiến nàng?

Tiểu Ngọc biết chuyện này vô cùng ngoài ý muốn, Triệu Cấu không phải là một hôn quân nổi danh sao, sao hôm nay lúc nói chuyện với nàng, lại làm nàng có cảm giác như một trưởng bối hiền lành dễ gần vậy? Hoàng đế có gần gũi với dân vậy sao?

Có điều sau khi ngẫm lại, có lẽ mình đã bị những trang lịch sử khô cứng ảnh hưởng rất nặng. Trong sách giáo khoa lịch sử, nói Lý Tự Thành và Hồng Tú Toàn, là những lãnh tụ tốt của cuộc khởi nghĩa nông dân, nhưng sau này Tiểu Ngọc đọc được một số tư liệu cũ, ghi lại những việc xấu của hai người này còn nhiều hơn việc tốt, lại còn đặc biệt hung tàn. Bọn họ khởi nghĩa cũng không có lí tưởng vĩ đại gì cả, chỉ là một phen trùng hợp được biểu diễn trên vũ đài lịch sử mà thôi.

Cũng tương tự, Tống Cao Tông Triệu Cấu bởi vì hại chết Nhạc Phi mà mang tiếng xấu muôn đời, nhưng ông cũng đâu phải là người xấu hoàn toàn đâu?

Ít nhất hôm nay ông đi điều tra dân tình, cho thấy ông vẫn rất quan tâm dân chúng. Chính trị gì đó Tiểu Ngọc không thể hiểu, nàng chỉ biết là, nếu

https://thuviensach.vn

được Triệu Cấu thưởng thức, Tống Tiềm sau này ít nhất sẽ không bị Triệu Bá Cửu trách phạt!

“Nàng xác định -- đó thật sự là hoàng thượng?”

Tiểu Ngọc gật gật đầu: “Đương nhiên. Chàng cứ ngẫm lại, hai vị vương gia đều kính sợ ông ta như vậy, điều này còn có thể giả bộ sao?”

Triệu Cấu vẫn chưa nói thân phận của mình với Tiểu Ngọc, chỉ ngợi khen nàng hai câu, rồi cho nàng về. Kỳ thật ông tiếp kiến Tiểu Ngọc, cũng không đến thời gian nửa nén nhang.

Nhưng thời gian ngắn ngủi như vậy cũng đủ rồi. Tiểu Ngọc lôi kéo tay Tống Tiềm, cảm thụ được ấm áp của hắn, dịu dàng nói: “Thiên Thành, có lẽ là ông trời thấy chúng ta giúp đỡ dân chúng, nên mới an bày kì ngộ này chăng? Lòng tốt sẽ được báo đáp. Ngày mai ta còn muốn tiếp tục phát cháo.”

Nàng nghĩ, mọi việc hình như đang phát triển theo chiều hướng tốt --

“Phụ thân! Đã trễ thế này, còn không nghỉ ngơi? Lễ bộ Thị Lang như người, cũng quá cần chính rồi!” (cần chính: chăm chỉ làm việc)

Trung niên nam tử được gọi là “Phụ thân” ngẩng đầu lên, nét mặt đăm chiêu nhất thời cũng trở nên hòa hoãn hơn.

“Diệu Liên, con cũng nên nghỉ ngơi mới phải, còn chạy tới làm cái gì.”

Người này đúng là Lễ bộ Thị Lang Kim Trung. Kim Trung tuy rằng có không ít con, nhưng chỉ có đứa con gái này được yêu thương nhất, cũng hiếu thảo nhất.

Diệu Liên bưng chén canh nóng từ chiếc khay tì nữ đang cầm, nói với phụ thân: “Con từ phòng mẫu thân đi ra, thấy phòng của người còn sáng

https://thuviensach.vn

đèn, nên bảo nhà bếp nấu chén canh nóng. Người cũng mệt mỏi rồi, uống một ngụm canh ấm đi!" Nàng lại nhìn chung quanh: "Sao không bảo người nhóm lò sưởi? Tháng hai khí trời còn lạnh lắm, buổi tối cẩn thận bị lạnh."

Kim Trung cười ha ha, nhận canh nóng uống mấy ngụm, nói: "Diệu Liên à, nhìn con chu đáo như vậy, phụ thân an tâm. Sau này con về nhà chồng, nhất định sẽ là chủ mẫu rất xứng chức!"

Diệu Liên cũng không giống những cô gái bình thường thẹn thùng đỏ mặt, thoải mái nói: "Diệu Liên đương nhiên muốn tận tâm làm chủ mẫu tốt, tất cả đều nhờ phụ thân dạy bảo!"

Nàng đi đến bên cạnh bàn thu dọn giấy tờ, nói: "Phụ thân, công việc luôn làm không xong, sáng mai lại làm tiếp."

"Ừ! Sẽ nghe lời nữ nhi ngoan của ta." Kim Trung đang muốn khép hồ sơ lại, Diệu Liên nhìn thoáng qua, thuận miệng hỏi: "Đây là danh sách thi đậu năm nay sao?"

"Đúng vậy," Kim Trung thuận tay đưa cho nữ nhi, dù sao danh sách tiến sĩ mọi người ai cũng biết, "Những tiến sĩ năm nay, vẫn là nhân sĩ bên Trúc Lâm thư quán chiếm nhiều. Phó Xuân Sơn may mắn có một đệ tử không chịu thua kém, ta thấy người đó viết cũng có khí chất, liền cho đứng đầu bảng."

Diệu Liên nhìn thoáng qua, bỗng nhiên nói: "Tống Tiềm này, cũng là học trò của Trúc Lâm thư quán?"

"Ừ?" Kim Trung kinh ngạc nói, "Đúng. Con biết sao?"

Diệu Liên thản nhiên nói: "Từng gặp mặt một lần. Nữ nhi đi Linh Ẩn tự cầu phúc cho mẫu thân bị bệnh, hắn không cẩn thận đụng phải nhũ mẫu, nói xin lỗi với con."

https://thuviensach.vn

“À --” Kim Trung thoải mái, ông thắc mắc nữ nhi làm sao có thể quen biết nam tử bên ngoài, thì ra là như vậy.

Diệu Liên nói tiếp: “Con thấy người nọ, có vẻ ổn trọng --” Chân mày của nàng ta hơi nhướng lên, nhìn thấy phía sau tên của Tống Tiềm viết “Nguyên phối, Mai thị.”

Không ngờ hắn đã thành thân --

“Ừ, Tống Tiềm văn vẻ cũng cũng không tệ lắm. Có điều người này sớm có hôn phối, phụ thân cố ý chọn vài người tuổi trẻ chưa lập gia đình, còn muốn tự mình đi xem dùm con nữa! Ta thấy Thì Quý Phong đó không tệ, phụ thân của hắn tuy là vũ phu, lại sinh được đứa con tốt! Đáng tiếc --”

“Phụ thân, đáng tiếc cái gì?”

Kim Trung đột nhiên nhớ ra không nên nói quá nhiều với nữ nhi, thu lại nụ cười không nói tiếp.

Đáng tiếc tam giáp thi đình, sớm đã điều động nội bộ, cho dù là Thì Quý Phong hay Tống Tiềm đều vô duyên với tam giáp! (tam giáp: trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa)

Tiểu Ngọc mỗi ngày vẫn nhiệt tình ra ngoài thành phát cháo.

Cháo này cũng không phải là cháo hoa bình thường, là Trâu Chú dựa theo Tiểu Ngọc căn dặn cố ý nấu. Tiểu Ngọc mỗi ngày chỉ có thể phát một chút cháo, nàng hy vọng có thể để dân đói sau khi ăn được no lâu một chút.

Cháo bình thường chỉ đổ nước vào nấu. Mà Trâu Chú nấu loại này là cháo củ từ, là củ từ gọt vỏ bỏ thêm gạo nếp, đổ nước nấu với lửa nhỏ, đợi cho gạo nở rồi, thêm đường cát vào nấu một lúc nữa.

https://thuviensach.vn

Làm như vậy tuy rằng tốn kém hơn cháo hoa bình thường, nhưng lại rẻ hơn cháo thịt. Hơn nữa củ từ và gạo nếp là những thứ no bụng, mùa xuân ăn cháo gạo nếp củ từ, có thể kiện tì dưỡng vị, bổ phế ích thận.

Nhìn thấy Tiểu Ngọc phát cháo ngoài thành, những người nhà giàu cũng bắt đầu mang gia nhân ra thành phát cháo. Tiểu Ngọc cảm thán trên đời vẫn còn nhiều người tốt, cũng vì mình có thể lôi kéo người khác làm chuyện tốt mà vui mừng.

Nàng thật ra không phải cô gái ham mê vật chất. Tiền thì nhất định phải kiếm, nhưng đó chỉ vì làm cho cuộc sống của mình và gia đình tốt hơn thôi. Buôn bán lời tiền có thể giúp người khác, đó chẳng phải là chuyện tốt hay sao?

Tiểu Ngọc lúc nào cũng có cảm giác không thể nhìn thấy người khác chịu khổ, nếu không lúc trước làm sao có thể dốc sức chữa khỏi cho Tống Tiềm.

Thì Quý Phong chẳng mấy khi ra khỏi thành, thấy Tiểu Ngọc đang phát cháo cho đám dân đói, không khỏi cảm thấy giật mình.

Hắn yên lặng ở trên ngựa nhìn nàng. Nữ tử này thiện lương như thế, nhìn thấy có người khó khăn, sẽ luôn ra tay giúp đỡ, cũng không quan tâm có thích hợp hay không.

Hắn nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, nàng nhẹ nhàng thổi miệng vết thương giúp hắn --

Chỉ một lần đó đã gợi lên đầm nước xuân trong hắn, từ đó về sau hắn không thể kiềm chế cứ luân hãm trong sự dịu dàng của nàng.

Biết rõ nàng là thê tử của người ta, hắn lại không nhịn được hết lần này tới lần khác tới gần nàng, nhưng lại sợ đến gần quá, sẽ không khống chế được cảm xúc của mình.

https://thuviensach.vn

“Thiếu gia, làm sao vậy?” Gia đinh bên người thấy chủ nhân dừng ngựa, tò mò hỏi.

Thì Quý Phong lắc lắc đầu, chưa nói gì, bỗng nhiên Tiểu Ngọc cách đó không xa ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy Thì Quý Phong ngồi trên lưng ngựa.

Tiểu Ngọc đưa muỗng cho người bên cạnh, lau tay xong vội chạy tới, cười chào hỏi Thì Quý Phong: “Thì công tử !”

Thì Quý Phong đã sớm xuống ngựa lúc nàng chạy tới, đợi nàng đến gần, chắp tay nói: “Tống phu nhân.”

“Thì công tử, chúc mừng huynh thi đậu đầu bảng! Còn chưa tới quý phủ chúc mừng, thật ngại quá.” Tiểu Ngọc rất cảm kích Thì Quý Phong, hắn giúp nàng và Thiên Thành không phải lần một lần hai.

Thì Quý Phong thản nhiên nói: “Không có gì, thi tỉnh đứng đầu bảng chưa nói được gì, danh hào chân chính sau khi thi đình mới biết được.”

Tiểu Ngọc cười nói: “Vậy ta chúc huynh có thể thi đậu trạng nguyên! Thì công tử đây là muốn ra khỏi thành?”

“Ừ. Một vị thúc bá thân mình không khỏe, nói là không có khẩu vị. Ta đi thăm rồi trở lại.” Thì Quý Phong đơn giản nói vài câu.

“Như vậy à -- vậy huynh chờ ta một chút được không? Một chút thôi!” Tiểu Ngọc nói xong lại vội vàng chạy về lều cháo, lấy ra một cái chung, múc đầy cháo, lại bọc vải hai lần.

Nàng đưa chung cho Thì Quý Phong: “Cháo củ từ gạo nếp này rất thích hợp cho người già dùng, coi như một chút tấm lòng của ta đi!”

https://thuviensach.vn

Nếu là người khác, nàng nhất định sẽ lo lắng mình thất lễ, làm gì có ai dùng cháo trợ cấp dân đói để tặng người? Nhưng không biết vì sao, nàng chắc chắc Thì Quý Phong sẽ không xem nàng như vậy.

Thì Quý Phong dùng hai tay nhận lấy, bảo tên gia đinh bên người cầm giúp, lại chắp tay, lên ngựa đi khỏi thành.

Tiểu Ngọc nhìn theo Thì Quý Phong cưỡi ngựa rời đi, rồi quay trở lại tiếp tục phát cháo.

Ngày kế, phủ doãn Lâm An đến kho lương các nơi ra lệnh mở kho phát chẩn, Tiểu Ngọc thấy quan viên đã nhúng tay vào việc này, nên ngưng phát cháo. Nhưng từ dạo đó, chỉ cần nàng vừa ra khỏi cửa đi trên đường, sẽ có vài người ăn mày chắp tay chào hỏi nàng.

“Tống phu nhân, người thật sự là người tốt!”

“Tống phu nhân, tướng công của người nhất định có thể thi đậu trạng nguyên!”

“Tống phu nhân, bồ tát hội phù hộ người con cháu đầy đàn!”

Tiểu Ngọc cảm thấy những nạn dân này thật sự chất phác. Bọn họ rất dễ thỏa mãn, chỉ cần cho bọn họ ăn cơm no, bọn họ sẽ đem ngươi trở thành đại ân nhân cảm kích cả đời.

Tiểu Ngọc tự nói với mình, quả nhiên, hạnh phúc là để cho đi. Nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Một tháng sau khi yết bảng, Tống Tiềm vẫn thường xuyên đến Trúc Lâm thư quán tham khảo học tập cùng bạn học.

Hôm nay hắn thông báo một tin Tiểu Ngọc đã có dự cảm từ trước:

https://thuviensach.vn

Chu Gia Nhi ấu nữ của Chu Minh Am, đã đính thân cùng Phổ An quận vương Triệu Bá Tông. Qua mùa xuân, Gia Nhi sẽ gả vào Phổ An vương phủ, trở thành trắc phi của Phổ An quận vương.

Tiểu Ngọc lần đầu cảm giác được "Hiệu ứng bươm bướm" tồn tại.

Nếu nàng không xuyên qua, sẽ không quen biết Chu Gia Nhi, Chu Gia Nhi đương nhiên sẽ không gặp mặt Triệu Bá Tông, lại càng không thể trở thành trắc phi của Triệu Bá Tông --

Nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề đáng sợ: Hiệu ứng bươm bướm phát tán vô hạn ra ngoài, một chi tiết bị thay đổi, thì toàn bộ hướng đi của lịch sử sẽ thế nào --

Vận mệnh của Tống Tiềm và Chu Gia Nhi vận mệnh đã thay đổi vì mình, vậy Triệu Bá Tông thì sao?

Hoàng đế tương lai, còn có thể là hắn không?

Nàng nghĩ đến Triệu Bá Cửu xem Tống Tiềm như kẻ thù, sống lưng thấy lạnh buốt.

Không được, Triệu Bá Tông phải trở thành hoàng đế, bằng không nàng và Tống Tiềm, sẽ lọt vào sự trả thù điên cuồng của Triệu Bá Cửu!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96: Tâm Sự Của Gia Nhi

Lúc Tiểu Ngọc tới thăm Gia Nhi, Gia Nhi vẫn như mọi ngày đọc sách trong khuê phòng, không bởi vì sắp làm tân nương mà vội vàng chuẩn bị đồ cưới.

Bạn khuê mật của Gia Nhi, kỳ thật cũng chỉ có mình Tiểu Ngọc, sau này bởi vì Tiểu Ngọc quen thêm vài cô gái, cũng chỉ lui tới với Thanh Tranh có vẻ nhiều. Thanh Tranh còn chưa biết tin Gia Nhi sắp xuất giá, Tiểu Ngọc nghĩ hai ngày nữa đi thăm Thanh Tranh, thuận tiện nhắc tới.

Lúc nói đến việc hôn nhân, Gia Nhi khẽ mỉm cười: “Những thân thích trong nhà ta, không biết ăn nói thế nào với cha ta. Ta gả đi, có rất nhiều tiểu nhân tới trục lợi. May mà ta biết phụ thân ta không ham hư danh – có điều kỳ thực người cũng không hoàn toàn đồng ý cuộc hôn nhân này, chỉ là nhìn thấy ta gật đầu, nên mới nhận hôn thư thôi.”

Tiểu Ngọc có chút ngoài ý muốn: “Gia Nhi, là ý của tỷ sao?”

Gia Nhi gật gật đầu.

Tiểu Ngọc nhớ tới Phổ An quận vương Triệu Bá Tông, quả thật khí độ bất phàm. Nếu là những tiểu thư con nhà bình thường, có thể gả cho Thân vương làm trắc phi, tất nhiên vui mừng khôn xiết. Nhưng Gia Nhi là nữ tử trí tuệ như vậy, làm chính thất của người trong sạch cũng còn ấm ức cho nàng. Trong cảm nhận của Tiểu Ngọc, Gia Nhi phải sánh đôi với một đại anh hùng vang danh đương thời, cùng nàng ngao du thiên hạ, ngắm phong cảnh thế gian.

https://thuviensach.vn

Nhưng bây giờ nàng lại phải gả vào vương thất, bị cuốn vào hàng loạt mưu mô tranh đấu. Tiểu Ngọc thậm chí nghĩ đến, nếu Triệu Bá Tông không thuận lợi kế vị như lịch sử viết, vận mệnh của Gia Nhi sẽ càng nhấp nhô hơn.

Gia Nhi nói: “Tiểu Ngọc muội muội, muội cũng biết, ta đã từng cỡ nào khát vọng mình là nam nhi?”

“Ta lớn lên trong thư quán, đã gặp biết bao sĩ tử đầy bụng tài hoa, hoặc là những tên có tiếng không có miếng, cho dù bọn họ có tài hay không, đều vẫn có thể tham gia khoa cử, thi đậu công danh, ra sức vì nước nhà. Mà ta thân là nữ tử, cho dù có đọc nhiều thi thư hơn, hiểu nhiều đạo lí hơn, cũng không có đất dụng võ.”

Tiểu Ngọc nhớ tới Gia Nhi thường thường cải trang làm nam nhi, lại nhớ tới một câu thơ của liệt sĩ Thu Cẩn đời sau: Thân không thể, nam nhi liệt; Tâm so với, nam nhi liệt!

Gia Nhi lại nói: “Phổ An vương gia đưa nhiều lễ vật như thế, ta cũng không gật đầu -- sau đó vậy mà chàng tự mình đến Trúc Lâm thư quán, bề ngoài là đến bái phỏng cha ta, kỳ thật -- lại đề nghị với phụ thân muốn nói chuyện cùng ta.”

Tiểu Ngọc cảm thấy kinh ngạc, không thể tưởng được Tống Hiếu tông nghiêm túc nhân hậu trong lịch sử cũng có một mặt lãng mạn như vậy, theo đuổi con gái đúng là bám dính không tha, trách không được người ta nói “Liệt nữ sợ triền lang”, đúng là lời lẽ chí lý.

“Chàng đã đề thân, ta đương nhiên không thể gặp chàng được, bảo người dựng bình phong trong phòng khách nhỏ, chàng ngồi gian ngoài, ta ngồi phòng trong --”

Gia Nhi nhớ lại lúc gặp mặt ngày ấy, ký ức hãy còn mới mẻ, giọng nói của người nọ như còn quanh quẩn bên tai.

https://thuviensach.vn

Triệu Bá Tông đi thẳng vào vấn đề hỏi nàng: “Gia Nhi cô nương vì sao không muốn nhận sính lễ của bổn vương?”

Nàng vốn đã hạ quyết tâm phải từ chối hắn, liền nói: “Gia Nhi thân bồ liễu, tính tình mông muội, không thể xứng với vương gia.”

Triệu Bá Tông vẫn chưa lấy thế bức người, cũng không tiếp tục hỏi nàng, lại chuyển đề tài, nói lên tâm sự của mình.

“Gia Nhi cô nương, nàng có biết nguyện vọng lớn nhất của bổn vương là gì không?”

Gia Nhi giật mình, nghĩ rằng làm sao ta biết được, không phải hắn muốn làm thái tử chứ?

Triệu Bá Tông nói: “Người Kim chiếm non sông của ta, đã gần ba mươi năm. Từ lúc ta bắt đầu có trí nhớ, ‘Khu trục Thát lỗ, đưa ta non sông’, không lúc nào lòng ta không vang lên câu này. Cứ nghĩ tới đồng bào bị người Kim thống trị không bằng trâu ngựa, ta --” Triệu Bá Tông một tiếng thở dài, nặng nề đánh vào lòng Gia Nhi.

Nàng lại không phải vậy sao? Mỗi khi nhớ tới hai chữ “Tịnh khang”, thì nhiệt huyết sôi trào, hận không thể giống như Hoa Mộc Lan vứt bỏ trang sức lao tới chiến trường.

“Vương gia vì sao lại nói những lời này với ta?” Gia Nhi tuy rằng có cùng tư tưởng với hắn, nhưng vẫn nghi hoặc khó hiểu. Hắn không phải muốn tới cầu hôn sao, sao nói lên quốc gia đại sự rồi.

Nhưng trong lòng Gia Nhi, lại có chút cảm động.

Người này, có lẽ thật sự thích nàng, bởi vì hắn nói chuyện với nàng như với những người có tài trí tương đương, chứ không phải nói những lời đường mật dỗ dành nàng.

https://thuviensach.vn

Triệu Bá Tông nói một câu, làm cho tim của Gia Nhi rung động.

Hắn nói: “Bởi vì – nàng là tri kỷ của ta.”

Gia Nhi nhớ tới lá thư hắn nhờ người gửi, chỉ viết có câu thơ mình nói với hắn: “Nam nhi sao không có ngô câu.”

Vàng bạc châu báu, nhà cao cửa rộng, chức tước, những thứ đó không phải lí do đả động Gia Nhi, làm cho nàng động lòng, lại là hai chữ “tri kỷ” của Triệu Bá Tông.

Tiểu Ngọc nghe lời Gia Nhi nói, đột nhiên nhớ tới những gì lịch sử đánh giá Triệu Bá Tông. Vị Hiếu Tông hoàng đế này là quân chủ chuyên cần nhất lịch sử Nam Tống, tâm nguyện lớn nhất chính là khôi phục Trung Nguyên, đáng tiếc trên bị phụ hoàng vô năng Triệu Cấu đè nặng, phía dưới lại bị một đám đại thần phe chủ hòa níu kéo, nên không thể làm nên nghiệp lớn.

Sau lưng Triệu Bá Tông, hắn là các tư tưởng “cầu hòa” của Nam Tống, gây áp lực cho hắn. Có lẽ, hắn thích Gia Nhi, càng nhiều là bởi vì những lời Gia Nhi nói đã cổ vũ ý chí chiến đấu của hắn.

Cổ nhân chỉ biết nói, nữ vì dung mạo, sĩ vì tri kỷ có thể hi sinh, nào biết nữ nhi cũng muốn tìm tri kỉ chứ?

Sau khi Tiểu Ngọc từ chỗ Gia Nhi trở về, hai ngày sau đến thăm Thanh Tranh, nói hôn sự của Gia Nhi cho nàng hay.

Thanh Tranh xưa nay ít lời, nghe Tiểu Ngọc nói xong, chỉ nói một câu: “Gia Nhi cũng sắp thành thân rồi!”

Thanh Tranh hỏi rõ ngày cưới của Gia Nhi, rồi buông hết mối làm ăn trong tay, đóng cửa ba ngày làm ra một bộ áo cưới xinh đẹp tuyệt trần.

https://thuviensach.vn

Lúc Tiểu Ngọc và Thanh Tranh đem bộ áo cưới này đưa đến tay Gia Nhi, Gia Nhi cũng nhịn không được vui mừng mặc thử.

Gia Nhi mặc áo xong, Tiểu Ngọc và đám tỳ nữ chung quanh đều ngừng hô hấp -- thật sự quá đẹp!

Bộ xiêm y này dùng lụa cẩm vân thượng đẳng để làm, toàn thân đỏ rực, bên trên vạt áo lụa dài, phía dưới là quần lụa rộng, trên váy thêu phượng vờn mây, dưới tà váy đính một vòng ngọc châu, ánh sáng lấp lánh, rực rỡ không thể tả. Thanh Tranh chu đáo thậm chí ngay cả giầy cũng chuẩn bị xong cho nàng, là một đôi giầy thêu đỏ thẫm, mang ý nghĩa hạnh phúc bình an.

Gia Nhi nhìn mình trong gương, đột nhiên xoay người lại ôm cổ Tiểu Ngọc và Thanh Tranh, khóc.

Đây là lần đầu Tiểu Ngọc thấy Gia Nhi mất kiềm chế.

Lễ vật Tiểu Ngọc đưa là một bộ trang sức mới làm, vòng tay trâm cài hoa sen, vàng óng rực rỡ. Văn Quyên tặng Gia Nhi một hộp son đặc chế, còn có một lọ mật hoa, nói là thích hợp với khí chất quý mà không kiêu của Gia Nhi. Tú Tâm đang mang thai bảo Nhàn Nhàn đưa tới hai thất gấm cẩm bạch, bày tỏ tâm ý.

Tuy rằng là tiểu thiếp, nhưng bởi vì Triệu Bá Tông có thân phận vương gia, hôn lễ này được làm vô cùng long trọng.

Gia Nhi xuất giá không lâu, kì thi đình toàn dân chú ý, rốt cục đã đến.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97: Tân Khoa Trạng Nguyên

Huệ nương được Tiểu Ngọc dặn dò mang theo Nguyệt Hạ và Xuân Tư đem quần áo mùa đông đi phơi nắng, mới biết mùa xuân đã sắp trôi qua.

Nàng tới nơi này, đã gần một năm.

Thời gian qua thật mau!

Tiểu Ngọc vô vàng cảm thán thời gian trôi, nàng căng thẳng đợi tin tức Tống Tiềm thi đình trở về.

Chẳng qua mới đi có nửa ngày, sao cảm giác lại lâu như vậy?

Nàng nhìn mặt trời, lại dặn dò gia nhân tháo chăn nệm đi giặt.

Đám người làm đều biết hôm nay là ngày lão gia đi thi đình. Sáng sớm sau khi phu nhân đưa lão gia ra cửa, thì bản thân giống như con ong nhỏ chăm chỉ xoay tới xoay lui, nhất định nàng đang vô cùng nóng lòng?

Lúc mặt trời ló dạng, hoàng đế Triệu Cấu cũng đã đi tới Giảng võ điện.

Không có hoàng đế nào lại cho mình là một hôn quân, cho dù là người như Triệu Cấu để lại tiếng xấu đời sau.

Trên thực tế, Triệu Cấu còn chăm chỉ hơn phụ thân Tống Huy Tông Triệu Cát chết nơi tha hương.

Hơn ba mươi năm làm đế vương, gần như ông không có một ngày thư thái. Lưu vong, không ngừng lưu vong, từ phương bắc đến phía nam, theo

https://thuviensach.vn

lục địa ra hải đảo, lúc nào trái tim cũng treo giữa không trung. Không chỉ lo lắng người Kim tùy thời quấy nhiễu, còn lo lắng ca ca Tống Khâm Tông Triệu Hằng bị bắt làm tù binh ở nước Kim đột nhiên trở về, thì ông ngày cả hoàng đế lưu vong cũng không làm được.

Nhưng trong hoàn cảnh gian nan như vậy, Triệu Cấu cũng đau khổ chống đỡ ba mươi năm.

Ông rất coi trọng nhóm tiến sĩ trong kì thi đình này. Nghe Kim Trung nói, năm nay bài thi của nhóm tiến sĩ đều có trình độ cao, trong đó đủ mọi kì tài, xem ra mình phải tuyển chọn thật kĩ mới được.

Đương nhiên, quan viên chấm thi phải tới sớm hơn hoàng đế, một đám mặc quan phục nghiêm chỉnh, cùng đợi hoàng đế triệu kiến.

Lễ bộ Thị Lang Kim Trung cầm sẵn danh sách chờ đợi. Năm nay ông là phó chủ khảo, nhiệm vụ chính là chọn những bài thi tốt trong kì thi đình cho hoàng đế xem qua.

Có thể nghĩ, Kim Trung có quyền quyết định rất lớn với các thứ bậc tiến sĩ. Có thể đảm đương trọng trách lớn như vậy, chứng minh Kim Trung vẫn rất được Triệu Cấu trọng dụng.

Lại bộ Thượng Thư cùng Tham Tri chính sự lén sớm cùng kim trung đạt thành chung nhận thức, bọn họ con đều đã muốn thông qua tỉnh thử, chỉ cần kim trung ở bọn họ bài kiểm tra càng thêm thượng hồng vòng, lại cùng Triệu Cấu nói thượng vài câu lời hay, tiến vào tam giáp đã là không hề nghi ngờ chuyện tình .

Về phần Thì Quý Phong đứng đầu bảng thi tỉnh, vốn được Kim Trung chú ý. Thì Quý Phong tuy nói xuất thân cũng không hiển hách, chỉ là con của một võ tướng, không phải con nhà thư hương, nhưng phụ thân của hắn – Thì Ngộ Hào là đại tướng quân, tay cầm binh quyền, bản thân hắn lại là người rất mực tài hoa, cũng nên cân nhắc một chút.

https://thuviensach.vn

Thi tỉnh có bốn đề mục: Một là thi đại kinh, hai là kiêm kinh, ba là luận, cuối cùng là sách. Nhưng đến khi thi đình, chỉ còn lại đề sách, viết hơn hai ngàn từ.

Tống Tiềm và Thì Quý Phong ở giữa mấy trăm tiến sĩ tiến vào Giảng võ điện, hành lễ với hoàng đế, lại quay về chỗ các quan viên, nhận đề thi rồi về chỗ bắt đầu làm.

Triệu Cấu ngồi ở ngai rồng trên cao, nhìn dưới đài chúng thư sinh miệt mài viết, cử chỉ chừng mực, trong lòng có một chút vui mừng.

Có thể thông qua thi tỉnh, tất nhiên sẽ không là người tài trí bình thường. Bọn họ phần lớn lấy đề thi xong đã suy nghĩ ngày, rồi múa bút thành văn, không đến thời gian một nén nhang, còn có người nộp bài thi.

Kim Trung và vài quan lại ở Lễ bộ khẩn trương chấm bài thi, nhìn thấy bài viết tốt hoặc là bài của "nội bộ", liền dùng bút son vẽ một vòng màu đỏ bên trên.

Qua hai nén nhang, toàn bộ thí sinh đều đã hoàn thành, đồng loạt khom người đứng trang nghiêm, cùng đợi hoàng đế phê duyệt.

Kim Trung cung kính hai tay trình bài thi lên.

Triệu Cấu lấy những bài thi Kim Trung vẽ vòng đỏ xem qua một lần, khi thì nhíu mi, khi thì mặt giãn ra. Đừng thấy Triệu Cấu không phải là một quân chủ có tài chính trị, thư pháp và văn chương của ông, lại kế thừa thiên phú của phụ thân Triệu Cát, cho dù trong lịch sử mấy ngàn năm của Trung Quốc thì cũng được xếp là hoàng đế tài tử đứng nhất nhì.

"Kim Trung, trong những bài thi này, có bài nào đặc biệt mới mẻ độc đáo hay không?" Triệu Cấu một bên lật xem một bên hỏi, Kim Trung đứng hầu một bên.

https://thuviensach.vn

Kim Trung biết cơ hội tới, thêm vào mấy câu: “Bài này, còn có bài này, đều rất xuất sắc.” Ông đều khen ngợi những bài thi của “nội bộ”.

Triệu Cấu nhìn kỹ, nhíu mày. “Văn vẻ không tệ, nhưng chữ viết -- đúng là bình thường. Xem lại một chút.”

Mỗi người đều có tiêu chuẩn thẩm mỹ, Triệu Cấu rất coi trọng thư pháp.

Kim Trung không khỏi có chút thất vọng, những người này, biết rõ hoàng thượng yêu thư pháp, lại không chịu khổ công luyện chữ!

“Cố Khai?” Lật đến bài thi của Cố Ái Sinh, Triệu Cấu đột nhiên dừng lại.

“Ai là Cố Khai?”

Chúng sĩ tử dưới đài ngạc nhiên, người này lại được hoàng đế tự mình điểm danh, xem ra vô cùng xuất chúng nha!

Cố Ái Sinh theo quy củ khoan thai bước tới trước hành lễ với Triệu Cấu, khoanh tay mà đứng.

Triệu Cấu không hỏi gì, chỉ là tinh tế đánh giá hắn một chút, khẽ gật đầu.“Được rồi, ngươi cứ về chỗ đi.”

Mọi người càng thêm kỳ quái, chẳng lẽ hoàng thượng không phải muốn hỏi hắn chuyện gì sao? Sao lại chỉ nhìn hắn mà thôi?

“Tống Tiềm lại là ai?”

Triệu Cấu bỗng nhiên lại nêu ra một cái tên.

Lúc Triệu Cấu nhìn đến Tống Tiềm, lại lộ ra vẻ tươi cười.

https://thuviensach.vn

“Ngươi chính là Tống Tiềm? Ngươi này -- ừ, tuổi không lớn, kiến thức cũng không tệ lắm! ‘Thưởng nghi theo cùng, phạt nghi theo đi’, hai câu này xuất từ điển tịch nào?”

Mọi người không khỏi lộ ra ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị. Người này cư nhiên có thể làm cho hoàng thượng tự mình hỏi câu chữ của hắn!

Tống Tiềm không kiêu ngạo không siểm nịnh, chậm rãi đáp: “Viết văn, vì sao lúc nào cũng phải nói có sách, mách có chứng? Hai câu này, là thần mình nghĩ ra được.”

“Vì sao phải nói có sách, mách có chứng? Ha ha ha, tốt, tốt! Nói rất đúng.” Triệu Cấu hôm nay tâm tình không tệ, nghe được Tống Tiềm dùng giọng điệu không tính là kính cẩn trả lời, cư nhiên không giận lại cười.

“Tống Tiềm, văn chương của ngươi rất tốt, chữ viết cũng coi như có chút phong cách. Ta sẽ ra một để bài cho ngươi, thế nào?”

Cả đám sĩ tử dưới đài đều giật mình, ngay cả nhóm nội thị hầu hạ Triệu Cấu nhiều năm lẫn bọn quan viên đều mở to hai mắt nhìn.

Hoàng thượng ra thêm đề bài ở trường thi?

Đây là vinh quang cỡ nào chứ!

Tống Tiềm vẫn là bộ dáng bình tĩnh thong dong kia, đáp: “Tống Tiềm tạ ơn!”

Triệu Cấu nhìn xem bốn phía, nhìn thấy cây hòe già ngoài điện có mấy tổ chim và vài con chim khách ríu rít kêu, liền ra vế trên --“Thước táo nha đề, cùng tồn tại chi đầu đàm hoạn phúc.”

Triệu Cấu nói: “Tống Tiềm, ngươi có thể đối ra vế dưới không?”

https://thuviensach.vn

Mọi người nín thở nhìn Tống Tiềm, nếu ánh mắt có thể giết người, bây giờ hắn đã chết hơn trăm lần.

Nếu là người bên ngoài, không chừng sẽ bởi vì quá căng thẳng mà nói không nên lời.

Nhưng Tống Tiềm lại không lộ ra chút bối rối nào. Hắn cũng ngẩng đầu nhìn ngoài điện, thấy một đám chim yến bay qua bầu trời, liền vui vẻ đáp: "Yến đến nhạn hướng, gặp lại trên đường đàm xuân thu!"

Câu này vừa ra, toàn trường chấn động!

Triệu Cấu lại vỗ tay cười nói: "Hay cho câu 'Đàm xuân thu'! Quả nhiên đại lượng!"

Hắn cầm lấy bài thi của Tống Tiềm, nói: "Ừ, nghị luận xác thực, dùng từ hoa mĩ, xếp thứ nhất, tốt!" Cầm bút son, trên bài thi vẽ ba vòng tròn đỏ.

Bây giờ ai cũng đều hiểu rõ, Tống Tiềm chính là tân khoa trạng nguyên năm nay!

--- ------

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98: Buồn Cười

Tin tức Tống Tiềm đậu trạng nguyên trước tiên được Ngưu Bưu truyền về Tống gia.

Tiểu Ngọc còn chưa phản ứng kịp, đám gia nhân trong nhà đều thét chói tai nhảy dựng lên.

Trạng nguyên!

Bao nhiêu người nửa đời khổ học, cũng không thể dễ dàng thông qua thi tỉnh. Lão gia thi một lần đã đậu, còn là đậu trạng nguyên, đây là vinh quang cỡ nào chứ!

Ngưu Bưu thở hổn hển nói với Tiểu Ngọc: “Phu nhân, phu nhân mau bảo trong nhà chuẩn bị đi, quan báo thi đậu chút nữa sẽ đến, tiền thưởng phải chuẩn bị tốt mới được!”

Tiểu Ngọc lúc này mới tỉnh mộng, luống cuống tay chân chỉ huy gia nhân thu dọn đồ đạc. Trong nhà chưa có ai đậu trạng nguyên, làm sao biết phải chuẩn bị thứ gì chứ?

Lúc này Ngưu Bưu còn nói: “Cố công tử, Thì công tử thường lui tới với lão gia cũng thi đậu!”

“Đậu cái gì?” Tiểu Ngọc dừng việc lại hỏi Ngưu Bưu.

“Thì công tử đậu bảng nhãn, Cố công tử đậu thám hoa! Lúc này đều đang cưỡi ngựa dạo phố đó!” Ngưu Bưu hưng phấn báo tin, mặt đỏ bừng

https://thuviensach.vn

bừng.

Tiểu Ngọc há miệng thật to, không thể nào? Bọn họ vậy mà ôm luôn tam giáp?

Đây có phải là hiệu ứng bươm bướm không?

Mọi người trên đường phố Lâm An đang đi theo đội ngũ của trạng nguyên, bàn tán sôi nổi, ngay cả những đại cô nương thẹn thùng cũng trốn sau cánh cổng xem phong thái của trạng nguyên lang.

“Ôi, nghe nói tam giáp năm nay, đều là những thư sinh tuấn tú, làm thế nào cũng phải đi xem một chút!” Một tiểu cô nương nhỏ giọng nói với bạn.

Một ít cô nương thân phận thấp lớn mật chen chút phía sau hàng người, đến khi các nàng nhìn thấy trạng nguyên, bảng nhãn và thám hoa khoác lụa hồng, ánh mắt đều đỏ.

“Trạng nguyên lang thật anh tuấn!” Một cô nương lập tức đã bị Tống Tiềm mê hoặc.

Một người khác thì bị Thì Quý Phong oai hùng làm khuynh đảo.“Bảng nhãn ca ca kia mới đẹp mắt, chàng thật sự là tư thế oai hùng bừng bừng --”

Lời của nàng lại bị một cô nương đánh gãy: “Ta nói các ngươi thực không có ánh mắt, thám hoa ca ca kia, mới là Phan An chân chính đó!”

Mọi người đều vây quanh bọn họ, nói bọn họ thiếu niên đắc chí, bề ngoài anh vĩ, văn chương xuất sắc, không biết khi nào, chuyện Tống Tiềm đối được câu đối của hoàng đế đã lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, hơn nữa còn là tam sao thất bản.

Nhưng Tống Tiềm thi đậu trạng nguyên đối với một số người không phải là tin tốt.

https://thuviensach.vn

Mai Minh Châu nghe được chuyện này lập tức té xỉu.

Nàng ta không thể chấp nhận chuyện thiếu chút nữa mình đã trở thành trạng nguyên phu nhân, nếu khi đó nàng ta gả đi, thì bây giờ người được hưởng vinh quang không phải nàng ta sao?

Nàng ta lại không nghĩ rằng, nếu không phải Tiểu Ngọc hết sức chữa trị cho Tống Tiềm, bệnh tình của Tống Tiềm có thể ngày càng nặng, không khéo đã đi đời rồi cũng nên.

Tim Mai Minh Châu bị hận thù bao bọc, nàng hận, nàng hận lắm! Vì sao trạng nguyên phu nhân không phải nàng?

Đêm khuya lúc Tống Tiềm về đến nhà, Tiểu Ngọc đã xong việc ban ngày.

Không thể tưởng được ứng phó quan báo thi cần nhiều học vấn như vậy, nàng là một người hiện đại làm sao hiểu được? May mắn những người bên cạnh cũng không quá soi mói lễ tiết của nàng. Hơn nữa Thích Thăng cũng nghe tin chạy tới giúp đỡ nàng rất nhiều chuyện. Có Thích Thăng giúp đỡ, Tiểu Ngọc cuối cùng cũng xử lý xong chuyện quan báo thi đậu và mở tiệc chúc mừng.

Tống Tiềm được gia nhân dìu vào nhà, Tiểu Ngọc tuy rằng rất mỏi mệt, nhưng trên mặt cũng tràn đầy tươi cười.

Nam nhân của nàng quả nhiên là tuyệt nhất.

Tiểu Ngọc vô cùng tự hào về Tống Tiềm. Ai có thể nghĩ đến một thiếu niên sắp trở thành con hủi, sẽ có được thành tựu hôm nay?

Nhìn Tống Tiềm hồng bào trạng nguyên, hai mắt Tiểu Ngọc đã ươn ướt.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc bảo người đi đun nước tắm cho Tống Tiềm, nàng bước vào phòng thay trang phục trạng nguyên đỏ thẫm cho hắn. Trường bào kia có vài lớp, cầm trên tay nặng trịch. Có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể để người ta cảm giác được trọng lượng của phần vinh dự này chăng?

Bọn họ có rất nhiều lời muốn nói cùng nhau, nhưng vừa mở miệng, lại không biết nói gì cho phải.

Lúc này không lời nào lại càng hay!

Tống Tiềm nhẹ nhàng giơ tay ôm lấy Tiểu Ngọc, nàng liền thuận thế đổ vào trong lòng hắn. Hắn cúi đầu tìm kiếm đôi môi nàng, lúc hai đôi môi chạm vào nhau, bọn họ run rẩy cảm giác như có dòng điện chạy qua.

Trừ bỏ hôn, còn có gì có thể biểu đạt tình cảm bọn họ dành cho đối phương?

Ở trong lòng, bọn họ đã sớm là vợ chồng chân chính.

Cái gọi là vợ chồng, không phải cứ là cùng chăn gối, nối dõi tông đường. Mà hắn là đỡ đần cho nhau, mưa gió cùng đường, nghèo hèn không bỏ --

Chẳng lẽ bọn họ không thể so sánh với những đôi vợ chồng khác trong thiên hạ hay sao?

“Tiểu Ngọc, chờ ta tìm được thời cơ thích hợp, ta sẽ bẩm báo hôn sự của chúng ta với hoàng thượng.”

“Nhưng mà --” Tiểu Ngọc chần chờ, nàng nhớ tới phim truyền hình đời sau thường diễn “Tội khi quân”. “Như vậy không ổn lắm, hoàng thượng mà biết, không phải sẽ không có cái nhìn tốt về chàng sao?”

“Không có việc gì, ta sẽ nghĩ biện pháp.” Tống Tiềm đã hạ quyết tâm.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc hạnh phúc nhắm hai mắt lại, thôi! Nếu thực sự có hậu quả gì, hãy để nàng và hắn cùng nhau gánh vác!

Những ngày kế tiếp có thể hình dung xoay vần giống như con quay.

Tiểu Ngọc không nghĩ ra Tống Tiềm từ chỗ nào có nhiều thân thích đến vậy, Tống gia, Lâu gia nhà mẫu thân hắn, đám cháu nội của tổ phụ, biểu muội bên nhà dì, những kiểu xưng hô phức tạp làm cho Tiểu Ngọc hiểu được một đạo lí "Nghèo ở phố phường không người hỏi, giàu chốn rừng sâu họ hàng thăm". Lúc Tống Tiềm bị bệnh sắp đói chết bọn họ ở nơi nào? Lúc ấy Tống Tiềm còn ở nhà cũ Tống gia, ai cũng biết hắn cần giúp đỡ, nhưng người đưa tay ra, chỉ có Mục Duẫn Hà người ngoài không cùng huyết thống!

Tiểu Ngọc đối với những người thấy lợi nhận thân này vô cùng chán ghét, phàm là gia nhân báo lại có thân thích tới tìm, chỉ cần ban đầu nàng chưa từng nghe tên, một mực không gặp, khiến cho người ta mắng nàng không có đạo đức!

Mà Tống Tiềm đối với những thân thích ngang hông này, trình độ chán ghét so với Tiểu Ngọc đến chỉ hơn không kém. Lúc hắn ăn xin hồi hương, không phải chưa từng đến cậy nhờ thân hữu, nhưng những thân hữu này nếu không phải đóng cửa không gặp, chính là bảo gia nhân đuổi hắn ra ngoài, còn có người trực tiếp nhục nhã hắn: "Bộ dáng này của ngươi, cũng dám nói là người nhà chúng ta? Đừng bẩn tông môn nhà ta!"

Chính là đám người này, bây giờ lại hạ thấp mặt mũi đến lấy lòng hắn. Thân thích tìm đến hắn, cũng chỉ muốn có chút lợi ích nào đó thôi.

Sau mấy ngày bị chỉ trích, Tống Tiềm múa bút viết xuống một bộ câu đối:

Nhớ đêm trước, nghèo rớt mồng tơi, thiếu sau hụt trước, ai chịu đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi;

https://thuviensach.vn

Xem sáng nay, đỗ trạng nguyên, có rượu có thịt, đều đến dệt hoa trên gấm!

Viết xong, oán giận chưa tan, lại mài mực, viết nhanh trên giấy một câu hoành phi: Buồn cười!

Hắn bảo gia nhân dán câu đối trước cửa. Đám thân thích đi tới nhìn thấy, người người mặt đỏ tai hồng, chật vật mà đi, bên tai Tống Tiềm và Tiểu Ngọc cũng được thanh tĩnh vài ngày.

“Thiên Thành, chúng ta nên chuyển nhà.”

Tiểu Ngọc tìm thời gian rảnh, nhắc tới chuyện này với Tống Tiềm.

Tống Tiềm đối với Tiểu Ngọc chủ động nhắc chuyện chuyển nhà, có chút cảm động. Lúc trước mua tòa nhà này, là vì phía trước nó có gian cửa hàng, phía sau có nhà để ở, tiện việc buôn bán. Bây giờ hắn sắp ra làm quan, đương nhiên không thích hợp tiếp tục buôn bán, ít nhất không tiện công khai.

“Thiên Thành, ta đã nhờ La chưởng quầy tìm được một tòa nhà, chung quanh đều là chút biệt viện, rất xứng với thân phận hiện giờ của chàng. A – cũng gần nhà của Quý Phong.” Bây giờ Thì Quý Phong đậu bảng nhãn, Tiểu Ngọc cũng không tiện gọi người ta là “Công tử” , liền học theo Tống Tiềm gọi là Quý Phong.

Nhắc tới Quý Phong, Tống Tiềm nói: “Quý Phong hôm nay sai người đến báo, nói muốn mời ta, Chi Vấn, Ái Sinh cùng đến nhà huynh ấy ăn bữa cơm.”

Lúc được Triệu Cấu khâm điểm làm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa, ba người cũng tức khắc được bổ nhiệm chức quan. Tống Tiềm đi Quốc Tử Giám, Cố Ái Sinh đi Thư ký tỉnh, về phần Thì Quý Phong, lại chuyển tới

https://thuviensach.vn

Trấn Giang, làm thông phán Trấn Giang. (nhắc tới Trấn Giang làm ta nhớ tới truyện Cốt cách mỹ nhân ^^)

Bây giờ Thì Quý Phong muốn mời bọn họ ăn cơm, chắc là có ý làm tiệc chia tay.

Thì Quý Phong và Thích Thăng không hòa thuận, những bây giờ đã khác trước, vô cùng hợp ý. Tình bạn của nam nhân rất kì diệu, nhiều lúc, đánh nhau mới là phương pháp xúc tiến tình cảm của họ.

Tiểu Ngọc còn chưa có cảm giác làm quan phu nhân, so với mọi người nàng lo lắng hơn ai hết thảy.

Tân nương mới gả Chu Gia Nhi -- không, bây giờ đã là Chu phi – trắc phi của Phổ An quận vương, có điều trước mặt Tiểu Ngọc, nàng vẫn như cũ là Gia Nhi tỷ tỷ trí tuệ sáng suốt, vẫn không vì trở thành quý nhân mà kiêu ngạo.

Gia Nhi biết Tiểu Ngọc giỏi buôn bán, nhưng làm người thì hồ đồ, nên bảo người mời nàng đến Vương phủ, tự mình dạy nàng trước mặt người ngoài nên ăn mặc thế nào, nên học lễ nghi gì, ăn nói làm sao, tất cả đều phải chú ý. May mắn có Gia Nhi chỉ dạy, Tiểu Ngọc mới không gây ra trò cười gì cho thiên hạ. Nhưng nàng còn chưa giả làm phu nhân cho thành thạo, cư nhiên nhận được ý chỉ tiến cung.

Đứng đầu hậu cung, quốc gia chi mẫu Ngô hoàng hậu, lại muốn triệu kiến nàng!

Tiểu Ngọc tiếp nhận ý chỉ nội thị truyền đến, còn tưởng rằng chính mình đang nằm mơ.

Hoàng hậu làm sao có thể muốn gặp nàng?

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc bất an đi theo nội thị lên xe ngựa, một đường thẳng đến hậu cung.

Lịch sử ghi chép rất nhiều về vị Ngô hoàng hậu hiền lành này, đáng tiếc Tiểu Ngọc trừ bỏ biết được "Ghi chép rất nhiều", ngoài ra chẳng rõ gì cả. Không có cách nào, nàng không phải tốt nghiệp khoa lịch sử -- mà cho dù có tốt nghiệp khoa lịch sử, cũng chưa chắc sẽ nhớ rõ hoàng hậu của mỗi triều đại! Nếu sớm biết rằng mình sẽ xuyên qua, nàng nhất định chăm chỉ học lịch sử, hoặc là cố gắng học hóa học vật lí – ngàn vàng khó mua mà.

Thời Tống là thời kì sản sinh nhiều hiền tài, tùy tiện nhắc tới một hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, nhưng vị Ngô hoàng hậu này chẳng những là hiền đức nổi tiếng hậu cung, còn văn võ song toàn, trí dũng hơn người – điều này Tiểu Ngọc nhớ rõ, mà những điều này là dân gian truyền tụng.

Tiểu Ngọc phát hiện mình còn căng thẳng hơn lúc đi gặp Triệu Cấu.

Khi đó là đột nhiên nhìn thấy hoàng đế, hắn lại không biểu lộ thân phận -- tuy rằng nàng đoán được, nhưng nghi lễ sẽ có chút khác biệt, không cần chính thức như vậy.

Còn bây giờ, hoàng hậu triệu kiến vợ của thần tử, nên tuân theo quy củ gì? Nàng không biết chút gì cả.

Thật ra vấn đề then chốt nhất là, hoàng hậu sao lại muốn triệu kiến nàng?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99: Hoàng Hậu Triệu Kiến

Chẳng những Tiểu Ngọc cảm thấy chuyện hoàng hậu triệu kiến mình là kì quái, mà các cung nữ nội thị tiếp đón nàng cũng rất ngạc nhiên.

Chỉ là phu nhân của một quan lục phẩm thôi, đã có thể khiến một quốc gia chi mẫu mời nàng đến nói chuyện?

Nhưng những người trong cung đã được huấn luyện chỉ nên lo việc của mình, đối với Tiểu Ngọc đương nhiên là tươi cười kính cẩn. Tiểu Ngọc phẩm chất tuy thấp, nhưng so với cung nữ vẫn cao hơn nhiều. Hơn nữa phu quân nhà nàng vừa đậu trạng nguyên, là môn sinh của thiên tử, tiền đồ vô lượng, vẫn nên cung kính thì hơn.

Nếu Tống phu nhân này được hoàng hậu thưởng thức, thường ra vào hậu cung, vậy bọn họ cần phải nịnh bợ nàng cho tốt!

Bởi vậy Tiểu Ngọc một đường vào cung, mặc dù có chút cử chỉ không hợp quy củ, cũng không có người so đo với nàng. Cũng không phải con nhà thế gia, sai sót một chút cũng bình thường thôi. Trên thực tế sau khi Tống thất nam hạ, quy củ lễ nghi của hoàng thất đều giản lược rất nhiều.

Cũng bởi vì Vi thái hậu, nên còn giữ chút lễ tiết, dù sao cũng là người tiền triều. Có điều Vi thái hậu lớn tuổi, lại bị tra tấn nhiều năm ở nước Kim, đã sớm không quản mọi chuyện, ngày ngày ở trong tẩm cung của bà ăn chay niệm phật. Chủ nhân chân chính của hậu cung, vẫn như cũ là đương kim quốc mẫu Ngô hoàng hậu.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cũng không nhớ rõ mình qua bao nhiêu lần cửa cung, mới đến Đông cung của hoàng hậu. Cung nữ mời nàng ngồi ở nhĩ phòng, để lại hai cung nhân hầu hạ nàng, chờ hoàng hậu triệu kiến. Không biết qua bao lâu, Tiểu Ngọc đã sắp ngủ gục, mới nghe cung nữ đến gọi nàng đi.

Vậy mà lúc nhìn thấy Ngô hoàng hậu, Tiểu Ngọc lại có chút giật mình, sao vị hoàng hậu này nhìn trẻ như vậy? Nàng nhớ rõ Ngô hoàng hậu từ cùng Triệu Cấu ra biển lánh nạn, tuy nói lúc đó là thiếu niên, nhưng ít nhất giờ cũng bốn mươi tuổi rồi? Bảo dưỡng thật tốt!

Ngô hoàng hậu đối với mọi người rất hiền hoà, mỉm cười hỏi nàng: “Ngươi chính là thê tử Mai thị của tân khoa trạng nguyên?”

“Bẩm hoàng hậu, tiện thiếp đúng là Mai thị.” Tiểu Ngọc cẩn thận trả lời một câu.

“Sao vừa rồi ngươi nhìn thấy bổn cung lại có sắc mặt kì lạ?” Trong lời nói của Ngô hoàng hậu như đang chất vấn, có điều Tiểu Ngọc thấy bà hiền lành thân thiện, đánh bạo đáp một câu: “Tiện thiếp -- tiện thiếp không nghĩ tới, nương nương lại trẻ tuổi xinh đẹp như vậy.”

Ngô hoàng hậu vừa rồi cũng chỉ thuận miệng hỏi, là muốn nói chuyện phiếm vài câu với Tiểu Ngọc, ai biết Tiểu Ngọc lại nói những lời này.

“A? Chẳng lẽ trong lòng ngươi, bổn cung là một bà lão sao?”

Những lời này mang đậm ý trách cứ, nhưng cảm giác lo lắng khi gặp nhân vật lớn của Tiểu Ngọc đã dịu đi, phỏng đoán Ngô hoàng hậu hẳn là không chán ghét người ta khen bà đẹp – có người phụ nữ nào sẽ chán ghét đâu?

“Không phải, tiện thiếp nghĩ nương nương thân là quốc mẫu, tất nhiên sẽ hiền lành trang nghiêm như bồ tát trong miếu, ai ngờ hôm nay nhìn thấy

https://thuviensach.vn

nương nương mới phát hiện, nương nương càng giống như là --” Tiểu Ngọc lắp bắp, cố ý để lại sơ sót.

Ngô hoàng hậu quả nhiên mắc câu: “Càng giống như cái gì?”

“Giống như tiên nữ trong bích họa!”

Ngô hoàng hậu nghe thấy lời này, nhịn không được nhẹ giọng cười.

“Ngươi thật là biết ăn nói, ba hoa chích choè !”

Tiểu Ngọc lại lắc lắc đầu: “Tiện thiếp ăn nói vụng về, chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.”

Ngô hoàng hậu cười càng tươi, đám cung nữ hầu hạ cũng ngạc nhiên. Ngày thường Ngô hoàng hậu tuy nói hòa khí, nhưng vẫn không vui cười, Tống phu nhân này thật có bản lĩnh, chỉ hai ba câu đã làm hoàng hậu cười!

Ngô hoàng hậu đã lâu không nghe người khác khen mình xinh đẹp.

Mười bốn tuổi bà đã được tuyển vào Khang vương phủ, bởi vì thiên sinh lệ chất nên được Khang vương Triệu Cấu để ý, trở thành trắc phi của Triệu Cấu. Khi đó tuổi bà còn nhỏ, thân phận cũng không tính là cao, nhưng đám người hầu vẫn thường khen bà xinh đẹp. Đến khi bà trở thành hoàng hậu, ngược lại mọi người chỉ ca ngợi đức hạnh của bà, chứ không một ai nói nửa câu về dung mạo.

Kỳ thật có người phụ nữ nào không muốn mình đẹp đâu?

Bây giờ nghe thấy Tiểu Ngọc nói như vậy, Ngô hoàng hậu mặt ngoài oán trách, kì thực vô cùng vui mừng.

Tiểu Ngọc cũng rất vui mừng, nàng nhìn được trong ánh mắt của Ngô hoàng hậu, không hổ là một nữ nhân xinh đẹp giỏi giao tiếp.

https://thuviensach.vn

Ngô hoàng hậu ho một tiếng, nghiêm mặt nói: “Mai thị, ngươi có biết hôm nay vì sao bổn cung triệu kiến ngươi không?”

Tiểu Ngọc cúi đầu trả lời: “Tiện thiếp không biết.” Nàng quả thật không biết.

Ngô hoàng hậu nói: “Nghe nói lúc hoang xuân, mỗi ngày ngươi đều cùng người nhà nấu cháo, đến ngoài thành bố thí cho dân đói?”

“Bẩm hoàng hậu, đúng vậy.” Tiểu Ngọc bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là vì chuyện này!

Ngô hoàng hậu nói: “Tuổi ngươi không lớn, thật hiếm có được tấm lòng này!”

Tiểu Ngọc khiêm tốn nói: “Tiện thiếp cũng chỉ ra chút sức mọn vì dân đói, nghĩ có thể giúp được chút nào hay chút đó thôi.”

Ngô hoàng hậu nghe nàng nói như vậy, tán thưởng gật gật đầu.

“Mai thị, ngươi có biết từ đâu bản cung nghe được việc này không?”

Tiểu Ngọc đương nhiên vẫn chuẩn bị đáp án an toàn nhất: “Tiện thiếp không biết.” Người không biết không có tội, tổ tiên đã dạy chúng ta bao đời nay.

“Kỳ thật – cháo củ từ ngươi cứu tế dân đói, bản cung đã dùng qua. Ngươi chẳng những có thiện tâm, càng khó là biết suy nghĩ cho người khác, ta nghe Y phu nhân nói, cháo này có thể no bụng, lại bổ khí, già trẻ đều thích hợp. Xem ra ngươi thật tình làm việc thiện, không phải vì muốn chút hư danh!”

Tiểu Ngọc cuống quít đáp: “Nương nương quá khen, tiện thiếp cũng chỉ muốn mọi người ăn cháo được no lâu một chút. Cảm giác đói bụng, thật sự

https://thuviensach.vn

là không dễ chịu chút nào.”

Tiểu Ngọc rốt cục nhớ ra, nàng từng đem cháo củ từ cho Y Từ Tâm nếm thử, bởi vì Từ Tâm nói nếu Tiểu Ngọc có nghiên cứu được món gì mới, đều phải đưa nàng nếm thử. Có lẽ là Từ Tâm đem cháo đưa cho mẫu thân nàng là Y phu nhân dùng thử, Y phu nhân theo thực đơn làm cho người trong cung ăn, hoàng hậu mới có thể biết đến.

Còn có một khả năng khác, chính là Triệu Cấu đã nói chuyện mình phát cháo cho hoàng hậu biết. Có điều khả năng này không lớn, Triệu Cấu là hoàng đế, ngày bận trăm công nghìn việc, làm sao có thời gian nói với hoàng hậu về một nhân vật nhỏ như mình.

Đói bụng chịu khổ sở, câu này so với những lời khen ngợi khi nãy còn làm Ngô hoàng hậu động lòng hơn.

Người khác đều chỉ nhìn thấy bà quyền khuynh hậu cung, nhưng mấy ai biết bà và hoàng đế phiêu bạc bên ngoài mười mấy năm, trải qua những khổ sở gì? Đừng nhìn hôm nay bà phú quý, năm đó cũng từng chịu đói, ngủ nơi hoang dã.

“Tốt, tốt. Ngươi có hiểu biết về hàng hóa?”

Tiểu Ngọc nói: “Nào có, tiện thiếp chỉ biết làm mấy món canh dưa rau dại, không tiện để nơi thanh nhã.”

Ngô hoàng hậu tâm tình rất tốt, nở nụ cười: “Ngươi cũng đừng quá khiêm tốn. Ta cũng hiểu nữ tắc, nấu nướng ẩm thực, tất nhiên là bổn phận, ngươi làm không sai. Lúc bản cung còn là khuê nữ, cũng thích xuống bếp nấu cơm.”

Ngô hoàng hậu nói với Tiểu Ngọc thêm hai câu, liền muốn cho Tiểu Ngọc lui ra. Tiểu Ngọc bỗng nhiên nói: “Tiện thiếp có một yêu cầu nhỏ, xin hoàng hậu nương nương thành toàn!”

https://thuviensach.vn

“A?” Ngô hoàng hậu hỏi: “Ngươi có yêu cầu gì, cứ nói với bản cung xem.”

Tiểu Ngọc sờ tay vào ngực, lấy ra một món đồ.

Mọi người thấy đó là một bình sứ nhỏ, nhất thời không khỏi tò mò: “Đây là vật gì?”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 100: Mặt Nạ Cỏ Linh Chi

“Đây là vật gì?” Ngô hoàng hậu cũng tò mò theo.

Tiểu Ngọc đưa bình ra, đó là một bình sứ trắng như sữa, còn có mùi hương thanh mát.

“Đây là thanh xuân lộ tiện thiếp làm vì nương nương, hy vọng nương nương có thể nhận phần tâm ý này của tiện thiếp.”

Ngô hoàng hậu không khỏi có chút ngạc nhiên. Mai thị này cũng quá không hiểu quy củ, làm gì có đạo lí vừa gặp mặt hoàng hậu lại đưa lễ vật? Huống chi lại là thứ dùng trên người, không biết là thuốc hay là thứ gì, điều này . . .

Nhưng Ngô hoàng hậu đối với Tiểu Ngọc có ấn tượng không tệ, xem phần nhiệt tình của nàng, nên miễn cưỡng nói: “Ừ, bản cung nhận. Thúy Nga!”

Cung nữ được gọi nhẹ nhàng tiếp nhận bình sứ trên tay Tiểu Ngọc, đưa đến trước mặt Ngô hoàng hậu. Ngô hoàng hậu trước giờ chưa gặp chuyện như vậy, tùy ý hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là dầu cao dùng tuyết nhĩ tinh luyện. Mỗi ngày dùng nó bôi chỗ khóe mắt, kiên trì một khoảng thời gian, có thể làm giảm nếp nhăn, làm cho da thịt trơn nhẵn như gương.”

Kỳ thật dược cao này không phải chế tạo vì Ngô hoàng hậu, mà là Thích Thăng trước đó vài ngày căn cứ vào phương thuốc của Tiểu Ngọc chế

https://thuviensach.vn

thành. Tiểu Ngọc mãi lo chuyện Tống Tiềm đi thi, cũng không lo đẩy mạnh tiêu thụ ở Mĩ Ngọc phường. Hoàng hậu triệu kiến gấp, nàng cũng không nghĩ nhiều đã đem lọ thuốc này theo, nghĩ có lẽ có thể làm quà tặng cho hoàng hậu.

Phương thuốc này vô cùng đơn giản, lúc Tiểu Ngọc ở hiện đại, nếu mấy ngày liền tăng ca, sắc mặt có vẻ tiều tụy. Dùng ngân nhĩ thêm một chút nước nấu khoảng một giờ, tốt nhất là ninh thành hỗn hợp, sau đó đắp trên mắt, dùng không hết có thể để trong tủ lạnh, dùng xong hiệu quả tốt lắm, nét mặt rạng rỡ; Nàng giới thiệu cho vài đồng nghiệp tuổi trung niên, có một người kiên trì dùng nửa năm, cả người thoạt nhìn trẻ hơn vài tuổi, làn da vừa mịn vừa trắng.

Đây là bởi vì ngân nhĩ chứa nhiều anbumin và vitamin, cho nên bột ngân nhĩ có tác dụng ngăn ngừa lão hóa, đắp mặt nạ thường xuyên có thể giảm tàn nhang nữa. Phụ nữ trung niên như Ngô hoàng hậu, dùng ngân nhĩ cao này khẳng định sẽ có tác dụng trị liệu -- cho nên, Tiểu Ngọc đặt tên nó là “Thanh xuân lộ”, chủ yếu muốn nói nó có thể giúp người ta duy trì tuổi thanh xuân.

Ngô hoàng hậu đột nhiên phát hiện trên bình sứ có dấu màu đỏ, nhìn kỹ, kinh ngạc nói: “Đây là ngươi làm?”

Tiểu Ngọc đáp: “Đúng vậy.”

“Trên này viết ‘Mĩ Ngọc phường’..... Chẳng lẽ tiệm này là sản nghiệp của nhà ngươi?”

Tiểu Ngọc đáp: “Bẩm nương nương, Mĩ Ngọc phường đúng là sản nghiệp của Quan nhân (chồng) nhà tiện thiếp, tiện thiếp cũng chỉ biết kê vài phương thuốc thôi.”

Ngô hoàng hậu không ngờ nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

“Ai ya, thật không ngờ. Son phấn nhà người rất tốt, có vài loại son màu sắc nhẹ, bản cung thấy Y phu nhân bôi rất lịch sự tao nhã, cũng bảo bọn họ mua cho ta, không hề kém cống phẩm. Cũng là ngươi làm?”

“Bẩm nương nương, son trong Mĩ Ngọc phường, là một vị tỷ muội của tiện thiếp làm.”

Ngô hoàng hậu vẫn không vì Tiểu Ngọc buôn bán mà bất mãn với nàng, nói: “Ngươi đã có ý tốt, vậy sáng mai bổn cung sẽ dùng thử thanh xuân lộ của ngươi vậy!”

Thẳng đến nhiều ngày sau, khi Tiểu Ngọc kể chuyện mình tiến cung cho Gia Nhi biết, mới nghe Gia Nhi nói hành vi của mình hôm đó là không hợp lễ pháp.

Gia Nhi cũng đổ mồ hôi lạnh vì nàng: “Tiểu Ngọc, ngươi cũng quá to gan, đâu có ai tùy tiện dâng lễ vật cho hoàng hậu? May mắn Ngô hoàng hậu là người rộng lượng, không so đo với ngươi, bằng không.....”

Tiểu Ngọc nay mới biết nghĩ mà sợ. “Vậy ngươi nói..... Hoàng hậu sẽ dùng thanh xuân lộ của ta không?”

Gia Nhi xưa nay tao nhã lại trợn mắt nhìn nàng: “Ngươi nói đi?”

“Ta nghĩ là.....” Tiểu Ngọc bị Gia Nhi trừng vô cùng chột dạ.

Nhưng thế sự khó liệu, mới từ Phổ An vương phủ về không đến một ngày, Tiểu Ngọc lại bị Ngô hoàng hậu triệu kiến.

Sẽ không phải muốn bắt mình hỏi tội chứ?

Tiểu Ngọc trong lòng âm thầm kêu khổ. Bây giờ nàng đã biết tính lỗ mãng của mình gây ra rắc rối thế nào, đáng tiếc đúng người sai thời điểm, những chuyện như vậy cũng đã vô phương cứu vãn rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc Ngô hoàng tiếp kiến Tiểu Ngọc, sắc mặt rất hòa nhã, hoàn toàn không giống bộ dáng muốn hỏi tội.

Bị Gia Nhi giáo huấn, Tiểu Ngọc nhát gan hơn. Ai ngờ Ngô hoàng hậu vừa mở miệng, cũng là khen thanh xuân lộ nàng dâng lên hiệu quả không tệ!

Hoàng hậu thật sự dùng!?

Tiểu Ngọc nhìn trộm đánh giá hoàng hậu, quả nhiên so với vài ngày trước có chút khác nhau. Tuy rằng đều xinh đẹp, nhưng ban đầu Ngô hoàng hậu có vài nếp nhăn nơi mắt phượng, giờ giảm rất nhiều, xem ra mỗi ngày bà đều dùng thanh xuân lộ.

Tiểu Ngọc âm thầm tự khen, cái tên thanh xuân lộ tuy có tục một chút, nhưng tục cũng có vẻ phong nhã của nó! Vừa nghe tên này, ngay cả hoàng hậu của một nước cũng không kháng cự sự mê hoặc của nó.

Ngô hoàng hậu vẻ mặt ôn hoà nói: “Mai thị, thanh xuân lộ ngươi chế tạo, sử dụng rất thoải mái. Mĩ Ngọc phường nhà ngươi, còn có phương thuốc nào nữa không?”

Tiểu Ngọc trong lòng cười trộm, hoàng hậu cũng là nữ nhân mà! Xem ra làm đẹp là theo đuổi cả đời của phụ nữ, tự cổ chí kim.

Tiểu Ngọc cười trộm thì cười trộm, mặt ngoài vẫn nghiêm trang trả lời: “Nương nương, tiện thiếp về nhà hai ngày nay, đã nghiên cứu chế tạo cho người một loại thuốc mỡ mới, gọi là mặt nạ cỏ linh chi, không biết nương nương có hứng thú thử một lần?”

Những lời này cũng là lời nói dối. Sau khi nghiên cứu ra mặt nạ cỏ linh chi, Tiểu Ngọc cũng chưa bán ra thị trường, nhưng trong tay vẫn có một lọ, hơn nữa hôm nay không dám mang đến -- nàng bị dọa sợ.

https://thuviensach.vn

“Cỏ linh chi?”

Ngô hoàng hậu nghe hai chữ đó, mắt sáng ngời. “Cỏ linh chi trừ bỏ làm thuốc, còn có thể dùng ở trên mặt?”

Tiểu Ngọc nghiêm trang nói: “Cỏ linh chi được xưng là ‘Tiên thảo’, uống thuốc kéo dài tuổi thọ, thoa ngoài da để dưỡng da thịt, tăng cường đàn hồi. Bỏ thêm chút mật ong, lúc dùng thì trộn thêm lòng trắng trứng lấy đắp mặt, ba bốn ngày một lần, một tháng sau, nương nương sẽ nhận ra công hiệu của nó.”

Những thứ mặt nạ cỏ linh chi này, Tiểu Ngọc ở hiện đại chưa từng thử qua -- nàng đâu dám tin tưởng cỏ linh chi bán trong các tiệm thuốc ở đó? Nói sau cũng không đáng, so với một lọ estee lauder cũng không rẻ hơn bao nhiêu.

Nhưng mới tháng trước Thích Thăng nhập về một mớ cỏ linh chi, nàng nghe Điền Tiểu Bảo nói mới nhớ lại lúc trước có đọc phương pháp dùng cỏ linh chi trộn lòng trắng trứng đắp mặt nạ ở một trang web, sau đó mới nói với Thích Thăng chế thử một lọ cho nàng.

Tiểu Ngọc mơ hồ nhớ rõ, trong cỏ linh chi có một hoạt chất, có thể xúc tiến quá trình trao đổi chất của da, có tác dụng hoạt hóa tế bào, làm da nhẵn mịn, dễ chịu. Còn mật ong thì khỏi nói, quả thực trong các phương pháp làm mặt nạ, thường trộn thêm mật ong.

Ngô hoàng hậu vừa nghe, nhịn không được vui mừng. Tiểu Ngọc ngầm hiểu, sau khi trở về cầm một lọ mặt nạ cỏ linh chi gần như có một trên đời cấp tốc đưa vào trong cung đi, còn bảo đám nhân công gấp rút chế tạo số lượng lớn thanh xuân lộ. Trừ bỏ đưa cho hoàng hậu, còn trưng bày ở Mĩ Ngọc phường, bảo đám nữ nhân viên giới thiệu với khách hàng: “Đây là thanh xuân lộ Ngô hoàng hậu thích dùng!”

Không đến ba ngày, thanh xuân lộ đã bán hết.

https://thuviensach.vn

Buổi tối lúc Tiểu Ngọc đối chiếu sổ sách, đột nhiên lại thở dài.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nàng đang muốn rửa tay gác kiếm không buôn bán nữa, sau chuyện làm ăn lại ngày càng tốt thế này?

Ta nói chứ, muốn gác kiếm thì gác kiếm, chỉ tại Tiểu Ngọc tham tiền mà thôi ^^

Xong nửa truyện rồi mọi người ơi, ta phải nghỉ ngơi một xíu, đầu học kì mà học như trâu bò, chịu hết nổi rồi. Sắp Trung thu rồi ta không đảm bảo lịch post như trước được, giờ rảnh lúc nào post lúc đó, ta đi làm lồng đèn đây.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 101: Tâm Sự Của Quý Phong

Thì Quý Phong đi rồi.

Trong ba người bọn họ, hai người đều ở lại Lâm An, chỉ có một mình hắn phải đến Trấn Giang nhậm chức. Tuy nói từ Trấn Giang đến Lâm An không xa, nhưng dù sao cũng phải rời khỏi đô thành, không thể so với hai người ở gần bên thiên tử.

Sáng sớm đám gia nhân ở Thì phủ đã chuẩn bị một chiếc xe thật lớn, đặt hết hành lí của Thì Quý Phong lên xe. Kỳ thật hắn là một người độc thân, lại không thích phô trương, hành lý cũng không nhiều. Lần này đi theo Thì Quý Phong nhậm chức chỉ có một mình Thì Lỗi.

Thì Quý Phong vẫn mặc trang phục đen như thường ngày, cưỡi ngựa, chưa mặc quan phục. Hắn thấy mặt trời đã ló dạng sau vầng mây, ra lệnh cho xa phu: “Xuất phát!”

Một xe một ngựa ra khỏi cửa thành, vừa đến đình nghỉ mát ngoài thành, Thì Quý Phong đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Bên ngoài đình đứng vài người. Mặt trời lúc này đã nhô lên hoàn toàn, trong ánh nắng mai, Thì Quý Phong thấy Tống Tiềm, Cố Ái Sinh, Thích Thăng, Chung Bố Y, còn có -- nàng.

Tiểu Ngọc mặc bộ áo trắng, bởi vì sáng sớm có chút lạnh, nàng còn khoác thêm áo ngoài của Tống Tiềm vừa cởi cho nàng chống lạnh, áo choàng rộng thùng thình bị gioa thổi thít chặt vào người, những đường cong xinh đẹp của nàng như ẩn như hiện, như một tiên tử sớm mai.

https://thuviensach.vn

Trái tim kiên cường sắt đá của Thì Quý Phong đột nhiên trở nên vô cùng mềm mại, hắn nhìn chăm chú vào nữ tử đã đi vào giấc mộng của mình, dùng hết toàn bộ ý chí bắt buộc mình dời tầm mắt.

Hắn nhảy xuống ngựa, đi về phía mọi người, chắp tay nói: “Làm phiền mọi người rồi!”

Thích Thăng cười lớn đấm một quyền vài vai hắn: “Cùng bọn ta nói những lời khách sáo này làm chi! Đến đây, vào đình uống một chén!”

“Được!” Thì Quý Phong sảng khoái đồng ý. Đi vào đình, đã sớm có gia nhân dâng lên rượu ấm. Mấy nam nhân đều lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch.

“Quý Phong..... Đến Trấn Giang, huynh phải cẩn thận!”

Tống Tiềm nói những lời ý vị thâm trường.

Thì Quý Phong kính rượu với Tống Tiềm, không cần phải nói thêm.

Tiểu Ngọc không hiểu chính trị, nàng biết đâu rằng nơi Thì Quý Phong nhậm chức có gì đặc biệt.

Để Thì Quý Phong đậu tiến sĩ, bảng nhãn, còn có ý tứ muốn lung lạc phụ thân Thì Ngộ Hào của hắn. Nhưng lung lạc là một chuyện, có cho hắn thực quyền hay không lại là chuyện khác. Triều đình đối với võ tướng, vừa trọng dụng vừa phòng bị. Tống Tiềm vào Quốc Tử Giám, Cố Ái Sinh cũng có thể vân thư ký tỉnh, nhưng bảng nhãn như Thì Quý Phong, cũng không thể khiến hắn ở lại trong kinh, mà là bắt hắn đến Trấn Giang.

Thông phán là chức phó sự của Tri châu, thực quyền không nhiều lắm, Thì Quý Phong độc thân đi trước, tất nhiên sẽ bị kiềm kẹp.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm đúng là đã nhìn thấu chuyện này, nên mới nói với Thì Quý Phong những lời đó.

Mọi người chén tạc chén thù, rượu quá ba tuần, đều có men say. Cố Ái Sinh tính tình hào phóng nhất, lấy đũa gõ chén, xướng lên bài [đoản ca hành]--

“Đối rượu làm ca, đời người bao nhiêu? Ví như sương mai, đi ngày khổ nhiều.....”

Bị nhiệt tình của Cố Ái Sinh kích thích, vài người cũng hát theo: “Khái lúc này lấy khảng, ưu tư khó quên. Dùng cái gì giải ưu, chỉ có đỗ khang.....”

Tiểu Ngọc nhìn đám nam nhân giống như trẻ con, khẽ mỉm cười, lặng lẽ đứng dậy bước ra ngoài đình, nhìn non xanh xa xôi, nước biếc xa xa, phong cảnh hoang sơ vô cùng tốt đẹp.

Nàng nhắm mắt lại cảm thụ làn gió thổi qua hai má, giống như cái hôn nhẹ tinh tế của Tống Tiềm. Hắn thích hôn lên mặt của nàng, lúc hai người ở cùng nhau, hắn luôn nhịn không được muốn hôn hai má táo đỏ của nàng, sau đó nói: “Tiểu Ngọc, nàng thật đáng yêu.” (ngọt ngào quá – ing, ta cạp bàn phím)

Nàng nghĩ, rất nhanh, rất nhanh thôi bọn họ sẽ có thể trở thành vợ chồng chân chính.

Nghe tiếng ca hào sảng của đám nam nhân cách đó không xa, Tiểu Ngọc đột nhiên nhớ tới một bài ca đưa tiễn hơi bi thương. Nàng nhẹ nhàng ngâm nga:

“Trường đình ngoại, cổ đạo biên

Phương thảo bích liên thiên

https://thuviensach.vn

Vãn phong phù liễu địch thanh tàn

Tịch dương sơn ngoại sơn

Thiên chi nhai, địa chi giác

Tri giao bán linh lạc

Nhất hộc trọc tửu tận dư hoan

Kim tiêu biệt mộng hàn.”

--- ------ ------làm phiền chút xíu---- --------

Đây là bài ‘Tống biệt’ của Hoằng Nhất đại sư, các bạn có thể nghe tại đây:

https://www.youtube.com/watch?v=6w4I0E21eow

--- ------mời các bạn đọc tiếp---- ------ ----

Tiểu Ngọc chậm rãi mở to mắt, đột nhiên thấy Thì Quý Phong đang đứng trước mặt, nàng bị giật mình tim đập thình thịp, mặt đỏ đến tận mang tai.

“Quý..... Quý Phong, sao huynh không ở bên trong uống rượu?”

Thì Quý Phong cầm một ly rượu trong tay, lại đưa một chén cho Tiểu Ngọc.

“Tống phu nhân, ta còn chưa kính rượu nàng đâu?” Thì Quý Phong giơ cao ly rượu nói với Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nói: “Ai ya, hẳn phải là ta kính huynh mới đúng, huynh đã giúp đỡ nhà chúng ta nhiều như vậy..... Nhưng mà ta không biết uống rượu, chỉ có thể nhấp môi một chút thôi.”

https://thuviensach.vn

Thì Quý Phong gật gật đầu: “Tùy ý!” Hắn ngửa đầu, uống sạch ly rượu không chưa một giọt, Tiểu Ngọc nói: “Uống chậm một chút uống chậm một chút, coi chừng sặc.”

Nàng cũng cầm lấy ly rượu nhấp thử một chút, bị rượu mạnh vừa nóng vừa cay nồng sặc tới ho khan.

“Tống phu nhân, nàng không uống được thì đừng uống.”

Bọn người Tống Tiềm còn đang trong đình ca hát, không chú ý tới tình hình bên ngoài.

Tiểu Ngọc ho hai tiếng, nói: “Không sao đâu, một lúc nữa là tốt thôi. Chén này, ta để Thiên Thành thay ta kính huynh được không?”

Thì Quý Phong đột nhiên giành lấy ly rượu trong tay Tiểu Ngọc, nói “Ta uống”, rồi nhanh chóng đổ vào yết hầu của mình.

Tiểu Ngọc hơi hơi ngây ngẩn cả người, việc này..... Chén rượu bị một nữ tử như mình uống rồi, hắn lại cầm uống, cũng không quá hợp lễ. Quý Phong này bình thường rất ít khi đường đột như thế, chẳng lẽ hôm nay uống hơn hai chén, bị tình cảm lây nhiễm nên hành vi thất thường sao?

“Quý Phong, huynh uống rượu luôn gấp như vậy sao? Cẩn thận hại thân đó.”

Thì Quý Phong đặt chén lên bàn, bỗng nhiên tiến từng bước đến trước mặt Tiểu Ngọc, thân hình cao lớn của hắn như muốn che khuất cả người Tiểu Ngọc. Hắn cúi đầu nhìn vào mắt Tiểu Ngọc, chậm rãi nói: “Tống phu nhân, nàng luôn quan tâm người khác như vậy sao?”

Tiểu Ngọc cảm nhận được áp lực từ phía Thì Quý Phong, nhịn không được lui về phía sau từng bước, ai ngờ Thì Quý Phong lại càng tiến gần nàng hơn. Cái này nàng có thể khẳng định là hắn cố ý. Sao lại thế này?

https://thuviensach.vn

Tim Tiểu Ngọc không biết vì sao lại đập nhanh. Nàng chỉ từng có tiếp xúc thân mật với Tống Tiềm, trừ bỏ lần trước Thích Thăng vì cứu nàng mà ôm nàng vào lòng, còn chưa có nam tử nào gần nàng như vậy, nàng cảm giác được hô hấp của hắn đã phả lên mặt nàng.

Thì Quý Phong đưa lưng về phía đoản đình, người trong đoản đình không thấy rõ tình hình bên này. Tiểu Ngọc chỉ nghe Thì Quý Phong thở dài thật nhẹ, sau đó thấp giọng nói: "Tống phu nhân..... Không, kỳ thật ta chưa bao giờ muốn gọi nàng là Tống phu nhân. Vì sao nàng cố tình lại là thê tử của Thiên Thành?"

Tim của Tiểu Ngọc nhảy nhót, nàng đột nhiên hiểu được nguyên nhân của những việc Thì Quý Phong làm.

Vì sao hắn phải thay nàng đi tìm thuyền dược liệu kia, vì sao vọt tới trong đám cháy cứu nàng, vì sao liều mạng tiền đồ cũng muốn giải cứu Thiên Thành.....

Trước kia nàng vẫn nghĩ bởi vì Thì Quý Phong đối Thiên Thành có "Nghĩa".

Bây giờ mới hiểu được, tất cả đều bởi chữ "Tình" hắn đối với nàng.

Thì Quý Phong cũng không có lập tức dời thân mình, ngược lại tiếp tục nói nhỏ bên tai nàng: "Nàng có biết kì thật ta vui sướng bao nhiêu khi có thể rời khỏi Lâm An không? Bởi vì chỉ có rời khỏi Lâm An, mới có thể không nhìn thấy các ngươi ân ái. Ta luôn nghĩ, nếu nàng không phải thê tử của Thiên Thành, ta thà dứt bỏ toàn bộ công danh tiền đồ, cũng phải cướp nàng về tay ta." (òa, ta cảm động quá, ta cạp bàn phím, ta ghét tác giả, hụ hụ)

Những lời nói thật bá đạo, nhưng khi vào tai Tiểu Ngọc, lại nghe được chua sót nghẹn ngào của Thì Quý Phong.

https://thuviensach.vn

Thì ra Thì Quý Phong trước mặt nàng không nói cười mặt lạnh như sương, trong lòng lại ẩn dấu ngọn lửa tình cuồng nhiệt đến vậy, nàng phải làm thế nào?

Đáp lại hắn?

Hoặc là cự tuyệt hắn?

Tiểu Ngọc đột nhiên cảm thấy, Thì Quý Phong cũng không cần nàng phản ứng gì cả.

Hắn yêu thì yêu, vì yêu nàng mà cam tâm vì nàng trả giá tất cả, nhưng hắn cũng không cần báo đáp.

Tiểu Ngọc cứ như vậy ngước mắt nhìn Thì Quý Phong. Hắn đọc được trong mắt nàng cảm động đau buồn, nhưng không có một chút tình ý nào.

Thì Quý Phong cười khổ một tiếng, xoay người lại, cuối cùng nói một câu: “Hỏi thế gian, tình là vật chi?”

Hắn sải bước rời khỏi chỗ Tiểu Ngọc đứng, đi về đoản đình, nâng bình rượu lên dốc cạn.

Thì Quý Phong vậy mà lại uống hết nửa bình rượu còn lại!

“Sảng khoái, sảng khoái!” Hắn ha ha cười to khác thường, quệt vết rượu trên miệng, nói với mọi người “Cáo từ!”

Bọn người Tống Tiềm nhìn sắc trời không còn sớm, cũng không giữ hắn.

Thì Quý Phong cứ như vậy sải bước lên ngựa, vung roi tuyệt trần mà đi.

Tiểu Ngọc kinh ngạc nhìn hình bóng xa dần của hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Nàng nhớ đến lần đầu gặp mặt, hắn không để ý đến vết thường trên cánh tay không ngừng đổ máu, cứ như vậy ngang nhiên kiêu ngạo bước trên Tô Đê. Ánh mặt trời rạng rỡ chiếu lên khuôn mặt anh khí bức người, cả người hắn thậm chí còn rực rỡ hơn ánh mặt trời.

Nếu không gặp được Tống Tiềm, nàng có thể yêu hắn hay không?

Tiểu Ngọc lắc đầu, gạt bỏ ý niệm này ra khỏi đầu.

“Tiểu Ngọc, nàng làm sao vậy? Còn lạnh không?” Tống Tiềm nhìn Tiểu Ngọc đang lắc đầu, vội hỏi.

Tiểu Ngọc vốn định nói không lạnh, nhưng nhìn thấy bộ dáng quan tâm của Tống Tiềm, trong lòng ấm áp, nói: “Ừ, ta lạnh.”

Tống Tiềm không để ý có người ở đó, cứ ôm nàng đến xe ngựa nhà mình: “Nàng lạnh thì nên sớm lên xe ngựa đi, nếu bị gió lạnh làm bệnh thì biết sao bây giờ.....”

Tiểu Ngọc rúc vào lòng Tống Tiềm, không nói lời nào.

Sau khi Thì Quý Phong đi nhậm chức, Tống Tiềm và Cố Ái Sinh cũng đến chỗ làm của mình báo danh.

Tống Tiềm ở Quốc Tử Giám, rất được tiến sĩ Sử Hạo của Quốc Tử Giám thưởng thức. Sử Hạo là thầy của Phổ An quận vương Triệu Bá Tông, cũng là nhân vật trung tâm trong phe cánh của hắn, ông đã từ Triệu Bá Tông biết được Tống Tiềm và Ân Bình quận vương Triệu Bá Cửu có xích mích, trong lòng mừng thầm.

Sử Hạo vẫn lấy việc giúp đỡ Triệu Bá Tông trở thành thái tử là nhiệm vụ của mình, luôn chú ý vơ vét nhân tài, nên Triệu Bá Tông không tới mức không có người để dùng. Nhưng Sử Hạo đa mưu túc trí, Triệu Bá Tông lại

https://thuviensach.vn

làm việc cẩn thận, cho nên trước nay vẫn chưa khiến cho Ân Bình quận vương Triệu Bá Cửu dã tâm bừng bừng chú ý.

Nhưng mà, Triệu Bá Cửu cũng dần dần phát hiện, vương đệ duy nhất của hắn, kỳ thật cũng cũng không phải là người không có chí lớn.

Phát hiện này làm cho Triệu Bá Cửu cảnh giác hơn. Mà Sử Hạo thưởng thức Tống Tiềm, làm cho Triệu Bá Cửu ngửi được mùi nguy hiểm.

Sử Hạo muốn làm gì đây?

Mà hoàng đế Triệu Cấu lại có vẻ rất thích Tống Tiềm, nếu mình trực tiếp ra tay với Tống Tiềm này.....

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 102: Minh Châu Tới Cửa

Nhà mới của Tống Tiềm và Tiểu Ngọc ở cách Thì phủ không xa, so với trạch viện trước kia, mặt tiền có hơi nhỏ hơn một chút.

Trạch viện lớn ban đầu vẫn chưa bán đi, cửa hiệu ở mặt tiền là Mĩ Ngọc phường, phía sau để lại một loạt sương phòng cho đám nữ nhân viên ở, còn những sương phòng khác thì cho thuê.

Bởi vì trong nhà không có đám nữ nhân viên Mĩ Ngọc phường, cũng không cần nhà lớn như vậy. Huệ nương và bốn hộ viện cũng đi theo, hơn nữa thư đồng mới mua, nha đầu, đầu bếp, trong nhà cũng có hơn mười nhân khẩu.

Huệ nương đi theo Tiểu Ngọc đến bố trí phòng mới cho Tống Tiềm còn cố ý vô tình nhớ kỹ: “Ai, gian phòng phía bắc này thật rộng rãi, đúng là nên mua mới, phòng cũ không đủ rộng.....”

Câu này có ý muốn Tiểu Ngọc và Tống Tiềm nhanh nhanh ở cùng phòng.

Huệ nương theo Tiểu Ngọc một năm, vẫn thấy hai người bọn họ tương kính như tân ở khác phòng, cũng không gấp có đứa nhỏ, chị cũng cảm thấy sốt ruột thay cho Tiểu Ngọc. Bây giờ thân thể lão gia đã khỏe, thân phận lại khác trước. Phu nhân nếu còn không sinh người nối dõi, thì sẽ bị người ta nói tới đâu đây!

Tiểu Ngọc sáng suốt, tất nhiên biết Huệ nương đang suy nghĩ vì mình.

https://thuviensach.vn

Huệ nương tuy làm người có hơi chất phác, nhưng làm người thành thật, chủ tớ bọn họ đều cảm thấy dễ chịu, đối với ý tốt của Huệ nương, Tiểu Ngọc đương nhiên cảm kích, nhưng... Còn chưa tìm được cơ hội khẳng định tên tuổi và thân phận của mình.

Sau khi chuyển nhà, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc vẫn ở riêng.

Tống Tiềm làm quan, Tiểu Ngọc cũng đã rất ít lộ diện trước mặt người khác, mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở trong nhà, nhưng Thủy Thanh Vân, Văn Quyên, La chưởng quầy, Phương chưởng quầy đều phải đến Tống phủ báo cáo tình hình với nàng.

Tống Tiềm đã quen nhìn nàng hay ra ngoài chạy loạn, bây giờ lập tức thay đổi nhiều như vậy, ngược lại lo lắng cho Tiểu Ngọc.

Nàng cười trấn an hắn: “Thiên Thành, ta ở nhà cũng có thể làm ăn mà, không phải là không có việc gì làm.”

Sự đời khó toàn vẹn. Không phải Tống Tiềm vì nàng hy sinh danh dự, nàng cũng nên vì Tống Tiềm thay đổi cách sống của mình. Tại xã hội cổ đại này, quá mức khác người là không được.

Tiểu Ngọc không thể tưởng được mình đã cẩn thận như thế, tai họa vẫn như cũ tìm tới cửa.

Lúc Mai Minh Châu xông tới Tống phủ, Tiểu Ngọc đang kiểm kê thu chi hôm qua của Mĩ Ngọc phường.

Tiểu Trân tỳ nữ mới của nàng từ bên ngoài hấp tấp chạy vào, Tiểu Ngọc nhướng mày, khiển trách: “Tiểu Trân, có chuyện gì không thể từ từ sao?”

Tiểu Trân thở hổn hển nói: “Phu nhân, bên ngoài có hai nữ tử rất hun hăn tới đây, người mau ra xem sao!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cả kinh, ai lại đến nhà gây sự?

Trong nháy mắt, nàng cư nhiên còn nghĩ đến một ý niệm hoang đường, sẽ không phải là Tống Tiềm ở bên ngoài có nữ nhân, người ta lớn bụng tìm tới cửa chứ.....

Nghĩ đến đây Tiểu Ngọc bật cười, thật sự là bị phim truyền hình đời sau đầu độc, làm gì lại có chuyện cẩu huyết như thế.

Ai ngờ vừa đi đến ngoài sân, Tiểu Ngọc liền cười không nổi.

Mẹ con Mai gia một béo một gầy đang đứng trong viện trợn mắt nhìn nàng, Hinh Nhi đứng ở không xa nhìn nàng, trong mắt tràn đầy lo lắng. Bốn hộ viện vây chung quanh các nàng như bốn cây trụ sắt, mẹ con Mai gia nhìn thấy cảnh này, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huệ nương nhìn thấy Tiểu Ngọc thì thưa: “Phu nhân!”

Vẫn là tìm tới cửa!

Tim Tiểu Ngọc thoáng trầm xuống.

Mẹ con nhà này tới làm chi?

Dù việc có bất ổn, mặt ngoài Tiểu Ngọc vẫn bình tĩnh như thường. Nàng từng gặp hoàng đế, tiến vào thâm cung, sao có thể luống cuống trước mặt hai người phụ nữ tầm thường? Thua người không thua trận, huống chi người cũng không thua, vẫn còn chưa biết mèo nào cắn miểu nào đâu.

“Tiểu Trân, mời hai vị này đến đại sảnh ngồi, các ngươi giải tán đi!”

Tiểu Ngọc phất tay với bọn hộ viện, xoay người đi vào trong.

Mẹ con Mai gia đang đầy bụng tức giận, nhưng khi thật sự đến Tống phủ, thấy Tiểu Ngọc, lại do dự.

https://thuviensach.vn

Sau khi Tống Tiềm đậu trạng nguyên, Mai gia cũng náo nhiệt hẳn lên. Người dưới quê chỉ biết thê tử của Tống Tiềm là Mai gia tiểu thư, cũng không biết việc Tiểu Ngọc thay gả. Nữ tử cổ đại đều ở chốn khuê phòng, người bình thường làm sao biết trong nhà có một con gái hay hay con gái?

Người dưới quê đến Mai gia chúc mừng, Mai lão gia đành phải tốn rất nhiều bao lì xì ban thưởng cho họ, vẻ mặt cứng ngắc. Mọi người cứ nghĩ Mai lão gia vui mừng quá nên vậy, ai biết ruột gan lão có bao nhiêu chua xót đâu?

Mai phu nhân vội vàng khuyên Mai Minh Châu.

“Con à, phụ thân con đang tìm người có gia cảnh tốt đính thân cho con, con còn không vui sao? Phụ thân con nói, sẽ thêm nhiều đồ cưới hơn....”

Mặt Mai Minh Châu đầy nước mắt, ngẩng đầu lên khóc với mẫu thân: “Người trong sạch? Hắn là trạng nguyên sao?”

Câu nói đầu tiên đã làm nghẹn hết những lời an ủi của mẫu thân.

Nhưng dần dần mọi người đều cảm thấy không thích hợp, sao Tống Tiềm đậu trạng nguyên, trạng nguyên phu nhân Mai tiểu thư lại không về nhà mẹ đẻ?

Lập tức có nhiều chuyện xưa được thêu dệt, nói lúc Tống Tiềm bệnh trầm kha, Mai lão gia gả con gái xong rồi thì không để ý tới sống chết của bọn họ, sau đó Mai tiểu thư gấp gáp bán hết đồ cưới mới chữa hết bệnh cho Tống Tiềm. Bây giờ Tống Tiềm ghi hận nhạc phụ vô tình vô nghĩa, không chịu tới nhà thăm lão.....

Lời này truyền đến truyền đi, liền biến thành Mai lão gia ngược đãi Tống trạng nguyên.

https://thuviensach.vn

Vì thế những bà mối Mai lão gia nhờ làm mai đã trả lại hồng bao, tìm đủ các lý do, ai cũng không chịu làm mối giúp con gái lão. Ai biết Tống trạng nguyên có áo gấm về nhà, đến chỗ Mai lão gia gây khó dễ hay không?

Mai Minh Châu ở chốn khuê phòng, vốn không nghe được những lời đồn đãi này. Nhưng tình cờ, buổi tối nàng ta ngủ không được, đứng dậy đến trong viện tản bộ, lại nghe thấy hai tiểu nha đầu đang thì thầm to nhỏ.

“Ai, ta nghe Chu tẩu nói, lại có một bà mối trả lại hồng bao cho lão gia!”

“Không phải đâu? Vậy bây giờ chẳng phải không còn bà mối nào hay sao?”

“Đúng vậy. Người bên ngoài đều nói lão gia năm đó bạc đãi Tống trạng nguyên, cho nên bây giờ Tống trạng nguyên không chịu tới cửa. Những người dưới quê cũng không dám lui tới nhà chúng ta nữa!”

“Vậy hôn sự của tiểu thư làm sao bây giờ? Cứ một năm rồi một năm.....”

Người kia thở dài nói: “Ai biết được? Nếu sớm gả cho Tống trạng nguyên, làm gì có hôm nay!”

“Ai ya, hôm đó tiểu nha đầu nhà ai... Hình như là Lưu gia, nói là thấy trạng nguyên dạo phố, một chút cũng không khó coi, là một lang quân tuấn tú đó!”

“Ta cũng nghe nói, hoàng thượng không biết thích hắn bao nhiêu, lúc ở trường thi còn khen ngợi hắn.... Bây giờ Tiểu Ngọc tỷ tỷ thật phú quý! Sau năm đó lão gia lại không chọn ta chứ?”

“Hì hì hi, ngươi cứ vọng tưởng...”

Mai Minh Châu nghe được cả người run run, cũng không biết bản thân làm sao về phòng được.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng là nhân duyên của mình, sao lại thành toàn cho người khác?

Mai Minh Châu rốt cuộc nhịn không được nữa!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 103: Khẩu Chiến

Tiểu Ngọc bảo Huệ nương dẫn Mai phu nhân và Mai Minh Châu, Hinh Nhi vào phòng khách nhỏ, nói: “Huệ nương, chị ra ngoài đi.”

“Nhưng mà.....” Huệ nương nhìn nhìn vẻ mặt oán khí Mai Minh Châu, sợ một mình Tiểu Ngọc sẽ chịu thiệt.

“Không có việc gì, đi ra ngoài, đóng cửa lại.”

Tiểu Ngọc vẻ mặt vẫn bình tĩnh, Huệ nương thấy phu nhân kiên trì, cũng chỉ có thể yên lặng rời khỏi. Nhưng chị vẫn không yên lòng, đóng cửa lại thì đứng ngay bên ngoài, lỡ như bên trong có chuyện gì cũng nhanh chạy vào giúp đỡ.

Lúc không còn ai ở đây, sắc mặt Tiểu Ngọc vẫn như cũ không có gì thay đổi.

“Ngồi xuống nói đi!”

Mấy ngày nay Tiểu Ngọc quản lí việc làm ăn ở hai tiệm, tất nhiên cũng có chút phong thái uy quyền, một câu nói bình thường như vậy cũng lộ vẻ gia chủ. Mẹ con Mai gia bị khí độ của nàng uy hiếp, bất giác ngồi xuống ghế.

“Bây giờ không có người ngoài, hai vị có thể nói thoải mái.” Sắc mặt Tiểu Ngọc đanh lại, quét mắt nhìn hai người.

https://thuviensach.vn

Mai Minh Châu lúc đầy bụng oán giận, hận không thể ăn luôn Tiểu Ngọc vào bụng. Sau khi nghe hai tiểu nha đầu bàn tán, Mai Minh Châu càng nghĩ càng không chịu được, mà sau khi nàng ta nghe chuyện Tống Tiềm đến nay vẫn chưa có con, mặc kệ mẫu thân khuyên như thế nào cũng muốn đến Tống gia tìm Tiểu Ngọc.

Mai Minh Châu muốn đoạt lại thân phận chính thê của mình.

Tiểu Ngọc chỉ là một nha hoàn, không biết chữ, nàng có tư cách gì làm trạng nguyên phu nhân? Huống chi nàng đã gả cho Tống Tiềm một năm, mà ngay cả một đứa nhỏ cũng sinh không được, bị bỏ cũng là chuyện sớm muộn! Một khi đã như vậy, vì sao phải cho người khác được lợi? Chính mình mới là nguyên phối của Tống Tiềm mà!

Nhưng lúc Tiểu Ngọc bảo nàng ta nói chuyện, nàng ta thấy ánh mắt lạnh như băng của Tiểu Ngọc, đột nhiên không nói được nửa chữ, toàn bộ oán giận bị nuốt hết vào bụng.

Đây vẫn là tiểu nha đầu khúm núm trước mệnh lệnh của nàng ta sao?

Mai Minh Châu nhớ tới mùa đông năm nào đó. Ngày đó nàng ta muốn tắm nước ấm, Tiểu Ngọc năm lần bảy lượt chạy tới phòng bếp lấy nước đổ đầy bồn cho nàng ta. Nhưng thời tiết thật sự quá lạnh, nước đổ vào bồn cũng bị nguội đi rất nhiều. Nàng ta lại sai Tiểu Ngọc đi nấu nước, có thể là do bên phòng bếp làm việc chậm trễ, chờ Tiểu Ngọc mang nước nóng đến, nàng ta đã sớm không kiên nhẫn đứng dậy mặc quần áo .

Tiểu Ngọc cần thùng nước không biết làm sao đứng ở một bên, cuối cùng bị nàng ta bắt ra ngoài viện đứng một đêm.....

Nha đầu tay chân vụng về đó, sao lại biến thành bộ dáng này?

Mai Minh Châu hồi hồn lại, thảng thốt nói: “Ta mới là thê tử của Tống Tiềm!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc lẳng lặng nhìn đại tiểu thư bị chiều hư này, đối với lời nàng ta nói ngoảnh mặt làm ngơ.

Sao nàng ta có thể nói ra được những lời vô sỉ thế này?

Tiểu Ngọc nhớ đến lúc mình mới vào Mai gia, đó là lúc bọn họ vừa dọa vừa dụ dỗ mình lên kiệu hoa, chỉ cầu mong mình thay Mai Minh Châu gả cho tên "Bệnh hủi" nào đó.

Có điều chỉ mới một năm, Tống gia chấn hưng, Thiên Thành thi đậu, Mai gia lập tức thay đổi sắc mặt, người này còn tới nhà bảo mình "Thoái vị làm hiền". (ý muốn nói nhường chỗ)

Tiểu Ngọc thật muốn nói với Mai Minh Châu một câu: "Làm ơn, ngươi không phải trung tâm vũ trụ!"

Mai phu nhân thấy Tiểu Ngọc không nói lời nào, cũng thiếu kiên nhẫn: "Ngươi chỉ là một nha đầu, làm sao có tư cách làm chủ mẫu? Ngươi không đảm đương nổi!"

Một khi ngươi gả qua, chính là nương tử tú tài, tương lai sinh một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp, ai sẽ còn nói ngươi là một nha đầu?

Tiểu Ngọc nhớ tới lời Mai phu nhân khuyên mình gả cho Tống Tiềm đã nói thế.

Vô sỉ quả nhiên di truyền được!

Tiểu Ngọc rốt cục mở miệng.

"Các ngươi muốn nói điều này?"

Hinh Nhi đứng xa xa nhìn Tiểu Ngọc, cô cảm thấy tỷ tỷ này trở nên thật xa lạ.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc tỷ tỷ trước kia, lúc bị phu nhân và tiểu thư khiển trách, chỉ biết ôm mặt khóc.

Nhưng Tiểu Ngọc hôm nay ngồi ở chủ vị trong phòng khách, lưng thẳng rất, hai mắt sáng ngời, nói chuyện không nhiều lắm, lại mang theo uy nghiêm, lập tức có thể trấn giữ cục diện. Mai phu nhân ngày xưa ở trong phủ uy phong cỡ nào, Mai Minh Châu cũng là một đại tiểu thư kiêu ngạo, nhưng bây giờ hai người kia trước mặt Tiểu Ngọc không có được một nửa khí thế như ngày thường, nói chuyện cũng nói không thành lời.

Mai Minh Châu còn nói: “Ngươi gả đến Tống gia một năm, cũng không vì Tống gia sinh được đứa con nào, bụng của ngươi chịu thua kém, cũng không biết cảm thấy thẹn! Tướng công bây giờ đường đường là trạng nguyên lang, làm quan trong triều, lại dưới gối không con, ngươi cũng quá hiền đức.”

Bình tĩnh trên mặt Tiểu Ngọc rốt cục bị đánh vỡ, Mai Minh Châu không khỏi âm thầm đắc ý, vừa nói đến chuyện không con, nha đầu to gan như ngươi cũng biết sợ! Nàng ta lại không biết nghĩ, Tiểu Ngọc là vì da mặt của nàng ta quá dày mà biến sắc.

Mai Minh Châu này da mặt thật dày vô hạn! Tướng công? Ai là tướng công của nàng ta, gọi dễ như vậy sao?

Tiểu Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười nhếch khóe miệng, nói:

“A, ta hiểu được. Mai tiểu thư là lo lắng vấn đề nối dõi của Tống gia ta? Vậy cũng không cần cô lo lắng, cho dù ta không sinh được đứa nhỏ, thì về sau con cái của thiếp thất vẫn gọi ta một tiếng mẫu thân. Hay là Mai tiểu thư muốn tự mình tới ứng cử, tới nhà ta làm tiểu thiếp, sinh đứa nhỏ cho Tống gia?”

“Ngươi!” Mai Minh Châu bị lời nói của Tiểu Ngọc công kích đứng lên, “Ngươi vốn chính là nha đầu của ta, còn muốn ta làm thiếp dưới quyền

https://thuviensach.vn

ngươi? Ngươi ngoan ngoãn đem vị trí chủ mẫu giao ra mới phải!”

“Đúng vậy!” Mai phu nhân cưng chiều con gái, tự nhiên cũng góp lời hát đệm. “Nếu ngươi nghe lời, sau này tiểu thư còn có thể cho ngươi ở lại Tống gia làm thiếp thất, dù sao ngươi cũng đã từng cùng sống với Tống lão gia!”

“Vậy thật sự phải cảm ơn phu nhân ban ân, đúng là là khoan hồng độ lượng, thế mà không đuổi ta khỏi cửa, còn muốn giữ ta lại? Đa tạ đa tạ!”

Mai Minh Châu lại phản bác mẫu thân của nàng ta: “Mẹ, mẹ nói cái gì vậy? Con tiện nhân này còn ở lại Tống gia làm gì!”

Tiểu Ngọc bây giờ không chỉ có giật mình, mà quả thật chấn động luôn rồi!

Vị Mai tiểu thư này không mắc bệnh hoang tưởng chứ?

Người này đã thảo luận vấn đề mình đi hay ở, coi bản thân nàng ta là chủ mẫu Tống gia? Chuyển đổi vị trí mau lẹ, thật làm người ta bội phục .

Tiểu Ngọc nhắc nhở bọn họ: “Việc này cũng không phải ta đồng ý là được, cũng không phải các ngươi có quyền định đoạt, đừng quên, quan trọng nhất là Thiên Thành..... Cũng chính là Tống gia lão gia đó!”

“Xuy,” Mai Minh Châu cười ngạo nghễ, “Một nha đầu không xinh đẹp lại dốt nát như ngươi, dựa vào cái gì so sánh với ta? Bây giờ chàng cho ngươi làm phu nhân, chỉ vì nghĩ ngươi là ta thôi. Nếu chàng biết ngươi là một nha đầu, tất nhiên sẽ không muốn ngươi nữa!”

Tiểu Ngọc một chút cũng không tức giận.

“Mai tiểu thư, cô cần gì phải đánh giá mình cao như vậy, cũng đừng đánh giá thấp Tống gia lão gia, chàng không cần ta, thì sẽ cần cô sao? Cô

https://thuviensach.vn

đừng có quên, bây giờ chàng có thân phận gì, muốn kết hôn thì có ai chàng không cưới được chứ?”

Mai phu nhân và Mai Minh Châu tái mặt. Điều này, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới!

Tiểu Ngọc ung dung cười, tươi cười ngày càng sáng lạn.

Hai người này, xem ra cũng khó gây sóng tạo gió gì!

https://thuviensach.vn

Chương 104: Bí Mật Bại Lộ

Mai Minh Châu nghe Tiểu Ngọc nói, mặt trắng không còn giọt máu, cũng sắp đứng không vững.

“Chàng..... Chàng cùng ta có hôn ước, chúng ta còn có hôn thư đó!” Mai Minh Châu gian nan nói ra những lời này.

Tiểu Ngọc nhướng mày: “A? Có hôn thư là không thể hối hôn phải không? Vậy thì khó rồi, không biết tìm người gả thay có tính là hối hôn hay không?”

Lúc này ngay cả Mai phu nhân cũng xanh mặt.

Câu này của Tiểu Ngọc rất sắc bén, trực tiếp đâm vào lòng hai người.

Chuyện này là Mai gia bọn họ sai trước, lời Tiểu Ngọc nói đều có lý. Cho dù hai nhà Tống Mai từng có hôn ước, nhưng Mai gia đã hối hôn trước, Tống Tiềm chịu thiệt thòi, làm sao sẽ đồng ý cưới Mai Minh Châu.

Mai Minh Châu đơn phương tình nguyện cho rằng chỉ cần đuổi Tiểu Ngọc đi, thì mình đương nhiên sẽ là chủ mẫu Tống gia, lại không nghĩ tới, không phải Tống Tiềm chỉ có thể chọn lựa giữa nàng ta và Tiểu Ngọc!

“Mai tiểu thư, ta khuyên cô vẫn nên từ bỏ ý định này đi, về quê tìm một người tốt mà gả. Nếu Thiên Thành nhà ta đến huyện nha cáo trạng cô, đời này của cô không chỉ không được làm trạng nguyên phu nhân, muốn gả đi cũng khó đó!”

https://thuviensach.vn

Những lời của Tiểu Ngọc cũng không phải là uy hiếp, mà là sự thật rõ ràng. Nữ tử hối hôn là thất đức, nhà ai sẽ chịu cưới?

Mai Minh Châu oán hận nhìn khuôn mặt mỉm cười của Tiểu Ngọc, cắn răng nói: “Ngươi đừng có đắc ý!”

Tiểu Ngọc thu lại nụ cười, nói: “Mai tiểu thư, ta khuyên cô một câu, nếu lúc trước đã không cần, thì bây giờ đừng đến dây dưa. Cô đã từng thấy nước đổ rồi có thể hốt lại, gương vỡ rồi có lành lại hay sao?”

“Cho dù ta không thể làm Tống phu nhân, ngươi cũng đừng mong làm! Ngươi ngẫm lại, nếu chàng biết người là một nha hoàn --”

Cửa phòng khách đột nhiên bị đẩy ra, Tống Tiềm nhanh bước vào, làm cả bốn nữ nhân bên trong đều hoảng sợ.

“Nếu ta đã biết nàng là một nha hoàn, thì như thế nào?”

Tống Tiềm lạnh lùng quét mắt, bình tĩnh hỏi.

Mai Minh Châu thấy một thanh niên khuôn mặt tuấn tú, mặc quan phục đi vào phòng khách, trong lòng đầu tiên là run lên, sau đó vô cùng hối hận -- đây là Tống Tiềm? Đây là nam nhân thiếu chút nữa trở thành phu quân của mình!

Nàng ta nhìn Tống Tiềm đến bên Tiểu Ngọc, ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Bọn họ không làm khó dễ nàng chứ?”

Tiểu Ngọc cười lắc đầu. Từ lâu nàng đã lo lắng người Mai gia đến tìm mình gây phiền toái, bây giờ rốt cục bọn họ cũng tìm đến. Cũng không hẳn là chuyện xấu.

Tống Tiềm nhìn Mai phu nhân béo tròn như lợn, lại nhìn Mai Minh Châu ra vẻ bình tĩnh đứng đằng kia.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật hắn đã ở ngoài cửa nghe được một lúc. Mới từ Quốc Tử Giám trở về, chợt nghe gia nhân thông báo có hai nữ nhân hung hãn tới tìm phu nhân. Tống Tiềm nhất thời không hiểu, nhưng vẫn rất nhanh vào hậu viện, liền thấy Huệ nương lo lắng đứng canh cửa phòng khách, mà phòng khách thì lại đóng cửa.

Hắn ra dấu "Chớ có lên tiếng" với Huệ nương, ngăn Huệ nương hành lễ, vẫy tay bảo chị đi xuống. Huệ nương thấy lão gia trở về, lập tức yên thâm, thuận theo lui xuống.

Tống Tiềm đứng trước cửa nghe hai câu, liền đoán ra thân phận của hai người này.

Người tốt tính như hắn, cũng nhịn không được tức giận.

Này hai nữ nhân đang nói cái gì?

Lúc nghe Minh Châu mắng Tiểu Ngọc "Nha đầu dốt nát", Tống Tiềm đã muốn đẩy cửa bước vào. Nhưng lại nghe Tiểu Ngọc đáp lời, lại không khỏi hiểu ý cười – Nha đầu Tiểu Ngọc này, mở miệng thật sự có thể tức chết người ta!

Tống Tiềm nói với Mai Minh Châu: "Ngươi nghĩ rằng ta không biết Tiểu Ngọc là ai sao?"

Mai phu nhân và Mai Minh Châu không nghĩ tới Tống Tiềm lại che chở Tiểu Ngọc như vậy.

Chậm đã, hắn gọi nàng là "Tiểu Ngọc"? Kia chẳng phải nói.....

Một câu của Tiểu Ngọc đã giải đáp nghi ngờ của bọn họ: "Mai tiểu thư, ta cũng không muốn mỗi ngày phải sống dưới thân phận của cô. Từ ngày thành thân đầu tiên, ta đã nói rõ thân phận với Thiên Thành. Cho nên, cô cũng đừng mong vạch trần ta !"

https://thuviensach.vn

Mẹ con Mai gia nhìn bộ dáng Tống Tiềm che chở Tiểu Ngọc, biết chuyến đi hôm nay, bọn họ đã đến nhầm rồi.

Mai Minh Châu không cam lòng, nhưng không cam tâm thì còn có thể làm gì nữa?

Tống Tiềm còn nói: “Mai phu nhân, Mai tiểu thư, vì muốn tốt cho các người, chuyện này, cũng đừng rêu rao khắp nơi! Ta sẽ không bỏ qua bất kì ai muốn làm tổn thương Tiểu Ngọc!”

Mai Minh Châu rốt cuộc ngốc không nổi nữa, nàng ta quay đầu chạy khỏi phòng khách. Mai phu nhân thân hình khổng lồ liên tục gọi tên nàng ta, cử động thân hình cồng kềnh đuổi theo.

Hinh Nhi lại đi đến trước mặt Tiểu Ngọc, kéo tay Tiểu Ngọc nói: “Tỷ tỷ, ta vui mừng thay cho tỷ!”

Tiểu Ngọc trước mặt mẹ con Mai gia có thể bày ra tư thế sắc bén, nhưng khi nghe những lời này của Hinh Nhi, cũng nhịn không được cay cay sống mũi. Tiểu nha đầu lương thiện này, từ ngày đầu tiên nàng xuyên qua đã giúp đỡ nàng, mạo hiểm bị chủ nhân phát hiện cũng nhờ người truyền tin cho nàng.

Tiểu Ngọc nói với Hinh Nhi: “Hinh Nhi ngươi yên tâm, ta nhất định phải giúp ngươi rời khỏi Mai gia!”

Hinh Nhi lắc đầu cười cười, cái gì cũng không nói, chạy đuổi theo Mai phu nhân.

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ ---------

Mai phu nhân và Mai Minh Châu ngồi lên kiệu, rời Lâm An hướng về phía nông thôn.

https://thuviensach.vn

“Tức chết ta! Tức chết ta!”

Mai Minh Châu một đường mắng Tiểu Ngọc, nước mắt giọt ngắn giọt dài.

Mai phu nhân cũng không biết nên an ủi con gái thế nào cho tốt.

Mụ không tài nào nghĩ được, nha đầu ngu ngốc kia từ khi nào trở nên khôn khéo thế? Chẳng những có thể ngồi lên vị trí Tống phu nhân, còn mê hoặc lòng Tống Tiềm. Xem bộ dáng vừa rồi Tống Tiềm yêu thương nàng!

“Rầm!”

Cỗ kiệu của Mai Minh Châu đột nhiên lắc lư mạnh rồi dừng lại.

“Làm trò gì vậy!” Mai phu nhân không thể đối phó Tiểu Ngọc, chỉ có thể phát giận lên đám kiệu phu.

Hôm qua mưa suốt đêm đường trơn trượt, có một kiệu phu không cẩn thận giẫm trúng tảng đá, bị thương ngón chân.

Người kiệu phu cười làm lành: “Phu nhân, tiểu thư, chúng tôi băng bó cho A Nhị xong, lập tức sẽ ổn thôi.”

Mai Minh Châu từ trên kiệu bước ra, Mai phu nhân thấy con gái hạ kiệu, cũng xuống kiệu tới gần.

“Con gái à, lại làm sao vậy?”

“Con bực mình! Sao ai cũng đối nghịch với chúng ta thế?” Mai Minh Châu lại ấm ức khóc lớn.

Mai phu nhân thấy nữ nhi thất lễ trước mặt mọi người, nhìn xem chung quanh, bọn họ vừa ra khỏi thành, người đi đường cũng không nhiều lắm, thỉnh thoảng cũng có người qua lại.

https://thuviensach.vn

Cách đó không xa có một chiếc xe ngựa đang chạy tới, Mai phu nhân cũng không để ý, tiếp tục dỗ con gái: “Nữ nhi ngoan, con lên kiệu trước được không?”

“Không được! Không muốn!”

Mai phu nhân gần như cầu xin nàng ta: “Nữ nhi à, vậy con muốn làm thế nào đây.”

“Con muốn nói cho người trong thiên hạ biết, vợ của trạng nguyên lão gia Tống Tiềm là một nha hoàn hạ tiện!” Mai Minh Châu đột nhiên hét lên một tiếng. Mai phu nhân sợ hãi, vội vàng che miệng nàng lại: “Con điên rồi, chỗ này đông người qua lại, có thể nói chuyện khùng điên vậy sao?”

Mai Minh Châu cũng bị dọa sợ. Nàng lung tung lau nước mắt, liền chui vào trong kiệu buồn rầu tức giận.

Trong xe ngựa vừa mới đi ngang qua mẹ con Mai gia, có một nữ tử hai mắt chợt sáng lên.

“Kim Đạt!” Nàng vén màng, gọi người bên ngoài.

Gia đinh ngồi bên cạnh xa phu xoay người lại hỏi: “Tiểu thư có gì căn dặn?”

Nữ tử nói: “Ngươi lập tức đi theo hai cỗ kiệu vừa rồi, nhìn xem bọn họ có lai lịch ra sao, rồi trở về báo cáo với ta.”

“Dạ!” Gia đinh tên Kim Đạt nhảy xuống xe ngựa, đi về phía sau theo dõi mẹ con Mai gia.

Nữ tử buông mành, suy nghĩ sâu xa.

Hai mẹ con vừa rồi, nhìn thế nào cũng không giống người nhà quan.

https://thuviensach.vn

Vì sao nữ tử dân gian lại nhắc tới chuyện nhà tân khoa trạng nguyên? Bọn họ và Tống Tiềm có quan hệ thân thích gì sao?

“Tiểu thư, người bảo Kim Đạt theo dõi hai mẹ con kia làm gì?”

Nhũ mẫu bên người nữ tử tò mò hỏi, người bình thường sẽ không dám hỏi chủ nhân như vậy.

Nữ tử thở dài một tiếng: “Nhũ mẫu, tật thích hóng chuyện của ngươi khi nào có thể sửa được đây?”

Nhũ mẫu kia ai u một tiếng, cười nói: “Diệu Liên tiểu thư của ta ơi, người cũng biết là bệnh cũ của nhũ mẫu mà, ai, đều do ta mở miệng không tốt, hay gây chuyện! Tỷ như hôm qua.....”

Nữ tử này đúng là con gái Kim Diệu Liên của Lễ bộ Thị Lang, hôm nay nàng đến ngoại ô về nhà ngoại thăm bệnh, ai ngờ nửa đường nghe được một câu như vậy.

Từ lúc gặp Tống Tiềm tại Linh Ẩn tự, Kim Diệu Liên đối với tin tức của Tống Tiềm vô cùng chú ý. Biết được Tống Tiềm đậu trạng nguyên, nàng ta cũng âm thầm cao hứng mấy ngày, nhưng nghĩ lại, tự cao hứng làm chi? Tống Tiềm cũng không phải người nào của mình!

Nàng biết Tống Tiềm sớm có thê thất, thê tử họ Mai, là nguyên phối từ khi hắn còn trẻ.

Xuất thân như Kim Diệu Liên, không thể làm thiếp cho người khác được. Nhưng phụ thân nói tìm cho nàng ta vài người trong sạch, nàng lại nhịn không được so sánh: Bọn họ có tài văn chương như Tống Tiềm sao? Bọn họ có thể so điềm tĩnh như Tống Tiềm sao? Dung mạo của bọn họ, có thể tuấn tú giống Tống Tiềm sao.....

Kim Diệu Liên biết, dây tơ tình của mình, là buột trên người Tống Tiềm.

https://thuviensach.vn

--- ------ ------ ------ ------ ------

“Ngươi nói cái gì?”

Kim Diệu Liên nghe Kim Đạt báo cáo, không khỏi ngạc nhiên.

Kim Đạt nghĩ mình ngu ngốc nói chuyện không rõ ràng, liền lặp lại một lần: “Mẹ con nhà kia họ Mai, tôi hỏi những người chung quanh, đều nói là nhà nhạc gia (cha vợ) của tân trạng nguyên Thiên Thành! Năm trước tiểu thư nhà bọn họ gả cho Tống Đại nhân, sau này Tống gia chuyển đến Lâm An, hai nhà cũng không liên lạc. Nghe nói sau khi Tống Đại nhân đậu trạng nguyên, căn bản là chưa từng về nhà nhạc gia. Người ta vụng trộm nói cho tôi biết, nói là năm đó nhạc gia bạc đãi Tống Đại nhân, Tống Đại nhân mới ghi hận!”

Các nàng quả nhiên quen biết Tống Tiềm .....

Kim Diệu Liên liên hệ chuyện nghe được hôm nay với lời bọn họ nói, nỗi băng khoăng trong lòng càng lan rộng.

Vợ của trạng nguyên lão gia là một nha hoàn hạ tiện?

Vì sao bọn họ lại nói như vậy?

Mắt Kim Diệu Liên sáng lên, dặn dò Kim Đạt: “Ngày mai ngươi ra khỏi thành, tìm hiểu tình hình của Mai gia!”

“Dạ!” Kim Đạt vâng lời lui xuống.

Kim Diệu Liên trở lại khuê phòng, bảo nha hoàn lui ra, tự mình ngồi trước gương đồng bắt đầu trang điểm.

Nàng nhìn khuôn mặt đỏ hồng của mình trong gương, âm thầm tự hỏi: “Kim Diệu Liên ơi Kim Diệu Liên, thật ra ngươi muốn làm gì đây.....”

https://thuviensach.vn

Ta nói chứ, nữ phụ này thuộc dạng vô duyên dễ sợ, vừa gặp ta đã không ưa rồi, thiệt!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 105: Tú Tâm Sinh Con

Lúc con của Tú Tâm đầy tháng, Tiểu Ngọc nhờ Huệ nương sai vài gia nhân đem đồ dùng trẻ con, đồ chơi các loại mang đến, như muốn nhét đầy phòng Tú Tâm.

“Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ mang theo bao nhiêu thứ đến vậy? Chỗ của ta làm sao chứa được nhiều như vậy!”

Sau khi sinh con Tú Tâm đẫy đà hơn, so với thời con gái thì có thêm vài phần phong vận.

Tiểu Ngọc cũng mặc kệ Tú Tâm, vội vàng hỏi: “Tiểu Bảo Bảo đâu?”

Tú Tâm gọi nhũ mẫu đem tiểu thiếu gia ôm tới cho Tiểu Ngọc xem. Tiểu Ngọc thấy đưa trẻ kia trắng trắng tròn tròn, không biết sợ người lạ, vui vẻ ôm nó hôn hai cái lên má.

“Cục cưng ơi, cục cưng, ta là dì Tiểu Ngọc của con, biết không? Cười một cái được không?” Tiểu Ngọc vươn tay chỉ trỏ, kia đứa nhỏ quả nhiên rất nể tình, cười khanh khách.

Tiểu Ngọc vui mừng nói: “Mèn ơi, nó cười với ta nè!” Nàng từ đống đồ chơi lôi ra một cái trống bỏi, lắc lắc, Tiểu Bảo Bảo bị âm thanh hấp dẫn vung tay loạn xạ, vô cùng đáng yêu.

Tú Tâm thấy Tiểu Ngọc thích trẻ con như vậy, thiếu chút nữa đã nói: “Tỷ tỷ thích đứa nhỏ, thì nên sinh một đứa đi!” Nhưng nàng là người tinh tế, lời nói đến miệng đã nuốt vào. Nghĩ rằng bọn họ thân lâu như vậy, bụng cũng

https://thuviensach.vn

không có tin tức, có khi vợ chồng người ta có gì khó nói, chuyện này không nên nhắc thì hơn.

Tống Tiềm cũng đến cùng Tiểu Ngọc, đang trò chuyện với Dương Vạn Lí ở đại sảnh.

Bởi vì Tiểu Ngọc và Tú Tâm quen thân, Tống Tiềm từ lúc đậu tiến sĩ cũng có lui tới nhà Dương Vạn Lí. Dương Vạn Lí rất thưởng thức Tống Tiềm, bây giờ Tống Tiềm đã vào Quốc Tử Giám làm Tư nghiệp, hai người lại càng thêm thân.

“Thiên Thành, ta nghe nói, bây giờ trong thư khố thường có người mượn sách không trả?”

Tống Tiềm làm Đệ tam Tư nghiệp ở Quốc Tử Giám, được phân công quản lý thư khố, ấn văn tự sở. Tuy rằng tiến sĩ Sử Hạo ở Quốc Tự Giám có vẻ coi trọng hắn, nhưng đường làm quan của hắn cũng không thuận buồm xuôi gió. Nhậm chức không lâu, hắn liền phát hiện một số quan viên thường đến mượn sách, hơn nữa mượn lâu không trả, tuy hắn đã bảo cấp dưới đi thúc giục nhiều lần, nhưng đương sự vẫn dửng dưng.

Dương Vạn Lí muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn thấp giọng nói: “Thiên Thành, có phải huynh..... Đắc tội người nào?”

Tống Tiềm vốn còn nghi hoặc, bây giờ nghe Dương Vạn Lí hỏi như vậy, trong lòng lại sáng tỏ.

Quả nhiên việc này không phải tự nhiên mà có. Dương Vạn Lí làm người cẩn thận, không có tám chín phần chắc chắn, hắn sẽ không nói ra chuyện này.

Tống Tiềm cười khổ nghĩ, hắn đắc tội người nào? Đương nhiên là vị vương gia ương ngạnh Ân Bình quận vương Triệu Bá Cửu rồi!

https://thuviensach.vn

Triệu Bá Cửu không giống với Triệu Bá Tông, trong triều gã có lui tới với rất nhiều đại thần, đã sớm dệt thành mạng lưới quan hệ không nhỏ. Muốn làm khó một vị quan nhỏ, có gì khó?

Còn may là hắn làm việc ở Quốc Tử Giám, nếu làm tri huyện bên ngoài, không biết phải chịu bao nhiêu trắc trở nữa.

Tống Tiềm thầm lắc lắc đầu. Triệu Bá Cửu đã mang thù, nếu sau này thật sự làm chủ Đông cung, ngày tháng của mình càng khó qua. (Đông cung thái tử)

Nhưng chuyện quốc gia đại sự, đến khi nào mình có quyền quyết định? Đi bước nào hay bước đó thôi.

Tống Tiềm thay đổi đề tài: “Thì Ngộ Hào tướng quân truyền tin về, đã tạm thời đánh lui quân Kim.”

Dương Vạn Lí cũng vui vẻ cười nói: “Tin tốt này ta cũng nghe nói. Thì đại tướng quân quả nhiên bản lĩnh! Con của Thì đại tướng quân là đồng niên với huynh, người này như thế nào?”

Tống Tiềm nhớ tới Thì Quý Phong bây giờ ở Trấn Giang làm Phán quan, trọng trách trên vai cũng không thoải mái, so với hắn còn vất vả hơn.

“Quý Phong hành văn Lí Đỗ, võ thắng Vệ Thanh, là thiên tài cái thế!”

Dương Vạn Lí nghe Tống Tiềm đánh giá cao Thì Quý Phong như vậy, chấn động. Theo hiểu biết của hắn về Tống Tiềm, Tống Tiềm nói chuyện làm việc đều rất thật thà, nói như vậy, Thì Quý Phong này thật là người văn võ toàn tài.

“Đáng tiếc nha.....” Dương Vạn Lí thở dài một tiếng, Tống Tiềm hiểu được cảm khái của Dương Vạn Lí, yên lặng cười, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Gia thế của Thì Quý Phong, là ưu thế, cũng là chỗ bất lợi của hắn. Hoàng thượng tất nhiên không muốn nhìn thấy võ tướng phát triển, có thể đoán được con đường của Thì Quý Phong sẽ không thuận lợi.

Nhưng theo Tống Tiềm thấy, Thì Quý Phong sẽ không để ý việc này, người kiên cường như hắn, dù gặp nghịch cảnh thế nào, cũng đều có thể vượt qua.

Trở thành tình địch với một người mạnh mẽ như vậy, trong lòng Tống Tiềm tất nhiên không thoải mái. Mãi đến khi Thì Quý Phong rời đi, Tống Tiềm mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, Tống Tiềm vẫn biết tình nghĩa của Thì Quý Phong đối với Tiểu Ngọc, tựa như hắn biết rõ tâm sự của Thích Thăng.

Không chỉ nữ nhân mẫn cảm, nam nhân ở phương diện này cũng sâu sắc không kém. Ánh mắt Thì Quý Phong nhìn Tiểu Ngọc, đã sớm bộc lộ tình cảm của hắn.

Tống Tiềm có khi cảm thấy thật may mắn, hắn có thể gặp được Tiểu Ngọc trước bọn họ.

Nữ tử kiên cường độc lập như Tiểu Ngọc, trong mắt người thế tục, không phải vợ hiền. Nhưng nàng giống như một khối ngọc vậy, sẽ tự nhiên xuất hiện màu sắc hấp dẫn nam tử chung quanh.....

Tống Tiềm thầm hạ quyết tâm, hắn nhất định phải mau chóng cho Tiểu Ngọc danh phận, cùng nàng trở thành vợ chồng chân chính!

Lúc Kim Diệu Liên nhận được báo cáo của Kim Đạt, tâm tình cực kì phức tạp.

https://thuviensach.vn

Theo lời Kim Đạt, phụ nhân mập mạp kia là chủ mẫu Mai gia, mà người trẻ hơn, hẳn con gái của mụ.

Kim Đạt nói, Tống gia và Mai gia, từ vài năm trước đã đính thân. Sau này Tống gia gặp sự cố, chỉ còn lại một mình Tống Tiềm trở về, được Hàn Lâm thị đọc học sĩ Mục Duẫn Hà làm chủ, tổ chức hôn lễ cho Tống Tiềm và thiên kim Mai gia.

Sự việc đến đây thì thôi, cũng không có gì đặc biệt, mãi đến khi Kim Đạt nói ra một chuyện lạ.

Kim Đạt tới vài nhà hỏi thăm tình huống vị trạng nguyên phu nhân Mai gia này, lại nghe người ta nói, trước kia chỉ nghe Mai gia có một con gái duy nhất, gả cho Tống gia. Không biết như thế nào, bây giờ Mai gia còn có một vị tiểu thư chưa lấy chồng, tìm những bà mối chung quanh đến mai mối. Mọi người đoán có thể là Mai lão gia bên ngoài phong lưu có con gái riêng, vài năm nay mới mang về nhà. Cũng có người nói người bây giờ là Mai tiểu thư, người gả đi rồi mới là con gái riêng.

Kim Diệu Liên sau khi nghe được các loại tin đồn, trong lòng vừa động.

“Những người đó nói, ngày Mai tiểu thư xuất giá vô cùng đơn sơ, đồ cưới cũng không tính nhiều. Còn nói từ khi Mai tiểu thư xuất giá, chưa từng có lại mặt, Mai lão gia cũng không nhìn con rể, giống như không có thân thích gì vậy. Bọn họ nói.....”

Kim Diệu Liên truy vấn:“Nói cái gì?”

“Nói khi đó Tống Đại nhân bệnh sắp chết, Mai gia căn bản không muốn gả con gái qua, vì ngại Mục đại nhân là chủ hôn, mới miễn cưỡng thành hôn. Nói không chừng chính là lấy cái con gái riêng gả đi.....”

Kim Diệu Liên yên lặng nghe Kim Đạt nói, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Con gái riêng? Hay chỉ là..... một một nha hoàn mà thôi?

Sao ta ghét con ả này quá các bác ạ, chuyện nhà người ta lại xía vào.

Xì-poi chương sau: Kim Diệu Liên ra tay

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 106: Diệu Liên Ra Tay

Sau Đoan ngọ, Tiểu Ngọc mới chính thức được nhàn rỗi.

So với năm trước ở nhà cùng Tống Tiềm, Huệ nương ăn một Tết Đoan ngọ nhỏ, năm nay náo nhiệt hơn nhiều, cũng phiền toái hơn.

Đầu tiên là Tống Tiềm phải xã giao với các đồng nghiệp ở Quốc Tử Giám, còn phải đi tiếp thủ trưởng, đi thăm hai vị lão tiên sinh Mục Duẫn Hà, Chu Minh Am, rồi đến nhà Cố Ái Sinh, Dương Vạn Lí, Hình Quang đưa lễ vật.

Còn bên Tiểu Ngọc nữa. Bọn tiểu nhị ở Mĩ Ngọc phường và Mĩ Vị cư biết Tống gia bây giờ là nhà quan, không tiện việc buôn bán, cho nên cũng không đến bái phỏng bà chủ, nhưng tặng lễ thì tuyệt đối không thiếu được. Tiểu Ngọc làm đương gia cũng không thể keo kiệt, bảo mọi người chuẩn bị lễ vật, nhờ Thích Thăng giúp phân phát, còn nói tiền lương hôm Đoan ngọ được gấp đôi.

Mĩ Ngọc phường bây giờ đã "cao cấp" hơn rất nhiều, chẳng những các phụ nhân nơi phố phường hay đến mua son phấn, ngay cả những phu nhân nhà cao cửa rộng cũng phái người đến tranh mua Thanh xuân lộ. Tất nhiên là do hiệu ứng quảng cáo quá mạnh mẽ, hoàng hậu nương nương cũng thích dùng đó nha, ai có thể không động lòng? Nói không chừng có người lúc dùng những dược cao này, lại ảo tưởng bản thân mình là hoàng hậu cũng không chừng.

Sau khi chuyển nhà, Thích Thăng chưa một lần tới Tống phủ.

https://thuviensach.vn

Thủy Thanh Vân nói với Tiểu Ngọc là Thích Thăng bận buôn bán dược liệu, bây giờ thường xuyên không ở Lâm An, mà đến ngoại thành mua hàng, bên Mĩ Ngọc phường hắn cũng chỉ có thể mấy ngày qua xem một chuyến. Về phần Mỹ Vị cư, Thích Thăng kỳ thật ngoại trừ chuyện kê phương thuốc dược thiện, cũng không thể tham dự các hoạt động của tửu lâu.

Tiểu Ngọc trước kia hợp tác với Thích Thăng, cơ hồ mỗi ngày đều gặp mặt, bây giờ hơn một tháng không thấy bóng dáng hắn, đúng là có chút không quen, có điều nàng nghĩ quân tử chi giao nhạt như nước, bạn tốt cũng không nhất thiết gặp mặt mỗi ngày, chỉ cần ghi tạc trong lòng là được.

Nàng làm sao biết, Thích Thăng đang cố ý giảm bớt tiếp xúc với nàng chứ?

Từ lúc Tống Tiềm đậu trạng nguyên, Thích Thăng liền quyết tâm chặt đứt tơ tưởng của mình với Tiểu Ngọc.

Cũng không phải hắn không hề yêu nàng, hoàn toàn ngược lại, chính là bởi vì yêu nàng, hắn mới không muốn phá hỏng hạnh phúc của nàng.

Nếu Tống Tiềm đã đề tên bảng vàng, Tiểu Ngọc trở thành trạng nguyên phu nhân, tất nhiên phú quý vô song. Thích Thăng không muốn vì ý nghĩ của bản thân mà khiến cả ba người cùng đau khổ.....

Nhưng mà, vì sao bọn họ vẫn không ở cùng phòng?

Thích Thăng mỗi lần nhớ tới vấn đề này, đều vô cùng nghi ngờ.

--- ------ ---

Hôm Đoan ngọ, Tiểu Ngọc bảo đầu bếp nữ trong nhà gói rất nhiều bánh chưng, phái người đưa tặng Thanh Tranh, Văn Quyên, Tú Tâm, Gia Nhi. Tống Tiềm có công vụ không thể cùng nàng ra ngoài xem thuyền rồng,

https://thuviensach.vn

nàng đành phải dẫn theo Huệ nương, còn có hai hộ viện đi theo, ngồi kiệu đến con đê lớn trên sông Trường giang.

Đám đông xem thuyền rồng cũng không ít hơn năm trước, vẫn như cũ là trai thanh gái lịch già trẻ tề tụ, đua thuyền rồng là hoạt động sôi nổi nhất ở Lâm An.

Tiểu Ngọc lại không có tâm trạng xem. Không có Tống Tiềm làm bạn, xem gì cũng không tập trung. Nàng xem một hồi, đang muốn trở về, đột nhiên có một tỳ nữ đến bên cạnh, hỏi nàng: “Xin hỏi, người là phu nhân của Tống Tư nghiệp sao?”

Tiểu Ngọc nao nao.

Tống Tư nghiệp đương nhiên là chỉ Tống Tiềm.

Nhưng sao lại có người biết nàng?

Tiểu Ngọc nhìn tỳ nữ kia, quần áo tiên lệ, ăn mặc chỉnh tề, có vẻ là gia nhân trong nhà quyền quý. Nếu bên người có hộ viện, nàng cũng không cần sợ, liền trả lời: “Phải. Có chuyện gì vậy?”

Tỳ nữ kia cung kính nói: “Tiện tì là nha đầu trong nhà Lễ bộ Thị Lang Kim đại nhân, tiểu thư nhà tôi muốn mời Tống phu nhân đến thuyền trò chuyện.”

“Thiên kim của Lễ bộ Thị Lang Kim đại nhân?” Tiểu Ngọc ngạc nhiên, nàng chưa từng có giao tiếp gì với những nữ nhân của các đại gia tộc. Chuyện này thật là kì lạ, Tiểu Ngọc vốn định từ chối, nhưng thật sự không thể kiềm chế tò mò, liền nói: “Thuyền ở đâu?”

Tỳ nữ kia chỉ tay, thấy bên bờ có rất nhiều thuyền hoa, cô chỉ vào một con thuyền trong đó: “Chiến thuyền kia là thuyền của tiểu thư tôi.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc suy nghĩ, nhưng bị tò mò áp đảo lý trí, quả quyết nói: “Được, ta đi theo ngươi!”

Tỳ nữ đi trước dẫn đường, Tiểu Ngọc dẫn gia nhân đi lên thuyền hoa.

Hai hộ viện đứng ngoài đợi, Tiểu Ngọc và Huệ nương theo tỳ nữ kia đi vào khoang thuyền, tiếng ồn ào náo động bên ngoài giảm xuống, xem ra hiệu quả cách âm của khoang thuyền này không tệ.

Một cô gái mặc áo hồng, váy vàng rực rỡ đến trước mặt Tiểu Ngọc khẽ phúc thân, cười nói: “Tống phu nhân, phiền người tới đây. Tiện thiếp Diệu Liên, phụ thân ở Lễ bộ nhậm chức Thị Lang, là đồng liêu với tôn phu.”

Tiểu Ngọc hoàn lễ nói: “Kim tiểu thư có lễ. Kim đại nhân nổi tiếng thiên hạ, là chủ khảo kì thi tỉnh lần này, gia phu có thể thuận lợi đậu tiến sĩ, toàn nhờ Kim đại nhân thưởng thức, đáng lẽ nên gọi Kim đại nhân một tiếng ‘Lão sư’ mới phải. Tiện thiếp và gia phu nên đến phủ bái phỏng mới phải, lại làm phiền Kim tiểu thư tôn quý mời tiện thiếp đến, tiện thiếp thật sự là đáng chết!”

Trong mắt Kim Diệu Liên hiện lên chút khác thường, như là không thể tưởng tượng Tiểu Ngọc sẽ nói ra những lời khách sáo đến vậy. Sắc mặt nàng ta chợt khôi phục bình thường, mời Tiểu Ngọc ngồi xuống, lại bảo người hầu dâng trà.

“Diệu Liên cũng không có trà bánh gì đặc biệt, đành ủy khuất Tống phu nhân. Nghe nói Tống phu nhân có nghiên cứu về ẩm thực?” Kim Diệu Liên nói một câu như đang tán gẫu chuyện nhà, trong lòng Tiểu Ngọc lại rung chuông cảnh báo.

Một thiên kim tiểu thư chốn khuê phòng, làm sao có thể hiểu biết về thê tử của một quan lục phẩm như thế?

https://thuviensach.vn

Mĩ Ngọc phường và Mĩ Vị cư tuy rằng nổi tiếng, Tiểu Ngọc làm việc rất khiêm tốn -- trừ bỏ từng phát cháo ngoài thành một lần. Chẳng lẽ Kim Diệu Liên nghe được chuyện mình phát cháo mới nói như vậy?

Là mình quá nhạy cảm sao?

Tiểu Ngọc nâng chung trà lên, không vội uống trà, mà là ngửi mùi hương, nhìn màu trà sóng sánh, mới chậm rãi nhấp một ngụm.

“Kim tiểu thư quá khiêm nhượng! Trà hương hoa ổ thật ngọt, chỉ có nữ tử cao nhã như Kim tiểu thư, mới xứng với loại trà ngon này đây.”

Vì chuyện trà ngon, Tiểu Ngọc yêu ai yêu cả đường đi, cũng bắt đầu nghiên cứu về trà. Tuy rằng tài nghệ kém xa Tống Tiềm, nhưng chuyện phân biệt các loại trà, vẫn có chút tiến bộ.

Kim Diệu Liên kinh ngạc, dường như muốn phủ định phán đoán của mình. Nữ tử này thật sự lớn lên trong nhà địa chủ nông thôn sao?

Nhưng mà, sao nàng ta có thể tình nguyện buông tay chứ?

Kim Diệu Liên cười nhạt, còn nói: “Tống phu nhân khen quá rồi, nếu Tống phu nhân thích, lát nữa Diệu Liên bảo hạ nhân đưa tặng một gói cho Tống phu nhân.”

Tiểu Ngọc ngăn cản: “Không cần. Vị ngon uống một lần là được, uống trà như kết bạn, so với cố ý cầu chi, không bằng ngẫu nhiên gặp nhau. Kim tiểu thư vẫn nên nói chuyện chính đi!”

Tiểu Ngọc đánh thức Kim Diệu Liên, ngươi tìm ta rốt cuộc muốn làm gì? Cứ nói thẳng ra đi!

Kim Diệu Liên nhìn nữ tử tươi cười trước mặt, đột nhiên trong lòng không có lo lắng.

https://thuviensach.vn

Nữ tử này, so với suy nghĩ của mình, hoàn toàn khác biệt!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 107: Tình Địch Mạnh Mẽ

Kim Diệu Liên cũng không vội nói chuyện, bưng ly trà của mình lên chậm rãi uống, mượn cớ che lấp chút bối rối trong lòng mình.

Nàng ta dùng thời gian mười ngày thu thập tin tức về Tiểu Ngọc, lúc có toàn bộ tư liệu hoàn chỉnh, nàng ta đã hạ một quyết định quan trọng.

Kim Diệu Liên hoàn toàn không giống với những thiên kim chỉ biết quản gia, đây có lẽ ảnh hưởng từ mẹ nàng ta. Lý thị mẫu thân của nàng ta là con gái của Tiết Độ Sứ, xuất thân hiển quý, lúc trước gả cho phụ thân Kim Trung, là vì cảm thấy Kim Trung văn thải xuất chúng, nên mới bảo bà mối tới cầu thân.

Lý thị sau khi xuất giá ở Kim gia làm chủ việc bếp núc, sửa trị một đại gia tộc gọn gàng ngăn nắp, lại dùng quan hệ nhà mẹ đẻ để Kim Trung thăng quan tiến chức. Kim Diệu Liên thuở nhỏ lấy mẫu thân làm tấm gương, một lòng muốn học mẫu thân tìm một lang quân tốt, vì hắn chăm lo gia nghiệp, làm một hiền thê xứng chức.

Người đến Kim gia cầu thân tuy nhiều, nhưng cửa ải Lý thị này đều qua không được, không một người vừa ý. Kim Trung sợ vợ đã quen, dựa theo khi tục, hôn sự của con gái cho vợ làm chủ, cho nên phu nhân nói không tốt, Kim Trung cũng từ chối luôn.

Ngày đó ở Linh Ẩn tự gặp Tống Tiềm, vẫn là lần đầu Kim Diệu Liên chủ động chú ý một nam tử. Hắn có đôi mày đẹp, sống mũi cao, còn có khí độ ngạo nghễ bất phàm. Kim Diệu Liên không biết cái gì là vừa gặp đã yêu,

https://thuviensach.vn

nhưng lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Tống Tiềm, nam tử này đã để lại ấn tượng rất sâu đậm.

Nàng về nhà lật xem thi tập, nhìn thấy hai câu "Đầu tường xa xa nhìn nhau, vừa thấy biết quân tức đoạn trường" trong lòng vô hạn phiền muộn.

Sau lại biết Tống Tiềm là tiến sĩ, rồi sau đó, tin Tống Tiềm đỗ trạng nguyên lọt vào tai nàng ta. Trái tim thiếu nữ của Kim Diệu Liên không kiềm nổi ái mộ, nhưng hắn cố tình lại có thê tử!

Nhưng ông trời vì sau cho nàng ta đi ngang qua mẹ con Mai gia, để nàng ta nghe thấy câu kia?

Đó không phải ông trời đang yên lặng nhắc nhở nàng, không được buông tha sao?

Trong khoảnh khắc hàng loạt ý niệm luân chuyển trong đầu, lúc nàng ta đặt ly trà xuống, đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Đúng vậy, nàng ta muốn nam nhân này!

Kim Diệu Liên mở miệng nói: "Tống phu nhân, ta muốn hai người chúng ta nói chuyện riêng, được không?"

Trong lòng Tiểu Ngọc thầm kêu "Tới rồi đây", gật đầu bảo Huệ nương rời đi.

Nàng nhất định phải biết rõ Kim tiểu thư này đang muốn làm trò gì.

Sau khi mọi người ra ngoài, Tiểu Ngọc nói: "Kim tiểu thư, cô muốn nói gì, giờ có thể nói rồi chứ?"

Kim Diệu Liên bình tĩnh nhìn Tiểu Ngọc, nói: "Ngươi không phải Mai Minh Châu."

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc kinh hãi, nàng hoàn toàn không ngờ một nữ tử xa lạ trong lúc này lại có thể vạch trần bí mật thân thế của nàng.

Sao nàng ta lại biết? Mà sao nàng ta lại muốn biết?

“Ngươi không phải Mai Minh Châu, phụ thân của ngươi là hạ nhân chuyên thu mua đồ dùng trong phòng bếp Mai gia, gọi là Mai Ngũ, bốn năm trước tạ thế. Mẫu thân ngươi qua đời sớm hơn, bà ta là nữ đầu bếp Mai gia. Ngươi là Mai Ngọc, tỳ nữ bên người con gái duy nhất của Mai gia Mai Minh Châu, mọi người đều gọi ngươi là Tiểu Ngọc, ta nói đúng không?”

Tiểu Ngọc khiếp sợ nói không ra lời.

Nàng từng nghĩ Mai Minh Châu sẽ vạch trần nàng, cũng từng nghĩ các hương thân phụ lão ở Tống gia Mai gia sẽ biết được thân phận của nàng, thậm chí nghĩ tới đám hạ nhân ở Mai gia sẽ tiết lộ ra ngoài..... Dù sao chuyện nàng gả thay, lúc ấy gấp rút tiến hành, có sơ sót là khó tránh khỏi.

Nhưng Kim Diệu Liên thoạt nhìn vô cùng xa lạ này lại nói đến, thật ra là có rắp tâm chi đây?

Kim Diệu Liên nhìn vẻ mặt không thể tin của Tiểu Ngọc, biết chuyện mình điều tra được là thật, gánh nặng trong lòng cũng buông xuống.

“Làm sao cô biết?”

Tiểu Ngọc cố gắng để giọng điệu của mình bình tĩnh chút.

Nàng không phản bác lời của Kim Diệu Liên.

Nếu Kim Diệu Liên đã nói rõ ràng như vậy, có lẽ đã có chuẩn bị trước, nàng phản bác cũng vô dụng. Còn không bằng sớm biết rõ tình huống, tìm cách giải quyết.

https://thuviensach.vn

“Tống phu nhân, kỳ thật biết được chuyện này cũng rất dễ dàng. Mai gia vẫn chỉ có một nữ nhi, làm sao có thể nhiều hơn một người? Sau khi ngươi xuất giá, căn bản không có lại mặt, hai nhà Tống – Mai như người dưng nước lã, không kì lạ sao? Ngươi thay Mai Minh Châu xuất giá, toàn bộ hạ nhân của Mai gia đều biết, chỉ cần người có dụng tâm, tùy tiện điều tra, thì sẽ biết tất cả thôi.”

Tiểu Ngọc bắt lỗi từng câu chữ, chậm rãi nói: “Xem ra Kim tiểu thư là người có dụng tâm!”

Kim Diệu Liên nói: “Đúng. Có lẽ có một chuyện khác, Tống phu nhân cũng có hứng thú biết?”

Tiểu Ngọc trong lòng rùng mình, nói: “Nguyện nghe tường tận.”

“Tôn phu Tống Thiên Thành đại nhân đang Quốc Tử Giám cũng không yên ổn gì, ngươi có nghe qua?” Kim Diệu Liên nhìn gần Tiểu Ngọc.

“Có chuyện này?” Tiểu Ngọc sốt ruột hỏi: “Chàng..... Xảy ra chuyện gì?”

“Còn không phải gặp chuyện không may, cũng không phải bị người ta dùng đao lớn làm bị thương, mà là bị kim nhỏ đâm vào người, hơn nữa cũng rất khó chịu. Tống phu nhân hiểu chưa?” Kim Diệu Liên ám chỉ nói.

Tiểu Ngọc cân nhắc lời Kim Diệu Liên nói, nữ tử này rõ ràng đang nói có người gây khó dễ cho Tống Tiềm. Nàng nghĩ tới trước tiên là Ân Bình quận vương Triệu Bá Cửu, nhất định là gã!

“Là vì tướng công ta đắc tội nhân vật lớn sao?” Tiểu Ngọc hỏi.

Kim Diệu Liên cũng không che giấu: “Tống phu nhân, nếu ngươi cho là Tống Đại nhân ở trong triều chỉ có một kẻ địch là Ân Bình quận vương, vậy mười phần sai. Ân Bình vương gia là người có khả năng cạnh tranh

https://thuviensach.vn

ngai hoàng đế, thế lực của ngài đương nhiên không tha cho kẻ đắc tội mình, nhưng Tống Đại nhân còn vô tình đắc tội những người khác nữa."

"Những người khác? Tướng công ta luôn giúp mọi người làm điều tốt, làm sao có thể đắc tội với người ta?" Tiểu Ngọc rất sốt ruột, thật ra chuyện gì đây?

"Có lẽ ngươi không biết, tam giáp thi đình, thật ra trước cuộc thi đã được quyết định rồi."

Thi đình cũng điều động nội bộ?

Tiểu Ngọc đương nhiên biết là có chuyện gì, làm một cú đêm lên mạng thường xuyên cập nhật tin tức, sau mỗi cuộc thi làm sao không có mấy vụ lùm xùm? Chỉ là không nghĩ tới mấy ngàn năm trước cũng có chuyện quy tắc ngầm như thế.

"Trong tam giáp được điều động nội bộ lúc đó, còn có hai vị công tử của Tham tri Chính sự và Lễ bộ Thượng Thư. Hoàng thượng lại thưởng thức Tống Đại nhân, khâm điểm chàng làm trạng nguyên, do đó làm cho Tham tri Chính sự và Lễ bộ Thượng Thư ghi hận Tống Đại nhân. Hai vị đại nhân này cũng là trọng thần trong triều, bọn họ hợp lực cùng Ân Bình quận vương, người bình thường căn bản không thể chống lại. Tống Đại nhân tuy rằng được thánh sủng, cũng chỉ có thể tạm thời hoãn việc lại, đợi đến hoàng thượng không cảm thấy mới mẻ nữa, khi đó những phiền toái của chàng càng nhiều hơn!"

Tiểu Ngọc bây giờ dường như đã quên chuyện thân phận mình bị tiết lộ, một lòng vướng bận tiền đồ của Tống Tiềm.

"Kim tiểu thư, nếu nói như vậy, tướng công của ta nên làm thế nào cho phải?"

https://thuviensach.vn

Kim Diệu Liên hít sâu một hơi nói: “Tống Đại nhân sở dĩ gặp khốn cảnh như hiện tại, vấn đề lớn nhất, căn cơ của chàng quá nhỏ bé.”

“Căn cơ quá nhỏ bé?”

“Đúng. Chàng đang là một người đối chọi với cả đám người, làm sao có thể không thua?”

“Vậy.....”

Kim Diệu Liên nói: “Tống Đại nhân cần, là một nhạc gia hùng mạnh!”

Tiểu Ngọc không thể tin nhìn Kim Diệu Liên, rốt cục hiểu được mục đích Kim Diệu Liên tới tìm mình.

Nàng ta vậy mà muốn tới tranh đoạt trượng phu với mình!

Nói thật, Tiểu Ngọc sau khi kinh ngạc, cũng càng bội phục Kim Diệu Liên.

Ở thời đại này, nữ nhân chủ động theo đổi nam tử đã ít, mà nữ nhân đứng ra cạnh tranh với người khác, thật sự là vô cùng hiếm có!

Nhưng mà Kim Diệu Liên làm sao có thể coi trọng Tống Tiềm?

Tiểu Ngọc nói: “Kim tiểu thư có ý..... Là Tiểu Ngọc không xứng với tướng công ta?” Nàng tự xưng “Tiểu Ngọc”, đương nhiên chính là cam chịu lí do của Kim Diệu Liên.

“Không, Tống phu nhân, ta không cho là như vậy.”

Ngoài dự đoán, Kim Diệu Liên lại nói vậy. Nàng ta nói tiếp: “Tống phu nhân, ta đã điều tra toàn bộ chuyện của ngươi. Ngươi là một nữ nhân rất giỏi, cho dù ngươi xuất thân như thế nào, nhưng ngươi có thể không ghét bỏ lúc Tống Đại nhân lâm bệnh, có thể tự lực mở hai gian cửa hàng, thậm

https://thuviensach.vn

chí được hoàng hậu nương nương thưởng thức, cũng không phải nữ tử bình thường nào cũng làm được!”

“Nhưng mà, Tống phu nhân, ngươi có thể giúp Tống Đại nhân chữa khỏi bệnh, có thể giúp chàng gầy dựng gia nghiệp, cũng không có cách giúp chàng thay đổi cục diện trong triều. Đây không phải vấn đề của ngươi, mà là nhà mẹ đẻ của ngươi..... Nếu Mai gia cũng coi như nhà mẹ đẻ của ngươi mà nói.”

Tiểu Ngọc lớn mật nói ra suy nghĩ trong lòng:

“Kim tiểu thư, ý của cô là, cô càng thích hợp làm thê tử của Thiên Thành hơn ta?”

Sắc mặt Kim Diệu Liên không thay đổi, không chút áy náy: “Đúng!”

Nếu không phải đứng ở vị trí tình địch, Tiểu Ngọc có lẽ nên khen ngợi Kim Diệu Liên.

Nữ tử mạnh mẽ như vậy, nếu sinh trễ mấy trăm năm, không biết sẽ có địa vị cao cỡ nào trong xã hội.

Kim Diệu Liên nói: “Không dối gạt Tống phu nhân, nhà mẹ đẻ mẫu thân của Diệu Liên là Tiết Độ Sứ, lời nói trong triều cũng coi như có trọng lượng. Cha ta là Lễ bộ Thị Lang, môn sinh trong triều vô số, tuy rằng không phải dưới một người trên vạn người, nhưng giúp Tống Đại nhân mở một con đường mới, vấn đề không lớn. Tống Đại nhân bây giờ không thiếu tài hoa, cũng không phải kỳ ngộ, mà là người đỡ đầu sau lưng. Điểm này, Tống phu nhân chắc hiểu được?”

Nghe những lời Kim Diệu Liên nói, Tiểu Ngọc không biết như thế nào, nhớ tới một cụm từ “Giang can nữ” ở đời sau.

https://thuviensach.vn

Giang can nữ, là chỉ nữ nhân có thể "Vượng phu ích tử". Giang can nữ thông minh có thể lợi dụng một điểm tựa, đem chồng hoặc bạn trai của mình "bẩy" đứng lên, giúp hắn thành công.

Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng vị Kim tiểu thư này có dây tơ tình với Tống Tiềm, một lòng muốn làm "nữ nhân sau lưng" của Tống Tiềm!

Tiểu Ngọc vẫn là lần đầu đối diện tình địch, mà tình địch này, hiển nhiên là một đối thủ cực kì mạnh mẽ.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Tiểu Ngọc nhìn Kim Diệu Liên nói: "Kim tiểu thư, cô có thể chắc chắc, Thiên Thành sẽ chấp nhận cô?"

Kim Diệu Liên cắn cắn môi dưới, nói: "Tống phu nhân, ta bây giờ là đang nói chuyện với ngươi. Những lời hôm nay của ta, đều là vì tốt cho Tống Đại nhân, nếu ngươi thật sự muốn Tống Đại nhân có thể phát triển tốt hơn, thì không nên liên lụy chàng. Dù sao, thân phận của ngươi một khi sáng tỏ, chỉ có thể trở thành cái cớ của kẻ địch công kích chàng mà thôi!"

Tiểu Ngọc đương nhiên biết lời Kim Diệu Liên nói không phải lời đe dọa suông.

Nhưng mà, cứ như vậy rời khỏi Thiên Thành? Nàng làm không được!

Ta nói chứ, theo đuổi hạnh phúc không xấu, quan trọng ở chỗ đó có phải hạnh phúc của mình hay không.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 108: Hạ Quyết Tâm

Buổi tối lúc Tống Tiềm đến thư phòng, phát hiện Tiểu Ngọc đang lật một tập thơ để chép chữ, không khỏi cười nói: “Hôm nay sao lại có thời gian rảnh luyện chữ?” Bình thường mỗi ngày, Tiểu Ngọc đa số là xem sổ sách ở cửa hàng.

Tiểu Ngọc thấy hắn đi vào thư phòng, ngẩng đầu mỉm cười. Tống Tiềm cúi đầu thấy nàng đang viết một tác phẩm của Ôn Đình Quân, [nam ca khúc]: Trong tay kim vẹt, trước ngực hương phượng hoàng. Nhìn trộm ám diện mạo bên ngoài. Không bằng chúng gả cùng, làm uyên ương. (trước giờ bạn chưa từng đọc thơ của tác giả này, cũng không biết đây là bài nào, bó tay, ai biết chỉ bạn với)

--- ------ ----làm phiền chút xíu---- --------

Ôn Đình Quân 溫庭筠 (812-870), vốn tên Kỳ 岐, tự Phi Khanh 飛卿, người Thái Nguyên đời Vãn Đường (nay thuộc tỉnh Sơn Tây), là cháu của tể tướng Ôn Ngạn Bác 溫彥博. Ông tinh thông âm nhạc, là một thi nhân tài tử mẫn tiệp, từ trẻ đã nổi danh thi từ nhưng thi không đỗ nên đi chu du đây đó. Từ của ông lời rất đẹp, phái Hoa gian liệt ông vào người đứng thứ nhất đời Đường. Tác phẩm của ông có "Hán Nam chân cảo" và "Ác Lan tập", song đều tán lạc không còn.

--- -------mời các bạn đọc tiếp---- -------

“Chữ của nàng viết ngày càng tốt hơn rồi.” Tống Tiềm đợi Tiểu Ngọc viết xong, cầm lấy tờ giấy thổi nhẹ, khen ngợi một câu.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nghe vậy cười nói: “Còn không phải danh sư xuất cao đồ. Không phải hôm trước hoàng thượng lại triệu chàng vào cung thưởng thức tranh chữ cùng ngài sao?”

“Ừ.” Tống Tiềm thản nhiên cười, cũng không vui vẻ lắm.

Nếu là người khác, được hoàng đế ân sủng, không biết sẽ vui vẻ đến mức độ nào. Nhưng chí hướng của Tống Tiềm là muốn làm thần tử tốt, hắn hy vọng có thể ra chút sức lực vì đất nước. Nhưng chưa được như vậy.

“Sao lại viết bài từ này?” Tống Tiềm hỏi.

“Không có gì, ngẫu nhiên mở ra, cảm thấy ngôn từ của Ôn Phi Khanh vừa e thẹn vừa to gan, rất động lòng người, liền chép lại. Chàng xem tấm lòng cô gái này, khẩn cấp muốn gả cho phu quân trong lòng nàng..... Thiên Thành, nếu có nữ tử cũng âm thầm thích chàng như vậy, chàng có cảm thấy vui không?”

Tiểu Ngọc trải một tờ giấy mới tiếp tục viết, vừa viết vừa hỏi.

Tống Tiềm kinh ngạc không cười nữa: “Làm sao có nữ tử để ý ta! Nàng suy nghĩ lung tung.”

Tiểu Ngọc chu miệng lên oán trách nhìn hắn, nói: “Chàng cũng đừng đánh giá thấp bản thân. Phu quân của ta tài giỏi vậy sao lại không có ai để ý?”

Tống Tiềm nói: “Thật là nói hươu nói vượn. Cho dù có người coi trọng ta cũng lười để ý tới, dù sao....” Hắn đi đến phía sau Tiểu Ngọc, nhẹ nhàng ôm lấy nàng: “Dù sao trong lòng ta chỉ có nàng.”

Tiểu Ngọc không biết là bị Tống Tiềm đụng phải hay là cầm bút không vững, ngòi bút run lên, một giọt mực lớn rơi xuống tờ giấy, nháy mắt nở

https://thuviensach.vn

thành đóa hoa đen nhỏ. Tiểu Ngọc kinh ngạc nhìn đóa hoa màu đen kia, hạ bút viết tiếp.

“Nàng lại viết gì đó?”

Tống Tiềm xem qua, Tiểu Ngọc viết nửa bài [Tư đế hương]: Ngày xuân, hoa hạnh bay đầy đầu. Thiếu niên nhà ai chân bước phong lưu? Thiếp nghĩ --

Tiểu Ngọc miễn cưỡng nở nụ cười, vò tròn tờ giấy quẳng vào sọt tre, nói: “Tờ này viết hỏng rồi, không cần.”

Tống Tiềm cũng không để ý, hắn vừa đến bàn học ngồi xuống, lại nghe Tiểu Ngọc thì thào tự nói: “Thiếp muốn tương thân gả cho chàng, một đời tốt đẹp. Dù bị vô tình ruồng rẫy, cũng không xấu hổ....”

Tống Tiềm kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đối mặt nhìn Tiểu Ngọc. Hắn thấy Tiểu Ngọc mỉm cười mà lệ lưng tròng, một giọt lệ lăn dài trên má,“bộp” rơi xuống tờ giấy vừa viết [nam ca khúc], chậm rãi xóa nhòa hai chữ “Uyên ương”.

--- ---------làm phiền chút xíu---- -----

Câu này bắt nguồn từ bài thơ "Tư đế hương" của Vi Trang (đời Tống), đại ý là lời cô gái trẻ đi chơi xuân, gặp chàng đẹp trai thì tiến đến làm quen, buông lời trêu ghẹo, nhưng cũng là ngỏ lời và ướm hỏi chờ đợi

Xuân nhật du, hạnh hoa xuy mãn đầu

Mạch thượng thùy gia niên thiếu túc phong lưu

Thiếp nghĩ tương thân giá dữ, nhất sinh hưu

Túng bị vô tình khí, bất năng tu

https://thuviensach.vn

Tạm dịch nghĩa:

Ngày xuân trôi, hoa hạnh rơi đầy (đầu) tóc

Trên đường có chàng trẻ tuổi phong lưu, không biết con nhà ai

Thiếp muốn tương thân gả cho chàng, một đời tốt lành

Giả như có bị bỏ rơi một cách vô tình, cũng không ngượng ngùng

(Chú thích của bạn Lộng_Nguyệt)

Nguồn: thú thật bạn không biết nguồn ở đâu cho chính xác, bạn đọc Phượng Tù Hoàng tình cờ thấy.

--- ------mời các bạn đọc tiếp---- --------

Ban ngày khi rời khỏi thuyền của Kim Diệu Liên, Tiểu Ngọc về nhà vẫn lẳng lặng ngồi ở thư phòng, trong đầu rối như tơ vò.

Lúc nàng nghĩ đã tạm thời giải quyết được chuyện mẹ con Mai gia, lại đến một Kim Diệu Liên không biết khôn khéo hơn Mai Minh Châu bao nhiêu lần. Hơn nữa, Mai Minh Châu là muốn vị trí Tống phu nhân, mà Kim Diệu Liên lại coi trọng Tống Tiềm.

Mà Kim Diệu Liên nhắc tới Tống Tiềm gặp khó khăn trong triều, càng làm Tiểu Ngọc phiền não.

Tiểu Ngọc cố gắng nhớ lại những gì lịch sử ghi về triều Nam Tống, nhưng nàng làm sao liên hệ sách vở vô tri với những gì tận mắt chứng kiến. Trong sách ghi lại cũng chỉ là vua nào tại vị bao lâu, năm nào xảy ra chiến tranh gì, làm gì có ai rảnh rỗi ngồi viết lại chi tiết từng người một?

Tiểu Ngọc mờ mịt.

https://thuviensach.vn

Nàng không biết nên làm cái gì bây giờ. Chẳng lẽ thật sự phải rời khỏi Tống Tiềm, như Kim Diệu Liên mong muốn?

Trước khi đi nàng có nói với Kim Diệu Liên: “Kim tiểu thư, cô cũng quá đề cao mình rồi. Ta không giúp được Thiên Thành, cô cũng không thể!”

Kim Diệu Liên thấy Tiểu Ngọc không lay động, cũng không ép nàng: “Tống phu nhân, ta đã nói, ngươi là người thông minh, ta nghĩ ngươi nhất định biết nên lựa chọn thế nào.”

“Tiểu Ngọc, nàng sao vậy?”

Tống Tiềm đến ôm Tiểu Ngọc vào lòng, xót xa lau nước mắt cho nàng.

Tiểu Ngọc cầm lấy tay Tống Tiềm, cảm nhận hơi ấm bàn tay hắn truyền đến, tâm trạng dần dần bình tĩnh trở lại.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão. (cùng nắm tay, cho đến bạc đầu)

Hắn từng nói trước mộ cha mẹ: “Đời này kiếp này, quyết không chia lìa!”

Vì sao nàng phải rời bỏ hắn? Cho tới bây giờ nàng vẫn không phải nữ tử cổ đại nhận nhịn thiện lương, nửa đời hy sinh vì phu quân, tỷ như Vương Bảo Xuyến sống nghèo khổ chờ chồng mười tám năm, đổi lấy nửa trượng phu.

Nàng là phụ nữ hiện đại dũng cảm kiên cường, tin tưởng tuyệt đối đã yêu là sẽ không từ bỏ.

Sao có thể vì một nữ nhân nửa đường xông ra, lại buông bỏ tín niệm của bản thân?

Tống Tiềm nghe Tiểu Ngọc kể lại chuyện hôm nay gặp Kim Diệu Liên, mặt trầm xuống như có thể kết thành băng.

https://thuviensach.vn

Hắn đương nhiên nhớ rõ vị Kim tiểu thư này, nhưng thật không ngờ vị thiên kim Thị Lang ngày đó không nhìn hắn đến nửa con mắt, vậy mà lại coi trọng hắn?

“Nàng ta còn nói với nàng những gì?”

Tiểu Ngọc nhẹ lắc đầu, dựa vào ghế dựa ngồi xuống, không muốn nói chuyện nhiều.

Tống Tiềm ngồi xuống bên cạnh, nhìn vẻ mặt ảm đạm của Tiểu Ngọc, trong lòng đau nhói.

Hắn vẫn nói muốn cho nàng danh phận, nhưng cứ trì hoãn mãi, làm cho Mai Minh Châu, Kim Diệu Liên gì đó tìm tới cửa khi dễ Tiểu Ngọc. Hắn mới không tin những nữ nhân đó có cảm tình gì với hắn – nếu để bọn họ nhìn thấy lúc hắn cả người đầy mụn mủ hôi tanh, nhất định bọn họ sẽ chạy nhanh hơn ai hết!

Cùng phú quý thì dễ, những có thể chung hoạn nạn với hắn, lại chỉ có một mình Tiểu Ngọc.

Tống Tiềm nói: “Tiểu Ngọc, chuyện ta ở trong triều, nàng không cần quan tâm. Những người đó cũng chỉ là giở chút trò mèo, không làm ra chuyện gì lớn. Chức vụ của ta không liên quan chính sự, bọn họ muốn giá họa cho ta, cũng khó lắm!”

“Nhưng mà....” Tiểu Ngọc nói, “Nhưng mà Ân Bình vương gia kia, sẽ không khinh địch như vậy mà bỏ qua chàng. Cho dù bọn họ không tìm ra sai lầm của chàng, nhưng nếu chàng muốn thăng quan, cũng khó khăn! Nếu bọn họ chèn ép chàng quá đáng, nghĩ đủ cách hạ nhục chàng, tiêu ma ý chí chiến đấu.....”

“Ý chí chiến đấu của ta sẽ không bị tiêu ma !” Tống Tiềm bình tĩnh mỉm cười. “Tiểu Ngọc, nàng tin không?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc trịnh trọng gật đầu.

Trên đời này, trừ bỏ hắn, nàng còn có thể tin tưởng người khác sao?

“Nàng đã tin tưởng ta, ta nhất định sẽ cho nàng một đáp án vừa ý.” Tống Tiềm ra một quyết định kinh người: “Ngày mai ta sẽ thượng tấu hoàng thượng, nói rõ nguyên do, một lần nữa sẽ thành thân cùng nàng --”

Tiểu Ngọc thốt lên: “Thiên Thành, chàng điên rồi!”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 109: Thành Khẩn Bẩm Báo

Kim Diệu Liên thật không ngờ, mình nói chuyện với Tiểu Ngọc, lại mang đến kết quả như vậy.

Tống Tiềm quả nhiên nói là làm, bẩm báo với Triệu Cấu chuyện mình cưới tì nữ làm vợ.

Vấn đề hôn nhân đối với quan viên, cho dù ở hiện đại ngàn năm sau, cũng vẫn còn là một uy hiếp. Cho dù bọn quan viên bên ngoài ăn chơi thế nào, nhưng vẫn luôn cẩn thận với hôn nhân, bởi vì từ xưa cho tới bây giờ, quốc gia này luôn lấy quan niệm "Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ" làm gốc. Vị quan không thể làm chủ việc gia đình, sẽ làm cho người ta không yên tâm.

Mà ở thời Tống, hôn nhân của một kẻ sĩ không chỉ có môn đăng hộ đối, mà còn phải chú ý tới danh phận, tằng tịu với người của giai cấp thấp sẽ bị toàn bộ xã hội phỉ nhổ. Tống Tiềm thẳng thắn bẩm báo như vậy, rất nhanh đã làm chấn động tầng lớp thượng lưu trong triều đình.

Theo lý thuyết, Tống Tiềm cưới một nha hoàn làm vợ, tuy rằng nhà gái thân phận thấp kém, cũng không làm gì. Làm cho người ta chấn động, là chuyện "Gả thay" này, nói cách khác, lúc hỏi cưới là người này, cưới về nhà lại là người khác. Ở triều Nam Tống coi trọng đạo lí tam cương ngũ thường, chuyện như vậy làm sao có thể chấp nhận?

Triệu Cấu cho dù sủng ái Tống Tiềm, cũng không thể không để ý đàm tiếu bên ngoài.

https://thuviensach.vn

“Tống khanh gia, sao ngươi lại bẩm báo với trẫm việc này?”

Triệu Cấu vẫn có tâm muốn bảo vệ Tống Tiềm, nhưng ông không biết vì sao Tống Tiềm phải tự nói tới việc xấu trong nhà.

Tống Tiềm nói: “Vợ chồng chính là nhân luân, không thể danh bất chính mà ngôn không thuận. Vi thần đã ủy khuất nội tử một năm, không muốn tiếp tục để nàng chịu uất ức. Nói cho cùng, việc này sớm muộn cũng không giấu được, so với để người khác nói, còn không bằng vi thần tự mình trần tình với Hoàng thượng.”

Sau khi biết được tin này, Triệu Bá Tông và Triệu Bá Cửu có hai phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Triệu Bá Tông vì Tống Tiềm cảm thấy nóng lòng. Tống Tiềm vừa mới bước vào quan trường, đúng lúc chuẩn bị kế hoạch lớn, lại xảy ra mâu thuẩn nội bộ, việc này, sợ là trong thời gian dài sẽ không được trọng dụng.

Mà Triệu Bá Cửu thì vui vẻ ra mặt.

“Tống Tiềm ơi Tống Tiềm, cái này còn không bắt được nhược điểm của ngươi?”

Trong nhất thời, tấu sớ công kích đạo đức cá nhân của Tống Tiềm như tuyết rơi xuống án thư của Triệu Cấu, thậm chí có người còn nói Tống Tiềm cùng nha hoàn sống chung, đạo đức bại hoại, người như vậy sao có thể làm gương cho kẻ sĩ trong thiên hạ? Phải tước đi công danh của hắn mới đúng!

Tống Tiềm và Tiểu Ngọc ở trung tâm vòng xoáy, tâm trạng lại vô cùng bình tĩnh.

Rốt cục đã nói hết mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc có cảm giác vô cùng thoải mái. Vẫn lo lắng đề phòng sợ hãi người khác vạch trần chính mình, sợ hãi thân phận của mình sẽ gây phiền toái cho Tống Tiềm, cũng sợ bọn họ sẽ bị thế tục chia rẽ.

Nhưng bây giờ, không cần sợ gì nữa. Việc đã đến nước này, sợ còn có ý nghĩa sao?

Tống Tiềm bị lệnh cưỡng chế ở nhà tu tỉnh. Tình cảnh hai vợ chồng ở nhà cũng không bi thảm như người ngoài tưởng tượng, cùng với những ngày thường không có gì khác biệt.

Tống Tiềm sau khi đậu trạng nguyên, trong nhà thường có khách tới. Nhưng Tống phủ ngày xưa đông như trẩy hội, những ngày này trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, không người đến thăm.

Lòng người dễ thay đổi, bởi vậy cũng có thể thấy được thế thái nhân tình.

Đương nhiên, cũng có người hoàn toàn không để ý Tống Tiềm đang ở nơi đầu sóng ngọn gió mà đến thăm, tỷ như Cố Ái Sinh và Hình Quang.

Mà để cho Tiểu Ngọc kinh ngạc, là Gia Nhi cũng tự mình tới nhà thăm.

“Gia Nhi tỷ tỷ, không phải tỷ đang có thai sao, sao lại đi lung tung thế này.” Tiểu Ngọc đã sớm nghe nói Gia Nhi có thai, không nghĩ nàng như vậy còn tới thăm mình.

Gia Nhi kéo tay Tiểu Ngọc, tươi cười: “Tiểu Ngọc, nhìn thấy muội vẫn còn tinh thần, thật tốt!”

Tiểu Ngọc biết Gia Nhi cho tới bây giờ cũng xem mình như muội muội, nghe nàng ân cần thăm hỏi, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua.

“Gia Nhi tỷ tỷ, để tỷ lo lắng rồi.”

https://thuviensach.vn

Kỳ thật lấy thân phận của Gia Nhi, không nên tới cửa thăm hỏi Tiểu Ngọc. Nàng thân trắc phi của Phổ An quận vương, nhất cử nhất động sẽ đại diện cho khuynh hướng chính trị của Triệu Bá Tông, cho nên Gia Nhi trước khi ra cửa đã có hỏi ý kiến của Triệu Bá Tông.

Triệu Bá Tông lại không chút do dự nói: “Đi thôi, các nàng tỷ muội tình thâm, đi thăm nàng ấy cũng tốt.”

Triệu Bá Tông đối với nữ tử gan dạ như Tiểu Ngọc dám đơn độc đến Vương phủ cầu cứu có ấn tượng rất tốt. Biết được Tiểu Ngọc có xuất thân nha hoàn, Triệu Bá Tông không ngờ tới. Nữ tử gan dạ sáng suốt hơn người này sao lại là một hạ nhân?

Gia Nhi nói với Tiểu Ngọc: “Tiểu Ngọc, muội cũng đừng quá lo lắng. Hoàng thượng bây giờ cũng không quyết định xử trí Thiên Thành thế nào, bằng sự sủng ái của hoàng thượng với Thiên Thành, nghĩ rằng khiển trách sẽ không quá nặng. Ta sẽ nhờ vương gia nghĩ cách giúp các ngươi!”

“Quên đi, Gia Nhi tỷ tỷ.” Tiểu Ngọc cười từ chối ý tốt của Gia Nhi, “Đừng làm cho vương gia khó xử. Bây giờ Ân Bình quận vương sẽ không bỏ qua cho Thiên Thành, vương gia nhà tỷ không tốt lộ diện đâu.”

“Nhưng mà.....” Gia Nhi còn muốn nói, bị Tiểu Ngọc ngăn lại. “Gia Nhi tỷ tỷ, khó được tỷ tới một chuyến, đầu bếp trong nhà vừa vặn làm chút tân điểm tâm, chúng ta cùng ăn nhé? Đừng nói những chuyện phiền lòng này nữa.”

Bị Tiểu Ngọc lần nữa ngắt lời, Gia Nhi cũng không tiếp tục kiên trì. Sao nàng lại không hiểu Triệu Bá Tông.

Tống Tiềm cũng mặc kệ triều đình sẽ xử trí hắn thế nào.

Từ sau khi cha mẹ tạ thế, hắn lưu lạc làm ăn xin, thì rất ít chuyện có thể đả kích hắn. Người ngoài thấy Tống Tiềm luôn kính cẩn khiêm nhường, kì

https://thuviensach.vn

thực kiên cường hơn bất cứ ai.

Hắn bị giao trách nhiệm ở nhà tu tỉnh, nhưng cũng không nhàn rỗi. Trên thực tế, bây giờ trên dưới Tống gia ai cũng không rảnh, bởi vì Tống Tiềm đang chuẩn bị hôn lễ, một hôn lễ đường đường chính chính, là hôn lễ của hắn và Tiểu Ngọc.

Mục Duẫn Hà nhận được thiếp mời của Tống Tiềm, mang theo hai lão gia nhân, từ nông thôn đến thành Lâm An.

“Thiên Thành, chuyện này, con làm rất đúng!”

Mục Duẫn Hà chẳng những không trách cứ Tống Tiềm, ngược lại rất tán thưởng việc làm của hắn.

“Quân tử ngay thẳng, tiểu nhân vòng vo. Con có thể làm người ngay thẳng, phơi bày sự thật ra ánh sáng, không thẹn là người quân tử.”

Tiểu Ngọc cảm thấy sợ hãi khi bái kiến Mục Duẫn Hà. Lúc Mục Duẫn Hà đến, tâm trạng nàng không yên, sợ vị lão nhân này sẽ nhìn nàng trừng trừng không hài lòng. Không nghĩ tới Mục Duẫn Hà thấy nàng, lại còn chủ động nâng nàng dậy, nói: “Hiền tức, vất vả cho con!”

Tiểu Ngọc nghe Mục Duẫn Hà nói như vậy, nhất thời vô cùng cảm động.

Vị lão nhân đức cao vọng trọng này không có ghét bỏ nàng làm phiền hà Thiên Thành, còn trái lại an ủi nàng. Mục Duẫn Hà nói: “Hiền tức, con đừng lo lắng. Thiên Thành đã kể hết mọi chuyện cho ta biết, làm khó con một năm nay làm nhiều chuyện vì Thiên Thành như vậy..... Thiên Thành nói, nó phải cưới hỏi con đàng hoàng, ta vô cùng tán thành!”

Có Mục Duẫn Hà ra mặt chủ trì hôn lễ, Tống Tiềm tìm người xem ngày, liền chuẩn bị thành thân cùng Tiểu Ngọc.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 110: Lại Vào Động Phòng

Chuyện Tống Tiềm chuẩn bị hôn lễ rơi vào tai Kim Diệu Liên, nàng ta mới chính thức hiểu được nam nhân.

Trước kia nàng ta đọc sách, nhìn thấy “Bần tiện bất năng di, phú quý bất năng dâm, uy vũ bất năng khuất”, luôn trừng mắt cười lạnh “Mạnh thánh nhân thật ngây thơ, làm sao lại có người toàn vẹn như vậy?

--- -----làm phiền chút xíu---- ----

Thế nào gọi là đại trượng phu? Thầy Mạnh-tử giảng về đại trượng phu như thế nào?

"Phú quý bất năng dâm,

bần tiện bất năng di,

uy vũ bất năng khuất,"

ai theo được như vậy thì gọi là đại trượng phu.

"Phú quý bất năng dâm" nghĩa là giàu sang mà không dâm... Người giàu có, lắm tiền bạc, thế lực lớn, thường chẳng biết giữ phép tắc, không chịu kiểm soát hành vi của mình, hóa thành dâm loạn. Tuy nhiên, nếu quí vị cũng ở trong hoàn cảnh giàu sang, mà không có hành vi dâm loạn, biết giữ quy củ, chất phác thực thà, thì quí vị không vi phạm luật pháp của thế gian, chẳng phạm tới luật pháp của cõi trời, cũng chẳng phạm vào luật pháp của địa ngục. Đó là phú quý bất năng dâm.

https://thuviensach.vn

"Bần tiện bất năng di" nghĩa là nghèo hèn mà không đổi. Người ta khi nghèo khó thì mất cả chí khí, chẳng từ một thủ đoạn nào, cốt sao mánh lới cho tinh khôn; đối với người giàu thì nịnh hót, kẻ nghèo thì khinh khi, làm những hành vi hạ tiện. Tuy nhiên, nếu quí vị nghèo nhưng chí nguyện của quí vị không đổi, quí vị xử sự với đời như một chính nhân quân tử, quang minh lỗi lạc, giữ đúng nhân cách tuyệt vời, đầy đủ chí khí, không chịu đi vào chỗ bùn nhơ. Đó là bần tiện bất năng di.

"Uy vũ bất năng khuất" nghĩa là uy vũ không khuất phục được. Uy vũ tức là dùng thế lực. Không chịu cúi đầu tùng phục trước bất cứ một thế lực nào, một quyền lực nào, người đó là đại trượng phu.

Nguồn: http://www.dharmasite.net/

--- -------mời các bạn đọc tiếp-------

Bây giờ cuối cùng nàng ta cũng biết, Tống Tiềm lại kiên cường bất khuất như vậy.

Nàng ta dùng tiền đồ uy hiếp hắn, hòng cướp lấy tình yêu của hắn, lại không nghĩ rằng Tống Tiềm sẽ dùng phương thức như vậy biểu đạt tâm ý quyết tuyệt của mình.

Tống Tiềm không để ý lời đàm luận bên ngoài, giản lược các nghi thức như mời bà mối đính thân, nạp sính lễ gì gì đó, chỉ cần chuẩn bị bát tự và hôn thư là được.

Tống gia khắp nơi đều dán chữ song hỉ đỏ, Huệ nương vội vàng chỉ huy bọn hạ nhân giăng đèn kết hoa, lại bảo phòng bếp chuẩn bị nhiều thức ăn, nhất định phải làm một tiệc cưới ổn thỏa. Tống Tiềm đều phát thiệp mời cho bạn thân, đương nhiên người ta có tới hay không, vậy là biết rõ lòng người.

Trước hôn lễ một ngày, Tiểu Ngọc lại được Ngô hoàng hậu triệu kiến.

https://thuviensach.vn

Trước đây Ngô hoàng hậu cũng triệu kiến nàng vài lần, thái độ đối với nàng càng thân thiết hơn. Nhưng nay không giống nữa, thân thế của nàng được làm rõ, danh phận chưa định, Ngô hoàng hậu triệu nàng vào cũng trong thời điểm mẫn cảm này, là có chuyện gì?

Tiểu Ngọc không phải người hay lo sợ, nhưng trên đường vào cung, nàng vẫn nhịn không được cảm thấy lo sợ.

Thái độ của Ngô hoàng hậu, cũng không khác mấy so với trước kia, vẫn là bộ dáng ôn hòa thân thiết.

Tiểu Ngọc trước mặt Ngô hoàng hậu tuy không được tự nhiên, nhưng cũng thong dong bình tĩnh, bây giờ lại có cảm giác bó tay bó chân.

Ngô hoàng hậu nhìn ra Tiểu Ngọc bối rối, mỉm cười bảo Tiểu Ngọc tiến nhanh tới, nói với nàng: “Mai thị, chuyện của ngươi, bản cung nghe nói.”

Tiểu Ngọc cúi đầu đáp: “Nô tì sợ hãi!”

Ngô hoàng hậu nói: “Nghe nói, Tống Tư nghiệp tính cùng ngươi chính thức thành thân?”

Tiểu Ngọc không dám nói nhiều, chỉ lên tiếng nói phải.

Nàng không biết Ngô hoàng hậu thân là một quốc gia chi mẫu, sao lại có thời gian để ý tới việc nhỏ của nàng, chẳng lẽ Gia Nhi thật sự nói với Triệu Bá Tông tìm hoàng hậu nói tốt cho mình?

Lại nghe Ngô hoàng hậu nói: “Bản cung gặp qua rất nhiều mệnh phụ, người đoan trang thủ lễ cũng có, người trí tuệ lanh lợi cũng có, nhưng hoạt bát như ngươi, thật sự hiếm thấy, hôm qua, Châu nhi tìm đến bản cung, cầu tình cho ngươi....”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nhất thời không nghĩ ra Châu nhi là ai, lẩm nhẩm tên này trong đầu, mới nhận ra đây là Vệ Quốc công chúa Tiền Vân Châu.

Từ sau sự việc bị bắt cóc, Tiền Vân Châu vẫn bị cấm túc trong cung, Tiểu Ngọc cũng không thể gặp lại vị tiểu công chúa sáng sủa này. Không nghĩ rằng nàng biết mình gặp phiền toái, lại chạy tới chỗ Ngô hoàng hậu cầu tình.

Bên tai Tiểu Ngọc như lại vang lên tiếng cười trong trẻo của Vân Châu, tiểu cô nương kia thích cười lại hay gây rắc rối, đúng là một đóa hoa vui vẻ. Khó được Tiền Vân Châu còn nhớ tới nàng!

“Bản cung biết ngươi và Tống Tư nghiệp là vợ chồng hoạn nạn. Nghe nói lúc trước Tống Tư nghiệp bệnh nặng sắp chết, ngươi gả thay qua đó rồi tận tâm chữa khỏi, lại bán hết của hồi môn giúp hắn học hành, hiền đức như vậy, thật là hiếm gặp.”

Tiểu Ngọc mơ hồ hiểu được Ngô hoàng hậu đối với nàng là đồng bệnh tương liên.

Ngô hoàng hậu từng cùng Triệu Cấu đào vong nửa đời, vẫn đi theo bên cạnh Triệu Cấu bảo vệ ông, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực. Bởi vậy nghe được Tiểu Ngọc cũng từng trải qua như vậy, tự nhiên sẽ có lòng thương yêu. Ngô hoàng hậu năm đó cũng không phải chính thất, chỉ là một Tài tử của Triệu Cấu, địa vị không cao hơn cung nữ bao nhiêu, đối với xuất thân nha hoàn của Tiểu Ngọc thì có cảm giác thân thiết.

“Mai thị, ngươi cứ yên tâm gả cho Tống Tư nghiệp đi. Cổ nhân nói rất đúng, tao khang chi thê bất hạ đường (người vợ tào khang không thể phụ), ngươi cũng coi như cùng hoạn nạn với Tống Tư nghiệp. Hắn cho ngươi chính danh, cũng không lỗi đạo thánh nhân. Chỗ Hoàng thượng, ta sẽ tìm cơ hội nói giúp các ngươi!”

https://thuviensach.vn

“Hoàng hậu....” Tiểu Ngọc nghe lời bộc bạch của Ngô hoàng hậu, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

Trên đời vẫn còn nhiều người tốt a!

Gia Nhi, Triệu Bá Tông, Mục Duẫn Hà, Tiền Vân Châu, Ngô hoàng hậu, có nhiều người như vậy ở sau lưng yên lặng ra sức vì hôn nhân của bọn họ, Tiểu Ngọc cảm thấy dù sao mình cũng còn may mắn.

Đương nhiên, may mắn nhất là gặp được một người yêu như Tống Tiềm tình nguyện vứt bỏ tiền đồ cũng muốn cùng nàng danh chính ngôn thuận! Ngày kế, Tống phủ cử hành một hôn lễ đơn giản mà long trọng.

Tống Tiềm sớm tắm rửa dâng hương, bày hương án, kính báo tổ tiên. Được Mục Duẫn Hà chủ trì và bà mối hỗ trợ, hôn lễ đâu vào đấy tiến hành. Những khách nhân cũng lục tục đến đây.

Cố Ái Sinh bảo gia nhân mang tới hai rương lễ vật, mà Hình Quang mang đến ba thất cẩm bạch. Hai người kết bạn cùng đi, đến Tống phủ, liền lớn tiếng chúc phúc Tống Tiềm. Người khách kế tiếp là Dương Vạn Lí, Tống Tiềm không thể tưởng được người có giao tình không sâu như hắn cũng đến, vô cùng vui mừng.

Đám nữ nhân viên ở Mĩ Ngọc phường, Mĩ Vị cư đều tập trung ở hậu đường, trang điểm cho Tiểu Ngọc. Văn Quyên tặng son cho Tiểu Ngọc, Thanh Tranh tự tay may giá y cho Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc nhìn bản thân rực rỡ trong gương, là một tân nương tử vui mừng.

“Thanh Tranh, tỷ cứ làm giá y cho bọn ta, khi nào thì làm cho bản thân mình đây?” Tiểu Ngọc hỏi Thanh Tranh.

Thanh Tranh tuổi cũng không nhỏ, so với Gia Nhi còn lớn hơn. Thanh Tranh lại tuyệt không sốt ruột: “Ta muốn để tang cha ba năm, mới một năm thôi.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cũng không nhiều lời. Nàng biết Thanh Tranh tính tình lạnh nhạt, không xem trọng việc nam nữ, trong nhà lại không có trưởng bối thu xếp cho nàng.

“Mau đỡ tân nương tử đi ra, giờ lành đến!” Bà mối chạy đến hậu đường lớn tiếng hô, đám nữ hài tử vội đỡ Tiểu Ngọc đi ra ngoài. Tiểu Ngọc trên đầu trùm khăn cũng rất khó đi, trong lòng nghĩ hôm nay sẽ có ai đến đây? Đúng rồi, cũng phát thiệp mời cho Thích Thăng, không biết hắn về Lâm An chưa.....

Làm Tiểu Ngọc được đỡ tới trước hương án, nàng liếc mắt, lại nhìn thấy đôi giày đen trên chân Tống Tiềm. Trong khoảnh khắc, trí nhớ ngày xưa như nước lũ tràn về, nàng nhớ tới hôn lễ trước kia, đầu tiên nàng cũng nhìn thấy đôi giày của hắn. Bắt đầu từ một đôi giày, nàng yêu thương hắn.

Theo lời bà mối, bọn họ đầu tiên là bái lạy tổ tiên, lại hành lễ với vị trưởng bối là Mục Duẫn Hà, cuối cùng mới là đối bái. Thủ tục này trước kia bọn họ đã làm qua hết rồi. Chút bướng bỉnh trong lòng Tiểu Ngọc đột nhiên trỗi dậy, lúc đối bái xong, tự đưa tay nhấc khăn voan của mình!

“Di?” Mọi người xem lễ lớn tiếng kinh hô, làm gì có đạo lí tân nương tử tự mình nhấc khăn voan?

Tiểu Ngọc cũng không để ý những điều đó, nàng cầm khăn voan trong tay, nhìn về phía Tống Tiềm. Hôm nay Tống Tiềm ăn mặc hết sức chỉnh chu, trang phục tân lang đỏ thẫm, trên đầu đội mũ cánh chuồn, vẻ mặt thâm tình nhìn nàng. Có lẽ Tống Tiềm là người duy nhất không cảm thấy kinh ngạc vì hành động của Tiểu Ngọc, hắn mỉm cười hỏi: “Tiểu Ngọc, làm sao vậy?”

Tiểu Ngọc nói: “Thiên Thành, chàng có thể nói lại những lời đã từng nói trước mộ cha mẹ được không?”

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm gật gật đầu, “Đừng nói là một lần, cho dù một nghìn lần, một vạn lần, ta cũng sẽ nói”, Tống Tiềm dừng một chút, tiếp tục nói: “Ta Tống Tiềm, thề với Tiểu Ngọc, đời này kiếp này, mãi không chia lìa!”

“Ồ!” Những người khách ở đây đều không kiềm được thảng thốt, có ai từng nhìn thấy hôn lễ như vậy? Tiểu Ngọc hạnh phúc nở nụ cười, nàng nhìn hướng các vị khách, phát hiện Cố Ái Sinh, Hình Quang, Dương Vạn Lí, Chung bố y..... Còn có Thích Thăng nữa.

Thích Thăng đứng trong đám người nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt không hề có bi thương, mà là thành tâm chúc phúc.

Mà ngay lúc này, hạ nhân thông báo: “Thông phán Trấn Giang Thì đại nhân đến --” (Phong ca của lòng ta)

Tống Tiềm và Tiểu Ngọc mừng rỡ liếc mắt nhìn nhau, Thì Quý Phong lại vì hôn lễ của bọn họ mà gấp rút trở về.

Thì Quý Phong sải bước vào phòng, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tiểu Ngọc y phục rực rỡ đứng trước hương án. Trước kia Tiểu Ngọc luôn mặc màu đạm nhạt, nhìn xem thanh lịch, hôm nay ăn vận tỉ mỉ nhìn nàng vô cùng kiều diễm, Thì Quý Phong nhìn xem trong lòng đau xót.

Hắn bất động thanh sắc, tới trước mặt Tống Tiềm nói: “Thiên Thành, chúc mừng huynh!” Tiếp theo liền vẫy tay bảo hạ nhân dâng lễ vật, bốn rương đầy chăn phủ gấm, vải vóc, tơ lụa, trà rượu.....Chất đầy cả nửa phòng.

Tống Tiềm nói: “Quý Phong, sao huynh lại đưa hậu lễ như vậy!"

Thì Quý Phong vỗ lên vai Tống Tiềm một chưởng, nói: “Nên như vậy, chuyện vui mà!”

https://thuviensach.vn

Hắn vịnh vai, đến bên cạnh Tống Tiềm, nhẹ giọng nói: “Đối xử tốt với nàng!”

Tống Tiềm quay đầu, đối diện ánh mắt nhấp nháy của Thì Quý Phong.

Tống Tiềm cũng thấp giọng trả lời: “Huynh yên tâm, ta hứa!!”

Thì Quý Phong gật gật đầu, buông Tống Tiềm ra, đi đến chỗ bọn người Chung Bố Y.

Tiểu Ngọc sau khi bái đường đã bị đưa vào tân phòng -- cũng chính là phòng ngủ lớn của Tống Tiềm. Huệ nương dìu nàng vào phòng, bỗng nhiên nói với nàng: “Phu nhân, tôi.... Vài ngày trước, tôi đến miếu, có xin bùa bình an cho người.”

Dứt lời, Huệ nương từ trong ngực lấy ra tấm bùa vàng, đưa tới tay Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nhận lấy, thận trọng bỏ vào hộp trang điểm của mình, nói: “Huệ nương, cảm ơn chị!”

Huệ nương ngượng ngùng cười: “Phu nhân, Huệ nương theo người một năm, biết người và lão gia, cảm tình vô cùng tốt ... Bây giờ lão gia cho người danh phận chính thức, vậy.... thật là tốt.”

Huệ nương không biết ăn nói, nhưng đó là lời xuất phát từ đáy lòng.

Tiểu Ngọc cười cảm kích nhìn chị. Đến khi nến đỏ sắp cháy tàn, lại đổi nến mới, Tống Tiềm mới uống xong rượu mừng đi vào phòng.

Huệ nương thấy lão gia đã trở lại, chị lui ra và giúp bọn họ đóng cửa phòng.

Lúc tiếng cửa đóng vang lên, tim Tiểu Ngọc nhịn không được đập thình thịch -- đây là đêm động phòng hoa chúc của nàng sao?

https://thuviensach.vn

Tối hôm nay, Tống Tiềm cùng nàng, sẽ là vợ chồng chân chính....

“Mặt của nàng sao lại đỏ như vậy?”

Tống Tiềm đến bên cạnh Tiểu Ngọc ngồi xuống, nhìn mặt Tiểu Ngọc còn diễm lệ hơn giá y trên người nàng, không khỏi vươn tay vuốt vuốt hai gò má của nàng.“Mặt hoa đào.....”

Ánh mắt Tiểu Ngọc chỉ lấp lánh như nai con bị kinh sợ một chút, Tống Tiềm đã kéo nàng vào lòng, đôi môi nóng rực chặn miệng của nàng.

“ưhm.....” Tiểu Ngọc mở to hai mắt muốn giãy dụa, Tống Tiềm lại rời môi, nhẹ giọng nói: “Nhắm mắt lại.....”

Giọng nói của Thiên Thành, thật dịu dàng, thật dịu dàng.

Tiểu Ngọc bị ý niệm này chiếm cứ đầu óc, bất giác nhắm hai mắt lại, mà nụ hôn của Tống Tiềm, dần dần từ môi lan tràn đến toàn thân của nàng, đến nơi nào, nơi đó liền châm lên ngọn lửa.....

Đêm dài, tình thắm, uyên ương mặn nồng.

Chèn ơi, ta nói cuối cùng cũng cưới rồi. Ta mừng cho hai anh chị, nhưng ta thương Phong ca của ta quá. Thôi ta lại tiếp tục cạp bàn phím tự kỉ vậy.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 111: Tân Hôn Biệt Ly

Lãn khởi họa nga mi, lộng trang sơ tẩy trì.

------làm phiền chút xíu---- ---

Bài thơ Bồ tát man của Ôn Đình Quân

菩薩蠻其一

小山重疊金明滅，

鬢雲欲度香腮雪。

懶起畫娥眉，

弄妝梳洗遲。

照花前後鏡，

花面交相映。

新帖繡羅襦，

雙雙金鷓鴣。

Bồ tát man kỳ 1

Tiểu sơn trùng điệp kim minh diệt,

Mấn vân dục độ hương tai tuyết.

https://thuviensach.vn

Lãn khởi hoạ nga mi,

Lộng trang sơ tẩy trì.

Chiếu hoa tiền hậu kính,

Hoa diện giao tương ánh.

Tân thiếp tú la nhu,

Song song kim giá cô.

Dịch thơ:

Sơn bình lồng ánh vàng loe tắt

Tóc mây xoà má da thơm mát

Biếng dậy vẽ lông mày

Hoá trang chải chuốt chầy

Rọi hoa sau trước kính

Hoa mặt cùng rọi ánh

Mới vẽ áo la nhu

Đôi đôi chim giá cô

Nguồn: Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, Nguyễn Chí Viễn, NXB Văn hoá - Thông tin, 1996

Từ: thivien.net

--- --------mời các bạn đọc tiếp---- ---------

https://thuviensach.vn

Mặt trời đỏ đã cao, thiên hạ trong trướng phù dung vẫn còn chưa chịu dậy. Thật lâu sau, mới nghe được một giọng nữ tinh tế vang lên: “Đồ lười biếng, mau dậy thôi, mặt trời đã phơi đến mông rồi!”

Tiểu Ngọc vừa nói vừa trở mình, ngồi dậy được một nửa, lập tức bị Tống Tiềm kéo trở về.

“Này!” Tiểu Ngọc cười dùng tay đánh Tống Tiềm,“Thật sự phải nhanh thức dậy thôi, bằng không người khác sẽ chê cười chúng ta!”

Tống Tiềm xoay người lại đặt Tiểu Ngọc trên tháp, thấp giọng nói: “Không quan tâm, ai dám chê cười?”

Tiểu Ngọc thừa nhận một lần lại một lần xâm nhập của Tống Tiềm, đôi tay níu chặt chiếc chăn gấm --

Lúc này đây, nàng là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời!

Nhưng mây đen bao phủ trên đầu họ, cũng sẽ không vì hôn lễ mà tiêu tán. Ngược lại, bởi vì Tống Tiềm quang minh chính đại cưới Tiểu Ngọc, làm kích động rất nhiều kẻ sĩ cổ hủ thần kinh, Triệu Bá Cửu lại mượn việc này làm loạn.

Ngô hoàng hậu không có nuốt lời, vì thế cầu xin riêng với Triệu Cấu, hy vọng có thể giảm nhẹ hình phạt cho Tống Tiềm.

“Hoàng thượng, hôn sự của Tống Tư nghiệp và Mai thị, là chuyện có thể tha thứ. Tống Tư nghiệp đối với người vợ tào khang không rời không bỏ, đây chẳng phải một loại khí tiết sao? Huống hồ đó cũng chỉ là tiểu tiết, đối với Tống Tư nghiệp cũng không có gì ảnh hưởng. Hoàng thượng, quốc gia đang lúc cần người, Tống Tư nghiệp tài hoa xuất chúng, nếu cứ trục xuất hắn, chỉ sợ sẽ làm rét lạnh lòng sĩ tử!”

https://thuviensach.vn

Triệu Cấu luôn tôn trọng ý kiến của Ngô hoàng hậu, nên thêm chút thiên vị Tống Tiềm, nhất thời cũng khó hạ quyết định.

Triệu Bá Tông không tốt ra mặt nói chuyện giúp Tống Tiềm, đành phải đem trọng trách này phó thác cho Sử Hạo.

Tống Tiềm là nhân vật trung tâm trong lực lượng của Triệu Bá Tông, nếu hắn không đảm bảo cho Tống Tiềm, vậy nhất định sẽ tạo phản ứng dây chuyền, những sĩ tử lúc trước đầu quân cho hắn sẽ sinh ra dị tâm.

Sử Hạo là cấp trên trực tiếp của Tống Tiềm, đương nhiên sẽ có quyền bình phán năng lực và nhiệm vụ của hắn.

Triệu Cấu tai trái nghe Sử Hạo khen ngợi Tống Tiềm, tai phải lại nghe Tham Tri chính sự nói Tống Tiềm xằng bậy. Triệu Cấu có lẽ ngu ngốc, nhưng ông có thể làm hoàng đế nhiều năm như vậy, đều có chút tâm cơ, đương nhiên có thể nhìn thấu huyền cơ trong đó. Tống Tiềm cũng chỉ là một Tư nghiệp nho nhỏ, sao có thể gây ra sóng gió lớn?

Nói đến cùng, vẫn là hai người thừa kế đấu sức!

Nhất thời, Triệu Cấu cũng nhịn không được phiền não.

Trong lòng Triệu Cấu, làm sao không muốn sớm ngày định ra người thừa kế?

Nhưng hai người thừa kế này, lại mỗi người mỗi vẻ, đều có ưu điểm, cũng đều có nhược điểm, thế nên đến bây giờ Triệu Cấu vẫn không thể lựa chọn.

Ân Bình quận vương Triệu Bá Cửu tuổi hơi lớn, là người có khả năng cao, có lui tới với rất nhiều đại thần trong triều, sớm có tư thế "Chuẩn đông cung".

https://thuviensach.vn

Nhưng Triệu Cấu lúc còn trẻ là một người hay giấu tài -- ông là con thứ mười chín của Tống Huy Tông, mẫu thân lại không được sủng, không giấu tài thì biết làm sao. Nguyên nhân vì tính cách Triệu Cấu là như vậy, nên rất bất mãn với Triệu Bá Cửu từ lần đầu gặp đã có hành động đá con mèo.

Mà Phổ An quận vương Triệu Bá Tông, tính tình có chút giống với Triệu Cấu năm đó, đều là khiêm nhường không thích gây chuyện. Nhưng Triệu Cấu lại lo lắng một người có tính tình như vậy làm hoàng đế, có thể không cân nhắc chuyện triều thần được, ngược lại trở thành một hoàng đế bù nhìn?

Ngoài ra, còn có một vấn đề, cũng làm cho Triệu Cấu khó nghĩ.

Bản thân ông không con, cho nên mới bất đắc dĩ nhận nuôi hai đứa trẻ hậu nhân tôn thất làm người thừa kế. Nguyên nhân như thế, Triệu Cấu liền càng để ý vấn đề con nối dõi của người thừa kế -- cũng không thể để đời tiếp theo lại nhận nuôi chứ? Vậy huyết thống hoang thất không phải càng thêm loãng?

Ở vấn đề con nối dõi, Triệu Bá Cửu không có ưu thế. Nguyên phối phu nhân vẫn chưa sinh cho gã nhất tử bán nữ, nạp vài trắc phi sinh được con gái, năm kia rốt cục một nô tì trong nhà cũng sinh con trai. Nhưng mẫu thân đứa nhỏ này xuất thân rất thấp, có thể kế thừa gia nghiệp hay không cũng khó nói.

Mà nguyên phối phu nhân Quách thị của Triệu Bá Tông đã sinh ba người con, nghe nói trắc phi Chu thị mới nạp của hắn cũng đã mang thai, điểm này tuyệt đối lợi thế hơn Triệu Bá Cửu nhiều lắm.

Nhà đế vương xác lập người thừa kế, cho tới bây giờ cũng không phải chuyện đơn giản.

Bây giờ hai người đều nhìn chuyện của Tống Tiềm để thử thái độ của Triệu Cấu, xem rốt cuộc ông thiên về ai. Đừng thấy ông thân là hoàng đế,

https://thuviensach.vn

chuyện phải đắn đo cũng không ít đâu!

Triệu Cấu nhìn một đống lớn tấu chương tố Tống Tiềm cưới tì nữ, thở dài thường thượt.

Tân hôn ngày thứ ba, quyết định xử phạt Tống Tiềm đã có.

Tống Tiềm từ Tư nghiệp Quốc Tử Giám bị biếm làm Thông phán Nghiêm Châu, quản lí Nghiêm Châu, an trí ở Thọ Xương huyện.

Biếm khỏi kinh thành!

Lúc mệnh lệnh được ban ra, Tống Tiềm vô cùng bình tĩnh.

Quyết định này, hẳn là hoàng thượng cân nhắc lắm mới có kết quả. Vừa có thể chặn miệng đám quần thần, cũng không cần một gậy đánh chết hắn. Thông phán Nghiêm Châu, là vị trí nửa vời, nếu sau này có muốn dùng hắn, cũng sẽ không gặp trở ngại lớn. Mà nếu không muốn triệu hắn trở về, thì chức vị này cũng tốt để dưỡng lão.

“Thiên Thành, thiếp và chàng cùng đi!”

Biết được Tống Tiềm phải rời khỏi Lâm An đến Nghiêm Châu nhậm chức, Tiểu Ngọc cũng muốn đi theo.

“Biếm quan thì biếm quan, có cái gì phải sợ. Triều đình cũng không quy định biếm quan không thể mang gia quyến mà.” Tiểu Ngọc không muốn tách khỏi Tống Tiềm.

Tống Tiềm lại có ý kiến khác.

“Không được, bây giờ ta không thể mang nàng theo. Ngoan nào, chờ thêm một thời gian, ta sẽ về đón nàng, được không?”

https://thuviensach.vn

“Vì sao!” Tiểu Ngọc nhịn không được lớn tiếng kháng nghị. Tân hôn mới hai ngày, nàng phải một mình trông phòng? Nàng không muốn làm Vương Bảo Xuyến đâu! (Vương Bảo Xuyến chờ chồng đi đánh giặc mười tám năm, muốn biết thêm chi tiết vui lòng liên hệ google ca ca)

“Tô Đông Pha bị biếm đến Hoàng Châu, bên người còn mang theo tiểu thiếp Vương Triều Vân kìa!” Tiểu Ngọc nhắc đến điển cố đúng lý hợp tình. Nàng vẫn có hứng thú với tình yêu của Tô đại tài tử, bị biếm đến chỗ nào thì có tiểu thiếp theo tới đó, chưa từng nghe đi biên quan không cho mang theo vợ con.

Tống Tiềm ôm nàng ngồi xuống, khẽ hôn xuống cánh môi đỏ mọng của nàng, mới nói: “Nghiêm Châu là nơi cằn cỗi, nhiều giặc cỏ, nhà phú hộ còn khó bảo đảm an toàn, ta nào dám tùy tiện mang nàng theo? Chờ khi ta sắp xếp ổn thỏa mọi việc, sẽ về đón nàng sau.”

Tiểu Ngọc lại không khỏi lo lắng: “Nếu -- nếu chỗ đó nguy hiểm như vậy, chàng đi chẳng phải thiếp cũng không yên tâm sao?” Nghiêm Châu, Tiểu Ngọc có chút ấn tượng, không phải là căn cứ của cuộc khởi nghĩa Phương Lạp ở Bắc Tống sao? Vùng khỉ ho cò gáy nhiều điêu dân, Tống Tiềm đi nhất định sẽ chịu khổ.

Tống Tiềm không khỏi bật cười, “Tiểu Ngọc, ta là mệnh quan triều đình, triều đình ra lệnh, ta tất nhiên phải đi, sao có thể ngại khó khăn?”

“Nhưng mà --” Tiểu Ngọc còn chưa hết hy vọng, “Chàng lại nhẫn tâm để bà xã thiên kiều bá mị của chàng một mình ở nhà hay sao?” Nàng dựa vào hắn làm nũng, hy vọng hắn có thể hồi tâm chuyển ý.

“Da mặt dày, làm gì có ai lại tự khen chính mình!” Tống Tiềm ôm hai má phấn bầu bĩnh của Tiểu Ngọc, nhịn không được lại hôn một cái.

Tiểu Ngọc thấy Tống Tiềm đã quyết như vậy, chỉ còn thở dài nói: “Tối cưới sáng chia xa, phải chăng quá vội vàng!”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tống Tiềm, làm sao không muốn đem Tiểu Ngọc cột vào bên người chứ?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 112: Xuân Nhạn Thỉnh Giáo

Triều đình hạ lệnh Tống Tiềm cuối tháng năm phải đến Nghiêm Châu nhậm chức. Tiểu Ngọc nhiều lần cắn nhằn muốn đi cùng Tống Tiềm, nhưng trước sau hắn vẫn không chịu mở miệng, kiên quyết không muốn Tiểu Ngọc cùng đi nhậm chức với hắn.

Tống Tiềm biết lần nhậm chức này cũng không thoải mái. Hắn trên danh nghĩa là Thông phán, lại chịu biên quản, tương đương với bị người khác trông coi. Một mình gian nan đi nhậm chức còn chưa tính, hắn cũng không muốn cho Tiểu Ngọc đi cùng mình để bị khinh bỉ.

Tiểu Ngọc hiểu Tống Tiềm không phải người không thấu tình đạt lí, hắn kiên trì không cho mình đi theo, khẳng định phải có lí do chính đáng. Nàng không đành lòng nhìn hắn khó xử, nếu Tống Tiềm đã kiên trì, cũng chỉ đành từ bỏ ý định cùng hắn đi Nghiêm Châu thôi. Hai ngày nay Tiểu Ngọc vội vàng bảo Huệ nương chuẩn bị hành trang cho Tống Tiềm, quần áo mùa đông quần áo mùa hè đều phải chuẩn bị, đồ dùng hằng ngày cũng phải chuẩn bị chu đáp, mục đích là để Tống Tiềm một mình sống bên ngoài cũng thoải mái.

“Thiên Thành, gia nhân trong nhà chàng muốn mang theo ai?”

Tiểu Ngọc đang ở trong thư phòng giúp Tống Tiềm kiểm kê số sách mang theo. Tống Tiềm không chú trọng việc ăn mặc, nhưng sách vở lại muốn mang theo hết.

https://thuviensach.vn

“Mang Tiểu Khánh theo là được.” Tiểu Khánh là thư đồng mới mua. Tống Tiềm nghĩ Huệ nương nhất định phải ở bên cạnh Tiểu Ngọc, những hộ viện cũng phải lưu lại. Tiểu Ngọc một mình ở nhà, có nhiều người trông coi nhà cửa mới tốt.

“Ừ, mang theo Tiểu Khánh, còn có đầu bếp nữ. Những người khác tới nơi rồi mướn.” Tiểu Ngọc cũng không dong dài.

Dạo này tiết trời nóng bức, Tiểu Ngọc muốn nhờ Thích Thăng kê vài phương thuốc thường dùng, phòng khi mùa hè Tống Tiềm bị bệnh không có đại phu khám.

Tiểu Ngọc có tính nôn nóng, đã nghĩ là làm, thu dọn thư phòng xong, liền mang theo hai gia nhân đến Thanh Tâm đường.

Nghĩ đến đã lâu không tới Mĩ Ngọc phường nhìn xem, làm bà chủ sau bức màn thật sự rất thoải mái, cũng nên đến xem Thủy Thanh Vân quản lí những tiểu nhị khác như thế nào.

Cỗ kiệu dừng trước cửa Mĩ Ngọc phường, Tiểu Ngọc không xuống kiệu, vén rèm nhìn vào trong, chỉ thấy đầy người, khách nhiều như mây, các nữ nhân viên cứ như bướm lượn hoa mà chạy đi tiếp đón khách hàng. Ừ, xem ra làm ăn không tệ!

“Phu nhân, người đã tới!”

Xuân Bà tinh mắt thấy Tiểu Ngọc bước xuống kiệu, chạy tới đỡ nàng.

Tiểu Ngọc cười: “Ta cũng không phải bà lão, sao còn đặc biệt tới dìu đỡ làm chi. Gần đây mọi người trong tiệm có khỏe không?”

Xuân Bà gật đầu đáp: “Hết thảy đều mạnh khỏe.”

https://thuviensach.vn

“Phu nhân!” “Phu nhân sao người lại đến đây?” Vài nữ nhân viên trong cửa hàng vui mừng chạy tới hành lễ với Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc vội khoát tay áo nói: “Mau tiếp đón khách hàng đi. Thanh Vân đâu?”

Nguyệt Hạ nói: “Thanh Vân tỷ tỷ đến chỗ Quyên cô nương lấy son rồi.” Các nàng đều gọi Văn Quyên là Quyên cô nương, cũng là một loại tôn trọng. Văn Quyên từ lúc hợp tác với Tiểu Ngọc tới nay, tiền kiếm được so với bán hoa ở nhà còn nhiều hơn, đồ cưới nhiều làm cho người ta quen mắt, đã có không ít người tới cửa cầu hôn.

Có điều Văn Quyên thích ra mặt bên ngoài, không muốn nhanh như vậy gả cho người ta rồi chui rút trong phòng bếp, còn muốn làm ăn bên ngoài thêm hai năm. Nhà cô cũng là người làm ăn, nên không cản trở cô làm việc.

Tiểu Ngọc đang muốn hỏi lại, bỗng nhiên nghe thấy có vị khách nữ hỏi: “Oánh bạch sương này, ta phơi nắng đỏ cả mặt có dùng được không? Hôm qua ta bận việc nửa ngày, liền biến thành bộ dáng như vầy.”

Tiểu Ngọc quay đầu, nhìn thấy một khách nữ trẻ tuổi với khuôn mặt lo lắng. Đang tiếp đón nàng là nữ nhân viên cửa hàng Mai Nhị. Mai Nhị nói: “Oánh bạch sương của chúng tôi chuyên làm trắng da, nếu da người phơi nắng bị tổn thương, tốt nhất trước tiên nên dùng Nhuận phu thủy, để bổ sung nước cho da.” Nhuận phu thủy có thành phần là nước long đảm thảo, đúng là có tác dụng làm dịu.

Nữ khách có chút sốt ruột: “Sáng mai ta phải đi đưa gả em gái chồng, có cách gì chữa khỏi nhanh không? Ai, hôm qua ta vội vàng giúp nó chuẩn bị đồ cưới. Gả cô em gái của chồng thật không dễ dàng.”

Tiểu Ngọc nghe vậy, đi qua nói: “Vị khách này, có nhiều biện pháp, nhưng muốn nhanh, cô có ngại thử một lần không.”

“A?” Vị nữ khách kia vội vàng chuyển hướng Tiểu Ngọc, hỏi: “Là biện pháp gì?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cười nói: “Cô đi mua dưa chuột, ép thành nước, đắp lên mặt nửa canh giờ rồi rửa mặt. Hoặc là cô pha một ly trà đậm để rửa mặt, rửa hai lần, cảm giác đau rát trên mặt sẽ giảm rất nhiều. Sau đó đêm nay cô lại dùng Băng tuyết phấn của chúng ta trộn thành hỗn hợp đắp lên mặt, ta đảm bảo sáng mai trên mặt cô sẽ không còn chút bỏng nắng nào nữa!”

“Thật sao?” Vị khách nữ kia vô cùng vui vẻ, “Được, ta mua một lọ Băng tuyết phấn!”

Tiểu Ngọc nhìn vị khách nữ kia vui sướng cầm lo Băng tuyết phấn rời đi, cũng nhịn không được mỉm cười. Bây giờ là mùa hè, ánh mặt trời gay gắt, những nữ tử thường ở trong nhà thỉnh thoảng ra nắng bị cháy nắng cũng là khó tránh khỏi.

Hai phương pháp cấp cứu làn da đơn giản này trước kia Tiểu Ngọc thường dùng, nhất là vào mùa hè sử dụng hiệu quả rất tốt.

Dưa chuột có nhiều dưỡng chất có thể tái tạo làn da, da phơi nắng bị bỏng, có thể dùng dưa chuột đắp lên mặt giảm bỏng rát, nước mát lạnh thẩm thấu vào da, đau đớn tự nhiên tiêu giảm. Nước trà có thể tẩy sạch da, hoặc là dùng để chữa trị người phơi nắng bị sưng đỏ da thịt, đều là những cách không tệ.

Những khách nữ vừa rồi cũng vây quanh lại đây, nghe thấy Tiểu Ngọc chỉ chiêu cho khách nữ vừa rồi, cũng nêu vấn đề: “Mặt của ta thật thô, dùng cái gì thì tốt?” “Thanh xuân lộ có thể trừ nếp nhăn phải không?”

Tiểu Ngọc kiên nhẫn giải đáp chi tiết cho bọn họ. Qua một hồi lâu, đám khách nữ mới dần dần tán đi. Tiểu Ngọc thấy Thủy Thanh Vân chưa về, cũng không chờ cô, lập tức đến Thanh Tâm đường.

Vừa bước vào Thanh Tâm đường, Tiểu Ngọc không khỏi dừng lại. Thích Thăng đang nói chuyện với một vị cô nương, cô nương kia đưa lưng về phía cửa, bóng dáng có vẻ quen thuộc.

https://thuviensach.vn

“Tần cô nương?”

Tiểu Ngọc kêu một tiếng, cô nương kia xoay người lại, lông mày tinh tế, hai mắt sáng như sao, không phải Tần Xuân Nhạn thì là ai?

“Ai ya, tần cô nương, đã lâu không gặp!”

Tần Xuân Nhạn cũng tươi cười tới chào hỏi Tiểu Ngọc: “Tiểu Ngọc tỷ tỷ, chúc mừng!”

Tiểu Ngọc mặt cười đỏ lên, nghĩ đến chuyện hôn sự của mình cả thành đều biết. Có điều nàng đương nhiên biết Tần Xuân Nhạn là có ý tốt, liền nói: “Đa tạ muội muội, không biết muội muội đến...” Nàng nhìn Tần Xuân Nhạn, lại nhìn nhìn Thích Thăng, chẳng lẽ Tần Xuân Nhạn là tới xem bệnh?

Tần Xuân Nhạn nhìn ra nghi hoặc của Tiểu Ngọc, liền nói: “Ta gặp một bệnh án nan giải, muốn tìm Thích đại phu tới hỏi... Thấy Thích đại phu đối với việc dưỡng sinh rất có nghiên cứu, Xuân Nhạn mặc cảm.”

Thích Thăng nói: “Kỳ thật, chứng bệnh vừa rồi mà cô nói, dùng phương pháp châm cứu của nhà cô là có thể khắc chế, vì sao phải bỏ gần cầu xa, tới tận đây hỏi thăm?”

Xuân Nhạn thở dài một tiếng: “Nếu có thể dùng châm, cha ta đã sớm dùng! Ai...”

Tiểu Ngọc nhớ tới phụ thân Xuân Nhạn là Tần Vịnh ở trong cung làm thái y, không phải là vị quý nhân nào trong cung sinh bệnh chứ?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 113: Bụng Dạ Xấu Xa

Chỉ thấy Tần Xuân Nhạn trầm ngâm, đề nghị với Thích Thăng: “Thích đại phu, có thể mượn chỗ nói chuyện một chút không?”

Thích Thăng nghe Tần Xuân Nhạn nói như vậy, biết chắc là việc không thể nói trước mặt người khác, đang muốn cáo từ, Tần Xuân Nhạn bỗng nhiên nói: “Tiểu Ngọc tỷ tỷ, ta cũng muốn thỉnh giáo tỷ chút chuyện, có thể mời tỷ cùng ở lại không?”

“Chuyện này... Được rồi.” Tiểu Ngọc thấy hai đại phu bọn họ thảo luận y học, thật sự nhìn không được mình có thể giúp được chỗ nào.

Thích Thăng mời các nàng đến nội thất, ba người chia chủ khách ngồi xuống. Tần Xuân Nhạn cũng không khách sáo, trực tiếp nói với Tiểu Ngọc: “Bệnh của vị này, là suyễn chứng.”

“Suyễn chứng?” Tiểu Ngọc nhất thời không rõ đây là bệnh gì. “Là... Thở khó chịu sao?”

“Đúng,” Thích Thăng nói tiếp, “Thở dốc mũi sưng, khó thở, là đặc thù của suyễn chứng.”

“Suyễn chứng có hai nguyên nhân, thứ nhất là bị môi trường bên ngoài xâm nhập, thứ hai là nội thương, thất tình, lao tâm khổ trí.” Tần Xuân Nhạn giải thích với Tiểu Ngọc.

Sau khi được hai đại phu giải thích, Tiểu Ngọc hiểu được đây là một loại bệnh về đường hô hấp. Nhưng nàng vẫn đang không hiểu việc này với

https://thuviensach.vn

mình thì có quan hệ gì.

Thích Thăng nói: “Suyễn chứng là bệnh của phế phổi, bằng thuật châm cứu của Tần gia, kích thích huyệt vị, lưu thông khí huyết, vấn đề chắc sẽ không lớn.”

Tiểu Ngọc lại nghĩ đến một vấn đề khác. Nàng hỏi Tần Xuân Nhạn: “Có phải quy địnhh trong cung không cho châm cứu?”

Tần Xuân Nhạn chậm rãi gật đầu.

“Cha ta tuy rằng làm thái y, nhưng chữa bệnh trong cung, không giống tầm thường, có rất nhiều cấm kỵ. Châm cứu là phải dùng kim châm, mà nếu dùng châm với quý nhân, sẽ bị coi là bất kính. Thái y cũng không dám tùy tiện dùng châm, thử nghĩ nếu trong quá trình châm cứu xảy ra sai lầm gì, đó sẽ là tội ám sát hoàng tộc, ai có thể gánh nổi chứ?”

Thích Thăng nói: “Có phải dùng thuốc không đủ mạnh không? Đối với suyễn chứng, kỳ thật ta cũng có vài phương thuốc, nhưng dược tính rất mạnh...” Thích Thăng và phụ thân Thích Phong của hắn giống nhau, đều thích dùng thuốc mạnh.

Tần Xuân Nhạn phiền não nói: “Vị bệnh nhân này tuổi quá lớn, thân mình suy yếu, chịu không được thuốc mạnh. Cố tình từ mùa xuân tới nay suyễn chứng phát tác mạnh, cha ta và những thái y khác kê rất nhiều phương thuốc nhưng không có kết quả. Phụ thân gần đây càng ít tươi cười, ta biết là do trong cung bị quở trách... Cho nên ta mới nhớ tới thực liệu của Thích đại phu, muốn mượn thực liệu bồi bổ cho bệnh nhân.”

Tiểu Ngọc thế này mới biết rõ tiền căn hậu quả của Tần Xuân Nhạn.

Thích Thăng suy tư một phen, nói: “Đối với suyễn chứng ta cũng có mấy phương thuốc, nhưng dược thiện dưỡng bệnh, ta còn phải xem lại.” Thích

https://thuviensach.vn

Thăng hành y nghiêm túc, đối với những chuyện mình không quá am hiểu sẽ không vội vàng kết luận.

Tiểu Ngọc hỏi Xuân Nhạn: “Xuân Nhạn, vậy ta có thể giúp muội được chuyện gì đây?”

Tần Xuân Nhạn nói: “Lần trước ở hội thi ẩm thực, ta nghe Tiểu Ngọc tỷ tỷ giảng giải hiệu quả của cháo dưỡng sinh rõ ràng rành mạch, sau lại hỏi Thích đại phu, mới biết là những phương thuốc tỷ viết. Ta muốn hỏi một chút, tỷ còn biết phương thuốc nào, có thể hữu hiệu với suyễn chứng này đây?

Tiểu Ngọc cảm thấy khó khăn. Sở trường của nàng là trị mụn làm đẹp, cũng không phải xuất thân y học thế gia chính tông, làm sao biết kê đơn thuốc gì chứ.

“Xuân Nhạn, muội cũng đừng để ý tới người hiểu biết nửa vời như ta,” Tiểu Ngọc không phải khiêm tốn, “Ta chưa từng học y thuật, sợ là giúp không được gì .”

Thích Thăng đã chắp tay sau lưng đi vòng vòng suy nghĩ.

“Ừ, suyễn chứng, hẳn là phải dùng thuốc thông phổi, bách hợp, sa sâm, ngọc trúc, hoàng kì...”

“Hoàng kì?” Tiểu Ngọc chợt nghĩ tới, hình như trước kia trong [Báo thầy thuốc với gia đình] đã từng xem qua một món ăn. [Báo thầy thuốc với gia đình] là tờ báo dưỡng sinh cho những người trung niên, trong đó có rất nhiều món ăn bài thuốc, Tiểu Ngọc cũng thường cắt những món ăn trên đó để cất giữ.

Tần Xuân Nhạn vui vẻ: “Tiểu Ngọc tỷ tỷ, có phải tỷ đã nghĩ ra cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Ta nhớ hình như có món ăn gọi là hoàng kì nhũ cáp, là trị phế suyễn ho khan ...” Tiểu Ngọc không chắc chắn lắm.

“Hoàng kì nhũ cáp? Này không sai!” Thích Thăng vừa đi trong miệng vừa lẩm bẩm:“Hoàng kì nhũ cáp... Tần cô nương, cô nói trong này nếu thêm chút lộc nhung có phải sẽ tốt hơn?”

Tần Xuân Nhạn cũng có chút hưng phấn: “Đúng, phối hợp như vậy có vẻ tốt, lợi thủy tiêu thũng, cũng có chút tác dụng thông phế.”

“Nhưng mà...” Tiểu Ngọc có chút không xác định nói: “Trực tiếp nấu thuốc cho bệnh nhân uống không phải nhanh hơn sao?”

Tần Xuân Nhạn nghe Tiểu Ngọc nói như vậy, than nhỏ một tiếng: “Cũng bởi vì phía bệnh nhân không muốn phải uống thuốc, ta mới phải dùng thực liệu giúp bà dưỡng khí.”

Tiểu Ngọc đột nhiên hỏi: “Xuân Nhạn, người bị bệnh, là thái hậu ư?”

Tần Xuân Nhạn thốt ra: “Làm sao tỷ biết?”

Thích Thăng không thể tin nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nghĩ muốn biết cũng không khó, chỉ cần hơi chút chú ý đến hoàng thất có bao nhiêu thành viên sẽ biết. Bởi vì ở biến cố Tịnh Khang, tôn thất cơ hồ diệt sạch, bây giờ trong hoàng cung chỉ còn hoàng đế Triệu Cấu và Ngô hoàng hậu cùng với một ít phi tử, còn có Vi thái hậu và Vệ Quốc công chúa Tiền Vân Châu. Nếu Tần Xuân Nhạn nói phía bệnh nhân lớn tuổi, thân phận xem ra cũng không thấp, không phải Vi thái hậu thì còn ai?

Tiểu Ngọc nhớ lại tài liệu lịch sử đã từng xem, vị Vi thái hậu sống sót sau đại nạn này tiếng tăm lừng lẫy, đương nhiên cũng không phải bởi vì bà xinh đẹp, hiền đức hoặc tài năng, mà là bởi vì bà đủ may mắn.

https://thuviensach.vn

Vi thái hậu năm đó có thể được Tống Huy Tông Triệu Cát sủng hạnh là một điều ngoài ý muốn. Tỷ muội tốt của bà Kiều quý phi được sủng ái, hai người trước khi tiến cung từng lập lời thề cùng phú quý, bởi vậy Kiều quý phi liền thỉnh cầu hoàng đế cũng sủng hạnh Vi cung nữ.

Ai ngờ chỉ một lần sủng hạnh duy nhất, Vi cung nữ còn mang long thai. Đương nhiên bởi vì bà không được sủng, cho nên thân là người con thứ mười chín Triệu Cấu cũng không được coi trọng, ai có thể nghĩ rằng Triệu Cấu lại trở thành con cá lọt lưới của tôn thất đây?

Triệu Cấu kế vị, liền vội vàng dùng một số tiền lớn chuộc lại mẫu thân trong đám nô lệ nước Kim, việc này Triệu Cấu tuyệt đối là một đại hiếu tử. Tiểu Ngọc nhớ trong lịch sử viết những nữ tử bị bắt sang nước Kim nhận hết tra tấn, nghĩ đến Vi thái hậu có lẽ mang bệnh từ những năm đó cũng nên.

Tần Xuân Nhạn thấy Tiểu Ngọc đã đoán được bệnh nhân, cũng không giấu diếm, nói: “Bệnh của Thái hậu, không phải ngày một ngày hai. Nhưng mấy năm nay thái hậu tuổi lớn, những thuốc có thể dùng đã dùng hết... Bây giờ ta tìm thương thuốc thực liệu, cũng chỉ cầu được an ủi thôi!”

Thân là đại phu, Tần Xuân Nhạn làm sao không biết uống thuốc so với ăn uống càng có hiệu quả hơn?

Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu được, bệnh của Vi thái hậu, nhiều phần là vì tuổi già mà càng thêm nghiêm trọng.

Người hành y có thể trị bệnh, nhưng không thể trị mệnh. Vi thái hậu tuổi cao sức yếu, nên làm cái gì bây giờ mới tốt?

Tiểu Ngọc nhìn sắc mặt ảm đạm của Tần Xuân Nhạn, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện có liên quan tới Vi thái hậu.

https://thuviensach.vn

Vi thái hậu qua đời trước lúc Cao Tông Triệu Cấu băng hà, mà theo nàng biết, Triệu Cấu bây giờ đã hơn năm mươi tuổi, so với tuổi tác ghi trong lịch sử cũng không cách biệt bao nhiêu ---

Chẳng lẽ nói, đại nạn của Vi thái hậu đã tới?

Chuyện này, thật ra không liên quan gì tới Tiểu Ngọc. Chuyện sống chết của một bà lão quá xa xôi với nàng, nhưng Tần Xuân Nhạn lại là bạn của nàng!

“Xuân Nhạn, ta cả gan hỏi muội một câu, muội nhất định phải thành thật trả lời ta.” Tiểu Ngọc cực kì nghiêm túc, Tần Xuân Nhạn không tự giác gật đầu.

“Tốt lắm, ta hỏi muội, nếu không trị hết bệnh, thái y có bị chịu tội hay không?”

Những lời này kì thực đại nghịch bất đạo, ám chỉ Vi thái hậu có khả năng bệnh chết @

Tần Xuân Nhạn sắc mặt trắng xanh, trong phòng nhất thời im lặng đáng sợ.

Nàng không phải chưa từng nghĩ tới khả năng này, nhưng ai dám nói ra chuyện này cơ chứ?

“Xuân Nhạn, ta thật sự đang hỏi muội đó!“Tiểu Ngọc thúc giục nói.

“Có…”

Tần Xuân Nhạn yếu ớt đáp.

Nếu thái hậu thật sự bệnh chết, những thái y chữa bệnh cho bà, không thể nghi ngờ sẽ trở thành đối tượng tiết giận của Triệu Cấu.

https://thuviensach.vn

“Muội cũng đừng để ý tới thực liệu gì nữa, Xuân Nhạn. Trở về khuyên phụ thân của muội, nhanh cáo bệnh rời khỏi đi.“ Tiểu Ngọc biết ở thời đại này, con gái của tội quan tuyệt đối không có kết quả tốt, không phải nhập vào nhạc tịch, thì bị bán làm nô tì.

Nàng rõ ràng biết Vi thái hậu có khả năng sẽ chết, sao có thể trơ mắt nhìn bạn mình đâm đầu vào ngõ cụt?

Tuy rằng không qua lại nhiều với Tần Xuân Nhạn, nhưng nữ đại phu huệ chất lan tâm này để lại ấn tượng rất tốt với Tiểu Ngọc, nàng tuyệt không hy vọng Tần Xuân Nhạn bị liên lụy vì chuyện này.

Tần Xuân Nhạn lắc lắc đầu: “Cha ta... Ông luôn trung thành tận tâm với triều đình, luôn cố gắng làm hết phận sự, ta khuyên không được.” Tần Xuân Nhạn nhớ tới phụ thân thường nói với nàng: Ăn lộc của vua, phải trung với vua, thân là thái y, phải cống hiến hết sức lực vì hoàng thất.

Phụ thân nàng tính tình còn cứng hơn đá, sẽ không bởi vì trị không hết bệnh cho thái hậu mà rút lui.

Thích Thăng vẫn không mở miệng, lúc này lại nói: “Ta có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Hai nàng đồng thời nhìn về phía hắn.

Thích Thăng đi đến trước thư án, cầm bút lưu loát viết một phương thuốc, sau đó đưa đến trước mặt Tần Xuân Nhạn.

Tần Xuân Nhạn cầm lấy đọc, nét mặt lúc đầu đầy nghi ngờ, tiếp theo kinh ngạc nhìn về phía Thích Thăng: “Huynh muốn nói ---”

Thích Thăng mỉm cười nói: “Kê đơn cho lệnh tôn!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc lúc này cũng hiểu được. Tên Thích Thăng này bụng dạ xấu xa có thừa! Tần thái y không chịu mượn cớ cáo bệnh nghỉ làm, vậy làm cho ông bị bệnh thật, bệnh càng nặng càng tốt, chỉ cần không rời giường được, ông sẽ không còn cách nào đi xem bệnh cho thái hậu.

Tần Xuân Nhạn nhìn phương thuốc kia, sợ hãi than: “Thích đại phu thật sự là kỳ tài... Phương thuốc này ta không biết kê.” Tần Xuân Nhạn cũng không phải khen bừa. Phương thuốc này của Thích Thăng hay ở chỗ làm cho người ta uống xong không lập tức bị bệnh, mà giống hiện tượng cảm mạo bình thường từ từ suy yếu, sau đó bệnh nặng khó có thể đứng dậy. Nàng có thể nhìn ra hiệu quả của phương thuốc, nhưng nàng không biết thì ra có thể kê đơn thuốc này.

“Đa tạ Thích đại phu, ta trở về... Sẽ nghĩ cách để phụ thân uống thuốc.” Tần Xuân Nhạn nghe những lời Tiểu Ngọc vừa nói, hiểu được tình cảnh khó khăn của phụ thân mình. Nàng làm sao không biết làm thái y mạo hiểm? Nhưng người trong cuộc u mê, cần một người đến đánh thức nàng thôi.

“Hì hì, Thích Chi Vấn chỉ giỏi cái bụng dạ xấu xa, Tần cô nương muội cần phải cẩn thận, đừng cảm ơn hắn.” Tiểu Ngọc thấy Thích Thăng đưa ra phương án đơn giản, tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Gương mặt thanh tú của Tần Xuân Nhạn hơi hơi đỏ lên, Tiểu Ngọc tỷ tỷ nói như vậy, làm cho nàng có chút ngượng ngùng.

Thích Thăng không phát hiện Tần Xuân Nhạn khác thường, trừng mắt nhìn Tiểu Ngọc nói: “Tống gia nương tử, nàng chỉ toàn thấy ta xấu, không thấy ta tốt ở đâu sao?”

“Đó là bởi vì ngươi vốn xấu xa như vậy mà!” Tiểu Ngọc cũng trừng mắt nhìn hắn, trở lại kéo tay Tần Xuân Nhạn nói: “Ta không để ý tới hắn, hừ hừ hừ...”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 114: Buồn Vui

Có hoàng mệnh trong người, Tống Tiềm cũng không trì hoãn, trước kỳ hạn định lên đường đi Nghiêm Châu.

Tiểu Ngọc cũng chưa đưa tiễn mười tám dặm, chỉ là giúp đỡ Tống Tiềm thu xếp mọi thứ, nhìn hắn rời khỏi cửa lên xe ngựa. Nhìn theo xe ngựa dần dần đi xa.

Liễu Tam Biến nói, đa tình tự cổ thương ly biệt. Giang Lang cũng nói, Ám nhiên tiêu hồn giả, duy biệt nhi kỷ hĩ.

--- -------làm phiền chút xíu---- -----

Bài thơ Vũ Lâm Linh của Liễu Vĩnh (Liễu Tam Biến)

Vũ lâm linh

Hàn thiền thê thiết,

Đối trường đình vãn,

Sậu vũ sơ yết.

Đô môn trướng ẩm vô tự.

Lưu luyến xứ,

Lan chu thôi phát.

https://thuviensach.vn

Chấp thủ tương khan lệ nhãn,

Cánh vô ngữ ngưng ế.

Niệm khứ khứ.

Thiên lý yên ba,

Mộ ái trầm trầm Sở thiên khoát.

Đa tình tự cổ thương ly biệt,

Cánh na kham,

Lãnh lạc thanh thu tiết!

Kim tiêu tửu tỉnh hà xứ?

Dương liễu ngạn,

Hiểu phong tàn nguyệt.

Thử khứ kinh niên,

Ưng thị lương thần.

Hảo cảnh hư thiết.

Tiện túng hữu thiên chủng phong tình,

Cánh dữ hà nhân thuyết?

Dịch thơ

Tiếng ve thảm thiết,

Quan trạm chiều tà,

https://thuviensach.vn

Trận mưa vừa dứt.

Ngoài thành rượu tiễn khôn khuây,

Đang lưu luyến,

Dưới thuyền vội giục,

Tay nắm, mắt nhìn, lệ nhỏ,

Chưa nói ra đã ngắt.

Người đi,

Sóng khói dặm nghìn,

Trời Sở mây chiều thêm bát ngát.

Khách đa tình vốn đau lòng ly biệt,

Lại khổ nỗi,

Lúc trời thu trong mát,

Đêm nay tỉnh rượu nơi nao?

Bến liễu,

Lúc trăng tàn, gió rét!

Biền biệt ra đi!

Thôi, cảnh đẹp ngày vui ấy,

Lời rỗng tuếch.

Sau dù có trăm mối chung tình,

https://thuviensach.vn

Khôn ngỏ cùng ai biết?

Nguồn: thivien.net

Bài Biệt phú của Giang Yên có hai câu

"Ám nhiên tiêu hồn giả

Duy biệt nhi kỷ hỹ"

Cái ảm đạm làm cho người ta mất hồn chỉ có cái biệt mà thôi

Ly biệt đã buồn thảm lắm rồi, Tiểu Ngọc không muốn làm cho Tống Tiềm thêm lo lắng, cho nên trước mặt hắn đều là khuôn mặt tươi cười, hy vọng Tống Tiềm mỗi ngày lúc nhớ tới nàng, đều nhớ được bộ dáng tươi cười ngọt ngào của nàng.

Tống Tiềm đi rồi, trong lòng Tiểu Ngọc trống rỗng.

Ở đây một năm, bọn họ như hình với bóng, cho tới bây giờ đều chưa từng xa nhau quá nửa ngày. Bây giờ hai người hai nơi, cũng không biết Tống Tiềm khi nào mới có thể đón mình đi. Tiểu Ngọc cũng hiểu được nỗi khổ tâm của Tống Tiềm, hắn đi Nghiêm Châu, kì thực chính là lưu đày, ốc còn không mang nổi mình ốc, làm sao có thể chăm sóc tốt cho nàng?

Hy vọng duy nhất chính là Triệu Bá Tông mau chóng trở thành thái tử, kế thừa vương vị. Bằng thưởng thức của hắn với Tống Tiềm, nói không chừng sẽ triệu hắn về Lâm An làm quan.

Tiểu Ngọc thật sự nhớ không rõ Triệu Cấu năm nào thoái vị, rốt cuộc còn phải chờ bao lâu đây?

Tống Tiềm đi chừng nửa tháng, sự kiện rung động cả nước đã xảy ra.

Thái hậu hoăng! (hoăng là qua đời đó pà kon)

https://thuviensach.vn

Vị lão nhân kinh qua bao sương gió này, chung quy không chống nổi thời gian, bệnh nặng qua đời.

Triệu Cấu thống khổ, hạ chiếu cử hành quốc tang. Tiểu Ngọc nghe người ta nói Vi thái hậu khi chết chín mươi hai tuổi, trong lòng cười thầm. Nàng nhớ rõ Triệu Cấu vì che dấu mẫu thân từng ở nước Kim làm tiểu thiếp cho một đại vương nào đó, cố ý cho Vi thái hậu thêm mười tuổi, có điều những bí mật hoàng gia thế này cứ giấu trong lòng là được rồi.

Ba ngày sau khi thái hậu mất, vào một buổi đêm, Tần Xuân Nhạn lặng lẽ đi vào Tống phủ nói lời cảm tạ với Tiểu Ngọc.

“Xuân Nhạn, ngươi cảm tạ ta làm cái gì, hẳn phải tạ ơn Thích Thăng mới phải.”

Tiểu Ngọc nâng Tần Xuân Nhạn dậy, mời nàng đến phòng khách ngồi, bảo hạ nhân dâng trà.

Nàng biết phụ thân Tần Xuân Nhạn Tần thái y sau khi ăn thức ăn con gái nấu thì bị chóng mặt, bước đi dễ bị té xỉu, cho nên xin Thái y viện một tháng nghỉ bệnh ở nhà tĩnh dưỡng. Trong thời gian này, Vi thái hậu hoăng thệ, Tần thái y vẫn chưa tham dự trị liệu cuối cùng.

Tần Xuân Nhạn cảm kích nói: “Lần này thật sự nhờ vào tỷ tỷ và Thích đại phu! Bằng không...“Nàng không dám nói ra những lời đại bất kính, nhưng nàng biết được kết cục của hai thái y chữa trị cho Vi thái hậu. Một người bị giết, một người bị lưu đày, hoàng đế hiếu thuận tức giận đương nhiên sẽ không thương tiếc mạng người. Nếu phụ thân mình chữa bệnh cho Vi thái hậu... Hậu quả thật sự không dám nghĩ tới!

“Bên Thích đại phu, ta đã đi qua. Lần này đến đây là cảm ơn tỷ tỷ.“

Tiểu Ngọc phất phất tay nói: “Không cần nói nữa, chúng ta nói chuyện khác đi. Đã lâu không thấy Y Từ Tâm, nàng ấy lại ở nhà nghiên cứu thực

https://thuviensach.vn

đơn à?“

Tần Xuân Nhạn kinh ngạc nói: “Tỷ tỷ chưa gặp Từ Tâm? Ta nghe nàng nói thường đến Mỹ Vị cư của mọi người.“

Y Từ Tâm thường đến Mỹ Vị cư? Chẳng lẽ là đến giúp mình dạy đầu bếp? Tiểu Ngọc nói: “Ta gần đây bỗng nhiên lười biếng, không thích ra ngoài, cũng không tới Mỹ Vị cư xem. Đều là các chưởng quầy đưa sổ sách đến cho ta xem.“

“Tỷ tỷ cảm thấy không thoải mái? Hay để ta bắt mạch cho tỷ nhé.“ Tần Xuân Nhạn nhìn kỹ sắc mặt Tiểu Ngọc, quả nhiên có chút tái nhợt.

Tiểu Ngọc miễn cưỡng cười cười, nói: “Có thể là Thiên Thành vừa xa nhà, trong lòng ta phiền muộn. Từ từ sẽ khá hơn thôi.“

Tần Xuân Nhạn cũng hiểu được đạo lí “Tương tư thành bệnh”, nhưng nàng thân là đại phu, thấy Tiểu Ngọc tinh thần không phấn chấn, đương nhiên phải xem cho nàng một chút. Lập tức Tần Xuân Nhạn cũng không nhiều lời, đưa tay bắt mạch cho Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc thấy nàng nhiệt tình, cũng không tiện chối từ, nghĩ rằng bản thân có thể bị cảm mạo không chừng.

Ai ngờ vẻ mặt Tần Xuân Nhạn ngày càng ngưng trọng, bắt mạch rất lâu. Tiểu Ngọc có chút chột dạ, vội hỏi: “Xuân Nhạn, ta bị bệnh gì sao?”

Hoàn toàn bất ngờ, khuôn mặt xưa nay trầm tĩnh của Tần Xuân Nhạn lại lộ ra tươi cười, nói với nàng: “Tỷ tỷ, tỷ không bị bệnh!”

“Không bị bệnh? Không bị bệnh mà muội bắt mạch lâu như thế, làm ta sợ muốn chết.” Tiểu Ngọc rút tay về, oán trách nói một câu.

Tần Xuân Nhạn cười càng sáng lạn: “Tỷ tỷ, tỷ không bệnh, mà là có thai!”

https://thuviensach.vn

Có ------ thai!

Lúc tin tức này lọt vào tai Tiểu Ngọc, nàng lại không biết nên có phản ứng thế nào.

Nàng mang thai? Thật sao?

Tiểu Ngọc đầu tiên là vui mừng như điên, hưng phấn đứng dậy, có một loại xúc động muốn nói cho toàn bộ người trong nhà, ta mang thai, ta sẽ sinh em bé!

Nhưng mà...

Vẻ mặt của nàng đột nhiên ảm đạm.

“Tỷ tỷ, làm sao vậy, không vui sao?”

Tiểu Ngọc than nhỏ một tiếng, cười nói: “Không, ta rất vui, chỉ là có chút tiếc nuối thôi.”

Tần Xuân Nhạn mới nghĩ đến, Tống Tiềm đã bị lưu đày xa nhà. Thời khắc này, Tiểu Ngọc nhất định rất muốn Tống Tiềm ở bên cạnh mình phải không?

“Không có việc gì , Xuân Nhạn.“ Tiểu Ngọc đi đến tiền thính, nhìn trăng sáng trên trời. Ta gởi sầu vào trăng sáng, nhờ người gửi đến lang quân. Trăng ơi trăng, ngươi có thể đem nhung nhớ và tin vui này gửi cho người thương của ta không?

Sau khi biết phu nhân mang thai, hạ nhân toàn bộ Tống phủ đều bị Huệ nương chỉ huy chạy vòng vòng.

“Chỗ kia có góc nhọn, bao lại!”

https://thuviensach.vn

“Nấu cơm phải thanh đạm, không cần nhiều dầu mỡ, phu nhân ăn không quen.”

“Trong phòng ngủ không được đốt Mi hương, đổi mùi nhẹ hơn. Mi hương đối với phụ nữ có thai không tốt.”

Tiểu Ngọc vốn cũng không căng thẳng lắm, nhìn thấy Huệ nương chạy tới chạy lui, thật sự có chút buồn cười. Nhưng nàng có thể hiểu được quan tâm của Huệ nương đối với mình, hơn nữa --- Huệ nương chắc là vô cùng thích đứa nhỏ, có lẽ bởi vì cảnh nghèo khổ bệnh tật, những đứa nhỏ của chị đều chết non.

Trong tiềm thức, chị muốn nhờ vào nàng, thực hiện giấc mộng làm mẹ của mình.

Vậy nên Tiểu Ngọc cũng không ngăn cản Huệ nương dong dài, mọi chuyện cứ để chị an bày, trong nhà cũng sinh động hẳn lên.

Tần Xuân Nhạn cứ vài ngày lại tới bắt mạch cho nàng, xem tình huống như thế nào. Bởi vì Tiểu Ngọc mỗi ngày đều tập thể dục buổi sáng, không phải những nữ nhân mảnh mai bình thường, thân thể thật ra rất tốt, không có phản ứng mang thai quá đáng.

“Tiểu Ngọc tỷ tỷ, phụ nữ có thai khỏe mạnh như tỷ, quả thật gặp không nhiều lắm.” Tần Xuân Nhạn khen.

Tiểu Ngọc tự hào nói: “Ử, ta rất chú ý rèn luyện thân thể nha, thân thể là... à, thân thể là tiền vốn sinh bảo bối!” Nàng thiếu chút nữa đã nói ra “Thân thể là tiền vốn cách mạng”.

“Đúng rồi, Phổ An quận vương Chu phi, quen với tỷ tỷ phải không? Lúc ta bắt mạch cho nàng ấy, có nghe nhắc đến tỷ tỷ. Nàng ấy... tình hình không tốt lắm.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc sững người, Gia Nhi? Nàng ấy làm sao?

Tiểu Ngọc nói: “Chu phi là bạn khuê mật của ta. Nàng ấy có thai vài tháng rồi, thân thể thế nào?”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 115: Mười Nàng Cung Nữ

Tần Xuân Nhạn là con gái thái y, y thuật không phải tầm thường, giới nữ lưu quý tộc đều thích gọi nàng chẩn bệnh. Dù sao đây cũng là thời đại nam nữ thụ thụ bất thân, nam đại phu chẩn bệnh phải thủ lễ, không thể vọng, văn, vấn, thiết, mà mời nữ đại phu đến thì không cần cố kỵ nhiều như vậy.

--- --------làm phiền chút xíu---- ---------

Khám bệnh theo phương pháp y học cổ truyền gồm có bốn bước (đông y gọi là tứ chẩn) đối chiếu sang tây y có Nhìn, sờ, gõ, nghe, thì đông y có Vọng, văn, vấn, thiết

Vọng : Là nhìn, quan sát hình thái, vóc dáng, động thái, sắc măt, màu sắc của da,lông, tóc móng,…vv ,và hình thái, cử động của lưỡi, màu sắc rêu lưỡi.

Văn: Là Nghe, ngửi : Nghe là nghe tiếng nói, nghe tiếng ho, tiếng nấc, tiếng thở của người bệnh.

Ngửi: là ngửi khí vị, cụ thể là ngửi hơi thở thậm chí ngửi phân, nước tiểu của người bệnh.

Vấn : Là hỏi, hỏi là hỏi để biết nóng, lạnh , hỏi về mồ hôi, hỏi về vị trí đau,

hỏi về tiểu tiện, đại tiện hỏi về kinh nguyệt hỏi về nguyên nhân gây bệnh

https://thuviensach.vn

Thiết : sờ nắn- sờ nắn vùng bụng, lòng bàn chân, tay, vùng bị bệnh, bắt mạch để chẩn bệnh.

Vì bệnh tật nhiều lúc diễn biến khác thường, việc chẩn bệnh cần phải tỉ mỉ thận trọng áp dụng triệt để cả bốn phương pháp trên (Vọng, văn, vấn, thiết) thì ít khi nhầm lẫn, bỏ sót, không như một số bệnh nhân cho rằng chỉ cần bắt mạch là biết hết thì đó là cách hiểu có phần phiến diện.

Nguồn: http://dongytranngocchan.vn/

--- ------ --------mời các bạn đọc tiếp---- ------ -------

Tần Xuân Nhạn khẽ thở dài: “Chu phi thể chất không kém, không biết sao, nàng lại nôn nhiều lắm, uống bao nhiêu thuốc cũng không ngừng. Bây giờ hầu như mỗi ngày ta đều đến Phổ An Vương phủ, nhìn một người vốn rất có linh khí, bây giờ gầy đến lợi hại. Xem ra cuộc sống trong vương phủ, cũng có chút phí sức đó!”

Tần Xuân Nhạn nói mịt mờ, Tiểu Ngọc lại nghe hiểu. Thì ra Gia Nhi sống trong vương phủ cũng không vui vẻ.

Cứ nghĩ đến Gia Nhi thân mình không thoải mái, Tiểu Ngọc cũng ngồi không yên.

Từ lúc Gia Nhi đồng ý lời cầu hôn của Triệu Bá Tông, Tiểu Ngọc từng nghĩ tới cuộc sống trong vương phủ có lẽ không thích hợp với Gia Nhi một lòng nghiên cứu học vấn. Nhưng từ khi Gia Nhi bị một câu “tri kỷ” của Triệu Bá Tông làm động lòng, phía trước cho dù là núi đao biển lửa cũng không ngại, sao còn lo lắng khác.

Theo Tiểu Ngọc biết, nguyên phối của Triệu Bá Tông là Quách thị xuất thân danh môn, là cháu nhà ngoại của Quách hoàng hậu thời Tống Thực Tông. Vị Quách phu nhân này vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa đã sinh được ba người con cho Triệu Bá Tông, rất được Triệu Bá Tông kính yêu. Triệu Bá

https://thuviensach.vn

Tông không phải người đa tình, nhưng cơ thiếp trong nhà vẫn phải có, có điều dưới sự quản lí của Quách phu nhân cũng không có nhiễu loạn gì.

Gia Nhi là trắc phi Triệu Bá Tông cưới hỏi đàng hoàng, những cơ thiếp bình thường đương nhiên không thể đánh đồng địa vị với nàng. Nhưng dù sao cường long không áp địa đầu xà (rồng trên trời không tranh chấp được với rắn dưới đất), bên trên có một chính phi vô cùng cường ngạnh, phía dưới một đám tiểu thiếp bằng mặt không bằng lòng, trắc phi như Gia Nhi cũng không thoải mái.

“Xuân Nhạn, hôm nay muội có đi Phổ An vương phủ không? Ta đi cùng muội nhé.”

Tần Xuân Nhạn gật gật đầu, Tiểu Ngọc bảo Huệ nương sắp xếp người đi theo mình.

Chờ lúc nhìn thấy Gia Nhi, Tiểu Ngọc không khỏi chấn động. Mới nửa tháng không gặp, Gia Nhi sao gầy thành như vậy!

“Gia Nhi! Tỷ ốm nghén nhiều lắm sao?”

Tiểu Ngọc ngồi bên cạnh Gia Nhi, nhìn đôi mắt nàng đã mất đi nhiều vẻ sáng rọi, trong lòng khó chịu cực kỳ.

Gia Nhi thấy Tiểu Ngọc đến, cố gượng vui, cũng không nói mình không thoải mái, chỉ nói: “Người ta nói có những phụ nữ ốm nghén rất nhiều. Tiểu Ngọc muội muội, ta còn chưa chúc mừng muội đâu, chính muội vốn chính là phụ nữ có thai còn chạy đến thăm ta?”

“Cục cưng của ta rất ngoan, tỷ đừng lo cho ta. Phụ thân nó không ở đây, ta càng phải chăm sóc tốt cho nó, bằng không Thiên Thành đã trở về ta lại không thể ăn nói!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc chủ động nhắc tới chuyện Tống Tiềm không ở nhà. Nàng không phải Lâm muội muội liễu yếu đào tơ, không có Bảo ca ca thì sống không nổi (Lâm Đại Ngọc và Giả Bảo Ngọc là hai nhân vật trong truyên Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần). Hoàn toàn tương phản, bởi vì Thiên Thành không ở bên người, nàng mới phải sống thật tốt, đây là chuyện Thiên Thành hi vọng nhất.

Tiểu Ngọc nói: "Gia Nhi, rốt cuộc tỷ làm sao thế này? Nói với ta không được sao. Người sáng suốt đều nhìn ra được tỷ sống không tốt, rõ ràng bởi vì tâm trạng không tốt mới ăn gì nôn ra hết, ăn không vô --"

Gia Nhi nghe Tiểu Ngọc nói, đôi mắt dần rưng rưng.

Người ta nói vừa vào hầu môn sâu như biển, lời này tất nhiên phải có đạo lí của nó. Triệu Bá Tông tất nhiên sủng nàng yêu nàng, nhưng là trụ cột trong nhà, hắn phải bận tâm các mặt quan hệ, cũng không thể cứ suốt ngày ở bên nàng. Gia Nhi tính tình lại quật cường, không thích kể khổ, có gì khó chịu cũng nuốt vào bụng, dần dần sinh phiền não, âu sầu thành bệnh.

"Tiểu Ngọc --" Gia Nhi tựa đầu tựa vào vai Tiểu Ngọc, lúc đầu là nhẹ nhàng khóc thầm, sau đó dần dần biến thành lặng lẽ gào khóc. Nước mắt của nàng thấm ướt áo Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc vươn hai tay ôm Gia Nhi vào lòng, dịu dàng nói: "Khóc đi, khóc được thì tốt rồi --"

Tiểu Ngọc nhớ lại lần đầu gặp mặt Gia Nhi ở Tô Đê, khi đó nàng tay cầm quạt lông tóc chít khăn trùm đầu, là một thư sinh tuấn tú, thần thái trong mắt sinh động, làm xung quanh như sáng lên. Làm sao nghĩ đến nàng của hôm nay lại tiều tụy như vậy?

Gia Nhi khóc mệt mỏi, chậm rãi lau nước mắt, ngồi dậy chỉnh trang đầu tóc, ngượng ngùng nói: "Để hai vị muội muội chê cười rồi."

Tần Xuân Nhạn đến bên chậu nước, vắt một chiếc khăn mặt ướt, đưa tới trước mặt Gia Nhi: "Có thể khóc hết ấm ức trong lòng, chưa chắc không

https://thuviensach.vn

phải chuyện tốt.”

Gia Nhi lau mặt, trên mặt khôi phục hai phần khí sắc. Nàng nói với Tiểu Ngọc: “Kỳ thật cũng không có gì -- Tần đại phu cũng biết, đại phu nhân bệnh nặng thế nào. Thị không ngồi dậy nổi, thì mỗi ngày triệu ta đi giáo huấn, nói ta mê hoặc vương gia, không cho vương gia gặp thị -- ta -- ta nào có. Chẳng qua là đương lúc quốc tang, vương gia bận quá, xem nhẹ gia sự thôi. Chỗ của ta, vương gia đã nhiều ngày chưa tới.”

Tiểu Ngọc thở dài trong bụng, Gia Nhi ở nhà là đại tiểu thư như hoa như ngọc, chưa từng chịu ấm ức này. Phụ thân nàng là Chu Minh Am tính tình sáng sủa, chẳng những dạy nàng đọc sách, còn cho nàng ra ngoài du ngoạn, Gia Nhi trước khi xuất giá cũng không biết được thị phi bên trong hào môn, lần này coi như nàng lãnh đủ.

“Tiểu Ngọc -- ta biết ta không nên ghen tị, nhưng -- có lẽ đại phu nhân mắng đúng, ta hiện tại trong lòng vô cùng vô cùng khó chịu, rất ghen tị --”

“Ặc?” Tiểu Ngọc nghe có chút kỳ quái. Bây giờ Triệu Bá Tông sủng ái nhất không phải là nàng sao, nhìn bộ dạng ghen ghét của đại phu nhân, phỏng chừng căn bản không được Triệu Bá Tông mưa móc. Hay Gia Nhi đang ghen với cơ thiếp nào?

Gia Nhi dùng ánh mắt ngập nước nhìn Tiểu Ngọc, hỏi nàng: “Tiểu Ngọc, vì sao ta nhìn thấy vương gia, trong lòng cảm thấy vui mừng, nghe chàng đến phòng đại phu nhân, thì trong lòng giống như bị mèo cào vậy --”

Tiểu Ngọc đồng tình nhìn Gia Nhi. Nàng hiểu được tâm trạng của Gia Nhi, đây -- chính là tình yêu.

Duyên phận là một điều kỳ diệu. Gia Nhi gặp người yêu nàng, mà nàng cũng yêu người đó, nhưng mà nam nhân này lại không chỉ thuộc về một mình nàng.

https://thuviensach.vn

Gia Nhi nói: “Không chỉ như thế, hơn nữa -- hơn nữa bây giờ trong nhà lại có thêm mười cung nữ --”

“Mười cung nữ?”

Tiểu Ngọc cả kinh.“Có phải hoàng thượng ban cho vương gia?”

“Đúng rồi, Tiểu Ngọc, sao muội biết biết?” Gia Nhi nhất thời quên đi buồn bã, kinh ngạc hỏi Tiểu Ngọc. Những chuyện hoàng gia này, rất ít người ngoài được biết.

Tần Xuân Nhạn cũng cảm thấy lạ: “Nay không phải quốc tang sao, hoàng thượng vì sao phải ban thưởng cung nữ cho vương gia?”

“Hoàng thượng -- nói vương gia hỗ trợ lo việc tang ma, rất vất vả, ban cho mười cung nữ cho chàng mang về trong phủ hầu hạ việc ăn ngủ.” Gia Nhi nói giọng chua sót. Hoàng thượng nói là cấp cho vương gia người sai vặt, nhưng nào có ai lại đi sai sử cung nữ bao giờ? Đây rõ ràng chính là ban thưởng thiếp! Cùng mấy phụ nhân trong nhà chia xẻ một trượng phu đã làm cho Gia Nhi lao tâm lao lực quá độ, cứ nghĩ sẽ có thêm mười nữ nhân, nàng làm sao sống bây giờ?

“Gia Nhi, bên Ân Bình vương gia, có phải hay không cũng được ban thưởng mười cung nữ?” Tiểu Ngọc sốt ruột hỏi.

Lần này Gia Nhi không chỉ có kinh ngạc, mà là vô cùng chấn động.“Tiểu Ngọc – muội từ nơi nào nghe được? Quả thật như thế.”

Tiểu Ngọc đứng dậy, đi vòng vòng trong phòng. Sự kiện nổi danh lịch sử thế nhưng lại đến nhanh như vậy, là điều Tiểu Ngọc hoàn toàn không dự đoán được.

Vì sao biết? Chỉ cần là người có chút hiểu biết với lịch sử Nam Tống, đều sẽ biết. Phổ An quận vương bây giờ, Tống Hiếu Tông tương lai, được

https://thuviensach.vn

người đời sau gọi là “Dựa vào mười cung nữ đi lên ngai vị hoàng đế”!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 116: Bí Mật Trong Đêm

Gia Nhi và Tần Xuân Nhạn trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc lại không có tâm trạng nào giải thích với bọn họ.

Thời khắc quyết định người kế thừa vương vị đã tới!

Triệu Cấu sao nhanh như vậy đã ra chiêu này rồi?

Đầu Tiểu Ngọc quay cuồng biết bao cảm xúc, quay đầu nói hai câu che giấu khác thường của mình, cũng bất kể bọn họ tin hay không, vội vàng cáo từ.

Bây giờ nàng có chuyện khẩn cấp phải làm!

Ở thế giới của nàng, nàng có ấn tượng mạnh với Tống Hiếu Tông Triệu Thận là vì sự kiện này.

Vì sao Triệu Bá Tông vẫn không thể trở thành thái tử, trở ngại lớn nhất, kỳ thật là ở Vi thái hậu. Vi thái hậu tuổi cao, ưa những đứa trẻ hoạt bát, dẻo miệng như Triệu Bá Cửu. Mà Triệu Bá Tông trầm lặng bà lại cho là quá chất phác, không biết linh hoạt biến báo, cho nên vẫn không đồng ý Triệu Cấu lập Triệu Bá Tông làm thái tử. Triệu Cấu luôn cung kính với thân mẫu, đương nhiên sẽ không làm chuyện khiến bà không vui, những việc này đối với Triệu Bá Tông cũng là chuyện thường.

Theo Tiểu Ngọc nhớ, sau khi Vi thái hậu qua đời, Triệu Cấu ban cho Triệu Bá Tông và Triệu Bá Cửu mỗi người mười cung nữ mang về nhà. Sau khi Triệu Bá Tông dẫn mười cung nữ về phủ, vốn muốn nạp làm thiếp thất,

https://thuviensach.vn

nhưng lão sư Sử Hạo nói cho hắn không được vọng động. Mấy ngày sau, Triệu Cấu lại triệu hồi hai mươi cung nữ về cung, phát hiện những người ban cho Triệu Bá Tông đều hoàn bích, mà những người ban cho Triệu Bá Cửu toàn bộ đã bị phá thân. Một bàn này, Triệu Bá Tông thắng.

Nhưng chuyện này hình như quá nhanh rồi? Vi thái hậu vừa mới hạ táng, Triệu Cấu sao lại vội vã quyết định người nối nghiệp? Chẳng lẽ -- Tiểu Ngọc vẫn chưa bị phồn hoa trước mắt làm hồ đồ, suy nghĩ của nàng bay đến ngàn dặm ngoài biên quan, có phải người Kim đã bắt đầu tiến công?

Triệu Cấu có phải muốn tái diễn màn cha ông là Tống Huy Tông ở lúc nguy cấp lâm thời truyền ngôi cho con Tống Khâm Tông?

Tiểu Ngọc đi vòng vòng trong thư phòng Tống phủ, sắc trời dần dần tối. Nàng lại cảm nhận được quỹ đạo lịch sử bởi vì mình mà chầm chậm thay đổi, ít là ở lịch sử trước kia, Triệu Cấu tuyệt đối không nhanh như vậy đã ban thưởng mười cung nữ.

Huệ nương nhìn nữ chủ nhân từ sau khi trở về vẫn không nghỉ ngơi, cũng không dám ép buộc, tiến lên khuyên bảo: “Phu nhân, đã đến giờ cơm chiều, người ăn một chút đi, chuyện lớn bằng trời cũng không quan trọng bằng một bữa cơm đâu.”

Nghe thấy Huệ nương khuyên bảo, Tiểu Ngọc dừng bước. Lời của Huệ nương tuy rằng mộc mạc cũng rất có đạo lý, Tiểu Ngọc đang phiền não cũng cười ra tiếng: “Đúng, chuyện lớn thế nào cũng không thể không ăn cơm. Dặn dò nhà bếp, ăn cơm!”

Huệ nương thở phào nhẹ nhõm một hơi, bảo người dọn thức ăn.

Tiểu Ngọc thành thành thật thật ăn cơm no, đưa tay đấm lưng, nói với Huệ nương: “Bảo người chuẩn bị kiệu, ta muốn ra ngoài!”

Huệ nương khó xử nói: “Phu nhân, người xem đã trễ thế này --”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc phất phất tay, ý bảo chị không cần nhiều lời. Huệ nương đành phải bảo người chuẩn bị kiệu, chính mình cũng khoác thêm áo đi theo Tiểu Ngọc ra cửa.

Mục tiêu của Tiểu Ngọc, là phủ đệ của tiến sĩ Quốc Tử Giám Sử Hạo.

Nàng rất sợ hãi.

Hôn nhân của Triệu Bá Tông bởi vì mình mà đã thay đổi, như vậy những chuyện khác có còn chính xác hay không? Quách thị sinh bệnh, Gia Nhi mang thai, nếu Triệu Bá Tông Triệu lâm hạnh một trong mười cung nữ này, như vậy vương vị rốt cuộc rơi vào tay ai, vẫn rất khó nói!

Tống Tiềm không ở đây, người nàng có thể dựa vào, cũng chỉ có chính mình.

Nàng quyết định tự mình đi tìm vị Sử Hạo đại nhân nổi tiếng này.

Ấn tượng đối với Sử Hạo, cũng không phải từ sách lịch sử nhắc đến, mà là nghe Tống Tiềm nói.

Sử Hạo ban đầu dạy học ở Ôn Châu, sau này trở thành Thái Học chính, rồi lại trở thành tiến sĩ. Triệu Cấu rất kính trọng Sử Hạo, lúc gặp vấn đề nan giải, đều sẽ hỏi ý kiến của Sử Hạo, vấn đề người thừa kế cũng không ngoại lệ.

Rất nhiều người đều nghĩ Sử Hạo là lão sư của Phổ An quận vương Triệu Bá Tông, đương nhiên là ngay từ đầu đã ủng hộ Triệu Bá Tông làm thái tử, kỳ thật không phải. Nếu Sử Hạo là loại người chỉ cầu phú quý cho bản thân mà không quan tâm tình hình thực tế, cũng không phải dễ dàng được Triệu Cấu tín nhiệm.

Mới đầu, Sử Hạo đối với Triệu Bá Cửu và Triệu Bá Tông như nhau, nếu nói có thiên vị, Sử Hạo có vẻ còn thiên vị Ân Bình quận vương Triệu Bá

https://thuviensach.vn

Cửu nhiều chút. Có đoạn thời gian, Sử Hạo và Triệu Bá Cửu như bóng với hình, cùng nhau dự tiệc, du sơn, đăng tự, thưởng quế, mỗi lần Triệu Bá Cửu ngâm thơ, Sử Hạo cũng thường phụ xướng với gã.

Nhưng dần dần, Sử Hạo phát hiện Triệu Bá Cửu rất có tài hoa này kì thực là tên học trò mê tửu sắc, mà Phổ An quận vương Triệu Bá Tông khí độ trầm ổn, cũng có vận mệnh đế vương. Sau đó Sử Hạo mới dần nghiêng về Triệu Bá Tông, trở thành nhân vật trung tâm trong vây cánh của hắn.

Bây giờ Tiểu Ngọc muốn đi tìm vị đại nhân lời nói có trọng lượng này đây. Đương nhiên, nếu nàng chỉ là một dân nữ, muốn nhìn gặp Sử Hạo quả thực khó khăn. Nhưng may mắn Tống Tiềm từng làm quan dưới trướng của Sử Hạo, rất được Sử Hạo thưởng thức, Sử Hạo còn từng đến Tống gia làm khách, từng gặp mặt Tiểu Ngọc một lần. Hiện giờ tới cửa cũng không tính là quá mức đường đột.

Tiểu Ngọc từng nghĩ tới, có nên nói với Gia Nhi hay không, để nàng khuyên Triệu Bá Tông đừng thân cận với mười cung nữ kia. Nhưng Tiểu Ngọc rất nhanh đã đánh mất ý niệm này, nguyên nhân không phải hắn, mà là thân phận của Gia Nhi.

Làm trắc phi của quận vương, phản đối vương gia thân cận cung nga hoàng thượng ban cho, đây sẽ phạm phải tội ghen tị, nói không chừng Triệu Bá Tông sẽ bị người ta buộc hưu thê. Vẫn là tự mình đi nói với Sử Hạo thôi!

Sử Hạo nghe thấy người nhà báo cáo thê tử Mai thị của Tống Tiềm đến bái phỏng, không khỏi có chút kỳ quái.

Ông từng gặp vị Mai thị phu nhân này, là trước khi chuyện Tống Tiềm phơi bày chuyện cưới tì nữ. Lúc đó ông còn cảm thấy kinh ngạc, bởi vì trong ấn tượng của ông, Mai thị tiến thối thoả đáng, cách nói năng khôn

https://thuviensach.vn

khéo, sao có thể là một nha đầu lỗ mãn được. Những thiên kim tiểu thư bình thường, còn kém Mai thị tự nhiên hào phóng.

Sau này Tống Tiềm không để ý người ngoài đàm tiếu, cùng Mai thị chính thức bái đường thành thân, không biết có bao nhiêu người thóa mạ Tống Tiềm, lại có bao nhiêu người thâm rủa Mai thị là hồ ly tinh. Sử Hạo cũng không nghĩ như vậy. Ông làm việc với Tống Tiềm không lâu, nhưng biết Tống Tiềm làm người rất trầm ổn, không phải hạn nam tử lỗ mãng nông cạn háo sắc, làm như vậy tất có nguyên nhân. Nghĩ đến, có lẽ là vị Mai thị phu nhân xuất thân nha hoàn đã hấp dẫn hắn sâu sắc chăng?

Nhưng Mai thị phu nhân tìm ông có chuyện gì? Chẳng lẽ là vì chuyện của Tống Tiềm mà đến?

Sử Hạo tiếp kiến Tiểu Ngọc trong đại sảnh. Trong lòng Tiểu Ngọc lại tăng thêm chút hảo cảm với Sử Hạo. Sử đại nhân không hổ là tiến sĩ Quốc Tử Giám, khí độ chẳng thể sánh với người thường, chẳng những sảng khoái đi ra gặp nàng, còn cùng nàng trong đại sảnh long trọng gặp mặt, có thể thấy được hoàn toàn không phải vì nàng là nữ lưu mà khinh thị nàng.

Tiểu Ngọc hành lễ với Sử Hạo, hàn huyên vài câu, liền nói: “Sử đại nhân, thiếp thân có chút việc cơ mật, muốn cùng đại nhân thương nghị.”

Sử Hạo cảm thấy khó xử. Mai thị đây là muốn mình cùng nàng tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện riêng. Nhưng dù sao nam nữ hữu biệt, nàng lại là thê tử cấp dưới của ông ngày xưa, nếu là chuyện hai người trò chuyện riêng bị truyền ra ngoài, tình ngay lý gian, khó tránh hiềm nghi!

Tiểu Ngọc nhìn ra Sử Hạo do dự, liền nói: “Đại nhân, sự tình khẩn cấp, lễ nghi phiền phức, xin đừng lo lắng nữa! Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, sao e ngại miệng đời?”

“-- được rồi!” Sử Hạo thật ra cũng rất tò mò, Mai thị rốt cuộc muốn thương lượng chuyện gì với mình?

https://thuviensach.vn

Ông dẫn Tiểu Ngọc đến thư phòng của mình, bảo bọn hạ nhân đều lui ra, liền hỏi: “Tống phu nhân, ngươi muốn nói gì với ta?”

Tiểu Ngọc lớn mật nói một câu: “Thiếp thân muốn cùng đại nhân bàn chuyện tương lai quốc gia!”

“Cái gì?” Sử Hạo hoài nghi tai mình có vấn đề. Phụ nhân này lại nói – muốn bàn chuyện tương lai quốc gia với mình?

Tiểu Ngọc không để ý Sử Hạo kinh ngạc, chậm rãi nói:

“Đại nhân cho rằng, nước ta đã suy nhược lâu ngày đến tận đây, bây giờ người Kim tới gần, chúng ta nên đánh, hay là nên hòa?”

Sử Hạo quá mức khiếp sợ, nhưng lại không nói lời nào.

Vấn đề nhạy cảm này, không cần nói là thốt ra từ miệng một phụ nhân, mà ngay cả người trong triều đình, cũng ít có người dám nói.

Đánh hay hòa, vấn đề này đã tồn tại ở Nam Tống ba mươi năm.

Từ lúc Tần Cối chuyên quyền, cho tới bây giờ đều là dốc hết sức chủ hòa, những đại thần tướng lãnh phái chủ chiến đều lần lượt bị Tần Cối hãm hại, trứ danh nhất là chuyện Nhạc Phi bị vu oan giết hại.

Tần Cối đã chết, đám triều thần dò hỏi Triệu Cấu kế tiếp nên làm thế nào, Triệu Cấu nói: “Ý giảng hòa, là ý của trẫm, Tần Cối mặc dù đã mất, ý của trẫm không thay đổi.” Ý tứ vẫn muốn cầu hòa.

Mà Triệu Bá Cửu vì lấy lòng phụ hoàng Triệu Cấu, trước mặt người khác đều cực lực chủ trương cầu hòa.

Triệu Bá Tông trái ngược với hắn, cũng mặc kệ Triệu Cấu không vui, hắn cũng không sửa ý chủ chiến, không buông tha bất cứ cơ hội nào để xuất chiến.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc hỏi những lời này, kỳ thật chính là hỏi vấn đề người thừa kế: “Sử đại nhân ngài cuối cùng là muốn phò trợ Triệu Bá Tông thượng vị, hay là Triệu Bá Cửu?”

Sử Hạo không rõ ý đồ của Tiểu Ngọc, yên lặng vuốt râu không nói, nhưng đôi mắt giấu dưới chân mày lại trộm liếc vẻ mặt của nàng.

Tiểu Ngọc đã nói được câu đầu tiên, cũng không sợ nói tiếp: “Đại nhân, thiếp thân biết phụ nhân thảo luận chính sự, là chuyện buồn cười, nhưng trước mắt còn một chuyện, sẽ quyết định vận mệnh tương lai nước ta!”

“A?” Sử Hạo kinh ngạc, “Chuyện quan trọng đến vậy?”

Tiểu Ngọc nhìn chằm chằm mắt Sử Hạo, nói với ông: “Đại nhân cũng biết, hôm qua hoàng thượng ban cho Ân Bình quận vương và Phổ An quận vương mỗi người mười cung nữ?”

Sử Hạo nhất thời không nghĩ ra chuyện này có gì đặc biệt, nhưng chậm dần dần, ông ngẫm ra được.

Đây là một khảo nghiệm! Hơn nữa là một khảo nghiệm vô cùng bí ẩn!

Sử Hạo hiển nhiên cũng không biết chuyện này. Cũng khó trách, triều thần thường thường chỉ biết việc đại sự trong triều, những chuyện hậu cung, thường cũng không ai muốn biết.

“Tống phu nhân, ngươi nói thật sao?” Sử Hạo vội hỏi.

Tiểu Ngọc vui mừng nhìn biểu hiện của Sử Hạo, xem ra hôm nay mình không phải đến không công, Sử Hạo quả nhiên còn chưa nhận được tin tức.

“Đương nhiên là thật. Đại nhân, kế tiếp nên làm như thế nào, có lẽ trong lòng ngài đã có chủ ý?”

Sử Hạo lại trầm mặc, nhưng hô hấp trở nên càng thêm dồn dập.

https://thuviensach.vn

Chuyện này, quả thật có chút khó giải quyết!

“Tống phu nhân, vì sao ngươi -- muốn tới tìm ta?”

Sử Hạo hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng. Nữ tử này, lại hiểu biết nhiều như vậy, khơi dậy chủ ý của mình.

Tiểu Ngọc không che giấu ý đồ của mình.

“Đại nhân, thiếp đến đây, đương nhiên là vì quốc sự, nhưng quan trọng hơn là gia sự. Đại nhân hẳn biết, phu quân Tống Thiên Thành của thiếp thân, và Ân Bình vương gia có hiềm khích.”

Ý Tiểu Ngọc rất rõ ràng. Nàng đến, chính là muốn Sử Hạo đi khuyên bảo Triệu Bá Tông đừng đụng vào những cung nữ kia, để hắn thắng được cuộc khảo nghiệm này, mà giúp Triệu Bá Tông chính là giúp Tống Tiềm.

Sử Hạo hiểu được ý đồ của Tiểu Ngọc, ông không khỏi thở dài: “Tống phu nhân, ngươi thật sự là kì nữ thế gian hiếm thấy!”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 117: Ngọt Hương Đậu Đỏ

Đêm đó, Sử Hạo liền đến Phổ An vương phủ tìm Triệu Bá Tông thương nghị việc này. Tiểu Ngọc vẫn mãi thỉnh cầu Sử Hạo, trăm ngàn lần đừng ở trước mặt Triệu Bá Tông nhắc tới tên nàng. Lý do của nàng là: "Bởi vì sự tình quá mức khẩn cấp, thiếp thân mới không tiếc vi phạm lệnh cấm xin đại nhân giúp đỡ, nhưng phụ nhân tham gia vào chính sự chưa bao giờ là điều tốt, mong đại nhân thứ lỗi, chớ nói ra đây là thiếp thân gây nên."

Sử Hạo nhưng lại tiếp nhận lí do thoái thác của nàng, trong lòng Tiểu Ngọc bình tĩnh hơn. Thanh danh của nàng vốn đã không tốt, bị người ta mắng thêm vài câu cũng chẳng sao, nhưng nàng cũng không muốn Triệu Bá Tông biết Gia Nhi nhắc tới việc này với người ngoài.

Nghĩ đến Gia Nhi tiều tụy, Tiểu Ngọc lại thổn thức một phen. Chỉ hy vọng Triệu Bá Tông có thể xử lý tốt chuyện các nữ nhân khác trong phủ, đừng làm cho Gia Nhi chịu uất ức nữa. Chuyện trong nhà người ta, một người ngoài như nàng thì giúp được gì đâu?

Quả nhiên như trong trí nhớ của Tiểu Ngọc, mấy ngày sau, hai mươi cung nữ đều bị triệu hồi về cung.

Tiểu Ngọc biết đây là chuẩn bị kiểm tra sức khỏe cho các nàng.

Nàng rất khẩn trương, không biết đêm đó Sử Hạo có vượt qua hay không?

Cũng không biết, bên Ân Bình quận vương Triệu Bá Cửu có giống như trong lịch sử hay không, lâm hạnh toàn bộ mười cung nữ được ban cho gã.

https://thuviensach.vn

Loại chuyện này, mình cũng không tiện thám thính tin tức. Tiểu Ngọc chỉ dám lo lắng trong lòng, làm sao để lộ ra ngoài mặt được.

La chưởng quầy và Phương chưởng quầy của Mỹ Vị cư đều là người thành thật, nghe nói nữ chủ nhân có thai, nhà mình vốn mở dược thiện tửu lâu, liền dặn dò đầu bếp trong quán mỗi ngày nấu dược thiện thích hợp với phụ nữ có thai mang tới Tống phủ.

Tiểu Ngọc là phụ nữ hiện đại, tất nhiên sẽ không khẩn trương như phụ nữ có thai ở cổ đại, đi đứng cũng sợ ảnh hưởng tới thai nhi. Tuy nàng y thuật không tinh, nhưng cũng biết muốn sinh con khỏe, thai phụ đừng bao giờ chiều chuộng mình quá mức, mà sinh hoạt cũng giống như thường ngày, ăn uống đừng cứ nghĩ phải bổ sung dinh dưỡng – ngày thường mình ăn đã dinh dưỡng lắm rồi, cố ý bồi bổ ngược lại là tốt quá hoá cùi bắp >_.

Giải thích theo quan niệm đời sau, chính là phụ nữ có thai bụng lớn ăn nhiều làm cho thời gian mang thai bệnh tiểu đường, đường máu hơi cao, gây khó sanh. Bởi vậy đối với đề nghị của bọn La chưởng quầy, Tiểu Ngọc ngay từ đầu không tán thành. Nhưng lúc này Thích Thăng và Tần Xuân Nhạn hình như đã thông đồng với nhau rồi, cùng nhau phản bác lời nàng nói, ăn dược thiện không phải là đại thực đại bổ, mà là cùng để ý điều hòa thân thể, làm cho tinh lực của nàng càng dư thừa, càng khỏe mạnh.

Hai danh y liên hợp lại, Tiểu Ngọc đành phải giơ cờ trắng đầu hàng, ngoan ngoãn ăn mỗi ngày một món dược thiện.

Nhưng đầu bếp của Mỹ Vị cư Trâu Chú lại sửa thói quen nấu nướng không thịt không vui ngày xưa, cư nhiên mỗi ngày đều làm món ăn nhẹ. Có lẽ nghĩ rằng phụ nữ có thai ăn dược thiện đã đầy thịt cá gà vịt, không thể nghĩ Trâu Chú cẩn thận như vậy, đều làm thức ăn chay hoặc đồ ngọt.

“Hôm nay đưa tới đậu đỏ?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc mở chung ra, ngửi được mùi đậu đỏ ngọt, có một tia thoáng vui mừng.

Tế cô, nữ nhân viên của Mỹ Vị cư cười nói: “Món đậu đỏ này, thực hiện thật ra cực kì đơn giản. Đem đậu đỏ rửa sạch, cho nước vào nấu nhừ, tới khi đậu đỏ nở lớn, vỏ và ruột tách ra thì thêm đường đỏ, nấu tới khi đường tan. Mấu chốt cũng chỉ ở hai chữ ‘Cẩn thận’ thôi.”

Tiểu Ngọc vừa ăn vừa nói: “Ừ, đậu đỏ này ngọt mà không ngấy, hương vị vừa phải, gần đây khẩu vị của ta không tốt lắm, ăn cái này rất ngon. Không thể tưởng được Trâu Râu Xồm nhìn hào phóng, lại cẩn thận như vậy nha!”

Tế cô che miệng nhẹ nhàng cười nói: “Phu nhân, không phải trâu sư phụ làm, là Y cô nương làm rồi bảo chúng tôi đưa tới. Nàng nói đậu đỏ là hàng thượng phẩm bổ máu, có bổ dưỡng cường tráng, kiện tì dưỡng vị, lợi thủy khu thấp, điều hòa khí huyết, thanh nóng giải độc, có tác dụng thông sữa, thích hợp nhất cho phụ nữ có thai.”

“Y cô nương?” Tiểu Ngọc sửng sốt, chuyện Y Từ Tâm thường đến Mỹ Vị cư, Tần Xuân Nhạn cũng từng nhắc với nàng, từ khi nào Y Từ Tâm nhiệt tình như vậy? Tuy rằng nàng từng mời Y Từ Tâm đến giúp xem thực đơn của Mỹ Vị cư, nhưng nhiệt tình của Y Từ Tâm vẫn có chút gì đó kì quái.

Tiểu Ngọc nghe được trong lời nói của Tế cô có mùi Tám chuyện, ngoắc Tế cô tới gần, nhỏ giọng hỏi: “Y cô nương thường đến Mỹ Vị cư của chúng ta?”

Tế cô cũng là người hay nói chuyện, thấy Tiểu Ngọc có vẻ tò mò, liền ghé vào bên tai Tiểu Ngọc nói: “Y cô nương coi trọng Trâu sư phụ, toàn bộ Mỹ Vị cư có ai nhìn không ra?”

A?

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nhớ tới bộ dáng thùy mị như hoa của Y Từ Tâm, rồi nghĩ tới Trâu Chú kia như cây cột sắt lại thêm hàm râu quai nón, khóe miệng của nàng liền nhịn không được run rẩy -- hay – thật là xứng đôi, ha ha --

Ăn xong chè đậu đỏ, Tiểu Ngọc trầm ngâm một hồi, dặn Tế cô mang thêm một phần nóng lại đây, nàng muốn mang theo đến thăm Gia Nhi. Theo lời Tần Xuân Nhạn, Gia Nhi từ sau ngày khóc trước mặt nàng, buồn bực thiêu giảm, phản ứng mang thai cũng không mãnh liệt như vậy nữa. Có điều Tiểu Ngọc vẫn không yên lòng, muốn mượn cơ hội đưa điểm tâm đi thăm nàng.

Tỳ nữ đưa Tiểu Ngọc vào phòng ngủ của Gia Nhi, Gia Nhi nhìn thấy Tiểu Ngọc đến thăm nàng, bảo tiểu tỳ bên cạnh đỡ dậy nghênh đón.

“Tỷ tỷ của ta, cứ ngồi đi.” Tiểu Ngọc bảo Gia Nhi ngồi xuống, chính mình cũng ngồi ở ghế dành cho khách, mang chè đậu đỏ cho Gia Nhi nếm thử. Gia Nhi thoạt nhìn so với vài ngày trước tốt hơn nhiều, xem ra nàng chính là cần một người lắng nghe phiền não của nàng, đúng là vẫn còn có thể điều chỉnh tâm tính của mình.

Gia Nhi ăn khen không dứt miệng, hai người tán gẫu vài câu, bất giác trời ngã về tây. Tiểu Ngọc đang muốn cáo từ, Gia Nhi đột nhiên nói với tỳ nữ bên người: “Các ngươi lui ra đi.”

Bọn thị nữ rời khỏi, Gia Nhi mời Tiểu Ngọc ngồi xuống cạnh nàng, đột nhiên nói khẽ với Tiểu Ngọc: “Tiểu Ngọc muội muội, bên Sử đại nhân, là muội thông báo cho ông ta phải không.”

Tiểu Ngọc mặt sắc bình tĩnh, cũng không có khẳng định cũng không phủ nhận.

Trên mặt Gia Nhi đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Kỳ thật ngay từ đầu, ta còn không nghĩ tới là muội. Sau đêm ta nói với muội chuyện cung nữ. Sử đại nhân đột nhiên đến thăm, cùng vương gia thương nghị bí mật trong thư

https://thuviensach.vn

phòng hồi lâu. Vương gia đột nhiên đem mười cung nữ kia vào ở hậu viện, vừa không cho các nàng làm việc, lại càng không triệu các nàng hầu hạ -- qua vài ngày, những cung nữ đó đột nhiên bị hoàng thượng triệu hồi."

"Nếu ta còn nhìn không ra nơi nào có vấn đề, coi như uổng đọc thi thư. Chẳng qua -- Tiểu Ngọc, đầu óc muội sao nhanh nhạy như vậy, ta còn không rõ lai lịch những cung nữ này, muội đã nghĩ đến nhiều như vậy?"

Trong mắt Gia Nhi thần thái sáng láng, giống như lúc Tiểu Ngọc mới gặp nàng lần đầu tiên.

Tiểu Ngọc vui mừng nghĩ, Gia Nhi thủy chung là Gia Nhi, vẫn chưa vì hào môn trạch đấu mà biến thành tiểu nữ nhân chỉ biết nói chuyện nhà.

"Gia Nhi -- chỉ cần suy nghĩ một chút những chuyện không hợp lí, sẽ hiểu được, việc này tất có mờ ám. Thái hậu vừa hoăng, hoàng thượng sao lại ban cung nữ cho hai vị vương gia? Việc này là hành vi hiếu đạo sao." Tiểu Ngọc đương nhiên không thể nói mình đã biết trước mọi chuyện, đành phải trưng ra một loạt lí luận giải thích hành vi của mình, đây cũng đồng nghĩa thừa nhận chuyện Gia Nhi nói mình đi tìm Sử Hạo.

Gia Nhi lộ vẻ ưu sầu: "Hoàng thượng lần này -- đối với vương gia, là vui, hay là buồn đây?"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 118: Song Long Đoạt Vị

“Hoàng thượng, khuya rồi, nên nghỉ ngơi .”

Ngô hoàng hậu đi vào tẩm thất của Vi thái hậu, hoàng đế Triệu Cấu đang ngồi trước đài Vi thái hậu thường ngày vẫn niệm kinh mà ngẩng người.

Ngô hoàng hậu ôn nhu khuyên nhủ: “Hoàng thượng, ngài là vua một nước, tuy nói trong lòng bi thống, cũng nên khắc chế một chút mới tốt. Trên dưới quốc gia này, đều chờ hoàng thượng chống đỡ, ngài trăm ngàn lần phải bảo trọng long thể.”

Triệu Cấu như thế mới phục hồi tinh thần lại. Từ sau khi mẹ của ông là Vi thái hậu qua đời, ông giống như già thêm mấy tuổi.

“A, là hoàng hậu à. Hoàng hậu, trẫm còn chưa muốn hồi cung, nàng cứ ngồi xuống tâm sự với trẫm đi.”

“Dạ.” Ngô hoàng hậu thấy Triệu Cấu đầy tâm sự, cũng không khuyên nữa. Cung nữ bên người đã mang ghế tới, hoàng hậu y lễ ngồi xuống, yên lặng nghe Triệu Cấu nói chuyện.

Triệu Cấu mắt nhìn chằm chằm vào đài Phật của Vi thái hậu, vẻ mặt cô đơn.

“Thái hậu bỏ trẫm đi -- cũng tốt, nếu có thể ở dưới đoàn tụ với phụ hoàng, thái hậu cũng được an nghỉ.”

https://thuviensach.vn

“Hoàng hậu, lúc trẫm còn rất nhỏ, thái hậu mỗi lúc mặt trời ngả về Tây khắp nơi đăng đèn, luôn đứng ở trong cung thất ngắm hoa. Trẫm từng nghĩ, thái hậu đang chờ hoa nở, sau này trẫm mới hiểu được, bà muốn chờ phụ hoàng đến nhìn hai mẹ con chúng ta một chút. Nhưng mà, một năm lại một năm nữa trôi qua, phụ hoàng cũng không đến.”

“Lúc trẫm sáu tuổi, sinh nhật thái hậu, ai cũng không nhớ đến chúc mừng bà, trong cung lạnh lùng hoang vắn. Không nghĩ tới hôm đó, phụ hoàng đột nhiên đến, chẳng những đám cung nhân hoảng sợ loạn thành một đống, thái hậu cũng giật mình, quên luôn việc tiếp giá. Ngày đó tâm trạng phụ hoàng có vẻ rất tốt, còn nói đùa vài câu với thái hậu, Vi nương tử, không nhận ra trẫm sao?”

“Nhưng tiếp theo phụ hoàng lại nói, nếu không phải Kiều quý phi nhắc nhở trẫm, trẫm cũng quên sinh nhật của nàng. Thái hậu nhất thời sững sờ, yên lặng ăn cơm. Ăn đến một nửa, cung nhân báo lại, nói Vương quý phi sắp sanh. Phụ hoàng đứng dậy bước đi, trẫm lôi kéo góc áo của phụ hoàng, nói hôm nay là sinh nhật mẫu thân, phụ hoàng ngài có thể ở lâu một chút không? Phụ hoàng vuốt đầu ta, nói, trẫm đi rồi quay lại. Nhưng người đi rồi không còn tin tức gì nữa.”

Ngô hoàng hậu thấy đau thương trong mắt Triệu Cấu, cũng bị tâm trạng của ông lấy nhiễm, trong đầu nặng trịch. Hoàng thượng đột nhiên nói những lời này với bà làm chi?

Triệu Cấu tiếp tục nói: “Đã năm mươi năm! Bóng dáng phụ hoàng rời đi ngày đó, đến bây giờ trẫm còn nhớ rõ! Phụ hoàng dường như chưa từng chú ý tới trẫm -- chỉ có thái hậu, đem toàn bộ tâm huyết tập trung lên người trẫm. Năm đó, binh lính vây dưới thành Biện Lương, trẫm bị chọn làm con tin đưa đến doanh trại người Kim. Trẫm chuẩn bị tiến cung nói từ biệt với thái hậu, nghe được cung nhân nói thái hậu đến chỗ phụ hoàng cầu xin. Trẫm chạy đến tẩm cung của phụ hoàng, vừa vào cửa chỉ thấy thái hậu quỳ

https://thuviensach.vn

trên mặt đất, ôm đùi phụ hoàng khóc rống, trang sức trên đầu rớt mất, cầu xin đừng để trẫm đi làm con tin --”

“Phụ hoàng vì an ủi thái hậu, mới cho ban cho thái hậu danh hiệu Hiền phi. Vì danh vị phi tần này, thái hậu nhịn mười chín năm. Nhưng hôm đó thái hậu quỳ trên mặt đất gào khóc, nói thiếp mới không cần làm Hiền phi gì cả, thiếp chỉ muốn cửu ca nhi bình an --”

Giọng của Triệu Cấu dần dần thấp xuống. Ông nhắm lại hai mắt, một lát sau, đột nhiên mở to mắt nhìn về phía Ngô hoàng hậu: “Hoàng hậu, hai đứa trẻ Bá Tông và Bá Cửu này, nàng xem trọng ai hơn?”

Ngô hoàng hậu cả kinh, không nghĩ tới Triệu Cấu vừa rồi còn đau đớn cho thái hậu, bỗng nhiên lại hỏi tới chuyện thái tử.

Vấn đề này thật sự rất mẫn cảm, ngay cả người có thân phận địa vị như Ngô hoàng hậu cũng không dám nói bừa. Bà châm chước câu chữ, chậm rãi trả lời: “Bá Tông nội liễm, Bá Cửu tài cao, hai người đều có ưu điểm riêng.”

“Nhưng mà, bọn họ cũng có khuyết điểm!”

Triệu Cấu không lưu tình chỉ ra.

Ngô hoàng hậu lặng lẽ nâng mắt nhìn Triệu Cấu, ý muốn tìm chút dấu vết trên mặt ông. Triệu Cấu rốt cuộc muốn người nào thừa kế, thân cận như Ngô hoàng hậu, cũng không hiểu rõ.

Người ngoài nghĩ đến Ân Bình quận vương Triệu Bá Cửu là Ngô hoàng hậu nuôi lớn, Ngô hoàng hậu khẳng định càng yêu thương gã, ý nghĩ này là sai lầm. Ngô hoàng hậu là một hoàng hậu hiền đức, có cảm tình với Triệu Bá Cửu là một chuyện, nhưng chuyện lập thái tử, đối với quốc gia có quan hệ trọng đại, Ngô hoàng hậu sẽ không vì tình riêng mà ảnh hưởng cái nhìn của Triệu Cấu.

https://thuviensach.vn

Triệu Cấu trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên thở dài, khoát tay nói với Ngô hoàng hậu: “Hoàng hậu, nàng đi về trước nghỉ ngơi đi! Trẫm lập tức sẽ trở về.”

Nghe cách nói vừa rồi của Triệu Cấu, Ngô hoàng hậu biết Triệu Cấu đang muốn suy nghĩ vấn đề người thừa kế, cũng không dám nhiều lời, hành lễ rồi lui xuống.

Triệu Cấu lại nhìn đài Phật, thì thào nói: “Mẫu thân, con bình sinh, lần đầu phải vi phạm ý nguyện của người --”

Bản thân Triệu Cấu, kỳ thật vẫn nhắm vào Triệu Bá Tông làm người thừa kế. Nhưng Vi thái hậu lúc còn sống, luôn không thích Bá Tông, mà liên tiếp bảo Triệu Cấu lập Triệu Bá Cửu làm thái tử. Triệu Cấu hiếu thuận với thái hậu, không muốn làm cho thái hậu mất hứng, nên chuyện lập thái tử cứ kéo dài tới hiện tại.

Nhưng mà, không thể trì hoãn nữa. Quân Kim đang ngày một tới gần -- hai mươi cung nữ được triệu về, được ma ma trong cung kiểm tra, người ban cho Triệu Bá Tông đều hoàn bích, mà mười cung nữ bên kia, đều đã không phải là xử nữ.

Một tháng sau, Triệu Cấu hạ chỉ, lập Triệu Bá Tông làm hoàng tử, phong Kiến vương, đổi tên Triệu Thận. Triệu Bá Cửu vẫn như cũ là Ân Bình quận vương, được lệnh đến Thiệu Hưng.

Một trận song long đoạt vị không tiếng động, Triệu Cấu chỉ dùng hai mươi cung nữ làm một thí nghiệm, như vậy đã kết thúc.

Lúc nghe được tin tức này từ đám hạ nhân, Tiểu Ngọc đang cùng Thanh Tranh ngồi trong phòng ngủ ở Tống gia thêu quần áo trẻ con.

Biết được Triệu Bá Tông quả nhiên giống như những gì ghi trong lịch sử, như nguyện lên làm thái tử, nút thắt trong lòng Tiểu Ngọc nhiều ngày

https://thuviensach.vn

qua được buông lỏng, thật là đầu choáng mắt hoa mà.

Được cứu rồi!

Nàng luôn sợ mình mang đến hiệu ứng bươm bướm, mà những chuyện xảy ra dường như nói cho nàng biết, chuyện của thế giới này so với những gì nàng học trong lịch sử không quá giống nhau. Xem ra, lựa chọn suốt đêm đi khuyên Sử Hạo quả nhiên là lựa chọn chính xác!

“Tiểu Ngọc, tỷ không thoải mái?”

Thanh Tranh vươn một bàn tay đặt lên trán Tiểu Ngọc: “Ừ, cũng không có gì khác thường. Nhìn mặt tỷ đỏ lên, còn tưởng rằng thân mình tỷ không thoải mái.”

Tiểu Ngọc cười nói: “Không có, ta chỉ là hưng phấn. Muội thấy đó, hoàng thượng đã lập thái tử rồi.”

Thanh Tranh thản nhiên nở nụ cười, không có tiếp lời. Nàng đối với thay đổi bên ngoài không quá để ý, Tiểu Ngọc cảm thấy Thanh Tranh như là sống trong đám mây, bồng bềnh trôi. Chỉ có lúc xem nàng thêu hoa, mới cảm giác được nhiệt huyết trong lòng nàng. Bằng không vì sao nàng thêu những bức tranh hoa luôn trông rất sống động?

Tiểu Ngọc không dự đoán được, nàng vui mừng quá sớm.

Một sự việc so với đoạt vị càng thêm hung hiểm nguy nan, chậm rãi tới gần bên người nàng.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 120: Mưa Gió Sắp Đến

Chương 120:

Thì Quý Phong đứng ở thành canh phòng bên cạnh Trấn Giang, nhìn vô số dân chúng bên ngoài khuân vác nhánh cây lấp hố, trên gương mặt kiên nghị cũng nhịn không được lộ vẻ bất đắc dĩ.

Vị quan Diệp Xu mật này, rốt cuộc muốn làm gì? Hắn có hiểu quân sự hay không?

Thật giận bản thân mình chỉ là một thông phán Trấn Giang nho nhỏ!

Trong hai mắt của Thì Quý Phong dường như có lửa. Ở đây tình hình nguy cấp, triều đình sao lại phái một quan lớn kiến thức nông cạn như vậy đến đây đốc chiến?

Nhưng mà – còn có thể phái ai tới chứ?

Thì Quý Phong âm thầm cười khổ.

Quân đội Nam Tống tản mạn, nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy, sẽ không biết thảm trạng đến mức này. Trước kia lúc ở quân doanh của phụ thân Thì Ngộ Hào, phụ thân trị quân nghiêm minh, Thì Quý Phong còn không biết đứng đầu quân đội khó khăn thế nào. Bây giờ hắn thân là mệnh quan triều đình, tự mình cảm nhận, mới hiểu được tình huống thảm hại đến tình trạng gì!

Một câu, muốn binh không binh, lại càng không tướng!

https://thuviensach.vn

Ngay lúc quân Kim dồn hết sức nam hạ chuẩn bị khai chiến, những người ở tiền tuyết Nam Tống cứ muốn thoa dầu vào chân -- lâm trận bỏ chạy. Hoàng đế Triệu Cấu đành phải dùng lão tướng Lưu Kì năm xưa từng đại phá Hoàn Nhan Ngột Thuật. Nhưng Lưu Kì giống như Liêm Pha, tuy có lòng đánh giặc, cũng đã là nỏ mạnh hết đà, mới đánh hai trận dài, thân thể đã suy sụp, chỉ có thể lui về hậu phương dưỡng bệnh.

Trong những lão tướng có thể chinh chiến, Nhạc Phi bị giết, Trương Tuấn nhàn rỗi, Hàn Thế Trung ăn chay niệm phật không để ý tới thế sự, rơi vào đường cùng, Triệu Cấu chỉ có thể điều tới Trấn Giang Xu mật sứ Diệp Nghĩa Vấn.

“Thì đại nhân! Diệp đại nhân đang muốn chỉ huy chúng tôi làm gì vậy?” Một viên tiểu tướng đi đến bên cạnh Thì Quý Phong khó hiểu hỏi. Đây là thủ hạ của hắn, giáo úy An Thịnh, chỉ mới mười tám mười chín tuổi, xuất thân trong quân doanh.

Thì Quý Phong không nóng không lạnh nói: “Ta làm sao biết! Không bằng ngươi đi hỏi ngài ấy đi.”

An Thịnh giẫm phải đinh trước mặt thủ trưởng, nhưng cũng không buồn, sờ sờ cái mũi rồi lui xuống. Cậu đã sớm biết vị phán quan này tính tình cứng rắn, có lẽ ngài cũng đang nóng ruột vì tình hình biên phòng đây.

Diệp Nghĩa Vấn chẳng những không tự cảm thấy kiến thức mình nông cạn, mà ngược lại, hắn đang tự đắc ý vì phát minh của mình.

Hắn vừa đến Trấn Giang, đã điều động hết dân chúng, đào hào sâu trên mặt cát, sau đó lấp nhánh cây lên trên. Hắn nghĩ thế này, lúc quân Kim đổ bộ sẽ bị dính bẫy, thật sự đúng là diệu kế mà!

“Không biết!” Thì Quý Phong khinh thường chiêu diệu kế này của Diệp Nghĩa Vấn.

https://thuviensach.vn

Đào hào trên mặt cát? Còn lấp nhánh cây? Mệt hắn nghĩ ra được! Trấn Giang ở cạnh Trường Giang, ngươi đào một cái hào, ngày mai nước sông dâng lên, ngay cả hào sâu cũng bị lấp bằng.

Cái này là chặn kẻ địch hay chặn chúng ta đây?

Nhưng mà quan lớn đè chết người, mà Diệp Nghĩa Vấn lớn hơn Thì Quý Phong đâu chỉ có một hai cấp?

--- ---

“Phu nhân, người còn cần mang theo xiêm y gì nữa không?” Huệ nương đang giúp Tiểu Ngọc thu dọn hành lí.

“Được rồi, cứ như vậy đi. Huệ nương, chị cũng thu dọn đồ đạc của chị, đến lúc đó chúng ta cùng đi được không?”

Tiểu Ngọc và Huệ nương ở chung đã một năm, tình cảm chủ tớ cũng rất sâu đậm. Trong lòng Tiểu Ngọc, Huệ nương cũng là một người nhà có vị trí quan trọng.

“Đương nhiên, phu nhân, Huệ nương chắc chắn là phải theo người rồi.” Huệ nương đã xem Tống gia như nhà mình, đương nhiên Tiểu Ngọc đi đến chỗ nào chị sẽ đi theo đó.

Tiểu Ngọc nghĩ, rồi nói với Huệ nương: “Chị bảo người đến đón Thanh Tranh cô nương đến ở cùng chúng ta đi, rồi cũng truyền đạt ý tứ của ta. Thanh Tranh cô nương một người đơn chiếc, ta không yên lòng.”

Trong đám tỷ muội, Tiểu Ngọc lo lắng nhất là Tư Đồ Thanh Tranh. Văn Quyên còn có cha và huynh trưởng chăm sóc, Tần Xuân Nhạn và Y Từ Tâm cũng đang sống cùng cha mẹ, Gia Nhi, Tú Tâm thì ở nhà chồng. Duy có Thanh Tranh một thân một mình, cha mẹ không còn không nói, còn có

https://thuviensach.vn

một đám thân thích như hổ rình mồi, Tiểu Ngọc cũng không muốn bỏ mặc một mình nàng.

Thanh Tranh và Tiểu Ngọc giao tình sâu đậm, cũng biết thời kỳ nhạy cảm này, bản thân một cô gái không nên ở một mình, cũng không chối từ. Nàng bảo Cúc tỷ về nhà, rồi đóng cửa Lục Ba bố trang, mang theo một túi hành lí nhỏ đến Tống gia.

Giờ phút này ở Lâm An, dùng "Lòng người hoảng sợ" để hình dung tuyệt không quá. Ngay cả trong hoàng cung, hoàng đế Triệu Cấu cũng thấy bất ổn, sớm đã âm thầm bố trí sẵn tàu biển, chuẩn bị lúc tình thế không tốt lập tức rời bến chạy trốn.

Bản lãnh khác Triệu Cấu không có, nhưng kỹ năng chạy trốn đã luyện tới nước chảy mây trôi. Năm đó lúc ông ở Dương Châu, vừa nghe quân Kim vào thành, cái gì bài vị tổ tông long bào ngọc tỉ tất cả mặc kệ lên ngựa bỏ chạy, từ Trường Giang thẳng đến Hàng Châu, lại từ Giang Chiết rời bến ra biển lưu lạc không biết bao lâu, cũng không kém lần này.

Kiến vương Triệu Bá Tông vừa mới chiến thắng trong cuộc tranh đua thái tử lần này – bây giờ nên gọi là Triệu Thận, thì hoàn toàn không cảm nhận được vui sướng khi thắng lợi. Bởi vì phụ hoàng Triệu Cấu nói rõ ràng với hắn, con ta, trẫm đã già rồi, chuyện quốc gia đại sự sau này, sẽ do con quan tâm.

"Vương gia, sao chàng có thời gian đến đây?"

Gia Nhi đang chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên nghe hạ nhân báo lại nói vương gia đến đây, búi vội đầu tóc đứng dậy nghênh đón trượng phu.

Triệu Thận rõ ràng tiều tụy rất nhiều, vừa vào cửa đã đỡ lấy Gia Nhi: "Nàng đừng chạy nhanh như vậy. Gần đây thân mình khỏe hơn không?"

https://thuviensach.vn

Gia Nhi sờ sờ bụng đã gần năm sáu tháng, cười nói: “Tốt hơn nhiều, thuốc của Tần đại phu rất có hiệu quả. Vương gia sao chàng còn chưa nghỉ ngơi?”

Triệu Thận lắc đầu: “Không vội. Gia Nhi, nàng có trách ta không?”

Nghe Triệu Thận hỏi vậy, trong lòng Gia Nhi nhất thời vừa chua vừa ngọt, những ấm ức nửa năm qua dường như vơi bớt. Nàng nói: “Vương gia chàng đường đường là rường cột quốc gia, bận lo chuyện đại sự, Gia Nhi -- Gia Nhi sẽ không trách vương gia.”

Triệu Thận ôm Gia Nhi ngồi xuống mép giường, cúi người nghiêng đầu áp tai lên bụng Gia Nhi nghe một hồi, hỏi: “Bảo bối có ngoan không?”

“Dạ, hai ngày nay rất ngoan.” Gia Nhi cũng không nói dối, gần đây thân mình nàng tốt hơn ban đầu rất nhiều, cũng không nôn nghén nữa. Hiếm khi Triệu Thận đến thăm nàng, nàng đã vui mừng không nói nên lời.

Ban đầu nàng chỉ thưởng thức Triệu Thận, không thể nói là thích. Mãi đến khi hắn điên cuồng theo đuổi nàng, lòng của nàng mới chậm rãi có bóng dáng của hắn. Gả cho Triệu Thận, nàng chịu rất nhiều đau khổ, nhưng lúc này đây, Gia Nhi cảm thấy tất cả đều là đáng giá.

Nàng không hy vọng xa vời có thể có được cả con người hắn, nhưng trong lòng hắn, nàng vĩnh viễn quan trọng nhất --

“Gia Nhi, nàng phải tự mình bảo trọng. Nói không chừng vài ngày nữa, ta sẽ đưa nàng đi trước.”

Gia Nhi lắp bắp kinh hãi, vội hỏi: “Vương gia, người Kim đã đến Lâm An sao?”

Triệu Thận trầm trọng gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Ta tất nhiên phải thủ ở phòng tuyến cuối cùng là Lâm An này. Nếu ngay cả Lâm An cũng thất thủ, quốc gia của chúng ta --” Triệu Thận nói, “Gia Nhi, nàng cùng Quách phi bọn họ đi trước. Chờ tình thế tốt hơn, ta sẽ đón các nàng trở về.”

Gia Nhi chậm rãi lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Vương gia, thiếp sẽ không đi. Thành ở, chàng ở, thiếp ở!”

Ngắn ngủn một câu, lại lộ ra kiên định vô cùng.

“Được, được.” Triệu Thận hiểu tính cách của Gia Nhi, nàng đã nói ra, sẽ làm được. Dù gian nan hơn, nàng cũng không muốn xa rời hắn.

Có vợ như thế, chồng còn gì mong cầu?

Mà một đôi vợ chồng khác, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc, đang trải qua nổi khổ chia lìa.

Tiểu Ngọc thật không ngờ, ở phương xa Nghiêm Châu, đang nổi lên một trận sóng gió khác.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 121: Thiên Thành Mất Tích

Tin tức Quân kim đã đến ngoài thành Trấn Giang truyền về Lâm An, dân chúng Lâm An lại càng phiền muộn.

Một phụ nữ có thai như Tiểu Ngọc ngồi trong nhà không ra ngoài, tin tức đều là bọn Ngưu Bưu đi hỏi thăm về báo lại.

Tiểu Ngọc nhớ tới Thì Quý Phong ở Trấn Giang xa xôi, trong lòng âm thầm sốt ruột. Chỉ mong hắn cát nhân thiên tướng, có thể tránh được kiếp nạn này!

Thì Quý Phong đang ở chiến trường không biết Tiểu Ngọc lại nhắc đến hắn.

Hắn đứng chỗ bờ tường yên lặng ở Trấn Giang, xa xa nhìn vị quan lớn này đang bàn luận làm sao chống lại quân địch. Hắn từng muốn đưa ra kiến giải của mình, lại bị thủ trưởng mang giọng điệu châm chọc răn dạy một phen.

“Cậu là một tân khoa tiến sĩ, mới nhậm chức vài ngày? Cho dù phụ thân cậu là Vân Huy tướng quân, cũng không cho thấy cậu có năng lực!”

Thì Quý Phong không nói gì. Đến lúc này, cấp trên còn phân biệt đối xử với các phe phái trong triều, trong cảm nhận của bọn họ, những thứ này còn quan trọng hơn sáu mươi vạn đại quân đang ở ngoài thành!

--- ------ -----

https://thuviensach.vn

“Tống phu nhân, chủ nhân nhà tôi muốn mời người đến một chuyến.” Gia nhân của Cố Ái Sinh đi vào Tống gia, thay chủ nhân truyền lời.

Trước kia Tống Tiềm còn ở nhà. Cố Ái Sinh rất thường đến. Lúc Tống Tiềm và Tiểu Ngọc thành thân, Cố Ái Sinh còn tham gia hôn lễ của bọn họ, nhưng từ khi Tống Tiềm rời khỏi Lâm An, hắn đương nhiên là không tiện tới nhà.

“Ái Sinh tìm ta có chuyện gì?” Tiểu Ngọc trong lòng cảm thấy bất an.

Nàng biết Cố Ái Sinh sẽ không vô duyên vô cớ tìm nàng. Bây giờ Tống Tiềm ở xa, nàng là một phụ nhân, muốn biết chút tin tức triều đình còn phải nhờ bên Gia Nhi hỏi thăm. Nhưng thân phận của Gia Nhi dù sao rất mẫn cảm, khó mà nói nhiều. Tống Tiềm ở Lâm An còn lại bằng hữu tốt nhất là Cố Ái Sinh, cho nên Cố Ái Sinh cũng thường báo cho Tiểu Ngọc chút tin tức.

Tiểu Ngọc nghĩ, chẳng lẽ là bên Tống Tiềm cũng có quân Kim?

Nhưng Nghiêm Châu là vùng núi, quân Kim hẳn không có hứng thú, lúc trước cũng chưa từng nghe tin quân Kim vây thành Nghiêm Châu. Tiểu Ngọc quyết định vẫn không nên suy nghĩ bậy bạ, gặp Cố Ái Sinh nói sau.

Cố Ái Sinh tự mình ở cửa nghênh đón Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc hạ kiệu, ngượng ngùng nói: “Ái Sinh, lại làm phiền huynh. Là Thiên Thành cho người truyền lời trở về sao?”

Vẻ mặt Cố Ái Sinh cổ quái, có vẻ lo lắng, nhưng hắn vẫn nói: “Tống phu nhân, chúng ta đi vào nói sau.”

Nhìn thấy vẻ cố bình tĩnh của Cố Ái Sinh, Tiểu Ngọc lại cảm thấy bất an. Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

https://thuviensach.vn

Cố Ái Sinh đang phân vân có nên nói chuyện này với Tiểu Ngọc hay không. Nhưng nếu hắn không nói, sau này triều đình mà có truyền tin cho Tiểu Ngọc, cũng không biết tốn bao nhiêu thời gian, hắn vẫn quyết định nên nói trước với nàng.

“Tống phu nhân, Nghiêm Châu bị giặc cỏ vây công!”

Giặc cỏ?

Tiểu Ngọc sớm biết rằng Nghiêm Châu là một nơi khổ cực, bằng không Tống Tiềm cũng sẽ không cố chấp không chịu mang nàng theo.

Theo Cố Ái Sinh nói, giặc cỏ ở Nghiêm Châu đã có từ lâu. Bởi vì Tri châu của Nghiêm Châu từng thảo phạt một trận, nhưng không hiệu quả lắm, cái đó có liên quan tới địa hình Nghiêm Châu.

Núi nhiều sông nhiều, là một nơi tốt cho bọn giặc cỏ đánh du kích. Quan binh mà bao vây tiêu trừ, giặc cỏ liền tránh ở trên núi không xuống, ai cũng không làm gì được bọn họ.

Nhưng lần này, là vài đội giặc cỏ lợi dụng lúc quân Kim xâm lăng, Nghiêm Châu điều động quân đội đến chiến trường, từ Ninh thành tiến đến thành Nghiêm Châu, đây là điều mọi người không ngờ tới!

Lúc này lại đương lúc phòng thủ của Nghiêm Châu mỏng yếu, mười phần quan binh đã đi hết tám chín phần, chỉ còn lại những binh sĩ già yếu ở lại trấn thủ Châu huyện có có lệ. Giặc cỏ đến gần, trấn thủ Nghiêm Châu Chiêu Thảo sử quá ư sợ hãi, viện cớ hồi triều tìm viện binh, kì thực như hoàng hạc một đi không trở lại (mọi người đọc bài Hoàng hạc lâu chưa?). Tri châu của Nghiêm Châu vẫn kiên trì muốn nghênh chiến, nhưng lại không có kế sách tác chiến, mắt thấy toàn bộ Nghiêm Châu đã sắp rơi vào tay giặc!

https://thuviensach.vn

Thân là Thông phán Nghiêm Châu, Tống Tiềm ra mặt, mang theo vài giáo úy dưới quyền, đến các huyện lân cận chiêu mộ nghĩa binh.

Trong ba ngày hắn đã đi khắp sáu huyện ở Nghiêm Châu là Thuần An, Toại An, Đồng Lư, Phân Thủy, Thọ Xương, Kiến Đức, liên lạc với Huyện úy, đem cung thủ, kỵ binh, sĩ tốt thu về dưới trướng!

Ai cũng không nghĩ rằng, Tống Tiềm nhìn bề ngoài là thư sinh văn nhược không chút võ nghệ, mà lại có bản lãnh như vậy, có thể làm cho quan binh Nghiêm Châu lúc đầu chia năm xẻ bảy trở nên thống nhất!

“Thiên Thành mang binh đi tiêu diệt?” Tiểu Ngọc nghe đến đó, cũng bất chấp lễ nghi, cầm lấy tay áo Cố Ái Sinh hỏi: “Trước giờ chàng chưa từng ra chiến trường..... Đánh trận thắng không?”

Trong cảm nhận của Tiểu Ngọc, đối với Tống Tiềm vẫn luôn có cảm giác che chở như một người mẹ, bây giờ nàng nghe nói Tống Tiềm tự tổ chức quân đội đi đánh trận, vừa tự hào vừa lo lắng.

Cố Ái Sinh nói tiếp: “Trong các huyện Thuần An, Toại An, Phân Thủy, Thọ Xương là huyện nhỏ, chủ lực chính là binh lính Nghiêm Châu châu và binh lính của hai huyện Kiến Đức, Đồng Lư. Thiên Thành chẳng những đem những binh lính đó kết thành đội ngũ, còn xin lệnh của tri châu Nghiêm Châu, để huynh ấy lãnh binh đi phục kích doanh trại của giặc cỏ, tấn công hai phía, đánh cho đám giặc cỏ một trận hoa rơi nước chảy!”

Tiểu Ngọc nghe xong rất xúc động. Trong đầu nàng hiện ra cảnh Tống Tiềm cưỡi chiến mã đứng ngoài thành Nghiêm Châu đốc chiến, khí thế ngút trời.

Có cô gái nào lại không mến mộ anh hùng chứ?

Thiên Thành của nàng là tuyệt nhất, chẳng những là trạng nguyên lang có một không hai trong thiên hạ, lại còn là chiến sĩ anh dũng bảo vệ quốc

https://thuviensach.vn

gia! Bây giờ nàng đang muốn đến bên Thiên Thành, ôm chặt lấy chàng.....

“Chiến đấu kéo dài năm sáu ngày, cuối cùng trong một trận đánh lớn, quan binh đã tiêu diệt hết đạo tặc vây trong khe núi. Thiên Thành xông tới trận tiền, tuy huynh ấy không có võ công, nhưng tới bây giờ vẫn chưa từng lùi bước.....”

Tiểu Ngọc nghe giọng chần chờ của Cố Ái Sinh cũng đã nhận ra điều gì đó.

“Cuối cùng thì sao? A? Chẳng lẽ bại trận?” Tiểu Ngọc gấp gáp hỏi.

“Không không không, chiến đấu thắng lợi, vài tên hung hãn cũng bị đánh gục, còn lại đánh binh tôm tướng tép chẳng làm được gì. Nhưng quan binh thương vong không ít..... Chiến đấu rất kịch liệt.”

Tiểu Ngọc lôi kéo vạt áo của Cố Ái Sinh: “Ái Sinh, huynh đừng vòng vo nữa, huynh nói Thiên Thành làm sao! Có phải chàng bị thương? Có nặng hay không?”

Cố Ái Sinh bảo Tiểu Ngọc trấn định: “Tống phu nhân, nàng phải bảo trọng, bây giờ nàng không phải chỉ có một người!”

“Ít nói nhảm, đừng nhiều lời, nói mau!” Tiểu Ngọc đã gấp đến độ sắp khóc. Nàng có một dự cảm xấu, nhưng mà, trăm ngàn lần đừng là sự thật, trăm ngàn không cần..... Thiên Thành, chàng nhất định không được có chuyện gì, thiếp và con đều đang ở nhà chờ chàng!

Cố Ái Sinh đành phải nói: “Ngày đó đánh rất kịch liệt, quan binh đạo tặc loạn thành một đoàn, đợi lúc đánh trống tập trung đội ngũ, mới phát hiện..... Thiên Thành không thấy nữa!”

Thiên Thành mất tích!

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nghe được Cố Ái Sinh nói những lời này, hai chân như nhũn ra, không đứng vững được.

Làm sao có thể?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 122: Rời Kinh Tìm Chồng

edit: Bảo Ngân

Cố Ái Sinh nhìn Tiểu Ngọc ngã khụy xuống, cũng không quan tâm cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, nhanh chóng bế nàng lên. Huệ nương cách đó không xa nhìn thấy nữ chủ nhân có bộ dạng sắp té xỉu, cũng vội chạy tới đỡ nàng.

Hai người đưa Tiểu Ngọc ngồi xuống ghế, Cố Ái Sinh bảo hạ nhân pha một ly trà sâm mang tới. Tiểu Ngọc biết bản thân mình không thể gục ngã, vẫn còn một sinh linh nhỏ bé đang cần nàng bảo vệ, nàng dồn hết ý chí và sức lực nắm tay vịnh trên ghế ngồi thẳng người, hít thở thật sâu mười lần, cuối cùng cũng điều chỉnh được hơi thở.

Đợi uống xong trà sâm hạ nhân Cố gia mang tới, Tiểu Ngọc rốt cục cũng tỉnh táo hơn. Nàng cầm lấy khăn tay Huệ nương đưa qua, lau mồ hôi lạnh trên trán, hỏi Cố Ái Sinh: “Ái Sinh, có thể nói cho ta biết tình huống lúc đó không?”

Cố Ái Sinh vốn kính nể sự độc lập của Tiểu Ngọc, lúc này lại cảm giác được Tống phu nhân bị người ta dè bỉu là tiện tì này có định lực hơn người. Nếu là phụ nhân bình thường, lúc này mà không khóc lóc náo loạn, thì cũng sẽ đi lòng vòng như ruồi bọ không đầu nhờ người cho ý kiến. Nhưng Tiểu Ngọc mặc dù đang vô cùng khiếp sợ, vẫn có thể tự mình bình tĩnh lại rồi hỏi han tình huống.

https://thuviensach.vn

“Nghe nói có người nhìn thấy lúc đang đánh nhau, có tên đạo tặc cầm côn gỗ đánh trúng đầu Thiên Thành, huynh ấy ngã từ trên ngựa xuống. Nhưng lúc cuối cùng kiểm kê người chết người bị thương trên chiến trường, không ai phát hiện ra Thiên Thành. Lại có người đoán Thiên Thành là bị bắt đi, nhưng thủ lĩnh đám giặc cỏ đều bị giết, đám tàn binh còn lại chạy trốn còn không kịp, ai rảnh mà mang theo huynh ấy?”

Tiểu Ngọc lại hít sâu lần nữa, hỏi: “Vậy những quan binh địa phương tìm kiếm ở chiến trường bao lâu?”

Cố Ái Sinh khó xử nói: “Điều này không chắc được, bình thường sau khi kiểm kê quân số xong thì toàn bộ sẽ rút lui khỏi chiến trường. Bởi vì Thiên Thành là quan viên triều đình, cho nên cứ hai, ba ngày lại có đội quân đi tìm huynh ấy. Nhưng đều không tìm được. Tri châu Nghiêm Châu đành phải báo lại việc này cho triều đình, ta cũng nhờ vậy mới biết được.”

“Vậy..... Từ lúc Thiên Thành gặp chuyện không may, đã qua nửa tháng rồi?” Tiểu Ngọc hỏi.

Cố Ái Sinh gật đầu: “Nói chính xác, là qua mười tám ngày.”

“Mười tám ngày.....”

Tiểu Ngọc chua sót nhớ kỹ con số này.

Thượng Đế sáng tạo nhân loại chỉ dùng có bảy ngày, mười tám ngày, lại là khái niệm gì nữa?

Ở thời đại mà giao thông và truyền thông không phát triển như vậy, muốn biết tin tức một người mất tích ở tha phương, là điều khó khăn cỡ nào!

“Ái Sinh..... Cảm ơn huynh nói cho ta biết.” Tiểu Ngọc nhẹ nhàng đứng dậy, Huệ nương tới đỡ nàng, sợ nàng có gì bất trắc.

https://thuviensach.vn

“Tống phu nhân, ta phái người đưa nàng trở về.” Cố Ái Sinh vô cùng lo lắng Tiểu Ngọc sẽ nghĩ quẩn mà làm chuyện dại dột. Dù sao có nữ nhân nào nghe trượng phu của mình mất tích ở chiến trường mà có thể bình tĩnh được đây?

Tiểu Ngọc lấy lại tinh thần, vẫn hướng Cố Ái Sinh nở nụ cười: “Ái Sinh, ta không sao. Huynh đừng lo lắng, ta cho dù không suy nghĩ cho mình, cũng sẽ vì đứa nhỏ trong bụng. Thiên Thành bây giờ chưa biết sống chết, ta càng nên bảo vệ tốt cốt nhục duy nhất của chàng, sẽ không mang thân thể mình ra làm trò đùa đâu.”

Ý tứ chính là, huynh đừng lo ta sẽ giống như trinh tiết liệt phụ về nhà cầm lụa trắng thắt cổ, mang danh tuẫn tiết.

Tiểu Ngọc không bị ảnh hưởng của tư tưởng phong kiến độc hại, nếu Tống Tiềm thật sự xảy ra chuyện, nàng cũng sẽ không làm chuyện điên rồ.

Huống chi, bây giờ có chuyện quan trọng hơn chờ nàng làm.

Trở lại Tống gia, Huệ nương mời Thanh Tranh đến ở cùng Tiểu Ngọc, chị sợ nữ chủ nhân sẽ không chịu được đả kích.

Thanh Tranh nghe Huệ nương nói giản lược qua chuyện của Tống Tiềm, liền đến phòng Tiểu Ngọc trò chuyện với nàng.

“Thanh Tranh, tỷ đã đến rồi?”

Lúc Thanh Tranh vào phòng, nhìn thấy Tiểu Ngọc sắc mặt bình thản, trong lòng lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ Tiểu Ngọc có phản ứng kì lạ như vậy, sẽ không phải muốn.....

“Mọi người đừng lo lắng cho ta, ta sẽ không gục ngã đâu.” Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn thấy Huệ nương vào phòng, liền dặn dò chị: “Đi giúp ta mời Thích đại phu đến một chuyến được không?”

https://thuviensach.vn

Huệ nương trước khi đi lại nhìn Thanh Tranh liếc mắt một cái, Thanh Tranh trả lời chị bằng ánh mắt "Có ta ở đây", Huệ nương mới yên tâm bước đi. May mắn trong nhà còn có Thanh Tranh cô nương! Bằng không muốn tìm một người khuyên phu nhân cũng không có.

Huệ nương lại không nghĩ rằng, Tiểu Ngọc căn bản không cần nhân khuyên.

Bây giờ nàng suy nghĩ vô cùng đơn giản, chỉ có một ý niệm trong đầu -- nàng muốn đi tìm được Thiên Thành!

Quan binh tìm không thấy, nhưng mắc mớ gì nàng sẽ không tìm được.

Tựa như ngạn ngữ có nói, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

--- ------

Tâm trạng Hoàn Nhan Lượng thật không tốt.

Từ nhỏ ông ta đã là người có hùng tâm tráng chí, làm cháu nội của Kim thái tổ Hoàn Nhan A Cốt Đả, trong thân thể chảy dòng máu hiếu chiến.

Thật giận vì phụ thân của ông chỉ là thứ trưởng tử của Hoàn Nhan A Cốt Đả, mà ông là thứ trưởng tôn. Bởi vì phụ thân không phải con vợ cả, ông chỉ có thể trơ mắt nhìn đường đệ của mình kế thừa ngôi vị hoàng đế, trở thành Kim hi tông -- may mắn, vị đường đệ này cũng bị ông xử lí rồi, bây giờ ông mới là người xứng đáng đứng đầu Kim quốc.

Trước lúc Hoàn Nhan Lượng xuất binh, Tống Kim đã nghị hòa rất nhiều năm, đại thần và dân chúng Kim quốc đã quen với cuộc sống hòa bình. Đối với việc này, Hoàn Nhan Lượng không hài lòng, rất không hài lòng – sao có thể một chút tâm huyết cũng không có chứ?

Ta muốn đánh giặc, ta muốn thống nhất, ta muốn xưng bá thiên hạ!

https://thuviensach.vn

Trong lòng Hoàn Nhan Lượng đang không ngừng hò hét.

Nhưng trận chiến này, ngay cả thủ hạ của mình cũng có vài người không tán thành, sĩ khí rất thấp. Điều này làm cho Hoàn Nhan Lượng không vui. Có điều Hoàn Nhan Lượng an ủi mình, tuy rằng sĩ khí quân Kim có vấn đề, nhưng so quân đội Nam Tống bên kia sông vẫn tốt hơn nhiều lắm!

--- ----

Thực kỳ lạ, có một người có cái nhìn giống như Hoàn Nhan Lương, người này chính là Thì Quý Phong.

Thì Quý Phong mắt lạnh nhìn quan viên lớn nhỏ trong thành Trấn Giang chuẩn bị nghênh chiến buồn cười thế nào. Xu Mật sứ, Chiêu Thảo sử, Tri Phủ đều đang đùng đẩy, không muốn gánh vác trách nhiệm chỉ huy chiến đấu, nhưng bọn họ lại không muốn giao quyền uy cho một Thông phán thấp bé như hắn.

Cứ mặc kệ bọn họ thôi!

Thì Quý Phong kiêm nhiệm chức Tư hộ Tòng quân. Hắn không để ý tới đám người không biết dùng não này, một lòng huấn luyện giáo úy và binh lính dưới quyền, nghĩ rằng, luyện thêm vài người, đến lúc đó cũng có chút tác dụng!

Thì Quý Phong thống lĩnh phân đội tinh nhuệ nho nhỏ của mình, ở một góc Trấn Giang chờ chiến tranh đến.

--- ------

Thích Thăng nghe tin Tống Tiềm mất tích, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Hắn biết Tống Tiềm không có võ công, nếu mất tích, thật là dữ nhiều lành ít.

https://thuviensach.vn

Nhưng Tiểu Ngọc lại mời hắn tới nói chuyện, trên mặt rất bình tĩnh, cũng không kích động quá, giống như vừa mới nói xong chuyện bình thường.

Thích Thăng và mọi người cảm thấy kì lạ, vì sao biểu hiện của Tiểu Ngọc lại khác thường như vậy?

“Thích Chi Vấn, ta biết huynh muốn hỏi, vì sao ta không khóc lóc không than khổ, không giống thê tử nhà người ta khóc lóc thậm chí còn nghĩ đến tự sát? Huynh có nghĩ rằng ta không có tình cảm với Thiên Thành?”

Thích Thăng đương nhiên sẽ không hoài nghi tình cảm của Tiểu Ngọc đối với Tống Tiềm -- nếu nàng không có tình cảm với Tống Tiềm, mà ngược lại nàng đối với hắn thâm tình như vậy, không ai có thể lay động địa vị của hắn trong lòng nàng.

“Không, Tống gia nương tử, ta chỉ là lo lắng cho nàng.....”

Tiểu Ngọc cười nhẹ, nói: “Đừng lo lắng cho ta, ta sẽ cố gắng kiên cường. Thích Chi Vấn, nếu khóc nháo mà có tác dụng, ta cũng sẽ khóc. Nhưng bây giờ không phải lúc để khóc. Ta đã nghĩ xong rồi, ta muốn đến Nghiêm Châu tìm nơi Thiên Thành rơi xuống!”

“Bây giờ? Nhưng thân thể của nàng..... Hơn nữa, nàng đi có ích lợi gì?” Ý nghĩ đầu tiên của Thích Thăng là ngăn cản nàng.

“Cơ thể của ta rất khỏe mạnh, huynh không cần lo lắng, về phần ta đi có ích lợi gì..... Có lẽ có, có lẽ không có. Nhưng mà, ngồi chờ tin tức, không phải tính cách của ta. Lâm An và Nghiêm Châu xa nhau như vậy, ta muốn ở gần Thiên Thành một chút.....” Tiểu Ngọc thở dài một tiếng: “Có lẽ tìm kiếm của ta là phí công, nhưng ta đã quyết định rồi.”

“Ta không đồng ý! Nàng là một phụ nữ có thai, còn chạy tới chạy lui bên ngoài làm cái gì!” Thích Thăng tức giận, hắn cảm thấy Tiểu Ngọc là do tin

https://thuviensach.vn

tức Tống Tiềm mất tích mà nhất thời mới nghĩ thế. “Làm một đại phu, ta nói cho nàng, nàng không thể chạy loạn!”

“Vậy nếu quân Kim vào thành Lâm An thì sao?” Tiểu Ngọc hỏi lại một câu.

Thích Thăng nhất thời nghẹn lời.

“Thích Chi Vấn, ta cảm tạ quan tâm của huynh..... Nhưng huynh cũng đã nói, bây giờ quân Kim tùy thời có thể tấn công, có lẽ trận này không tránh khỏi chạy nạn, một khi đã như vậy, ta đi sớm vài ngày hay đi trễ vài ngày, không có gì khác nhau” Tiểu Ngọc nói.

Thật ra bây giờ có ai không biết, thành Lâm An vô cùng nguy hiểm. Sở dĩ không xuất hiện hiện tượng bỏ trốn quy mô lớn, là vì người Trung Quốc có quan niệm ‘ấm chỗ ngại dời’, có thể không cần rời bỏ quê hương, thì tuyệt đối sẽ không đi. Tiểu Ngọc không bị những tư tưởng này ràng buộc, nàng tùy thời đều có thể tìm một nơi khác bắt đầu cuộc sống mới. (ta không muốn, ta đang ở KTX yên ổn mà, giờ phải dọn ra nhà trọ, ta vạn lần không muốn, aaaa)

“Nàng một mình ở bên ngoài rất nguy hiểm!” Thích Thăng có lý do phản đối đầy đủ. Nhưng Tiểu Ngọc nói: “Ta đã cùng Huệ nương, Ngưu Bưu, Trần Phú thương lượng rồi, bọn họ đều nguyện ý cùng ta đi tìm Thiên Thành, còn có..... Thanh Tranh cũng muốn đi theo giúp ta.”

Không biết khi nào, Tư Đồ Thanh Tranh lặng yên xuất hiện ở trong phòng khách. Nàng đi đến bên cạnh Tiểu Ngọc, nhẹ giọng nói với Thích Thăng [nguyên văn]: “Thích đại phu, huynh để nàng đi đi!”

Thanh Tranh là một trong những khuê mật của Tiểu Ngọc, cũng là người tính tình lạnh lùng nhất. Nhưng lúc Tiểu Ngọc nói muốn ra ngoài, nàng lại không chút do dự nói đi cùng Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc cũng kinh ngạc với

https://thuviensach.vn

quyết định của Thanh Tranh, nhưng Thanh Tranh nói: “Nếu không thể ngăn cản muội, vậy ta cũng chỉ có thể đi cùng muội thôi.”

Tại lúc đó, Tiểu Ngọc mới cảm nhận sâu sắc quan tâm của Thanh Tranh đối với nàng.

“Thích Chi Vấn, hôm nay mời huynh đến..... Kỳ thật là muốn cầu xin huynh, giúp ta trông coi Mĩ Ngọc phường. Nếu chiến sự đến, hãy sắp xếp cho bọn họ, giúp bọn họ trốn tới nơi an toàn..... Còn có, nhờ huynh mỗi ngày phái người đến nhà giúp ta xem, Thiên Thành có về hay không, được không?”

Thích Thăng biết mình không thể ngăn cản Tiểu Ngọc xuất hành.

Tiểu Ngọc nhìn về phía phòng khách, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, mặt trời nóng cháy của ngày hè soi rọi khắp nơi không gì che giấu được. Thiên Thành của thiếp, chàng cũng đang sưởi nắng dưới ánh mặt trời này đúng không?

Thiếp tới tìm chàng!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 123: Ngồi Thuyền Ra Biển

edit: Bảo Ngân Phạm

Thích Thăng nói không lại Tiểu Ngọc, không thể làm khác hơn là tìm viện binh, cố gắng cuối cùng vậy.

Cứu binh của hắn chính là Chu Gia Nhi và Tần Xuân Nhạn.

Thích Thăng và Gia Nhi quen biết nhiều năm, tình như huynh muội. Từ khi Gia Nhi gả vào Vương Phủ, hai người vì tránh tị hiềm, cũng chưa từng lui tới, nhưng vậy mà lần này Thích Thăng lại gửi thư, Gia Nhi liền biết nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Chuyện Tống Tiềm mất tích, Gia Nhi cũng đã nghe sơ qua. Nàng và Tống Tiềm cũng cùng học ở thư viện đã lâu, đối với học thức và khí độ của Tống Tiềm vô cùng tán thưởng, lại thêm nàng và Tiểu Ngọc thân như tỷ muội, lúc này dĩ nhiên tâm tình rất kích động.

Gia Nhi cũng là thân nữ nhi, đối với lựa chọn của Tiểu Ngọc có cái nhìn khác Thích Thăng.

Nàng viết thư hồi âm cho Thích Thăng, nói, Tiểu Ngọc yêu Tống Tiềm, muốn đi tìm tung tích của Tống Tiềm là hợp tình hợp lý. Làm bằng hữu, có thể khuyên can, nhưng nếu Tiểu Ngọc đã quyết tâm thì cứ để nàng đi đi.

Gia Nhi suy bụng ta ra bụng người, nếu như Triệu Thận mất tích trên chiến trường, nàng cũng sẽ liều lĩnh tìm kiếm tung tích của hắn. Phụ nữ khi yêu thường rất cuồng nhiệt, lại còn mù quáng nữa!

https://thuviensach.vn

Thích Thăng nhận được hồi âm của Gia Nhi, tâm trạng như đưa đám. Ngay cả Gia Nhi cũng không đứng về phía hắn, vậy Tiểu Ngọc rời đi, trên căn bản là chuyện đã định. Bây giờ hắn không yên tâm vì Tiểu Ngọc, nhưng mình lại không thể theo nàng lên đường —— cho dù hắn ngàn lần không muốn, nhưng nếu cứ như vậy, danh tiết của Tiểu Ngọc sẽ bị phá hủy.

Bên Gia Nhi không được, Thích Thăng chỉ có thể hi vọng bên Tần Xuân Nhạn có thể đả động Tiểu Ngọc.

Cách làm của Tần Xuân Nhạn lại đối chọi với nguyện vọng của Thích Thăng.

Lúc nàng đến Tống phủ bái phỏng thì Tiểu Ngọc đang thu dọn hành trang cũng tưởng Tần Xuân Nhạn tới khuyên mình.

Ai biết Tần Xuân Nhạn còn chưa ngồi xuống, trực tiếp hỏi nàng: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ biết đường đi Nghiêm Châu rồi sao?"

Vấn đề này cuối cùng cũng làm khó Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nói: "Ta để gia nhân mướn xe ngựa, mướn một xa phu có kinh nghiệm, đi bằng đường bộ." Thật ra nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm gì trong chuyện đi xa ở thời đại này, có điều người Tống chắc là vẫn cho mướn người chứ?

Tần Xuân Nhạn mặt nghiêm túc, không chút khách khí giận dữ mắng mỏ nàng: "Tỷ hay thật đó! Không thấy ngoài kia quân Kim đang đánh tới Lâm An, người ta chạy còn không kịp, tỷ lại muốn chui vào vòng vây của quân Kim? Tỷ muốn đi, nhưng xa phu cần mạng mà, ai chịu theo tỷ đi Nghiêm Châu chứ!"

Tiểu Ngọc bị Tần Xuân Nhạn đả kích đến đầu óc choáng váng, xem ra ở thời đại không có tàu hỏa máy bay này, ra ngoài khó khăn đến vậy, còn chưa nói đến đang trong tình hình loạn lạc!

https://thuviensach.vn

"Chẳng lẽ không có cách khác đi Nghiêm Châu sao?" Tiểu Ngọc hỏi Tần Xuân Nhạn.

Nàng biết Tần Xuân Nhạn chắc chắc là được Thích Thăng mời tới khuyên nàng, nhưng Tần Xuân Nhạn giải thích cụ thể và hiệu quả hơn Thích Thăng rất nhiều. Nếu như không có xa phu đưa nàng đi, chẳng lẽ nàng phải tự dựa vào đôi chân đi bộ hay sao?

Nhưng ngoài dự liệu của Tiểu Ngọc, Tần Xuân Nhạn lại nói: "Có cách chứ!"

Thích Thăng không nghĩ tới, cứu binh mình mời chẳng những không khuyên Tiểu Ngọc ở lại, mà còn giúp Tiểu Ngọc đi Nghiêm Châu!

Tần Xuân Nhạn nói với Tiểu Ngọc, bây giờ đường bộ không an toàn, muốn tránh vòng vây của quân Kim, chỉ có đi đường biển. Đầu tiên từ Lâm An ra biển đến Minh Châu, lại từ Minh Châu đến Nghiêm Châu, là đường nhanh nhất.

Đường biển trừ an toàn, còn có một ưu thế khác, chính là thời gian. Nếu đi đường bộ, vượt núi băng đèo, bình thường cần nửa tháng mới tới được Nghiêm Châu, huống chi bây giờ nàng đang mang thai ba tháng, căn bản không thể đi nhanh như vậy, vậy thì một tháng mới tới nơi —— điều kiện tiên quyết là, đoạn đường này cũng thuận buồn xuôi gió không gặp quân Kim hay giặc cỏ.

"Dù sao bây giờ ta cũng muốn về Minh Châu, đi theo tỷ một đoạn vậy!"

Lúc Tần Xuân Nhạn nói những lời này, Tiểu Ngọc hận không thể ôm Tần Xuân Nhạn mà hôn hai cái.

"Xuân Nhạn, ta còn tưởng rằng. . . . . ." Tiểu Ngọc áy náy nói.

https://thuviensach.vn

"Còn tưởng rằng ta tới khuyên tỷ đừng đi, đúng không?" Tần Xuân Nhạn dĩ nhiên biết Tiểu Ngọc đang suy nghĩ gì. "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, ta và tỷ tuy quen biết chưa lâu, nhưng cũng biết tỷ là một người quật cường, nếu cứ nhất quyết lôi kéo không cho tỷ đi. . . . . Tỷ sẽ càng thêm lo lắng suy nghĩ, hao tổng tinh thần, đối với bào thai trong bụng không phải chuyện tốt. Ta đi cùng tỷ, ta còn có thể thường xuyên bắt mạch, chăm sóc tỷ."

Tần Xuân Nhạn phải về Minh Châu, cũng không phải bởi vì Tiểu Ngọc. Ngày hôm trước nhận được thư nhà từ Minh Châu nói tổ mẫu bệnh nặng, nhưng cha nàng thân là thái y không thể tự tiện rời kinh. Tần Vịnh tính toán để cho nữ nhi Xuân Nhạn thay thế mình về quê chăm sóc tổ mẫu, huống chi hiện giờ thành Lâm An cũng không an toàn, ngược lại bên Minh Châu thái bình hơn.

Hai người đều có tính dứt khoát, ngay đêm đó đã chuẩn bị xong hành trang tìm thuyền ra biển. Có điều đặc thù của thời kì này, muốn tìm một chiếc thuyền nhà dân để ra biển cũng không dễ dàng, đại đa số thuyền bè ở bến tàu không chở vật liệu quân dụng, thì cũng là thuyền của quý tộc với đám nhà giàu mua đậu ở đó để tùy thời chạy nạn. Cuối cùng vẫn nhờ Kiến vương Triệu Thận tìm được một chiếc thuyền vận chuyển hàng hóa tới Minh Châu, đám người Tiểu Ngọc mới có thể thuận lợi ra biển.

Thích Thăng thấy không giữ được Tiểu Ngọc, nhưng vẫn theo các nàng tới cảng biển tiễn đưa.

Tiểu Ngọc có Thanh Tranh, Xuân Nhạn chăm sóc, lại có Huệ nương, Tiểu Trân, Đinh Hương và hai tráng hán Ngưu Bưu, Trần Phú đi theo, chuyện ăn, mặc, ở, đi lại cũng không cần lo lắng. Thích Thăng kiềm chế sự lo lắng, nói với Tiểu Ngọc: "Nàng ra ngoài, cũng đừng chạy loạn, tránh cho. . . . . Thiên thành nếu có trở lại, ta lại không thể ăn nói với huynh ấy!"

Tiểu Ngọc biết Thích Thăng quan tâm nàng, gật đầu đồng ý.

https://thuviensach.vn

Thuyền hàng nhổ neo giương buồm, chậm rãi rời cảng biển, không bao lâu đã khuất khỏi tầm mắt của Thích Thăng.

Điền Tiểu Bảo đi theo Thích Thăng tới đưa tiễn, mặt bị gió biển thổi đau rát, cậu nói với chủ nhân: "Đại phu, chúng ta đi thôi?" Mặt trời vừa nóng, gió biển lại mạnh, mắt Điền Tiểu Bảo cũng sắp không mở ra được.

Thích Thăng gật đầu, ý vị thâm trường nói: "Đúng vậy, ta cũng nên đi!"

Tiểu Ngọc không biết, trong lòng Thích Thăn đã sớm hạ một quyết định.

Hắn cũng phải đi tìm Tống Tiềm!

Lúc này đang giữa hè, từ Lâm An lên đường đến Minh Châu, phải đi hai ngày đường biển.

Vừa mới ra biển, Tiểu Trân và Huệ nương bắt đầu bị say sóng, chẳng những chóng mặt, buồn nôn, còn đổ mồ hôi lạnh. Ngay cả hai đại nam nhân bọn Ngưu Bưu cũng có chút chịu không nổi, chạy lên boong thuyền nôn một lần. Tần Xuân Nhạn và Đinh Hương vốn là ngồi thuyền tới Lâm An , phản ứng say sóng cũng không nhiều như vậy.

"Người ngồi thuyền lần đầu vốn sẽ như vậy." Tiểu Ngọc ngược lại đang chăm sóc Huệ nương: "uống thêm miếng nước, nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi."

"Cám ơn phu nhân. . . . . ." Huệ nương nằm trong khoang thuyền, suy yếu nói không nên lời. Chị cũng thắc mắc vì sao bình thường mình khỏe như trâu mà bây giờ mềm yếu không còn chút sức, mà phu nhân lại giống như cá gặp nước chẳng sao cả?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 124: Hải Tặc Đứng Đầu – Liệt Diễm

Tần Xuân Nhạn lấy thảo dược chuẩn bị từ trước cho Huệ Nương và Tiểu Trân dùng, cũng để cho Trần Phú và Ngưu Bưu uống thuốc.

"A, thuốc của muội có thể làm tinh thần thanh tỉnh, chuyên trị các chứng bệnh choáng váng, bất tỉnh. Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ chưa ngồi thuyền lần nào, sao có thể lợi hại như vậy?"

Tiểu Ngọc còn là một phụ nữ có thai đấy! Chỉ là phản ứng trong lúc mang thai của Tiểu Ngọc không mạnh lắm, hai tháng trước còn xuất hiện tình trạng nôn nghén, mấy ngày gần đây cũng bớt rồi. Chắc là hiệu quả của dược thiện bổ mà Thích Thăng làm cho.

Tiểu Ngọc cười nói: "Tỷ cũng không biết, có thể do bản thân tỷ hợp với đi biển!"

Lúc còn ở hiện đại, Tiểu Ngọc hay ngồi thuyền, máy bay đi du lịch khắp nơi, lúc đó cũng không bị chóng mặt.

Tiểu Ngọc để Tiểu Trân, Huệ Nương nghỉ ngơi trong khoang thuyền trước. Nàng ngại trong phòng khó chịu, liền nói với Tần Xuân Nhạn: "Xuân Nhạn, chúng ta ra boong thuyền hóng gió một lúc đi!"

Tần Xuân Nhạn cũng muốn đi tản bộ. Nàng phân phó Đinh Hương chăm sóc thật tốt cho Tiểu Trân và Huệ Nương, rồi cùng Tiểu Ngọc ra boong thuyền.

https://thuviensach.vn

Bây giờ cũng gần tối, khoang thuyền phơi nắng cả một ngày nên bây giờ vẫn còn nóng, cọc gỗ và nước sơn bị phơi nắng cả ngày đang tỏa hương, hòa quyện với vị mặn của biển, tạo thành một mùi vị đặc biệt thoang thoảng trước mũi Tiểu Ngọc. Nàng bị mùi này kích thích, trong lòng nổi lên hưng phấn.

"Nhìn kìa, ánh chiều tà!"

Tiểu Ngọc nghe Tần Xuân Nhạn nhỏ giọng hô, nàng ngước mắt lên nhìn, còn chưa nhìn thấy ánh chiều tà nhưng điều nàng thấy đầu tiên là cả mặt biển đỏ rực, trời và biển đều được nhuộm sắc hồng rực rỡ. Mà mặt trời đang dần hạ xuống ở nơi giao nhau giữa trời và biển, làm không gian trầm hẳn xuống.

"Thật là đẹp!" Tiểu Ngọc dùng sức hít một hơi mang theo mùi không khí của biển, mặc cho gió biển thổi vào mặt nàng. Hơi nóng cũng dần dần tiêu tán trong gió, mùa hè, cảnh hoàng hôn trên mặt biển sao lại đẹp như vậy.

Tần Xuân Nhạn như có điều suy nghĩ nói: "Nhìn biển lúc này, mới thấy được chúng ta nhỏ bé cỡ nào —— cái gì sầu bi oán hận, yêu say đắm triền miên, cũng chỉ là thoáng qua!"

Tiểu Ngọc quay đầu nhìn Tần Xuân Nhạn, cười nói: "Gởi thân phù du trong trời đất, xem ta nhỏ bé như hạt thóc trong biển biếc mênh mông, thương cuộc đời ta ngắn ngủi, thích sông này dài vô tận*. Những lời này của cư sĩ Đông Pha, vừa đúng viết cho muội. Xuân Nhạn, tỷ ít khi thấy muội sa sút như vậy , tại sao thấy bầu không khí như vậy lại thương cảm?"

(*Bài thơ Tiền Xích Bích phú của Tô Đông Pha)

Tần Xuân Nhạn hiển nhiên là bị một câu nói lên tâm sự, trầm mặc không nói .

https://thuviensach.vn

Nàng nhỏ hơn Tiểu Ngọc một chút, chỉ là bình thường làm việc chững chạc, ít khi tâm tình chập chờn. Có lẽ là trước biển rộng bao la nên tâm tình phập phồng, mới có thể toát ra vẻ mỏi mệt như vậy. Tiểu Ngọc không khỏi có chút kỳ quái, liền hỏi: "Xuân Nhạn, muội có tâm sự sao?"

"Vâng —— xem như thế đi. Muội lo lắng thân thể tổ mẫu." Tần Xuân Nhạn bị Tiểu Ngọc hỏi tới, đột nhiên hoảng loạn lên, thuận miệng viện cớ nói. Tiểu Ngọc cũng không tin bộ dạng kia của nàng là lo lắng cho thân thể của tổ mẫu, làm gì có ai vì lo lắng cho sức khỏe của trưởng bối mà đỏ mặt không?

Chẳng lẽ là —— tiểu nha đầu động lòng xuân?

Tuy rằng trong lòng Tiểu Ngọc vẫn lo cho an nguy của Tống Tiềm, nhưng chỉ cần chưa nhìn thấy thi thể của hắn, nàng vẫn sẽ không buông tha.

Có lòng tin này chống đỡ nàng, trạng thái tinh thần của nàng coi như không tệ, không lo lắng kích động hoặc là phiền não như giống mấy người Cố Ái Sinh và Thích Thăng vậy.

Nàng mơ hồ cảm thấy, Thiên Thành còn sống, hắn còn sống trên đời và đang ở một nơi nào đó để chờ nàng!

Tần Xuân Nhạn chợt nhìn Tiểu Ngọc, lắp bắp nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, muội thấy tình cảm của tỷ và Tống đại nhân rất sâu đậm —— khi tỷ nhìn thấy huynh ấy, tim có đập thình thịch hay không?"

Tiểu Ngọc âm thầm cười trộm, Xuân Nhạn quả nhiên là đụng phải sao hồng loan, không biết nam tử nhà nào có phúc khí tốt như vậy, có thể được cô nương xinh đẹp thông tuệ này coi trọng.

Tiểu Ngọc cố ý đùa nàng nói: "Không có! Làm sao có đập thình thịch được? Xuân Nhạn muội bị bệnh rồi hả?"

https://thuviensach.vn

Tần Xuân Nhạn cũng không biết Tiểu Ngọc chọc nàng chơi, rất lo lắng nói: "Vậy làm sao bây giờ —— nhiều lúc mặt của muội lại nóng lên không biết vì sao, lại có lúc không muốn làm gì cả, thật kỳ quái."

"Vậy có phải chỉ khi nhìn thấy hắn muội mới cảm thấy vui vẻ đúng không?" Tiểu Ngọc ranh mãnh chen vào một câu.

"Đúng vậy, nhìn thấy hắn tâm tình của muội liền —— a, tỷ tỷ, tỷ xấu lắm!" Tần Xuân Nhạn giơ đôi tay trắng trẻo đánh nhẹ Tiểu Ngọc, màu đỏ ửng đang lan từ trên mặt xuống cổ.

Tiểu Ngọc vẫn trêu chọc nàng: "Ai nha, không phải nãy muội nói với ta là lo lắng cho thân thể của tổ mẫu sao, đỏ mặt cái gì?"

"Muội —— không để ý tới tỷ!" Tần Xuân Nhạn mắc cỡ muốn tìm cái lổ để chui vào, xoay người liền muốn chạy vào trong khoang thuyền.

Tiểu Ngọc cười giỡn xong rồi, liền không hề "Khi dễ" nàng nữa, lôi kéo tay Tần Xuân Nhạn cười nói: "Đừng tức giận đừng tức giận, tỷ tỷ nói đùa với muội đấy."

Tần Xuân Nhạn giận dỗi đẩy Tiểu Ngọc một cái, vừa định nói chuyện, đột nhiên "Hả" một tiếng.

"Đó là cái gì?"

Giờ phút này trên mặt biển gần như đều là màu đen, người trên thuyền đều lục tục đi vào khoang. Tiểu Ngọc nhìn theo ánh mắt Tần Xuân Nhạn , chỉ thấy một đoàn bóng đen đang lấy tốc độ cực nhanh đi về hướng này.

"Đó chỉ là một chiếc thuyền thôi. Nhưng cái tốc độ này—— có thể đâm vào nhau hay không?" Tiểu Ngọc cả kinh, trong đầu nhất thời nhớ lại thảm kịch RMS Titanic, không phải như vậy chứ, lần đầu tiên nàng ra biển đã gặp phải chuyện như vậy rồi?

https://thuviensach.vn

Lúc này không chỉ mình bọn họ chú ý tới chiếc thuyền khác thường kia, rất nhiều người cũng nhìn về bên đó, ríu rít nghị luận.

"Không hay rồi!" Bên cạnh có thuỷ thủ kinh nghiệm hét lên một tiếng, vội bò lên trên cột buồm, lớn tiếng kêu: "Mọi người vào khoang thuyền, mọi người vào khoang thuyền! Hải tặc đến rồi!"

Hải tặc?

Tiểu Ngọc còn chưa kịp phản ứng, Tần Xuân Nhạn đã từng ra biển, nghe vậy sắc mặt đại biến, lôi kéo Tiểu Ngọc chạy vào trong khoang.

"Xuân Nhạn, thật sự là Hải tặc sao?"

May là lá gan của Tiểu Ngọc cũng không tính nhỏ, không bị sợ quá mức.

Hải tặc!

Danh từ trong truyền thuyết này sắp xuất hiện ở trước mặt mình, trong lúc nhất thời Tiểu Ngọc rất khó tiếp nhận cái hiện thực này.

Họ cùng mọi người đồng loạt chạy vào khoang, tìm được chỗ nằm của mình, Trần Phú và Ngưu Bưu vội vây lại hỏi: "Phu nhân, làm sao thế?"

Tiểu Ngọc thở dốc, còn chưa ổn định lại, Đinh Hương vội đỡ nàng ngồi xuống. Tần Xuân Nhạn lo lắng nói: "Bên ngoài có một thuyền Hải Tặc đang tới!"

“Hả?"

Cả khoang giống như nổ tung, có người hô to gọi nhỏ, có người run rẩy cả người, cũng có người bị sợ đến khóc thành tiếng. Huệ Nương và Tiểu Trân vốn cả người vô lực, giờ phút này cũng cố chống ngồi dậy, "Phu nhân, đây là thật sao?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc ngồi sát vào Tần Xuân Nhạn, nàng giống như trở lại thời điểm bị… bắt cóc, cái loại khẩn trương đó làm cho nàng cảm giác thở không thông, khiến nàng không nói được câu nào.

Khoang cửa bị đám người dùng sức chống, giống như như vậy thì có thể chống cự hải tặc bên ngoài xâm nhập.

Các nàng không biết được tình huống trên boong tàu, chỉ cảm thấy thân thuyền chấn động, tất cả mọi người lắc lư đến mấy lần.

Trần Phú nhỏ giọng nói: "Thuyền hải tặc đánh tới nơi rồi!"

Mọi người trong khoang đều lâm vào trong không khí tĩnh lặng khiến người khác sợ hãi.

Bây giờ không một ai nói chuyện, chỉ nghe từng tiếng hít thở nặng nề trong không khí, lòng của mỗi người cũng bị níu thật chặt.

Trên boong tàu không ngừng truyền đến tiếng bước chân, mọi người có thể tưởng tượng ra bên ngoài đang diễn ra một cuộc chém giết kịch liệt như thế nào. Mọi thứ trên thuyền hầu như là hàng chuyên chở, có đầy đủ đồ sứ, trà và tơ lụa, đang chuẩn bị vận chuyển về cảng Minh Châu để bán ra bên ngoài. Hành khách không nhiều lắm, đều là những người có quan hệ với gia đình phú hộ, có thân phận tương tự như Tiểu Ngọc, nhưng khách nữ không nhiều.

Trên thuyền trừ thuỷ thủ ra, vẫn còn một đội bảo vệ, giờ phút này vật lộn với Hải Tặc chính là đội ngũ do những binh lính này tạo thành. Bọn họ có thể chống cự lại đợt tấn công của hải tặc sao?

Đột nhiên cửa khoang bị người hung hăng đẩy vào!

"Bọn họ muốn xông vào đây rồi!" Mọi người không còn lý trí hét ầm lên, có vài khách nữ đã khóc đến nước mắt nước mũi tùm lum. Các nam nhân

https://thuviensach.vn

đều đi đến phía cửa khoang, hơn mười nam nhân áp mạnh lên cửa khoang thuyền, cố gắng giữ vững một lần.

Tay Tiểu Ngọc nắm thật chặt váy, các đốt ngón tay dần trắng bệch.

Hải tặc sắp xuất hiện trước mặt nàng rồi sao?

Ngưu Bưu và Trần Phú theo bản năng chặn trước người nữ quyến. Hai hộ vệ trung thành này đã theo Tiểu Ngọc gần một năm, vẫn luôn yên lặng làm việc, bình thường cũng không nhiều lời, nhưng cũng không kêu khổ kêu mệt. Lần này Tiểu Ngọc hỏi bọn hắn có nguyện ý đi theo hay không, bọn họ không chút do dự đã nói phải đi theo nàng.

Tiểu Ngọc lại nhìn một chút Tiểu Trân và Huệ Nương yếu đuối bên cạnh, ngay cả ngồi dậy cũng khó khăn, còn có Tần Xuân Nhạn, Thanh Tranh và Đinh Hương mạnh mẽ trấn định. Bây giờ nàng bắt đầu cảm thấy hối hận, không phải hối hận vì mình ra ngoài tìm Tống Tiềm, mà là hối hận vì đã lôi kéo nhiều người như vậy cùng đi lội vũng nước đục này, nếu không phải vì nàng, bọn họ cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm như vậy ——

"Bùm!" Cửa khoang lần nữa bị đụng, thiếu chút nữa thì đụng vỡ.

Người ngoài cửa chợt ngưng động tác. Không biết đã trôi qua bao lâu —— có lẽ chỉ là nửa khắc đồng hồ ngắn ngủn, nhưng Tiểu Ngọc cảm thấy thật sự quá dài——

Khoang cửa gỗ trong giây lát bị một nguồn sức mạnh đánh thẳng vào hóa thành phiến gỗ bay chung quanh, hơn mười nam nhân kêu thảm ngã về phía sau!

"A ——"

Người bên trong khoang rối rít sợ hãi kêu không nghỉ, mỗi người đều ở đây tìm kiếm vũ khí ở bên cạnh xem có thể đọ sức cùng những hải tặc này

https://thuviensach.vn

không.

Nhưng Hải Tặc ngoài cửa cũng không có xông vào.

Tiểu Ngọc theo cửa lớn đã mở nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy mấy đại hán áo đen tay cầm cây đuốc đứng ở ngoài cửa khoang, quả nhiên đều là miệng vuông rộng rãi gương mặt hung ác, tướng mặt tiêu chuẩn của đạo tặc.

Mà đang đứng trước người hắn, là một thanh niên đang mặc bộ quần áo bố màu xanh, hình thái uy vũ cực kỳ. Từ thế đứng hắn xem ra, cái phiến cửa khoang này hắn là bị hắn đánh vỡ.

Công phu thật là cao thâm!

Tiểu Ngọc đưa ánh mắt chuyển qua trên mặt nam tử kia, cho dù ở dưới tình huống khẩn trương nguy cấp như thế, nàng cũng không khỏi hơi cảm thấy kinh ngạc.

Nam tử này cao thẳng tuấn vĩ, hình dáng trên mặt rõ ràng, hoàn mỹ giống như pho tượng tạc bằng đá cẩm thạch. Trên trán hắn có buộc một tấm vải đỏ, vòng qua đầu thành một nhúm buộc sau ót, trông rất tùy ý.

Trong mắt của hắn bắn ra vẻ bén nhọn, thần thái lại có vẻ hết sức nhàn nhã, giống như không phải đang cướp bóc thuyền hàng, mà chỉ là hắn đang tản bộ ở hậu viện.

Trực giác, Tiểu Ngọc cảm thấy hắn chính là thủ lĩnh của nhóm hải tặc này.

Thanh niên anh vĩ lên tiếng, âm thanh cũng không khó nghe, còn có thể được xưng tụng là dồi dào từ tính, đáng tiếc giờ phút này Tiểu Ngọc không còn lòng dạ nào để thưởng thức.

https://thuviensach.vn

"Các vị không cần phải sợ, mời lên trên boong thuyền . Chỉ cần các vị ngoan ngoãn hợp tác, ta bảo đảm sẽ không làm tổn hại gì các vị. Đi thôi!"

Dứt lời, hắn dẫn đầu đi lên boong thuyền. Mà mấy người thủ hạ áo đen đã đi vào trong khoang thuyền xua đuổi mọi người mau mau ra ngoài cửa, mọi người mới vừa rồi còn kích động muốn cùng Hải Tặc quyết tử đấu chí toàn bộ tiêu tán hết, từng người một lặng lẽ đi ra ngoài.

Ý chí của con người rất là kì quái. Nếu bọn hải tặc vừa phá cửa vào đã chém giết, nói không chừng những hành khách này sẽ phấn khởi phản kích, liều mạng ngươi chết ta sống. Nhưng sau khi Hải tặc phá cửa, lại cố ý trầm mặc một hồi, mới mở miệng muốn mang bọn họ đi. Ý chí muốn phản kháng của mọi người giống như quả bóng da bị chọc thủng, không ngừng nản lòng, dĩ nhiên càng không có tâm tình phản kích.

Đây chính là cái gọi là nhất cổ tác khí thế như hổ, tái nhi suy, tam nhi kiệt!

(Trống đánh lần thứ nhất thì khí thế phấn chấn, đánh lần thứ hai thì suy, đánh lần thứ ba thì khí thế đã kiệt)

Tiểu Ngọc len lén phân tích nhóm Hải tặc này, càng nghĩ càng thấy cho bọn họ không đơn giản, chẳng những có sức mạnh mà còn hiểu được sử dụng chiến thuật tâm lý, không đánh mà thắng, tiết kiệm cho bản thân không ít hơi sức.

Đi tới trên boong thuyền, chỉ thấy lính cận vệ và thuỷ thủ bị buộc ném qua một bên, mọi người đều chảy máu, nhưng hình như không có ai chết.

Trên boong thuyền đứng đầy người áo đen, thuyền của bọn chúng dừng ở bên cạnh chiếc thuyền bị cướp đoạt này, hai thuyền hợp với nhau bằng một cái neo sắt và dây thừng lớn. Xem ra vừa rồi Hải tặc chính là lái thuyền đến gần sau ném neo sắt níu chiếc thuyền này, sau đó nhảy đến trên thuyền cùng quan binh và thuỷ thủ đánh nhau.

https://thuviensach.vn

"Khách nam và nữ khách tách ra đứng!"

Người áo đen chỉ huy bọn tù binh phân nam nữ đứng ngay ngắn. trong lòng của những khách nữ bắt đầu có những liên tưởng không tốt —— đây chính là một đám Hải tặc đó! Chẳng lẽ —— rất nhiều khách nữ ngay cả đứng cũng không được, lại không dám khóc ra thành tiếng khiến bọn hải tặc chú ý, cả người run giống như cái sàng .

Tiểu Ngọc cũng không khá hơn chút nào. Nàng một tay ôm bụng, nụ cười trắng bệch. Nếu như những thứ ác ôn này muốn vũ nhục bọn họ—— chung quanh đều là biển rộng mênh mông, nàng nhảy xuống khẳng định cũng không giữ được tính mạng!

Một cái tay đưa tới nhẹ nhàng nắm cánh tay nàng, Tiểu Ngọc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thanh Tranh đang nhìn lại nàng, nàng khẽ gật đầu.

Một dấu hiệu mờ ám như vậy, làm cho lòng Tiểu Ngọc thoáng chấn định lại.

Sớm có người chuyển một cái ghế ra, nam tử tuấn vĩ hào sảng ngồi dựa trên ghế, gác một chân lên tay vịn, chẳng hề để ý nói: "Các ngươi không phải sợ, ta nói không làm tổn thương các ngươi thì sẽ không tổn thương các ngươi. Nữ nhân thì đợi một lát, nam nhân, lấy hết tiền ngọc bội nhẫn của các ngươi ra cho ta!"

Những tiểu quan lại và phú thương hai mặt nhìn nhau, mặc dù không tin tưởng cam kết của tên thủ lĩnh hải tặc này "Không làm tổn thương các ngươi", nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo. Có rất nhiều đại đao đang kề sát bên người đấy!

Bọn họ cắn răng lấy hết những thứ đáng giá trên người ra, có người muốn giấu giếm chút vật quý trọng không lấy ra, bị người áo đen phát hiện dùng chuôi đao gõ mạnh vào mặt, khóe miệng hắn chảy máu, liên tiếp cầu

https://thuviensach.vn

xin tha thứ. Có người này làm ví dụ, những người còn lại không dám tác quái, cũng đành phải lấy hết đồ vật ra.

Thủ lĩnh hải tặc anh tuấn rất không vui nhìn một đống tiền bạc, ngọc bội trên đất, lẩm bẩm nói: "Ít như vậy —— lần này buôn bán thật lỗ vốn! Tiếp tục lục soát cho ta, xem còn ai không có mắt dấu đồ đi không? Phát hiện thì ném xuống biển cho ta!"

Lại có mấy nam nhân gào khóc liên tiếp, liên tục không ngừng từ trong đáy ủng hoặc trâm cài đầu móc ra ngân lượng, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Lấy ra sớm không phải tốt hơn sao? Mọi người không nên ảnh hưởng đến hòa khí, đúng không!"

Tên thủ lĩnh hải tặc này lộ ra nụ cười bướng bỉnh, nụ cười này của hắn, Tiểu Ngọc cũng nhìn ra tuổi của hắn rồi, sẽ không quá hai mươi tuổi. Còn trẻ như vậy đã làm người đứng đầu của đám hải tặc, bản lĩnh không nhỏ.

Nhớ tới hắn mới vừa rồi dùng võ công bá đạo phá cửa, Tiểu Ngọc biết cái tên thủ lĩnh hải tặc anh tuấn này tuyệt đối không đơn giản như những gì hắn thể hiện. Đây là một con hồ ly!

"Được rồi, nam nhân trước đi một bên. Này, nữ nhân, giao tất cả tiền riêng và trang sức của các ngươi ra đây đi chứ?"

Tên thủ lĩnh hải tặc anh tuấn lên tiếng, các nữ nhân cũng đành phải rối rít noi theo các nam nhân lúc trước nộp hết tất cả tiền tài của bản thân ra. Tiểu Ngọc, Xuân Nhạn và Thanh Tranh vốn không có mang trang sức gì, lấy cây trâm cài trên đầu, vòng trên tay xuống, vứt tất cả xuống boong thuyền.

"Chỉ có ngần ấy?"

https://thuviensach.vn

Tên thủ lĩnh hải tặc anh tuấn nhìn chằm chằm mấy khách nữ, Tiểu Trân, Đinh Hương, Huệ Nương bị ánh mắt của hắn trừng, cơ hồ sắp té xỉu. Có một phu nhân nhà giàu đã sớm bị sợ đến mềm nhũn ngã trên mặt đất, thị nữ của nàng cũng không đoái hoài tới dìu nàng, dựa vào lan can thuyền run lẩy bẩy.

Một người áo đen đến gần tên thủ lĩnh hải tặc anh tuấn nói: "Lão đại, chuyến này trừ mang chút hàng hóa, những thu hoạch khác nhưng không nhiều lắm. Chỉ là dáng dấp mấy tiểu nương tử này cũng không tệ ——" ánh mắt của hắn lưu luyến hồi lâu ở trên mặt Thanh Tranh, Tiểu Ngọc không khỏi đứng cản ở trước mặt Thanh Tranh.

"Ừ, dáng dấp cô nương này đúng là không tệ! Lá gan xem ra cũng không nhỏ, các ngươi nói ta mang nàng trở về có được hay không?"

Tên thủ lĩnh hải tặc anh tuấn nhìn Thanh Tranh một chút, hài hước hỏi bọn thủ hạ.

"Tốt, ha ha, lão đại, ngươi cũng nên nạp phu nhân rồi! Cô gái này xem ra có thể tốt hơn so với những kia kỹ nữ nhiều!"

Thanh Tranh còn là một bộ dáng sóng nước chẳng xao động, hình như không có chuyện gì là có thể khiến nàng chấn động. Tên thủ lĩnh hải tặc anh tuấn đi tới trước người họ, Tiểu Ngọc mới phát hiện hắn cao hơn Thích Thăng và Thời Quỳ Phong, cao hơn chính mình hai đầu!

"Ai, đi theo ta, như thế nào!" Tên thủ lĩnh hải tặc anh tuấn đứng trước mặt Thanh Tranh cười nhẹ một tiếng, nếu không phải gặp phải loại trường hợp này, có lẽ Tiểu Ngọc sẽ tán thưởng sự phóng khoáng của hắn. Nhưng bây giờ Tiểu Ngọc chỉ cảm thấy một cỗ tức giận giơ xông lên, lôi kéo Thanh Tranh về phía sau mình, nghiến răng nghiến lợi hung hăng mắng một câu: "Vô sỉ!"

"Cái gì?"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt tên thủ lĩnh hải tặc anh tuấn ban đầu khí định thần nhàn biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là gương mặt lạnh lẽo. Hắn giống như khí hậu bất định trên biển, mới vừa rồi còn là trời xanh mây trắng, chỉ chớp mắt lại biến thành bão tố.

Khóe miệng hắn giương lên một nụ cười lạnh lùng: "Ngươi mắng ta cái gì?"

Tiểu Ngọc bất cứ giá nào, cùng lắm thì nhảy biển tự vẫn, nói không chừng còn có thể lại quay lại hiện đại đấy.

"Ta mắng ngươi vô sỉ, ngươi không nghe thấy sao? Vẫn muốn nghe thêm nữa hả? Vô sỉ, vô sỉ, vô sỉ!" Tiểu Ngọc không thối lui chút nào liền mắng ba tiếng"Nghe đủ chưa?"

Toàn bộ người trên thuyền, bao gồm người áo đen và bọn tù binh, đều đổi sắc mặt. Nữ tử này cũng quá lớn mật rồi! Rơi vào trong tay người này, rất có thể sẽ rơi vào cảnh muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

Không ngờ tên thủ lĩnh hải tặc anh tuấn lại lấy tay ngắt cằm mình, lại triển khai một nụ cười lớn hơn: "Có can đảm! Rất có can đảm, ha ha ha! ! ! !"

Hắn quay đầu nhìn về phía thủ hạ của hắn: "Các huynh đệ, ta đã lâu chưa từng thấy người có can đảm như vậy..., chớ nói chi là một nữ nhân! Này" hắn đột nhiên một phát bắt được tay Tiểu Ngọc mạnh mẽ kéo nàng đến trước người, "Ngươi tên là gì?"

"Buông ta ra!" Tay Tiểu Ngọc bị bàn tay hắn bắt được, không thể nào giật ra được.

"Phải nói tên tuổi của mình trước khi hỏi tên tuổi người khác, không ai dạy ngươi sao?" Tiểu Ngọc ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm ên trộm anh

https://thuviensach.vn

tuấn này, hắn chẳng những không tức giận, ngược lại cười đến càng vui vẻ hơn.

"Ngươi nói đúng, không có ai dạy cho ta! Chỉ là, ta có thể nói cho ngươi biết tên của ta."

"Ta tên là —— Liệt Diễm!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 125: Suy Nghĩ Của Dã Thú

Liệt Diễm!

Thủy thủ đoàn vốn đã chịu đủ kinh sợ, giờ phút này nghe hắn nói danh tính thì trong lòng càng thêm vạn phần hoảng sợ.

Hải tặc Liệt Diễm là một nhân vật tiếng tăm ở vùng biển này!

Thương mại trên biển Nam Tống rất thịnh vượng, hơn hai mươi bến cảng ngoại thương, còn phát triển rất nhiều những thành trấn ven biển, hơn vạn dặm đường ven biển của Nam Tống hầu như được mở cửa tất cả, có hơn sáu mươi nước và khu vực có quan hệ thương mại với Nam Tống

Cùng với sự thịnh vượng của thương mại trên biển, là bóng dáng hoạt động của bọn hải tặc. Ở các châu gần với vùng biển, có không dưới trăm nhóm hải tặc, trong đó nhóm hải tặc lớn nhất tên là ‘Hải Uy bang’.

Nhưng cho dù thanh thế Hải Uy bang mạnh mẽ thì cũng có một kẻ địch khiến bọn họ kính sợ và sợ hãi nhất, đó chính là Liệt Diễm.

Liệt Diễm là con nuôi của thủ lĩnh hải tặc Liệt Hỏa, từ nhỏ đi theo Liệt Hỏa kiếm sống trên biển. Năm trước sau khi Liệt Hỏa chết, hắn liền kế thừa nhóm hải tặc của Liệt Hỏa, lên làm lão đại.

Mọi người đều cho rằng nhóm hải tặc này được một đứa nhóc mới mười sáu mười bảy tuổi nắm giữ, khẳng định không chống cự được bao lâu. Ai biết Liệt Diễm thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ hơn chứ không kém Liệt Hỏa trước kia.

https://thuviensach.vn

Người cùng nghề đoạt mối làm ăn với hắn, tới bây giờ Liệt Diễm đều không bỏ qua. Đã từng có một nhóm người đoạt thức ăn trước miệng cọp, trước mặt Liệt Diễm chiếm sạch một chiếc thuyền chở trà, để Liệt Diễm ở phía sau đuổi tới chụp hụt. Buổi tối hôm đó, một mình Liệt Diễm ngậm gai Nga Mi mò mẫm lên thuyền của thủ lĩnh đám hải tặc kia, giết chết toàn bộ người trên thuyền, còn đục thủng đáy thuyền, làm cho băng hải tặc này từ đó trên biển mai danh ẩn tích.

Sau khi chuyện này truyền ra ngoài, người người đều biết Liệt Hỏa nuôi được một con sói. Hải Uy bang cậy mình thanh thế to lớn, không để Liệt Diễm vào mắt, lúc ở đại hội triệu tập hải tặc khinh thường Liệt Diễm, kết quả bị Liệt Diễm dẫn người cùng nhau đánh lén, đục hư mười cái thuyền, tổn thất nặng nề. Hải Uy bang treo giải thưởng đuổi giết Liệt Diễm, nhưng tất cả các sát thủ của hắn đều bị Liệt Diễm giết chết, còn len lén nửa đêm đóng người chết lên mũi thuyền của Hải Uy.

Từ đó băng nhóm của Liệt Diễm độc hành trên biển, tuy đội ngũ của họ không lớn, nhưng không có ai dám khiêu khích. Chỉ là Liệt Diễm cũng không quá hung ác đối với khách thương mình cướp bóc, chỉ cần ngoan ngoãn đem tiền tài hàng hóa ra thì đại đa số người có thể giữ được một cái mạng.

Vì vậy, khi thủy thủ đoàn nghe nói người trẻ tuổi này chính là Liệt Diễm thì vừa sợ lại có chút may mắn. Chỉ cần mình không phản kháng hắn nữa thì có thể nhặt mạng nhỏ về.

Tiểu Ngọc lại không biết những chuyện này, nàng không có chút ấn tượng tốt nào với tên hải tặc anh tuấn cao lớn dọa người này.

“Ngươi nắm đau tay ta!”

Tiểu Ngọc bị Liệt Diễm nắm chặt, nước mắt cơ hồ muốn chảy ra. Tay người này cứng rắn như sắt thép!

https://thuviensach.vn

Liệt Diễm không phải là quý công tử thương hương tiếc ngọc, hắn cười ha ha, nói: “Ta đã nói cho nàng biết tên của ta rồi, bây giờ nàng cũng nên nói mình tên gì chứ?”

“Không nói!”

Tiểu Ngọc còn tranh luận với hắn. Làm sao mà nàng không biết lời nói của mình rất không ổn, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng chứ. Nhưng mà để nàng nhìn Thanh Tranh bị hải tặc mang đi, nàng không làm được!

“Không nói đúng không? Không sao, về sau chúng ta còn nhiều thời gian.” Tay Liệt Diễm vừa dùng lực nhấc nàng lên, Tiểu Ngọc “A” kêu lên một tiếng, cứ như vậy bị Liệt Diễm nhấc lên ôm vào lòng!

“Phu nhân, phu nhân!” Tiểu Trân, Huệ Nương nóng lòng muốn xông lên, Trần Phú và Ngưu Bưu bên này cũng muốn tới, bị mấy người áo đen đá mấy đá ngã lăn ra đất, hai thanh đao thép để trên đỉnh đầu: “Đàng hoàng một chút cho lão tử!” Hải tặc áo đen uy hiếp hai hộ vệ.

Thanh Tranh và Xuân Nhạn cũng bị hai người áo đen cản trở, trên mặt Thanh Tranh tràn đầy lo lắng, nàng kêu lên: “Tiểu Ngọc!”

Liệt Diễm cúi đầu nhìn nàng, nàng cảm thấy gương mặt hắn càng ngày càng đến gần, nộ hỏa công tâm, hung hăng “Phi” một cái lên mặt hắn!

Một hơi này khiến cho tất cả mấy người áo đen nhất thời xôn xao, có người muốn xông lên tấn công Tiểu Ngọc.

“Từ từ đã!”

Liệt Diễm càng cười vui vẻ hơn.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng không lau nước miếng trên mặt, ha ha cười nói: “Rốt cuộc để cho ta tìm được một cô nương cường hãn! Nhìn nàng quật cường như vậy, tương lai sinh con trai nhất định rất mạnh mẽ, rất tốt, đây mới là nữ nhân ta muốn tìm!”

“Ta đã có trượng phu rồi!” Tiểu Ngọc giãy giụa mấy cái, nhưng hai cánh tay Liệt Diễm tựa như vòng sắt, hoàn toàn không trốn được. Nàng ngừng chống cự, lạnh lùng nói.

Không ngờ Liệt Diễm mặt không đổi sắc nói: “Vậy thì sao, dù sao sau này nàng đi theo ta là được!”

Tiểu Ngọc không khỏi ngất, cường đạo quả nhiên là cường đạo!

Đi đến nơi thời đại dạy tam cương ngũ thường này lâu như vậy, Tiểu Ngọc tiếp xúc với đại đa số người để ý đến phép tắc tới mức kinh khủng, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với một hải tặc cuồng dã hoàn toàn không để ý đến thế tục luân lý.

Dù là một ngàn năm sau, biểu hiện của hắn cũng được gọi là kinh thế hãi tục, chớ nói chi là bây giờ!

Đột nhiên Huệ Nương ra sức đụng ngã người áo đen đang ngăn lại, “bùm” quỳ trước mặt Liệt Diễm nói: “Đại gia, đại gia, xin ngài thương xót, thả phu nhân chúng ta đi, nàng đã có thai ba tháng rồi, không chịu nổi kinh sợ đâu!”

“Huệ Nương!” Tiểu Ngọc đau lòng nhìn nữ bộc trung thành vì nàng mà liều mạng lao ra cầu cạnh.

“Hả?”

Liệt Diễm nhìn Tiểu Ngoc: “Nàng có hài tử rồi?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cắn chặt môi dưới, phun ra một chữ: “Đúng.”

Nàng cũng không hi vọng xa vời người này vì nàng là phụ nữ có thai mà tha cho nàng, bởi vì ngọn lửa trong mắt hắn không giảm đi chút nào, ngược lại bùng cháy.

“Thú vị nha, thú vị! Ha ha.” Liệt Diễm lại cười nói: “Thế mà ta nhặt được tiện nghi lớn rồi, đoạt lão bà kèm theo con trai, thật là trùng hợp!”

Toàn bộ mọi người trên thuyền đều bị lời nói của hắn làm cho sợ đến trợn mắt há hốc mồm, này…người này, nhất định là suy nghĩ của dã thú!

Câu tiếp theo của Liệt Diễm khiến Tiểu Ngọc thiếu chút nữa choáng nặng: “Lúc mẹ ta đi theo cha ta cũng là mang theo ta, thật là trùng hợp đấy!”

Không trách được! Tiểu Ngọc kêu lên trong lòng, đây không phải là bản sao thật của Dương Khang sao! Chính hắn cũng có một cha nuôi tiện nghi như Hoàn Nhan Hồng Liệt, không phải lịch sử lại tái diễn một lần nữa chứ?

“Các huynh đệ, chúng ta đi!” Liệt Diễm không nói thêm nữa, ôm lấy Tiểu Ngọc gọi các huynh đệ rút lui: “Hàng trong thuyền mang đi hết chưa?”

Một người áo đen đến báo cáo: “Lão đại, xong rồi!”

“Được, đi!” Liệt Diễm đang muốn nhảy qua thuyền hải tặc của mình, đột nhiên nghe một nữ nhân nói: “Chậm đã, ta cũng muốn đi cùng các ngươi!”

Mọi người thất kinh, đồng loạt nhìn về phía chủ nhân của giọng nói, chỉ thấy Tần Xuân Nhạn nhẹ nhàng đứng dậy.

“Ngươi cũng muốn đi theo ta?” Liệt Diễm tùy tùy tiện tiện cười nói: “Đáng tiếc ta vừa thu một phu nhân, tạm thời không muốn thu hai người!

https://thuviensach.vn

Con cọp mẹ nhỏ này cũng đủ để ta phiền toái rất lâu đấy!” Hắn lại nhìn qua Tiểu Ngọc.

“Xuân Nhạn, muội đừng dây vào.” Tiểu Ngọc thấy mình đã rơi vào hiểm cảnh, sao có thể làm cho Xuân Nhạn mệt mỏi thêm.

Tần Xuân Nhạn từ từ đi tới trước mặt Liệt Diễm, người áo đen cho rằng nàng có lời muốn nói với Liệt Diễm, rối rít tránh ra.

Thật kỳ quái, rõ ràng Tần Xuân Nhạn đã nở nụ cười.

“Ngươi không muốn mang ta đi sao? Vậy…” Đột nhiên tay trái nàng giơ lên nhanh như tia chớp, một kim châm bắn thật nhanh ra từ trong tay áo!

“Vậy ngươi cũng không đi được!”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 126: Đánh Bất Ngờ

Liệt Diễm không ngờ tới, cô nương có vẻ gầy yếu này lại đột nhiên tấn công hắn!

Từ khi hắn còn nhỏ đã lớn lên trong nhóm hải tặc, tám tuổi đi theo cha nuôi ra ngoài buôn bán, người đã từng giết đâu chỉ trên trăm. Nhưng tới bây giờ hắn chưa từng gặp phải nữ nhân ra tay với hắn.

Lúc Tần Xuân Nhạn ra tay mấy người Tiểu Ngọc cũng không ngờ tới. Qua lại với nàng mấy ngày rồi, tới bây giờ Tiểu Ngọc cũng không phát hiện Xuân Nhạn có võ công, không ngờ giờ phút này nàng ấy lại thể hiện tài kim châm!

Mười mấy cây kim châm xé gió đâm vô cùng chuẩn xác tới các huyệt vị của Liệt Diễm, chỉ cần trúng một châm, Liệt Diễm sẽ gặp phiền toái. Hắn cũng xem như phản ứng cực nhanh, cứ như vậy ôm Tiểu Ngọc nhảy lên, tránh toàn bộ kim châm Tần Xuân Nhạn bắn ra. Nhưng hắn còn chưa chạm đất, Tần Xuân Nhạn đã đuổi kịp. Tay trái bắn châm đến huyệt Khí Hải của Liệt Diễm, tay phải bắt lấy váy của Tiểu Ngọc kéo nàng lại.

Hiện tại Liệt Diễm gặp phải một lựa chọn khó khăn, nên cứng rắn chịu châm ôm Tiểu Ngọc không thả?

Nam tử không chịu thiệt thòi trước mắt, hắn hừ lạnh một tiếng buông Tiểu Ngọc ra, nhưng không chờ hắn bắt đầu phản kích, đột nhiên ngực đau xót, nội khí phân tán, cư nhiên không còn hơi sức! Hắn cảm giác huyệt Đàn Trung trên ngực trúng một châm, không ngờ châm này ác như vậy.

https://thuviensach.vn

“Đừng cử động!” Một tay Tần Xuân Nhạn ôm Tiểu Ngọc rơi xuống đất, một tay kia cầm châm trong tay hướng về huyệt Bách Hội của Liệt Diễm. Liệt Diễm không ai bì nổi, lại có lúc không kịp đề phòng, bị một cô nương yếu đuối chế phục!

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt. Chờ đến khi người áo đen phản ứng lại, lão đại của bọn họ hoành hành trên biển không gặp địch thủ lại bị người khác nắm trong tay!

Không có người áo đen nào chịu tin tưởng sự thật này. Vừa rồi bọn họ không ra tay, nguyên nhân lớn nhất là tin tưởng mù quáng vào Liệt Diễm, bởi vì tới bây giờ Liệt Diễm chưa từng thua, nhưng chuyện nhìn như không thể nào lại cố tình xảy ra.

Tần Xuân Nhạn đặt Tiểu Ngọc xuống, dù gương mặt nàng điềm tĩnh nhưng trên người lại chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Người khác thấy nàng giống như thắng được rất dễ dàng, thật ra thì một kích này của nàng đã dùng hết công lực toàn thân và tất cả tâm cơ của nàng, thắng được là do Liệt Diễm nghĩ nàng là nữ nhân mà khinh địch. Có lẽ tên hải tặc này chỉ chém giết với các nam nhân hung ác thích chiến đấu trên biển, chưa từng thấy qua cao thủ ám khí nên mới có thể nhất thời mắc bẫy của nàng.

Nếu hắn có phòng bị, hai người đấu đơn thì nàng không có một chút phần thắng nào.

Người khác giật mình không bằng một phần khiếp sợ của Liệt Diễm.

Hắn thua.

Liệt Diễm quỳ một chân trên đất, đau đớn trên ngực dần dần giảm bớt. Hắn cũng không hốt hoảng, hơi ngẩng đầu nhìn xéo qua Tần Xuân Nhạn, nói: “Ngươi muốn thế nào?”

https://thuviensach.vn

Kim châm trên tay Tần Xuân Nhạn giữ vững, khí phách nói: “Nói thủ hạ của ngươi rời đi!”

Liệt Diễm không trả lời.

Hải tặc cũng không sợ thua, bởi vì hải tặc không xem trọng mặt mũi nhất. Bọn họ là con dân muốn sống tự do trên biển, nguyên tắc sống của họ chỉ có một, đó chính là —— sống sót.

“Biết rồi. Các ngươi đi trước!”

Liệt Diễm ra lệnh.

Mấy người áo đen rất không cam lòng, rõ ràng nhiều hán tử như vậy bị một tiểu cô nương kiềm chế! Nhưng lão đại nhà mình ở trên tay người ta, mắt thấy kim châm sẽ ghim lên đỉnh đầu Liệt Diễm. Phục tùng mệnh lệnh là một ưu điểm khác của hải tặc, bọn họ phẫn nộ, người này đến người kia nhảy qua thuyền, nhưng không có ai buông đao trong tay ra.

Ai cũng sẽ không bỏ qua cơ hội phản kích!

Tần Xuân Ngạn đưa lưng về những nam nhân vừa bị ép buộc, nàng cao giọng hét lên: “Cắt đứt móc dây thừng!”

Các nam nhân như vừa mới tỉnh mộng, Trần Phú cầm một thanh đao trên boong, vọt tới chỗ dây thừng bên nối lấy thuyền hải tặc và thuyền bọn họ, chặt xuống một đao, hai thuyền bị nước biển tác động chậm rãi tách ra.

Được cứu rồi!

Cuối cùng tin tức này truyền đến trong đầu mỗi người, bọn họ hoan hô, các nam nhân vội vàng cởi dây thừng trên người thủy thủ đoàn và quan binh. Tiểu Ngọc được Trần Phú và Ngưu Bưu vây quanh bảo vệ, Huệ

https://thuviensach.vn

Nương thấy rốt cuộc nữ chủ nhân thoát khỏi nguy hiểm, vui mừng đến mức thân thể mềm nhũn, té xỉu trên sàn tàu.

So sánh với người trên thuyền hân hoan nhiệt liệt, Liệt Diễm có vẻ lạnh nhạt yên tĩnh, điều này làm cho người vẫn khống chế hắn Tần Xuân Nhạn phát hoảng.

Nàng rất ít khi động thủ với người khác, nếu không phải tình thế hôm nay nguy cấp, nàng tuyệt đối không nguyện ý bại lộ chuyện mình có võ nghệ. Mà rõ ràng Liệt Diễm này rõ ràng là cao thủ thực chiến, loại người như thế, chỉ cần có một cơ hội nhỏ, sẽ cắn trả đối thủ gấp mười lần!

“Tiểu cô nương, rất lợi hại.”

Liệt Diễm còn duy trì tư thế vừa rồi, nửa ngồi nửa quỳ, hai tay chống lên boong thuyền.

“Hôm nay thu hoạch rất lớn…gặp được hai nữ nhân rất tốt. Nếu nữ nhân quật cường và ngươi hợp thành một người, chính là một nữ hải tặc tuyệt hảo rồi, ha ha.”

Liệt Diễm không để ý kim châm uy hiếp, phối hợp nói tới nói lui.

Cảm giác không rõ trong lòng Tần Xuân Nhạn ngày càng đậm, quần áo của nàng bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Khí tràng của người đàn ông này, từng đợt từng đợt sóng đi qua, nàng sắp không áp chế nổi hắn.

Lúc này hắn đang bị những quan binh kia vây quanh, có mấy người mới vừa rồi bị Liệt Diễm đả thương. Bọn họ thấy Liệt Diễm bị kim châm uy hiếp không thể nhúc nhích, nhếch môi cười to: “Tiểu tử ngươi cũng có ngày hôm nay! Không phải là rất trâu bò sao! Gia gia cho ngươi một cước!”

Một người lính không biết đều, đá đến một cước, Tần Xuân Ngạn không kịp ngăn cản, sợ hãi kêu lên: “Đừng!”

https://thuviensach.vn

Liệt Diễm chính là đang chờ cơ hội này!

Khi binh lính đá tới, hắn nhanh như chớp lấy một tay ban đầu chống lên boong bắt được chân của người đó, thân thể chợt lóe liền rời khỏi vị trí kim châm!

Trong lòng Tần Xuân Ngạn tức giận binh lính này làm chuyện xấu, nhưng chỉ có thể hi vọng có thể dùng kim châm đánh trúng chỗ yếu của Liệt Diễm. Liệt Diễm trải qua trận đánh vừa rồi, đã hiểu rõ võ nghệ của nàng, một tay ném binh lính về phía Tần Xuân Nhạn.

Bị "đạn thịt người" ngăn cản, thân hình Tần Xuân Nhạn tấn công bất giác hơi chậm lại, Liệt Diễm liền thừa dịp có khe hở phía sau lật người leo theo dọc thuyền, đến trước vòng vây quan binh liền tung người nhảy lên một cái, nhảy vào trong biển!

Một hải tặc trốn vào trong biển, còn ai có thể bắt được hắn?

"Đáng chết!"

Tần Xuân Nhạn nhào tới mép thuyền, đã nghe được "Bùm" một tiếng, bóng dáng Liệt Diễm nháy mắt biến mất trên mặt biển.

"Hắn chạy trốn rồi…" Không phải chỉ có một mình Tần Xuân Nhạn tiếc nuối, mọi người trên thuyền vì Liệt Diễm chạy trốn mà rơi vào sợ hãi. Nhất là khi đoàn thủy thủ kể việc Liệt Diễm là kẻ có thù tất báo, mọi người càng thêm thấp thỏm lo âu. Những hải tặc này sẽ tiến hành trả thù bọn họ như thế nào!

Thuyền trưởng quyết định phải chạy thật nhanh, muốn đoàn thủy thủ phải nhanh chóng cập bến cửa Tam Giang. Chỉ cần đến tới bến tàu, bọn họ sẽ an toàn.

https://thuviensach.vn

“Xuân Nhạn, cám ơn muội!” Tiểu Ngọc được Thanh Tranh đỡ, nói cám ơn với Tần Xuân Nhạn.

Tần Xuân Nhạn không để ý tới câu nói này của nàng, mà là để tay lên mạch môn của Tiểu Ngọc, bắt một hồi lâu mới an toàn.

“May nhờ xương cốt của tỷ tốt, thiếu chút nữa thì động thai khí rồi!”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 127: Tự Chiến Đấu

Trương lão ở đầu thôn mở sạp trà đã hơn mười năm.

Bình thường thì những người đi ngang qua thôn này không nhiều lắm, phần lớn là thương nhân vân du bốn phương và tăng lữ du phương. Đôi khi, cả ngày cũng không thấy một người.

Thế nhưng sạp trà của Trương lão vẫn mở đều mỗi ngày. Dựa vào người qua đường mà làm ăn, ông là một ông già ngay cả sức làm ruộng cũng không có, miễn cưỡng lắm mới có thể kiếm được miếng ăn, cho nên Trương lão rất để ý đến mối làm ăn này, mỗi ngày đều pha trà nồng đậm.

Hôm nay vận khí của ông không tệ, mới bày quán không bao lâu, đã có khách nhân trẻ tuổi đi tới.

Vị khách nhân này mặc trường sam dài chấm đất, trên đỉnh đầu mang nón lá che nắng, ngay cả tay nải cũng không mang theo, cứ như vậy hai tay trống không đi tới trước sạp trà Trương lão ngồi xuống, muốn một ly trà lớn giải khát.

Trương lão bán hàng nhiều năm nhưng chưa từng thấy nam tử nào dáng dấp đẹp mắt như vậy, khuôn mặt trắng noãn như ngọc, một đôi mắt rất có thần thái, giống như đồng tử bên cạnh Quan Âm Bồ Tát trên bức họa.

"Cụ ơi, xin hỏi một chút, qua nơi này chính là địa phận Nghiêm Châu sao?" Nam tử nho nhã lễ độ hỏi.

https://thuviensach.vn

Trương lão vội trả lời nói: "A, a, ngài muốn đi Nghiêm Châu sao? Kỳ thật nơi này của chúng ta chính là huyện Thuần An, đã thuộc sự cai quản của Nghiêm Châu. Ngài muốn đi thành Nghiêm Châu sao?"

"Đúng, mà cũng không đúng. Cụ ơi, xin hỏi cụ biết chuyện vài ngày trước đó Nghiêm Châu tiêu diệt cường bạo không?" Nam tử này uống trà xong, lại hỏi một câu.

"Biết, làm sao mà có thể không biết! Dọa chết người..., rất nhiều thổ phỉ vây quanh thành Nghiêm Châu, nghe nói muốn đánh bại Châu Thành. May nhờ có một vị đại nhân khắp nơi chiêu mộ binh lính các huyện, đấu tranh vì chính nghĩa cùng với binh lính mấy huyện mới có thể ngăn trở bọn thổ phỉ đó!"

Trương lão nói đến chuyện vài ngày trước thổ phỉ vây thành, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Ai không sợ thổ phỉ? Những tên thổ phỉ này đều là cướp đoạt xong rồi đi. Đoạt người và tài vật thì không tính, thường thường còn phóng hỏa đốt thôn. Lần này hầu như thổ phỉ đều bị tiêu diệt, dân chúng có thể trải qua một đoạn thời gian sống tốt.

Nam tử kia hình như đối với đề tài này cảm thấy cực hứng thú, lại hỏi tới: "Vậy nơi cuối cùng tiêu diệt những thổ phỉ này ở đâu? Là ở thôn xóm gần đây sao?"

Trương lão lắc đầu một cái, nói: "Ta đây cũng không biết. Không phải ở Thuần An chúng ta, đánh ở bên Thọ Xương nên ta không rõ ràng lắm."

Nam tử kia có chút thất vọng, trả tiền trà rồi vội vã lên đường.

"Nghiêm Châu có nhiều thị trấn thôn xóm như vậy, Thiên Thành, ngươi rốt cuộc đang ở đâu?"

Người thư sinh đi đường này, đương nhiên chính là Thích Thăng bỏ lại tất cả việc làm ăn trong thành Lâm An đi ra ngoài tìm Tống Tiềm.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc vẫn chưa cầu xin hắn đi tìm Thiên Thành, nhưng Thích Thăng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định chính mình ra ngoài tìm Tống Tiềm. Hắn nghĩ, hai đội quan binh cũng không tìm được Tống Tiềm, nhưng lại không phát hiện thi thể của y, như vậy khả năng lớn nhất là bị bọn thổ phỉ cưỡng ép đi. Tiểu Ngọc muốn tìm phu quân, hắn không ngăn được, nhưng mà sâu trong nội tâm Thích Thăng lại không tin một người phụ nữ có thai như Tiểu Ngọc có thể tìm được Tống Tiềm đang mất tích.

Để chính mình đến giúp nàng đi!

Thích Thăng cũng không hy vọng xa vời có được trái tim Tiểu Ngọc. Rất kỳ quái, hắn thậm chí chưa từng nghĩ muốn tách Tiểu Ngọc và Tống Tiềm ra. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn bỏ tâm tư và sức lực trả giá vì Tiểu Ngọc —— có lẽ bởi vì Tiểu Ngọc là nữ tử có thể để cho mình động lòng!

Trước khi Thích Thăng rời đi, đã an bài thoả đáng mọi chuyện trong thành Lâm An. Hắn ngừng việc buôn bán ở phường Mỹ Ngọc, để cho Văn Quyên mang theo nữ nhân viên phục vụ Thủy Thanh Vân hồi hương tị nạn trước, dù sao nhà Văn Quyên ở nông thôn có rất nhiều Hoa Điền, trước tiên họ có thể ở nơi đó tránh thảm hoạ chiến tranh một đoạn thời gian.

Thanh Tâm đường của hắn có tổ phụ trông coi sẽ không có vấn đề gì. Bàng Nhất Hưng bị Thích Thăng áp chế một đoạn thời gian, thanh thế ở giới y bị rớt xuống, tạm thời cũng không dấy lên được sóng gió gì.

Tiểu Ngọc không đi đường bộ, là bởi vì cả đám nữ quyến bọn họ xuất môn, nhất định phải ngồi xe ngựa, hành tung quá mức dễ thấy, dễ dàng rước lấy chú ý của đạo tặc cùng quân Kim. Mà Thích Thăng có võ công trong người, một thân một mình ra cửa, ngay cả hành lý đều không mang, vượt núi băng đèo cũng sẽ không đưa tới sự chú ý, thuận tiện rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn phương hướng thành Nghiêm Châu, thở dài một cái, tiếp tục gấp rút lên đường.

Đêm đó thuyền của mấy người Tiểu Ngọc cập bến ở cửa Tam Giang. Khi thuyền dạt vào bến tàu, toàn bộ người trên thuyền thở phào nhẹ nhõm —— tạm thời an toàn rồi!

Tần Xuân Nhạn từ trong bao quần áo tùy thân cầm hai gói thuốc ra ngoài, để đầu bếp trên thuyền sắc cho Tiểu Ngọc uống vào.

"Bây giờ tỷ cần nhất chính là an thai, đừng để xảy ra chuyện nữa. Biết bụng lớn ra cửa cực khổ mà còn đi?"

Tiểu Ngọc ngoan ngoãn uống thuốc, cũng không dám oán trách thuốc đắng. Huệ Nương té xỉu sau một lát đã tỉnh lại, cũng không lo ngại. Các hành khách suýt chết nhưng vẫn còn sống, biết tất cả công lao đều là dựa vào Tần Xuân Nhạn, đối với các nàng hết sức khách khí. Tất cả hành khách đồng hành đều có chút kiến thức, nghe nói Tiểu Ngọc là phu nhân mệnh quan triều đình, thái độ liền càng thêm cung kính.

Trên thuyền hàng hóa mất hết, chủ thuyền tổn thất rất lớn, đương nhiên là không ngừng kêu khổ. Nhưng tình hình như bây giờ cũng không có khả năng làm cho bọn hải tặc chuyển từng bao hàng về, có thể nhặt về một cái mạng cũng coi như là may mắn.

"Xuân Nhạn, thì ra võ công của muội lợi hại như vậy!"

Tiểu Ngọc có thể thấy được 'thâm tàng bất lộ' của cổ nhân rồi. Lúc nàng biết Thích Thăng, hắn cũng là bộ dạng thư sinh, sau lại mới phát hiện võ công của hắn trác tuyệt. Mà võ công của Tần Xuân Nhạn càng khiến Tiểu Ngọc ngạc nhiên, dù sao nàng ấy cũng là một cô nương thôi.

Không trách được Tần Xuân Nhạn nói muốn theo nàng xuất môn, nghĩ đến trừ bỏ là thầy thuốc bảo vệ sức khỏe cho nàng ở bên ngoài, còn là âm

https://thuviensach.vn

thầm bảo vệ nàng.

"Thanh Tranh, tỷ cũng uống một ly trà an thần chứ?" Tần Xuân Nhạn không trả lời vấn đề Tiểu Ngọc, lại đem thuốc đưa cho Thanh Tranh.

"Được." Thanh Tranh cười nhạt một tiếng, nhận lấy thuốc uống một hơi cạn sạch.

Thanh Tranh uống xong, mang theo chút trách cứ đối với Tiểu Ngọc nói: "Muội cũng quá lỗ mãng, cố tình đi khiêu khích thủ lĩnh hải tặc. Nếu hắn nổi tình hung ác bổ muội một đao, chúng ta còn không đau lòng chết à?"

Thanh Tranh ít khi có tức giận như vậy, Tiểu Ngọc tự biết đuối lý, không nói tiếng nào, ha ha cười gượng hai tiếng lừa dối cho qua.

Hành trình còn tới một ngày, những hải tặc kia còn có thể tới báo thù không?

Tần Xuân Nhạn nhận thấy mọi người lo lắng, cười nói: "Yên tâm đi, tên thủ lĩnh hải tặc kia, ít nhất qua ba ngày không thể ra tay với người khác. Thuật kim châm của ta không phải dễ dàng né như vậy?"

Một châm kia Tần Xuân Nhạn bắn trúng huyệt Đàn Trung của Liệt Diễm, thẳng phá ngưng khí chân khí của hắn, hắn bị thương lại nhảy xuống biển chạy trốn, càng tăng thêm thương thế. Miệng vết thương do kim châm đâm cũng không lớn, tạo thành hậu quả vô cùng đáng sợ, cho dù võ công cao cường như Liệt Diễm, không qua ba ngày nghỉ ngơi sẽ không thể hồi phục.

"Vậy thì tốt —" Tiểu Ngọc vỗ ngực, nhớ tới vừa rồi nụ cười tràn đầy tà khí dã man của tên hải tặc kia. Nam nhân này cũng quá —— cuồng dã!

***

https://thuviensach.vn

Liệt Diễm ngồi ở phòng ngủ của mình trong thuyền hải tặc, khoanh chân ngưng khí, chỉ cảm thấy ngực từng trận đau nhói.

Kim châm của tiểu cô nương kia thật là ác độc!

Hắn chưa từng gặp qua địch thủ sử dụng loại ám khí này, công phu của nàng âm nhu đến cực điểm, cùng hắn cương mãnh vừa vặn là hai thái cực, cho nên mới thừa dịp hắn không quan sát mà chiếm được tiện nghi.

"Lão đại, người của chúng ta nhằm vào cái thuyền kia! Bọn họ cập bến ở bến Tam Giang, chúng ta có muốn đi một chuyến nữa không?"

Thủ hạ của hắn, Hổ mập tiến đến báo cáo. Hổ mập là thủ hạ trung thành nhất của hắn, mấy năm qua bọn họ dùng loại phương pháp đánh lén bắt được bao nhiêu con mồi, nhưng Liệt Diễm lại nói: "Đêm nay quên đi."

"Quên đi?" Hổ mập ngạc nhiên, lão đại lúc nào thì biến thành Thiện Nam Tín Nữ rồi: "Lão đại, như vậy chúng ta cũng quá uất ức!"

Liệt Diễm sắc mặt trầm xuống: "Hổ mập, ngươi gần đây càng ngày càng có chủ ý nhỉ, nơi này ngươi là lão đại hay ta là lão đại?"

Một tiếng quát mắng này của hắn cũng không lớn, lại làm cho cái trán Hổ mập toát ra mồ hôi."Không, dĩ nhiên ngài là lão đại —ta — ta miệng tiện, ôi!" Hắn tát mình một cái.

Thủ hạ Liệt Diễm cũng biết, vị lão đại này tuổi không lớn lắm nhưng thủ đoạn lại vô cùng ác độc, nếu như bị hắn hận, khẳng định không thấy được mặt trời trong hai ngày tới!

Nhưng làm sao hắn lại nổi lên nhân từ đối với chiếc thuyền kia?

Liệt Diễm nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện nhiều, Hổ mập chỉ có thể lui xuống.

https://thuviensach.vn

Liệt Diễm tự có chủ ý của hắn.

Lại không nói bây giờ trên người hắn bị thương nặng, không nên cùng người động thủ, người trên thuyền kia cũng không phải là dễ khi dễ. Dù sao có một đội lính ở đó, lại có nữ cao thủ công phu không kém, đánh giết, mà hắn không thể lại bị thương.

Về phần đục thủng chiếc thuyền này, lại không có chút vấn đề gì. Lấy công phu bơi lội của hắn, muốn nhấn chìm chiếc thuyền này là một chuyện rất dễ dàng.

Nhưng thuyền chìm xuống, nữ nhân trên thuyền kia ——

Liệt Diễm lộ ra một nụ cười lớn. Nữ nhân kia thật sự rất thú vị rồi, chẳng những dám cùng hắn tranh cãi, còn dám nhổ nước bọt trước mặt hắn. Có can đảm!

Nữ nhân hiếm thấy như vậy, không đem nàng thu vào tay, cũng quá đáng tiếc.

Về phần Tiểu Ngọc là thê tử của người ta, thậm chí mang thai, những lý do này đối với Liệt Diễm xem ra đều không đáng nhắc tới. Mẹ của hắn còn không phải lớn bụng gả cho dưỡng phụ? Dưỡng phụ từng nói, cha đẻ hắn là bạn tri kỷ của dưỡng phụ, trước khi chết liền đem thê tử cùng đứa con trai chưa ra đời phó thác cho dưỡng phụ.

Ở trong thế giới hải tặc bọn hắn, cái gì luân lý, cương thường, lễ nghi, toàn bộ đều thúi lắm!

Liệt Diễm âm thầm tính toán, như thế nào mới có thể đi lên cái thuyền kia ——

Ngay tại thời điểm Thích Thăngvà Tiểu Ngọc từ hai con đường khác nhau tới Nghiêm Châu, Thời Quý Phong ngoài thành Trấn Giang, một cuộc

https://thuviensach.vn

chiến tranh thảm khốc đã khai hỏa.

Đúng như Thời Quý Phong dự đoán, Xu Mật sứ Diệp Nghĩa khiến dân chúng đào cát cống cùng nhánh cây, căn bản là vật vô dụng, ngược lại thành gánh nặng!

Thời Quý Phong mặc khôi giáp sáng như tuyết, cầm trên tay một cây thương được mài vô cùng lợi hại, hết sức chăm chú nhìn kẻ địch công thành ngay trước mắt.

Nhiệt huyết cả người hắn cháy bùng lên. Luyện võ nhiều năm, không phải bởi vì giờ khắc sinh tử quyết đấu cùng kẻ địch này sao?

Để cho hắn cảm thấy tiếc nuối, là mình thủy chung không thể thuyết phục quan trên sử dụng trận pháp của hắn để chống địch. Các quan trên cho là giữ vững không ra chính là phương thức chống đỡ tốt nhất, thật ra thì, cũng chỉ là —yếu đuối!

Ngoài thành, quân Kim còn lâu mới để cho đại quan được như ý nguyện.

Quân tiên phong của Hoàn Nhan Lượng từng đánh Trường Giang, ở dưới Trấn Giang thành bắt thang lên, chuẩn bị máy ném đá. Bắt đầu công thành!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 128: Gặp Lại Hải Đường

Mặt trời mọc trên biển nhanh hơn buổi sáng trên đất liền một chút. Tiểu Ngọc cảm giác mình mới chợp mắt một lát đã nghe được người bên cạnh đi tới đi lui, nghĩ đến trời đã sáng.

Tiểu Ngọc ngồi dậy, Huệ Nương cũng tỉnh theo, vội đi múc nước rửa mặt cho nữ chủ nhân. Trên thuyền phương tiện đơn sơ, không được thoải mái như ở nhà, Tiểu Ngọc cũng không so đo nhiều, cầm lấy khăn lông chấm nước lạnh xoa xoa mặt, lại đi tới trên boong thuyền dùng muối tinh rửa sạch miệng.

Thanh Tranh và Tần Xuân Nhạn đều đã tỉnh lại, không lâu sau cũng đều lên boong thuyền. Mặt biển lúc sáng sớm rất yên tĩnh, gió biển thổi ngang qua gò má Tiểu Ngọc, chung quanh một mảnh yên lặng. Trong nháy mắt Tiểu Ngọc thậm chí cho là tình hình nguy hiểm tối hôm qua là một cơn ác mộng.

Nhưng trên boong thuyền bừa bãi khắp nơi, còn có vết máu đỏ tươi, đang nhắc nhở Tiểu Ngọc tối hôm qua nơi này quả thật đã trải qua một trận ác đấu.

Tên hải tặc kia —— Khiếu Liệt Diễm?

Tiểu Ngọc nhớ đến cái tên này, ngoại trừ cảm thấy hơi sợ hãi, còn mơ hồ cảm thấy buồn cười.

Làm ơn, một người ở trong nước kiếm sống, lại mang tên lửa. Kim khắc Mộc, nước dập tắt lửa, hắn vậy mà không kiêng kỵ sao? Hay là lá gan hắn

https://thuviensach.vn

quá tốt, cái gì cũng không quan tâm?

Nhớ tới ngoại hình tuấn vĩ và tính tình cuồng nịnh của Liệt Diễm, Tiểu Ngọc không khỏi lắc đầu. Đáng tiếc cho vẻ ngoài đó, người đàn ông này trong xương thật là mười phần cường đạo!

Tiểu Ngọc tựa vào mép thuyền hít thở không khí dễ chịu mát mẻ lúc sáng sớm, vừa tùy ý quan sát thuyền bè chung quanh bến tàu. Bến Tam Giang là bến tàu lớn, khắp nơi đều đậu đầy thuyền bè. Chiếc thuyền hàng có kích thước trung bình của bọn họ có thể nói là không thu hút mấy trong những con thuyền của mọi người, bỏ neo gần bọn họ phần lớn đều là du thuyền có kích thước giống nhau.

Chợt Tiểu Ngọc nhìn thấy một tiểu cô nương ăn mặc kiểu tỳ nữ trên thuyền đối diện, đang cầm một chậu nước đi tới mép thuyền hướng dưới biển đổ nước xuống. Có lẽ cũng đang phục vụ chủ nhân rửa mặt đi? Song khi tiểu nha hoàn đổ hết nước xoay người muốn vào khoang, Tiểu Ngọc thình lình nhìn thấy khuôn mặt của nàng, không nhịn được kêu lên một tiếng: "Thu Lam!"

Tiểu nha hoàn nghe vậy chấn động, theo tiếng nhìn sang, bất giác mừng rỡ, cũng kêu: "Tống gia nương tử!"

Nha hoàn da trắng mắt sáng, chính là tỳ nữ thân cận bên người bạn khuê mật Hải Đường của Tiểu Ngọc!

Tiểu Ngọc nhất thời nghĩ tới Hải Đường tất nhiên sẽ ở trên chiếc thuyền này. Quả nhiên Thu Lam đem chậu nước rửa mặt cứ như vậy để xuống đất, nhấc váy liền chạy vào khoang, duyên dáng kêu to: "Tiểu thư, tiểu thư, Tống gia nương tử ở phía đối diện a!"

"Làm sao vậy?" Tần Xuân Nhạn không biết Thu Lam, nhìn bộ dáng Tiểu Ngọc mừng rỡ, vội nói: "Tỷ cũng không nên lúc thì kinh sợ lúc thì vui mừng, cẩn thận đứa bé!"

https://thuviensach.vn

Thanh Tranh cũng đã từng gặp qua Thu Lam, cũng nhớ lại thị nữ của Hải Đường, liền đối với Tần Xuân Nhạn nói: "Trên thuyền kia có cố nhân của Tiểu Ngọc."

Quả nhiên không tới một khắc, trên thuyền bên kia chợt vang lên tiếng bước chân bình bịch, một mỹ nhân tóc mây quần áo xốc xếch không chỉnh tề vọt tới trên boong thuyền, hướng về phía Tiểu Ngọc kêu: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ! Tiểu Ngọc tỷ tỷ!"

Tiểu Ngọc cùng Thanh Tranh vừa nhìn, đây không phải là Hải Đường thì là ai?

Tính toán ra, kể từ mùa đông năm ngoái Hải Đường lấy chồng ở Minh Châu, họ đã hơn nửa năm không gặp.

Không ngờ trong lúc vô tình lại trùng hợp gặp nhau ở nơi bến tàu xa lạ này! Cuộc sống người hiện đại tin tức nhanh chóng thì không thể hiểu được cảm giác mừng như điên khi trong lúc lơ đãng tha hương gặp được cố nhân. Họ cách một đoạn mặt biển ngắn ngủn hướng đối phương kêu gọi, cũng không đi bận tâm cái gì dáng vẻ lễ tiết gì nữa. Những người chung quanh cũng vui mừng lây theo các nàng, đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, các người bây giờ muốn đi nơi nào?" Đôi tay Hải Đường tạo thành hình loa hướng Tiểu Ngọc hô.

"Minh Châu!" Tiểu Ngọc dùng phương thức y hệt kêu trở về.

Hải Đường càng thêm vui mừng, "Đến bên này, ngồi thuyền ta đi! Ta cũng vậy, ta cũng phải về Minh Châu!"

"Cái này —" Tiểu Ngọc quay đầu lại nhìn Tần Xuân Nhạn và Thanh Tranh một cái: "Có được hay không?" Nàng hỏi ý kiến hai vị ‘Người giám hộ’, nhưng trong mắt rõ ràng toát ra cực độ khát vọng.

https://thuviensach.vn

Thanh Tranh thì miễn, Tần Xuân Nhạn lại đem chuyện này ngẫm nghĩ nghĩ, mới gật đầu tán thành.

Tiểu Ngọc cũng không biết suy nghĩ trong lòng Tần Xuân Nhạn. Xương ống chân Tần Xuân Nhạn tối hôm qua cùng Liệt Diễm giao thủ bị thương, nàng cảm thấy tên thủ lĩnh hải tặc này tràn đấy ý chí chiến đấu, cộng thêm chuyện nghe nói hắn có cừu oán tất báo, cũng liền để ý.

Hôm nay còn phải đi đường biển một ngày, đến rạng sáng mai mới có thể đến Minh Châu. Nếu tối nay Liệt Diễm không để ý thương thế lần nữa mò lên thuyền —

Đổi thuyền, đúng là một chọn lựa không tồi!

Nếu Tần Xuân Nhạn cũng gật đầu đồng ý, Tiểu Ngọc liền cùng chủ thuyền nói rõ tình huống, đoàn người dời thuyền đến trên thuyền Hải Đường.

Lúc này rốt cuộc Hải Đường đã trang điểm chỉnh tề, nhưng trên mặt vẫn có một tầng đỏ ửng hưng phấn chưa từng rút đi. Mặc dù nàng đã gả làm vợ người nhưng vẫn chỉ là một cô nương còn nhỏ tuổi hơn Tiểu Ngọc, tâm tính thiếu nữ chưa mất, vừa thấy được Tiểu Ngọc tới đây liền lôi kéo nàng nói chuyện không ngừng.

Thu Lam thì cao hơn so với năm trước, tiểu nha đầu lớn nhanh, lập tức đã lớn thành đại cô nương. Mấy ngày gần đây hiếm thấy tiểu thư nhà mình vui vẻ như vậy, Thu Lam cười nhắc nhở nói: "Tiểu thư, phải cho Tống gia nương tử ngồi xuống nha."

"Đúng đúng đúng, ngươi xem ta đều vui mừng đến hồ đồ. Mọi người ngồi, mọi người ngồi! Thu Lam, nhanh đi dâng trà."

Hải Đường ngày đó là một trong ba đại danh kỹ phố Hoa. Giao thiệp một hồi công phu nhưng không lạnh nhạt, vài ba lời liền đem Tần Xuân Nhạn

https://thuviensach.vn

và Thanh Tranh tiếp đón cẩn thận, vẫn cùng Huệ Nương nói mấy câu việc nhà. Trần Phú, Ngưu Bưu biết bên trong đều là nữ quyến, cũng không đi vào, thủ vệ ngay tại boong thuyền.

Niềm vui mừng gặp lại ngoài ý muốn qua đi, Tiểu Ngọc lại cảm thấy có chút kỳ quái.

"Hải Đường, trên thuyền này —— trừ chủ tớ hai người, cũng chỉ có thủy thủ đoàn hả?"

Thật ra thì nàng muốn hỏi là, thế nào mà Hải Đường là một phụ nhân đã kết hôn, cũng một mình ra biển. Chẳng lẽ cũng giống mình đi ra ngoài tìm phu quân? Không thể nào chứ ——

Nghe được Tiểu Ngọc hỏi, trên mặt Hải Đường vốn là hào hứng bừng bừng nhất thời che lên một tầng u ám, hốc mắt hồng hồng.

"Ai —— nói rất dài dòng!"

Hóa ra lúc ấy Hải Đường bị xem tử khóa kích thích, cảm thấy cho dù ở trong thanh lâu là hoa khôi cao quý, nhưng mà cũng chỉ là cảnh tượng huyền ảo. Nữ nhi gia đúng là vẫn nên tìm một nam nhân gả cho là đúng đắn nhất. Vừa gặp phú hào Trần Kế Hán ở Minh Châu, dùng nhu tình tấn công làm nàng rung động, lại thêm nàng cũng nản lòng thoái chí với kiếp phong trần, liền đồng ý đi theo Trần Kế Hán trở về Minh Châu, làm tiểu thiếp thứ hai của hắn.

Trần Kế Hán cũng không phải người phụ lòng, đối với Hải Đường có thể nói là tình thâm ý trọng. Nhưng nàng vừa vào Trần gia thì phát hiện quan hệ nhân mạch trong nhà này cực kỳ phức tạp. Phía trên nàng là một đại nương một thiếp thất, đều không phải là đèn đã cạn dầu, vả lại đều vì Trần Gia sinh hạ tử nữ. Chẳng qua Trần Kế Hán đối với nàng rất tốt, ăn mặc chi phí tiền tiêu đều cho nàng, còn nghĩ danh nghĩa đem tiền lời một cửa hàng tơ lụa toàn bộ cho Hải Đường tới trông coi.

https://thuviensach.vn

Minh Châu, tơ lụa mua bán phát đạt, Trần Kế Hán cũng là làm nghề này lập nghiệp. Cưới Hải Đường, hắn càng thêm hăng hái, lại tính toán ra biển làm mấy chuyến mua bán lớn.

Ai biết trong tháng trước, Trần Kế Hán đi thuyền ra biển buôn bán gặp phải bão lớn, thuyền lớn cứ như vậy bị sóng biển nuốt chửng, trên thuyền không người nào còn sống. Hải Đường mới gả mấy tháng, chớp mắt thành quả phụ, ngay cả một đứa bé cũng không có.

Trần Kế Hán nguyên quán ở Ngô Giang, ba người các nàng mang theo con cái Trần Kế Hán trở về làm tang sự cho hắn, liền tại từ đường Trần gia do trưởng bối chủ trì phân nhà.

Đại phòng có hai đứa con trai, thiếp thất cũng sinh một trai một gái, đương nhiên có quyền phát biểu tuyệt đối trong việc phân chia tài sản. Nàng một cô nương xứ khác có thể làm cái gì? Thật may là trưởng bối Trần gia coi như có chút lương tâm, xem nàng cũng là cưới hỏi đàng hoàng vào cửa, đem phân cửa hàng tơ lụa nàng quản lý kia cho nàng, những gia sản khác nàng cũng không cần suy nghĩ tới nữa.

Hải Đường mang theo Thu Lam mướn chiếc thuyền này chính là muốn từ Ngô Giang trở về Minh Châu. Ai ngờ trùng hợp liền gặp Tiểu Ngọc!

Tiểu Ngọc nghe nói Hải Đường thành tân quả phụ, mới phát giác cả người nàng mặc tố y, thái dương còn trâm một đóa hoa lụa trắng. Chỉ là vừa mới gặp gỡ hưng phấn quá mức, lại quên luôn sự khác thường của nàng.

Hải Đường thấy sau khi nói xong, không khí trong khoang có chút trầm buồn, tức thì ho hai tiếng, cố cười nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ muội chúng ta cuối cùng lại tụ chung một chỗ rồi. Vì sao tỷ đến Minh Châu?" Hải Đường vốn tưởng rằng nói đề tài này khiến Tiểu Ngọc vui vẻ lên chút, không ngờ nói trúng chỗ Tiểu Ngọc đau lòng. Tiểu Ngọc mới vừa còn bởi Hải Đường

https://thuviensach.vn

không may mà buồn, giờ phút này Hải Đường vừa hỏi, Tiểu Ngọc mới nhớ tới phu quân của mình không phải là sống chết chưa biết sao.

Tiểu Ngọc đơn giản đem chuyện Nghiêm Châu nói một lần. Hải Đường vừa nghe Tống Tiềm bị thương trên chiến trường, mà Tiểu Ngọc còn bụng lớn đi ra ngoài tìm phu quân, một phát bắt được tay Tiểu Ngọc nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ cũng quá cực khổ!"

Không chỉ Tiểu Ngọc, ngay cả đám người Thanh Tranh, Xuân Nhạn, Huệ Nương cũng cảm động. Hải Đường là một quả phụ, chuyện phiền lòng có một đống lớn, vẫn còn lo lắng cho Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc sớm biết Hải Đường thiện lương, nếu không thời gian ở Lâm An hai người cũng sẽ không hợp ý như vậy, nhớ Tú Tâm mới từ phủ Bình Giang đi Lâm An cũng là được Hải Đường chiếu cố, mới có vị trí nho nhỏ ở phố hoa.

Mấy người ngồi ở trên thuyền Hải Đường nói một chút tình hình sau khi xa cách, đương nhiên là một phen thổn thức.

Tiểu Ngọc ngồi thuyền rời cửa Tam Giang, theo kế hoạch ban đầu đi về phía Minh Châu.

Chủ thuyền Lưu Tam gia nghĩ tới hàng hóa của mình trong kho bị cướp sạch, thế nào cũng không vui mừng nổi. Hải tặc đáng ghét! May mắn ngày hôm qua hắn không có bị tổn thương tính mạng. Ai, chuyến này bàn giao với các thương gia như thế nào đây?

Đêm khuya, lúc Lưu Tam gia đứng ở đầu thuyền, chưa tới hai canh giờ sắp đến Minh Châu rồi. Hắn căn bản là ngủ không yên, cả buổi tối đều nghĩ xem đàm phán với các thương gia chờ hàng như thế nào. Hắn tựa vào trụ thuyền, trong biển ‘ào ào’ một tiếng đột nhiên thoát ra một cái bóng đen!

"Ưmh!" Lưu Tam gia còn chưa kịp phản ứng, đã bị người che miệng đánh mạnh một quyền vào bụng. Cặp mắt hắn trợn trừng, cơm trong bụng trào lên, thiếu chút nữa thì đau đến ngất đi!

https://thuviensach.vn

"Nữ nhân kia ở nơi nào?"

Bên tai Lưu Tam gia truyền tới một tiếng cười nói của nam nhân. Đây không phải là tiếng thủ lĩnh hải tặc Liệt Diễm tối hôm qua sao?

Tại sao hắn lại đến đây!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 129: Lao Tới Nghiêm Châu.

Liệt Diễm mặc một bộ đồ bơi màu đen bó sát người, một mình lẻn xuống đáy thuyền, vẫn bám sát thân thuyền, nghe ngóng động tĩnh trên boong. Cho đến khi nghe tiếng có đám người tản đi, chỉ có tiếng bước chân của một người đến gần mép thuyền. Bản lĩnh bám thuyền nghe âm thanh của hắn là do dưỡng phụ Liệt Hỏa đích thân truyền thụ, cũng nhờ vào công phu này mà hắn mới có thể thành công đánh lén vô số thuyền bè.

Muốn đối phó với cái lão tiểu phú thương Lưu tam gia già yếu này, không khó chút nào.

Liệt Diễm buông tay che miệng Lưu tam gia, nhưng Lưu tam gia vẫn không dám lên tiếng, bởi vì hắn cảm nhận được có cái gì đó bén nhọn kề trên cổ hắn. Dựa vào kinh nghiệm sống nhiều năm trên biển, hắn biết đó chính là vũ khí phân thủy gai Nga Mi mà bọn hải tặc thường dùng nhất.

“Nói mau, nữ nhân kia ở nơi nào?”

Liệt Diễm không nhịn được thúc giục: “Là ở khoang bên trong phải không?”

Lưu tam gia run run nói: “Đó--- Đó là nữ nhân nào?”

“Đừng có giả ngu với ông đây, đương nhiên là nữ nhân tối qua ta muốn dẫn đi rồi!” Trên tay Liệt Diễm lại dùng lực, gai Nga Mi đã đâm vào cổ Lưu tam gia nửa phần, một giọt máu tươi dọc theo cổ họng chảy xuống.

https://thuviensach.vn

Lưu tam gia bị dọa cho hồn bay phách tán, liên tục không ngừng trả lời nói: “Nàng ta đi rồi!”

“Đi rồi?”

Liệt Diễm cảm thấy ngạc nhiên, vết thương trên người hắn chưa lành, khí huyết lưu thông không tốt. Nhưng dựa vào hướng đi của chiếc thuyền này hắn có thể đoán được, nhất định là bọn họ đi Minh Châu. Hắn không thể chờ tới lúc vết thương khỏi, nhân lúc mặt biển đêm nay yên tĩnh lấy chiếc thuyền nhỏ bên cạnh chiến thuyền này, tính toán âm thầm bắt người đi.

Làm sao nàng có thể đi được chứ?

Tay Liệt Diễm bịt chặt miệng Lưu tam gia, trở tay đâm một đao trên đùi Lưu tam gia, máu tươi bắn ra khắp nơi.

“Hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết nàng đã đi nơi nào không?”

Liệt Diễm buông tay ra, nhìn Lưu tam gia đau tới mức nước mắt nước mũi cũng chảy ra, trên mặt hắn còn treo nụ cười trêu ngươi: “Ngươi còn muốn cái mạng nhỏ này, thì nhanh lên!”

“Thật – thật sự đi rồi – “ Lưu tam gia chịu đựng đau nhức, hổn hển nói ra chuyện sáng sớm hôm nay Tiểu Ngọc gặp được cố nhân, đã đi sang thuyền khác.

Liệt Diễm lướt qua lướt lại gai Nga Mi trên mặt Lưu tam gia, dường như đang tự hỏi xem có thể tin lời của hắn không.

“Nhàm chán!” Liệt Diễm thở dài một tiếng, chợt đánh một cái vào ót Lưu tam gia, Lưu tam gia liền té xỉu.

https://thuviensach.vn

Liệt Diễm tiếc nuối lắc đầu một cái, tung người ẩn vào trong biển, ngồi trên thuyền nhỏ nhanh chóng rời khỏi chiếc thuyền này.

Tiểu Ngọc cũng không biết trong lúc vô tình mình đã tránh được một kiếp nạn. Nàng ngủ một giấc thật ngon, lúc trời sáng, Thu Lam tới nói cho nàng biết, đã đến Minh Châu rồi.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Ngọc đến huyện cảng văn minh Hà Nhĩ này. Chỉ thấy trên bến cảng vô số thuyền bè cập bến, ngàn vạn cột thuyền buồm sừng sững hướng lên trời, cảnh tượng hùng vĩ biết bao. Nhưng mà nàng không đến để du lịch, nên cũng không có tâm tình để thưởng thức.

Bây giờ Hải Đường mới phân nhà với đại phòng và nhị phòng, nàng định lúc xuống thuyền sẽ trở lại căn phòng trong cửa hàng tơ lụa mà nàng được phân, không trở về nhà cũ Trần gia nữa. Lễ pháp Nam Tống nghiêm ngặt nhưng nhiều lúc lại rất rộng rãi, yêu cầu rất nghiêm khắc với thê tử, nhưng khi trượng phu chết, thê thiếp không có con thì có thể tùy ý tái giá ---- bởi vì căn bản các nàng không có địa vị đáng kể gì trong xã hội.

Tình cảnh Hải Đường khó khăn, Tiểu Ngọc cũng không muốn làm phiền nàng, quyết định hay là ở nhà tổ ở Tần Xuân Nhạn trước. Đám người Thanh Tranh vốn là đi theo nàng ra ngoài, dĩ nhiên là nàng đi đâu mọi người theo đến đấy.

“Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ muốn đi Nghiêm Châu sao?” Hải Đường nhìn Tiểu Ngọc lưu luyến không rời. Trên đời này nàng vốn đã không còn người thân nào, hiếm lắm mới gặp được một tỷ muội, dĩ nhiên là không nỡ rời nàng đi.

Tiểu Ngọc gật đầu một cái. “Hải Đường, muội yên tâm, nếu biết địa chỉ cửa hiệu tơ lụa nhà muội, sau này ta vẫn có thể tới tìm muội!”

Nghe được câu cam kết này của Tiểu Ngọc, Hải Đường mới bằng lòng ngồi lên xe ngựa rời đi. Lời hứa của Tiểu Ngọc cũng nhanh chóng trở thành hiện thực, chỉ là lúc nàng nói ra những lời này cũng không ngờ đến.

https://thuviensach.vn

Nhà Tần Xuân Ngạn nằm trong một trang viên ngoài thành Minh Châu. Tổ phụ nàng là đại phu có tiếng, sau phụ thân lại trùng hợp vào Thái Y Viện, sau đó rất ít khi trở lại. Chỉ là Tần Xuân Nhạn khác với mấy bé trai trong nhà, là ở nhà tổ do một tay tổ mẫu nuôi nấng, vì vậy có tình cảm sâu nặng với tổ mẫu. Về phần tổ phụ, ông đã sớm qua đời rồi.

Sau khi sắp xếp ở Tần gia xong, Tiểu Ngọc và Thanh Tranh liền đi vấn an Tần lão phu nhân.

Tần lão phu nhân tóc trắng cả đầu, mặt mũi hiền lành, nhưng tinh thần quả thật không tốt. Bà thấy có hai nữ hài tử xinh đẹp đến vấn an bà, miễn cưỡng lên tinh thần hàn huyên với các nàng mấy câu, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

“Thân thể của tổ mẫu, xem ra phải chú ý chăm sóc thật tốt!”

Thân là đại phu, dĩ nhiên Tần Xuân Nhạn biết bệnh của tổ mẫu là do tuổi già sức yếu gây ra. Thật đúng là trị được bệnh không trị được mệnh, người có tuổi, không phải thầy thuốc cao minh dược vật quý giá là có thể cứu chữa được.

Thanh Tranh thấy tâm trạng Tần Xuân Nhạn xuống thấp, an ủi nàng: “Chúng ta là văn bối, cũng chỉ biết tận tâm tận lực mà thôi, muội cũng đừng quá đau lòng.”

Chính Thanh Tranh cũng vừa để tang cha chưa lâu, dĩ nhiên có thể hiểu được lo lắng của Tần Xuân Nhạn đối với tổ mẫu. Tần Xuân Ngạn biết từ trước đến nay Thanh Tranh đều mặt lạnh tâm nóng, cảm kích nàng đã an ủi mình, gật đầu một cái rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Tiểu Ngọc ở Tần gia nghỉ ngơi một ngày, uống hai thang thuốc an thai, liền vội vã muốn đi Nghiêm Châu. Mọi người thông cảm nàng sốt ruột tìm trượng phu, Tần Xuân Nhạn thấy tổ mẫu một thời gian nữa cũng sẽ không có gì khác thường, liền theo nàng đi Nghiêm Châu.

https://thuviensach.vn

Từ Minh Châu đi Nghiêm Châu đã có thể nhanh hơn, không tới một ngày ngồi xe. Họ thuê một chiếc xe ngựa,vừa đi từ Minh Châu đến thành Nghiêm Châu, lại nghe được địa điểm xảy ra đại chiến tiêu diệt phiến loạn ngày đó, vội vã chạy tới.

Lúc Tiểu Ngọc đến Minh Châu, Thích Thăng cũng đã đến thành Nghiêm Châu.

Chân hắn đi rất nhanh, hắn đi hai ngày đã bằng quãng đường người bình thường đi trong bảy ngày. Mặc dù như vậy sẽ hao tổn không ít nội lực, nhưng hắn nghĩ tới sớm chút nào thì có tìm được nhiều đầu mối nhanh hơn chút đó, nên vẫn liều mạng hao tổn chân nguyên đuổi tới thành Nghiêm Châu.

Sau khi Thích Thăng tới thành Nghiêm Châu, không đi tìm tri phủ Nghiêm Châu hỏi tình huống, mà đi khắp nơi trong thành hỏi thăm người nào đã tham gia chiến dịch trừ phiến loạn ngày đó.

Ngày đó binh lính tham gia đại chiến rất nhiều, nhưng đa số binh lính đều là thôn dân, phần lớn binh lính của Nghiêm Châu đều ở đây trấn thủ Châu thành, không tham gia trận vây quét. Tìm một hai ngày, rốt cuộc tìm được một đội trưởng đã từng theo chân các giáo úy đi ra chiến trường.

Thích Thăng không tốn chút công phu nào đã lấy được tin tức từ miệng người đội trưởng kia. Đội trưởng đó nói, lúc Tống đại nhân mất tích, đại nhân đang trong thành Nghiêm Châu đốc thúc các Tri trại quản lý khu vực binh trại của mình. Tới hỏi vị trại trưởng kia, có thể biết rõ hơn một chút.

Thích Thăng hỏi thêm mấy lần, rồi cho người đội trưởng kia nửa xâu tiền. Vội vã từ cửa Nam rời khỏi thành Nghiêm Châu.

Lúc Thích Thăng rời khỏi thành Nghiêm Châu, xe ngựa của Tiểu Ngọc mới vào thành từ cửa Bắc.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 130: Nhìn Vật Nhớ Người.

Tiểu Ngọc không biết Thích Thăng cũng đã tới Nghiêm Châu.

Nàng một nhà toàn là nữ, dĩ nhiên không có biện pháp giống như Thích Thăng đi tìm kiếm đầu mối khắp nơi như vậy, mà đi thẳng tới tìm tri phủ Nghiêm Châu.

Tri phủ Nghiêm Châu nghe nói phu nhân của Tống Tiềm tới tìm, vô cùng kinh ngạc.

Tin đồn về vị Tống phu nhân này, giới quan lại trong thành Nghiêm Châu không ai không biết, không ai không hiểu.

Tống Tiềm đang lúc là Tân khoa Trạng Nguyên được sủng ái, đang tốt đẹp làm cận thần của thiên tử, vì sao đột nhiên bị cách chức điều đến nơi thôn sơn cùng cốc này làm Thông Phán? Còn không phải vì chuyện hắn cưới nô tỳ làm thê tử sao!

Tất cả mọi người đều nghe đoạn chuyện tình yêu này của Tống đại nhân, hơn nữa còn càng truyền càng có khuynh hướng ác liệt. Nói là Tống Tiềm không cưới tiểu thư, cố tình coi trọng nha hoàn bên cạnh tiểu thư, sau đó bất chấp tất cả vứt bỏ hôn ước, bỏ trốn cùng nha hoàn. Sau khi bị người ta vạch trần vẫn còn cấp cho nha hoàn này danh chính ngôn thuận, đàng hoàng cưới hỏi đón qua cửa, thật là một chuyện kỳ lạ từ xưa tới nay!

Vì vậy trước khi Tống Tiềm đến nhậm chức, tất cả mọi người ở đây không ngừng phỏng đoán, không biết đây là một kẻ phong lưu cỡ nào.

https://thuviensach.vn

Nhưng Tống Tiềm lại khiến mọi người ngạc nhiên. Vị Trạng Nguyên này có tướng mạo tuấn tú, hành động đoan chính, không thích nói cười, hơn nữa còn có thể ở lúc thành Nghiêm Châu gặp nguy cấp, dẫn dắt thủ hạ đến từng huyện cổ vũ đấu tranh vì chính nghĩa, tập hợp tất cả lực lượng vũ trang của Nghiêm Châu cùng chống lại giặc cỏ.

Đây không phải là thư sinh chỉ biết chôm hương trộm ngọc, rõ ràng là một vị quan văn võ song toàn.

Trong thành Nghiêm Châu, từ Tri phủ cho tới dân chúng, đều hết lời ca ngợi đối với vị Tống đại nhân nhậm chức chưa lâu đã làm ra chiến tích to lớn này. Tới khi tin tức Tống Tiềm ở trên chiến trường bị trọng thương mất tích truyền đến, không ít binh lính cùng dân chúng đều cảm thấy hết sức kinh ngạc về chuyện hắn gặp phải, không những phía quan phủ nhiều lần điều động các đội điều tra, mà dân chúng cũng tự động tổ chức rất nhiều người đi tìm hành tung của hắn, nhưng đều không có chút tin tức nào.

Tất cả mọi người đều hiểu được, lần này nhất định là Tống Tiềm lành ít dữ nhiều. Khả năng đáng sợ nhất là, hắn trọng thương ngã xuống bị ngựa chiến điên cuồng giẫm đạp, làm cho thịt nát xương tan, mới không thể tìm được thi thể hắn----

Tri châu Nghiêm Châu cũng vô cùng đau lòng khi mất đi một thủ hạ đắc lực. Bởi vì có hảo cảm với Tống Tiềm, nên khi nghe tin Tiểu Ngọc tới hỏi thăm tin tức thì Tri châu đại nhân vẫn rất nể mặt tiếp kiến Tiểu Ngọc tại dinh phủ.

Khi nhìn thấy Tiểu Ngọc, Tri châu đại nhân có chút sững sờ.

Dĩ nhiên không phải bởi vì Tiểu Ngọc có bao nhiêu xinh đẹp, trên thực tế, Thanh Tranh ở bên cạnh Tiểu Ngọc so với nàng còn xinh đẹp hơn nhiều. Mà bởi vì dáng vẻ bình tĩnh hào phóng của nàng, cùng nói năng rõ ràng lễ

https://thuviensach.vn

độ, nhìn thế nào cũng không giống một cô nương xuất thân nha hoàn, lại có mấy phần đại khí hơn những khuê nữ con nhà quyền quý.

Nhìn thế nào, nàng cũng giống như một nữ nhi có xuất thân tốt. Nhưng nhìn chằm chằm vào nữ quyến là hành vi vô lễ, vì vậy Tri châu đại nhân cũng không nhiều lời mà trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Sau khi Tiểu Ngọc biết được phía quan phủ cùng dân chúng cũng mấy lần xuất động đi tìm nhưng không có kết quả, lòng càng như chìm xuống vực sâu. Nàng ôm một tia hy vọng cuối cùng: "Vậy có ai từng thấy qua – vật tùy thân của phu quân ta không?"

"A, có, có!"

Tri châu đại nhân được Tiểu Ngọc nhắc, liền trở lại trong nội đường tìm một chút. Một lát sau ông đi ra, cầm trong tay một cái túi vải đã bạc màu, đưa cho Tiểu Ngọc nói: "Tống phu nhân, đây là cái túi Thiên Thành thường mang bên mình. Binh lính tùy tùng của ngài ấy nhận ra đây là đồ của ngài ấy. Lúc chúng ta đi lục soát, ở trên chiến trường cũng chỉ phát hiện chiếc túi vải này rơi trên mặt đất, không thấy thứ gì khác ----"

Tri châu vẫn không muốn nói cho Tiểu Ngọc khả năng mà ông nghĩ tới. Thử nghĩ xem nếu một cô nương biết trượng phu bị chiến mã đạp thành bụi phấn, sẽ bi thống cỡ nào? Nghe được Tiểu Ngọc đang mang thai, ông càng cảm thấy không thể kích động Tiểu Ngọc, tránh để Tiểu Ngọc nhất thời xúc động ảnh hưởng xấu đến thai nhi, cốt nhục duy nhất của Tống Tiềm cũng không thể giữ lại.

Tiểu Ngọc nhận lấy túi vải, vừa cởi dây buộc liền thấy, một đống màu sắc rực rỡ vỡ vụn bên trong, trái một khối phải một khối nhìn không ra hình thù gì.

Tim nàng chấn động mạnh mẽ, chỉ có nàng nhận ra đây là cái gì –

https://thuviensach.vn

Đây là tượng đất nàng nhét vào trong hành lý của Tống Tiềm lúc hắn rời kinh. Chỉ là hôm nay, sớm đã bị rơi vỡ tan rồi.

Đêm thất tịch năm ngoái, Tống Tiềm cùng nàng đi dạo phố hoa, tốn ba xâu tiền mua cho nàng một đôi tượng đất trẻ con mập mạp.

Khi đó bọn họ chưa có tiền gì, vì mua tượng đất nàng còn trả giá mặc cả với chủ quán thật lâu, vẫn là Tống Tiềm quyết đoán mua cho nàng.

Đó là lần đầu tiên Tống Tiềm tặng quà cho nàng, trong lòng nàng luôn coi tượng đất này như là tín vật đính ước giữa hai người.

Vì vậy khi Tống Tiềm nói phải đi xa, nàng đặc biệt đem tượng đất đưa cho hắn. Nàng nhớ lúc ấy nàng còn nói với hắn: “Thấy vật như thấy người!”

Vậy mà khi Tống Tiềm trở về nàng chỉ còn lại là: “Ta dùng tâm, đổi trái tim người, mới biết nhớ nhau nhường nào!”

Thấy vật nhớ người!

Tiểu Ngọc ôm túi vải, nước mắt không kiềm chế được tuôn rơi. Tống Tiềm sẽ không dễ dàng bỏ lại cái túi vải này, mà là túi vải rơi xuống, chứng minh hắn – Chẳng nhẽ thật là ----

Vật còn, người mất!

Tri châu đại nhân sớm đã biết bên trong túi vải có gì, không hiểu vì sao Tống Tiềm muốn đem một đống tượng đất nát đặt trong túi vải mang theo bên người. Nghe gã sai vặt đi theo Tống Tiềm nói, Tống đại nhân coi túi vải này như bảo bối, lúc nào cũng mang theo bên người, chưa từng rời khỏi thân. Có những hôm lúc nửa đêm, còn thấy ngài ấy ngây ngốc ôm túi vải!

“Tống phu nhân, đây là --” Tri châu thử hỏi dò.

https://thuviensach.vn

Thanh Tranh đưa khăn tay ra, Tiểu Ngọc nhận lấy lau đi nước mắt trên mặt, nghẹn ngào nói: ‘Đây là một đôi búp bê đất ta bảo phu quân mang theo bên người --” nàng rốt cuộc nói không nên lời nữa rồi.

Tri châu đại nhân chỉ nghe nửa câu, cũng cảm thấy rung động đến tâm can.

Ai nói đôi nam nữ này là tình nhân mặt dày mày dạn tằng tịu yêu đương vụng trộm? Tri châu đại nhân thấy vị này cũng là một tài tử, thấy phu thê Tiểu Ngọc cùng Tống Tiềm tình sâu nghĩa nặng, ông cũng không nhịn được mà đau lòng.

Tiểu Ngọc hỏi thêm nhiều điều, biết ở Tri châu này không điều tra được gì. Nàng đang định cáo từ, Tri châu vội hỏi: “Tống phu nhân, vậy giờ muốn trở về Lâm An sao?”

Tiểu Ngọc nói: “Vẫn chưa. Ta còn muốn tới chỗ các vị tri huyện, huyện úy đại nhân hỏi một chút, xem bọn họ có tin tức gì không --”

Tri châu đại nhân vốn muốn nói với Tiểu Ngọc, ngươi làm như vậy cũng chỉ uổng công vô ích thôi. Nhưng ông lại suy nghĩ một chút, vẫn là nhịn xuống. Tình cảm của vị Tống phu nhân này với phu quân vô cùng sâu đậm, nàng làm như vậy cũng chỉ vì gửi gắm chút niềm thương nhớ tới trượng phu, mình hà tất phải đoạn đi chút tưởng niệm này của nàng? Vì vậy Tri châu đại nhân liền viết một phong thư đưa cho Tiểu Ngọc, để lúc nàng đến các huyện kia không bị các quan làm khó.

Tiểu Ngọc cảm kích ý tốt của Tri châu đại nhân, cầm lá thư rồi cáo từ.

“Được rồi, Tiểu Ngọc, hôm nay tỷ đã quá vất vả rồi, nghỉ ngơi một chút thôi. Tối nay ở lại thành Nghiêm Châu, chuyện ngày mai để mai tính, được không?”

https://thuviensach.vn

Tần Xuân Nhạn vẫn luôn chăm sóc thân thể Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc là thai phụ, phụ nữ khỏe mạnh thì vẫn là phụ nữ có thai! Cũng không thể cứ vất vả như vậy thêm nữa!

Tiểu Ngọc tựa vào đầu vai Thanh Tranh, chậm rãi gật đầu một cái.

Tay của nàng, nắm thật chặt cái túi vải ấy, đưa nó lên áp trên ngực mình.

Thiên Thành, chàng thật sự đã rời khỏi ta sao?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 131: Hi Vọng

Chuyện này dường như đang dần chuyển sang hướng xấu nhất.

Trong vòng nửa tháng, Tiểu Ngọc đã chạy một lượt qua Thuần An, Toại An, Phân Thủy, Thọ Xương, Kiến Đức, Đồng Lư và tất cả các huyện thành thuộc Nghiêm Châu, nhưng câu trả lời của mọi người lại làm cho Tiểu Ngọc vô cùng tuyệt vọng.

Không có ai đã từng gặp hắn!

Tiểu Ngọc thậm chí còn theo ngục tốt đi vào nhà lao thẩm vấn những tên thủ lĩnh giặc cỏ này nhưng ngay cả bọn họ cũng không rõ tung tích của Tống Tiềm.

Việc đã đến nước này, Tần Xuân Nhạn cảm thấy không thể để cho Tiểu Ngọc tùy hứng được nữa.

Vốn nàng không muốn dùng cách này ——

Trên xe ngựa dừng bên ngoài huyện nha của huyện Đồng Lư, Tần Xuân Nhạn nhìn vẻ mặt tiều tụy của Tiểu Ngọc, hỏi nàng: "Tiểu Ngọc, tiếp theo tỷ định làm gì?".

Tiểu Ngọc cúi đầu vuốt ve cái bụng đang dần dần to ra của mình, trầm mặc không nói .

Nàng vốn là người khỏe mạnh, nhưng mấy ngày liền nàng liên tục bôn ba khắp nơi, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, bụng lại mơ hồ có chút

https://thuviensach.vn

đau. Nàng biết, đây là đứa nhỏ đang nhắc nhở nàng, nếu nàng còn không dừng lại, sợ là không giữ lại được nó. . . . .

Nhưng mà nàng còn chưa biết được tung tích của Thiên Thành, bảo nàng làm sao có thể dừng lại không tìm kiếm nữa đây?

Tần Xuân Nhạn nhìn ra Tiểu Ngọc còn đang do dự, nhẹ nhàng nói: "Tỷ không thể tự mình quyết định được, vậy để muội thay tỷ quyết định đi!"

"Cái gì?" Tiểu Ngọc nhất thời mê hoặc ngẩng đầu lên, đột nhiên nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó không còn biết gì nữa.

Thanh Tranh nhìn thấy sau ót của Tiểu Ngọc có một cây kim châm, nàng lo lắng hỏi Tần Xuân Nhạn: "Như vậy có được không?"

Tần Xuân Nhạn khẽ cắn răng nói: "Yên tâm, muội hạ châm có chừng mực. tinh thần của tỷ ấy mấy ngày liên tiếp đều luôn trong tình trạng khẩn trương, nếu muội còn không ngăn cản tỷ ấy sợ thân thể của tỷ ấy sẽ không chịu nổi."

Thanh Tranh rất đồng ý với cách làm của Tần Xuân Nhạn. Trên thực tế chuyến đi này nàng theo Tiểu Ngọc ra ngoài, chính là muốn chiếu cố chăm sóc nàng. Đúng là bản tính nàng rất lạnh lùng, nhưng nàng lại luôn xem Tiểu Ngọc như muội muội ruột của chính mình mà che chở, nàng không đành lòng thấy Tiểu Ngọc vì Tống Tiềm mà bôn ba vất vả.

Thực tế mọi người đều biết, khả năng Tống Tiềm còn sống gần như là bằng không!

Xe ngựa chạy không ngừng về phía thành Minh Châu.

Khi Tiểu Ngọc tỉnh lại, nàng đã nằm ở trong trang viên của Tần gia.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc chậm rãi ngồi dậy, nhìn ánh tà dương bên ngoài của sổ, nàng liền giật mình kinh ngạc.

Nàng nhanh chóng hiểu được nỗi khổ tâm của Tần Xuân Nhạn. Đúng vậy, nàng không thể tiếp tục tùy hứng được nữa, nếu như nàng chỉ có một mình thì nàng muốn làm gì cũng được. Nhưng hiện tại trong bụng của nàng còn có một đứa nhỏ chưa chào đời ——

"Tỉnh rồi." Tần Xuân Nhạn bưng một chén thuốc đi vào trong phòng, ngồi ở mép giường đưa thuốc cho Tiểu Ngọc.

"Uống nhanh đi, đây là thuốc an thai. Muội đã xem mạch của tỷ rồi, đứa nhỏ trong bụng tỷ khá càn quấy, tỷ mà còn tiếp tục dẫn nó chạy tới chạy lui nữa, tương lai sẽ có phiền toái rất lớn đấy!"

Tiểu Ngọc đáp "Ừ" một tiếng.

"Xuân Nhạn —— tỷ biết muội là vì tốt cho tỷ." Tiểu Ngọc uống thuốc xong, nâng lên cái chén vẫn còn độ ấm nói với Tần Xuân Nhạn. Chén thuốc ấm áp, giống như là tay của Thiên Thành vậy —— nhưng tay của Thiên Thành chẳng những ấm, mà còn rất dịu dàng nữa.

Hắn thường nắm tay của nàng cùng nàng đùa giỡn nói: "Nắm tay nhau đến chết, bên nhau đến lúc già."

Chẳng lẽ sau này, nàng chỉ có thể tay trái cầm tay phải, giả bộ như hắn vẫn còn ở bên người nàng sao?

Mặt trời dần dần lặn xuống núi tây, trang viên Tần Gia hoàn toàn yên tĩnh.

Thanh Tranh đi qua xem Tiểu Ngọc, thấy nàng ngoan ngoãn ngủ, mới lui ra ngoài đóng kỹ cửa phòng lại, chuẩn bị trở về khách phòng của chính mình.

https://thuviensach.vn

Không ngờ khi nàng đi ngang qua đình viện thì nhìn thấy ở dưới núi giả có một bóng dáng yểu điệu đang đứng. Thanh Tranh ngưng thần nhìn đến, thì ra là Tần Xuân Nhạn vẫn còn chưa ngủ, nàng dựa vào núi đá nhìn ánh trăng sáng, không biết là đang nghĩ cái gì.

"Làm sao vậy, còn chưa đi ngủ?"

Thanh Tranh đi tới bên cạnh Tần Xuân Nhạn, cùng nàng ngắm trăng. Trăng trong như nước, chiếu lên đình viện tĩnh lặng này một mảnh trắng xóa như tuyết, bóng cây lắc lư , tiếng côn trùng kêu nhẹ, đây chính là một đêm hè tốt.

Tần Xuân Nhạn khẽ thở dài một hơi, nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ đối với phu quân thật là tình sâu như biển —— vì sao những đôi phu thê thường hay bất hoà, ngày ngày gây gổ với nhau lại có thể cùng nhau sống đến đầu bạc răng long, mà cặp đôi được ông trời tác hợp như Tiểu Ngọc tỷ tỷ và Tống đại nhân, lại phải sinh ly tử biệt ——"

Từ trước đến nay Thanh Tranh rất lạnh nhạt với chuyện nam nữ. Nàng lớn hơn Tần Xuân Nhạn một chút, ở trước mặt Tần Xuân Nhạn cũng không khỏi tự cho mình là tỷ tỷ mà nói: "Xuân Nhạn, thôi, đừng nghĩ đến những chuyện tình ái như vậy."

"Thanh Tranh tỷ tỷ, tỷ có người trong lòng không?" Tần Xuân Nhạn đột nhiên hỏi Thanh Tranh.

Thanh Tranh bị nàng hỏi như vậy, cũng nhịn không được mà bật cười: "Làm sao có thể. Ta thấy nam nhân trên thế gian này, đều giống như nhau, không có người đặc biệt tốt cũng không có người đặc biệt không tốt ."

“Trước kia ta cũng nghĩ như vậy ——" Tần Xuân Nhạn lẩm bẩm nói, nhưng lại không tự chủ nhìn lên ánh trăng trên bầu trời.

https://thuviensach.vn

Hắn nói hắn thích nhất là nhìn trăng sáng. Giờ phút này, không biết hắn có ngắm trăng như nàng không?

Minh Nguyệt ngàn dặm gửi tương tư, nhưng tương tư của nàng, hắn hoàn toàn không biết gì đi!

Đáy lòng Tần Xuân Nhạn, có một bí mật nho nhỏ mà chỉ mình nàng biết —— vì sao nàng lại ra ngoài với Tiểu Ngọc.

Bởi vì nàng biết, "Hắn" thích Tiểu Ngọc. Cho nên, nàng cũng muốn vì Tiểu Ngọc làm chút việc ——

Hắn có hiểu tâm ý của nàng không?

Cũng dưới ánh trăng, Thích Thăng lại không có tâm tư ngắm trăng sáng. Hắn đứng một mình ở một vùng đất hoang vu, dạo quanh chu vi một vòng, hắn muốn tìm ra chút dấu vết .

Nơi này chính là chiến trường cuối cùng đại chiến tiêu diệt cường bạo. Lúc ban ngày, binh lính quản lý khu vực này đã mang hắn tới đây một lần, hơn nữa còn chỉ cho hắn vị trí ước chừng cuối cùng lúc Tống Tiềm mất tích.

Nghiêm Châu không hổ là khu vực vùng núi, khắp nơi đều là núi đá gập ghềnh cùng khe rãnh. Cũng chỉ có địa hình như vậy mới có thể ẩn giấu nhiều giặc cỏ như thế.

Khu chiến trường này lại càng nhấp nhô, gập gềnh không bằng phẳng, khắp nơi đều là cỏ dại cùng đá vụn. Mặc dù đã qua hơn một tháng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vài dấu vết lưu lại trong lúc chiến đấu, tỷ như miếng vải bị rách nát, các đầu mũi tên, hay mộc côn bị bẻ gãy.

Thích Thăng cũng không biết mình rốt cuộc muốn tìm cái gì. Nhưng nếu nơi này là nơi cuối cùng Tống Tiềm mất tích, thì dù sao cũng sẽ có một

https://thuviensach.vn

chút phát hiện đi ——.

Theo lời nói của binh lính, lúc ấy ai cũng không quản được ai, đều là tự mình đối mặt với chém giết. Tống Tiềm lúc ban đầu là cưỡi ngựa có người thủ hộ, nhưng tình huống lúc chiến đấu thực sự quá ác liệt, tùy tùng bên người hắn cũng bị giặc cỏ dây dưa, Tống Tiềm bị người từ phía sau lưng đánh một gậy, rớt xuống ngựa. Hồ Tri Trại muốn qua cứu hắn, nhưng lại đang cùng một thủ lĩnh đám giặc cỏ chiến đấu không thoát ra được, lúc có thể xoay người muốn tìm Tống Tiềm, thì đã không thấy bóng dáng của hắn đâu.

Thích Thăng có chút oán hận đá lên một tảng đá một cước: "Tống Thiên Thành, ngươi khoe khoang cái gì chứ! Một kẻ thư sinh như ngươi thì lên chiến trường làm cái gì, không ở hậu phương chờ đợi cho tốt, ngươi bảo Tiểu Ngọc về sau phải làm thế nào bây giờ!?".

Tảng đá kia bị Thích Thăng đá một cái, lộc cộc lăn xuống dưới, đột nhiên vang lên một tiếng ‘tõm’ liền mất dạng.

Thích Thăng còn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất buồn bực, nhưng hắn lại cảm giác được có gì đó không đúng.

Rốt cuộc là cái gì đây?

Hắn chợt đứng lên, chạy về phía tảng đá vừa lăn xuống.

Tiếng hòn đá kia rơi xuống có chút cổ quái!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 132: Phát Hiện Khác Thường

Thích Thăng đi theo đường tảng đá lăn xuống, dọc đường lần theo dấu vết mà đi, cũng không thấy tảng đá mới vừa rơi xuống ở đâu.

"Nghe âm thanh tảng đá kia rơi xuống, hình như là rơi xuống một chỗ trống rất sâu… Nhưng những vùng lân cận chỗ này đâu có chỗ trống?"

Thích Thăng âm thầm suy xét, nhìn ra xa, bốn phía đều là cỏ dại cao cỡ nửa người. Cũng may mà hắn là loại nhân tài can đảm dám đi quanh một mình ở vùng hoang vu, hoàn cảnh như vậy nhìn kiểu gì cũng thấy cực kì hoang vắng, thậm chí có chút kinh khủng.

"Chẳng lẽ trong cỏ dại này còn có bí ẩn khác?"

Ôm ý nghĩ như vậy, Thích Thăng tìm tòi vào sâu trong đám cỏ dại. Bước chân hắn cực kỳ cẩn thận, nửa dò xét nửa đạp, từ từ giẫm lên lần hết một vùng rộng lớn chung quanh.

"Không có gì bất thường… Nhưng cuối cùng thì tảng đá rơi kia đã chạy đi đâu chứ?"

Thích Thăng nghĩ mãi không xong, lắc đầu một cái xoay người vừa định đi về, đột nhiên hụt chân!

"A!" Hắn không khỏi gào to một tiếng, thân thể đột nhiên tụt xuống. Không kịp suy nghĩ, Thích Thăng theo bản năng đưa tay ra, dùng hết khí lực móc ở trên vách đá bên cạnh, năm ngón tay nắm chặt vào bên trong khe đá, khó khăn lắm mới ngăn cản được tình thế trượt xuống.

https://thuviensach.vn

Đây là cái gì?

Tiểu Ngọc vừa thức dậy, quả nhiên tinh thần tốt hơn ngày hôm qua rất nhiều.. Nàng ôm đầu kéo thân thể từng chút một đi đến trước bồn nước rửa mặt muốn rửa mặt, bỗng nhiên thấy ảnh ngược trong chậu nước, một thiếu nữ thân hình nhỏ nhắn mảnh khảnh tiều tụy.

Đây… Đúng là nàng sao?

Tiểu Ngọc không tự giác xoa mặt, má mình, khuôn mặt vốn nở nang trở nên vừa gầy vừa vàng, hai mắt cũng mất đi thần thái. Cộng thêm bộ dáng đầu tóc tán loạn khi mới tỉnh, nhìn kiểu gì cũng thấy giống tạo hình một oán phụ điển hình.

Thiên Thành… Chàng không có ở bên cạnh ta, ta đã biến thành một thiếu phụ mặt vàng rồi.

Tiểu Ngọc tự giễu cười cười, cũng không không có tâm tình trang điểm, lau mặt qua loa hai cái.

Huệ nương ở bên ngoài nghe được tiểu Ngọc đã thức dậy, lập tức tiến vào chải đầu cho nàng.

"Huệ nương, chải búi tóc tròn cho ta đi!" Tiểu Ngọc đột nhiên nói.

Huệ nương vừa mừng vừa sợ. Nữ chủ nhân đã lâu lắm rồi mới mở miệng yêu cầu muốn chải đầu thật tốt, đây chính là chuyện tình khó có được!

Tiểu Ngọc để Huệ nương chải cho nàng búi tóc tròn tròn gọn gàng sạch sẽ, còn cầm hộp son trên bàn trang điểm, điểm một chút vào trên môi. Ừm, hương vị hộp son này, có thể nói không sánh bằng những sản phẩm do Mỹ Ngọc Phường của mình làm ra.

https://thuviensach.vn

Lúc Tần Xuân Nhạn với Thanh Tranh nhìn thấy Tiểu Ngọc ăn điểm tâm sáng ở đối diện trong phòng khách thì đồng thời bất ngờ.

"Chuyện gì vậy?" Tiểu Ngọc thậm chí còn có tâm tình nói câu cười đùa.

Nàng đây là. . . Làm sao vậy? Tần Xuân Nhạn và Thanh Tranh liếc nhau một cái, đều cảm thấy biểu hiện hôm nay của Tiểu Ngọc quá mức bình thường, ngược lại lộ ra một loại cảm giác hết sức kỳ lạ. Các nàng nhìn quen bộ dáng rối loạn, vô cùng lo lắng của Tiểu Ngọc vài ngày trước, hiện tại chuyện Thiên Thành chết đã hoàn toàn là kết cục chắc chắn, Tiểu Ngọc lại trang điểm lên, nhìn kiểu gì cũng thấy vô cùng kỳ quái!

Nàng thậm chí còn có tâm tình nói đùa?

Tiểu Ngọc ngồi xuống ở bên cạnh bàn ăn, thấy chén cháo trắng nhỏ với đầy đủ mọi thứ trên bàn, cũng không khách khí, cầm lấy bát đến lập tức uống vào nửa chén cháo. Tần Xuân Nhạn với Thanh Tranh tranh cảm thấy lo sợ, từng người cầm lấy bát đũa đến ăn điểm tâm sáng, chẳng qua hoàn toàn ăn không biết ngon, Một đôi mắt không ngừng đánh giá tiểu Ngọc.

Nói, cười được, ăn được, vị Tiểu Ngọc cởi mở phóng khoáng đã trở lại!

Tiểu Ngọc buông chén cháo, nhìn hai người vẫn chưa ăn được bao nhiêu, lập tức cười nói: "Sao mọi người lại ăn ít như vậy?"

"À..." Hai người như vừa tỉnh mộng, lại tiếp tục ăn điểm tâm.

Tiểu Ngọc nhận khăn tay Huệ nương đưa tới, lau miệng, nói: "Mọi người yên tâm đi, về sau ta sẽ không tùy hứng nữa. Ta nhất định phải ăn thật tốt, ngủ thật tốt, để nuôi bảo bảo khỏe mạnh cường tráng!"

Hai người vừa nghe nàng nói như vậy, quả nhiên là kinh hỉ không thôi.

Tiểu Ngọc nghĩ thông suốt rồi hả ?

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc sợ hai người không tin, lại vội thêm một câu nói nữa: "Mọi người có thể giám sát ta, ta đảm bảo sẽ làm một thai phụ ngoan ngoãn nhất!"

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ làm sao. . ." Tần Xuân Nhạn đưa tay ra cầm tay Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc bỗng chốc dùng lực trở tay nắm ngược lại, cười nói: "Có thể bảo bảo đã không còn phụ thân, ta không thể để hắn ngay cả mẫu thân cũng không còn.."

Nàng chân thành đứng dậy, thấy ánh mặt trời vừa lúc chiếu đến bên ngoài phòng. tháng bảy sắp tới, khí trời thành châu ven biển rõ ràng rất kỳ quái, trời quang không mây, mặt trời gay gắt bắn ra bốn phía.

Tiểu Ngọc nhìn bầu trời xanh lam kia, yên lặng nói: "Thiên Thành, ta biết, nhất định chàng mong muốn nhìn thấy ta tiếp tục công việc thật tốt. Chàng yên tâm đi…"

Thích Thăng leo ra khỏi cửa huyệt động, không thể tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhớ lại những việc trải qua đêm qua, Thích Thăng không khỏi thở dài ra một hơi, vỗ vỗ người.

Hắn rơi vào một hang đá cao tầm hai người, may mà lúc ấy không có rơi xuống hoàn toàn, nửa người vẫn treo ở trên vách đá.

Hang đá này cực kỳ bí ẩn, phía trên đều là cỏ dại cao ngất, nếu không phải trong lúc vô ý đạp vào, tuyệt đối không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó được.

Thích Thăng từ từ bò đi xuống dọc theo vách tường thạch động, khi hắn rơi vào thạch động, nhìn lên trên, gần như không nhìn thấy bầu trời trên đỉnh đầu. Cửa động bị cỏ dại che khuất, hơn nữa đáy hang đá cách miệng

https://thuviensach.vn

rất xa, người bình thường rất khó leo lên đương nhiên, đối với cao thủ như hắn mà nói, chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.

Nhưng mà, nếu như là Tống Tiềm rơi xuống hang đá này thì sao?

Tống Tiềm thực sự là không có một chút võ công nào!

Thích Thăng lấy ra hỏa chiết tử (dụng cụ giữ lửa ngày xưa, tương tự như hộp quẹt) thắp sáng, bắt đầu đánh giá bên tronghang đá.

Nơi này rõ ràng cho thấy thạch động này được hình thành một cách tự nhiên, chứ không phải do con người đào ra. Nhưng Thích Thăng thấy ánh lửa của hỏa chiết tử trên tay có hơi hơi run run, chứng minh trong hang động có không khí lưu động.

Lại có một cửa động nữa sao?

Lòng hiếu kỳ của Thích Thăng bùng cháy mạnh mẽ, tiếp tục bò về phía trước. Loại thạch động tự nhiênnày, rất nhiều chỗ đều cực kỳ chật hẹp, chỉ có thể dùng cách bò mới có khả năng qua được.

Thích Thăng cũng không biết mình đi bao lâu, nhưng là khi hỏa chiết tử trong tay hắn sắp hết, hắn thấy ánh mặt trời phía trước!

Đến cửa động rồi!

Thích Thăng mừng rỡ ném hỏa chiết tử đã cháy hết kia đi, lao ra cửa động. Lúc hắn đứng ở cửa động nhìn ra chung quanh bên ngoài, mới phát hiện cửa ra ra này lại có thể cách cửa vào lúc đầu trọn vẹn một tòa núi nhỏ!

Thích Thăng xem xét tình hình thêm lần nữa, không khỏi cảm thấy có chút vui mừng. Trên mặt đất thậm chí có dấu vết giẫm đạp qua, chứng minh vùng lân cận đây cũng có người ra ngoài. Hắn lần theo vết dấu chân có thể nhìn thấy bằng mắt thường dọc đường đi, đến lúc mặt trời lên tới

https://thuviensach.vn

giữa trời, lại có thể thấy sau ngọn núi nhỏ cách đó không xa có một ngôi nhà tranh đang phát ra khói bếp lượn lờ.

Thích Thăng đi đến chỗ căn nhà, thầm nghĩ lần này cuối cùng cũng tìm được nhà hộ dân trong vùng, nói không chừng có thể hỏi ra chút manh mối gì đó.

Hắn thấy nhà tranh trước mặt có hai mảnh đồng ruộng, một người nông dân tuổi còn trẻ đang xắn tay áo vung cuốc sắt trồng trọt ở dưới ruộng.

"Vị huynh đệ này, ta muốn hỏi thăm ngươi một chút…" Thích Thăng bước nhanh đi đến trước mặt nông nhân kia, đột nhiên giống như người bị điểm huyệt đóng trên mặt đất, nghẹn họng nhìn trân trối, cái gì cũng không nói nên lời.

Nông phu này, rõ ràng là Tống tiềm!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 133: Đấu Trí Với Người Đàn Bà Chanh Chua

Thích Thăng đã nghĩ tới chuyện Tống Tiềm có thể sẽ rơi xuống cái hang đá bí ẩn đó, cũng nghĩ tới không chừng hắn sẽ bò ra từ cửa động bên kia. Nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ đến việc Tống Tiềm lại ẩn cư trong khu rừng sâu này!

"Thiên Thành, ngươi ở đây làm gì! Ngươi có biết Tiểu Ngọc mang thai lại phải ôm cái bụng lớn ra ngoài tìm ngươi! Ngươi….Ngươi đang làm cái gì ở đây?" Qủa thật Thích Thăng đã tức giận tới mức muốn đánh người. Nhìn tên Tống Tiền trước mặt, cả người mặc một cái áo vải bố thô ráp, chân đầy bùn đất, dáng vẻ đúng tiêu chuẩn của nông phu. Rốt cuộc hắn ta ở trên ngọn núi này làm gì?

Nhưng Thích Thăng nhanh chóng nhận ra Tống Tiềm có cái gì đó không bình thường. Bởi vì nét mặt của Tống Tiềm còn có vẻ khiếp sợ hơn cả hắn!

Tống Tiềm nói: "Ngươi….Ngươi là ai?"

"Cái gì?" Thích Thăng nổi giận, tên này đang giả ngu sao?

"Cả ta ngươi cũng không nhớ sao? Ta là Thích Chi Vấn! Là bằng hữu của ngươi! Được, ngươi làm bộ không nhớ ta cũng được, nhưng ít nhất ngươi phải nhớ thê tử Tiểu Ngọc của ngươi chứ? Ngươi có biết nàng ấy lo lắng cho ngươi rất nhiều không? Mau cùng ta trở về!"

Thích Thăng nắm tay Tống Tiền muốn lôi hắn đi.

https://thuviensach.vn

“Đợi…Đợi chút…!Ngươi biết ta phải không?” Tống Tiềm chợt dùng sức thoát khỏi tay Thích Thăng, nắm bả vai Thích Thăng hỏi ngược lại.

“Nói nhảm!” Thích Thăng cũng lười phải dây dưa tiếp với Tống Tiềm, ngày thường hắn cũng thông minh, sao hôm nay lại giống như kẻ ngu vậy?

“Vậy ngươi có thể nói cho ta biết – ta là ai hay không?”

Câu nói này của Tống Tiềm giống như một chậu nước lạnh đổ xuống đầu của Thích Thăng, làm cả người hắn lạnh buốt.

Đây chẳng lẽ là một loại bệnh ghi trong sách dược – Chứng mất trí nhớ?

“Nói cho ta biết, ta là ai? Rốt cuộc ta là ai?” Tống Tiềm không ngừng lay vai của Thích Thăng, vẻ mặt còn kích động hơn cả Thích Thăng.

Đúng lúc này, cửa căn nhà tranh cọt kẹt mở ra, một người đàn ông trung niên ăn mặc kiểu thợ săn đi ra.

“Con trai, con đang nói chuyện với ai vậy?’’

Thích Thăng nhìn người thợ săn này đi tới bên cạnh Tống Tiềm, rõ ràng, người được tên thợ săn kia gọi là con trai nhất định là Tống Tiềm.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Tiểu Ngọc nghỉ ngơi hai ngày trong hậu viện ở Tần Gia Trang, tinh thần trở nên tốt hơn nhiều, người cũng mập trở lại.

Thanh Tranh thấy vẻ mặt Tiểu Ngọc hớn hở hơn, cũng vui mừng hơn. Chỉ là cơ thể tổ mẫu của Tần Xuân Nhạn ngày một kém đi, Tần Xuân Nhạn phải sắc thuốc cho tổ mẫu mình, nên cũng không ít lần bỏ quên Tiểu Ngọc.

Cũng may Tiểu Ngọc hiểu Tần Xuân Nhạn là một người có hiếu, không phải cố ý đối xử lạnh nhạt với mình nên cũng không để bụng.

https://thuviensach.vn

Mặc dù Tần Xuân Nhạn bận rộn nhiều việc, nhưng mỗi ngày đều bớt chút thời gian giúp Tiểu Ngọc bắt mạch, sắc thuốc. Theo như Tần Xuân Nhạn nói, Tiểu Ngọc bây giờ không nên trải qua sự xóc nảy khi đi đường, tốt nhất là nên ở thành Minh Châu tĩnh dưỡng một khoảng thời gian. Lại nói ở Lâm An thảm họa chiến tranh liên tiếp, cũng không phải một nơi có thể yên tâm tĩnh dưỡng, còn không bằng ở lại Minh Châu.

“Tiểu Ngọc tỷ tỷ, muội thấy tỷ nên ở Minh Châu sinh con thì tốt hơn.” Tần Xuân Nhạn đã từng có đề nghị như vậy.

Tiểu Ngọc cũng rất nghiêm túc suy nghĩ tới đề nghị của nàng ấy, Minh Châu gần Lâm Châu hơn, dễ dàng hỏi thăm tin tức. Hơn nữa bây giờ tổ mẫu Tần gia bệnh nặng, Tần Xuân Nhạn không thể bỏ bà ấy đi được, nhưng nếu phải tự đi một chuyến đường biển nữa – nghĩ đến đám hải tặc Liệt Diễm dã man đó, Tiểu Ngọc lập tức rùng mình. Thôi nàng tạm thời vẫn nên thành thành thật thật đợi ở Thành Minh Châu thôi!

Khi Tần Xuân Nhạn về Tần gia, trang viên này do nàng ấy làm chủ nên đám người Tiểu Ngọc và Thanh Tranh muốn ở lại thì cũng dễ dàng. Tiểu Ngọc biết tính tình Tần Xuân Nhạn nên cũng không khách sáo nữa, lập tức thương lượng với Thanh Tranh, chờ khi nàng sinh con xong rồi hãy trở về.

Thanh Tranh cho rằng vậy là tốt nhất rồi : “Cuối cùng ngươi cũng chịu ổn định rồi.”

Bị Thanh Tranh mắng thầm, Tiểu Ngọc cũng chỉ có thể thè lưỡi không dám cãi lại. Nàng biết, Thanh Tranh thương yêu nàng nhất.

Nếu muốn ở lại Minh Châu nghỉ ngơi một thời gian, trước tiên phải đi chào hỏi Hải Đường đã. Thấy thời tiết hôm nay không tệ, Tiểu Ngọc dẫn Huệ Nương và Thanh Tranh ra ngoài.

Địa chỉ mà Hải Đường cho chính là một xưởng tơ lụa mà trượng phu của nàng ấy để lại. Sau khi kiệu của bọn Tiểu Ngọc vào trong thành Minh

https://thuviensach.vn

Châu, nàng âm thầm vén mành kiệu nhìn, sự của phồn hoa thành Minh Châu so với thành Lâm An chỉ có hơn chứ không có kém, còn có một điều làm Tiểu Ngọc rất khiếp sợ, đó chính là bên trong thành có rất nhiều người Hồ mũi cao, mắt sâu!

Đúng rồi, nghe nói nơi này có không ít người Ả Rập tới làm ăn buôn bán. Lần đầu tiên nhìn thấy người nước ngoài ở cổ đại, Tiểu Ngọc không tránh khỏi hơi kích động, liên tục nhìn xuống đường.

Không ngờ vừa nhìn lại hình như thấy được một bóng dáng cao lớn khá quen thuộc, ah…A!

Tiểu Ngọc nhanh chóng bỏ mành kiệu xuống, lùi người vào trong kiệu, tâm trạng rối loạn.

Mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng cái dáng này, cái dáng này – chắc chắn là thủ lĩnh đám hải tặc Liệt Diễm kia!

Sao hắn ta lại đi nghênh ngang trên đường như vậy? Không phải hải tặc nên núp trong thuyền, đợi đến tối mới ra ngoài cướp của giết người sao?

Tâm trạng tốt đẹp sáng nay của Tiểu Ngọc biến mất không còn một mống, bây giờ nàng chỉ nghĩ tới chuyện nhanh chóng đi tới cửa tiệm của Hải Đường chào hỏi, sau đó đi về trang viên Tần thị. Dù sao có Tần Xuân Nhạn ở bên cạnh cũng an toàn hơn nhiều. Mà hôm nay nàng chỉ dẫn theo Huệ Nương, không đưa theo Trần Phú đi…Sơ suất quá…

Trong lúc suy nghĩ miên man, nàng nghe thấy kiệu phu nói với nàng là đã tới nơi rồi.

Huệ Nương ra trước, sau đó trả tiền công, vén rèm cho Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc xuống kiệu, nhìn trang viên tơ lụa trước mắt, kích thước không lớn cũng không nhỏ, nếu kinh doanh thật tốt, nửa đời sau của Hải

https://thuviensach.vn

Đường sẽ không lo đến chuyện cơm áo nữa.

Nhưng lúc này trước cửa tiệm có rất nhiều người vây quanh, líu ríu thì thầm với nhau, bên trong còn bất chợt có tiếng người hô quát.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Tiểu Ngọc và Thanh Tranh nhìn nhau không hiểu, đẩy đám người ra đi vào phía trong, hiện có mấy người nam nữ mặc đồ hoa cản trước cửa hiệu chửi đổng.

"Hồ ly tinh, đồ đĩ, ngươi cả ngày lẫn đêm đều đi quyến rũ đàn ông, khắc chết lão già kia rồi! Sao ngươi không đi chung luôn!"

Một nữ nhân trung niên mặc áo trắng đang cầm khăn tay lau nước mắt, vừa lau vừa chửi: "Cái lão quỷ già đáng chết này, sao đến già rồi mà vẫn còn phong lưu! Cưới một con khắc tinh về, khắc chết bản thân thì không nói, còn liên lụy đến con cái…Ông xem con mình chỉ có một chút gia sản, lại bị con hồ ly tinh này cướp mất…"

Bên tay trái nàng ta là một bé trai khoảng mười tuổi, bên tay phải là một nữ bộc đang ôm một bé gái khoảng mấy tuổi, gương mặt mờ mịt nhìn nàng ta khóc nháo.

Nàng ta còn chưa khóc đã nghiện, khéo tay con trai: "Tại sao con lại có một người cha như vậy? À? Quản lí nhà cửa cũng thất bại, cũng không để lại cho cô nhi quả phụ thứ gì, nhưng cố tình để lại cho con hồ ly tinh này một trang viên tơ lụa …"

Tiểu Ngọc nghe đến đó, cuối cùng cũng hiểu ra. Thì ra người đàn bà đang khóc rống này chính là một người trong hai người có chung người chồng đã chết với Hải Đường – là thê hay là thiếp? Chắc là người thiếp, vì Tiểu Ngọc nhớ Hải Đường từng nói, chính thê sinh hai đứa con trai, vợ lẽ sinh một trai một gái, giống với tình huống trước mắt này.

https://thuviensach.vn

Ở hiện đại Tiểu Ngọc rất ít thấy tình huống tranh giành tài sản máu chó như vậy, chỉ thấy trên đài truyền hình Hồng Kông lúc 8 giờ. Kĩ năng diễn xuất của nữ nhân này cũng rất bình thường, tiếng khóc lớn mà chẳng có giọt nước mắt nào! Tiểu Ngọc thấy nàng ta chỉ gào khan, hoàn toàn không có tí nước mắt nào. Xem ra vợ lẽ ghen tỵ với Hải Đường vì được để lại một gian tơ lụa, muốn mượn ưu thế mình có một trai một gái để cướp đoạt tài sản đây mà?

Thật là mơ mộng hão huyền!

Hải Đường là người dịu dàng dễ tính, dĩ nhiên nàng không thể trơ mắt nhìn Hải Đường bị người ta ăn hiếp, trong cửa hàng bây giờ chỉ có một số người làm đang lúng túng, không biết Hải Đường đã ra ngoài hay là đang núp ở trong, chỉ đành để nữ nhân kia khóc như sói tru ở ngoài.

Tiểu Ngọc làm bộ tốt bụng tới đỡ nữ nhânkia dậy, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Vị phu nhân này, ngươi không nên khóc nữa, làm hại cơ thể lắm! Còn có hai đứa bé còn đang chờ ngươi nuôi dưỡng!”

“Đúng vậy!”

Nữ nhân kia diễn nửa ngày, người tới xem cũng không ít, nhưng không có ai diễn chung với nàng ta, diễn một mình thì không vui, đột nhiên Tiểu Ngọc xông tới, nên nàng ta có cảm giác rất tốt với Tiểu Ngọc.

“Tiểu nương tử thật là một người công bằng! Ai, ta đây cũng là gia môn bất hạnh.” Nữ nhân kia lại tiếp tục giả bộ khóc lóc.

Tiểu Ngọc vội vàng ngăn nàng takhóc nháo, nghĩ thầm: “Dưỡng thai dưỡng thai, nữ nhân này đừng dọa con ta sợ chứ.”

Tiểu Ngọc hỏi: “Nương tử, sao nàng lại khóc thương tâm như vậy?”

“Nói ra thì dài lắm…” Nữ nhân ấy lại tiếp tục thao thao bất tuyệt.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên Tiểu Ngọc đoán đúng, người phụ nữ này chính là người thiếp thứ hai của Trần Kế Hán – Ngưu thị. Trâu thị kể từ chuyện Trần Kế Hán đến Lâm An làm ăn, rồi đến chuyện ông ta quen biết Hải Đường như thế nào, yêu thương nàng ấy như thế nào, sau khi Trần Kế Hán chết trưởng bối trong nhà thiên vị, vợ thứ hai không được phân tí tài sản gì, lại chia cho Hải Đường một gian tơ lụa…

Tiểu Ngọc không tin Trâu thị không được chia cái gì. Các trưởng bối của Trần gia cũng giống tính tình của Hải Đường, là người nhân hậu, nàng ta có hai đứa bé chắc chắn đã được chia không ít gia sản. Chỉ là nhìn Ngưu thị, bà ta chắc chắn là người tham lam cay nghiệt, không thỏa mãn với số gia sản được chia, muốn lấy thêm một ít từ chỗ Hải Đường.

“Ai nha, nói như vậy thì mấy vị trưởng bối này rõ là…” Tiểu Ngọc giả bộ đồng tình với Trâu thị.

“Không phải sao! Thật không biết mấy lão già kia suy nghĩ cái gì…”

Ai ngờlời nói của Tiểu Ngọc xoay chuyển lại, đột nhiên nói: “Nhưng mà, chuyện này dù sao cũng là do trưởng bối làm chủ, không nên sửa đổi. Phu nhân ngươi biết đạo lý này chứ?”

“Chuyện này…” NgưuThị nhất thời cứng họng, không khỏi hoảng loạn. Nàng ta là một nữ nhân không có ăn học, chỉ biết kêu gào đổ thừa, nói về độ mưu mẹo, đâu thể so với Tiểu Ngọc đã ra ngoài làm ăn buôn bán lâu ngày.

Nụ cười của Tiểu Ngọc lúc này đã không giống với lúc trước, thậm chí còn hơi châm chọc: “Ai yo, mọi người tới đây nghe chút đạo lý này. Nữ nhân này đúng là lật trời mà…, ngay cả sự sắp xếp của trưởng bối trong nhà mà cũng dám không nghe theo! Tương lai của con trai ngươi vẫn phải dựa vào sự dạy dỗ của các trưởng bối đó!”

https://thuviensach.vn

Bị Tiểu Ngọc chụp mũ, Trâu thị mới biết tiểu nương tử mới xuất hiện này không phải người hiền lành. Không, nói chính xác là cứu binh mà con hồ ly tinh kia mời tới?

Người xung quanh bàn tán ầm ĩ, cái gì cũng nói.

"Nữ nhân này cũng thật quá đáng…, sự sắp xếp của trưởng bối trong nhà làm sao sai được?''

"Tôi thấy nàng ta chính là lòng tham không đáy, cẩn thận gặp báo ứng!"

Trong lúc mọi người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng ta, Ngưu thị ảo não kêu mấy người làm của nàng ta đi về, trước khi đi còn trừng mắt nhìn Tiểu Ngọc.

Nhìn cái gì, ta sợ ngươi sao! Tiểu Ngọc đáp lại ánh mắt khinh thường của nàng ta. Loại thôn phụ này cũng muốn đấu trí với ta?

Đám người tản đi, Tiểu Ngọc đi vào trang tơ lụa, nhỏ giọng hỏi người làm: "Bà chủ của mấy người đâu?"

Thấy Hải Đường toàn thân mặc đồ trắng chạy ra, khóe mắt còn hồng hồng. Cách mấy bước nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ."

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 134: Thanh Tranh Cứu Nguy.

Tiểu Ngọc nhìn thấy nét mặt đau thương của Hải Đường, trong lòng cảm thấy thương xót, vội vàng trấn an nàng: "Không có việc gì, để tỷ tới trị người đàn bà đanh đá kia cho muội. Muốn đấu võ mồm sao, tỷ tỷ ta không sợ nàng ta."

Thực ra vào lúc Ngưu thị tới tiệm tơ lụa chửi đổng thì Hải Đường ở hậu viện cũng được tiểu nhị đưa tin rồi. Lúc trước, khi Trần Kế Hán còn sống, Ngưu thị cũng tới gây phiền toái cho nàng không ít lần, lắm mồm chết đi được, suốt ngày thì thầm với bọn hạ nhân rằng nàng là nữ tử lưu lạc từ nơi khác tới. Trần Kế Hán cũng không thích Ngưu thị nhưng mà Ngưu thị là người thiếp do mẫu thân đã mất nạp cho hắn, tốt xấu gì cũng đã sinh cho hắn một nam một nữ cho nên không quản thúc nàng ta quá nhiều, khiến cho nàng ta kiêu ngạo hung hãn, có khi ngay cả Chu thị ở đại phòng cũng không để vào mắt.

Hải Đường là người không thích tranh đấu với người khác, ở Trần gia, cái gì có thể chịu thì chịu, không thể chịu nổi thì tránh đi, Trâu thị thấy thế thì cho rằng nàng là người yếu đuối dễ bắt nạt. Sau khi Trần Kế Hán qua đời, Ngưu thị được phân cho không ít ruộng đất vốn cũng đủ để cho mẹ con nàng ta sống tốt. Nhưng nàng ta lại ghen tỵ với sinh ý của cửa tiệm tơ lụa Hải Đường, cho rằng Hải Đường mới vào Trần gia không lâu lại có thể có được một cửa tiệm, như vậy quá lợi cho nàng nên mới thường xuyên tới nơi này làm loạn.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, muội..." Hải Đường mới nói được mấy chữ, khóe mắt đã ửng hồng.

https://thuviensach.vn

"Đừng buồn, đến đây, chúng ta ngồi xuống rồi nói." Tiểu Ngọc nhìn thấy mỹ nhân rơi lệ, nhất thời chân tay không biết nên để đâu, nàng đúng là người không biết an ủi người khác. Hải Đường nghe vậy vội nói: "Đúng vậy, là do Hải Đường sơ xuất, Tiểu Ngọc tỷ tỷ, Thanh Tranh tỷ tỷ, mau ngồi xuống đi."

Tiểu Ngọc và Hải Đường tán gẫu một lát mới biết không những Trâu thị tới gây phiền toái cho nàng mà ngay cả chính thất Chu thị cũng âm thầm ngáng chân nàng.

"Muội nói là vợ cả của tên kia cũng âm thầm gây khó dễ cho muội?" Đôi mày của Tiểu Ngọc càng nhíu chặt, gia đấu trạch đấu này quả thực là một môn học nha. Lão công đã chết rồi mà vẫn còn không ngừng đấu tranh, người với người đấu nhau quả thực vui như vậy sao?

Hải Đường bất đắc dĩ thở dài một tiếng, từ từ giải thích với hai người về chuyện của Chu thị.

Thì ra Trần Kế Hán này có thể trở thành phú hào ở Thành Minh Châu đều là nhờ buôn bán tơ lụa, nhà mẹ đẻ của Chu thị cũng buôn bán tơ lụa. Hai nhà liên kết nhờ quan hệ thông gia khiến cho chuyện buôn bán của Trần Kế Hán càng ngày càng phát triển. Hiện tại Trần Kế Hán đã qua đời, Chu thị dựa vào sự giúp đỡ của nhà mẹ đẻ, hiện tại đã thu hết tất của chuyện buôn bán tơ lụa của Trần gia về tay mình.

Hải Đường nhớ lại lúc nàng vẫn ở Trần gia, chính thất đối xử với nàng rất quan tâm, luôn luôn tươi cười với nàng, không ngờ bây giờ lại đối phó với nàng như vậy.

"Chu thị đã chặt đứt nguồn cung cấp của cửa tiệm tơ lụa, hiện tại tiệm tơ lụa của muội chỉ còn là một cái thùng rỗng.

Một câu này của Hải Đường khiến cho Tiểu Ngọc kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Nàng vốn cũng làm kinh doanh, sao không biết tác hại của việc bị chặt đứt nguồn cung cấp nghiêm trọng như thế nào chứ?

"Chu thị đã làm gì?" Tiểu Ngọc sốt ruột truy hỏi.

Hải Đường nói: "Hàng hóa của cửa hàng tơ lụa này của muội vốn là dựa vào nguồn cung cấp của kho vải ở Trần gia, hiện tại Chu thị nói nếu như đã phân gia thì tự mình phải tìm hàng hóa, không được bán tơ lụa của Trần gia nữa."

Tiểu Ngọc và Thanh Tranh nghe Hải Đường nói xong đều không nói gì.

Đơn giản mà nói, Trần gia kinh doanh hàng loạt cửa hàng tơ lụa, mà cửa hàng tơ lụa và mấy thôn trang này của Hải Đường đều là chi nhánh tiêu thụ của Trần gia. Nhưng hiện tại, rõ ràng là chi nhánh này của Hải Đường bị tổng công ty* gạch tên rồi. (*Anh Thơ: Ta nghĩ đoạn này là Tiểu Ngọc giải thích đơn giản lại cho nên dùng từ hiện đại cho dễ hiểu.)

Chiêu này của Chu thị quả nhiên là đủ độc, chặt đứt nguồn cung cấp, để cho Hải Đường tự tìm hàng hóa. Hải Đường chưa kinh doanh bao giờ, biết tìm hàng hóa ở đâu?

Hơn nữa, cho dù Hải Đường biết tìm hàng hóa ở đâu thì những thương gia trong thành này đều có quan hệ với Trần gia, có bán hàng cho nàng hay không cũng là một vấn đề!

Sau khi Trần Kế Hán qua đời, Chu thị yên yên lặng lặng phân gia, nhưng cũng không hề có ý tốt, muốn cho Hài Đường không thể đặt chân ở Thành Minh Châu.

Nàng không được phân ruộng đất giống Ngưu thị, Ngưu thị chỉ cần ngồi đợi tiền thuê đất đưa tới, vậy mà nàng ta còn ghen tỵ với nàng? Thật nực cười! Một cửa hàng tơ lụa trống rỗng, có gì đáng để ghen tỵ! Ngươi thích cửa tiệm như vậy thì lấy ruộng đất của ngươi tới đổi đi.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay Hải Đường đều cảm thấy nực cười. Hàng tích trữ trong cửa tiệm cũng sắp bán hết rồi, hàng mới lại không hề có tin tức...

"Hải Đường, muội tính... giải quyết vấn đề nguồn cung cấp này như thế nào?"

Tiểu Ngọc hỏi, không có nguồn cung cấp thì sao có thể kinh doanh. Phàm là người buôn bán thì đều hiểu đạo lý này, hơn nữa vấn đề lớn nhất còn là Hải Đường là người bên ngoài tới.

"Cũng không phải là không có cách..." Hải Đường cười khổ: "Muội để cho người làm đi liên hệ với một số hộ nhỏ ở nông thôn, tuy hiện tại không phải là lúc thu mua nhiều nhất nhưng trong tay họ cũng có một số hàng hóa tích trữ có thể bán lại cho muội. Chỉ là... những tấm lụa này đều chỉ là vải tơ bình thường, màu sắc hoa văn đều là loại cơ bản." Cái gọi là hộ nhỏ ở nông thôn này chính là những nhà nông trồng dâu, nuôi tằm, tự mình dệt vải.

Đến cổ đại này lâu như vậy, Tiểu Ngọc còn là nữ nhân làm kinh doanh, đương nhiên có biết một chút về cấp bậc của tơ lụa. Dân chúng bình thường hàng ngày mặc nhiều nhất là loại vải bố đơn giản, hơi có tiền một chút thì mặc vải bông. Nhưng người giàu có sẽ mặc tơ lụa, nhưng mà một số phú nông, địa chủ cũng chỉ mặc những vải tơ bình thường có màu sắc cơ bản, đường vân phẳng, loại vải tơ này ngoại trừ chất lượng tốt hơn vải bố, vải bông một chút thì quả thực không có gì đặc biệt.

Quan viên và quý tộc mới là những người sẽ mặc những loại tơ lụa có hoa văn và màu sắc phức tạp. Mà ở của hàng tơ lụa, nếu như là bán loại tơ lụa cao cấp này thì cũng kiếm được nhiều lợi nhuận nhất, có cùng nguyên lý với việc bán hàng hiệu giá trên trời ở hiện đại sau này.

Hiện tại, Hải Đường chỉ có thể mua được một số lượng lớn vải tơ bình thường, không phải loại tơ lụa cao cấp, như vậy có thể nghĩ được lợi nhuận

https://thuviensach.vn

sẽ thấp như thế nào. Nhưng mà nếu như không bán những loại vải tơ bình thường này thì cửa hàng tơ lụa của nàng sẽ phải đóng cửa!

Tiểu Ngọc tự cho mình là người nhanh trí nhưng lúc này cũng không nghĩ ra cách nào hay, rốt cuộc phải làm sao mới có thể biến những hàng hóa thông thường này trở thành loại hàng hóa mà người ta phải tranh nhau mua?

A... Tiểu Ngọc đột nhiên nhớ tới, tơ lụa bình thường, mau sắc cơ bản thì có thể nhuộm màu.

"Hải Đường, nếu không thì muội tìm phường nhuộm, nhuộm màu cho những loại tơ lụa này, như vậy thì có thể bán được giá hơn.

Vẻ mặt Hải Đường càng thêm ai oán: "Muội cũng nghĩ tới, nhưng mà... không có phường nhuộm nào đồng ý nhuộm vải cho muội!"

Cái gì? Khách hàng tới cửa cũng không chịu làm? Lúc đầu Tiểu Ngọc không nghĩ ra là vì sao nhưng suy nghĩ một lúc cuối cùng cũng hiểu rồi.

Đây hẳn là thủ đoạn của vị Chu phu nhân kia.

Nhưng không ngờ Thanh Tranh lại nói ra một câu khiến cho mọi người vô cùng vui mừng....

"Hải Đường, nếu không chê thì tỷ có thể nhuộm vải giúp muội!"

Hải Đường, Tiểu Ngọc, Thu Lam, Tuệ Nương, bốn ánh mắt của bốn người đồng loạt nhìn về phía Thanh Tranh.

"Thanh Tranh tỷ, có thật không?" Gương mặt Hải Đường lộ rõ vẻ vui mừng, cũng không để ý hình tượng, nhanh chóng chạy đến trước mặt Tranh Tranh, dùng ánh mắt trông mong nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Lúc này Tiểu Ngọc mới nhớ tới Tranh Tranh là nữ thợ may, bản thân cũng mở một cửa hàng may y phục, nàng ấy biết nhuộm vải cũng không phải chuyện lạ!

Thời đại này, nhuộm vải rất đơn giản, có thể tự thực hiện tại nhà, chỉ cần thùng nhuộm và màu nhuộm là được. Tuy rằng vất vả hơn rất nhiều so với đặt hàng ở phường nhuộm nhưng mà chỉ cần đạt được mục đích thì vất vả một chút cũng không ngại.

Tranh Tranh nhìn đôi mắt mong ngóng của Hải Đường, bật cười lớn, nói: "Đừng lo lắng, giao cho tỷ đi!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 135: Bàn Tay Nhuộm Vải Tuyệt Diệu

Editor: Tuyền Xù

Beta: Minna Sakai, ViVu

Phương pháp nhuộm vải của Thanh Tranh, thật đúng với câu ngạn ngữ: Bất Minh Tắc Dĩ, Nhất Minh Kinh Nhân (không làm thì thôi, đã làm thì kinh người). . .

Hải Đường để người làm thu mua lẻ tẻ mấy trăm cuộn vải tơ màu sắc nguyên bản, đường vân đều nhau từ các vùng nông thôn, đương nhiên là chất lượng và màu sắc đều đã không tốt lắm, nếu không thì những nhà kia cũng đã sớm lấy ra bán, không đến mức trữ hàng ở trên tay.

Vì mua nhóm vải màu sắc nguyên bản này, Hải Đường gần như là dốc hết tất cả. Để mua vải nhuộm và thuốc nhuộm, rất nhiều trang sức mà lúc Trần Kế Hán còn sống đưa cho nàng cũng mất gần hết, có thể nói là được ăn cả ngã về không!

Thanh Tranh có thể nhuộm vải hay không thì Hải Đường không rõ lắm, nhưng Hải Đường rất rõ là Thanh Tranh làm xiêm yvô cùng đẹp. Ngày đó khi Lâm An, Tiểu Ngọc, Hải Đường, Tú Tâm, Gia Nhi cùng giúp đỡ nữ hài tử này, từ khi biết Thanh Tranh thì cũng chỉ để Thanh Tranh may xiêm y cho các nàng, không mặc xiêm y những nhà khác làm nữa.

Hi vọng tay nghề nhuộm vải của Thanh Tranh cũng xuất sắc như tú công của nàng vậy!

https://thuviensach.vn

Trong thành Minh Châu, phường nhuộm lớn nhỏ có hơn mười nhà, quy mô cũng có lớn có nhỏ. "Hồng phường" là phường nhuộm lớn nhất, dùng mấy trăm cái vại nhuộm màu đỏ nhuộm vải, có thể đồng thời nhuộm mấy trăm cuộn lụa mỏng, nghe nói thuốc nhuộm trong vại nhuộm có hơn ngàn cân (1cân = 0,5kg). Để danh tiếng phường nhuộm của một nhà vang xa, không chỉ là vại nhuộm và thuốc nhuộm nhiều ít, mà còn nằm ở chỗ sư phụ nhuộm vải và phương pháp nhuộm vải.

Đây là chuyện trong nghề đều biết. Thành phẩm tơ lụa xấu luôn liên quan chặt chẽ với phương pháp nhuộm vải của sư phụ, mỗi một phường nhuộm đều có vài sư phụ nhuộm vải xuất sắc, phương pháp nhuộm vải của bọn họ là bí mật không truyền ra ngoài. Nếu không những nhà này cũng không cần đưa vải tới phường nhuộm, tự mua vải và thuốc nhuộm về nhuộm là được rồi, cần gì tốn tiền công trả lương chứ?

Phiền não lúc trước của Hải Đường chính là Chu thị đã từng chào hỏi qua tất cả lão bản phường nhuộm trong thành Minh Châu này, để bọn họ không nhận việc làm ăn của mình. Không có sư phụ nhuộm vải hướng dẫn, cho dù có vải và vật liệu đầy đủ thì cuối cùng có nhuộm ra cũng nhất định là một đống phế liệu, ngay cả vải không nhuộm màu cũng không bằng!

May mà gặp được Thanh Tranh sẽ nhuộm vải, Hải Đường vẫn tính tới đường lui. Cùng lắm thì việc làm ăn thua lỗ, tới lúc đó nàng sẽ đóng cửa hàngtơ lụa cũng giống như vào chùa làm ni cô thôi!

Thanh Tranh gọi hai người làm mang tơ lụa vào trong tiệm, pha thuốc nhuộm mua về theo tỷ lệ nhất định.

Màu chàm, cỏ xuyến, hoa hồng, hoa hòe, cây nghệ, sơn chi, cây hoàng bá, tử thảo, tía tô, cây củ nâu, ngũ bội tử, cây gỗ vang. . . . . Những thuốc nhuộm này có nhiều màu sắc khác nhau, từng cái được đổ vào các vại nhuộm, tràn ra một mùi vị đặc thù của cây cỏ thực vật.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc ở một bên nhìn quá trình nhuộm vải vô cùng kì diệu thời cổ đại này, thuốc nhuộm màu của đời này hoàn toàn khác hẳn vớidùng thuốc nhuộm hóa học của đời sau. Dùng hoa cỏ thiên nhiên, cây cối, hành, lá cây, trái cây, hạt giống, vỏ, rễ cây lấy sắc tố ra làm thuốc nhuộm, là kỹ thuật nhuộm màu chủ yếuở thời cổ đại. Người dân ở cổ đại thật là quá vĩ đại! Tiểu Ngọc lại cảm thán trong lòng lần nữa.

Mà kinh hỉ Thanh Tranh mang đến cho các nàng vẫn còn ở phía sau.

Màu nhuộm vải thông thường cũng là năm màu sắc xanh, vàng, đỏ, trắng, đen. Sau đó ở xưởng nhuộm dùng kỹ thuật khá tinh sảo pha trộn năm loại màu cơ bản này với nhau, làm ra "nhiều màu sắc", chuyện này thật sự là khảo nghiệm tay nghề của sư phụ nhuộm vải.

Thế nhưng tơ lụa Thanh Tranh nhuộm thành thì có màu sắc cực kỳ phong phú, chỉ là tơ lụa màu đỏ thôi mà đã có nhũ đỏ bạc, đỏ tươi, đỏ hồng, đỏ thẫm, hồng phấn, màu hồng hoa đào và nhiều loại màu sắc khác nữa. Những tơ lụa này đều có thể làm y phục cho nữ tử đáng được chú ý nhất, vốn là tơ lụa rẻ tiền, qua tay Thanh Tranh thì giá trị tăng gấp trăm lần, chói lọi giống như là tia chớp chiếu vào ráng mây màu hồng!

Những cuộn vải khác thì được nhuộm thành màu vàng nhạt, màu hoa cúc vàng, màu vàng hơi đỏ, vàng óng, vàng đất, xanh nhạt, xanh thẫm, xanh biếc, xanh ngọc, xanh đỏ, xanh lá cây, xanh diệp lục,. . . Nhìn nhiều màu sắc không thể phân biệt, mọi người đã hoa cả mắt.

Không đợi Hải Đường bày vải đã nhuộm tốt này ra bán thì Tiểu Ngọc đã biết, lần này cửa hàng tơ lụa của Hải Đường được cứu rồi!

Trong lúc Tiểu Ngọc hạ quyết định chăm sóc thai thật tốt, sau đó sinh con cho Tống Tiềm thì Thích Thăng thật sự không nghĩ ra nên nói với Tống Tiềm cái gì.

Hắn vậy mà– cái gì cũng quên hết.

https://thuviensach.vn

Quên mất tên mình, thân phận, quên mất mình đã từng sống chung với Lâm An, những bằng hữu, nữ nhân mình yêu.

Thích Thăng nhớ từng đọc qua trong sách thuốc có "Chứng mất trí nhớ", nghe nói là đầu óc bị thương hoặc người bị kích thích mới có thể có loại bệnh này.

Thích Thăng ở nhà tranh trên núi suốt một ngày một đêm, mới biết rõ đại khái tình huống Tống Tiềm mất tích.

Tống Tiềm chỉ là mất trí nhớ, thần trí vẫn rất tỉnh táo. Hắn thấy Thích Thăng thật sự nhận ra mình, hơn nữa hắn cũng nóng lòng muốn biết thân phận của mình, cho nên sau khi hắn tỉnh lại thì nói tình hình cực kỳ rõ ràng.

Tống Tiềm nói lúc hắn tỉnh lại thìđang ở một trong một hang đa rất sâu, tối tới mức đưa tayra không thấy được năm ngón, giống như là buổi tối. Trên người hắn chỗ nào cũng là vết thương, hơn nữa cái gáy không biết bị cái gì đánh trúng mà máu tươi đầm đìa, đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn khỏi hắn – hắn quay đầu lại để Thích Thăng nhìn, chính là huyệt Phong Trì ở gáy.

Tống Tiềm lần mò trong bóng tối, không biết gập ghềnh, đi được bao lâu rồi, mới bò ra khỏi cửa động này. Sau khi bò ra, hắn rất mệt, y phục trên người cũng từ lúc trong hang động thì đã không biết bị xé rách thành hình gì rồi. May mắn gặp được thợ săn đi ngang qua, đưa hắn về nhà tranh, thợ săn bôi thuốc chữa thươngđặc thù cho hắn, mới làm thương thế của hắn không tiếp tục chuyển biến xấu nữa.

Thợ săn trung niên săn thú ở trong núi này, vốn có vợ có con nhưng cũng đã sớm bệnh chết. Hắn thấy tuổi của Tống Tiềm xấp xỉ với tuổi của con trai đã chết đi nên nhận hắn làm nghĩa tử, giữ hắn ở lại.

Vết thương trên người Tống Tiềm rất nhanh đã khỏi hắn, nhưng tâm trí vẫn không thể khôi phục tỉnh táo, hắn luôn không nhớ nổi tên mình là gì, từ

https://thuviensach.vn

đâu tới đây, lúc tỉnh lại ởtrong hang động thì một vài chuyện đều đã biến thành những đoạn ngắn mơ hồ, đứt quãng, không liên tiếp. . .

Nghe Tống Tiềm kể lại xong, trong lòng Thích Thăng cảm thấy rất nặng nề.

Rốt cuộc hắn cũng tìm được Tống Tiềm, nhưng là một Tống Tiềm mất trí nhớ!

Theo lời nói của Tống Tiềm mà suy đoán, chắc làtrên chiến trường hắn bị thương sau đó lăn xuống hang động bị đụng đến bất tỉnh. Lúc ấy hỗn chiến, cửa động kia lại bị cỏ dại che lấp, mọi người không ai để ý đến Tống Tiềm rớt xuống chỗ nào, lúc hắn tỉnh lại đã là buổi tối, khi đó đại quân đã kiểm kêxong chiến trường rồi rời đi.

Mặt khác lối ra còn lại của hang động này lại cách chiến trường một ngọn núi nhỏ, cho nên những đội ngũ nhiều lần được điều động lục soát trên chiến trường mới không tìm thấy tung tích của Tống Tiềm.

Đương nhiên, nếu Tống Tiềm không mất trí nhớ thì mọi chuyện đều không phải là vấn đề. Một ngọn núi mà thôi, hắn có thể tự đi xuống thị trấn dưới chân núi, nói ra thân phận của mình, sau đó có thể an toàn trở về thành Nghiêm Châu. . .

Nhưng cố tình hắn lại mất trí nhớ!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 136: Âm Thầm Lo Lắng

Tống Tiềm nghe được mình là Tân Khoa Trạng Nguyên năm nay, hiện giữ chức Thông Phán Nghiêm Châu, làm ra chấn động quá lớn, ngược lại là biểu hiện của thợ săn này còn khoa trương hơn hắn nhiều, miệng nói "Đại nhân" rồi bái lạy.

Lúc ấy chế độ phong kiến đã phát triển cực kỳ hoàn thiện, tư tưởng quan viên đã đi sâu vào lòng người, ranh giới giữa "Dân" và "Quan" vô cùng rõ ràng, quyết không thể vi phạm. Nghĩ đến mình lại còn được lợi làm cha vị Tống đại nhân này mấy ngày, sao thợ săn có thể không khiếp sợ chứ?

Tống Tiềm vội an ủi thợ săn một chút, Thích Thăng dứt khoát hỏi Tống Tiềm: "Thiên Thành, rốt cuộc ngươi có trở vềvới ta không? Bao nhiêu người đang chờ tin tức của ngươi!"

Tống Tiềm không suy nghĩ lâu, gật đầu nói: "Chúng ta đi thôi!"

Từ cách nói của hắn, Thích Thăng lại thấy được bóng dáng trầm ổn nội liễm của Tống Thiên Thành. Không có trí nhớ, người vẫn không thay đổi!

Như vậy đi! Thích Thăng an ủi chính mình, chỉ cần hắn còn sống, dù sao mình vẫn có thể nghĩ ra phương pháp chữa khỏi cho hắn!

Lần này Thích Thăng cũng do dự. "Chứng mất trí nhớ" này, thang thuốc bình thường hoàn toàn không trị hết, nghe nói chỉ có sử dụng châm cứu kết hợp với nội công để kích thích huyệt vị, mới có thể làm trí nhớ trong đầu hắn hoạt động lại lần nữa.

https://thuviensach.vn

Theo hắn biếtvề thuật châm cứu, đương thời tinh thông thuật này nhất chỉ có Tần gia.

Đúng lúc Tần Xuân Nhạn ở bên cạnh Tiểu Ngọc, như thế thuận tiện rồi. . . . . .

Vào sáng sớm một ngày nào đó tổ mẫu Tần gia bị hù dọa nên ngừng thở.

Tần Xuân Nhạn đau đến không muốn sống, liên tiếp mấy ngày không uống nước, dọa hạ nhân trong nhà đều sợ hãi. Tiểu Ngọc và Thanh Tranh chết khuyên sống khuyên, cuối cùng cũng khuyên được Tần Xuân Nhạn uống hai ngụm nước cơm. Nhưng nàng vẫn kiên cường chống đỡ lo liệu tang sự cho tổ mẫu, vì phụ thân và các huynh đệ đều ở vùng khác, nhất thời không thể tổ chức tang lễ, chỉ có thể cúng bái làm lễ đưa quan tài đặt trong chùa, chờ đám nam nhân trở về.

"Xuân Nhạn, muội ăn chút mì đi!" Tiểu Ngọc bưng một bát mì nóng đặt trước mặt Tần Xuân Nhạn, dỗ nàng ăn.

Tần Xuân Nhạn vừa từ chùa trở về, ngồi đờ đẫn bất động ở một góc trong sảnh. Nghe Tiểu Ngọc kêu nàng, mới nở một nụ cười tươi tắn, lắc đầu một cái bày tỏ mình không đói bụng.

Lúc này Tiểu Ngọc thật sự nổi giận. Cô muội muội này, một châm làm mình bất tỉnh trực tiếp kéo về cũng làm ra được, sao đến chính nàng lại cứ suy sụp chán chường như vậy?

"Xuân Nhạn, muội nhất định phải ăn hết bát mì sợi này cho tỷ! Nếu muội không ăn, tỷ sẽ không đi!"

Tiểu Ngọc tức giận nói: "Ngày đó muội khuyên tỷ thế nào hả? Lần này đã quên rồi sao? Tổ mẫu muội trên trời có linh, cũng không muốn nhìn thấy hình dạng bây giờ của muội!"

https://thuviensach.vn

Tần Xuân Nhạn thấy Tiểu Ngọc tức giận, biết là lo lắng cho mình, không từ chối nữa, cầm bát mì sợi lên ăn.

"Lúc này mới ngoan. . . . . ." Tiểu Ngọc ngồi xuống bên cạnh Tần Xuân Nhạn, vuốt y phục có chút xốc xếch của nàng, dịu dàng nói: "Trong lúc ngủ lão nhân gia mơ về bản thân mình, chính là chuyện vui, người bình thường đâu có loại phúc khí này chứ? Cũng chỉ có tổ mẫu muội thiện tâm đoan chính mới có thể bị Phật tổ triệu đi thôi."

Tần Xuân Nhạn nghe Tiểu Ngọc khuyên giải, tâm tình tốt lên một chút.

Mấy ngày qua Tiểu Ngọc luôn ở cùng Tần Xuân Nhạn, lại sợ gặp tên thủ lĩnh hải tặc Liệt Diễm kia lần nữa, một lần cũng không dám đến thành Minh Châu. Thanh Tranh lại đồng ý với lời mời của Hải Đường ở lại cửa hàng tơ lụa trong thành, tới nay là vì nhuộm vải, thứ hai là Hải Đường cũng muốn có một người bạn.

Nàng là một tân quả phụ xinh đẹp, không biết bên ngoài có bao nhiêu cặp mắt ác langđang ngó chừng. Trong nhà có thể có thêm một người, ban đêm sẽ không sợ hãi như thế.

Thanh Tranh có một loại năng lực kỳ lạ làm cho người ta an tâm, có lẽ là liên quan tới tính tình bình tĩnh lạnh nhạt của nàng? Luôn là bộ dáng núi băng Thái Sơn, mặt không đổi sắc, dáng vẻ trấn tĩnh, khiến người khác đến gần nàng thì trong lòng cảm thấy rất ổn định.

Nghe Huệ Nương nói, Thanh Tranh nhuộm vải ra ngày nào thì ngày đó đã bán ra được hơn phân nửa, bây giờ cửa hàng tơ lụa của Hải Đường quả thực là cung không đủ cầu. Hải Đường vội vàng để người làm đến nông thôn thu thập nhiều vải hơn, rất nhiều nhà còn trữ loại vải đường vân phẳng, họ nghe nói có người thu mua giá cao, dĩ nhiên là vui lòng lấy ra bán rồi.

https://thuviensach.vn

Chỉ là Tiểu Ngọc nghe Huệ Nương vui sướng báo cáo, trong lòng có một chút lo lắng mơ hồ.

Nguyên nhân chính là vì vị Chu phu nhân kia luôn muốn chèn ép Hải Đường, bà ta sẽ dễ dàng từ bỏ ý đồ sao?

Tiểu Ngọc cũng là bị người ta chèn ép đi tới giờ, dĩ nhiên biết người lão luyện trong nghề chèn ép sẽ có những ảnh hưởng gì. Nhớ ngày đó, đại phu đứng đầu Lâm An ghen tỵ với việc thuốc thoa ngoài da xinh đẹp của nàng được lưu hành rộng rãi, lại có thể dùng thủ đoạn hèn hạ cướp hết một thuyền dược liệu của nàng. Nếu không phải là biết Thời Quý Phong, tổn thất lần đó đã rất nghiêm trọng rồi!

Mà tình hình của Hải Đường bây giờ rất giống mình, cũng là nữ tử từ bên ngoài đến không hề có nền tảng, cũng là Mộc Tú Vu Lâm, Phong Tất Tồi Chi(*)! Lúc ấy nàng còn có thể dựa vào địa đầu xà Thích Thăng, mà Hải Đường hoàn toàn không có ai giúp đỡ.

(*)Tú: Xuất chúng, xông ra; Tồi: Tàn phá. Cao hơn đại thụ trong rừng rậm nhưng luôn bị gió to thổi ngã trước.

Nàng nên giúp Hải Đường như thế nào để vượt qua cửa ải khó khăn này đây. . . . . .

Hải Đường có lẽ nhu nhược hơn Tiểu Ngọc, nhưng tài trí của nàng sẽ không thuaTiểu Ngọc. Nếu không tại sao nàng có thể áp quần phương, ngồi trên đỉnh cao nhất ở phố Lâm An?

Tiểu Ngọc nghĩ đến vấn đề này thì nàng cũng đã nghĩ tới.

Bây giờ nàng cầnchính là một địa đầu xà nhanh chóng giúp đỡ nàng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hải Đường không khỏi cảm thấy hơi chua sót. Đương nhiên nàng biết một nữ tử vừa có kỹ thuật vừa có nhan sắc, muốn

https://thuviensach.vn

phụ thuộc vào quan gia hoặc phú hộ cũng không phải là chuyện dễ dàng. Lúc ở Lâm An, cho tới bây giờ nàng không thiếu người theo đuổi, rất nhiều người chỉ cầu nàng hát một khúc lập tức nguyện ý bỏ tiền ra.

Cuối cùng nàng lựa chọn xuất giá, gia thế của người có tài chưa chắc đã xuất sắc bằng Trần Kế Hán, một người đã có thê có thiếp và có con cái là thương gia buôn bán ở vùng khác.

Bao nhiêu tỷ muội đáng tiếc cho nàng? Còn có người lấy nàng ra so sánh với Tú Tâm vào nhà quan, cho rằng nàng ít nhất cũng nên gả cho Dương Vạn Lý làm thiếp nhà quan, mới tính là uy phong.

Lúc trước nàng nhìn trúng Trần Kế Hán, là vì hắn thật tâm với nàng. Sự thật chứng minh, Trần Kế Hánlà thật tâm đối đãi với nàng, nàng còn tưởng rằng từ đó về sau có thể trải qua những ngày an nhàn vui vẻ -——— ai ngờ lại có sóng gió chứ?

Chẳng lẽ mình nhất định là một đóa lục bình trên nước, không thể có một cuộc sống gia đình yên bình sao. . . . . .

"Hải Đường, ngươi đang nghĩ gì mà xuất thần như thế?" Thanh Tranh từ phòng đi ra, thấy Hải Đường ngây người nhìn từng xấp tơ lụa trong sân, đi tới hỏi.

"Không có gì, ta đang nghĩ vị đại phu nhân kia sẽ có phản ứng thế nào đây." Hải Đường nói, "Mấy ngày qua chúng ta buôn bán thuận lợi như vậy, bà ta không thể không nghe nói gì cả. Nếu bà ta độc ác không làm phường nhuộm của ta tới mức không còn đường lui, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ."

Thanh Tranh đồng ý với cách nói của Hải Đường.

"Mặc dù ta chưa gặp nữ nhân này, nhưng suy đoán từ tác phong làm việc của bà ta, bà ta hẳn là người đanh đá chua ngoa. . . . . Hải Đường,bây giờ

https://thuviensach.vn

chúng ta dựa hết vào việc bán tơ lụa, tất cả đều lấy hàng từ các nhà ở nông thôn, vẫn rất nguy hiểm."

"Ừ, đúng. Nếu bà ta muốn can thiệp vào việc thu mua nguyên liệu của chúng ta, cũng không phải là không có biện pháp. . . . . ." Hải Đường rất rõ ràng sức ảnh hưởng của Chu gia trên phương diện buôn bán ở thành Minh Châu.

Thanh Tranh cũng không nghĩ ra cách gì, nói: "Sáng mai để Tiểu Ngọc đi tới đây một chuyến, chúng ta hỏi ý kiến của nàng!"

Ở trong lòng Thanh Tranh, Tiểu Ngọc tràn đầy một bụng mưu mô.

Vào thành Nghiêm Châu, Thích Thăng lại đang do dự có thể đưa Tống Tiềm đi đến nha môn hay không.

"Thiên Thành, ngươi hãy nói thật, ngươi có ấn tượng gì với nơi này không?"

Thích Thăng chỉ vào đường cái trong thành Nghiêm Châu, nói với Tống Tiềm.

"Không có." Tống Tiềm lắc đầu một cái, "Ta không nhớ nơi này."

Thích Thăng cảm thấy thật thất bại, vì đối mặt với một bệnh nhân, hắn vậy mà lại không nghĩ ra được cách nào để trị liệu. Nếu Tần Xuân Nhạn ở đây thì tốt rồi!

Ngược lại Tống Tiềm an ủi Thích Thăng: "Không sao đâu. Mặc dù ta không nhớ thành Nghiêm Châu, nhưng ta lại có thể bắt đầu từ từ ghi nhớ. Coi như ta tới đây lần đầu là được rồi!" Mấy ngày ở chung, Tống Tiềm đã rất quen thuộc với bằng hữu tốt tìm được mình là Thích Thăng này.

https://thuviensach.vn

Nội tâm lạc quan và bền bỉ của Tống Tiềm cũng không mất theo trí nhớ, Thích Thăng nhớ tới trước kia Tống Tiềm đã từng nói với mình, lúc hắn trở thành ăn mày cũng chưa từng buông tha hi vọng, có thể thấy được tâm trí kiên cường của hắn, không phải người bình thường có thể có được.

"Được, Thiên Thành, để tất cả bắt đầu lại từ đầu đi!"

Trong khoảnh khắc lúc Tri huyện Nghiêm Châu nhìn thấy Tống Tiềm, gần như cho là mình hoa mắt.

Tống Tiềm vậy mà lại sống sờ sờ quay về!

"Tốt, Thiên Thành, tốt. . . . . ." Thời gian Tri châu đại nhân và Tống Tiềm ở chung không dài, nhưng rất coi trọng vị thuộc hạ tài hoa xuất chúng này. Bây giờ thấy hắn có thể sống sót trở về, sao có thể mất hứng chứ?

Ngay cả nha dịch trong phủ nha cũng vậy. Đám binh sĩ cũng vọt tới nhìn Tống Tiềm, trong lòng bọn họ tràn đầy ngưỡng mộ với vị Tống đại nhân này, vào thời điểm mấu chốt xuất lực phá vỡ vòng vây Nghiêm Châu.

"Tri châu đại nhân, xin kiếm một chỗ nói chuyện." Tống Tiềm chỉ mỉm cười, một câu cũng không nói, ngược lại Thích Thăng lặng lẽ ghé vào tai Tri châu đại nhân nói một câu.

Chu đại nhân hơi sững sờ, lập tức gật đầu dẫn hai người vào hậu đường nói chuyện.

Thích Thăng có thể giúp là nói raviệc Tống Tiềm mất trí nhớ, chỉ có một mình Tri châu Nghiêm Châu biết sự tình.

Đây cũng là một nỗi khổ tâm của Thích Thăng. Thử nghĩ xem sau này Tống Tiềm vẫn còn phải làm quan, nếu chuyện hắn mất trí nhớ truyền ra ngoài, những người hiểu chuyện còn tạm, chỉ sợ người có dụng tâm khác

https://thuviensach.vn

nói hắn bị "đần độn", không trọng dụng được nữa, đường làm quan của Tống Tiềm cũng sẽ kết thúc!

Vì tương lai của Tống Tiềm, chuyện hắn mất trí nhớ không thể tùy tiện truyền ra ngoài.

Tri châu đại nhân biết tình huống chính xác xong, cực kỳ kinh ngạc. Nhưng hắn thấy cách nói năng của Tống Tiềm vẫn vậy, nói: "Ta thấy. . . . . Tống Thông Phán sẽ khá hơn đúng không?"

Thích Thăng vốn không có lòng tin, nhưng lúc này cũng chỉ có thể bất chấp nói: "Đó là đương nhiên!"

Tri châu đại nhân cảm thán nói: "Aiz…. nếu vị Tống phu nhân si tình kia biết bây giờ Tống Thông Phán bệnh thành như vậy, cũng không biết có bao nhiêu khổ sở đây. . . ."

Tống Tiềm vẫn đứng bên cạnh không nói một lời, lúc này bất giác ngây dại.

Tống phu nhân si tình. . . . . .

Là nói thê tử của hắn sao?

Thê tử của hắn, rốt cuộc là nữ tử thế nào. . . . . .

Trong đầu Tống Tiềm thoáng hiện ra một vài đoạn ngắn, nhưng lập tức đầu đau như muốn nứt ra, cái gì cũng không nghĩ ra được

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 137: Chỉ Rõ Sai Lầm

Editor: Anh Thơ.

Beta: ViVu, AnhThơ

Khi Tiểu Ngọc đi tới cửa tiệm tơ lụa của Hải Đường thì cảm thấy trước sau thực sự khác nhau một trời một vực

Lúc trước, trong tiệm gần như không có một vị khách nào, trong quầy cũng không có hàng hóa gì khiến cho hai người thu tiền cũng ỉu xìu không buồn ngẩng đầu.

Nhưng hiện tại thì khách hàng đầy tiệm, có nhiều thương gia biết nơi này bán một số loại tơ lụa màu sắc tươi sáng, kiểu dáng đặc biệt, còn có thể nhuộm ra nhiều loại màu sắc phức tạp, trong xanh có vàng, trong hồng có tím, hồng nối tiếp cam, màu sắc rất khác biệt khiến cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

"Trước kia ta cũng không biết là tỷ có tay nghề tốt như vậy đó Thanh Tranh!" Tiểu Ngọc vô cùng bội phục tâm tư linh mẫn và tay nghề xảo diệu của Thanh Tranh. Một thợ may biết thêu hoa thì không có gì lạ nhưng một thợ may lại biết cả nhuộm vải thì đúng là rất đặc biệt.

"Trước kia tỷ học với phụ thân, nhưng mà sau đó thì là tỷ tự mình tìm tòi làm chơi thôi... Muội không nhận ra là vải trong Lục Ba bố trang đều là do tỷ tự nhuộm sao?" Thanh Tranh ngồi trong hậu viện của cửa hàng tơ lụa Hải Đường, tay nâng một ly trà thơm, từ từ thưởng thức, trước mặt nàng là vô số tấm lụa được phơi khô đang tung bay đón gió trông rất đẹp mắt.

https://thuviensach.vn

Hải Đường và Tiểu Ngọc ngồi ở hai bên trái phải của Thanh Tranh. Ba người vừa uống xong một ngụm trà, Hải Đường đã nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, hôm nay muội mời tỷ tới là có chuyện muốn thỉnh giáo..."

"Chuyện gì mà muội phải dùng đến từ 'thỉnh giáo' vậy? Có gì cứ nói, chúng ta là tỷ muội, không cần phải úp úp mở mở." Tiểu Ngọc cười khanh khách, mấy ngày gần đây nàng dần dần khôi phục lại tính cách hoạt bát sáng sủa trước kia.

Tuy trong lòng nàng hiểu rõ rằng Tống Tiềm có thể sẽ không trở về được. Nhưng mà nàng cất giấu nỗi niềm thương nhớ Tống Tiềm vào trong lòng, tự nói với mình: "Tiểu Ngọc, có lẽ trời sẽ cho chàng đến thế giới kia, giống như thế giới ban đầu của ngươi, hắn ở nơi đó nhất định sẽ sống rất tốt..."

Tự động viên chính mình, cuối cùng nàng cũng dần có sức sống, Thanh Tranh thấy được điều này, trong lòng rất vui vẻ.

Hải Đường nói: "Tuy bây giờ chuyện kinh doanh đã tốt rồi nhưng mà có chuyện này, trong lòng muội vẫn không yên tâm."

"Muội lo lắng Chu thị kia sẽ tới gây phiền phức đúng không?" Tiểu Ngọc hỏi một câu.

"Đúng vậy! Tiểu Ngọc tỷ, tỷ đúng là liệu sự như thần, muội muốn nói gì cũng biết." Hải Đường gần như là mù quáng sùng bái thủ pháp buôn bán đầy khí phách của Tiểu Ngọc. Ngày đó ở Lâm An, ấn tượng về lượng tiêu thụ của Mỹ Ngọc Phường vẫn còn in đậm như mới ngày hôm qua. Nàng thấy Tiểu Ngọc từng bước từng bước phát triển Mỹ Ngọc Phường, cũng biết Tiểu Ngọc thường xuyên có những ý tưởng độc đáo mới lạ.

Tiểu Ngọc từng gặp nhị phòng Ngưu thị của Trần Kế Hán nhưng chưa từng gặp vị đại phu nhân Chu thị này.

https://thuviensach.vn

Ngưu thị kia vừa nhìn đã biết là loại phụ nữ chua ngoa không có đầu óc, người như vậy rất dễ đối phó, chỉ cần nắm được nhược điểm của nàng ta để đe dọa thì nàng ta cũng không tạo ra được sóng gió lớn gì.

Nhưng mà đối với Chu thị chưa từng gặp mặt này, nàng cảm thấy nàng ta khó đối phó hơn nhiều. Nghe Hải Đường nói, khi Trần Kế Hán vẫn còn sống thì thái độ của Chu thị với nàng ấy rất ôn hòa, chẳng những không hề gây khó dễ còn luôn săn sóc, chiếu cố nàng ấy, không ngờ rằng khi phu quân vừa chết, Chu thị liền trở mặt, trở nên vô tình đến vậy!

Nàng ta không hề đoạt cửa tiệm tơ lụa một cách quang minh chính đại mà lại chặt đứt nguồn cung cấp, âm thầm liên kết với phường nhuộm vải, hai chiêu này đủ để cho cửa tiệm tơ lụa Hải Đường lâm vào khó khăn rồi. Hiện tại Hải Đường đã qua được cửa ải khó khăn, nàng ta lại muốn ra chiêu gì nữa đây?

“Hải Đường, tỷ nghĩ muội cũng biết, mở cửa hàng buôn bán có hai thứ quan trọng nhất đó là nguồn cung cấp và khách hàng." Tiểu Ngọc vừa suy tư vừa nói, trong đầu nàng hiện đang chỉnh sửa lại những kiến thức kinh doanh mà mình tâm đắc, hiện nay muốn cửa tiệm có thể hoạt động tốt thì phải chú ý tới hai điểm này.

Hải Đường vô cùng chăm chú lắng nghe. Thanh Tranh không có hứng thú với những thứ này, thấy Tiểu Ngọc chỉ ra điểm yếu của Hải Đường thì đứng dậy đi đến thùng nhuộm để nhìn tơ lụa mình mới nhuộm. Hôm nay nàng mới chế ra màu xanh lam sáng ngời như nước hồ, hiện tại muốn nhuộm thử xem một chút.

"Hai thứ này, hiện tại muội đều không có." Tiểu Ngọc không hề khách khí, nói: "Nguồn cung cấp, là do muội tạm thời xuống nông thôn để thu mua của những hộ nông dân có hàng tích trữ, vậy nếu lỡ như họ không trữ hàng thì sao? Những người của các cửa hàng khác sẽ không rối loạn như vậy, hẳn là họ đều có một nhà cố định cung cấp tơ lụa cho họ đúng không?"

https://thuviensach.vn

Hải Đường xấu hổ gật đầu. Thực ra nàng không hề biết gì về việc buôn bán, trước kia là do Trần Kế Hàn sợ thân phận của nàng thấp kém, ở Trần gia sẽ bị cắt xén tiền tiêu vặt nên mới trao cửa hàng tơ lụa này cho nàng. Nhưng mà khi đó cửa tiệm còn có hai người là chưởng quầy và tiên sinh phòng thu chi quản lý, nàng chỉ cần ngửa tay cầm tiền là được, hoàn toàn chưa nhúng tay vào việc buôn bán cụ thể.

Mãi cho đến khi Trần Kế Hán qua đời, cửa tiệm tơ lụa này thực sự thuộc về nàng, người chưởng quầy cùng với vị tiên sinh kia không xem trọng khả năng kinh doanh của nàng, lần lượt rời đi, chỉ để lại cho nàng hai người làm việc vặt.

Tiểu Ngọc nói tiếp: "Hiện tại, việc muội phải làm đó là mời được chưởng quầy và tiên sinh phòng thu chi, sau đó để họ đi xuống nông thôn tìm một nhà cung cấp để thương lượng, phải tìm được vài nhà cung cấp để họ đúng hạn đưa đến một lượng tơ lụa nhất định cho muội. Chỉ khi có nguồn cung cấp nguyên liệu dồi dào thì muội mới có thể tiếp tục kinh doanh thu lời.

Hải Đường lo lắng nói: "Mời người về? Phải mời như thế nào..."

Tiểu Ngọc cười nói: "Có tiền mua tiên cũng được. Hải Đường, muội đọc không ít sách, sao lại quên câu nói này? Chỉ cần muội chịu chi ra tiền công cao hơn so với thị trường, ta không tin không tìm được ai!"

Hải Đường vốn là người thông minh, suy ngẫm một chút thì liền hiểu được, theo lợi tránh hại chính là lẽ thường, có chữ 'lợi' này, sợ gì không có người tới chứ?

"Vậy có nguồn cung cấp rồi thì sau đó phải làm gì?" Hải Đường tiếp tục xin chỉ bảo.

"Có hàng hóa rồi thì phải bán ra, không thể để cho hàng hóa tích trữ quá lâu, dù sao những thứ tơ lụa này bán được đều là nhờ màu sắc tươi mới và hoa văn. Nếu như tích trữ hàng quá lâu thì màu sắc sẽ không còn như lúc

https://thuviensach.vn

đầu nữa, lúc đó sẽ giảm giá trị của hàng hóa. Bình thường muội thường bán cho những khách hàng như thế nào?"

"Bán cho khách hàng như thế nào?" Đây đúng là làm khó Hải Đường rồi. Mấy ngày nay nàng chỉ cầu mong có khách tới mua hàng là tốt rồi, không hề để ý gì đến khách hàng như thế nào. Nàng nói: "Đều là một vài phú thương, nhà quan lại... Người bình thường cũng mua không nổi những loại tơ lụa này."

Tiểu Ngọc gật đầu. "Những phú thương và nhà quan lại đều mua là để mặc đúng không?"

"Cái này... Tơ lụa nếu không để mặc, chẳng lẽ là để ăn sao?" Hải Đường không dám lớn tiếng nói chỉ thấp giọng lầu bầu. Trước mặt vị tỷ tỷ này, Hải Đường cảm thấy chút thông minh của mình đúng là không đủ dùng, cúi đầu trả lời, giống như một đứa nhỏ bị thầy giáo dạy dỗ.

Tiểu Ngọc không khỏi buồn cười, nói: "Ý ta là những người chọn mua tơ lụa là những nhà mua nhỏ lẻ để tự may y phục hay là mua với số lượng lớn để bán lại với giá cao hơn?"

"Cái này... Muội cũng không biết." Lúc này Hải Đường mới hiểu được Tiểu Ngọc muốn nói gì.

Tiểu Ngọc mỉm cười: "Hải Đường, muội muốn vực lợi nhuận của tiệm tơ lụa dậy thì không thể chỉ dựa vào những nhà mua nhỏ lẻ được, muội phải khiến cho lợi nhuận càng lớn hơn!"

Càng lớn hơn? Hải Đường mở to mắt, nghe qua thật đơn giản, vậy thì làm thôi...

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 138: Tìm Đồng Minh

Trước khi Tiểu Ngọc và Thanh Tranh đến cửa hàng tơ lụa của nàng, Hải Đường vẫn chỉ nghĩ làm thế nào mới có thể tiếp tục duy trì cửa tiệm mà thôi.

Không nghĩ tới, chỉ qua vài ngày, cửa hàng tơ lụa đã cải tử hoàn sinh, Tiểu Ngọc còn nói nàng, nhất định phải khiến cho lợi nhuận càng lớn hơn.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, muội... có thể làm được sao?" Hải Đường hơi do dự.

Vẻ mặt của Tiểu Ngọc rất nghiêm túc, nghiêm nghị nói: "Hải Đường, đây không phải là vấn đề muội có làm được hay không mà đây là việc muội nhất định phải làm!"

Nhất định phải làm? Cụm từ này của Tiểu Ngọc dọa cho Hải Đường nhảy dựng lên.

Tiểu Ngọc biết Hải Đường còn chưa tiêu hóa hết những lời nàng vừa nói nên từ từ giải thích với nàng ấy.

Việc buôn bán cũng giống như luyện võ, người mạnh sẽ càng mạnh, kẻ yếu sẽ càng yếu. Có lẽ Hải Đường chỉ nghĩ muốn sống yên phận kinh doanh chỉ cần lợi nhuận đủ ba bữa cơm là được nhưng mà cũng phải xem người khác nhường nàng ấy hay không.

Nếu như lão đại trong ngành nhìn ngươi không vừa mắt, muốn gây khó dễ cho ngươi thì ngươi muốn tự bảo vệ mình cũng chỉ là mơ tưởng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc hiểu điều này rất rõ vì khi trước nàng cũng không muốn đối đầu trực diện với Bàng Nhất Hưng, nín nhịn ông ta không biết bao nhiêu lần nhưng mà Bàng Nhất Hưng nào có chịu bỏ qua. Nếu không phải nhờ Thì Quý Phong bắt được thủ lĩnh của đám trộm kia, nắm được nhược điểm của Bàng Nhất Hưng thì sao có thể khiến cho ông ta chấp nhận giải hòa với Mỹ Ngọc Phường của nàng.

Muốn sống tốt trong thế giới này, nếu không có bối cảnh tốt chống lưng thì bản thân nhất định phải có thực lực đủ mạnh mẽ, khiến cho những người trước kia có ý nghĩ muốn gây khó dễ cũng không dám tùy tiện gây sự.

Hải Đường muốn phát triển cửa hàng tơ lụa thì quả thực không thể tránh khỏi việc xung đột với Chu thị. Nếu không muốn bị Chu thị ức hiếp thì chỉ có thể mạnh hơn nàng ta.

Nghe Tiểu Ngọc phân tích xong, Hải Đường cũng âm thầm gật đầu. Những đạo lý này vốn không phức tạp, chỉ là từ trước tới nay Hải Đường đều không có lòng hiếu thắng nên nhất thời không nghĩ tới mà thôi.

"Vậy, Tiểu Ngọc tỷ tỷ, chúng ta phải làm thế nào mới có thể khiến cho lợi nhuận càng lớn hơn?"

Hải Đường vừa hỏi như vậy thì Tiểu Ngọc liền nở nụ cười, tư chất của muội muội này quả thực không tồi, vừa nghe đã hiểu được rồi.

"Hải Đường, ta không tin ngành tơ lụa ở Thành Minh Châu này chỉ là thiên hạ của một mình Chu gia. Có lẽ nhà mẹ của nàng ta cũng kinh doanh tơ lụa, nhưng chẳng lẽ không có đối thủ cạnh tranh sao?" Tiểu Ngọc hỏi.

"Đối thủ? Đương nhiên là có..."

Kinh doanh tơ lụa có lợi nhuận rất cao, đương nhiên có không ít thương gia tham gia vào ngành này. Nhưng mà thương gia lớn ở Thành Minh Châu

https://thuviensach.vn

thì không nhiều lắm. Ngoài Trần gia và Chu gia - nhà mẹ đẻ của Chu thị thì chỉ còn có Tô gia ở thành nam và Lâm gia ở thành bắc.

Trần gia, sau khi Trần Kế Hàn lên làm gia chủ thì gia nghiệp đã chia năm xẻ bảy. Trần Kế Hán là đại ca, Chu thị, Ngưu thị và Hải Đường đều được thừa thế những cửa hàng tơ lụa và ruộng đất dưới danh nghĩa của hắn.

Còn hai phần khác được kia cho đệ đệ ruột của Trần Kế Hán là Trần Kế Tổ và người đệ đệ thứ xuất Trần Văn Võ.

"Hải Đường, muội nghe qua câu nói này bao giờ chưa?"

Tiểu Ngọc cười một cách thần bí.

"Câu nói gì?" Hải Đường nhìn Tiểu Ngọc một cách khó hiểu.

"Kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh... Muốn tìm được mối khách hàng thì phải nghĩ cách dựa vào những người này."

Thanh Tranh đi tới vén một tấm lụa đỏ ra, thấy được ánh mặt trời sáng lạn chiếu lên gương mặt của Tiểu Ngọc, nụ cười của nàng ấy vừa tự tin vừa kiên cường.

Thanh Tranh vui mừng nghĩ: Tìm chút việc cho muội ấy làm quả nhiên là quyết định đúng!

Trong một gian phòng đẹp đẽ quý giá ở Minh Châu Thành, hai nha hoàn ôm mấy khối băng vội vàng đi vào phòng ngủ của nữ chủ nhân.

"Nhanh đặt xuống, nhanh đặt xuống! Sao tay chân các ngươi lại chậm chạp như vậy, những khối băng này cũng sắp tan hết rồi, muốn phu nhân nóng chết sao?" Một ma ma trung niên chỉ huy bọn nha hoàn đặt những khối băng vào chậu nước đá ở bốn góc phòng.

https://thuviensach.vn

Mỗi một gia đình giàu có đều có hầm băng trong nhà, bên trong cất trữ những khối băng lớn. Mỗi khi mùa hè đến thì lấy băng đặt ở trong phòng để xua đi cái nóng hoặc dùng để ướp lạnh nước ô mai, xem như chính là một loại hưởng thụ xa xỉ.

"Tứ tẩu, được rồi, đừng quát mắng những nha đầu này nữa."

Một nữ tử vẻ mặt hiền hòa ngồi trên tú đôn (*) trong phòng, trên tay cầm một chuỗi phật châu. Nữ tử này khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi, mặc đồ tang màu trắng, giọng điệu ôn nhu, có vẻ rất dễ gần.

(*)Tú đôn: là một loại ghế ngồi thường được sử dụng trong những gia đình giàu có, có hình tròn, bụng ghế lớn, bên trên và bên dưới thì nhỏ hơn, tạo hình giống như cái trống.

Vị ma ma được gọi là Tứ tẩu vội nói: "Phu nhân, từ trước đến giờ người đều rất nhân hậu, đó là phúc khí của những người làm hạ nhân như chúng ta, nhưng hạ nhân có quy củ của hạ nhân, không thể để cho các nàng không có quy củ." Bà ta nói xong lại quay đầu mắng hai nha hoàn: " Tiểu đề tử (**), nhanh ra ngoài làm việc! Lần sau không được chậm chạp như vậy nữa."

(**): Tiểu đề tử: là từ dùng để gọi những người con gái trẻ tuổi nhưng với ý khinh thường.

Hai nha hoàn vội vàng chạy ra ngoài, vị phu nhân kia vẫn tươi cười, nói với Tứ tẩu: "Có ngươi giúp ta quản lý mọi chuyện trong nhà, ta cũng yên tâm. Lão gia vừa mới mất, trong nhà chúng ta không có trụ cột, nhưng mà đại thiếu gia và nhị thiếu gia thì...." Nhắc tới hai đứa con trai, nụ cười của vị phu nhân này hơi ảm đạm: "Hai đứa bé này cũng đáng thương, mất cha từ bé. Chỉ hy vọng bọn họ có thể đọc sách, về sau, cho dù chỉ làm quan nhỏ cũng tốt hơn chúng ta kinh doanh tơ lụa phải đi sớm về tối..."

https://thuviensach.vn

Tứ tẩu là người cực kì tôn sùng chủ nhân, vội nói: "Phu nhân, người yên tâm đi, những chuyện trong nhà đã có nô tỳ để ý, phu nhân chuyên tâm kinh doanh là tốt rồi. Phu nhân cũng là nữ trung hào kiệt, cửa hàng tơ lụa của nhà chúng ta trên tay phu nhân tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì. Đương nhiên sẽ không giống như tiện nhân kia..." Bà ta hừ lạnh một tiếng.

"Hả...? Nàng ta lại gây ra chuyện gì rồi?" Vị phu nhân kia quay đầu cầm lấy một ly trà nhỏ ở trên bàn lên uống, mi mắt khẽ cụp xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vị phu nhân này chính là vợ cả của Trần Kế Hán, Chu thị. Nàng ta là con gái thứ xuất của chi thứ hai của Chu gia, lớn lên trong hoàn cảnh đấu tranh trùng trùng điệp điệp ở nhà cao cửa rộng khiến cho nàng ta có tâm kế thâm sâu. Từ khi chỉ là thứ xuất nàng ta đã luyện được bản lãnh vừa thấy người liền cười, giành được sự yêu thích của lão phu nhân, có được số lượng đồ cưới đáng kể khi nàng ta gả cho con cả của Trần gia là Trần Kế Hán làm chính thất.

Tính tình của Trần kế Hàn rất tốt, Chu thị không nhận được tình cảm ấm áp của người nhà nên một lòng say mê vị phu quân trung hậu này của mình. Tuy nhiên, lão phu nhân của Trần gia lại đưa nha hoàn Ngưu thị của mình cho Trần Kế Hán làm thiếp, lại còn sinh ra một đứa con trai. Cho dù vậy cũng không thể thay đổi địa vị của Chu thị trong lòng Trần Kế Hán.

Mãi cho đến khi Hải Đường xuất hiện!

Ánh mắt Trần Kế Hán nhìn mình là ánh mắt kính trọng nhưng nhìn về phía Hải Đường lại là ánh mắt yêu say đắm, sao Chu thị có thể chịu đựng nổi chuyện này? Vì sao phu quân chưa từng nhìn mình như vậy?

Nghĩ đến con hồ ly tinh xinh đẹp kia, khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Chu thị cũng xuất hiện vết rách.

https://thuviensach.vn

Không ai biết trong lòng nàng ta hận Hải Đường thế nào! Thậm chí Hải Đường thành thân với Trấn Kế Hán nửa năm cũng không có con đều là do Chu thị âm thầm hạ thuốc tránh thai vào đồ ăn của Hải Đường, khiến cho nàng không thể mang thai. Sau đó Chu thị lại cho người truyền lời đồn ra, nói Hải Đường từng là nữ tử trong thanh lâu, sợ là đã uống thuốc gì nên mới không sinh được con, khiến cho danh dự của Hải Đường trong Trần gia trở nên rất kém.

Lúc này bàn tay cầm cái chén của Chu thị hơi run lên. Nàng ta nhất định phải nghĩ cách đẩy nữ nhân đã đoạt toàn bộ sự sủng ái của phu quân vào chỗ chết!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 139: Sư Tử Cái Chữa Thương

Edit + Beta: Nàng Lười

Tứ tẩu là nha hoàn hồi môn được Chu thị mang tới từ nhà mẹ đẻ, sau này gả cho Trần quản gia Trần Tứ nên mọi người đều gọi nàng là Tứ tẩu. Tứ tẩu đi theo Chu thị nhiều năm, biết bên ngoài Chu thị thích giả bộ hòa ái dễ gần, song bên trong là một người tàn nhẫn. Tứ tẩu chưa từng nói với bất kỳ ai rằng bản thân là một hạ nhân, làm tốt trách nhiệm là được rồi!

Nàng biết Chu thị hận không thể gỡ xương ăn thịt của Hải Đường, vì vậy nàng ta cực kỳ để ý chuyện của Hải Đường.

Sau khi Chu thị nghe Tứ tẩu báo cáo tình huống mấy năm gần đây của xưởng tơ lụa Hải Đường cải tử hồi sinh buôn bán rất tốt, cho dù nàng giỏi ngụy trang hơn nữa cũng không kìm được sắc mặt tái xanh.

Tiện nhân này tìm đâu ra sư phụ nhuộm vải giỏi như vậy?

Từ xưa đến nay sư phụ nắm giữ kỹ năng nhuộm vải cao đều là đối tượng được thương nhân tơ lụa tranh nhau cướp đoạt. Một sư phụ có tay nghề thực sự xuất sắc, ở Minh Châu tuyệt đối không lo cơm áo.

“Tứ tẩu….. Ngươi giúp ta làm một chuyện.” Chu thị cân nhắc một hồi rồi dặn dò. Tứ tẩu là thân tín của nàng, rất nhiều việc tìm nàng làm mới yên tâm.

“Phu nhân cứ dặn dò!” Tứ tẩu lên tiếng.

https://thuviensach.vn

“Ngươi đi tìm sư phụ nhuộm vải này cho ta, sau đó ra gấp đôi giá tiền lôi kéo hắn về đây.” Chu thị nhẹ nhàng nói, trên đời này không có gì mà tiền không làm được.

Tứ tẩu do dự một chút, vụng trộm nói: “Nghe nói, sư phụ này là một người bên ngoài, ở trong xưởng tơ lụa của nàng, người ngoài chưa thấy qua bao giờ..... Người nói xem có phải tiện nhân này tìm người tình đến không!"

Thanh Tranh không muốn làm náo động, vì vậy Hải Đường ngốc nghếch dặn dò người làm không thể tiết lộ chuyện của nàng cho người ngoài biết. Người bên ngoài chỉ biết sư phụ nhuộm vải này từ vùng khác đến, không rõ tình huống bên trong lắm.

Chu thị nghe Tứ tẩu nói như thế, ngược lại kinh ngạc: "Cũng đúng, nàng là nữ tử phong trần, không biết có bao nhiêu thủ đoạn quyến rũ... Tóm lại ngươi điều tra người này cho ta trước đã."

"Dạ!" Tứ tẩu lĩnh mệnh rời đi.

Hải Đường không phải là nữ tử nhỏ bé mềm yếu sợ phiền phức. Sau khi nghe Tiểu Ngọc dạy bảo, nàng lập tức hành động, bỏ ra số tiền lớn mời hai vị hành nghề chưởng quỹ nổi danh trở lại làm quản sự, lại mời mấy Phòng tiên sinh*. Hóa ra hai người làm kia theo Thanh Tranh nhuộm vải, lại mời mấy người chào hỏi khách ở bên ngoài.

*Phòng tiên sinh: Kế toán ở hiện đại. (Theo Baike)

Nói thật, lúc này Hải Đường không lo lắng về việc buôn bán tơ lụa trong cửa hàng. Nhưng có Tiểu Ngọc nhắc nhở, nàng bắt đầu khẩn trương về nguồn cung cấp, liền bảo Đỗ chưởng quỹ về nông thôn liên lạc với rất nhiều gia đình dệt vải và xưởng dệt, đảm bảo nguồn cung cấp không bị gián đoạn.

https://thuviensach.vn

Kỹ thuật dệt vải có địa vị từ thời Tống.

Tại khu vực Giang Chiết, nhà nông có điều kiện kinh tế hơi khá một chút thì trừ làm nông ra đều làm một nghề phụ nào đó, ví dụ như trồng trà, chăn heo và dệt vải. Bởi vì vị trí địa lý đặc thù của Minh Châu nên nó đã sớm trở thành bến tàu quan trọng, vì vậy hầu như các hộ nông dân lân cận Minh Châu đều ươm tơ và dệt vải. Mà hộ sản xuất tơ lụa chuyên nghiệp và xưởng dệt nhiều vô cùng.

Đỗ chưởng quỹ không thẹn với uy danh hiển hách trong công việc, về sau được Hải Đường khai thác, nhiều lần về nông thôn, cung ứng cho mấy trăm xưởng dệt, để cho bọn họ đồng ý từ nay về sau chỉ cung cấp duy nhất cho xưởng tơ lụa Hải Đường.

Tiểu Ngọc rất ngạc nhiên về phương pháp này. Không làm trong nghề thì không biết tình hình trong nghề đó, nàng không hiểu làm thế nào mà Đỗ chưởng quỹ thu phục được nhiều người như vậy, chẳng lẽ hai năm nay có giao kèo kiểu này?

Hải Đường cười giải thích với Tiểu Ngọc, đây là vì nàng đưa tiền kiếm được gần đây của cửa hàng cho Đỗ chưởng quỹ mang theo bên người. Về sau Đỗ chưởng quỹ về nông thôn, đi xung quanh trấn, thông qua một số người trung gian đưa tiền cho các hộ dệt vải. Có khoản dự chi này, các hộ dệt có thể đầu tư thêm nhiều nhân lực và tinh lực để dệt vải. Đợi qua một hai tháng, Đỗ chưởng quỹ lại đi thu hàng, khi đó thì dễ làm hơn rồi.

“Thì ra là trả tiền trước! Chiêu này của Đỗ chưởng quỹ không tệ, Hải Đường, muội mời đúng người rồi.” Tiểu Ngọc cảm thấy vui mừng thay cho Hải Đường.

"Nếu vấn đề nguồn cung cấp được giải quyết, vậy chúng ta nên đi tìm đồng minh thôi....."

Tiểu Ngọc cân nhắc, nên tìm nhà nào hợp tác đây?

https://thuviensach.vn

Ở chỗ Hải Đường hai ngày, Tiểu Ngọc không yên lòng về Tần Xuân Nhạn đang ở trong trang viên ngoại ô, nên quay về xem nàng. Thư nhà của Tần Xuân Nhạn đã được gửi đi, nhưng hiện giờ thảm họa chiến tranh liên miên, không biết khi nào cha và huynh nàng mới có thể trở lại Minh Châu làm tang sự.

Cả người Tần Xuân Nhạn gầy đi trông thấy, càng thêm lộ vẻ thanh tú. Nàng thấy Tiểu Ngọc trở lại thì vui mừng. Chỉ là Tiểu Ngọc vừa mới ngồi xuống, Tần Xuân Nhạn liền đưa tay bắt mạch cho nàng, trong bụng Tiểu Ngọc cười thầm nàng là "Bệnh nghề nghiệp"!

"Ừm, tỷ tỷ, tình hình thai nhi không tệ. Chỉ cần không đi đường xóc nảy nữa, nhất định có thể sinh một hài tử trắng trẻo mập mạp." Tần Xuân Nhạn không quên dặn dò Tiểu Ngọc, nàng sợ Tiểu Ngọc lại đi tìm Tống Tiềm.

Tiểu Ngọc nói: "Xuân Nhạn, muội yên tâm, trong lòng ta đã bảo đảm với Thiên Thành, về sau tuyệt đối sẽ không đau buồn nữa."

Đều mất người thân như nhau, Tần Xuân Nhạn càng sa sút hơn Tiểu Ngọc. Nàng nhìn Tiểu Ngọc cười khổ nói: “Ta là thầy thuốc thất bại, không thể tự chữa. Tiểu Ngọc tỷ tỷ....." Tần Xuân Nhạn thở dài, hỏi nàng: "Sau này ta còn có thể cười được sao?

Tiểu Ngọc khẳng định nói: "Có thể, đương nhiên có thể!"

"Vậy thì khi nào đây? Một tay tổ mẫu nuôi ta lớn, trong nhà tuy nhiều người làm nhưng chưa bao giờ tổ mẫu mượn tay người khác, ngay cả giày của ta đều do người làm..... Ta thật sự đau lòng vô cùng. Lúc tổ mẫu ra đi, ta muốn đi cùng người."

Tiểu Ngọc kéo tay Tần Xuân Nhạn, nói: "Một ngày nào đó, muội sẽ dần quên đi đau thương, tiếp tục sống thật tốt. Muốn nghe ta kể chuyện xưa không?"

https://thuviensach.vn

"Kể chuyện xưa?" Tần Xuân Nhạn khó hiểu, chưa bao giờ nghe Tiểu Ngọc kể qua chuyện xưa: "Tỷ tỷ, tỷ kể đi."

"Chuyện xưa này hơi dài....." Tiểu Ngọc chậm rãi nói ra. Đây là câu chuyện cũ nàng xem được trong tiết mục [Thế giới động vật] trong ti vi ở đời trước, chuyện xưa tên gọi [Sư tử mẹ chữa thương].

Ở trên một thảo nguyên rộng lớn, có một con sư tử mẹ mang theo bốn con sư tử nhỏ đang đi về phía trước. Bọn chúng đi mệt mỏi, muốn tìm chỗ nghỉ ngơi một chút. Sư tử cái mang theo đàn con ngừng lại bên cạnh gò đất, lại không biết phía dưới gò đất là một ổ rắn độc.

Trong gò đất là một con rắn độc khổng lồ, nó cho rằng sư tử muốn tới xâm chiếm nhà nó, liền vọt ra từ trong hang động, tấn công sư tử. Sư tử mẹ hăng hái nghênh chiến, đánh với rắn độc. Kết quả của cuộc chém giết này là, sư tử cái và các con của nó bị cắn, rắn độc cũng bị thương, chạy trốn khỏi hang.

"Ồ! Bị rắn độc cắn bị thương, vậy chẳng phải là sẽ trúng độc ư?" Nghe đến đó, Thanh Tranh đã nhập tâm hoàn toàn, không khỏi la hoảng lên.

Tiểu Ngọc cười cười, kể tiếp.

Sư tử cái trúng độc rất nặng, nhưng lại nhịn đau, tha hết bọn nhỏ đến chỗ nó cho là an toàn, ổn định lại, sau đó đi tìm nguồn nước. Nó uống chút nước, lại quay trở về, muốn mang bọn nhỏ tới nguồn nước. Sư tử cái dùng mũi ngửi, phát hiện hai con trong số các con của nó đã trúng độc chết. Nó lại dùng móng vuốt đẩy đẩy hai đứa thoi thóp khác, dùng lưỡi liếm bọn chúng, nhưng không bao lâu, bọn chúng cũng chết.

"Xuân Nhạn, nếu như muội là sư tử cái, muội sẽ làm gì?" Nói tới chỗ này, Tiểu Ngọc chợt dừng lại, hỏi Tần Xuân Nhạn.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Tần Xuân Nhạn buồn bã, hiển nhiên là nhớ đến việc mình mất đi tổ mẫu: "Muội..... Nếu muội là nó, nhất định cũng không muốn sống, bọn nhỏ đều chết hết....."

Tiểu Ngọc lắc đầu, nói: "Sư tử cái còn sống!" Trong sự kinh ngạc trong mắt Tần Xuân Nhạn, nàng nói tiếp.

Sư tử cái ngồi ở chỗ đó, canh chừng bọn nhỏ một thời gian dài, hơn nữa còn nằm xuống bên cạnh chúng nó. Nó muốn chết chung với bọn nhỏ. Nhưng không biết trải qua bao lâu, sư tử cái lại đứng lên, một mình đi tới chỗ sâu nhất trên thảo nguyên, từ từ di chuyển bước chân.

Sau khi bị rắn độc cắn bị thương, độc tính đã từ từ lan khắp toàn thân sư tử cái, mỗi lần đi tới một nguồn nước, nó liều mạng uống nước, muốn hòa tan độc tính trong người. Cứ như vậy, sư tử cái chịu đựng từng chút từng chút, từng bước từng bước đi tới. Có vài lần, nó cho rằng mình sắp chết, nên đi tới một chỗ bí mật, ở nơi đó chờ đợi tử vong. Nhưng ở trong khoảng thời gian này, hình như độc tính trong cơ thể nó tiêu tan một chút, có lẽ nó có thể sống sót. Vì vậy, sư tử cái lại mạnh mẽ cố gắng đứng lên, đi về phía trước.

"Cuối cùng chuyện xưa này có kết quả thế nào?" Xuân Nhạn không nhịn được hỏi kết quả.

"Kết quả là, sư tử cái tìm được bầy đàn của mình, tiếp tục lang thang với các thành viên trong đàn trên thảo nguyên." Tiểu Ngọc nói: "Xuân Nhạn, biết vì sao ta muốn kể cho muội nghe chuyện xưa này không?"

Tần Xuân Nhạn như có điều suy nghĩ, yên lặng nói: "Muội hiểu."

Tiểu Ngọc nói: "Sau này Thiên Thành không còn ở bên cạnh ta..... Nên ta dùng chuyện xưa này để an ủi mình. Xuân Nhạn, sống trên đời, đều có thể gặp phải bất kỳ tổn thương nào, giống như con sư tử cái kia, khi nó mang theo đàn con đến nghỉ chân bên cạnh gò đất, nó không thể biết có một ổ rắn

https://thuviensach.vn

ẩn núp bên trong. Mà ta, sao lại không như vậy? Mong đợi cùng đoàn tụ với Thiên Thành, chàng lại mất tích bất thường....."

Tần Xuân Nhạn nắm chặt tay Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc mỉm cười ý bảo nàng đã khá hơn nhiều: "Nhưng mà, ta có hài tử, cho nên ta cố gắng vượt qua. Xuân Nhạn, chúng ta mất mát, có thể là người thân nhất, có thể là khoản thời gian quan trọng nhất trong cuộc đời, có thể bị thương..... Cuộc sống có mất mát, nhưng chúng ta luôn luôn phải sống tiếp."

Tiểu Ngọc vuốt bụng: "Vì hài tử, ta muốn sống tiếp. Vì người nhà muội, Xuân Nhạn, muội cũng phải sống thật tốt, cười một cái được không?"

Nhìn ánh mắt Tiểu Ngọc dịu dàng, rốt cuộc Tần Xuân Nhạn nở nụ cười nhiều ngày không thấy. Cuối cùng nàng cũng hiểu, tại sao Tiểu Ngọc có thể khôi phục lại nhanh như vậy, bởi vì nội tâm nàng có sự kiên cường mạnh mẽ.

Tiểu Ngọc ôm bả vai Xuân Nhạn, yên lặng nghĩ: "Thiên Thành, ta sẽ giống như con sư tử cái, dùng phần đời còn lại trị thương cho mình."

Lúc này, nàng vẫn không biết Tống Tiềm đã xuất hiện tại Nghiêm Châu.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 140: Mưu Đồ Của Chu Thị

Edit + Beta: Tiểu Mập Mạp

Tri Châu của Nghiêm Châu tuyên bố ra ngoài rằng Tống Tiềm vì thương quá nặng cần điều dưỡng nên tạm thời nghỉ ngơi tại dinh thự, không cần xử lý công vụ.

Tri Châu đại nhân quả rất coi trọng Tống Tiềm, chẳng những giúp hắn giấu giếm sự thực mà còn chủ động giúp hắn làm quen công vụ trong châu, để hắn có thể đi vào công vụ trong thời gian ngắn.

Mà Thích Thăng không thể không bội phục trí thông minh và nghị lực của Tống Tiềm. Tuy hắn mất trí nhớ về chuyện đã qua, nhưng những công vụ, nhân viên, chính sự rối rắm rườm rà kia, một khi là chuyện then chốt đều có thể nhớ rõ ràng rành mạch, đây chính là nguyên nhân Tri Châu dám để hắn tiếp tục công việc. Tống Tiềm không khác gì một miếng bọt biển có khả năng thấm nước cực mạnh, không ngừng hấp thu quá khứ của mình cũng như quen thuộc với chúng.

Thích Thăng định tìm Tiểu Ngọc báo tin Tống Tiềm vẫn lành lặn cho nàng biết, nhưng Tiểu Ngọc đang ở nơi nào?

Nghe đâu người cuối cùng nhìn thấy Tiểu Ngọc là tri huyện huyện Thọ An, sau khi Tiểu Ngọc rời khỏi chỗ ông ta thì không đi thăm hỏi những quan viên khác. Có Tần Xuân Nhạn và Thanh Tranh đi theo Tiểu Ngọc nên Thích Thăng không quá lo nàng sẽ làm chuyện gì điên rồ, nhưng rốt cuộc nàng đi nơi nào rồi?

https://thuviensach.vn

Cùng lắm là trở về Lâm An nhưng ngoài Lâm An đang chiến tranh loạn lạc, mười mấy vạn nhân mã quân Kim bao vây mặt trận đến giọt nước không lọt, một nữ tử đang bụng mang dạ chửa chạy về đó sẽ không an toàn.

Theo tin tức tiền tuyến truyền đến thì quân Kim bao vây Trấn Giang hơn mười ngày, suýt nữa thì công phá thành Trấn Giang. Tường thành của Trấn Giang bị máy ném đá phá đổ mấy bận, Xu Mật Sứ* Diệp Nghĩa Vấn lâm trận bỏ chạy chẳng biết đã đi đâu, Tráo Thảo Sử chết ở trận trước, tri phủ Trấn Giang thì trúng lưu thất* của quân Kim, trọng thương rồi chết.

*Xu Mật Sứ: (枢密使) Chức quan mới đặt cuối thời Đường, do thái giám đảm nhiệm. (Theo Baike)

*Lưu thất: (流失) Đại loại là các vật dụng có thể di chuyển làm hỏng các thứ nó chạm vào. (Theo baike)

Mà Trấn Giang có thể chống cự bao ngày không mất đều là do Thông Phán* Thì Quý Phong của Trấn Giang kịp thời nhận lấy chỉ huy, thống nhất chỉ huy quân dân Trấn Giang, tấn công quân Kim thành từng đợt!

*Thông Phán: (通判) Chức vụ dưới quan lớn, trông coi vận chuyển lương thực, nhà cửa ruộng đất, thủy lợi và các công việc chờ tố tụng, còn có trách nhiệm giám sát quan trên. (Theo Baike)

“Chi Vấn, ngươi nói xem Thì Quý Phong có phải bạn tốt của ta không?” Trong dinh thự của Tống Tiềm, Thích Thăng đang ăn cơm cùng hắn. Mấy ngày qua, Thích Thăng và Tống Tiềm cùng làm việc, cùng nghỉ ngơi, điều dưỡng sức khỏe cho Tống Tiềm, cũng nói với hắn thêm một số chuyện lúc trước của hắn.

Lúc Thích Thăng đang nói chuyện tình hình chiến tranh ở tiền tuyến cho Tống Tiềm nghe, liền tiện thể nhắc đến Thì Quý Phong, kể sơ qua chuyện Tống Tiềm quen biết Thì Quý Phong trong một trận xúc cúc như nào, sau đó không chút nề hà giúp họ tìm dược liệu, còn vì hắn mà không ngại đắc

https://thuviensach.vn

tội Quận Vương Ân Bình Triệu Bá Cửu, cuối cùng là cùng hắn đề danh bảng vàng.

Tống Tiềm nghe bản thân có một người bạn tốt như vậy, trong lòng vô cùng xúc động.

“Chi Vấn, ta thực sự giận bản thân mình, sao có thể không nhớ chút gì về chuyện trước kia, quên cả người bạn tốt như vậy!”

Thích Thăng là một nam nhi chi chí nên không biết an ủi như nào, vả lại người đó cũng là một hán tử. Hắn bèn vỗ vai Tống Tiềm: “Không sao, sau này sẽ có cơ hội gặp nhau. Việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng tìm Tiểu Ngọc để phu thê, cha con các ngươi được đoàn tụ.”

Đối với thê tử đồng cam ccộng khổ với mình, Tống Tiềm từng nghe thấy vô số lần từ miệng Thích Thăng. Nhưng không biết vì cái gì mà cảm giác rất xa lạ.

Có lẻ phải gặp nhau thì loại cảm giác xa cách này mới dần mất đi?

Nhưng gặp nhau không phải chuyện dễ dàng. Tống Tiềm là mệnh quan triều đình, không có lệnh của bên trên thì không được rời đi.

Vì thế trách nhiệm nặng nề là tìm kiếm Tiểu Ngọc đành đè lên vai Thích Thăng.

“Thiên Thành, hai ngày nữa ta sẽ về Lâm An tìm Tiểu Ngọc.” Không chắc Tiểu Ngọc ở Lâm An, song Thích Thăng cũng không nghĩ tới nàng ở Tần gia để an thai.

Trần gia Minh Châu.

Tứ tẩu vừa vã mồ hôi vừa chạy về phía căn nhà, trời nóng hầm hập như này, ai ra ngoài mà chẳng mồ hôi đầy người! Ôi dà, hết cách, làm hạ nhân

https://thuviensach.vn

thì phải làm chân chạy cho chủ nhân thôi. May lần này nàng ra ngoài không hẳn hoàn toàn không có thu hoạch!

Chưa tới phòng khách đã nghe thấy bên trong truyền ra một trận ồn ào lớn.

“Đại tẩu, tẩu có ý gì!”

Một thiếu niên áo xanh đứng trong sảnh trừng mắt nhìn Chu thị. Vóc người thiếu niên này không cao,nhưng dáng dấp khỏe mạnh, khí thế bừng bừng, mặt vuông mày rậm, tư thế oai hùng.

“Tam thúc, là thúc kinh doanh không tốt, sao lại tới đây kể khổ với ta? Chẳng phải lúc ở riêng hát hay lắm đó ư.” Chu thị không đoái hoài đến tức giận của thiếu niên kia, khí định thần nhàn cầm quạt quạt gió, còn sai một nha hoàn đấm chân cho mình.

Thiếu niên này là đệ đệ thứ xuất Trần Văn Vũ của Trần Kế Hán, do nha hoàn thông phòng của phụ thân của Trần Kế Hán sinh ra, vừa ra đời đã mất mẹ. Thân mẫu của Trần Kế Hán thấy hắn đáng thương nên nhận vào phòng mình nuôi, chỉ có điều không thân thiết với hắn cho lắm.

Trần Kế Hán đối xử với Trần Văn Vũ không khác gì thân đệ đồng bào, tạo điều kiện cho hắn đi học, ngày thường cũng hay quan tâm đến hắn. Hiện nay Trần Kế Hán qua đời, dưới chủ trương của bậc trưởng bối, Trần Văn Vũ được chia cho hai gian hàng tơ lụa.

Hắn không ngờ đại tẩu thường ngày đối xử hòa nhã săn sóc với mình, sau khi huynh trưởng qua đời liền thay đổi thành một người hoàn toàn khác, trở mặt vô tình!

Vấn đề Trần Văn Vũ gặp phải giống của Hải Đường, cũng là Chu thị cắt đứt nguồn hàng của hắn. Đương nhiên Chu thị sẽ không bảo phường

https://thuviensach.vn

nhuộm báo sai giá vải nhuộm cho Trần Văn Vũ, nàng không dám chèn ép tiểu thúc này quá đáng.

Chu thị làm vậy là có tính toán của mình. Nàng được chia chừng mười cửa hàng tơ lụa và ruộng đất, tuy nhiều nhưng hai gian hàng trưởng bối chia cho Trần Văn Vũ có vị trí khá tốt, cách bến tàu không xa. Chu thị thòm thèm gian hàng của Trần Văn Vũ nhưng không thể tranh giành trực tiếp, đành chặn đứt nguồn hàng của hắn để hắn không thể tiếp tục làm ăn, sau đó từ từ dụ dỗ hắn bán cho mình với giá thấp.

Trần Văn Vũ lại chẳng phải Trần Kế Tổ! Trần Kế Tổ lớn tuổi, lại thêm có nhà mẹ vợ làm núi dựa, Chu thị không dám dây vào hắn. Còn Trần Văn Vũ là con của vợ kế là một nha hoàn thôi, lại ít tuổi, Chu thị chẳng sợ hắn lật trời!

“Đại tẩu, chúng ta vốn nhận hàng từ cử hàng chính. Sao tẩu giao hàng cho nhị ca mà không giao hàng cho ta?”

Trần Văn Vũ vẫn chưa ngộ ra Chu thị đang có ác tâm, hắn tức giận hỏi dồn.

Chu thị chậm rãi mở miệng: Chu thị chậm rãi mở miệng: “Ui da, Tam thúc à, thúc không biết hiện nay những xưởng dệt này đều bắt nạt nữ nhân như ta, không cho ta vải tơ nguyên màu. Ta xin gia gia tố cáo mới lấy được ít hàng về, chỉ đủ cho cửa hàng chính dùng, mấy ngày trước nhị ca của thúc tới lấy hàng của ta, ta nghĩ huynh đệ một mẹ, đương nhiên là phải cho, đành đưa cho hắn một ít, nhưng hiện tại không lấy thêm ra được nữa. Tam thúc, không phải ta không muốn giúp thúc, nhưng ta là Nê Bồ Tát qua sông, tự mình còn khó bảo toàn!”

Trần Văn Vũ không tin lời Chu thị, hắn biết nhà mẹ Chu thị vốn buôn bán tơ lụa, sẽ không giương mắt nhìn nữ nhi mình bị người ta bắt nạt, nàng ta không bắt nạt người ta đã là may rồi!

https://thuviensach.vn

“Đại tẩu mẹ góa con côi, còn trông cậy vào huynh đệ các ngươi cùng chung tay giúp đỡ đây, sao lại quay đầu nói ta có lỗi thế này? Hai đứa cháu của ngươi, ngươi làm thúc thúc không mở miệng giúp ta nuôi dạy coi như thôi, ngươi là nam tử hán hơn hai mươi tuổi còn tới giành tiền dưỡng lão của quả phụ sao?” Chu thị càng nói càng lớn tiếng, như thể Trần Văn Vũ tới giành tiền của nàng ta thật.

“Tẩu, tẩu, ta giành tiền của tẩu bao giờ!” Bản tính Trần Văn Vũ hiền hậu, bị Chu thị quấy nhiễu một hồi, không phát hiện ra cái trán đã đẫm mồ hôi. “Ta không tới chơi với đại tẩu, tẩu còn cấp hàng cho chúng ta hay không?”

Chu thị nói như chém đinh chặt sắt: “Ta không có hàng!”

Trần Văn Vũ biết nói tiếp cùng nàng cũng chỉ bằng không, thế là bực tức xoay người rời khỏi đại trạch.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 141: Vô Tình Gặp Văn Vũ

Ngay sau khi Trần Văn Vũ rời khỏi phòng khách, một câu nói của Tứ tẩu vô tình truyền vào tai của hắn.

“Phu nhân, nô tỳ điều tra ra được sư phụ nhuộm vải trong cửa hàng của tiện nhân Hải Đường này là ai rồi.”

Hải Đường?

Trần Văn Vũ vừa đi vừa nghĩ. Nghe nói tiểu tẩu tử này cũng gặp vấn đề y hệt mìnnh, bị Chu thị cắt nguồn cung. Chỉ có điều nàng mời được một sư phụ nhuộm vải cao tay, vải vóc nhuộm ra tạo nên vang động không nhỏ trong thành Minh Châu, buôn may bán đắt.

Trần Văn Vũ định đến thăm hỏi Hải Đường, nhưng đi được vài bước lại dừng lại.

Tình ngay lí gian, khó tránh hiềm nghi, một thanh niên nam tử như hắn đi thăm hỏi một quả thụ thanh xuân mỹ lệ không hay lắm. Hắn và Hải Đường gặp nhau không quá hai lần, song ấn tượng về tiểu tẩu tử này không tệ nên mới không muốn rước phiền toái gì cho nàng.

Chu thị đang điều tra sư phụ nhuộm vải nhà nàng, rốt cuộc sư phụ này là người như nào?

Ở đây hai thương hộ tơ lụa tớn là Tô gia và Lâm gia, Tiểu Ngọc và Hải Đường cân nhắc hồi lâu cuối cùng quyết định hợp tác với nhà kia.

https://thuviensach.vn

Đỗ chưởng quỹ cũng được Hải Đường mời tới bày mưu tính kế. Ông ở Minh Châu nhiều năm nên hiểu khá rõ về hai nhà này.

"Tô gia và Lâm gia đều là buôn bán trên biển, phu nhân có hiểu rõ buôn bán trên biển của Minh Châu không?" Đỗ chưởng quỹ là chưởng quỹ lâu năm đã năm, sáu chục tuổi, nhưng tuân thủ quy củ quá mức, gọi Hải Đường là "phu nhân", tuân thủ lễ nghi thái quá.

Hải Đường gật đầu một cái: "Lúc lão gia còn tại thế từng nói sơ qua với ta. Biển của Minh Châu rộng rãi, trước nay đều thông thương với ngoại quốc hùng mạnh. Hương thuốc, kinh quyển, thư tịch, văn cụ, tranh chữ, thập khí, còn có kim lan, kim sa, đường cẩm, đường lăng, mao chiên các loại của chúng ta đều có thể thông qua đường biển buôn bán với giá cao. Phần lớn tơ lụa của Minh Châu đều buôn bán trao tay qua đường biển ra ngoài nước." Cửa hàng nhỏ của nàng chỉ có thể bán cho người thành Minh Châu, kiếm chút lợi cực nhỏ. Ngay cả lúc Trần Kế Hán còn tại thế, buôn bán tơ lụa cũng không thường đi đường biển, bởi quan hệ của Trần gia và quan lại không đủ vững vàng.

Đỗ chưởng quỹ nói: "Tô gia, Lâm gia buôn bán rất lớn, chỉ có điều thuộc hạ nghe được tin đồn…" Ông giảm thấp thanh âm, nói: "Gần đây đại lão gia của Tô gia bắt tay với vị Thị Bạc Tư mới đến kia!"

Tiểu Ngọc và Hải Đường cùng đổi sắc mặt. Có thể nói Thị Bạc Tư là thống lĩnh có quyền cao nhất trông coi thuyền bè ra vào bến tàu Minh Châu, Tô gia có thể lập quan hệ với hắn, năng lực không nhỏ.

Nếu Tô gia có thể giải quyết vấn đề xuất cảng khó khăn nhất là mua bán hải ngoại, vậy hợp tác cùng họ là lời to rồi.

Hiện tại Hải Đường dựa vào kỹ thuật nhuộn vải của Thanh Tranh. Nàng có thể cung ứng cho Tô gia tơ lụa có sắc hoa đặc biệt, sau đó bàn bạc với Tô gia vấn đề chia lợi. Về phần làm sao để giao thiệp với Tô gia, vẫn là

https://thuviensach.vn

phải dựa vào Đỗ chưởng quỹ ra mặt. Một nữ nhân như nàng xuất đầu lộ diện khắp nơi thì không hay.

Thanh Tranh cũng không ngại giúp Hải Đường vượt qua cơn khó khăn này, nếu không lúc ấy nàng sẽ không nói giúp Hải Đường nhuộm vải.

Trước nay Thanh Tranh không thích tranh đua, nên lúc ở Lâm An nàng không dựa vào kỹ thuật nhuộm vải của mình để mở phường nhuộm kiếm tiền bộn. Nàng chỉ thích mua ít nguyên liệu về nhuộm chơi tại hậu viện của cửa hàng vải Lục Ba, đây là trò chơi ưa thích của nàng khi còn nhỏ. Nhưng lúc này khuê mật có lời cầu xin, nàng sẽ không từ chối.

Có lúc Tiểu Ngọc nghĩ Thanh Tranh có phải đệ tử của lão Trang không, "Đạo pháp tự nhiên" trên người nàng thể hiện rất rõ ràng, đúng là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Thanh Tranh hiếm khi ra ngoài, đa số đều ở hậu viện chỉ huy hai người làm nhuộm vải. Nếu nàng ra ngoài, Hải Đường sẽ cho nha hoàn Thu Lam của mình đi theo, tránh cho nàng không có người sai bảo.

Chỉ có điều ở lì trong hậu viện quá lâu, nàng sẽ muốn ra ngoài một lúc. Một hôm sau giờ ngọ, Thanh Tranh nhìn người làm khơi mấy tấm vải vừa nhuộm hồng lên hong khô, bản thân nhàn rỗi liền muốn ra ngoài mua hai hộp mứt hoa quả.

Mứt hoa quả của Minh Châu có hương vị khác biệt của Lâm An. Mứt hoa quả của Lâm An thiên về vị ngọt, dầu mỡ vừa phải, của Minh châu thì nhẹ nhàng khoan khoái, rất hợp khẩu vị của Thanh Tranh.

"Thanh Tranh tỷ, muốn ta ra ngoài với tỷ không?" Hải Đường đang xem xét sổ sách cùng phòng tiên sinh, thấy Thanh Tranh ra khỏi cửa liền vội vàng đi tới.

https://thuviensach.vn

“Ngươi cứ làm việc của mình đi, ta đi một lúc là về.” Thanh Tranh nâng một bàn tay như bạch ngọc lên, khẽ cười ngăn lại bước chân của Hải Đường. “Có Thu Lam theo ta rồi, ngươi có gì không yên lòng nữa?”

Hải Đường thấy Thanh Tranh kiên trì, nàng không nói gì nữa, chỉ dặn dò Thu Lam đi theo. Dù sao Thanh Tranh chưa quen cuộc sống ở đây, sợ nàng lạc đường, thế nên rất bất tiện.

Thanh Tranh chậm rãi đi dạo trong thành Minh Châu, để Thu Lam mang nàng đi chọn lựa mứt hoa quả trong cửa hàng bán mứt. Vì nguyên nhân địa lý nên thành Minh Châu ít khi gặp họa chiến tranh, thành này phát triển tương đối khá, thương nghiệp phồn hoa nhân ngôn phụ thịnh, hoàn toàn không thua kém Lâm An. Đường xá chỉnh tề, cửa hàng san sát, vô cùng náo nhiệt, rộn ràng.

“Thanh Tranh cô nương, cô định đi đâu mua mứt hoa quả? Mứt hoa quả của Đường gia và Lý gia nổi tiếng, nhưng nếu so ra thì có mấy cửa hàng nhỏ bán mứt hoa quả vỏ cứng, ít nước cũng khá ngon.”

Nói đến đồ ăn vặt, không có tiểu cô nương nào là không vui. Thu Lam mười ba, mười bốn tuổi vẫn chưa mất đi tính trẻ con, nghe Thanh Tranh muốn đi mua mứt hoa quả liền hưng trí bừng bừng.

Thanh Tranh hé miệng cười nói: “Vậy ngươi thích ăn của nhà nào thì đưa ta đến nhà đó là được rồi.” Nàng rất thích tiểu cô nương hoạt bát này, làm Thanh Tranh bị cuốn hút bởi sự vui mừng của nàng. May mà có nha hoàn trung thành hết mực như vậy ở cạnh Hải Đường, nếu không cuộc sống ngày thường của Hải Đường vừa mới mất trượng phu sẽ không lấy gì làm thoải mái.

Hai người vừa đi vừa cười nói, không cẩn thận bị một thiếu niên vội vã đi qua va phải vai Thanh Tranh.

https://thuviensach.vn

Thanh Tranh nhíu mày, chịu đựng không kêu thành tiếng, ai ngờ bước chân bị hụt, suýt nữa ngã. May mà Thu Lam tinh mắt, vươn tay vịn chặt người Thanh Tranh, nàng mới không chật vật ngã xuống.

“Xin lỗi, xin lỗi, cô nương, thật xin lỗi!”

Thiếu niên lỗ mãng này vội vàng chắp tay thi lễ, khuôn mặt nghẹn đỏ, dáng vẻ chân tay luống cuống. Cô nương này thoạt nhìn có vẻ yếu đuối, sẽ không bị mình đụng bị thương chứ?

“Ừ!” Thanh Tranh vịn vào Thu Lam, đứng thẳng lên, vừa đưa mắt nhìn lên thì đối diện ngay gương mặt hoảng hốt của thiếu niên kia.

Đẹp quá, cô nương này đẹp quá!

Thiếu niên kia nhìn thấy gương mặt trắng nõn, thanh lệ của Thanh Tranh liền đờ đẫn.

Trước nay hắn chưa từng chú ý tới vẻ xấu đẹp của các cô nương, nhưng hắn cảm thấy cô nương trước mắt này là người xinh đẹp nhất!

“Ôi? Tam lão gia, là ngài sao?” Thu Lam nhìn rõ diện mạo thiếu niên kia liền kêu lên. Đây không phải là tam đệ Trần Văn Vũ của lão gia ư?

Trần Văn Vũ bị Thu Lam gọi một tiếng liền phục hồi tinh thần, gương mặt càng đỏ bừng.

Bản thân làm gì thế này, nhìn chằm chằm vào cô nương nhà người ta!

Thanh Tranh rũ mắt, thầm nghĩ người này quá vô lễ, va phải người khác không nói, lại còn nhìn chằm chằm vào người ta. Đúng là đồ háo sắc!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 142: Tin Vui Truyền Đến

Edit + Beta: coki

Chu thị nghe Tứ tẩu nói sư phụ nhuộm vải là một cô nương trẻ tuổi thì không khỏi nhíu mày.

Thời buổi này nữ nhân làm thợ là chuyện cực kỳ bình thường, nhiều nhất là dệt, hái trà cũng đều sử dụng nữ tử. Cho nên việc một nữ nhân nhuộm vải thì không kỳ lạ chút nào, có lạ là lạ ở chỗ biện pháp nhuộm vải của nàng rất mới mẻ, độc đáo, đặc biệt. Lai lịch của nữ nhân này ra sao đây?

Quả thật Tứ tẩu đã rất cố gắng, mặc dù Hải Đường cật lực phong tỏa tin tức nhưng nàng ta vẫn điều tra ra được tình huống của Thanh Tranh.

"Nữ nhân này là người từ vùng khác đi theo thuyền của Hải Đường tới đây, nghe nói là tiện nhân này quen nàng ta ở Lâm An Túc."

Quen biết nhau tại Lâm An Túc ư? Vậy thì phiền toái rồi, xem ra rất khó lôi kéo sư phụ nhuộm vải này tới nhà mình làm việc.

"Tứ tẩu, vất vả cho ngươi rồi. Nếu đã như vậy. . . . . Ta đành phải nghĩ biện pháp khác thôi." Trong bụng Chu thị lại bắt đầu tính toán chi li nhưng giờ phút này nàng còn chưa biết Hải Đường đã phái người đi lôi kéo các nhà dệt vải và các nhà có máy dệt để bảo đảm nguồn cung cấp.

———— ————

https://thuviensach.vn

"Tam thiếu gia! Tam thiếu gia!" Một tên tiểu tử mặc đồ màu xanh đột nhiên kéo y phục của Trần Văn Vũ, khiến Trần Văn Vũ từ trong mơ hồ tỉnh táo lại.

"Thạch Đầu, ngươi kéo ta làm gì?" Trần Văn Vũ không kiên nhẫn nhìn gã sai vặt của mình.

"Tam thiếu gia, người đã ngây người cả một ngày rồi. . . Người xem thử trong tiệm một chút đi, không có vị khách nào cả." Thạch Đầu rất uất ức nhìn Trần Văn Vũ, từ nhỏ hắn đã đi theo bên cạnh Trần Văn Vũ. Vị Tam thiếu gia này không có vẻ kiêu ngạo, xưa nay lại đối xử với hắn rất hiền hòa, tại sao hai ngày nay tính khí lại kỳ lạ như vậy? Chẳng lẽ có liên quan đến việc buôn bán kém của tiệm?

Vừa nghe Thạch Đầu nói đến việc buôn bán trong tiệm, Trần Văn Vũ không khỏi nở nụ cười khổ.

Hắn không có nguồn cung cấp từ trong tộc nên chỉ có thể đi thu mua vải vóc của những nhà dệt vải ở nông thôn với giá cao. Ai biết Hải Đường chỉ mới vừa đi thu mua có mấy lần mà số vải vóc còn lại của những nhà đó đã bán hết bảy tám phần rồi. Còn dư lại vải vụn vải lẻ kia quả thật không thể vừa mắt nổi, đến dùng làm khăn lau cũng ngại thô ráp nữa là.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể nhìn cửa tiệm đóng cửa sao? Trước kia Trần Văn Vũ thường đi theo đại ca làm việc, đối với buôn bán cũng không ngu dốt cho nên bây giờ cũng đã đoán ra được dụng tâm hiểm ác của Chu thị. Không phải là muốn cướp cửa tiệm của hắn sao? Haizz, đại ca đi sớm, lại để cho loại nữ nhân âm hiểm có ánh mắt thiển cận này quản gia, sớm muộn gì cũng bị hại cho thua hết sạch.

Ngày hôm qua Trần Văn Vũ vội vã đi ra ngoài, đến xin nhị ca Trần Kế Tổ giúp đỡ nhưng từ trước đến giờ tình cảm của hắn với Trần Kế Tổ rất lạnh nhạt, lần này là nể mặt huynh đệ nên mới miễn cưỡng chia 300 cuộn

https://thuviensach.vn

vải cho hắn nhưng cũng tuyên bố là tuyệt đối không có lần sau. Vẫn là đại ca lúc còn sống tốt hơn rất nhiều!

Đại ca đi sớm, cũng không chỉ có hắn bị đại tẩu ác độc này lấn áp, nghe nói tiểu tẩu tử cũng bị nàng ta chèn ép quá mức. Nhớ tới Hải Đường, Trần Văn Vũ không khỏi nghĩ tới chuyện ngày hôm qua mình vô ý đụng vào vị cô nương kia ——

Nàng là tỷ muội của tiểu tẩu tử sao?

Thu Lam đã nhận ra thân phận của hắn, hắn cũng không tiện ở lại nữa, liên tục nói xin lỗi mấy tiếng rồi rời đi. Sau khi trở lại cửa hàng hắn mới bắt đầu hối tiếc —— tại sao lại không trò chuyện với vị cô nương kia nhiều hơn mấy câu chứ? Nhìn trang phục của nàng hắn là chưa xuất giá, có lẽ. . . . . .

——— ——————————

Thích Thăng lại cảm thán về tiềm lực của Tống Tiềm một lần nữa.

Lúc hắn mặc quan phục xuất hiện tại quan phủ Nghiêm Châu lần nữa thì bề ngoài đã hoàn toàn khôi phục như lúc trước. Chẳng những hắn có thể thuận miệng kêu bất kỳ một cái tên của thuộc hạ nào, hơn nữa còn xử lý công việc rất là nhanh chóng, hoàn toàn không giống như một người bị mất trí nhớ.

Thích Thăng cũng hiểu được Tống Tiềm đang phải hao tốn cực nhiều tinh lực để làm bài tập, để trong thời gian ngắn nhất khiến bản thân có thể dung nhập vào trong hoàn cảnh sinh hoạt ở nơi này.

Nhìn thấy hắn đã thích ứng với chức vụ Thông Phán Nghiêm Châu này thì Thích Thăng đã có thể yên tâm rời Nghiêm Châu rồi. Bởi vì một mình hắn lên đường thì không cần vòng vèo qua đường biển mà trực tiếp vượt qua đồi núi rồi đi tới đồng bằng, dễ dàng hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

"Chi Vấn, gần đây quân Kim áp sát, bên Trấn Giang đánh đến không có thời gian nghỉ ngơi, ngươi cũng nên cẩn thận!” Đối với người bằng hữu tốt đã cứu mình từ trong khe núi ra này, Tống Tiềm vô cùng cảm kích, nếu không có Thích Thăng chắc hẳn bây giờ hắn vẫn còn đang ở trong khe núi trồng trọt, lại càng không biết mình là người nào.

Thích Thăng cười nói: "Người bình thường không thể động đến thân thể của ta được đâu, ngươi yên tâm đi. Nhất định ta sẽ báo tin tức ngươi bình yên vô sự cho thê tử Tiểu Ngọc của ngươi!"

Nghe thấy Thích Thăng nhắc tới tên tuổi của Tiểu Ngọc, Tống Tiềm không khỏi có chút thất thần. Thê tử đang mang thai đau khổ chờ hắn trở về. . . . . Nhưng tại sao hắn lại không nhớ về nàng một chút nào cả?

Dung mạo của nàng, giọng nói của nàng, những điều nàng đã nói. . . . . .

Dù chỉ là một chút thôi, hắn cũng không nhớ nổi!

Thích Thăng không ngờ Tiểu Ngọc không có ở tại Lâm An mà ở Minh Châu chỉ cách Nghiêm Châu không xa.

Hắn lại càng không nghĩ tới việc hắn không phải là người nói tin tức Tống Tiềm còn sống cho Tiểu Ngọc.

Mà là Tần Xuân Nhạn!

Hôm đó Tiểu Ngọc đang ngủ trưa ở trong phòng giống như bình thường. Tần Xuân Nhạn đã dặn dò qua bây giờ sau bữa cơm trưa mỗi ngày, tốt nhất nàng nên ngủ một lúc, như vậy thì mới có lợi đối với thân thể.

Ai ngờ nàng mới ngủ chưa được bao lâu, giữa lúc mơ mơ màng màng thì cảm thấy có người lay bả vai của nàng.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, Tống đại nhân trở lại rồi! Hắn vẫn còn sống!"

https://thuviensach.vn

Tần Xuân Nhạn ôm bả vai Tiểu Ngọc, vui mừng nói: "Đại nhân nhà chúng ta đã trở lại Nghiêm Châu, hắn nói Tống đại nhân trở lại Nghiêm Châu rồi, Tống đại nhân không chết!"

Thiên Thành. . . . Còn sống trở về rồi sao?

Tin tức này như một tia chớp thoáng qua trong đầu Tiểu Ngọc, nàng không biết đây là thực hay vẫn là mộng, nàng giơ tay lên cắn một cái thật đau!

"Ai da!" Tiểu Ngọc bị đau kêu lên thành tiếng, Tần Xuân Nhạn vội vàng nắm tay của nàng nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, có phải tỷ vui mừng nên hóa ngốc rồi hay không? Tại sao lại tự cắn mình như vậy."

Tiểu Ngọc cảm thấy cánh tay đau đớn, nàng nhìn dấu răng hồng hồng rồi bật cười: "Đau là tốt, đau là tốt!"

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ!" Tần Xuân Nhạn nhìn phản ứng kỳ lạ của Tiểu Ngọc, ngược lại chính mình bị hù sợ.

"Thiên Thành còn sống. . . . . Thật tốt quá. . . . . ." Tiểu Ngọc dùng sức ôm lấy Tần Xuân Nhạn, khóc sụt sùi.

Từ trong thâm tâm Tần Xuân Nhạn cảm thấy vui mừng thay cho Tiểu Ngọc, nàng âm thầm cầu nguyện: Ông trời, đừng tra tấn đôi phu thê số khổ này nữa!

Đợi đến khi tâm tình Tiểu Ngọc bình phục lại, Tần Xuân Nhạn mới nói ngọn nguồn của tin tức này.

Bởi vì Nghiêm Châu và Minh Châu cách nhau không xa, cho nên thỉnh thoảng Tần Xuân Nhạn cho gia nhân đến Nghiêm Châu dò thám tin tức, xem thử có tiến triển gì mới hay không. Nhưng nàng thật sự nghĩ rằng nếu bên Nghiêm Châu có thể phát hiện thi thể của Tống Tiềm thì để Tiểu Ngọc

https://thuviensach.vn

có thể đưa quan tài tới nhận trở về, ít nhất đây cũng là một điều an ủi. Không nghĩ tới lần này gia nhân được phái đi trở lại nói Thông Phán Nghiêm Châu Tống đại nhân còn sống trở về như một kì tích, do một đại phu anh tuấn trẻ tuổi đưa về.

"Chắc đại phu đó là Chi Vấn rồi." Tiểu Ngọc lau khô nước mắt trên khóe mắt.

"Ừ, đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Tại sao hắn lại rời kinh thành rồi?" Lúc nói lời này đáy lòng Tần Xuân Nhạn khe khẽ thở dài.

Tại sao Thích Thăng lại rời kinh, Tần Xuân Nhạn còn không rõ ràng hay sao?

Tình cảm nóng bỏng ở trong mắt hắn đối với Tiểu Ngọc... người có tâm đều có thể nhìn ra được. Huống chi. . . . Thích Thăng chỉ chung tình với một mình nàng?

Tuy rằng Tần Xuân Nhạn không tính là tâm cao khí ngạo nhưng cũng có rất ít nam tử lọt vào mắt nàng. Sau khi gặp Thích Thăng ở Tô Đê, nàng liền tràn đầy hảo cảm đối với đại phu cực kì tuấn tú này. Hơn nữa sau khi Thích Thăng nghĩ ra biện pháp cứu cha nàng là Tần Vịnh, Tần Xuân Nhạn đã ngầm giao trái tim cho Thích Thăng, nghĩ tới chuyện nếu có thể cùng hắn phu xướng phụ tùy, vậy cũng. . . . Không tồi.

Nhưng trong mắt của Thích Thăng chỉ có Tiểu Ngọc!

Nữ nhân rất mẫn cảm với những chuyện như thế này, người khác có nhìn ra hay không thì nàng không biết, nhưng nàng. . . nhìn thấy rất rõ ràng.

"Thích Chi Vấn này vậy mà lại có thể tìm ra Thiên Thành. . . Không biết hắn dùng biện pháp gì nữa! Cả quan binh Nghiêm Châu, Châu Thành cùng đi tìm đều không tìm ra được kia. Thật là lợi hại. . . . . Không hổ là cao thủ

https://thuviensach.vn

võ lâm!" Tiểu Ngọc cực kì vui mừng, nghĩ tới nhất định phải cảm tạ Thích Thăng thật tốt mới được.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, Thích đại phu biết võ công sao?" Từ trong mắt Thích Thăng, Tần Xuân Nhạn có thể mơ hồ nhìn ra được nội công thâm hậu của hắn nhưng người học y có nhiều người luyện khí công, nhưng không nhất định phải biết võ nghệ.

"Biết, hơn nữa còn rất lợi hại đấy. Chỉ là không biết hai ngươi ai lợi hại hơn ai? Hì hì, lại nói các ngươi thật đúng là xứng đôi!" Hiện tại tâm tình của Tiểu Ngọc thật sự rất tốt, không khỏi trêu ghẹo Tần Xuân Nhạn.

"Tỷ tỷ, tỷ nói bậy cái gì vậy! Tỷ. . . Tỷ còn như vậy thì ta không để ý tới tỷ nữa đâu!" Tần Xuân Nhạn chưa từng nghĩ đến lại bị một câu của Tiểu Ngọc vạch trần tâm sự của mình, thế là trong lòng nàng thấp thỏm không yên, trên mặt lại thẹn thùng.

"Được rồi, được rồi, là do tỷ tỷ ta vui mừng quá nên hồ đồ ...ăn nói lung tung, đừng trách ta!" Không phải Tiểu Ngọc đang nói lung tung. Nàng rất trì độn về chuyện tình cảm của bản thân, ngược lại hiểu rất rõ chuyện của người khác, nàng đã sớm cảm thấy ánh mắt Tần Xuân Nhạn nhìn Thích Thăng không bình thường. Cộng thêm ít ngày trước Tần Xuân Nhạn đã thổ lộ tâm tình nữ nhi cho nàng nghe, cho nên Tiểu Ngọc đoán được mấy phần tâm tư của Tần Xuân Nhạn giành cho Thích Thăng.

Ừm, chờ đến khi gặp được Thích Chi Vấn, nàng nhất định phải cố gắng tác hợp cho bọn họ!

Nhưng mà bây giờ chuyện gấp gáp nhất là phải gặp được Tống Tiềm!

Tiểu Ngọc lật người xuống giường, đi tới trước tủ treo y phục, mở hộc tủ ra.

"Tỷ tỷ, tỷ làm gì đấy?"

https://thuviensach.vn

Tần Xuân Nhạn vội ngăn cản nàng: "Bây giờ tỷ không thể đi gặp Tống đại nhân được!"

"Tại sao?" Tiểu Ngọc kinh hãi: "Chẳng lẽ Thiên Thành. . . . . Bị thương nặng?"

Tần Xuân Nhạn nhìn dáng vẻ nóng nảy của Tiểu Ngọc, vội vàng giải thích: "Không phải vậy, người của ta nói Tống đại nhân đã ra ngoài xử lí công việc, xem ra khẳng định thân thể không có gì đáng ngại. Ta là đang nói tỷ! Tỷ không ngồi xe ngựa được!"

Tiểu Ngọc yên lặng. Sao nàng lại không biết vì mình tùy hứng mà thai nhi đã cực kỳ yếu ớt, vất vả lắm mới bảo vệ được. Hiện tại nếu như nàng khăng khăng muốn đi. . . . . Thai nhi này, nói không chừng thật sự không thể giữ nổi rồi.

Nhưng hiện giờ nàng khát khao được nhìn thấy Thiên Thành đến dường nào!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 143: Lưỡng Địa Đưa Tình

Edit + Beta: Coki

Lòng Tiểu Ngọc như lửa đốt, hận không thể mọc thêm hai cánh để lập tức bay đến bên Tống Tiềm. Nhưng Tần Xuân Nhạn lại như chém đinh chặt sắt nói cho nàng biết bây giờ nàng tuyệt đối không thể chịu được đường dài lắc lư. Tháng trước liên tục bôn ba chừng mười ngày đã làm tiêu hao thể lực một cách nghiêm trọng, lúc này mới phục hồi trở lại một chút xíu, không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, chẳng qua tỷ tới đây vì tin tức của Tống đại nhân. Hiện tại Tống đại nhân đang làm việc trong quan nha, hắn là thân thể đã tốt, tỷ không cần gấp gáp. Qua một thời gian ngắn chờ thân thể tỷ khỏe mạnh hơn thì đi Nghiêm Châu cũng không muộn."

Đối với y thuật của Tần Xuân Nhạn, Tiểu Ngọc không nghi ngờ chút nào, biết nàng dặn dò những thứ này tuyệt đối không phải là đe dọa.

"Nhưng Xuân Nhạn, ta thật sự rất muốn đến gặp Thiên Thành —— ai, thôi!" Lại một lần Tiểu Ngọc cảm nhận được chỗ bất tiện của thời đại này, nếu có điện thoại thì tốt rồi! Nếu không thì máy bay cá nhân cũng được, chỉ cần có thể nghe được giọng nói của Thiên Thành thôi lòng của nàng cũng có thể an tĩnh lại.

Lúc còn ở Lâm An, gần như mỗi buổi tối bọn họ đều ở trong thư phòng cùng nhau. Tống Tiềm có thói quen đọc sách, tiếng đọc sách của hắn trầm

https://thuviensach.vn

thấp nhu hòa, những lúc như thế, Tiểu Ngọc sẽ dừng công việc trong tay, lẳng lặng lắng nghe những câu chữ tuyệt đẹp từ trong miệng hắn nói ra.

Hiện nay đừng nói là nhìn thấy Tống Tiềm, đến nghe giọng của hắn cũng không có cách nào cả.

Tần Xuân Nhạn suy nghĩ một chút, cười nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, mặc dù tỷ không thể đi nhưng thật ra ta có thể bảo gia nhân đưa tin thay tỷ. Tỷ nghĩ xem, Tống đại nhân là mệnh quan triều đình, không thể rời nơi mình quản lí được. Tỷ không thể đi Nghiêm Châu, hắn cũng không thể tới Minh Châu —— viết thơ ngược lại là một phương pháp tốt đấy."

"Đúng rồi, viết thơ!" Cặp mắt Tiểu Ngọc sáng lên. "Xuân Nhạn, vẫn là muội chu đáo!"

Thoáng một cái tâm tình Tiểu Ngọc đã tốt hơn một chút. Khoảng cách Nghiêm Châu, Minh Châu không xa, lại có người chuyên trách đưa tin, như vậy —— tin tức truyền vào ban đêm sẽ không quá chậm.

Hiện tại rốt cuộc cũng đã cảm nhận được chỗ tốt của việc có văn hóa rồi, Tiểu Ngọc nghĩ tới mình đã luyện thư pháp hơn một năm, cuối cùng có thể phát huy được công dụng!

Viết cái gì mới tốt nhỉ?

Tần Xuân Nhạn nhìn thấy Tiểu Ngọc nở nụ cười lần nữa, thực sự cảm thấy vui mừng thay nàng. Tần Xuân Nhạn nói: "Vậy ta cho người mang bút, mực lại cho tỷ nhé?"

Tiểu Ngọc liên tục gật đầu, trong bụng lại bận suy nghĩ viết cái gì mới tốt?

Lần đầu viết thư tình trong đời

https://thuviensach.vn

Người khác viết thư tình như thế nào nhỉ?

Nhớ tới thời cấp hai, lúc học《 Cùng vợ 》, một câu "Ý ánh khanh khanh như ngộ" , lập tức khiến cho Tiểu Ngọc đương tuổi dậy thì đỏ vành mắt.

* Ý ánh khanh khanh như ngộ: nguyện vọng vợ chồng gặp mặt.

Nàng vẫn cứ ngồi dựa vào giường, hồi tưởng từng ly từng tý thời gian cùng Tống Tiềm chung sống, trong lòng tràn đầy tình ý.

Chợt nàng nhớ lại ngày đó nhìn thấy người ta ở trong biển lửa hát 《 Tử Dạ ca 》 ——" Thiên bất tuyệt nhân nguyện, cố sử nông kiến lang."*

*Tử Dạ ca: bài hát nửa đêm, câu này có nghĩa là trời không phụ lòng người cho thiếp và chàng gặp nhau.

Danh kỹ Lâm An tường tận mưu kế lại vẫn có thể nguyện ý dâng hiến hết thảy vì tình yêu.

Tiểu Ngọc đi tới trước bàn trang điểm, kéo ngăn kéo, lấy ra một cái túi nhỏ đã cũ kĩ rách nát không chịu nổi, mở túi lấy đồ làm từ bùn ở bên trong ra.

Phủ Nghiêm Châu.

"Có người muốn gặp ta?"

Tống Tiềm đang xử lí công vụ trong nha môn, chợt bên ngoài có nha dịch tiến vào báo cáo có một nam nhân cầu kiến, tự xưng là đưa thư của người nhà hắn. "Tống đại nhân, hắn nói là đưa tin thay phu nhân của ngài."

Phu nhân?

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm bước nhanh ra ngoài phủ, chỉ thấy một nam nhân trung niên toàn thân bụi bặm ăn vận như gia đinh, đang khom người đứng bên ngoài chờ đợi.

Nhìn thấy Tống Tiềm ra ngoài, gia đinh này vội vàng tiến lên bái kiến, nói rõ mình là gia đinh trong nhà Tần thái y ở Minh Châu. Hắn nói cho Tống Tiềm biết Tống phu nhân cùng với đại tiểu thư Tần gia tìm Tống Tiềm ở khắp Nghiêm Châu nhưng không có kết quả, sau đó bị động thai, giờ phút này đang ở Minh Châu dưỡng thai.

Tống Tiềm nghe thân thể phu nhân mình không tốt, mặc dù hắn không có ấn tượng đối với vị thê tử này nhưng cũng không nhịn được hỏi: "Nàng bị động thai ư? Hiện giờ sao rồi?"

Gia đinh kia vội trả lời: "Xin Tống đại nhân yên tâm, hiện tại Tống phu nhân đã khỏe hơn nhiều rồi. Nhưng mà dù sao bây giờ thân thể đang suy yếu, không thể lặn lội đường xa, cho nên tiểu thư nhà tiểu nhân phái tiểu nhân tới đưa tin." Dứt lời, hắn lấy một phong thơ từ trong bọc quần áo sau lưng ra cùng với một cái hộp nhỏ.

Tống Tiềm nhận lấy hai món đồ này, nghi hoặc nói: "Đây là cái gì?"

Gia đinh kia nói: "Tiểu nhân cũng không rõ, Tống phu nhân bảo tiểu nhân nhất định phải tự tay giao cho Tống đại nhân."

Tống Tiềm gật đầu một cái, gia đinh kia còn nói: "Tống phu nhân dặn dò tiểu nhân, sau khi Tống đại nhân đọc thư tốt xấu gì cũng phải hồi âm đôi lời."

"Vậy ngươi ngơi trước ở nhà bên trước đi. Tiểu Lương, giúp ta tiếp đón vị đại thúc này được không?" Tống Tiềm sẽ không vì đối phương là gia đinh, địa vị thấp kém mà tự cao tự đại. Nha dịch được gọi là tiểu Lương mời người gia đinh kia qua nhà bên cạnh nghỉ ngơi, Tống Tiềm tính toán cầm thư cùng với cái hộp trở về phòng xem một chút.

https://thuviensach.vn

"A, Thiên Thành, thế nào rồi?" Vừa đúng lúc Tri châu đại nhân xuống kiệu, đi vào nha môn.

"Có thư của thê tử, nói là đang ở trong nhà Tần thái y ở Minh Châu." Tống Tiềm hết sức tôn kính đối với người lãnh đạo trực tiếp này, ngay thẳng nói cho hắn biết.

Tri châu đại nhân còn nhớ rõ vị Tống phu nhân nâng cao bụng bự ngàn dặm tìm chồng kia, hắn cười ha ha nói: "Lần này thì tốt rồi! Thiên Thành, có muốn ta phái người đi đón phu nhân ngươi tới đây để đoàn tụ với ngươi hay không?"

"Không cần, không cần, gia đinh Tần gia tới đưa tin nói thân thể nàng không khỏe, không thể ra cửa. Đa tạ đại nhân quan tâm."

Tống Tiềm vội vàng từ chối. Thật ra thì đối với việc Tiểu Ngọc tạm thời không tới được Nghiêm Châu, Tống Tiềm âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại hắn đã quen thuộc các đồng liêu, thuộc hạ, thế nhưng thê tử thì ——

Một người xa lạ đột nhiên xông vào cuộc sống của hắn, từ đầu đến cuối Tống Tiềm đều cảm thấy có không được tự nhiên.

Hắn nghĩ có nên nói cho "thê tử" này hắn đã hoàn toàn không còn nhớ rõ nàng hay không?

Thế nhưng việc này rất tàn nhẫn đối với nàng——

Tống Tiềm trở lại phòng công sự, đầu tiên là mở cái hộp ra thì thấy bên trong là hai tượng đất mập mạp. Hai tượng đất này rõ ràng không phải loại được bày bán ở những gian hàng bên ngoài, tay nghề có chút vụng về, nhưng vẫn nhìn ra là một nam một nữ.

https://thuviensach.vn

Đây là ý gì? Tống Tiềm nhất thời không hiểu, lại mở phong thư lấy lá thư ra, nhìn thấy mấy hàng chữ viết nho nhỏ xinh đẹp trên tờ giấy trắng thuần.

“Thiên Thành.

Từ biệt mấy tháng, biết chàng không việc gì, vui mừng vô hạn. Ta cùng với hài nhi đều mạnh khỏe, chớ nhớ nhung. Tượng đất chàng luôn mang theo bên người đã bị vỡ nát, ta dùng mảnh vụn nắn lại thành một đôi. Thấy vật như thấy người.”

Chỉ có ít ỏi mấy lời nhưng cũng đủ để Tống Tiềm cảm thấy được tình nồng mật ý trên trang giấy. Hắn nhìn xuống dưới, là một《 Ngã nông từ 》nóng bỏng ——

*Theo bách khoa bên Trung thì đây là một bài thơ. Triệu Mạnh Phủ muốn nạp thiếp, thê tử Quản thị làm bài thơ Ngã nông từ để khuyên bảo. Sau đó Triệu Mạnh Phủ không còn có ý định muốn nạp thiếp nữa

"Nhĩ nông ngã nông, thắc sát đa tình, tình đa xử nhiệt tự hỏa. Bả nhất khối nê, niệp nhất cá nhĩ, tố nhất cá ngã. Tương cha môn lưỡng cá nhất tề đả phá, dụng thủy điều hòa, tái niết nhất cá nhĩ, tái tố nhất cá ngã, ngã nê trung hữu nhĩ, nhĩ nê trung hữu ngã, dữ nhĩ sinh đồng nhất cá ham, tử nhất cá quan!"*

*Tạm dịch là: Chàng chàng thiếp thiếp, quá mức đa tình, tình tựa như lửa. Nặn một khối bùn thành chàng thành thiếp. Đồng loạt đập vỡ hai người chúng ta, dùng nước trộn lẫn, lại nặn thành chàng thành thiếp, trong chàng có thiếp, trong thiếp có chàng, cùng nhau đồng sinh cộng tử, chết chung một hòm.

Tống Tiềm chợt nhớ tới "Trong chàng có thiếp, trong thiếp có chàng". Không biết sao, trong đầu lại hiện ra một hình bóng mơ hồ.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 144: Ban Đêm Đánh Lén Doanh Trại Quân Kim

Edit + Beta: Nuy Ham

Đêm khuya mùa hè, thời tiết nóng bức dần hạ xuống là lúc thoải mái nhất.

Tống Tiềm choàng một tấm áo khoác, ngồi trong đình viện của phủ, nhìn cành liễu nhỏ phất phơ, trăng mờ mây mỏng, kinh ngạc ngây ngô.

Trên bàn đá trước mặt hắn là một tượng đất nhỏ do gia đinh Tần gia mới đưa đến ngày hôm nay.

"Trong chàng có thiếp, trong thiếp có chàng, sống cùng chỗ, chết cùng huyệt...." Tống Tiềm nhìn bầu trời đêm, tự lẩm bẩm.

Nửa đêm hắn tỉnh lại, khó ngủ lại nên mới đến đình viện ngồi.

Tối nay nằm mơ, hình như hắn mơ thấy mình đang sánh vai đi cùng một thiếu nữ có khuôn mặt tròn trịa trên một con phố náo nhiệt, thiếu nữ kia ôm một pho tượng đất nhỏ trong ngực, thỉnh thoảng khẽ cười nhìn hắn.

Đột nhiên, khuôn mặt đang tươi cười của nàng biến thành đẫm lệ, khóc thút thít, nói với hắn: "Thiên Thành, Thiên Thành....."

Hắn giật mình tỉnh lại, mới biết đó là mơ, một giấc mơ quá chân thật!

Thiếu nữ có nụ cười ngọt ngào kia chính là thê tử Mai Tiểu Ngọc của hắn sao?

https://thuviensach.vn

Về chuyện Tiểu Ngọc, phần lớn Tống Tiềm nghe từ trong miệng Thích Thăng, dĩ nhiên, Tri châu đại nhân cũng đã từng nói qua.

Tri châu đại nhân nói lúc Mai Tiểu Ngọc tới, đã lấy đi "di vật" của hắn, tượng đất nhỏ bị binh mã đạp bể.

Xem ra tượng đất hai người này được ghép lại từ những mảnh vỡ kia?

Tống Tiềm không có chút ấn tượng nào với những chuyện nửa đời trước của mình, nhưng kỳ lạ là chỉ là quên đi những người đã quen và mọi chuyện về họ, còn những thứ ngũ kinh đã học qua và quan hệ bên ngoài, hắn lại nhớ rất rõ. Thích Thăng nói chứng thất hồn này coi như là nhẹ rồi, theo ghi chép, cũng có người mắc phải chứng bệnh này, ngay cả đi vệ sinh cũng không biết.

Nếu là ở đời sau, bệnh này của Tống Tiềm sẽ được chẩn đoán là mất trí nhớ có lựa chọn, song người đương thời lại cho rằng trong ba hồn bảy phách, bị mất đi một ít nên dẫn tới tình trạng này.

Thích Thăng sốt ruột đi thông báo cho Tiểu Ngọc, không lên đường tới Minh Châu. Bằng không hắn đến Minh Châu tìm Tần Xuân Nhạn, lấy kim châm của Tần gia chữa bệnh cho Tống Tiềm, còn nhiều hơn mấy phần hy vọng.

"Thiên Thành, sao tinh thần ngươi kém vậy?"

Hôm sau đến phủ nha, Tri châu Đại nhân thấy sắc mặt Tống Tiềm không tốt liền quan tâm hỏi.

"Không sao, không sao. Chỉ có điều, Tri châu Đại nhân, tinh thần của ngài cũng không tốt lắm, chẳng lẽ bị ốm?" Tống Tiềm nhìn sắc mặt còn tái nhợt hơn hắn của Tri châu Đại nhân, không khỏi hỏi.

https://thuviensach.vn

"Ài!" Tri châu Đại nhân thờ dài, nói: "Lo lắng chuyện quốc sự thôi! Vài ngày trước đó, ta mới bình định phỉ loạn, hiện tại quân Kim lại muốn tới gây phiền toái!"

Quân Kim?

Thần kinh Tống Tiềm không khỏi căng thẳng, hỏi: "Quân Kim xâm chiếm Nghiêm Châu à?"

Tri châu vừa lắc đầu, vừa nói sơ lược tin tức mới truyền tới cho Tống Tiềm. Thì ra quân Kim chịu thua ở Trấn Giang, nhưng giờ lui lại, muốn gây phiền toái với Nghiêm Châu.

Mày rậm của Tống Tiềm nhướng lên, tâm tình càng thêm nặng nề.

****

Mà lúc này, tâm tình cuả Thì Quý Phong cũng không thoải mái hơn so với Tống Tiềm là bao, hắn đứng ở tường thành không còn hoàn chỉnh nhìn trận hình khổng lồ của quân địch phía dưới, trên khuôn mặt dính đầy mồ hôi và bụi bậm lộ ra một nụ cười khổ.

Ở bên cạnh hắn là một lão thư sinh gầy, mặc dù khuôn mặt cũng đầy bụi đất nhưng tinh thần lại quá mức sung sức, sống lưng thẳng tắp.

Đây là Thư Xá Nhân Ngu Duẫn Văn được hoàng đế Triệu Cấu phái tới tiền tuyến an ủi đại quân,.

Đợt tấn công của Hoàn Nhan Lượng bị Thì Quý Phong kiên cường chống đỡ, hai quân giằng co trên hai bờ Trường Giang. Triệu Cấu phái Ngu Duẫn Văn mang theo ít vật tư tới cho đại quân, khi hắn tới Trấn Giang thì những đại quan của Trấn Giang người thì chết, người thì trốn, chỉ còn lại Thì Quý Phong mang theo quân và dân thề kháng chiến.

https://thuviensach.vn

Tuy Ngu Duẫn Văn chỉ là một quan văn, nhưng lại có thể văn võ song toàn. Nhớ năm đó Triệu Cấu phái hắn đi sứ Kim Quốc, hoàng đế Kim Quốc thiết yến chiêu đãi, trên yến hội, người Kim Quốc đưa cho hắn một cây cung, để cho hắn bộc lộ tài năng. Bọn họ biết Ngu Duẫn Văn là quan văn, cho rằng văn nhân Tống Triều đều là kẻ hèn nhát tay trói gà không chặt, cố ý muốn nhìn Ngu Duẫn Văn bị chê cười. Không nghĩ tới, Ngu Duẫn Văn lại giắt trường bào vào eo, giương cung kéo dây, một mũi tên trúng bia.

Ngu Duẫn Văn một thân văn võ song toàn tự nhiên cũng thưởng thức người toàn tài như Thì Quý Phong, vô cùng tán thưởng đối với việc hắn kháng chiến tới cùng.

"Quý Phong à, quân đội của tướng quân Lý Hiển Trung sẽ tới ngay thôi, chúng ta chỉ cần cầm cự qua đợt tấn công này của quân Kim, đại thắng sẽ nằm trong tay!"

Ngu Duẫn Văn vuốt chòm râu dài, nói. Thậm chí hắn còn đích thân ra trận giết địch, hôm nay đã giết được mấy người, bảo đao không già!

Thì Quý Phong nói: "Đại nhân, ta cảm thấy hành động phô trương của người Kim có chút kỳ lạ."

"Sao? Kỳ lạ như nào?"

Ngu Duẫn Văn nghe Thì Quý Phong nói thế, liền giương mắt nhìn trận hình của quân địch.

"Tinh thần của kẻ địch rất bất thường rồi, vô cùng —— uể oải!"

Thì Quý Phong châm chước nói.

Ngu Duẫn Văn là người có kiến thức phi phàm, nghe vậy bèn suy tư một lúc, gật đầu nói: "Đúng là kỳ lạ, hai trận tranh đấu trước đó rõ ràng chúng ta đã rơi xuống hạ phong, nhưng quân địch lại không thừa thắng xông lên,

https://thuviensach.vn

ép chúng ta vào thành thu binh, đây không phải là tác phong của Hoàn Nhan Lượng ——"

Ngu Duẫn Văn đã từng gặp Hoàn Nhan Lượng ở ngoài, ấn tượng vô cùng khắc sâu đối với vị hoàng đế Kim Quốc ương ngạnh phách lối này, hắn là một người không đạt múc đích sẽ không bỏ qua, sao bây giờ lại ——

"Đại nhân, ta muốn tối nay trà trộn vào doanh địch, tập kích ban đêm!" Thì Quý Phong nói lên đề nghị to gan.

Ngu Duẫn Văn giật mình, nhưng ngay sau đó cười ha ha: "Quý Phong à, ngươi đúng là nghé con không sợ cọp! Tốt! Nếu ta cản ngươi, có vẻ như lòng dạ ta đàn bà. Vừa đúng lúc ta mang theo những vũ khí bí mật kia. Tối nay để chúng phát huy tác dụng thôi!"

Thì Quý Phong thấy Ngu Duẫn Văn đồng ý, càng thêm quyết tâm trà trộn vào doanh địch vào đêm nay, hắn nhất định phải biết, đám người Hoàn Nhan Lượng đang chơi trò quỷ gì!

****

Hoàn Nhan Lượng còn muốn thắng cuộc chiến này hơn ai hết, bởi vì hắn không còn đường lui.

Hiện tại người Tống còn chưa biết, nhưng một ngày nào đó bọn họ sẽ biết, chính là —— Hoàn Nhan Lượng hắn, hiện tại đã không phải là hoàng đế Đại Kim Quốc!

Mà đã trở thành phế đế!

Hoàn Nhan Lượng vô cùng hối hận, tại sao không sớm giết cái tên khốn Hoàn Nhan Ung kia chứ!

https://thuviensach.vn

Hoàn Nhan Ung là tộc đệ của Hoàn Nhan Lượng, hai người đều là TÔN TỬ của Thái tổ hoàng đế Kim Quốc. Lúc Hoàn Nhan Lượng giết hoàng đế lên ngôi vua thì Hoàn Nhan Ung chỉ là một nhân vật nhỏ đóng giữ Tây Kinh.

Trong mắt Hoàn Nhan Lượng vốn không hề có bóng dáng của tên tộc đệ cẩn thận dè dặt này, chỉ có thể trách thê tử của Hoàn Nhan Ung quá nổi danh!

Thê tử của Hoàn Nhan Ung là Ô Lâm Đáp thị là một mỹ nữ Kim Quốc, nghe nói làn da tựa tuyết, dung mạo như hoa, mắt sáng môi son, là nhan sắc tuyệt vời thế gian hiếm có. Sau khi Hoàn Nhan Lượng nghe, liền muốn nhét đệ muội vào hậu cung của mình —— Đây không phải lần đầu hắn làm chuyện này, chỉ cần mỹ nữ trong tộc bị hắn nhìn trúng, bất kể là có quan hệ thân thích gì, toàn bộ đều bắt làm phi tử, bao gồm nữ nhi của thúc thúc Kim Ngột Thuật hoành hành thiên hạ năm đó.

Vị thê tử mỹ nhân này của Hoàn Nhan Ung đi được nửa đường thì tự sát để tuẫn tiết, lòng Hoàn Nhan Lượng không thoải mái, liền nảy sinh ý định giết chết Hoàn Nhan Ung. Ai mà biết mạng tộc đệ này quá lớn, dù trong tối hay ngoài sáng đều tránh được mấy lần ám sát, lần này thì thừa dịp hắn xuất binh Nam Tống, liên hợp với Hoàn Nhan, Phúc Thọ, loại bỏ hàong đế chính quy là hắn!

Sau khi nghe tin Hoàn Nhan Ung ở đông kinh thành Liêu Dương tuyên chính, Hoàn Nhan Lượng không thở được, suýt nữa tắt thở. Hắn xuất binh mở rộng lãnh thổ, cho rằng làm nên bá nghiệp, ai ngờ bá nghiệp chưa thành, lại biến thành phế đế, bị hạ xuống thành "Quận Vương Hải Lăng"!

Hắn cố gắng phong tỏa tin tức trong quân nhưng không có tác dụng, đã bắt đầu xuất hiện binh lính đào ngũ. Mỗi ngày đều có binh lính lén lút chạy trốn, còn có người nói thầm: "Chủ soái không còn là hoàng thượng, chúng ta còn đấu đá cái gì hả, không bằng quay về đầu nhập vào hoàng đế đi."

https://thuviensach.vn

Cho nên những ngày qua, Hoàn Nhan Lượng công thành rất không thuận lợi, binh lính thì muốn bảo vệ tính mạng, không có bất kỳ tên nào đấu tranh anh dũng cho hắn! Mà tiểu tướng quân bên Tống kia không biết có lai lịch gì, lại có thể đánh như vậy. Nghe nói là một tiểu thư sinh mới đậu Tiến sĩ —— Chẳng phải thư sinh người Tống yếu đuối có thể ức hiếp sao? Lấy ở đây ra cái khí phách nam tử hán đây!

Hoàn Nhan Lượng rất phiền não, bây giờ hắn nên tiếp tục tấn công Trấn Giang, hay là mang đội quân quay đầu lại giành lại ngôi vị hoàng đế của mình đây?

Nghĩ đến chết già, sao Hoàn Nhan Lượng có thể ngủ được, cho tới tận đêm khuya, hắn vẫn đang cùng mấy tâm phúc của mình thương nghị trong lều chủ soái, bọn họ không biết Thì Quý Phong mặc áo đen đã lặng lẽ âm thầm lẻn vào doanh trại.

Thì Quý Phong không có lòng tin có thể chém chết Hoàn Nhan Lượng.

Cho tới bây giờ hắn sẽ không phạm sai lầm là khinh địch. Ngu Duẫn Văn đã nói qua với hắn, mặc dù Hoàn Nhan Lượng là một bạo quân nhưng không có nghĩa cái gì hắn cũng tệ, ngược lại, năm đó hắn có thể chiến thắng trong cung biến đã chứng minh hắn không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Người Kim là một dân tộc sống trên lưng ngựa, hoàng đế Kim Quốc muốn ngồi vững trên ngôi vị Hoàng đế, đầu tiên phải là một anh hùng hơn người.

Mà Thì Quý Phong kiên định bước vào doanh trại của Kim Quốc. Hiện tại Ngu Duẫn Văn đã đến, cho dù mình chết trong tay địch cũng không sợ Trấn Giang sẽ như quần long không ai quản!

Lúc này Quý Phong đang nằm rạp xuống đất sau một tảng đá lớn, len lén nhìn lều chủ soái đang sáng đèn ở phía xa, rất nhiều binh lính canh chừng xung quanh. Hoàng đế Kim Quốc sợ chết như vậy sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn không biết, đây là bởi Hoàn Nhan Lượng sợ binh lính có ý làm phản, giết chết mình để dâng công trạng, đầu phục vào tân hoàng nên mới phái binh lính gấp ba lần tới lều chủ soái.

Trong lều chủ soái, Hoàn Nhan Lượng hỏi ý kiến của thuộc hạ nên đánh hay trờ về?

"Bệ hạ, thần muốn nói." Một mưu sĩ chắp tay, nói.

"Có gì thì nói mau!" Hoàn Nhan Lượng không nhịn được, thúc giục. Tối nay hắn sẽ phải đưa ra quyết định!

"Bệ hạ xâm nhập nơi khác, chưa tấn công mà quay về, nếu cứ như vậy, có lẽ người Tống sẽ đuổi theo đánh chúng ta."

Hoàn Nhan Lượng gật đầu một cái. Đúng vậy, muốn rút lui không phải chuyện dễ dàng như vậy. Huống chi hiện tại thoạt nhìn tướng lãnh người Tống rất hăng hái, nếu cứ để cho bọn họ tấn công phía sau, bản thân sẽ chịu thiệt.

"Đúng, hạ thần cũng nghĩ thế, cho nên tiến binh đánh chiếm Trấn Giang trước, giáng một đòn nặng nề cho người Tống, rồi thuận tiện đánh Bắc Nguyên!"

Mưu sĩ này nói rất có đạo lý, trước đánh bại người Tống rồi trở về, như vậy sẽ không sợ người Tống đuổi theo.

Trong lúc Hoàn Nhan Lượng suy nghĩ thì đột nhiên nghe được tiếng binh khí giao nhau bên ngoài trướng!

Mặt hắn lập tức biến sắc, chẳng lẽ có thích khách?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 145: Bị Thương Nặng

Hoàn Nhan Lượng và mấy mưu sĩ cùng nhau nhảy lên như thể dưới mông gắn lò xo.

Âm thanh binh khí đánh nhau bên ngoài ngày càng ồn ào, nghe không giống như là thích khách hạng xoàng!

Hai binh lính thở hổn hển chạy vào lều chủ soái, nói với Hoàn Nhan Lượng: "Bệ hạ, có người mưu phản!"

Sắc mặt Hoàn Nhan Lượng tái xanh, cuối cùng chuyện hắn lo lắng nhất cũng xảy ra!

"Viu!"

Một mũi tên bắn thủng lều của chủ soái rồi cắm xuống mặt đất, mọi người trong lều rối rít cầm vũ khí lên chuẩn bị nghênh chiến. Chỉ là kẻ địch của trận chiến này không phải là người Tống, mà là người của mình!

Thì Quý Phong không nghĩ tới tối nay hắn lẻn vào đây lại gặp phải người Kim nội đấu, quả là trùng hợp. Trong lòng hắn mừng rỡ, nắm chặt đạn pháo trong tay áo, chỉ chờ đến thời cơ thích hợp liền phát tín hiệu cho Ngu Duẫn Văn trong thành Trấn Giang xa xôi, trong ứng ngoài hợp, giết người Kim không chừa mảnh giáp!

Việc mưu phản tối ngày hôm nay không phải vô duyên vô cớ, mà là Hoàn Nhan Lượng gieo tiếng ác.

https://thuviensach.vn

Gần đây trong quân binh lính trốn đi rất nhiều, Hoàn Nhan Lượng tức tối muốn truy cứu trách nhiệm thuộc hạ. Ban ngày, hắn nói với thuộc hạ: "Sáng sớm ngày mai ta sẽ điểm danh, nếu như đội nào thiếu thành viên nghiêm trọng, ta sẽ giết chết trưởng quan đội đó, các ngươi xem xét mà làm!"

Những tướng lĩnh này biết Hoàn Nhan Lượng hung tàn, nhưng trong tất cả hàng tướng lĩnh, sợ nhất là Binh Bộ Thượng Thư, bởi vì ông đứng đầu các đội, Hoàn Nhan Lượng nói chỉ cần có người chạy trốn thì giết trưởng quan, vậy khẳng định cuối cùng ông sẽ bị giết!

Binh Bộ Thượng Thư nghĩ kiểu gì cũng chết, không bằng đánh cược một lần. Tối nay ông đi tìm nhi tử của mình là Hoàn Nhan Vương Tường, hỏi hắn bây giờ nên làm cái gì?

Hoàn Nhan Vương Tường nói: "Phụ thân, việc đã đến nước này, tân thiên tử đã được sắc phong ở Liêu Dương, bây giờ Hoàn Nhan Lượng chỉ là đồ thất bại! Chúng ta giết chết Hoàn Nhan Lượng, đi tranh công với tân thiên tử, cha con ta sẽ không mất đi vị trí vương hầu!"

Hoàn Nhan Lượng không biết tối nay trong doanh trại của hắn xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết chuyện đã phát triển đến lúc càng ngày càng tệ !

"Quân đâu, nhanh chóng tiêu diệt phản tặc!" Hoàn Nhan Lượng đi ra khỏi lều soái thét khàn cả giọng.

Thì Quý Phong núp trong bóng tối, rút đoản kiếm trong tay ra, hắn cách Hoàn Nhan Lượng chỉ mười bước. Nhất định phải nắm chắc cơ hội này, một kiếm chém hắn ngã ngựa!

"Bệ hạ, bệ hạ! Người của chúng ta bị giết rất nhiều." Binh lính đầu đầy vết máu chạy đến trước mặt Hoàn Nhan Lượng báo cáo, Hoàn Nhan Lượng "hừ" một tiếng, nói: "Ta sẽ tự mình đi tiêu diệt những phản tặc này! Bọn chúng ở chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

Chợt một mũi tên phá gió lao đến, nhắm ngay đỉnh đầu Hoàn Nhan Lượng!

Hoàn Nhan Lượng không hổ là chiến sĩ kinh nghiệm đầy mình, nghiêng đầu tránh được tấn công bất ngờ.

"Tặc tử, ngươi dám!" Hoàn Nhan Lượng thét to một tiếng, có mấy phần khí phách Vương tử.

"Hoàn Nhan Lượng, ngươi mới là loạn thần tặc tử, ai ai cũng muốn giết!" Trong tiếng đao kiếm, Hoàn Nhan Vương Tường dẫn quân sĩ vọt tới trước lều soái, binh lính hai phe bắt đầu giao chiến một trận!

Hoàn Nhan Lượng cầm đao trong tay, nhìn chăm chú phản đồ phía trước, đột nhiên trên lưng cảm thấy vô cùng đau nhức!

"A…" hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, mọi người nghe tiếng đồng loạt nhìn về phía Hoàn Nhan Lượng, chỉ thấy một thanh kiếm nhuốm máu đâm xuyên qua ngực Hoàn Nhan Lượng!

Là ai?

Hoàn Nhan Vương Tường cho là thủ hạ của mình, vui mừng quá đỗi: "Đã giết Bạo Quân! Các huynh đệ, chúng ta thắng rồi!"

Bọn phản đồ lâm vào phấn khích, càng ra sức truy đuổi phe cánh của Hoàn Nhan Lượng. Không ai biết rằng người giết Hoàn Nhan Lượng là một nam tử áo đen với khuôn mặt xa lạ!

Thi Quý Phong thừa dịp Hoàn Nhan Lượng không để ý liền đâm hắn một kiếm, rút kiếm ra lại cắt đầu Hoàn Nhan Lượng thật nhanh, một cước đá bay thi thể của hắn, cánh tay vung lên liền lấy đạn pháo bắn lên không trung.

https://thuviensach.vn

"Bùm!"

Đạn pháo bắn lên trên bầu trời đêm tạo ra đóa hoa tươi đẹp màu đỏ, quân Tống bắt đầu đánh lén ban đêm!

Trong giây phút đạn pháo được bắn lên, thân phận của Thì Quý Phong bị quân Kim phát hiện. Lúc này bọn họ mới biết, thì ra người giết Hoàn Nhan Lượng không phải quân Kim, mà là người Tống lẻn vào!

"Có gian tế!"

Hoàn Nhan Vương Tường là người đầu tiên phản ứng kịp, chỉ huy binh lính vây quanh Thì Quý Phong. "Giết hắn, đoạt đầu Hoàn Nhan Lượng! Tuyệt không thể để người Tống lấy đầu hắn đi!"

Hàng trăm binh lính nhanh chóng bao vây Thì Qúy Phong ở giữa. Thì Quý Phong có võ công cao cường nhưng không thể chống lại quân địch lấy đông hiếp yếu, mấy lần mắt thấy thể lực cạn kiệt, suýt bị kẻ địch giết. Hắn giữ chặt kiếm của kẻ địch, trong lòng la lên "Ta không thể chết được!".

Trong thời khắc vô cùng khẩn trương này, trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt tươi cười của Tiểu Ngọc.

Nếu như mình chết rồi, liệu Tiểu Ngọc có đau lòng không?

Đột nhiên có ánh sáng hồng lóe lên trong bầu trời đêm, một vật tròn khổng lồ màu đen rơi vào đám người Kim, lập tức nổ tung!

"Bùm bùm bùm!"

Đạn đen chẳng những phát ra ánh lửa hừng hực, còn phun ra rất nhiều vôi trắng, tướng sĩ quân Kim bị sặc không mở mắt được.

"Đây là… đây là yêu pháp gì!" Hoàn Nhan Vương Tường giương mắt nhìn mọi thứ trước mặt, bầu trời đêm đã bị pháo lửa nhuộm đỏ, tiếng kêu

https://thuviensach.vn

của quân Kim vốn đã rung trời giờ càng hỗn loạn.

Hỏa dược của đại nhân Ngu Duẫn Văn mang tới quả nhiên lợi hại.

Toàn thân Thì Quý Phong dính đầy máu tươi cười ha ha, tối nay sẽ là ngày chết của người Kim!

Chiến đấu suốt đêm kết thúc, người Kim chết thảm, nhưng binh lính Tống quốc cũng bị thương không ít.

Dưới sự hướng dẫn của Hoàn Nhan Vương Tường, người Kim rút lui đến phía bắc Trường Giang, bảo vệ chiến tuyến Trấn Giang!

Thì Quý Phong không ngờ mình có thể còn sống trở về.

Thừa dịp doanh trại tràn ngập khói lửa, hắn phấn khởi chém giết không ít quân Kim, ôm đầu của Hoàn Nhan Lượng chạy khỏi doanh trại, hội họp với người của mình!

Nhưng toàn thân hắn gần như có trên trăm vết thương, mà vết thương lớn thì có hơn mười.

Quân y cũng phải bó tay không có cách nào, nhiều nhất bọn họ cũng chỉ có thể cầm máu cho Thì Quý Phong, song quả thực không có biện pháp hay ho nào đối với thương thế của hắn.

Thì Quý Phong sốt cao, cả người nóng rực.

Ngu Duẫn Văn kích động kêu quân y: "Các ngươi mau nghĩ cách giúp Thì đại nhân hạ sốt!"

Mấy quân y hai mặt nhìn nhau, cách bọn họ có thể nghĩ đều đã nghĩ hết rồi, hiện tại Thì Quý Phong đã cận kề cái chết, chỉ là vấn đề thời gian thôi!

https://thuviensach.vn

"Ngu đại nhân, không nên trách bọn họ, bọn họ đã hết sức." Thì Quý Phong mở mắt nói: "Sau khi ta chết, tạm thời đừng nói với phụ thân của ta."

Lúc này phụ thân của hắn cũng đang chiến đấu ở trên chiến trường.

Thì Quý Phong lại ngất đi. Ngay lúc mọi người cố nén bi thương nghĩ là chuẩn bị hậu sự thay Thì Quý Phong, thì đột nhiên có một giọng nói vang lên: "Để tôi thử một chút!"

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nam tử tuấn tú trẻ tuổi chen vào đám người.

Hắn giữ chặt miệng Thì Quý Phong : "Quý Phong, ngươi mau tỉnh lại!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 146: Hỏi Thăm Thương Thế

Edit: Tan_hye

Beta: Tu tai

Sau khi gia đinh của Tần gia rời khỏi Minh Châu ba ngày đã trở lại Tần Gia Trang.

Tiểu Ngọc không kịp chờ đợi cầm lấy thư hồi âm của Tống Tiềm chạy bước nhỏ trở lại phòng khách, mặt nóng bừng, trái tim nhảy nhót, muốn nhanh chóng mở ra lại không dám mở.

Lâu như vậy không gặp nhau, không biết Thiên Thành sẽ nói với mình cái gì đây?

Nghĩ đến bức thư tình nóng bỏng mình viết, tiểu Ngọc không nhịn được đỏ mặt - xấu hổ quá!

Nàng hít sâu mấy cái, cẩn thận xé một đường nhỏ trên bao thư, rút bức thư ra ngoài.

Ah, sao lại có mỗi hai hàng chữ thế này ——

"Ngọc:

Tất cả đều bình thường, không cần nhớ. Nghe nói nàng bị động thai khí, cần nghỉ ngơi nhiều, ngày sau gặp lại."

Này ——

https://thuviensach.vn

Từ đáy lòng tiểu Ngọc dâng lên một cảm giác thất vọng nhàn nhạt. Mặc dù trong thư Tống Tiềm cũng nói nàng chú ý giữ gìn sức khỏe gì đó, nhưng sao nàng vẫn có cảm giác —— lạnh nhạt khách sáo như vậy chứ?

Đây là ý câu nói: "Dùng tâm của ta, đổi lấy tâm của nàng, mới biết sâu nặng bao nhiêu" mà Tống Tiềm nói với nàng lúc chia xa sao?

Chỉ là, tiểu Ngọc nghĩ đến Tống Tiềm luôn luôn kín kẽ, thi thoảng mới thoải mái một chút. Đúng vậy, chính mình viết thư tình cũng phải đắn đo nửa ngày, Thiên Thành là một đấng mày râu nhất định còn xấu hổ hơn, thời đại này lúc nam nhân đối mặt với lão bà thường cũng không nói được lời ngon tiếng ngọt gì, mấy bức thư tình được tán dương nghìn đời, phần lớn đều là viết cho danh kĩ hoặc tình nhân. Viết cho thê tử, thì đó chính là “Đêm khuya thắp đèn vá y phục”, hệt như hình tượng người mẹ.

Không sao, phu quân đại nhân không dám viết thư tình, vậy thì ta viết là được!

Tiểu Ngọc lại vui vẻ ngồi xuống trước bàn bắt đầu mài mực, miệng cắn đầu bút, thầm nghĩ lần này viết cho Thiên Thành cái gì thì tốt?

Lúc Thì Quý Phong tỉnh lại từ trong cơn hôn mê một lần nữa, thì cảm thấy trên người đau đớn giống như có vô số vết thương nứt ra. Tâm trí của hắn mạnh mẽ như sắt, cứng rắn chịu đựng không rên một tiếng, từ từ mở mắt.

Đập vào mí mắt là một đỉnh trướng bằng bố màu xanh, đây không phải là phòng của mình trong phủ Trấn Giang sao? Xem ra mạng của hắn rất lớn, nhất thời vẫn chưa chết được, mà bị người đưa về phủ dưỡng thương.

Thì Quý Phong miễn cưỡng vận vài tia chân khí trong người, muốn kiểm tra thương thế của mình nặng đến mức độ nào. Ai ngờ không vận khí còn may, vừa vận khí, gân mạch trên người đau nhức giống như đứt ra từng

https://thuviensach.vn

khúc, với nghị lực của Thì Quý Phong cũng không nhịn được đau mà rên một tiếng.

"Quý Phong, huynh đã tỉnh? Không nên cố vận công!"

Một người vọt tới trước mặt hắn, một tay đặt lên mạch của Thì Quý Phong: "Huynh xem huynh đi, vừa vận công lại đả thương đến kinh mạch! Trước khi thương thế của huynh hoàn toàn khỏi hẳn, không thể vận công nữa!"

Thì Quý Phong khó khăn xoay cổ, lúc này mới thấy rõ người đang trách cứ hắn lại là Thích Thăng!

"Chi Vấn —— huynh ——" Thì Quý Phong rất kinh ngạc, tại sao vào lúc này Thích Thăng lại xuất hiện ở đây?

"Huynh đừng nói chuyện, ta đi xem thuốc sắc được chưa, sẽ từ từ nói cho huynh nghe." Thích Thăng thấy Thì Quý Phong đã tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm, lại chạy đến góc phòng ngồi sắc thuốc. Thì Quý Phong ngửi thấy nồng đậm mùi thảo dược trong phòng, còn có tiếng nước sôi ùng ục ùng ục. Những mùi này không dễ ngửi chút nào, thế nhưng lúc này lại khiến Thì Quý Phong cảm thấy hết sức dễ chịu, đây là hương vị của cuộc sống – dù sao hắn cũng vẫn còn sống!

Tiểu Giáo úy An Thịnh chạy chậm vào, nhìn thấy Thì Quý Phong mở mắt, mừng rỡ nói: "Thì đại nhân, ngài đã tỉnh rồi? Thật tốt quá! Ta đi báo cho Ngu đại nhân!"

Dứt lời, cũng không đợi Thì Quý Phong trả lời, lại hấp tấp chạy vội ra ngoài.

"Cái anh chàng Giáo úy này thật là ——" Thích Thăng cười cười, cẩn thận cầm một miếng khăn lau nâng nồi thuốc lên đổ nước thuốc màu nâu sẫm ra.

https://thuviensach.vn

Thích Thăng từ từ đỡ Thì Quý Phong ngồi dậy để cho hắn ngồi dựa vào thành giường, mới bưng thuốc lên, dùng muỗng nhỏ múc thuốc thổi nguội đút cho Thì Quý Phong.

Thì Quý Phong nhíu mày, nói giọng khàn khàn: "Tự ta uống."

Thích Thăng còn lâu mới để ý đến hắn, bĩu môi nói: "Thôi đi, bây giờ với sức lực cánh tay của huynh thì ngay cả một bộ quần áo cũng không cầm nổi, chén thuốc nặng như này, huynh cầm mà không đánh đổ ra ngoài mới lạ. Ta đút cho huynh thì ngoan ngoãn uống! Đừng lải nhải như đàn bà nữa đi."

Bị Thích Thăng đả kích, Thì Quý Phong cũng không nói chuyện —— hắn thực sự cũng không có hơi sức để nói nữa. Thích Thăng thổi nguội một hớp, liền đưa tới khóe miệng Thì Quý Phong để cho hắn uống, vừa đút vừa nhạo báng: "Ta biết rõ, huynh không muốn để một đại nam nhân đút thuốc cho huynh, cảm thấy khó xử có phải không? Người bị thương phải có dáng vẻ của một người bị thương! Chẳng lẽ ta còn phải tìm một cô nương đút thuốc cho huynh sao - dĩ nhiên, chắc chắn huynh mong muốn nhất là được tiểu Ngọc đút thuốc cho mình - "

"Khụ khụ khụ ——" Thì Quý Phong không nghĩ đến Thích Thăng sẽ vạch trần tâm sự của hắn vào thời điểm này, một hớp thuốc không suôn sẻ trôi xuống cổ họng khiến hắn ho khan dữ dội.

"Này này này, huynh không cần phải kích động như thế, ta cũng thuận miệng nói như vậy thôi." Thích Thăng vội vàng vỗ lưng cho Thì Quý Phong: "Uống chậm một chút, nóng đấy!"

Thì Quý Phong trợn mắt nhìn Thích Thăng, sử dụng ánh mắt nói: "Còn không phải do huynh làm hại!"

Thích Thăng đương nhiên nhìn hiểu sự phẫn nộ của Thì Quý Phong, cười hắc hắc nói: "Đến đây, tiếp tục uống thuốc – chén thuốc ta dày công điều

https://thuviensach.vn

chế này bảo đảm có thể giúp huynh khôi phục nguyên khí một cách nhanh nhất!"

Thì Quý Phong lại tức giận nhìn hắn một cái, tiếp tục uống hết hớp thuốc này đến hớp thuốc khác. Hắn muốn chữa khỏi thương thế nhanh một chút, nếu không sớm muộn gì cũng bị cái tên Thích Chi Vấn này làm tức chết.

Trong lòng hai người bọn họ cũng biết rõ tình ý của đối phương đối với tiểu Ngọc, cho nên mặc dù bọn họ là bằng hữu, đồng thời cũng là tình địch. Nhưng mà bọn họ cũng đều hi vọng tiểu Ngọc có thể sống hạnh phúc.

"Quý Phong, ngươi đã khỏe chưa?"

Ngu Duẫn Văn cùng An Thịnh theo ở đằng sau vội vã đi vào phòng ngủ của Thì Quý Phong.

Hắn nhìn thấy Thì Quý Phong có thể ngồi dậy uống thuốc, không khỏi hết sức vui mừng: "Thật tốt quá! Ôi chao, Thích đại phu, thật may mắn nhờ ngươi diệu thủ hồi xuân!"

Ở trước mặt Ngu Duẫn Văn, Thích Thăng cực kỳ khiêm tốn, vội nói: "Không dám, là do Quý Phong có nền tảng sức khỏe tốt, mới có thể tỉnh lại nhanh như vậy."

"Ngu đại nhân ——" Thì Quý Phong giãy dụa muốn xuống giường hành lễ, bị Ngu Duẫn Văn cứng rắn đè xuống."Quý Phong, nhiệm vụ của ngươi bây giờ chính là an tâm dưỡng thương, đừng nghĩ ngợi gì cả!"

Thì Quý Phong nhớ đến tình hình chiến trường, hỏi "Ngu đại nhân —— tình huống bây giờ như thế nào ——"

"Tình hình rất tốt! Quý Phong, đều nhờ ngươi xâm nhập quấy rối doanh trại của quân địch, chúng ta mới có thể tấn công vào đó nhanh như vậy! Trong một ngày, đã tiêu diệt hơn 10 vạn quân Kim, đám tặc tử kia bây giờ

https://thuviensach.vn

hoàn toàn không dám xâm chiếm nữa, đã chán chường bắt đầu rút lui về Kim quốc của bọn chúng rồi. Ngươi giết kim chủ Hoàn Nhan Lượng, lập công lớn nhất đẳng, ta đã cho người rắc vôi vào đầu của hắn, nhanh chóng đưa về cho Hoàng thượng rồi!" Nói đến tình hình trên chiến trường, Ngu Duẫn Văn mặt mày hớn hở, vui mừng đến mức mỗi nếp nhăn trên mặt đều giống như đang cười. Hắn là vị quan có đức độ, tuyệt không cưỡng đoạt công lao của cấp dưới, viết tấu chương cũng ăn ngay nói thật viết rõ là Thì Quý Phong một mình vào doanh trại địch giết thủ lĩnh ở trên đó.

Gặp phải một vị quan trên như vậy, là may mắn của Thì Quý Phong!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 147: Tương Tư Tận Xương

Edit: Lạc Y Thần

Beta: Tu tai

Từ miệng tù binh quân Kim, Ngu Duẫn Văn biết được nguyên nhân dây ra đấu tranh nội bộ trong quân Kim, lại là vì ngôi vị Hoàng đế.

Thảo nào mấy ngày nay tinh thần của quân Kim suy giảm, lại là vì nguyên do như vậy!

Tin tức lớn như vậy dĩ nhiên phải báo cáo về Lâm An. Vào lúc Thì Quý Phong tỉnh lại, Triệu Cấu đã biết được tin tức khiến mình vừa ngạc nhiên vừa vui mừng này.

Hoàn Nhan Lượng chết!

Triệu Cấu nhìn đầu của kẻ thù giết hại cha và anh trong hộp gấm trước mặt, trong lúc nhất thời đáy lòng cảm thấy bùi ngùi. Vừa có sự sảng khoái vì đã báo được thù nhà hận nước, lại có sự ngỡ ngàng sau khi tâm nguyện nhiều năm được đền bù.

Giết chết kim chủ, vẫn là khát vọng lớn nhất trong lòng Triệu Cấu. Cái mục tiêu này rốt cuộc đã thành sự thật, nhưng Kim quốc cũng không có diệt vong, mà hoàn toàn ngược lại, hiện tại hoàng đế mới lên ngôi cực kỳ trẻ tuổi, nói không chừng sẽ có dã tâm còn lớn hơn so với Hoàn Nhan Lượng!

https://thuviensach.vn

Quốc gia vẫn chồng chất nguy hiểm và khó khăn!

Chuyện mà Tống Tiềm lo lắng đúng là vẫn xảy ra.

Bởi vì thất bại trong trận chiến ở Trấn Giang, quân Kim bắt đầu rút quân trên quy mô lớn, ba đường chiến tuyến cùng rút lui về phía sau. Nhưng mà trong quá trình lui binh về phía sau, không thể tránh khỏi sự tàn phá ở những khu mà bọn họ đã từng chiếm lĩnh cùng một vài châu thành xung quanh, các huyện thành lân cận thành Nghiêm Châu đều gặp phải sự quấy rối của rất nhiều quân Kim bại trận.

Đám người Tri châu, Thông Phán cùng Tri Huyện Huyện úy bên dưới đều vội vàng điều động binh lính ngăn cản quân Kim, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Việc Tống Tiềm mất trí nhớ bị giấu giếm cực tốt, ngoại trừ vị Tri Châu đại nhân yêu người tài kia, cũng không ai biết vị Tống Thông Phán thần thái bay cao này là một người mất đi tất cả trí nhớ trước kia. Hắn xử lý công việc còn lưu loát quả quyết hơn nhiều so với trước kia, tập hợp binh lính diều động công việc gọn gàng ngăn nắp, nhiều khi ngay cả Tri châu đại nhân cũng quên mất hắn là một người mất trí nhớ.

Bận rộn rất nhiều ngày, quân Kim dần dần rút lui hết. Ở huyện thành Tống Tiềm kéo một thân mệt mỏi sau nhiều ngày bôn ba vất vả trở lại phủ, người sai vặt vội ra đón nói: "Tống đại nhân, phu nhân của ngài lại gửi thư đến!"

Lại gửi thư tới rồi? Tống Tiềm ngẩn ra, đưa tay tiếp nhận phong thư do người sai vặt đưa tới, thuận miệng hỏi: "Đưa tới từ lúc nào?"

"Là một gia đinh họ Tần đưa tới vào ngày hôm trước, nghe nói đại nhân mang binh đi ngăn cản quân Kim, liền lưu lại phong thư này rồi đi luôn." Người sai vặt rất cung kính trả lời.

"Ưm, đa tạ."Tống Tiềm cầm một xấp thư thật dầy này, thân thể vốn cực kỳ mệt mỏi giờ phút này hình như lại có chút tinh thần. Nàng lại viết những

https://thuviensach.vn

gì đây?

Mặc dù lần trước hắn chỉ viết cho tiểu Ngọc đôi câu thăm hỏi thôi, nhưng thật ra thì đối với thư tình nóng bỏng mà tiểu Ngọc gửi tới này cũng ôm vui mừng mơ hồ. Cái cô gái yêu hắn rất sâu đậm đó, bụng lớn còn lặn lội đường xa ngàn dặm đến tìm kiếm tung tích của hắn – một tay chữ nhỏ thanh tú, cùng nét mặt tươi cười ngọt ngào trong mộng không ngừng hiện ra trước mặt hắn. Hắn cảm thấy một góc khuất bị đóng băng trong đáy lòng hình như đang chậm rãi hòa tan.

Nếu sự thực bọn họ là vợ chồng không thể thay đổi được - vậy mình, có phải nên hiểu rõ về người vợ kết tóc được người người khen ngợi này một lần nữa hay không?

Tống Tiềm mở từng phong từng phong thư kia ra, thì ra là một bản Hoa Gian Từ. Nàng cũng thích đọc loại tranh thơ đậm rực rỡ này sao?

Tùy tiện lấy ra một tờ, là Ôn Phi Khanh《 mộng Giang Nam 》:

"Thiên vạn hận, hận cực tại thiên nhai, sơn nguyệt bất tri tâm lý sự, thủy phong không lạc nhãn tiền hoa. Diêu duệ bích vân tà."

Tạm dịch:

"Ngàn vạn hận, vô cùng hận ở nơi đường chân trời, núi trăng không biết đến chuyện trong lòng, nước gió không thấy cánh hoa lạc trong không trung trước mặt. Đám mây xanh biếc chập chờn chao nghiêng."

Lại cầm lên một tờ, cũng là Ôn Phi Khanh《 Dương Liễu chi 》:

"Tỉnh để điểm đăng thâm xúc y, cộng lang trường hành mỗ vi kỳ. Linh lung đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri?"

Tạm dịch:

https://thuviensach.vn

"Đèn thăp sáng y phục tiếp xúc, cùng chàng ngồi trên ghế dài đánh cờ vây. Một chấm đỏ tinh tế trên xúc xắc, tương tư tận xương chàng có biết?"

Tống Tiềm xem một tờ lại một tờ trong tập thư tiểu Ngọc làm cho người ta mang giúp tới đây, thậm chí không để ý đến ngoài cửa sổ ánh trời chiều đã ngã về tây. Cho đến khi không thấy rõ chữ viết trên giấy, mới phát giác đã đến lúc thắp đèn.

"Đại nhân, sao chưa thắp đèn?" Hạ nhân trong phủ thấy hắn đọc sách trong bóng tối, vội vàng đi vào thắp nến giúp hắn."Đại nhân không nên quá bận rộn, vài hôm trước bị thương nặng như vậy còn chưa khỏi hắn mà."

Tống Tiềm khẽ mỉm cười, cũng không giải thích mình không phải là đang làm việc, chỉ là xem thư đến ngây người.

Hạ nhân thấy đại nhân đang suy nghĩ chuyện gì đó, không dám quấy rầy, lặng lẽ lui ra ngoài, một lát sau, nữ bộc đưa cơm tối đến, Tống Tiềm vội vã ăn vài ngụm, không quan tâm đến chuyện tắm rửa liền mài mực bày giấy ra viết thư trả lời cho tiểu Ngọc: "

Ngọc: Đã nhận được thư.

Sao chép sẽ hao tổn tinh thần, lấy nghỉ ngơi nhiều hơn làm đầu, đừng nên quá mức vất vả."

Tống Tiềm nghĩ đi nghĩ lại, đánh bạo kèm thêm một câu《 thước kiều tiên 》: ""Lưỡng tình nhược thị trường cửu thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ!" ở phía sau. (Tạm dịch: Nếu tình cảm của hai người là lâu dài thì không chỉ biểu hiện ở lúc bình minh hoàng hôn!"

Tiểu Ngọc nghe gia đinh của Tần gia nói Tống Tiềm lại mang binh ra ngoài, lo lắng đến nỗi cơm nước không màng. Thư của mình có thể đưa tới nơi hay không chỉ là chuyện nhỏ, nếu Tống Tiềm lại gặp chuyện không may một lần nữa, thì nàng sẽ không chịu nổi đả kích!

https://thuviensach.vn

Tần Xuân Nhạn thấy gương mặt tiểu Ngọc vốn dĩ đã dần dần tươi vui lại trở lên u ám, mỗi ngày tìm cách trêu chọc nói cười với nàng, còn làm những món dược thiện theo Mỹ Vị Cư của tiểu Ngọc để bồi bổ thân thể cho nàng.

Tiểu Ngọc cảm kích ý tốt của Tần Xuân Nhạn, hơn nữa Tống Tiềm cũng không truyền đến tin tức xấu gì, nàng liền cố gắng phấn chấn trở lại, ngoan ngoãn ăn một ít chén thuốc bổ. Mình đói bụng thì không sao, nhưng đứa bé thì không thể bị đói được.

Ngày mà thư của Tống Tiềm tới, tiểu Ngọc đang trong phòng ăn từng ngụm từng ngụm canh đậu đỏ. Đây là mỹ thực mà Từ Tâm sáng tạo ra - không biết ở Lâm An tình cảm của Từ Tâm và Trâu Đúc tiến triển như thế nào rồi? Tế cô tiết lộ cho mình nghe là Từ Tâm ái mộ Trâu Đ úc, thật sự là không thể tưởng tượng nổi! Từ Tâm nhỏ nhắn xinh xắn cùng Trâu Đúc cường tráng mạnh mẽ - chênh lệch cũng quá lớn.

Tiểu Ngọc miên man suy nghĩ chút chuyện không quan trọng, bỗng nhiên Huệ nương cầm theo phong thư vui vẻ đi vào nói với nàng: "Phu nhân, có thư của lão gia!"

"A!" Tiểu Ngọc vui mừng, không ngờ đưa tay ra cầm thư, ống tay áo liền hất đổ chén canh đậu đỏ lên mặt đất, vẩy tung tóe khắp nơi. Tiểu Ngọc ngại ngùng cười một tiếng, nhìn dáng vẻ vội vàng của chính mình - thật là xấu hổ muốn chết!

Nàng vội vàng lấy thư, lần này không chần chờ một chút nào, nhanh chóng mở ra xem một cái.

Quả nhiên là Thiên Thành cũng nhớ ta đấy!

Thấy câu《 thước kiều tiên 》triền miên này, trong lòng tiểu Ngọc giống như ngã vào hũ mật, ngọt không cách nào hình dung!

https://thuviensach.vn

Nàng cười khúc khích, bao giờ thì mình có thể nhìn thấy Thiên Thành đây?

Trong lúc tiểu Ngọc mơ ước nhìn thấy Tống Tiềm, thì Nam Tống phát sinh một chuyện khiến triều đình và dân chúng hết sức kinh sợ.

Hoàng đế Triệu Cấu muốn nhường ngôi!

Triệu Yểu mới vừa được phong làm Kiến Vương không lâu bị tin vui bất ngờ làm kinh sợ đến mức nói không ra lời. Trước đây không lâu hắn còn là một Vương gia không được sủng ái, ai biết không quá bao lâu lại trở thành thái tử, mà hoàng đế thân thể khỏe mạnh lại bằng lòng xuống đài, nhường ngôi cho hắn?

Triệu Yểu giống như bị một miếng bánh nóng từ trên trời rơi xuống đánh trúng đầu choáng váng leo lên ngôi vị hoàng đế, mà Gia Nhi đang mang Long thai thì bị phong làm Hiền phi, vào ở Tây Cung.

Có người vui mừng có người buồn, nguyên phối của Triệu Yểu là Quách thị vốn dĩ nên được phong làm hoàng hậu, nhưng vị phu nhân Quách thị này vận khí không tốt, sau khi Triệu Yểu được lập làm Thái Tử lại bị bệnh nặng quấn thân mà qua đời.

Chẳng ai nghĩ tới, Triệu Cấu lại có thể ra chiêu "Nhường ngôi" này - trừ tiểu Ngọc.

Đây rốt cuộc là tại sao?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 148: Thề Không Phụ Nàng

Sau khi thắng lớn ở Trấn Giang, Thì Quý Phong và Ngu Doãn Văn đều được triều đình khen thưởng.

May mắn có linh dược của Thích Thăng, Thì Quý Phong mới nhặt được tính mạng về. Nhắc tới cũng thật khéo, ngày đó Thích Thăng đang trên đường từ Nghiêm Châu đi Lâm An, nửa đêm đi tới Trấn Giang thì đụng phải trận chiến lớn giữa hai nước Tống - Kim. Thân là người Tống, lại là một thầy thuốc, đương nhiên Thích Thăng nghĩa bất dung từ (không thể chối từ), tham gia vào đội ngũ cứu trợ thương binh của quân Tống. Tất nhiên hắn đã sớm biết Thì Quý Phong đang trấn thủ ở Trấn Giang, vừa nghe được tin Thì Quý Phong bị trọng thương, hắn lập tức chạy tới ngay.

Mạng của Thì Quý Phong cũng là chưa đến đường cùng. Nếu là đại phu khác, dù có kê đơn thuốc tốt hơn nữa cũng khó có thể cứu được hắn, bởi vì hơi thở của hắn gần như đã không còn. May mắn là nội công của Thích Thăng thâm hậu, dùng nội lực của bản thân không ngừng đưa vào trong cơ thể Thì Quý Phong, kích thích tiềm năng của hắn, lại kết hợp với thảo dược, mới khống chế được thương thế của Thì Quý Phong.

Đợi đến lúc Thì Quý Phong có thể mở miệng nói chuyện, đã là ba ngày sau khi trận chiến kết thúc rồi.

Cũng vào lúc này, Thích Thăng mới đưa hắn đi Nghiêm Châu tìm Tống Tiềm, sau khi tìm được Tống Tiềm lại phát hiện Tống Tiềm mất trí nhớ, liền nói chuyện này cho Thì Quý Phong. Thì Quý Phong chưa từng nghe đến việc có người mất đi trí nhớ nên rất kinh ngạc. Nhưng chính hắn đã

https://thuviensach.vn

lượn một vòng ở Quỷ môn quan nên cũng nghĩ thông, đành nói: "Giữ được núi xanh, không lo không có củi đốt! Người còn sống, tốt hơn bất cứ điều gì khác. Chính huynh ấy cũng nói, chuyện trước kia không nhớ được cũng không sao, chỉ cần từ nay về sau bắt đầu trí nhớ một lần nữa là được rồi. Dù sao cũng còn hơn gãy tay cụt chân."

Thích Thăng cười nói: "Ta cũng nghĩ như vậy. Chẳng qua ta vẫn phải tìm tiểu Ngọc nhanh một chút để nàng an tâm. Có lẽ nàng cũng đã trở về Lâm An rồi. Cho dù hiện tại không ở Lâm An, thì chiến tranh cũng đã kết thúc, Lâm An đã an toàn, nàng cũng sẽ nhanh chóng trở về thôi."

Thì Quý Phong gật đầu một cái. Hắn ít khi phát biểu ý kiến đối với chuyện của tiểu Ngọc, nhưng cũng không có nghĩa là trong lòng hắn không có tiểu Ngọc - mà ngược lại, bởi vì quá quan tâm, nên mới không muốn nói ra ngoài.

Chân chính yêu một người, là phải để ở đáy lòng .

Trước kia Thì Quý Phong không biết chuyện tình yêu là gì. Hắn đọc trong sách nhìn thấy những câu chữ tình cảm nồng nàn kia luôn luôn bỏ qua, cảm thấy lãng phí sinh mạng trong những thứ tình tình ái ái kia còn không bằng đọc binh thư nhiều hơn một chút. Nhưng gặp gỡ tiểu Ngọc đã làm thay đổi toàn bộ suy nghĩ của hắn .

Hỏi thế gian, tình là chi?

Câu nói của tiểu Ngọc lúc nào cũng vang vọng trong trái tim hắn.

"Lúc này huynh cũng nên được thăng chức rồi chứ? Đừng luôn vùi mình ở nơi này làm một chức Thông Phán nho nhỏ, nhanh chóng trở về Lâm An, ta còn chờ uống rượu cùng huynh đấy." Thích Thăng nói.

Nhận được lời chúc của Thích Thăng, việc thăng chức của Thì Quý Phong rất nhanh thành hiện thực, hắn bị điều trở về Lâm An đảm nhiệm

https://thuviensach.vn

chức Xu Mật thừa chỉ của Xu mật viện. Chẳng qua, người bổ nhiệm hắn không phải là Triệu Cấu, mà là tân hoàng đế Triệu Yểu!

Triệu Cấu đã làm hoàng đế 36 năm.

Từ lúc hắn kế vị cho tới nay, thực sự chưa được sống một ngày thoải mái nào, cả ngày phải lo lắng đề phòng. Lúc này, hắn đã vô cùng vô cùng chán ghét cuộc sống đế vương rồi.

Mà nguyên nhân quan trọng thúc đẩy Triệu Cấu nhường ngôi, là một quy định trong đàm phán hòa bình của Tống - Kim năm đó, Hoàng đế của triều Tống phải gọi hoàng đế của nước Kim là thúc thúc!

Triệu Cấu đã sắp sáu mươi tuổi, nhưng Hoàn Nhan Ung mới đoạt ngôi lên làm hoàng đế của nước Kim, mới không tới bốn mươi tuổi, đang lúc tráng niên.

Để cho một người qua năm là sáu mươi như Triệu Cấu phải gọi Hoàn Nhan Ung là "Thúc thúc", làm sao hắn cam tâm được?

Vì tránh loại vũ nhục này, Triệu Cấu lựa chọn thoái vị.

Sau khi Triệu Yểu nhận được tin tức này, phản ứng đầu tiên là từ chối, kiên quyết không chấp nhận vương vị.

Ai mà biết Triệu Cấu có phải lại muốn thử hắn hay không? Triệu Yểu còn nhớ rõ, trong hai mươi năm hắn ở trong hoàng cung, vẫn chịu đủ loại khảo nghiệm của Triệu Cấu.

Gia Nhi cũng cảm thấy lo lắng thay cho trượng phu. Với trí thông minh của nàng, cũng không nhìn thấu dụng ý thực sự của Triệu Cấu. Dù sao từ cổ chí kim, Hoàng đế nhường ngôi quá ít, trừ phi là trường hợp bị ép buộc.

https://thuviensach.vn

"Nếu như ngươi không nhận ngôi vị hoàng đế này, thì chính là bất hiếu!" Triệu Cấu nói chuyện đến mức này, thì Triệu Yểu biết phụ hoàng nghiêm túc với chuyện này rồi.

Ngày cử hành đại điển nhường ngôi, mưa to tầm tã. Bầu trời giống như bị xuyên một lỗ thủng, nước ào ào trút xuống, có đại thần cầu điềm tốt thuận lành, lén lút nói: "Mưa thuận gió hòa, mưa thuận gió hòa!"

Sau khi hoàn thành đại lễ, Triệu Cấu đã nhường ngôi vị hoàng đế, sẽ phải chuyển đến cung Đức Thọ.

Triệu Yểu thấy phụ hoàng phải đi, liền nhanh chóng đuổi theo, cởi long bào trên người ra, đỡ Triệu Cấu lên kiệu tiễn đi.

Triệu Yểu cứ từng bước đi theo cỗ kiệu ra ngoài trong cơn mưa xối xả như vậy, có thái giám vội mang dù tới che cho hắn, cũng bị Triệu Yểu phất tay đuổi đi.

Không ai có thể ngăn cản vị tân đế này đưa tiễn phụ hoàng của mình - không, phải nói là phụ thân. Lúc ra đến cửa cung, Triệu Yểu đã bị nước mưa xối ướt sũng, nhưng hắn vẫn chưa dừng bước, muốn đưa Triệu Cấu đến tận Đức Thọ Cung.

"Xin Bệ hạ nhanh chóng quay lại, bảo trọng long thể!" Hiện tại đến phiên Triệu Cấu gọi Triệu Yểu là bệ hạ, mặc dù đây là con trai của hắn.

Khuyên giải vài lần mới khuyên được Triệu Yểu quay lại. Triệu Cấu ngồi trên cỗ kiệu, vành mắt từ từ ướt át. Bản thân đã chọn đúng người kế vị rồi!

Mặc dù Triệu Yểu không phải là con ruột của ta, nhưng so với con trai ruột, còn hiếu thuận hơn. Xem ra sau này, đại sự quốc gia đều có thể yên tâm giao cho hắn rồi!

https://thuviensach.vn

Sau khi Triệu Yểu kế vị, chuyện đầu tiên chính là khắc phục hậu quả của đại chiến Tống - Kim. Hắn đàm phán với hoàng đế nước Kim Hoàn Nhan Ung, phái Ngu Doãn Văn làm Sứ giả đến nước Kim. Lần đàm phán này, tình hình rất có lợi cho Nam Tống, trong hiệp ước đàm phán hòa bình ở Thiệu Hưng, tiền bồi thường của Nam Tống cho nước Kim bớt đi rất nhiều. Ban đầu là hai mươi lăm vạn lượng, giảm bớt còn hai mươi vạn lượng.

Hoàng đế mới lên ngôi, dĩ nhiên cũng không tránh được lệ thường vua nào triều thần nấy. Hắn bổ nhiệm thân tín của mình làm đại thần trọng yếu, người được thăng chức đầu tiên đương nhiên là thập đệ của hắn Sử Hạo. Mà Thì Quý Phong và Tống Tiềm đang ở nơi xa xôi, cũng không bị hắn quên lãng.

Thì Quý Phong được điều trở lại kinh thành, bổ nhiệm vào triều đình, kiêm chức đại phu, chịu trách nhiệm trụ cột, xử lý một số việc cho thái tử. Mà Tống Tiềm thì được bổ nhiệm làm Thông Phán phủ Lâm An! Tống Tiềm được quay trở về Lâm An rồi!

Tiểu Ngọc biết được tin tức này trong thư của Tống Tiềm. Hai tháng này, bọn họ vẫn thư từ qua lại, từ tiểu Ngọc đơn phương tương tư, về sau biến thành Tống Tiềm cũng bắt đầu viết một vài câu thơ bao hàm tình ý.

Tống Tiềm vẫn không thể nhớ được cuộc sống trước kia với tiểu Ngọc.

Nhưng hắn lại càng ngày càng nhớ nhung thê tử chỉ sống trong những bức thư này. Dáng vẻ của nàng thế nào? Có thể có một đầu tóc đen mềm mượt như mây, trải dài trên đầu gối của mình, mềm mại như nói "Mời chàng mặc sức yêu thương"

Giọng nói của nàng giống như tiếng chim hoàng oanh hót, hay là lưu luyến uyển chuyển giống như tiếng sáo trúc trong trẻo du dương?

Hắn càng ngày càng muốn gặp tiểu Ngọc, thậm chí có loại kích động, vào ngày được nghỉ phép ở hạ tuần* sẽ phi ngựa đến Minh Châu để gặp

https://thuviensach.vn

nàng .

*Một tháng chia làm ba tuần: thượng tuần, hạ tuần, trung tuần. Mỗi tuần là 10 ngày.

Không ngờ vào lúc này, lại nhận được lệnh bổ nhiệm về Lâm An?

Đồng liêu cực kỳ hâm mộ hắn, cho rằng hắn thật may mắn. Cũng có người tin tức linh thông, biết Tống Tiềm là "Có công cần vương ", vào lúc Triệu Yểu còn là Quận Vương Phổ An đã có qua lại với Triệu Yểu, chỉ có thể chua chát nói: "Người ta đã biết trước từ lâu".

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cầm bút lên, viết lá thư này.

Lúc tiểu Ngọc nhận được thư, có một loại cảm giác dở khóc dở cười. Quá hoang đường. Ba tháng trước, mình mạo hiểm từ Lâm An lao tới tìm Tống Tiềm. Bây giờ tìm được phu quân yêu dấu rồi, hai bên vẫn chỉ có thể qua lại bằng thư từ đã quá khổ, lại.....

Hắn lại có thể bị điều về Lâm An.

Lâm An và Minh Châu cách nhau một vùng biển, ngồi thuyền cũng chỉ mất hai ngày. Nhưng Tần Xuân Nhạn nói cho nàng biết, tốt nhất nàng không nên mạo hiểm, bởi vì nàng đã mang thai năm tháng thật sự không thích hợp ra biển.

Huống chi, trên biển còn có Hải Tặc đáng sợ như vậy. Trong đầu Tiểu Ngọc hiện ra dáng vẻ anh tuấn ngông cuồng của thủ lĩnh hải tặc Liệt Diễm. Phải làm sao bây giờ?

Trong thư Tống Tiềm nói, hắn về Lâm An trước, đợi nàng sinh con xong, rồi trở về cũng không muộn. Dù sao, thân thể của nàng cũng không chịu nổi!

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc vuốt cái bụng đã nhô ra, nàng cười khổ nói: "Con à, con có biết bởi vì con, phụ mẫu lại phải có một thời gian dài không được gặp mặt rồi không?"

Triệu Yểu lên ngôi, đúng lúc cần dùng người, rất nhanh thì thúc giục Tống Tiềm nhậm chức. Tri châu đại nhân tổ chức một bữa tiệc đưa tiễn Tống Tiềm.

Tống Tiềm lần lượt uống rượu từ biệt với các đồng liêu. Hắn từng mất trí nhớ ở chỗ này, hiện tại hắn phải trở về Lâm An mà hắn hoàn toàn xa lạ rồi!

"Tống đại nhân, có thư nhà!" Sau khi trở lại từ bữa tiệc, Tống Tiềm lại nhận được thư nhà do người sai vặt đưa tới.

Tống Tiềm mở ra xem, đó là mấy câu thơ nổi tiếng:

"Nhất biệt chi hậu, lưỡng địa tương huyền

Chích thuyết thị tam tứ nguyệt, hựu thùy tri thị ngũ lục niên.

Thất Huyền Cầm vô tâm đạn, bát hành thư vô khả truyện, Cửu Liên Hoàn tòng trung chiết đoạn,

Thập lý trường đình vọng nhãn dục xuyên. Bách tư tưởng, Thiên hệ niệm, vạn bàn vô nại bả lang oán.

Vạn ngôn thiên ngữ thuyết bất hoàn, bách vô liêu lại thập ỷ lan.

Trọng cửu đăng cao khán cô nhạn, bát nguyệt trung thu nguyệt viên nhân bất viên.

Thất nguyệt bán thiêu hương bỉnh chúc vấn thương thiên,

Lục nguyệt phục thiên nhân nhân diêu phiến ngã tâm hàn.

https://thuviensach.vn

Ngũ nguyệt thạch lưu hồng thắng hỏa, thiên ngộ trận trận lãnh vũ kiêu hoa đoan;

Tứ nguyệt tỳ ba vị hoàng, ngã dục đối kính tâm ý loạn.

Cấp thông thông, tam nguyệt đào hoa tùy thủy chuyển;

Phiêu Linh linh, nhị nguyệt phong tranh tuyến nhi đoạn.

Y! Lang nha lang, ba bất đắc hạ nhất thế nhĩ vi nữ lai ngã vi nam."

Đây là sau khi Tư Mã Tương Như vào kinh thi đậu được công danh, sinh ra ý niệm hưu thê, vì vậy liền viết thư cho Trác Văn Quân; một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười ** trăm ngàn vạn mười chín tám bảy sáu năm bốn ba hai một. Ý là chúng ta từ lúc bắt đầu cho đến lúc thành thần tiên, nhưng hoàn cảnh thay đổi, kể từ bây giờ chúng ta cũng trở lại dáng vẻ ban đầu. Trác Văn Quân thương thấu tâm, liền dùng nội dung bức thư của hắn viết một lá thư trả lời, có thể nói là một tác phẩm kinh điển. Sau khi Tư Mã Tương Như nhận được thư rất là xấu hổ, bỏ đi ý định hưu thê.

Tạm dịch :

Sau khi ly biệt, hai người cùng nhớ nhung

Chỉ hẹn rằng ba bốn tháng, nào ngờ lại năm sáu năm

Đàn bảy dây không lòng dạ nào mà gảy, tám dòng thư không thể gửi, chín vòng tay cũng bị bẻ gãy,

Đứng bên đình mòn mỏi trông xa mười dặm. Trăm nỗi nhớ mong, ngàn lần vương vấn, vạn bất đắc dĩ oán trách chàng.

ngàn lời vạn chữ cũng nói không hết, trăm lần buồn chán, vạn lần mong mỏi.

https://thuviensach.vn

Lễ trùng cửu lên núi ngắm cánh nhạn cô đơn, trung thu tháng tám trăng tròn mà người không được đoàn viên.

Rằm tháng bảy thắp hương cầm đuốc soi hỏi ông trời,

Tháng sáu nóng nực người người phẩy quạt lòng thiếp lạnh lẽo.

Tháng năm cây lựu hoa đỏ hơn lửa, gặp trận trận mưa lạnh táp cánh hoa ;

Tháng tư hoa Sơn Trà chưa kịp vàng, thiếp nhìn gương mà nghĩ lung tung.

Vội vã, tháng ba hoa đào trôi theo dòng nước ;

Gió thổi nhẹ, tháng hai cánh diều đứt dây.

Chao ôi ! Chàng ơi chàng, ước gì kiếp sau chàng là nữ còn thiếp là nam.

Tiểu Ngọc sợ hắn thay lòng sao? Nếu như nàng biết hiện tại người phu quân này chẳng những ngay cả hình dáng của nàng thế nào cũng không nhớ nổi, có thể đau lòng muốn chết hay không?

Tống Tiềm nhấc bút lên, viết xuống bốn chữ lớn: "Thề không phụ nàng!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 149: Tặc Nhân Bắt Cóc

Đến lúc Tiểu Ngọc nhận được thư của Tống Tiềm "Thề không phụ nàng" thì Tống Tiềm đã khởi hành đến Lâm An nhậm chức.

Tiểu Ngọc nhìn đi nhìn lại bốn chữ kia, ôm bức thư kia vào trong ngực, trong lòng có hơi chua xót, nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Nếu hai người sống bên nhau lâu dài thì.....

Thiên Thành, nhất định chàng không được phụ lòng thiếp.

Ngay cả Hải Đường cùng Thanh Tranh đều nghe chuyện Tống Tiềm phải đến Lâm An nhậm chức, cùng nhau đi đến trang viên thăm nàng. Tiểu Ngọc cười nói: "Thật khó có người đến nơi này thăm ta, chẳng lẽ ta là kỳ trân dị bảo quý hiếm sao."

Hải Đường thấy nét mặt Tiểu Ngọc tươi cười, trong lòng mới thả lỏng một chút, vội vàng ngồi xuống bên cạnh tiểu Ngọc nói: "Tỷ tỷ, chúng ta sợ tỷ ở trong điền trang nhàm chán mà Thanh Tranh tỷ tỷ nói tỷ thích xem 'Truyền Thuyết', 'nói chuyện' gì đó, chúng ta đi tới thư cục(nhà in) vơ vét một bao lớn mang đến cho tỷ. Tỷ xem thử có hợp ý mình hay không?"

"Thật?" Tiểu Ngọc mừng rỡ, nhận lấy cái bọc lớn trong tay Thu Lam nhìn: "Ừ, 《 Nam Kha Thái Thú truyền》 , 《 Liễu Nghị truyền 》, 《 Lý Oa truyền 》 đúng là đầy đủ hết cám ơn các muội." Nàng đang rảnh rỗi nhàm chán muốn mốc meo rồi, lại không am hiểu thêu thùa may vá gì, mỗi ngày chỉ biết sao chép thơ ca giải sầu. Không phải nàng tự luyến, hắc hắc,

https://thuviensach.vn

gần đây thư pháp của nàng rất có tiến bộ, Thiên Thành viết chữ đẹp như vậy, nàng cũng không thể kém chàng quá xa.

Thanh Tranh lại đưa qua một bọc quần áo: "Đây là y phục và giầy do chính tay muội làm tặng bảo bảo."

Tiểu Ngọc có lòng tin mười phần đối với sự khéo tay của Thanh Tranh, biết đồ qua tay nàng tất nhiên đều thuộc hàng tinh phẩm. Quả nhiên là như vậy.

"Mũ đầu hổ thật đáng yêu" Tiểu Ngọc vui mừng cầm lên chiếc mũ cho trẻ con đẹp mắt vô cùng, đây quả thực là tác phẩm nghệ thuật, sao lại cho đứa bé đội ở trên đầu, thật là phí của trời.

Hải Đường cũng rất hăng hái: "Tỷ xem một chút, còn có đôi giày nhỏ này, tinh xảo cực kỳ, cũng chỉ có thể đeo vào hai đầu ngón tay út, hì hì....."

Ba nữ nhân thành cái chợ, cùng với Huệ Nương, Thu Lam cũng ở bên trong, trong phòng này có đến sáu nữ nhân, tiếng cười nói truyền thẳng ra ngoài ngọn cây, ngay cả chim Tước cũng như bọn họ, líu ríu kêu lên vui mừng .

Tiểu Ngọc còn quan tâm đến buôn bán của Hải Đường: "Cùng Tô gia đàm phán như thế nào rồi?"

Nói đến chỗ này, trên gương mặt nhỏ nhắn của Hải Đường giăng đầy mây đen: "Gặp phải phiền toái rồi."

"Phiền toái gì?" Tần Xuân Nhạn và Tiểu Ngọc cùng kêu lên hỏi. Họ ở vùng ngoại ô xa xôi, nhiều ngày không đi đến cửa hàng tơ lụa của Hải Đường, không rõ lắm chuyện xảy ra những ngày gần đây của nàng. Không phải để Đỗ chưởng quỹ cùng đương gia của Tô gia đàm phán à.

https://thuviensach.vn

Lại nói, Tô gia cảm thấy hứng thú đối với kỹ thuật in nhuộm của Thanh Tranh, nhưng mục đích của hai nhà lại khác nhau. Hải Đường cùng Thanh Tranh muốn Tô gia mua vào thành phẩm của họ với giá tốt, nhưng Tô gia cũng rất cáo già, muốn Thanh Tranh đi nhuộm vải cho nhà bọn họ, như vậy thì không phải là hợp tác, mà là Hải Đường và Thanh Tranh đi làm công cho Tô gia.

Hải Đường tất nhiên không chịu đồng ý. Đi nhuộm vải giúp bọn họ, để cho bọn họ nắm được kỹ thuật của Thanh Tranh, sau đó có thể một cước đá các nàng đi? Nghĩ thật là hay.

Làm ăn, quả nhiên không có người nào không gian xảo .

Tiểu Ngọc nghe cách nói của Hải Đường, trầm ngâm nghĩ, liền nảy ra một ý hay.

"Hải Đường, Tô Tự Đức có chỗ dựa liền không sợ hãi, ỷ vào muội cần bọn hắn, nên mới tìm bọn hắn hợp tác trước. Như vậy, các muội bỏ Tô gia, đi tìm Lâm gia đi."

Lâm gia cũng là Đại Thương Gia mua bán tơ lụa trên biển, thực lực không thua kém gì Tô gia. Ban đầu Hải Đường lựa chọn tìm Tô gia hợp tác, chính là nghe Đỗ chưởng quỹ nói thuyền của bọn họ vô cùng quen thuộc đường biển. Hiện tại lại đi tìm nhà khác?

Tiểu Ngọc khẽ mỉm cười, một câu đã nói toạc ra : "Đôi khi, giá trị con người, phải nâng lên một chút ."

Đầu óc Hải Đường, Thanh Tranh, Tần Xuân Nhạn đều không ngốc, rất nhanh liền hiểu ý tứ của Tiểu Ngọc.

Tô gia các ngươi kiêu ngạo đúng không? Chúng ta cũng không cần các ngươi, chúng ta đi tìm nhà khác hợp tác. Đến lúc đó xem là ai tổn thất lớn

https://thuviensach.vn

dù sao vải nhuộm của chúng ta rất được hoan nghênh, có thể bán ra giá cao, các ngươi không cần chúng ta thì cũng có rất nhiều Thương gia cần đấy.

Chính là muốn bày ra vẻ ta đây, mới hiện ra giá trị của mình.

"Được, vậy muội trở về cùng Đỗ chưởng quỹ thương lượng. Cùng Tô gia tranh luận thời gian dài như vậy, muội cũng cảm thấy phiền rồi, rượu không nguyên chất không làm" Hải Đường cắn cắn răng, ném ra một câu nói kiên quyết. Hơn một tháng, còn không chịu cho một câu trả lời, người của Tô gia rất biết tính toán vơ vét, có thật muốn hợp tác không cũng không tính cân nhắc.

Tiểu Ngọc chợt nhớ tới một chuyện: "Đại phu nhân âm độc kia không gây phiền toái cho muội chứ?"

Nhắc tới Chu thị thì tâm tình Hải Đường lại càng kém. Nàng nói: "Tạm thời bà ta cũng không tìm muội gây phiền toái, chỉ là Thu Lam nghe người bên ngoài nói, nữ nhân kia nói xấu muội không biết bao nhiêu, nói muội....Dù sao đời này muội cũng không muốn tiếp tục lập gia đình, để nàng ta an bài đi"

Nghĩ đến Thu Lam kể lại cho nàng nghe những lời nói bẩn thỉu kia, Hải Đường tức đến không chịu nổi. Nói gì mà nàng làm ăn khá là bởi vì có bạn lâu năm giúp đỡ, còn nói nàng quyến rũ người làm trong điếm, ngay cả Đỗ chưởng quỹ già như vậy cũng không bỏ qua, giống như nàng ở trước cửa tiệm tơ lụa ngày ngày hoang dâm vô độ vậy.

Hải Đường trước khi xuất giá cũng là người trong sạch, mặc dù từng là hoa khôi danh tiếng ở thanh lâu, nhưng cũng là một hoàng hoa khuê nữ. Nàng bất đắc dĩ mới trở thành kỹ nữ, cha mẹ cũng bởi vì miếng cơm, nàng mới bị bắt ở phố thanh lâu kiếm sống, nhưng từ trước đến giờ đều giữ mình trong sạch, nào có làm những chuyện bẩn thỉu kia chứ.

https://thuviensach.vn

"Muội mặc kệ nàng ta đi, nàng ta đang ghen tỵ muội vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, ta cũng còn ghen tỵ với muội mà." Tiểu Ngọc cố ý phô trương đem mặt của chính mình bóp thành cái bánh nướng: "Muội xem ta rất xấu xí, có thể không ghen tỵ muội sao, tiểu mỹ nhân"

"Xì"

Mấy người bị Tiểu Ngọc chọc cho vui vẻ, cười đến nghiêng trước ngữa sau, Tần Xuân Nhạn cười đến nước mắt cũng chảy ra: "Ha ha ha, Tiểu Ngọc tỷ tỷ, hình dáng kia của tỷ."

Tiểu Ngọc nhìn thấy tất cả mọi người đang cười, cố ý bóp căng khuôn mặt của mình, mắt hạnh trừng lên giận dữ nhìn, mọi người vừa thấy càng cười đến không thể dừng lại được, ngay cả Huệ Nương cùng Thu Lam cũng cười.

Trên đường trở về cửa hiệu tơ lụa, Hải Đường cùng Thanh Tranh ngồi trên một chiếc xe ngựa. Hải Đường nói: "Ta còn tưởng rằng hôm nay là đến để an ủi Tiểu Ngọc tỷ tỷ, ai biết ngược lại là tỷ tỷ để an ủi ta. Tiểu Ngọc tỷ tỷ thật kiên cường"

Thanh Tranh gật đầu đồng ý, nói: "Nàng từ trước tới nay luôn là người rất có chủ kiến. Người bình thường làm sao có thể nâng cao cái bụng bự đi ra ngoài tìm chồng? Cũng chỉ có Tiểu Ngọc làm được loại sự tình này muội còn không biết khi nàng đối diện với những hải tặc kia uy phong như thế nào đâu."

Nghe Thanh Tranh nói lúc Tiểu Ngọc đối mặt với hải tặc còn có thể mặt không đổi sắc mắng "Vô sỉ", Hải Đường bị sợ đến thay nàng đổ mồ hôi lạnh.

Vị tỷ tỷ này, lá gan cũng quá ... . quá lớn đi.

https://thuviensach.vn

"Thật may là Thanh Tranh tỷ tỷ không bị hải tặc cướp đi, nếu không ta sẽ mất đi một vị tỷ tỷ tốt.....ai, nếu là Tiểu Ngọc tỷ tỷ, Thanh Tranh tỷ tỷ cùng trở về Lâm An rồi, ta sẽ cô đơn đến chết mất." Hải Đường nghĩ đến một ngày khi mấy vị tỷ muội chia lìa nhau, không khỏi chán nản.

Thanh Tranh nói: "Muội vẫn sẽ có người cùng muội qua nửa đời sau. Còn trẻ như vậy, chớ bởi vì lão bà kia nói những lời vô ích mà trở ngại cả đời"

Mặc dù quan niệm một nữ không thể có hai chồng đã sớm ăn sâu vào lòng người, nhưng trên xã hội quả phụ tái giá vẫn là chuyện bình thường, cũng không có như thời đại Minh Thanh nghiêm khắc thời xa xưa.

Hải Đường sâu kín thở dài, nói: "Tiên phu (chồng trước) đối xử với ta quá tốt, sẽ không có một ai thương ta như vậy hết."

Trần Kế Hán lớn hơn Hải Đường mười mấy tuổi, nhưng cùng Hải Đường ở chung một chỗ lại cực kỳ ôn nhu săn sóc, chưa bao giờ bởi vì xuất thân của nàng thấp hèn mà có nửa điểm khinh bỉ đối với nàng. Nếu không phải nàng cùng Trần Kế Hán có tình cảm tốt như vậy, Hải Đường sao lại nguyện ý chịu đựng cuộc sống cổng lớn khô khan như vậy.

Sau khi Trần Kế Hán chết, Hải Đường tâm như tro tàn, mỗi ngày cũng không ăn diện cũng không vui đùa, nhưng cũng không ngăn cản được lời đồn đại vô căn cứ khắp nơi.

Hải Đường len lén lau đi nước mắt trên khóe mắt, cười lớn nói: "Nếu không sau này Thanh Tranh tỷ tỷ có vài đứa bé, liền cho muội một đứa làm con thừa tự cũng tốt lắm."

Thanh Tranh nghĩ tới an ủi Hải Đường, không ngờ Hải Đường nói đến trên người mình. Nàng cũng không giải thích chỉ nói: "Ta còn có tang trong người đấy. Lại nói tuổi cũng rất lớn rồi, có khi làm vợ kế người ta cũng

https://thuviensach.vn

không muốn, còn gả cho người nào? Nếu muội không muốn tái giá nữa, ngược lại tỷ đến ở cùng với muội thôi."

"Không được không được" Hải Đường không muốn tái giá, nhưng Thanh Tranh còn chưa có gả cho người khác, sao có thể bi quan như thế?

Ai nha, đáng tiếc mình không phải là người địa phương, không có thân thích, nếu không tìm người tới làm mai cho Thanh Tranh thì thật tốt .

Xe ngựa đến cửa hàng tơ lụa trong thành, đã là buổi tối, từng nhà cũng đều đã đốt đèn. Nhất là vào buổi tối, gần cửa hàng tơ lụa cũng không có người đi đường. Thu Lam đỡ Hải Đường xuống xe, lại tới đỡ Thanh Tranh. Thanh Tranh mới xuống xe, đột nhiên từ bên cạnh cửa tiệm tơ lụa lao ra hai tên hán tử mặc quần áo ăn xin, một người kẹp một bên Thanh Tranh nhìn động tác của họ rõ ràng là kẻ luyện võ, đoán chừng chính là tập luyện nhiều năm.

Chuyện xảy ra quá nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy hai người kia một người che miệng Thanh Tranh một người ôm chân của nàng vứt nàng lên một chiếc xe ngựa đậu bên đường, phu xe kia đã giơ roi thúc ngựa muốn chạy trốn.

"Có ai không, bắt cóc người á..., bắt cóc người" Hải Đường cùng Thu Lam giờ mới phản ứng kịp, người làm trong điếm nghe tiếng thật nhanh chạy ra, bây giờ người đánh xe ngựa của Hải Đường như đang ở trong mộng mới bừng tỉnh, cũng vội vàng thúc ngựa đuổi theo.

Hải Đường cùng Thu Lam là quấn chân bó, căn bản không chạy được mấy bước. Hai người làm ngược lại bước nhanh đuổi theo, nhưng người chạy làm sao qua được ngựa? Chỉ có người đánh xe ngựa thì đuổi khá gần, thế nhưng phu xe của những tên tặc nhân kia công phu cao hơn, rất nhanh kéo ra khoảng cách hai xe ngựa.

https://thuviensach.vn

Lúc này các cửa hàng ven đường cũng rối rít mở cửa nhô đầu ra, Hải Đường vẫn còn đang kêu: "Bắt cóc người á..., mau cứu người, tỷ tỷ ta bị người bắt đi rồi"

Hai tặc nhân giả trang thành ăn mày đã sớm chuẩn bị xong vải trói Thanh Tranh cực kỳ chặt chẽ, ngay cả miệng cũng chận lại.

"Hắc hắc he he, khá lắm một tiểu mỹ nhân trong veo như nước, cứ giết như vậy có chút đáng tiếc."

"Đáng tiếc cũng không còn biện pháp gì, người ta đã phân phó, vừa bắt được thì phải dìm xuống biển. Lão Thất, ta khuyên ngươi nên kiềm chế sắc tâm, làm xong chuyện này tiền đủ cho ngươi ngày ngày tìm vô số cô nương."

Dù là Thanh Tranh xưa nay vẫn luôn trấn định, cũng không nhịn được bắt đầu sợ hãi. Hai người kia là ai phái tới? Tại sao muốn giết nàng?

Đột nhiên, xe ngựa đột nhiên chấn động mạnh, con ngựa hí lên, chợt sườn xe nghiên sang một bên.

"Mẹ nó, Ma lão tam, ngươi có biết đánh xe ngựa hay không?" một tên tặc nhân lên tiếng mắng không ngừng, xe lại lắc lư kịch liệt hơn

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 150: Nhị Kiến Chung Tình

"Ngựa bị dây thừng chặn lại rồi!"

Người kêu là Ma lão tam đánh xe ngựa hét to lên một tiếng, nhưng cũng không tránh khỏi việc xe ngựa bị dây thừng quật ngã xuống, chỉ có thể thả dây thừng, cố gắng nghiêng người nhảy xuống xe ngựa. Trong đêm tối, dùng dây thừng chặn xe ngựa có tác dụng đáng kinh ngạc. Vừa rồi hai con ngựa chạy với tốc độ nhanh như vậy, đột nhiên bị một sợi dây thừng quấn chân, mất khống chế liền ngã ầm ầm xuống đất, có lẽ đã bị gãy xương.

Ba người ngồi bên trong cũng không gặp được may mắn như vậy, không nói đến việc Thanh Tranh không thể hành động, mà ngay cả hai tên tặc nhân có thân thủ không kém cũng bị ngã xuống. Khó khăn lắm xe ngựa mới dừng lắc lư, nhưng hai người còn lại bị choáng váng đầu óc.

Nhưng ba tên tặc nhân đều nhận ra một điều, lần hành động này đã thất bại.

"Chạy mau!"

Ma lão tam liên tiếp kêu hoảng lên, hai tên tặc nhân cũng không có thời gian để đến sống chết của Thanh Tranh, mau chóng mở cửa xe nghĩ cách chạy ra ngoài.

"Ối!"

Một tặc nhân đang nghĩ cách leo ra ngoài đột nhiên bị đạp một cước lên mặt, ngay sau đó lại bị người ném ra khỏi buồng xe, lại ngã xuống đất, hắn

https://thuviensach.vn

chỉ thấy lục phủ ngũ tạng trong người đều bị đảo lộn, phun ra một ngụm máu tươi, còn bị văng ra hai cái răng.

Một người khác vừa nghĩ muốn lùi vào buồng xe, dự định bắt Thanh Tranh làm con tin, lại bị một bàn tay tràn mạnh khỏe nhấc lên, đánh một quyền lên đỉnh đầu.

"Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng!"Kẻ xấu kia luôn miệng cầu xin tha thứ. Lúc này, phu xư cùng hai người làm bên cửa hiệu tơ lụa cũng đúng lúc chạy tới, mấy người hợp lực lại đè ba kẻ xấu xuống mặt đất. Những người trong các cửa hàng bên cạnh cũng chạy ra xem náo nhiệt, có người tốt bụng còn đi gọi bổ đầu.

"Thanh Tranh tỷ tỷ, Thanh Tranh tỷ tỷ"

Hải Đường vừa chạy vừa kêu tên Thanh Tranh, trâm cài tóc lôn xộn, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Khi Hải Đường nhìn thấy tặc nhân bị trói chéo tay từ trong buồng xe ngựa đi ra thì hai chân liền mềm nhũn, ngã khụy xuống mặt đất.

"Tiểu thư, tiểu thư... "

Thu Lam vừa hổn hển chạy tới nhìn thấy Hải Đường ngã xuống mặt đất, vội vàng chạy tới muốn đỡ nàng đứng lên.

"Đừng lo cho ta, đi xem Thanh Tranh cô nương có bị sao hay không đã!"

Hải Đường thúc giục Thu Lam.

Thu Lam bỏ lại Hải Đường, vội vàng chạy đến bên cạnh Thanh Tranh. Lúc này, dây trói trên người Thanh Tranh đã được cởi ra, miếng vải ban đầu bị nhét vào miệng cũng đã lấy xuống. So với hai chủ tớ Hải Đường,

https://thuviensach.vn

biểu tình của Thanh Tranh bị bắt lại bình tĩnh hơn nhiều, nhưng đôi tay vẫn không ngừng run rẩy, rõ ràng đã phản bội nội tâm đang khiếp sợ của nàng.

Dù nàng có bình tĩnh đi chăng nữa, cũng chỉ là một cô nương hai mươi tuổi, đối mặt với sự uy hiếp của cái chết làm sao có thể không sợ hãi cho được.

"Thanh Tranh cô nương, ngươi cảm thấy thế nào rồi?"

Thu Lam thấy Thanh Tranh không bị thương, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn. Thanh Tranh cô nương quả là lợi hại, gặp chuyện như vậy mà cũng không khóc, không kêu. Nếu đổi lại là mình, không biết sẽ khóc nhiều bao nhiêu.

"Ta không sao. Đa tạ đại ca này!" Thanh Tranh hành lễ với nam tử cứu mình.

Lúc này người ta mới bắt đầu tập trung chú ý lên người nam tử kia.

"Tam thúc, tại sao lại là ngươi?"

Người cứu Thanh Tranh vậy mà lại là tiểu thúc Trần Văn Vũ.

Hải Đường vừa được Thu Lam đỡ dậy, nàng ngạc nhiên khi thấy Trần Văn Vũ xuất hiện., gặp được tiểu thúc tuổi tác không khác biệt nhiều với nàng, hai người cũng ngại ngùng không nói quá nhiều. Nghe nói cửa hiệu tơ lụa của hắn cũng bị nữ nhân kia làm khó đến mức sắp phải đóng cửa. Vậy sao hắn còn xuất hiện ở nơi này?

"Tẩu tử!" Đầu óc Trần Văn Vũ lúc đánh người là một thanh đao tốt, nhưng khi trực tiếp đối mặt với vị tiểu tẩu tử này lại ngại ngùng đến mức không nói thành lời.

https://thuviensach.vn

Hắn lén nhìn Thanh Tranh vẫn đang đứng ở bên cạnh, nàng... thật xinh đẹp. Vào lúc Trần lão gia mất, mọi người đều nói vị tiểu tẩu tử Hải Đường này chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Nhưng theo Trần Văn Vũ thấy, Hải Đường mặc dù xinh đẹp, nhưng khi so sánh với vô nương tính tình điềm tĩnh này lại thiếu mất một phần khí chất thoát tục.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Vài sai nha xông vào đám người, liếc mắt liền nhận ra ba kẻ nằm trên mặt đất.

"Ma lão tam, ngươi lại ra ngoài làm chuyện xấu rồi, lần này vào đại lao đừng nghĩ có thể ra ngoài!"

Thì ra ba tặc nhân này đều có quen biết với bọn sai nha. Lúc triệu Yểm đăng cơ đã đại xá thiên hạ nên mới được thả ra. Vốn chỉ là mấy tên trộm cắp, lần này còn liên quan đến việc bắt cóc.

Hải Đường, Thanh Tranh cùng Trần Văn Vũ và người làm trong cửa hiệu đều được mời đến nha môn xét hỏi, cho đến tận canh ba mới được thả ra khỏi nha môn.

"Tẩu tử, ta đưa các người về!" Trần Văn Vũ mở miệng đề nghị.

Hắn vẫn muốn ở cùng vị cô nương xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm này lâu hơn một chút.

Hải Đường lại gạt đi suy nghĩ của hắn. "Đa tạ tiểu thúc quan tâm, nhưng đêm đã khuya, thúc là một nam nhân lại đưa chúng ta về nhà, khó tránh khỏi bị người ngoài bàn luận. Chỉ cần người làm cùng hai vị đại ca đưa chúng ta về là được, còn ngươi yên tâm đi!" Hải Đường chỉ người làm trong bố trang và hai nha dịch có nhiệm vụ đưa bọn họ về nhà. Nếu là giúp đỡ người khác, hai nha dịch này chắc chắn sẽ không vui, nhưng đây lại là hai vị mỹ nhân... Tất cả đều không thành vấn đề!

https://thuviensach.vn

Trên mặt Tần Văn Vũ không tránh được thất vọng. Hắn cũng không kiên trì nữa, lặng lẽ nhích người chắp tay nhường đường.

"Đợi đã!"

Thanh Tranh kêu một tiếng, Trần Văn Vũ vừa quay người định đi lại giống như bị người đóng đinh xuống mặt đất, không có cách nào nhúc nhích. "Trần đại ca, xin đợi một chút!"

"Không, không cần!" Trần văn Vũ thật muốn ngất xỉu, lời nói cũng không phát âm rõ ràng, trơ mắt nhìn Thanh Tranh đi lên xe ngựa của nha môn, vẫn không thể thu hồi tầm mắt.

Hắn... Hắn... Hắn... Thích vị cô nương này...

Trần Văn Vũ đã hai mươi hai tuổi, lần đầu tiên hiểu được cái gì là “thích”. Đúng vậy! Hắn nhất định đã thích nàng, nếu không tại sao hắn vừa nhìn thấy nàng thì mặt đã nóng lên?

Ông trời là muốn giúp hắn chăng? Nếu không tại sao lại làm cho hắn vô tình cứu được nàng.

Ông trời, ta vô cùng cảm tạ người!

Tối nay Trần Văn Vũ xuất hiện ở đầu phố chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Lúc ấy hắn vừa đóng cửa hiệu tơ lụa, nên muốn đi đến phường nhuộm xem vải vóc lần trước đã được mình nhuộm xông- đó là hàng lưu trữ cuối cùng của hắn.

Phường nhuộm Minh Châu đến cửa hàng tơ lụa nằm đối diện nhau, cách nhau không tới hai, ba con đường. Hắn vừa mới đi đến đầu đường, lại nghe thấy tiếng ồn ào, mơ hồ nghe thấy tiếng ngựa hí vang cùng nữ nhân kêu gào, hình như là đang kêu "cứu người!"

https://thuviensach.vn

Bởi vì Trần Văn Vũ là thiếu gia thứ xuất, từ nhỏ đã bị những đứa bé không hiểu chuyện trong tộc bắt nạt, nên quyết định ở trong nhà tập luyện võ nghệ, tuy không phải học những thần công huyền bí, nhưng bình thường đánh nhau cũng không mấy khi gặp phải đối thủ. Hắn là người hay bênh vực kẻ yếu, nên mọi người thường đặt cho hắn biệt danh là "Hỏa lý thán ", nói đúng hơn là trong người hắn lúc nào cũng tràn đầy nhiệt khí.

Lần này hắn vừa nghe có thể có người bị bắt cóc, lập tức để ý tới, nhìn xe ngựa phía xa chạy qua đường bên này, liền đem cuộn vải thô luôn đem bên người xé ra ngăn lại chân ngựa. Quả nhiên có thể khiến những tên tặc nhân bị té ngã.

Còn nguyên nhân vì sao Thanh Tranh bị bắt cóc, những tặc nhân kia chỉ cần bắt Thanh Tranh ném xuống biến. Thanh Tranh biết rõ bọn họ nói dối, nhưng nàng lại không nói ra, bởi vì nàng đã đoán được một ít chuyện bên trong. Nên về nhà thương nghị với Hải Đường.

Đúng là có người đứng ngồi không yên, không nhịn được mà xuất thủ rồi1

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 151: Xuân Tâm Nảy Mầm

Edit: Hoàng Lão Tà

Beta: Dung Cảnh

Hải Đường nghe suy đoán của Thanh Tranh, không khỏi ngẩn ra.

"Ý của ngươi là, nữ nhân kia đã xuống tay?"

Thanh Tranh ngồi ở bên mép giường của phòng trọ, hai tay nâng má, như có điều suy nghĩ, nói: "Mỗi người làm việc đều luôn có lý do của riêng họ, không có người nào đúng lúc đợi ở cửa hàng tơ lụa của chúng ta, để bắt cóc một thiếu nữ không quen biết. Hành động của bọn họ rõ ràng đã trải qua tập luyện, mà xe ngựa lại sớm dừng ở chỗ dễ dàng hành động. Ngay cả người đánh xe cũng rất có thân thủ rất tốt, chạy vừa nhanh vừa ổn định. Nếu không phải Trần Tam thiếu gia kịp thời dùng dây thừng cản ngựa, thật sự khó khăn để đuổi theo đám người xấu này. "

Giọng nói của Thanh Tranh cực kì bình thản, giống như đang nói chuyện của người khác.

"Hải Đường, ở Minh Châu này ta không hề biết bất kỳ kẻ nào, chỉ có thể giải thích một cách duy nhất đó chính là sự tồn tại của ta uy hiếp đến lợi ích của người nào đó, chẳng hạn như... Nhuộm vải."

Hải Đường không thể tin được, vị đại phu nhân vẫn luôn mỉm cười ôn hòa với nàng lại có thể bắt người diệt khẩu, loại chuyện tàn nhẫn này cũng có thể làm ra được. Thật sự nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài!"

https://thuviensach.vn

"Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Hải Đường hỏi.

Thanh Tranh cười khẽ một, nói : "Chúng ta... Nên tắm rửa, thay quần áo, thoải mái ngủ một giấc!"

"Đi ngủ?" Hải Đường đối với câu trả lời của Thanh Tranh cảm thấy hết sức kinh ngạc, nhưng mà nghĩ kỹ lại, chính mình cũng cười theo.

"Đúng rồi. Chúng ta nên ngủ thoải mái một giấc mới đúng. Nếu như điều ngươi suy đoán là thật thì tối nay có một số người sẽ không ngủ được rồi…"

Phán đoán của các nàng là chính xác, tối nay đối với Chu thị đúng là một đêm khó ngủ.

Nàng không có đôi mắt nhìn thấu mọi chuyện, nên không biết người cứu Thanh Tranh chính là Trần Văn Vũ. Nhưng nàng biết, hành động đã thất bại.

Lúc này Chu thị cảm thấy vô cùng hối hận, tại sao mình có thể làm ra hành động bắt người ngu xuẩn như vậy.

Nàng bị những tin tức gần đây làm cho choáng váng đầu óc rồi!

Nghe nói tiện nữ kia buôn bán ngày càng phát triển, tơ lụa trong bố trang quả thật là cung không đủ cầu. Lại có thể cùng đại thương gia Tô gia hợp tác làm ăn.Nếu tiếp tục như vậy, nữ nhân không phải sẽ rất vênh váo hơn sao?

Sao có thể để cho nàng ta đắc ý được chứ?

Không thể, trong đáy lòng Chu thị tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra!

https://thuviensach.vn

Cho nên đầu óc nàng mới mê muội, nhờ Tứ tẩu giúp nàng liên lạc với mấy tên lưu manh, để cho bọn hắn tìm cách bắt Thanh Tranh đi.

Sau khi bắt được sẽ ném xuống biển cho chết đuối. Chỉ cần nữ nhân biết nhuộm vải này không còn, việc buôn bán của Hải Đường nhất định là xuống dốc không phanh."

Tứ tẩu thử hỏi dò: "Sao không trực tiếp bắt luôn tiện nữ đó không phải sẽ tốt hơn sao?"

Chu Thị lại nói: "Không, ta muốn lưu lại cái mạng cho nàng ta, để cho nàng ta trơ mắt nhìn việc buôn bán tơ lụa của mình biến thành một đống đồ bỏ đi".

Bây giờ thì hay rồi!

"Phu nhân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Trong lòng vị tứ tẩu này cũng không kém gì Chu thị. Nàng chính là người ra mặt liên hệ với đám lưu manh kia, nếu bị người ta khai ra, nàng nhất định là bị xử tội nặng. Nàng chẳng qua chỉ là một người làm, cùng Hải Đường kia căn bản không có quan hệ. Tội gì phải vì nàng ta mà chọc phải quan phủ. Thật là không thể ngờ được!"

Hai nữ nhân ở trong phòng đi đi lại lại cũng không thể nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào. Trong mắt của Chu thị tràn đầy lửa giận.

"Ai, hi vọng là những người kia kín miệng một chút, may là lúc đó vẫn chưa cho bọn hắn biết danh tính của chúng ta!" Tứ tẩu cảm thấy đây đúng là trong cái rủi lại có cái may.

Chu thị phiền não nói : "Ngươi cho rằng nữ nhân kia không đoán được chữ viết của chúng ta sao?"

https://thuviensach.vn

"Phu nhân, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ!" Tứ tẩu đã sớm bị sợ đến co quắp cả người.

Chu thị cùng tứ tẩu mất ngủ một đêm, Thanh Tranh ngủ lại rất thoải mái.

Sáng sớm thức dậy nàng ngồi trước gương đồng trang điểm, thậm chí có thể nhìn thấy hình dáng mình hơi cười nhẹ in trong kính.

Bản thân từ lúc nào lại thích cười như vậy? Nhất định là do Tiểu Ngọc lây nhiễm.

Thanh Tranh chải hai búi tóc đơn giản, nhìn dáng vẻ của mình trong gương giống như một bông hoa nở rộ, nàng lại có chút đa cảm.

" Ngọn cây phù dung hoa, trong núi hồng ngạc. Khe hộ tịch không người, nhao nhao khai mà lạc." Không biết vì sao Thanh Tranh lại nhớ tới bài thơ này. Hoa tuy đẹp, nhưng tự nở tự tàn, trong lòng khó tránh khỏi cô đơn.

Mặc dù Thanh Tranh xuất thân từ gia đình bình dân, nhưng phụ mẫu lại vô cùng yêu thương, cũng từng nhờ thầy giáo dạy chữ vỡ lòng, cho nàng học mấy chữ. Nàng học không nhiều lắm, thơ Đường thì quen thuộc hơn một chút. Không hiểu sao ngày hôm nay lại bất chợt nhớ tới bài thơ nhiều năm trước.

Chẳng lẽ người lạnh nhạt như mình cũng sẽ có lúc bộc phát xuân tâm sao?

Thanh Tranh không phải chưa từng gặp qua nam tử ưu tú, nhất là khi đi bên cạnh Tiểu Ngọc, nhìn thấy những người như Tuấn Ngạn, Tống Tiềm, Thích Thăng, Thì Quý Phong, Cố Ái Sinh... Có người nào không phải là nam tử anh tuấn đa tài chứ? Ngay cả nam tử ngông cuồng như Hải Tặc Liệt Diễm cũng có bộ dáng rất tốt.

https://thuviensach.vn

So sánh với những người này, ngoại hình của Trần Văn Vũ thật sự không đáng nói đến.

Nếu không phải đêm qua hắn ngẫu nhiên cứu mình, Thanh Tranh đã suýt nữa quên mất đó chính là thanh niên lỗ mãng từng đụng phải mình trên đường.

Ánh mắt Trần Văn Vũ nhìn mình tràn đầy ái mộ, tuổi của Thanh Tranh cũng không còn nhỏ, nàng đương nhiên có thể nhìn ra hắn có ý đối với mình.

Còn mình đối với hắn như thế nào đây?

"Đang ở đây tưởng tượng cái gì?" Thanh Tranh chê cười chính mình một tiếng, vứt bỏ ý niệm kỳ quái trong đầu mình.

Nữ nhi lại tự mình nghĩ tới chuyện đi tìm lang quân, thật là chuyện xấu hổ chết người.

Thanh Tranh đặt lược xuống, đứng dậy đi ra bên ngoài xem người làm nhuộm vải.

Hải Đường không ngờ tiểu thúc lại tìm được đến cửa.

Nàng không nhịn được lẩm bẩm một chút, chuyện này không tốt lắm đâu. Nhưng lại nghĩ đến danh tiếng của mình bên ngoài vốn đã chẳng ra gì. Rõ ràng cái gì cũng chưa làm lại bị người ta nói là nữ nhân xấu. Như vậy cũng không cần quan tâm nhiều nữa, nên nói thì nói, nên ăn cơm thì ăn cơm. Không phải chỉ gặp mặt tiểu thúc thôi sao, giữa ban ngày ban mặt, muốn nói chúng ta cẩu thả cũng không phải ít.

Nàng càng không ngờ được, tiểu thúc này lại tới vì Thanh Tramh.

https://thuviensach.vn

"Tẩu tử, ta muốn hỏi, vị Thanh Tranh cô nương kia có phải là tỷ muội của người hay không?"

Trần Văn Vũ gần như muốn cắn rơi đầu lưỡi của mình.

"Đúng vậy, là tỷ muội tốt của ta! Thế nào? Ngươi lo lắng thương thế của nàng hay sao? Không có việc gì, không có việc gì, nàng chỉ là bị thương cánh tay, nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi!"

"Ta... Ta có mấy lọ rượu thuốc, bình thường đánh nhau xong hay dùng. À, không phải, ta không phải hay đánh nhau đâu. Tẩu tử, là thật!"

Hải Đường bị những phản ứng kỳ quái của Trần Văn Vũ dọa sợ, tiểu thúc này vì sao lại ngại ngùng giống hệt một tiểu nha đầu như vậy?

"Được rồi, ta thay mặt nàng cảm ơn ngươi. Còn có việc gì không?"

"Ta... Ta... Ta... " Trần Văn Vũ ấp úng mãi không nói thành lời.

Hải Đường không kiên nhẫn được nữa, vị em chồng này làm sao vậy? Chẳng lẽ hắn thầm mến người nhà mình. Không tốt đâu!

"Ta muốn biết Thanh Tranh cô nương đã có hôn ước hay chưa?"

Rốt cuộc Trần Văn Vũ cũng nói ra.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 152: Ba Bà Mai

Edit : Y Lạc Thần

Beta : nguyennguyen

Khi Tiểu Ngọc và Tần Xuân Nhạn nghe Hải Đường nói suýt chút nữa Thanh Thanh bị bắt cóc, hai ngày sau lại bị chuyện Trần Văn Vũ cầu hôn, cũng không biết là nên giận hay nên cười.

Cuộc sống đúng là vui hơn so với hài kịch! Tiểu Ngọc lại nhớ đến câu danh ngôn này đời sau truyền lưu rất rộng.

"Hải Đường, Tiểu thúc của ngươi không có phong độ Liễu Nghị!"

Tiểu Ngọc bỏ lại một câu. Nàng vừa đang nghĩ đến "Liễu Nghị truyền", chính là do Hải Đường mua cho nàng.

Đường Truyền Kỳ " Liễu Nghị truyền " kể rằng thư sinh Liễu Nghị trong lúc vô tình gặp được Động Đình Long Nữ bị cha mẹ chồng ngược đãi, vì nàng đưa thư tới Động Đình Long Nữ, được Kỳ Thúc phụ là Tiền Đường cứu giúp, quay trở về Động Đình, thúc phụ của Long Nữ muốn nàng gả cho Liễu Nghị, nhưng Liễu Nghị lại cho là mình cứu người không phải là bởi vì tham luyến sắc đẹp, nên xin từ biệt mà đi.

Tiểu Ngọc vừa nói như thế, chính là cười Trần Văn Vũ mới vừa cứu người, lại lập tức tới cầu hôn ngay, việc này cũng hơi gấp gáp. Nghe nói ngay cả một người làm mai cũng không có mang theo, tự bản thân mình tới cửa làm thân , thật dữ dội.

https://thuviensach.vn

"Thanh Tranh nói thế nào?" Tần Xuân Nhạn quan tâm hỏi Hải Đường.

Hải đường bất đắc dĩ buông tay "Nàng ấy vốn là người lạnh lùng, các ngươi đều biết rõ. Cái gì mà trong nhà còn có tang, không quan tâm đến chuyện tình cảm, đến cùng lại không để ý chuyện cả đời là không hợp lễ nghĩa, ta nghĩ nàng ấy hẳn đã có ý định riêng của mình nên mới để ta từ chối hôn sự này"

Tiểu Ngọc vội hỏi: "Vậy ngươi từ chối thật à?"

Nói đến chỗ này, Hải Đường lại thấy đau đầu. Một bên là tỷ muội kịp thời cứu mình trong lúc nguy nan, một bên lại là tiểu thúc từ xưa đến nay vẫn rất hảo cảm, môi hở răng lạnh! Ai!

"Không có từ chối, không phải ta đây tới hỏi các ngươi làm thế nào và nói với Văn Vũ ra sao hay sao? Tiểu thúc của ta, thân thể khỏe mạnh, nhân phẩm lại tốt, đúng là toàn cơ bắp--" Tuổi của Hải Đường còn nhỏ hơn so với Trần Văn Vũ vài tuổi, chỉ có điều " Trưởng tẩu như mẹ " giọng điệu này cũng không giống như giả vờ. Nhớ tới phu quân khi còn sống hết lòng chăm sóc đối với đệ đệ này, tuy hiện tại hắn đã mất, nhưng nàng cũng nên chăm sóc Trần Văn Vũ thật tốt mới đúng.

Tiểu Ngọc cười hì hì nói: " Đừng vội từ chối, ta thấy chuyện này có hy vọng tiến triển!"

Hai nàng nghe vậy lập tức nghiêng đầu nhìn về phía nàng, đây là lý giải thế nào?

"Sao các người không suy nghĩ một chút, có bao giờ Thanh Tranh đối với người ngoài khách khí chưa?" Tiểu Ngọc đối với Thanh Tranh có thể nói là vô cùng hiểu rõ. "Nếu nàng ấy không muốn đồng ý chuyện gì, sẽ dứt khoát cự tuyệt. Nhưng nàng lại không nói thẳng ra cự tuyệt hôn sự này, Hải Đường, ngươi chắc chắn nàng chưa nói chứ?"

https://thuviensach.vn

Hải Đường nghiêng đầu trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, khẳng định gật đầu: "Không có, đúng ra là nói một đống lý do mà thôi."

"Ôi!" Tiểu Ngọc vỗ tay một cái, rất là phấn chấn: "Lấy tính tình của Thanh Tranh, nàng ấy mới lười nói lý do gì! Ta thấy đây đều là lấy cớ, hì hì, ta còn luôn luôn vì chuyện cả đời của Thanh Tranh mà buồn lo, không ngờ được có một người tốt tự mình chạy đến, ít nhất tiểu thúc của ngươi còn có tính tình rất tốt, có thể thấy việc nghĩa liền hăng hái đi làm. Vào lúc cứu người hắn lại không biết bên trong là một vị mỹ nhân, ừ, ta muốn khảo sát hắn "

Tần Xuân Nhạn và Hải Đường nhìn thấy Tiểu Ngọc lộ ra dáng vẻ một bà mai, cảm thấy cực kỳ buồn cười. Chỉ có điều, trải qua phân tích vừa rồi của Tiểu Ngọc, hai người cũng cảm thấy chuyện này có tương lai, nhất thời hứng thú dâng trào.

Nữ nhân trong hoàng thất luôn luôn chứa một tâm hồn bát quái!

Ba nữ nhân vùi đầu thương nghị thật lâu, mà Thanh Tranh vắng mặt lại không hề hay biết, ba vị tỷ muội tốt đang âm thầm quan tâm vì chuyện lớn cả đời của nàng.

Trần Văn Vũ không biết vì sao tiểu tẩu tử Hải Đường lại để hắn một mình đi đến vùng ngoại thành Minh Châu viếng thăm Tần Gia Trang.

Việc này có liên quan gì với việc mình đi cầu hôn hay sao?

Nhớ tới việc sau khi mình cầu hôn lại phải chịu đựng danh xưng "Lỗ mãng đến cực điểm", mồ hôi trên trán Trần Vũ Văn đã không ngừng chảy xuống.

Trước đây thật là khí thế bừng bừng.

https://thuviensach.vn

Đêm ấy cứu Hải Đường, Trần Văn Vũ đang ở trong hậu viện của cửa hàng loay hoay in dấu trên bánh nướng áp chảo, hắn làm thế nào cũng không ngủ được, mở mắt hay nhắm mắt lại đều thấy được bộ dáng xinh đẹp tuyệt trần của Thanh Tranh. Một tiếng "Cám ơn" vui vẻ kia giống như tiên nhạc luân âm, không ngừng vang vọng, quanh quẩn trong lỗ tai hắn.

Hải Đường bị câu "Ta chỉ muốn biết Thanh Tranh cô nương đã có hôn ước hay chưa?" của hắn dọa cho ngây ngẩn tại chỗ.

Làm gì có nam nhân nào lại hỏi như vậy chứ? Lời như vậy, chỉ có thể là do bà mai tới hỏi nữ quyến, hiện tại Trần Văn Vũ lại là nam nhi bảy thước, khí thế bừng bừng, đến lễ vật còn không mang theo lại một thân một mình đến nhà hỏi hôn ước của nữ quyến nhà người ta!

Nếu không phải hắn đã cứu Thanh Tranh cô nương, đoán chừng sẽ bị tiểu tẩu tử không chút khách khí trực tiếp đuổi ra khỏi cửa ấy chứ? Thật không có lễ phép! Trần Văn Vũ nghĩ lại cũng cảm thấy lời mình nói ra không thể nào chấp nhận nổi.

Sau hơn nửa ngày, Hải Đường mới hồi phục lại tinh thần, lắp bắp trả lời một câu: "Văn Vũ, ngươi hỏi cái này làm gì?"

Trần Văn Vũ oanh tạc không biết Hải Đường phải trả lời như thế nào: "Ta muốn cầu hôn Thanh Tranh cô nương."

Cuộc nói chuyện phía sau hoàn toàn không có cách tiếp tục nữa, Hải Đường chỉ có thể "A, à" đáp lại hai câu, mà những lời Trần Văn Vũ đang nói càng về sau lại càng khiến cho người ta khiếp sợ, tựa như bóng cao su xì hơi không có một chút ý chí, nói chuyện lung tung thêm vài câu liền gấp gáp cáo từ.

Hắn không ngờ đến mấy ngày sau tiểu tức tử lại hẹn mình ra ngoài, nói là người nhà Thanh Tranh cô nương muốn gặp hắn một lần.

https://thuviensach.vn

Sau khi Trần Văn Vũ mừng rỡ như điên, lại lo sợ vẩn vơ. Người nhà của Thanh Tranh cô nương, rốt cuộc là phụ mẫu của nàng hay là thúc bá? Chẳng lẽ là trưởng bối trong tộc? Vậy mình có nên giả trang chút tình thâm hay không đây? Chính là một Đại lão gia chưng diện lại kỳ cục, chỉ có ông già thỏ cùng Công Tử Ca mới có thể nghĩ tới ăn mặc mình!

Suốt một đêm Trần Vũ Văn không ngủ được, kết quả chính mang theo đôi mắt thâm quầng ngồi lên xe ngựa tiến về vùng ngoại thành.

Đến khuôn viên Tần Gia Trang, việc đầu tiên hắn báo ra danh tính, được một tên gia đinh dẫn đường đưa hắn đến trong phòng khách.

Vừa vào phòng khách, Trần Văn Vũ liền trợn tròn mắt.

Chỉ có mấy người phụ nhân?

Một người là một thiếu phụ trẻ tuổi đang mang thai, mặc xiêm y màu đỏ, dưới đế giày bồi vải, chải một kiểu đầu Tiểu Viêm, mặt Tinh đồng, khi mỉm cười sẽ hiện ra má lún đồng tiền. Đứng sau thiếu phụ xinh đẹp là một nô tỳ mặt mày ôn thuận, phong cách thật thông tục.

Ở bên trái cạnh thiếu phụ xinh đẹp là tiểu tẩu tử Hải Đường, bên phải là một cô nương mảnh mai.

Nhìn các nàng ngồi như bày trận thế, Trần Văn Vũ không khỏi cảm thấy hoảng hốt một trận. Hắn không sợ cùng đấng mày râu huy quyền tương hướng, nhưng đối với những mỹ nhân nũng nịu này, hắn lại có cảm giác khoanh tay bó gối, đứng ngồi không yên!

"Văn Vũ, ngươi tới rồi? Ngồi đi." Hải Đường thân là trưởng bối của Trần Văn Vũ, cũng không có đặt mông ngồi mà khách khí đứng dậy nghênh đón.

Nô tỳ ôn thuận dời cái ghế tròn thay Trần Văn Vũ, hắn chỉ có thể ngồi xuống, hai tay đưa ra ra đặt ở đầu gối, sống lưng thẳng tắp, mắt nhìn mũi,

https://thuviensach.vn

mũi nhìn tâm, cũng không dám nhìn loạn.

Thiếu phụ xinh đẹp khẽ mỉm cười, cũng không mở miệng nói, cứ như vậy quan sát Trần Văn Vũ từ trên xuống dưới, thấy hắn lông tóc dựng đứng. Loại ánh mắt tinh tường dĩ nhiên không mang một chút dâm tà, làm sao có điểm giống như cha mẹ vợ nhìn con rể ?

"Trần Tam thiếu gia, thiếp thân vốn là là thê tử của Thông Phán Lâm An phủ Tống Tiềm, Mai thị. Còn vị này là nữ nhi của Tần thái y, Tần đại tiểu thư, chúng ta đều là tỷ muội tốt của Thanh Tranh."

Thiếu phụ xinh đẹp vừa mở miệng, Trần Văn Vũ nhất thời lấy làm kinh hãi. Phu nhân của quan lại, không phải nên tiền hô hậu ủng, xung quanh có rất nhiều người hầu hạ sao? phủ Thông Phán Lâm An, quan phẩm cũng không nhỏ, vị phu nhân này nhìn cũng rất hiền hoà, một chút cũng không giống gia quyến ngạo mạn của các đại quan tự cho là tài trí hơn người.

Tẩu tử không phải nói là người nhà của Thanh Tranh muốn gặp mình ư, thế nào đến giờ lại biến thành các tỷ muội tốt thế này.

Tần Xuân Nhạn cùng Hải Đường đều không lên tiếng, tại chỗ này Tiểu Ngọc hiển nhiên là nhân vật chủ đạo. Nàng tiếp tục cười nói: "Có lẽ Tam công tử đang nghi hoặc vì sao ta muốn gặp ngươi? Mà trên thực tế, Thanh Tranh nhưng không biết lần gặp mặt này của chúng ta."

Rốt cuộc Trần Văn Vũng cũng lên tiếng đáp: "Tại… tại sao?"

Tiểu Ngọc nói: "Bởi vì người nhà của Thanh Tranh vốn đã không còn ở đây. Mấy người chúng ta, chính là người thân với nàng nhất. Hơn nữa ta cùng nàng có liên hệ cực kỳ sâu xa, vì vậy vừa nghe ngươi nói muốn cầu hôn Thanh Tranh, liền không nhịn được muốn gặp ngươi một lần."

Trần Văn Vũ bừng tỉnh hiểu ra. Tiểu Ngọc lại nói đơn giản thân thế của Thanh Tranh. Kể ra nàng cơ khổ thực sự không có chỗ nương tựa, lại đang

https://thuviensach.vn

giữ đạo hiếu. Ngay cả chuyện Thanh Tranh chỉ là ở tạm chỗ này cũng nói ra, tương lai có thể là muốn trở về Lâm An .

"Tam thiếu gia, ngươi vừa nghe ta nói nhiều như vậy, vậy ta cũng muốn nghe ngươi nói. Để cho ta hỏi ngươi mấy vấn đề này có được không?[" Tiểu Ngọc bày ra bộ dạng trưởng bối nghiêm túc phỏng vấn khảo nghiệm người mới, Trần Văn Vũ trong lòng căng thẳng, hỏi lại "Hỏi cái gì?”

Tiểu Ngọc trầm ngâm một chút, bỗng chốc hỏi ra một câu: " Có phải ngươi để ý tay nghề nhuộm vải của Thanh Tranh không hả??"

Trần Văn Vũ đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo hai má đỏ lên, cho đến khi biến thành màu gan heo.

"Trời đất chứng giám, ta vốn không biết Thanh Tranh cô nương biết nhuộm vải! Ta….Sao ta có thể là hạng người như vậy!"

Hóa ra là Thanh Tranh cô nương thay tiểu tẩu tử nhuộm ra nhiều loại vải vóc chất lượng như vậy. Trần Văn Vũ cảm thấy cực kỳ oan uổng, hắn chưa bị người ta hiểu lầm như vậy bao giờ. Khoan đã, Thanh Tranh cô nương sẽ không vì như vậy nhìn hắn khác đi chứ? Xem hắn thành là một tiểu nhân lợi dụng trục lợi, cứu nàng hay theo đuổi nàng hoàn toàn chỉ vì nàng biết nhuộm vải sao?

Bị Tiểu Ngọc hỏi như thế, hắn đã rất khó chịu, nhưng là loại cảm giác khó chịu đúng là quá bé nhỏ không đáng kể đến hơn so với bị Thanh Tranh hiểu lầm.

Trong lòng Trần Văn Vũ giống như bị một tảng đá nặng ngàn cân đè ép, sự khó thở làm trước mắt hắn biến thành màu đen. Vừa nghĩ tới Thanh Tranh có thể sẽ nhìn hắn đầy khinh bỉ, hắn thật có loại kích động muốn nhảy xuống biển.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc không có bị sự kích động của Trần Văn Vũ làm cho cảm động, vẫn tiếp tục hỏi hai câu: "Rốt cuộc ngươi thích Thanh Tranh ở điểm nào?"

"Ta ……" Trần Văn Vũ muốn nói chuyện, nhưng lại nói không rõ ràng, nhất thời lại do dự.

Đúng rồi, mình thích Thanh Tranh cô nương là vì cái gì? Dáng dấp đẹp, cái này hiển nhiên, nhưng hắn cảm thấy còn có chuyện gì đó rất quan trọng …..Là cái gì chứ?

"Không nói ra được sao?" Mở miệng là Tần Xuân Nhạn. Tính tình của nàng lạnh lùng không kém Thanh Tranh, một đôi đôi mắt đe dọa nhìn thẳng vào Trần Văn Vũ.

Hải Đường có lòng giải vây cho tiểu thúc, nhớ tới lời nói nhắc nhở của Tiểu Ngọc trước kia, không thể làm gì khác hơn là lại nhịn xuống. Tiểu Ngọc nói rất đúng, không biết rõ sao Trần Văn Vũ đột nhiên cầu hôn, sao nàng có thể yên tâm giao Thanh Tranh cho hắn?

Vì để Thanh Tranh hạnh phúc, Văn Vũ, ngươi không thể làm gì khác hơn là chịu thiệt một chút.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 153: Thông Qua Thử Thách

Edit: Maria Nyoko.

Beta: KẹoĐắng.

Hồi lâu Trần Văn Vũ không lên tiếng, Tiểu Ngọc và ba người cũng không thúc giục hắn, trong sảnh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng cây châm rơi xuống đất, không khí cực kỳ quỷ dị.

Huệ Nương hầu hạ một bên cũng bị không khí này làm cho lúng túng, từ trước đến giờ nữ chủ nhân vẫn luôn dịu dàng, sao lần này lại là người gây sự như vậy?

Lúc ba nữ nhân cho là Trần Văn Vũ đang khó nghĩ, thế nhưng hắn lại nói chuyện: "Một lần gặp mặt cùng Thanh Tranh cô nương, là ở trên đường phố thành Minh Châu, ta đi đường không cẩn thận đã đụng trúng Thanh Tranh cô nương. Khi đó ta đang suy nghĩ, tại sao thế gian lại có thể có một nữ tử xinh đẹp như vậy?

Đêm hôm đó trong lúc vô tình cứu Thanh Tranh cô nương ra, nàng hoàn toàn không có bị hoảng sợ đến té xỉu hoặc là khóc rống không ngừng, mà là đứng lẳng lặng một bên, ta là một đại nam nhân thô kệch, sẽ không nói chuyện, chính là cảm thấy nàng vừa đứng ở nơi nào, cả con đường ở đó cũng trở nên rất an tĩnh."

Tiểu Ngọc liền giật mình, không ngờ người trẻ tuổi nhìn như thô lỗ này lúc nói đến Thanh Tranh, giọng nói lại nhu hòa giống như gió xuân tháng ba, ấm áp khoan khoái.

https://thuviensach.vn

Lời của hắn làm cho nàng hồi tưởng lại khi đó nhìn thấy Thanh Tranh trong bố trang Lục Ba, y phục của nàng cực kỳ trắng trong thuần khiết, khí tức không màng danh lợi ưu nhã vẫn phả vào mặt.

Phía bên kia, Trần Văn Vũ vẫn còn nói: "Ta cũng không nói rõ được thích Thanh Tranh cô nương như thế nào — chỉ là thích chính là thích, chẳng lẽ còn phải giống như lão phu tử viết ba bốn bài văn nói rõ đạo lý sao? Ta chỉ biết ta thật lòng muốn lấy nàng làm thê tử, cùng nàng qua nửa đời sau. Chính là như vậy."

Lời thật lòng đôi lúc lại không hợp thời điểm, ví như ở trên quan trường. Nhưng lời thật lòng của Trần Văn Vũ ở trước mặt Tiểu Ngọc lại đạt được kỳ công. Nàng quan sát người trẻ tuổi thẳng thắn này lần nữa, xem ra giống như câu nói "Người không thể đánh giá qua bề ngoài" kia. Ừ, nam tử này rất đĩnh đạt!

Tâm tình Trần Văn Vũ tồi tệ tới cực điểm, hắn đã nghĩ nhất định lần cầu thân này sẽ kết thúc bằng sự thất bại. Hắn đang buôn bán tơ lụa không được tốt lắm, hơn nữa còn nhiều lần sắp sửa đóng cửa, hiện tại có thể có người không nghi ngờ dụng tâm của hắn sao?

Cuối cùng Tiểu Ngọc hỏi một vấn đề: "Thanh Tranh còn phải thủ hiếu hơn một năm, đến lúc đó tuổi nàng đã lớn, hơn hai mươi. Ngươi có thể đợi nàng đến lúc mãn tang sao?"

Trần Văn Vũ không chậm trễ chút nào nói: "Có thể! Đừng nói là hơn một năm, hơn mười năm ta cũng có thể đợi!"

Người nam tử này nói chuyện không giả dối, một câu đúng một câu. Câu này nói ra giống như một cam kết, mấy người phụ nhân trong sảnh cũng hơi chấn động một chút.

Bảo vật dễ cầu, khó được một tình lang!

https://thuviensach.vn

Ba người Tiểu Ngọc, Tần Xuân Nhạn cùng Hải Đường nhìn nhau mấy lần, đều mỉm cười hài lòng, nhìn nhau gật đầu.

"Hỏi xong chưa? Ta có thể đi về." Trong lòng Trần Văn Vũ đã như tro tàn, nghĩ đến sau khi đi về sẽ tìm quán rượu mua say quên mình. Không dễ dàng gặp được một ý trung nhân, lại phải trơ mắt nhìn bản thân lỡ mất nàng, cảm giác đó giống như là sự khổ sở khi bị một ngàn cây châm đâm vào tim!

Thanh Tranh cô nương, ta và nàng vô duyên….

Ngoài suy nghĩ và dự đoán của Trần Văn Vũ, Tiểu Ngọc lại đứng dậy, đi tới trước mặt hắn dịu dàng nói: "Trần Tam thiếu gia, ta tin tưởng ngươi thật lòng thích Thanh Tranh!"

Sao?

Lần phong hồi lộ chuyển* này, Trần Văn Vũ tuyệt đối không nghĩ tới. Không phải mới vừa rồi một mực ép hỏi hắn sao, thế nào chỉ chớp mắt lại dịu dàng như vậy?

* phong hồi lộ chuyển: sự việc chuyển biến tốt đẹp.

Hải Đường cũng đến trước mặt hắn, Trần Văn Vũ cũng không dám ngồi nữa, vội vàng đứng lên.

"Văn Vũ, chúng ta đều thấy được thành ý của ngươi. Chúng ta sẽ truyền đạt tâm ý của ngươi đến Thanh Tranh!"

Trần Văn Vũ còn không kịp vui mừng, Tần Xuân Nhạn cũng cười nói: "Ngươi cũng không tệ, nhưng về sau phải giữ đúng lời thề chờ đợi Thanh Tranh đó."

https://thuviensach.vn

Hạnh phúc to lớn bao trùm Trần Văn Vũ, nhưng đầu óc hắn vẫn không thể nào suy nghĩ: "Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Ngọc không chút hoang mang mà nói: "Ngươi có thể ra tay cứu người, có thể thấy được ngươi có dũng khí; ngươi trực tiếp cầu hôn Thanh Tranh, có thể thấy được ngươi có can đảm; ngươi đối mặt với chúng ta có thể thẳng thắn nói rõ, có thể thấy được ngươi có khí chất. Thân thế Thanh Tranh cơ khổ, ta vẫn muốn thay nàng tìm một lang quân tốt có thể chăm sóc nàng, Trần Tam thiếu gia, ngươi là nam nhân tốt!"

Trực tiếp khen như thế khiến mặt Trần Văn Vũ đỏ ửng lần nữa. Chỉ là mới vừa rồi là bởi vì tức giận, mà giờ khắc này là bởi vì xấu hổ.

Nào có khoa trương như vậy, vị Tống phu nhân kia cũng nói quá rồi.

Tiểu Ngọc tự mình lên Minh Châu một chuyến, nhắc tới Trần Văn Vũ với Thanh Tranh.

Phản ứng của Thanh Tranh quả nhiên giống như Tiểu Ngọc dự liệu, nàng chưa từng thấy Thanh Tranh thẹn thùng như vậy đấy. Thanh Tranh càng không nói lời nào, thì Tiểu Ngọc càng chắc chắn ý nghĩ của mình.

Có hy vọng!

Nhưng mà coi như Trần Văn Vũ mời bà mai, vẫn là không có cách nào cầu thân, bởi vì theo lễ nghi là không thể nào cầu thân thẳng với đối phương, chỉ có thể nói với người nhà của nàng. Phụ mẫu của Thanh Tranh đã đi rồi, nhưng trong Tư Đồ gia cũng không phải là không có trưởng bối. Theo lý, nên bàn hôn sự với tộc trưởng nhà nàng mới đúng.

Mà hiện tại Thanh Tranh phải giữ hiếu, Trần Văn Vũ mà đi cầu hôn, chẳng những không thể nào thành công, ngược lại còn có thể sinh chuyện dèm pha — người Tư Đồ cho là Thanh Tranh xuất môn một chuyến liền quyến rũ nam nhân trở về, bản lĩnh không nhỏ.

https://thuviensach.vn

Trần Văn Vũ không muốn để Thanh Tranh chịu uất ức này, cho nên bước kế tiếp nên làm như thế nào, hắn hết sức do dự.

Vẫn là Tiểu Ngọc trấn an Trần Văn Vũ, nói: "Chỉ cần Thanh Tranh gật đầu, ngươi không cần phải lo lắng. Qua hiếu kỳ, ngươi có thể tới cầu hôn rồi."

Nhưng nàng lại lo lắng việc buôn bán của Trần Văn Vũ: "Ngươi nói tiệm tơ lụa cũng đóng cửa — vậy còn có thể chịu đựng đến lúc Thanh Tranh xuất giá sao?" Tâm tình của nàng giống như tâm tình lo lắng của mẫu thân đối với nữ nhi sắp xuất giá, khi lo nghĩ cho người thân chắc chắn sẽ có chút ích kỷ cùng xu lợi, ai muốn người thân của mình chịu khổ đâu? Ngoài mặt, tuổi tác Tiểu Ngọc không lớn lắm, nhưng cũng đã trải qua hai đời làm người, lại thích chăm sóc người bên cạnh, cho nên quan tâm nhiều hơn mấy phần.

Về điểm này Trần Văn Vũ đã nghĩ xong.

Hắn muốn rời Minh Châu đi xông xáo một phen, hoàn tiền vốn trở về cầu thân với Thanh Tranh!

Không chỉ bởi vì buôn bán trước mắt lâm vào khốn cảnh, mà còn bởi vì Thanh Tranh là người nhuộm vải tài giỏi, hắn cũng hoàn toàn không muốn nhờ nàng, làm cho mọi người cảm thấy hắn cưới Thanh Tranh là vì thủ nghệ của nàng mà không phải do con người nàng. Lòng hắn biết rõ ràng, trước mắt muốn mở lại việc buôn tơ lụa, không có tẩu tử giúp một tay là không thể nào, nhưng cứ như vậy lời đồn đãi sẽ nhiều hơn — hắn không muốn tẩu tử vì hắn chịu uất ức!

Trần Văn Vũ quyết định, buông tha ý định buôn bán tơ lụa!

"Văn Vũ, ngươi muốn đi đến nơi nào? Ra biển sao? Vạn lần không được!" Nhớ tới phu quân đã không còn, Hải Đường vội vàng ngăn cản tiểu thúc ra biển.

https://thuviensach.vn

"Tẩu tử yên tâm, không phải ta ra biển. Hiện tại Tống Kim kết thúc đàm phán, trên biên cảnh “Hỗ thị” lại hưng vượng lên. Ta muốn bán toàn bộ số hàng còn dư lại, mang một ít tiền đi biên cảnh, xem một chút có cơ hội phát tài hay không." Trần Văn Vũ suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc quyết định chủ ý này.

Chỉ mới mấy ngày, hắn rất nhanh thu dọn hành trang, nam nhân độc thân rất tiện, giống nữ nghệ nhân nói đi là đi. Lúc Trần Văn Vũ rời Minh Châu, lại nhận được một túi thơm của Thanh Tranh nhờ Thu Lam đưa tới!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 154: Sắc Phong Hoàng Hậu

Editor: Maria Nyoko.

Beta: KẹoĐắng.

Tiểu Ngọc vuốt bụng càng ngày càng lớn, có cảm giác thỏa mãn cực lớn.

Làm bà mối thành công rồi, ha ha ha!

Hồi tưởng lại kiếp trước rất nhiều thất đại cô bát đại di sốt sắng làm mai cho nàng, Tiểu Ngọc cảm thấy thật là nhiệt tình. Vẫn là lời nói của đại sư Tiễn Chung Thư chính xác: "Việc mai mối và làm mẫu thân là việc cao quý.”

Tống Tiềm đi một tháng rồi, đứa con trong bụng nàng cũng đã được sáu tháng. Thời tiết đã dần dần lạnh xuống, lúc này Tiểu Ngọc mới nhớ tới, không biết Gia Nhi sinh nam hay nữ đây?

Cái vấn đề này rất nhanh sẽ có đáp án, bởi vì đứa nhỏ mà Gia Nhi sinh ra không phải người bình thường, là long chủng!

Mấy ngày sau, tin tức Chu Hiền phi hạ sinh cho hoàng thượng một nam hài giống như mọc cánh bay khắp cả nước.

Triệu Yểu đã có ba nhi tử, theo lịch sử ghi lại một người trong đó sẽ trở thành người thừa kế của hắn, đứa con bất hiếu Tống Quang Tông, và miếu hiệu hiếu tông lão tử của hắn khác nhau một trời một vực. Đây là nhân sinh!

https://thuviensach.vn

Nhưng Tiểu Ngọc biết mình xuyên qua đã mang tới hiệu ứng hồ điệp càng lúc càng lớn. Quách thị đã chết, từ trước tới nay cung đình luôn là nơi phải dựa vào địa vị của mẫu thân, việc mẫu thân được sủng ái quyết định địa vị nhi tử. Hiện tại Triệu Yểu chỉ sủng ái Gia Nhi, nhưng ai biết về sau hắn sẽ lập nhi tử nào làm thái tử?

Gia Nhi sinh con không tới một tháng, Triệu Yểu liền không kịp chờ đợi lấy lý do "Phụ đức xuất chúng, đứng đầu hậu cung" lập Gia Nhi làm hoàng hậu!

Tiểu Gia Nhi nữ giả nam trang gặp ở bên hồ Tây Tử, bây giờ đã là nhất quốc chi mẫu rồi.

Thật là khiến người ta không tưởng tượng nổi nha!

Tiểu Ngọc cảm thán số mạng trêu người, đồng thời lại nghĩ lúc nào thì mình và Tống Tiềm có thể đoàn tụ? Ông trời, nếu trời xanh có mắt đã nhặt lại tính mạng cho ta, hãy thành toàn cho chúng ta đi!

Tống Tiềm ở trong phủ Lâm An, nhìn trăng nhớ người, vô cùng phiền muộn.

Càng cách xa Minh Châu, hắn lại càng nhớ thương Tiểu Ngọc.

Đi tới Lâm An, một chính là hắn nói rõ với Hoàng đế mình thực sự mất trí nhớ. Hắn hiểu rõ ràng, có người có thể lừa gạt, có người thì tuyệt đối không thể lừa gạt. Tội khi quân, đây là tội danh lớn cỡ nào?

Nếu như Hoàng đế không tiếp tục để hắn xuất sĩ, hắn liền từ quan đi Nghiêm Châu tìm Tiểu Ngọc cũng tốt.

Mặc dù hắn còn chưa nhớ lại chuyện trước kia chung sống cùng Tiểu Ngọc, nhưng hai tháng Hồng Nhạn đưa tình, ở trong lòng của Tống Tiềm đã len lỏi tình ý sâu sắc.

https://thuviensach.vn

Nghe nói thê tử xuất thân là nha hoàn, lại muôn vàn nhu tình viết xuống câu "Mặc y phục mang thai, ngây thơ đáng yêu không sợ người nghi ngờ" như vậy, làm cho hắn ban đêm khó ngủ. Mỹ nhân tình nồng, sao hắn có thể cô phụ? Nếu từ nay về sau không làm quan, cả nhà ba người bọn họ có thể ẩn cư dân gian, đó cũng là một loại hạnh phúc.

Nhưng mà Hoàng đế cũng không mất đi tin tưởng đối với Tống Tiềm, ngược lại để hắn có thể chủ động thừa nhận thiếu sót của bản thân, chính là hành vi quân tử.

"Trẫm cho ngươi mấy ngày nghỉ ngơi, tốt nhất ngươi đi đến làm quen các loại sự vụ một chút, chuẩn bị đi nhậm chức đi! Sau khi ngươi mất trí nhớ còn có thể dẫn dắt Nghiêm Châu dũng cảm đánh lui tàn quân quân Kim, có thể thấy được cũng không bởi vì ngươi mất trí nhớ mà mất đi tài trí. Ái khanh, trẫm tin tưởng năng lực của ngươi!"

Triệu Yểu chưa chắc dễ nói chuyện với người khác như thế, nhưng nếu người đó là Tống Tiềm thì không giống nhau.

Tống Tiềm là một người không đắc ý khi được khen ngợi. Triệu Yểu thưởng thức tài ba cùng khát vọng của hắn, cho là tương lai người này tất nhiên sẽ thành châu ngọc. Huống hồ, hắn là học trò giỏi của nhạc phụ Chu Minh Am.

Tống Tiềm lấy được tín nhiệm của hoàng đế, khiến rất nhiều người không nhìn được. Một Tiến Sĩ không hề có căn cơ, dù là Trạng Nguyên, lại nhảy một cái trở thành sủng thần thiên tử, điều này làm cho những danh gia vọng tộc kia làm sao mà chịu nổi?

Tống Tiềm đồng hành cùng Thích Thăng, đi bái phỏng Thời Quý Phong còn đang dưỡng thương trong nhà.

Ba nam nhân không hề giải thích gì. Đã từng là huynh đệ, một đời đều là huynh đệ, không cần nói thêm gì nữa. Thời Quý Phong càng sẽ không bởi

https://thuviensach.vn

vì Tống Tiềm mất trí nhớ mà đánh giá thấp hắn, lấy kiêu ngạo của hắn, người được hắn coi trọng cũng không nhiều lắm, nhưng Tống Tiềm chính là một trong số đó.

Tình cảnh Thời Quý Phong so với Tống Tiềm tốt hơn nhiều lắm. Phụ thân hắn đang làm việc ở trong triều đình, cũng coi là con cháu quan lại, bởi vì cựu thần trong triều đình cố ý lôi kéo hắn. Tính tình của Thời Quý Phong vốn lãnh ngạo, đối với trưởng bối cũng là lạnh nhạt, không ít người tiếp cận hắn đều bị hắn uyển chuyển từ chối.

Tống Tiềm suy tính một hai ngày, hãy để cho Thích Thăng thay hắn đến tìm Cố Ái Sinh, nói rõ tình huống của mình.

Hôm nay ở bên trong Lâm An thành, biết Tống Tiềm mất trí nhớ cũng chỉ có Hoàng đế, Thích Thăng, Thời Quý Phong cùng Cố Ái Sinh. Vài huynh đệ tốt đều rất ăn ý vì Tống Tiềm tìm đường sống trong cái chết liền hộ tống hắn, nói cho hắn biết toàn bộ người và sự việc mà Tống Tiềm gặp phải nửa đời trước, còn nói rõ ràng các quan hệ phe phái trong triều. Có mấy người này giúp một tay, rốt cuộc Tống Tiềm có thể bình yên thích ứng, đi nhậm chức rồi.

Sau khi Trần Văn Vũ đi, hai gian cửa hàng kia liền trống không.

Chu thị hoảng sợ không chịu nổi một ngày, cũng không dám đánh chủ ý lên Trần Văn Vũ, bởi vì nàng biết ngày đó bắt được mấy ác nhân giặc cướp chính là những người nàng sai sửa trị tiểu thúc!

Vì sao người nàng ghét đều tập hợp một chỗ thế này?

Trần Văn Vũ nói với Hải Đường, gian cửa hàng này cũng là sính lễ cho Thanh Tranh. Nhưng mà bây giờ dĩ nhiên không thể trực tiếp cho Thanh Tranh nên muốn nhờ Hải Đường trông coi giúp. Trần Văn Vũ nói, Hải Đường cùng Thanh Tranh có thể tùy ý sử dụng này hai gian cửa hàng, bên ngoài đã nói hắn thuê lại rồi.

https://thuviensach.vn

Ôm túi thơm Thanh Tranh tự tay thêu trong lòng, Trần Văn Vũ rời Minh Châu đi biên cảnh, Hải Đường liền suy nghĩ cách mở lại hai gian cửa hàng này.

Vẫn là một câu của Tiểu Ngọc đánh thức người trong mộng: "Hiện tại Tô gia chịu hợp tác cùng các ngươi mua tơ lụa rồi, có thể nói buôn bán tơ lụa tương đối thuận lợi. Nhưng mà, ngươi phải mở tơ lụa thành sản nghiệp, Thanh Tranh thì cắt may làm y phục cho người ta, không bằng để cho nàng tiếp tục làm cái này đi?"

Đáy lòng Thanh Tranh đồng ý lời cầu thân của Trần Văn Vũ, liền lưu tâm đối với hai gian cửa hàng này. Nàng vốn là chỉ nghĩ đến xem, không để cho cửa hàng xảy ra chuyện, nhưng nữ nhân trong lòng có suy nghĩ riêng, hành động sẽ trở nên bất đồng. Thanh Tranh điềm tĩnh cũng quan tâm tới cửa hàng rồi!

"Cắt may — không bằng, mời một nhóm tú nữ, ta dạy các nàng kỹ thuật. Thuật thêu Minh Châu, hoa văn ít hơn so với ở Lâm An, chỉ là tú nương Minh Châu, cũng không ít."

Vì vậy, cửa hàng Trần Văn Vũ lưu lại, biến thành một cửa hàng thêu thật lớn.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 155: Người Ba Tư

Editor: Quỳnh ỉn.

Beta: KẹoĐắng.

Khi người đời sau nhắc đến nữ nhân cổ đại, thật sự giống như tiên tử không nhiễm khói lửa bụi trần, chuyện gì cũng không thể làm, hoặc là nói chuyện gì cũng không cần làm, ngồi ở trong khuê phòng lặng lẽ qua cả đời.

Sau khi đi tới cổ đại, Tiểu Ngọc mới biết những nhận thức này thật là quá hoang đường. Ít nhất khi nàng sống ở thời đại này, nữ nhân muốn làm việc không ít hơn so với nam nhân.

Những nữ tử nhà nghèo, phải giúp cày ruộng, khi về nhà còn phải ngồi trước khung cửi không ngừng dệt vải bán kiếm tiềm, còn phải sinh con dưỡng cái, hầu hạ cơm áo cả nhà.

Nữ tử bậc trung, hoặc là đi học nấu ăn làm đầu bếp, hoặc là nắm giữ đôi tay may vá thêu thùa tốt thì làm tú nương, hoặc làm ăn buôn bán trong nhà – giống như Văn Quyên và Thanh Tranh, lúc đầu vốn làm việc giúp phụ thân.

Mà nữ nhân tầng lớp xã hội, cần phải làm việc thì càng nhiều hơn. Nữ nhân "phụ công" này chỉ có thể chăm sóc cơm ăn áo mặc của tất cả mọi người và cả việc nhà, những chuyện vụn vặt này trong gia tộc đều do nữ nhân quản lý. Chủ mẫu gia đình giàu có, phải trợ giúp trượng phu buôn bán, còn phải mang theo người làm đi thu tô của các tá điền. Mà phu nhân quan gia, ngoại trừ quản lý tốt mọi chuyện trong nhà, còn phải giúp trượng

https://thuviensach.vn

phu “ngoại gia”, lui tới cùng với những phu nhân khác, thay trượng phu đi kết giao với càng nhiều nhân vật.

Lúc đó có tục ngữ nói đúng: “Mặc dù nữ tử lấy dịu dàng thùy mỵ là đức, nhưng cứ luôn thẹn thùng, không hiểu chuyện đời, thì cũng như người gỗ, kẻ ngốc!"

Tiểu Ngọc cảm thấy nàng có khoảng cách nhất định với từ “kẻ ngốc” này, nàng sẽ không ngây ngốc đợi ở trong nhà. Nghe Tần Xuân Nhạn nói tú trang mà Thanh Tranh khai trương buôn bán không tệ, nàng cũng hứng trí muốn vào trong thành xem một chút.

Bây giờ nàng đã mang thai hơn sáu tháng, tình huống của thai nhi rất tốt tương đối ổn định, Tần Xuân Nhạn cũng khuyến khích nàng mỗi ngày nên đi lại nhiều một chút, có thể giúp dễ sinh. Tuy nhiên, không thể vận động mạnh hay đi đường dài, nếu không Tiểu Ngọc đã sớm không để ý đến uy hiếp của hải tặc mà tự mình chạy lên thuyền đến Lâm An gặp Tống Tiềm rồi.

Tống Tiềm thông qua dịch trạm ở Lâm An gửi đến một phong thư, tuy rằng không dài, lại rất triền miên.

“Hồng tiên tiểu tự. Thuyết tẫn bình sinh ý.

Hồng nhạn tại vân ngư tại thủy. Trù trướng thử tình nan ký.

Tà dương độc ỷ tây lâu. Diêu sơn kháp đối liêm câu.

Nhân diện bất tri hà xử, Lục Ba y cựu Đông Lưu.” *

* Dịch:

Chữ viết trên giấy đỏ. Nói về nguyện vọng cả đời.

Chim nhạn sống trên mây, cá sống trong nước.

https://thuviensach.vn

Phiền muộn tình cảm khó gửi gắm. Chiều tà đơn độc nhìn về phía tây.

Núi xa vừa vặn thành móc câu. Người không biết ở nơi nào, sóng nước vẫn chảy về phía đông.

Là Thái Bình Tể Tướng Yến Thù 《thanh bình nhạc》. Tiểu Ngọc đọc đi đọc lại những từ này, miệng giống như ngậm thanh quả, dư vị chua chua ngọt ngọt, bấm ngón tay đếm ngày xem còn bao nhiêu lâu nữa mới có thể đoàn tụ với Tống Tiềm. Ít nhất cũng phải nửa năm nữa đi!

Tống Tiềm không ở bên cạnh, ngày cũng trôi qua rất nhanh. Tiểu Ngọc tìm một ngày cuối thu khí trời tốt, liền dẫn theo mấy người Huệ Nương và Ngưu Bưu Trần Phú ngồi xe ngựa đi vào trong thành xem rốt cuộc tình trạng của tú trang thế nào.

Cửa hàng của Trần Văn Vũ vốn buôn bán rất thịnh vượng, bằng không Chu thị sẽ không thèm thuồng hai gian cửa hiệu này như vậy. Chẳng qua hiện giờ mỗi ngày Chu thị đều sống trong sợ hãi, lo lắng không biết có phải bản thân bị người tra ra làm chuyện ác hay không. Người này nhiều tư tưởng xấu, lá gan lại cực kỳ nhỏ. Cho nên Thanh Tranh mở tiệm, lại không bị bất kỳ cản trở gì.

Phong cách hành sự của Thanh Tranh rất khiêm tôn, không thích xuất đầu lộ diện, bố trí trong tiệm, an bài người đều do một tay Hải Đường xử lý. Từ lúc nghe xong lời Tiểu Ngọc bàn bạc với Lâm gia, quả nhiên Tô gia khẩn trương hơn, thái độ với Đỗ chưởng quầy tốt lên rất nhiều, xuất ra thành ý muốn hợp tác.

Hải Đường không có trượng phu, một lòng chuyên tâm vào những thứ làm ăn buôn bán này, cũng cảm thấy vui mừng. Nàng còn nghĩ về sau nếu Trần Văn Vũ thành thân với Thanh Tranh, nàng và Thanh Tranh chính là chị em dâu, hì hì! Hơn nữa còn có thể dính với nhau ở một chỗ. Lại còn thu dưỡng một đứa nhỏ của Trần Văn Vũ để kế thừa mấy sản nghiệp này – Hải

https://thuviensach.vn

Đường càng nghĩ càng thấy vui vẻ, vì vậy càng tận tâm tận lực sắp xếp mọi thứ trong tú trang, làm việc cực kỳ thỏa đáng.

Tiểu Ngọc đi tới trước tú trang, xuống xe ngựa, quan sát cửa hàng tú trang thanh nhã này.

Khi mới quen Thanh Tranh, Tiểu Ngọc chỉ biết Thanh Tranh không giống phàm tục. Một gian nhỏ hẹp và ba mét vải xanh qua tay nàng bố trí đẹp không sao tả xiết, cho nên khi Tiểu Ngọc mua Mỹ Ngọc phường còn mời riêng nàng đi theo giúp.

Người tới lui trong tú trang không ít, nhưng nơi này lại không nhiễm một hạt bụi, trên tường treo rất nhiều tranh thêu, xem ra là mấy ngày này Thanh Tranh rảnh rỗi nhàm chán nên thêu chơi, mỗi bức đều là tinh phẩm. Chim hoa tôm cá, cảnh tượng sông núi, mỹ nhân xinh đẹp, đa dạng đến mức Tiểu Ngọc đếm không hết.

Nếu Trần Văn Vũ có thể lấy được Thanh Tranh, thì không biết là phúc khí tu luyện mấy đời!

"Tống phu nhân, người tới rồi?" Một nha hoàn mặc áo xanh bước ra từ sau tấm bình phong, mi thanh mục tú, chính là tiểu tỳ Thu Lam của Hải Đường.

"Tới xem một chút, Thanh Tranh đâu?" Tiểu Ngọc cười hỏi.

"Ở phía sau dạy các cô nương thêu. Tống phu nhân, Huệ Nương tỷ tỷ, mời hai người đi theo ta." Thu Lam bị Hải Đường phái đến giúp Thanh Tranh chào hỏi khách nhân. Tuy nàng ít tuổi, nhưng từ nhỏ đã đi theo Hải Đường học hỏi, nên rất có mắt nhìn.

Lúc đi tới viện, nhìn thấy trong sương phòng không lớn bày bốn bức tranh thêu, các tú nương đang thêu uyên ương lên mặt chăn theo chỉ dẫn của Thanh Tranh. "Tiểu Ngọc, ngươi đến rồi?" Thanh Tranh nhìn thấy Tiểu

https://thuviensach.vn

Ngọc từ từ bước vào phòng, không khỏi tiến lên đỡ nàng: "Bụng lớn như vậy dao không ở Tần gia nghỉ ngơi, chạy đến đây làm gì."

"Không phải là vì nhớ ngươi sao. Thanh Tranh, những cái chăn thêu uyên ương này là người ta đặt làm à?" Tiểu Ngọc nhìn các nàng thêu theo một khuôn mẫu, phỏng đoán loại chăn tơ lụa thêu uyên ương này rất quen thuộc, hẳn là đồ dùng cho hôn lễ.

Thanh Tranh cười nói: "Ừ, có vị Thương gia thấy hàng mẫu ta đặt ở bên ngoài, nói muốn thêu ba mươi con, ta để cho các nàng thêu, nhìn có được không?"

Ba mươi con? Tiểu Ngọc chặc lưỡi hít hà, người nào lại bỏ ra số tiền lớn như vậy. Giá của loại tranh thêu này rất xa xỉ, một cái ít nhất phải mười lăm xâu tiền, ba mươi con là gần năm trăm xâu, với số tiền đó có thể mua được một ngôi nhà nhỏ rồi!

"Là một người Ba Tư!" Thu Lam giải thích nghi ngờ của Tiểu Ngọc.

Đúng rồi, chỉ có người Ba Tư mới tiêu tiền như nước như vậy, nhưng chỉ cần bọn họ mang về bán qua tay, hẳn là có thể kiếm được không ít.

Minh Châu là cảng quốc tế, khắp nơi đều là thương nhân Ba Tư, khuôn mặt rất lớn. Lúc đầu khi Tiểu Ngọc nhìn thấy còn rất kinh ngạc, qua một thời gian liền quen.

Rời khỏi tú trang, Tiểu Ngọc còn muốn đi dạo một chút, cứ tiếp tục đi về phía Minh Châu. Lúc này đã tháng mười, thời tiết ở Minh Châu rất đẹp, đi trên đường bên trong không khí còn mang theo mùi tanh nhàn nhạt khiến người ta vô cùng thoải mái.

Lại một đội thương nhân Ba Tư đi qua bọn họ, một người có vóc dáng cao lớn khi nhìn thấy Tiểu Ngọc hai mắt chợt sáng lên, bước chân dừng lại.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc không để ý có người nhìn mình, còn vui vẻ nói chuyện với Huệ Nương. Người Ba Tư này thấy Ngưu Bưu Trần Phú, hai người nam nhân đi theo bên cạnh nàng, liền bỏ đi ý niệm ngăn cản Tiểu Ngọc, chỉ nói một tiếng thoát khỏi đội ngũ, chậm rãi đi theo phía sau Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc không biết, nguy hiểm đang chậm rãi đi theo phía sau lưng nàng……

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 156: Tắm Trong Kinh Sợ

Mặc dù trang viên của Tần gia nằm ở ngoại thành, nhưng cũng không vắng vẻ, chung quanh có rất nhiều người. Có rất nhiều phú thương và tiểu quan cũng thích ở gần cái viện này, người qua lại trên đường cũng không ít, cho dù là buổi tối cũng có người ra ra vào vào.

Tiểu Ngọc trở lại trang viên Tần gia, rửa mặt chải đầu một chút rồi dùng cơm tối với Tần Xuân Nhạn, sau đó liền trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Trong lúc nhàm chán, lại lấy một quyển tiểu thuyết truyền kì ra xem. Giải trí của người xưa thật ít đến thảm thương, may mà nàng không xuyên đến thời nhà Ân, nếu không phải xem giáp cốt văn (*) sao?

(*) giáp cốt văn (chữ giáp cốt): chữ khắc trên mai rùa và xương thú thời nhà Thương, Trung Quốc, thế kỷ 16-11 trước công nguyên.

"Phu nhân, nước đã nấu xong, hiện tại ngài đã muốn tắm chưa ạ?" Huệ Nương tiến vào hỏi.

Tiểu Ngọc gật đầu, liền có hai ba nữ bộc xách theo nước nóng đổ vào dục dũng (thùng tắm) phía sau bình phong. Chờ cho nước trong dục dũng đầy tám phần, Tiểu Ngọc liền phất tay để mọi người lui ra ngoài, tự mình cởi quần áo, ngâm mình trong nước ấm, thoải mái nhắm hai mắt lại.

Ngâm nước nóng có tác dụng an thai, hơn nữa Tần Nhạn Xuân còn thả một chút thuốc nước vào trong nước tắm của nàng, nói là giúp gân cốt nàng khỏe mạnh. Có một nữ thần y bên người, thật là an tâm.

https://thuviensach.vn

Tắm đã lâu, Tiểu Ngọc đứng dậy chuẩn bị mặc quần áo, chợt một cơn gió nhẹ lướt qua gương mặt, nàng cả kinh mở to mắt đẹp, nhìn người nam nhân Ba Tư cao lớn xuất hiện trước mặt mình!

"A ~" Nàng cầm lấy khăn tắm che thân thể lõa lồ của mình, vừa định thét lên, đã bị nam tử kia xông đến bịt miệng!

Tiểu Ngọc liều mạng giãy giụa, nhưng nam nhân kia thật sự quá cao lớn, hơn nữa nàng muốn giữ chặt khăn tắm để che thân thể, cho nên hoàn toàn không thoát được hắn. Nam nhân kia vừa giữ chặt nàng vừa nói với nàng: "Yên lặng! Nếu không hài tử (con) của ngươi --"

Tiểu Ngọc run rẩy ngừng giãy giụa, nhưng đôi tay vẫn giữ chặt khăn tắm không thả, thân thể không ngừng run rẩy. Người Ba Tư này là ai? Giọng nói của hắn - sao lại quen tai thế này?

Người nọ thấy nàng không thét lên nữa, thì buông tay ra, tay dài duỗi ra cầm lấy quần áo đang vắt trên bình phong của nàng, choàng lên người nàng: "Mặc quần áo vào trước đi, bị lạnh ta cũng sẽ đau lòng, nữ nhân!" Nói xong hắn quay lưng đi.

Tiểu Ngọc có chút ngoài ý muốn đối với hành động của hắn, nhưng không nói gì thêm nhanh chóng mặc quần áo vào. Nhất định là nàng biết người này, giọng nói của hắn, phương thức nói chuyện của hắn - cũng giống như đã từng quen biết!

Hắn nghe thấy động tác mặc quần áo đằng sau lưng yên tĩnh trở lại, vừa quay người liền chống lại ánh mắt kinh hoảng của Tiểu Ngọc.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Tiểu Ngọc cố gắng hết sức để mình bình tĩnh trở lại. Nguyên do nàng nghe lời không gọi người tới, chính là vì hắn câu nhắc nhở "hài tử" kia. Trước lúc bọn hộ vệ trong trang xông tới, hắn đã có thể giết chết mình! Nhưng mà, từ hành động của hắn xem ra - có lẽ không giống như là muốn lấy tính mạng của nàng?

https://thuviensach.vn

Người Ba Tư đưa tay lột râu trên mặt mình xuống, làm lộ ra gương mặt anh tuấn, nụ cười cuồng dã không chút kiềm chế - là hải tặc Liệt Diễm!

Trên mặt Tiểu Ngọc viết đầy bốn chữ "Không thể tưởng tượng được".

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp lại Liệt Diễm trong hoàn cảnh này. Hắn là hải tặc, cho dù có gặp lại, thì cũng nên gặp trên biển - làm sao lại gặp ở chỗ này?

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ ở đây chính là trong hoàn cảnh trùng hội Liệt Diễm. Hắn là Hải Tặc, cho dù lần nữa gặp, chắc cũng là ở trên biển — thế nào lại là ở chỗ này?

Bình phong là không gian tách rời với bên ngoài, trong thùng tắm toát ra từng tia khí nóng, nàng cư nhiên ở chỗ này gặp được hắn?

"Này, nữ nhân, ta lại tìm được ngươi rồi. Giật mình sao?" Nụ cười của Liệt Diễm vô cùng bí hiểm.

"Giật mình." Tiểu Ngọc cũng không quên thủ lãnh hải tặc có tướng mạo, võ công và tính tình đều làm cho người ta khắc sâu ấn tượng này. Muốn quên hắn cũng quá khó khăn, mỗi lần lúc Tiểu Ngọc nghĩ tới về sau lên thuyền trở về Lâm An, bóng dáng Liệt Diễm sẽ hiện lên ở trước mắt. Một lần duy nhất ra biển này đê lại cho nàng một bóng ma, thật không nghĩ đến Liệt Diễm lại có thể biết tìm tới cửa!

Hắn — sẽ không còn muốn cướp nàng đi chứ?

"Ngươi tới làm gì?" Tiểu Ngọc không chịu nổi loại không khí quỷ dị này, trực tiếp mở miệng chất vấn.

Liệt Diễm xoa xoa cằm, cười hắc hắc nói: "Ngươi vẫn là xông lên như vậy, nhưng mà ta thích! Ta đương nhiên là muốn mang ngươi đi rồi — nữ

https://thuviensach.vn

nhân, trong hậu trạch này một người nam nhân cũng không có. Ngươi không phải là nói có phu quân sao? Hắn ở đâu?"

"Ở nơi nào cũng không liên quan đến ngươi. Ta sẽ không đi cùng ngươi." Tiểu Ngọc một câu đáp một câu, chẳng lẽ còn muốn nàng uốn éo rên rỉ lấy lòng tên tặc tử này sao?

Liệt Diễm vẫn cười như cũ: "Tại sao có thể không liên quan đến ta? Ta muốn đi tìm hắn."

"Phu quân ta là đại anh hùng, đại hào kiệt, tên hải tặc nhà ngươi đi tìm hắn làm gì."

Liệt Diễm tiến tới gần một bước, Tiểu Ngọc muốn lui về phía sau lại bị hắn một phát bắt được: "Ngươi nói ta muốn tìm hắn làm gì?"

Nụ cười của hắn chuyển lạnh: "Ta muốn đi giết hắn, như vậy thì ngươi sẽ chết tâm khăng khăng một mực đi theo ta thôi!"

Này này này — đây là logic gì vậy?

Hắn là người nguyên thủy sao? Cầm một cây gậy gõ bất tỉnh nữ nhân kéo về hang chính là của hắn? Muốn có được nữ nhân của người khác, giết chết người kia là được?

Tiểu Ngọc tự xưng là tài ăn nói không tệ, nhưng gặp phải tên Liệt Diễm này, thật là tú tài gặp gỡ binh, có lý không nói được.

"Liệt Diễm đại suất ca, ngươi có một chút tự giác đẹp trai hay không?" Tiểu Ngọc thật sự muốn đấm đất: "Ngươi có biết dung mạo của ngươi rất anh tuấn, là người tình trong mộng của đám thiếu nữ thanh hay không? Ngươi nhìn lại ta một chút, là thê tử của người khác thì thôi đi, còn đang mang thai, tay chân sưng vù, trên mặt vàng, ta có cái gì tốt sao? Cầu xin ngươi bỏ qua cho ta đi!" Nói là van xin, hơn nữa là đang khóc than.

https://thuviensach.vn

Nếu như ở kiếp trước bị một tên trai đẹp điên cuồng theo đuổi như này, nói không chừng nàng sẽ hư vinh đến mức mơ mộng không ngủ được. Nhưng mà — nhưng mà đến tột cùng là hắn thích nàng cái gì nha? Không phải là hắn — trong lòng có vấn đề chứ?

Nghe Tiểu Ngọc nói một đống, Liệt Diễm không còn nửa điểm tức giận, vẫn cười hì hì mà nói: "Nữ nhân xinh đẹp, khắp nơi đều có. Chỉ là người thú vị giống như ngươi vậy, ta thật sự chưa bao giờ gặp qua — hơn nữa, lời nói của ngươi, càng ngày càng thú vị!"

Biến thái!

Người này tuyệt đối là một biến thái!

Vừa lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng nói của Huệ Nương: "Phu nhân, ngài tắm xong chưa? Chớ tắm quá lâu sẽ cảm lạnh!"

"Ta…." Tiểu Ngọc không biết trả lời như thế nào.

"Để cho nàng nhanh chóng đi vào, hay là nhanh chóng đi ra ngoài. Nếu như ngươi là muốn dùng ám hiệu, chính là buộc ta ra tay giết nàng." Liệt Diễm đúng là buồn vui thất thường, lời nói này tràn đầy lạnh lẽo, Tiểu Ngọc vô cùng tin tưởng hắn nhất định sẽ nói được làm được.

"Tắm xong rồi, ngươi đi vào dọn dẹp đi."

Lúc Huệ Nương và hai nữ bộc tiến vào, đã nhìn thấy Tiểu Ngọc nằm ở trên giường, buông xuống rèm che.

"Phu nhân, ngài không thoải mái à?"

Tiểu Ngọc đưa lưng về phía Huệ Nương, nhẹ nói: "Ta mệt rồi, các ngươi dọn dẹp xong thì đi ra đi."

https://thuviensach.vn

Huệ Nương rất ít thấy phu nhân nghỉ ngơi sớm như vậy, rất là nghi ngờ. Nhưng nàng vẫn là nhẹ chân nhẹ tay nhận đồ dọn dẹp xong, mang theo hai nữ bộc rời đi.

Tiểu Ngọc vén chăn lên đi xuống giường, tâm loạn như ma. Như thế nào mới có thể lừa tên tai tinh (ngôi sao tại họa) này đi đây?

Tiếng cười khẽ của Liệt Diễm truyền đến từ sau lưng: "Chúng ta đây có tính là cùng giường chung gối không?"

Nếu hai mắt có thể phóng dao, giờ phút này trên người Liệt Diễm nhất định đã xuyên thấu trên một trăm lỗ thủng!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 157: Thiếu Niên Bất Lương

Liệt Diễm không phải cố ý đến Minh Châu để tìm Tiểu Ngọc. Hắn cũng không phải là thần tiên, bấm ngón tay tính toán liền biết Tiểu Ngọc ở tại phố Minh Châu kia.

Lần này hắn và đồng bọn cải trang thành người Hồ, theo dõi một đội thương nhân người Ba Tư, xem thuyền của bọn họ rốt cuộc là cái gì. Hải tặc (cướp biển) không chỉ cướp bóc ở trên biển, thật ra thì bọn họ cũng thường lẻn vào bến cảng đề điều tra rất nhiều tình huống.

Đương nhiên, hải tặc đã bị quan phủ tăng cường truy nã, một khi bắt được, bị giết không thể nghi ngờ.

Lúc mới bắt đầu khai quốc người Tống đã ban bố một loạt hình phạt nghiêm trị đạo tặc, như các loại << chứa chấp nặng pháp >>, << nặng pháp>>, và <<đạo tặc nặng pháp>>. Tống Triều (triều đại nhà Tống) không chỉ xử trí trọng hình đối với cường đạo, đối với người bao che cường đạo, xử phạt cũng không nhẹ, bắt được xử trảm, những thành viên khác trong nhà cũng sẽ bị xử phạt tương ứng, ví dụ như bị sung quân đến các nơi xa xôi. Kẻ phạm tội cường đạo, bị xử phạt càng nặng. Bản thân sẽ bị xử trảm, tịch thu gia sản, thê tử nhi nữ (vợ, con cái) cũng sẽ bị đưa đến dạy bảo ở Châu quận ngàn dặm hoặc là năm trăm dặm. Sau Tống thất Nam Độ, trị tội cường đạo càng nghiêm hơn, thậm chí có đoạn thời gian quy định: ngoài cường đạo ra, không được sử dụng cực hình.

Hải tặc là một trong những loại cường đạo làm cho triều đình đau đầu nhất, bởi vì hành tung của bọn họ rất khó nắm bắt. Biển rộng xinh đẹp mà

https://thuviensach.vn

tràn đầy nguy hiểm, không có đầy đủ hải đồ*, ai cũng không dám tự tiện ra biển. Mà hải đồ của quân đội Tống Triều, rất nhiều thời đại còn chưa rõ ràng và chi tiết cuộc sống của hải tặc ở trên biển.

(*hải đồ: bản đồ đi biển)

Bọn hải tặc đời này truyền sang đời kia đều sống ở trên biển, thuyền hải tặc của bọn họ giống như vương quốc độc lập của chính mình. Dựa trên mức độ nhất định, bọn hải tặc thậm chí cũng không phải là con dân của Tống Triều, bọn họ căn bản không cần phải tuân thủ bất kỳ pháp luật và quy củ nào, bọn họ chỉ dựa vào quy tắc của nhiều thế hệ trước mà tiếp tục sinh hoạt.

Liệt Diễm không thể nghi ngờ chính là người nổi bật nhất trong đám hải tặc, mà hắn vẫn còn trẻ tuổi như vậy. Nếu như hắn có dã tâm, đợi một thời gian, thế lực sẽ lớn đến mức độ nào đây?

Những ý nghĩ này chợt lóe lên ở trong đầu Tiểu Ngọc, nhưng trước mắt nàng, vẫn là vấn đề an toàn của mình.

Liệt Diễm ngồi xếp bằng ở trên giường của nàng, một chân hắn đung đưa, nghiêng đầu rất ngây thơ vô tội nói với nàng: “Được rồi, chúng ta có thể đi được chưa?”

“Ngươi. . . . . Sao ngươi biết ta ở đây?” Tiểu Ngọc cố gắng kéo dài thời gian. Nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp thoát thân!

Kéo một thân thể to lớn như vậy, nàng căn bản không có năng lực chạy trốn. Chỉ có thể nói chuyện cùng hắn, để nhìn xem có khe hở nào không, để cho hắn bỏ đi ý niệm trong đầu.

Liệt Diễm nhún vai, cũng không còn giấu diếm cái gì, đã nói đúng sự thật rồi. Đang đi trên đường thì hắn tình cờ nhìn thấy Tiểu Ngọc, sau đó thì

https://thuviensach.vn

vụng trộm theo dõi mà đến. Dựa vào võ công cao, hắn thăm dò được nơi ở của Tiểu Ngọc, thừa dịp đám nữ bộc rời đi thì len lén chạy vào.

“Chỉ là. . . . . Ta không ngờ là có thể nhìn thấy mỹ nhân đi tắm. . . . . Hắc hắc!” Liệt Diễm không đứng đắn cười đùa, làm cho Tiểu Ngọc kích động muốn ghim hắn thành tổ ong vò vẽ.

Nhưng mà, hắn cũng không có nhân cơ hội đó để ăn đậu hũ nàng, còn sợ nàng lạnh để cho nàng mặc quần áo vào. Trí nhớ của Tiểu Ngọc trôi về lúc trước, giống như lần trước lúc hắn cướp bóc trên thuyền hàng, mặc dù đả thương rất nhiều người, nhưng hình như không có người nào bị thương nghiêm trọng, càng không có người chết.

Người nam nhân này, có lẽ cũng không có xấu đến mức không có thuốc chữa chứ?

“Liệt Diễm. . . . . Trước tiên chúng ta có thể hàn thuyên một chút không?”

Tiểu Ngọc ngồi xuống ghế trước giường.

Ừ, nàng không làm giáo sư một thời gian dài rồi, chỉ là. . . . . Làm công tác tư tưởng, vẫn là điểm mạnh của nàng! Tốt xấu gì năm đó trong trường học nàng cũng là giáo sư cố vấn, khuyên được cũng không dưới một trăm đứa trẻ.Hành động khác người của Liệt Diễm, có quan hệ rất lớn với việc giáo dục hắn.

Nàng muốn biết rõ hắn lớn lên ở hoàn cảnh ra sao, sau đó sẽ nghĩ ra biện pháp, xem có thể uốn nắn tính cách kỳ quặc của hắn hay không.

Thật ra đây là một việc làm mạo hiểm, bởi vì theo nàng quan sát, Liệt Diễm không phải người có kiên nhẫn. Hắn sẽ không làm ra chuyện trực tiếp đánh nàng sau đó mang nàng đi chứ?

https://thuviensach.vn

Làm hết khả năng, nghe theo ý trời!

“Hàn thuyên một chút? Tán gẫu cái gì?” Liệt Diễm nhìn Tiểu Ngọc một cách kỳ quái, “Ngươi theo ta trở về, ngày ngày chúng ta cũng có thể tán gẫu. Chỉ là, tại sao ta sẽ tán gẫu với ngươi chứ?”

“Ta chỉ muốn hiểu nhiều thêm về ngươi. . . . . Ngươi có thể nói cho ta biết, lúc ngươi còn nhỏ đã trải qua như thế nào hay không?” Tiểu Ngọc bày ra một bộ dáng chủ nhiệm lớp dần dần dạy bảo, đương nhiên Liệt Diễm không biết đây là dáng vẻ mỗi khi Tiểu Ngọc nói chuyện với học sinh, hắn chỉ cảm thấy tại sao nữ nhân này lại đột nhiên trở nên già dặn như thế.

Đừng nói, thật là có điểm giống như mẫu thân đã mất đi của hắn.

Nhớ tới mẫu thân mạnh mẽ của mình, khóe miệng Liệt Diễm lộ ra một nụ cười. Khi còn bé, không biết có bao nhiêu lần bị mẫu thân đánh vào mông, ai, nếu như mẫu thân còn sống thì thật tốt.

Bởi vì nghĩ tới mẫu thân, Liệt Diễm không có kháng cự khi nói đến đề tài còn bé này, đứt quãng nói ra.

Phụ thân của hắn là một đại hải tặc nổi danh, mà mẫu thân của hắn, vừa là hải tặc vừa là nữ nhi (con gái) của nhà làm quan. Cha đẻ nắm giữ bản đồ rõ ràng nhất ở hải vực gần Minh Châu, bản đồ này mang đến cho ông ta không ít tài phú, nhưng cũng hấp dẫn vô số sát ý.

Có ai mà không muốn lấy hải đồ đây?

Ở thời đại này, hải đồ còn trân quý hơn hoàng kim (vàng). Mà trong đám người chỉ có người đứng đầu được giữ hải đồ, mà “Đồ còn người còn, đồ mất người chết”, những lời này càng là thứ quan trọng để người đứng đầu tin theo.

https://thuviensach.vn

Trong một lần tình cờ, cha đẻ bị người chặn đánh, ông liều mạng dùng hơi thở cuối cùng chạy trốn người muốn cướp hải đồ, đưa hải đồ cho thê tử đang mang thai của mình. Trước khi chết, ông giao thê tử chưa sinh của mình cho bằng hữu tốt của mình, đây chính là Liệt dưỡng phụ (cha nuôi) của Liệt Diễm.

Liệt Hỏa là một người cực kỳ có nghĩa khí. Ông ta cưới mẫu thân Liệt Diễm làm nương tử, coi Liệt Diễm như là con ruột, lúc Liệt Diễm mới mười mấy tuổi đã mang hắn đi đánh cướp thuyền buôn. Một lần Liệt Diễm giết người là lúc hắn được tám tuổi, dưỡng phụ của hắn nói cho hắn biết – chỉ có hung ác hơn người khác, ngươi mới có thể trở thành hải tặc cường đại. Nếu không, cũng chỉ là một người hầu!

“Từ nhỏ, phụ thân nói cho ta biết, thích thứ gì, thì phải bắt nó cướp tới tay, đây chính là tín điều (điều đặt ra để nghe theo) của hải tặc chúng ta.” Những lời này Liệt Diễm nhìn Tiểu Ngọc nói, không thể nghi ngờ, trong mắt hắn Tiểu Ngọc chính là “Thứ đồ yêu thích”.

Lúc mười một tuổi, hắn thích một cây đao của đồng bọn, vì đoạt được cây đao kia, hắn đã cầu dưỡng phụ dạy cho hắn công phu cao thâm hơn, sau đó hẹn đồng bọn kia đơn đả độc đấu. Sau khi đánh nhau, hắn lấy được cây dao kia – từ đó về sau, hắn bắt đầu hiểu được, chỉ cần có sức lực cường đại, ngươi muốn cái gì thì cũng có thể!

Tiểu Ngọc đã từng làm giáo sư, đương nhiên biết được giáo dục gia đình và cuộc sống tuổi thơ sẽ có ảnh hưởng gì đối với sự phát triển của một thiếu niên.

Liệt Diễm trước mắt, thân hình cao lớn, võ công mạnh mẽ, nhưng trong nội tâm của hắn chỉ là một thiếu niên bất lương có chút bốc đồng!

Hắn là một khối ngọc thô chưa được quy định cứng ngắc của xã hội mài dũa, ở trong cuộc sống của hắn, võ lực chính là tất cả.

https://thuviensach.vn

Nàng có chút hiểu tại sao hắn thích mình.

Bởi vì mình bị xã hội hiện đại giáo dục, cá tính cũng rất cởi mở, khác hẳn với phần lớn nữ nhân ở thời đại này, có lẽ…. Cùng với những hải tặc không chịu ràng buộc của thế tục này, có rất nhiều điểm tương tự?

“Ta cảm thấy nói chuyện với ngươi rất thú vị, rất giống như mẫu thân của ta!” Liệt Diễm thở dài một cái: “Đáng tiếc mẫu thân chết sớm, nếu không bà ấy chắc chắn cũng sẽ thích ngươi. Ngươi không có dáng vẻ giả mù sa mưa (giả bộ) như vậy.”

Tiểu Ngọc cười khổ tiếp nhận câu nói nên tính là lời khen ngợi này.

Làm thế nào mới khuyên được thiếu niên bất lương này đây?

“Liệt Diễm, ngươi cảm thấy ngươi thích thứ gì thì đi giành, nhưng mà, ta là người, không phải thứ gì!” Tiểu Ngọc nói.

Liệt Diễm gãi gãi đầu: “Vậy thì có cái gì không giống nhau sao? Dù sao ta thích thì sẽ có thôi.”

Tiểu Ngọc kiên nhẫn nói: “Ta là một người, ta có suy nghĩ của mình. Coi như ngươi mang được người của ta đi, nhưng không mang được lòng của ta. Ngươi cảm thấy ta sẽ vui không?”

“Tại sao không vui?” Liệt Diễm kinh ngạc: “Các cô nương từng ở cùng ta đều nói họ vui vẻ đến mức muốn chết đấy.”

Đương nhiên, người mà hắn thân mật đều là nữ tử phong trần hoặc là nữ hải tặc, chỉ là phải thật sự đẹp mắt. . . . . “Ngươi không phải lo lắng, chỉ cần ngươi đi theo ta, ta chắc chắn sẽ đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ.”

Tiểu Ngọc lắc đầu một cái: “Ta sẽ không đi với ngươi, bởi vì ta có tình cảm rất sâu nặng đối với trượng phu của mình, không thể nào đi theo người

https://thuviensach.vn

nam nhân khác. Liệt Diễm, nhưng cô nương kia ở cùng với ngươi có thể là vì thích ngươi, nhưng ta không thích ngươi. . . . . Rốt cuộc ngươi có hiểu hay không?"

"Vậy phải làm thế nào ngươi mới yêu thích ta?" Liệt Diễm nhíu mày một cái, bắt đầu suy nghĩ cái vấn đề mang tính kỹ thuật này. Chẳng lẽ nàng thích loại thư sinh gầy yếu? Vậy cũng bị tổn thương đầu óc, bởi vì từ trước đến giờ hắn không có học qua chữ gì, lại nói diện mạo này của hắn giả trang thành thư sinh cũng không giống đâu.

Hắn. . . . . Quả nhiên bản tính không xấu. Tiểu Ngọc âm thầm thở phào một cái.

Liệt Diễm chịu cùng nàng nói nhiều như vậy, chứng minh hắn không phải là một người không nói đạo lý. Hắn chỉ là tùy hứng. . . . . Cùng võ công cao một chút, mà thôi.

"Yêu một người, sẽ phải yêu một đời, sẽ không thay đổi. Liệt Diễm, ngươi căn bản không yêu ta, chỉ là có cảm giác mới mẻ. Bởi vì dám phản kháng ngươi, bởi vì nói chuyện có chút giống mẫu thân ngươi, cho nên ngươi cảm thấy ta thú vị. . . . . Nhưng yêu một người không phải thú vị. Ngươi nhìn thấy ta, nhịp tim có gia tăng không?"

Nhịp tim gia tăng? Đó là đồ chơi gì?

Tiểu Ngọc nói tiếp: "Ngươi có ngày nhớ đêm mong ta, suy tư từng lời nói của ta, nhớ lại từng động tác của ta không? Ngươi có cảm thấy bất kể ta có trở nên xấu xí hay không ngươi đều vẫn tiếp tục yêu thích ta sao?"

Liệt Diễm bị Tiểu Ngọc hỏi liên tục đầu óc cũng thắt lại, nhưng những thứ nàng nói. . . . . Hắn giống như, toàn bộ cũng không có.

"Có những thứ này chính là yêu?" Hai hàng lông mày của Liệt Diễm nhíu lại đến mức có thể kẹp chết một con muỗi bay qua, "Thật là phiền

https://thuviensach.vn

phức, không phải là vừa ý liền có thể bắt lên thuyền sao?”

Tiểu Ngọc bật cười, hắn thật là một. . . . . Đứa bé còn không hiểu được tình yêu. Có lẽ hắn đã từng có rất nhiều người tình, nhưng mà chân chân chính chính yêu một người, hắn không hiểu được.

“Đúng, tình yêu chính là lo được lo mất, cơm nước không vui. Lúc người ấy ở trước mắt ngươi, người ấy chính là tất cả. Lúc người ấy không có ở đây. . . . Tất cả đều là người ấy.”

Tiểu Ngọc nói ra câu này, lơ đãng nghĩ về Tống Tiềm đang ở phương xa.

Thiên Thành, ngươi có biết sau khi ngươi đi rồi, ta nhớ ngươi như thế nào không?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 158: Hàng Hóa Bị Cướp Đoạt

Edit: Tình Tình.

Beta: kaylee.

Cho đến khi bóng dáng Liệt Diễm biến mất ở ngoài cửa, thần kinh đang căng thẳng của Tiểu Ngọc mới thả lỏng xuống.

Thế nhưng thật sự có thể khuyên hắn rời đi rồi sao?

Tiểu Ngọc không thể không bội phục công lực làm công tác tư tưởng còn dư lại của mình, cuộc đời mấy năm làm chủ nhiệm lớp quả nhiên rất tôi luyện người nha!

Chỉ chốc lát nàng liền lập tức khoác bộ y phục dày lên người đi đến sương phòng của Tần Xuân Nhạn. Mới vừa rồi vội vội vàng vàng mặc quần áo vào, trên người vẫn còn đầy nước, cộng thêm mồ hôi lạnh chảy róc rách, quần áo bên trong đã ướt đẫm. Tháng mười gió rét, sau khi nàng vừa mới buông lỏng khẩn trương cực độ, lại có một loại cảm giác muốn té xỉu.

Tần Xuân Nhạn còn chưa có ngủ, đang ở trong phòng xem sách thuốc. Tiểu nha đầu Đinh Hương nhìn thấy liền vội vã chạy đến, vội hỏi: “Tống phu nhân, làm sao vậy? Sắc mặt của ngài....”

Tiểu Ngọc cũng không muốn chuyện vừa rồi có quá nhiều người biết. Nàng nói lung tung vài câu để Đinh Hương rời đi, sau đó ngồi đối diện trước mặt Tần Xuân Nhạn, nói đơn giản chuyện vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tần Xuân Nhạn đại biến. Trang viên nhà nàng không thể nói là thủ vệ sâm nghiêm, nhưng ít nhất môn hộ cũng vững chắc, chưa bao giờ có bọn đạo chích tới cửa. Cư nhiên lại bị một hải tặc lẻn vào bắt người chưa thực hiện được – nếu như Tiểu Ngọc thật sự bị Liệt Diễm bắt đi, đời này nàng cũng đừng nghĩ là an tâm!

Nàng vội vàng bắt mạch cho Tiểu Ngọc, mạch tượng của Tiểu Ngọc có hiện tượng hư phù, vội gọi Đinh Hương đi vào, để cho nàng đi lấy một bộ quần áo sạch sẽ cho Tiểu Ngọc thay. Lại ‘soạt soạt soạt’ viết một phương thuốc, kêu người nấu thuốc suốt đêm cho Tiểu Ngọc uống, nếu không tiểu phong hàn (cảm mạo nhẹ) biến thành đại mao bệnh (bệnh nặng), thì phiền toái.

“Tiểu Ngọc nãi nãi (bà nội Tiểu Ngọc), xem ra ngươi cũng đừng ở phòng khách, tới bên này ở cùng ta đi, có chuyện gì xảy ra cũng dễ ứng phó. Chỉ ba tháng nữa, đứa bé sẽ ra đời….” Tần Xuân Nhạn bị kinh sợ cũng không kém Tiểu Ngọc, lần này Tiểu Ngọc có vận khí tốt, lần sau nếu lại có kẻ xấu khác tới…

Tiểu Ngọc cũng không ngờ có thể thuận lợi khuyên Liệt Diễm rời đi như vậy.

Con của hải tặc tới như mây đi như gió, sau khi nói chuyện với nàng đột nhiên đứng dậy rời đi, chỉ để lại một câu: “Ngươi không yêu thích ta, đoạt đi cũng không có ý nghĩa gì!”

Lột đi cái vỏ dã man cường hãn bên ngoài, thật ra thì hắn cũng chỉ là một thiếu niên thôi.

Tiểu Ngọc từ từ uống chén thuốc nóng, hai mí mắt không ngừng đánh nhau, uống thuốc xong liền nhịn không được nằm vật ra bàn ngủ thiếp đi.

Những ngày kế tiếp, Tiểu Ngọc có cảm giác mình biến thành một con – gấu trúc. Hoàn toàn hưởng thụ đãi ngộ của cấp bậc quốc bảo, một bảo vật

https://thuviensach.vn

được mọi người nâng ở trong lòng bàn tay tỉ mỉ che chở.

Tần Xuân Nhạn sợ lại phát sinh biến cố, đặc biệt phân phó Huệ Nương phải canh chừng nàng mười hai canh giờ bất kể ngày đêm. Tiểu Ngọc cũng không dám nói Tần Xuân Nhạn là đại kinh tiểu quái, rõ ràng nơi này đã bị tặc nhân xông không môn, bây giờ nàng thân là nhất gia chi chủ không thể không khẩn trương.

Sau khi tổ mẫu Tần Xuân Nhạn qua đời không lâu, nam đinh (đàn ông) Tần gia đều trở về chịu tang cho tổ mẫu rồi. Tần thái y và mấy nhi tử đều nhậm chức ở trong kinh hoặc ở địa phương, nhân viên công vụ có tiếng cũng có miếng, cũng không thể ở lâu. Sau khi bọn họ trở về, vẫn để Tần Xuân Nhạn ở nhà coi chừng.

Lại nói, Tần Xuân Nhạn cũng đã đến tuổi xuất giá. Giữ đạo hiếu vì tổ mẫu cũng không cần ba năm, sang năm nàng đã mãn tang. Tần thái y biết nữ nhi này có tính độc lập, hôn nhân đại sự cũng không dám tùy tiện làm chủ thay nàng, khi đó còn đặc biệt hỏi nàng: “Có rất nhiều bà mai tới cửa làm mai, con muốn tìm dạng lang quân gì? Gia gia cho con chọn người vừa ý đấy!”

Ở trước mặt phụ thân hiếm khi Tần Xuân Nhạn có vẻ e thẹn của nữ nhân, nhưng nói đến chuyện chung thân cả đời mình cũng không tránh được xấu hổ. Chuyện này. . . . . Chuyện này muốn nàng nói thế nào? Chẳng lẽ nói thẳng, phụ thân, ta thích người của Thích gia. . . . .

Tần thái y cũng biết nữ nhi sẽ không mở miệng nói, từ trước đến nay ông luôn sáng suốt, cười nói: “Vậy chờ sang năm con mãn tang trở về Lâm An, ta lại nói chuyện hôn sự với con! Đồ cưới của con, phụ thân đã sớm chuẩn bị xong, tuyệt đối sẽ không để cho con chịu một chút uất ức nào ở nhà chồng.”

https://thuviensach.vn

Tần gia có mấy nam hài tử (con trai), chỉ có duy nhất Tần Xuân Nhạn là nữ nhi, cho nên phụ thân thiên vị nàng cũng là lẽ thường.

Sau khi nam đinh Tần gia rời đi, trong trang viên lập tức quạnh quẽ, toàn bộ đều dựa vào Tân Xuân Nhạn làm chủ. Trải qua sự việc của Liệt Diễm, nàng gấp ở trong lòng, tra từng cái góc ở trong nhà, còn đặc biệt kêu mấy gia đinh tuần tra trông chừng, không muốn lại có sơ xuất gì.

Nhưng, Tần Xuân Nhạn vẫn là xem thường Liệt Diễm.

Sau khi Liệt Diễm rời đi mấy ngày, Hải Đường và Thanh Tranh liên tục đến trang viên xem Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc bị 'nuôi nhốt' nhàm chán cực độ, nhìn thấy họ tới chơi, đương nhiên là hết sức vui mừng, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt của hai người không đúng, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

"Hải Đường, ngươi có phiền toái?" Sau khi bốn người ngồi xuống ở trong phòng khách, Tiểu Ngọc hỏi thẳng Hải Đường nguyên do. Nếu không thì tại sao trên mặt của nàng không có vẻ tươi cười nào?

Hải Đường thở dài nói: "Hàng của chúng ta bị hải tặc cướp đi rồi!"

Hải tặc?

Vừa nghe đến cái từ này, vẻ mặt của Tiểu Ngọc và Tần Xuân Nhạn cũng không được tự nhiên. Sẽ không đúng lúc như vậy chứ?

Bởi vì Hải Đường đang có tâm sự, không có chú ý hai người có gì khác thường, tự mình nói tiếp: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, về sau chúng ta và Tô gia hợp tác, quả thật nguồn tiêu thụ sẽ tăng nhiều. Nhưng mà Tô gia cũng không thể trực tiếp giao tiền mặt cho chúng ta, vẫn là muốn đưa đến trên thuyền, đến hải ngoại bán mới có thể giao nốt khoản còn lại."

Tô gia không có tàu buôn của chính mình, phải nhập vào Thuận Phong Thuyền đến hải ngoại đi tiêu thụ. Hành trình lần này do hai thiếu gia của

https://thuviensach.vn

Tam Phòng Tô gia và ba người chưởng quỹ có kinh nghiệm dẫn đội, mới đi theo tàu buôn lớn ra hải vực Minh Châu không lâu, đã bị hải tặc cướp không còn một chút nào, người trên thuyền chết cũng không ít. May mà người của Tô gia lựa đúng thời cơ trốn nhanh, chỉ bị chém mấy đao không có thương tổn chỗ yếu, nhưng hàng hóa thì bị đoạt hết."

Hàng hóa này vừa mất, số tiền còn lại của Hải Đường tất nhiên cũng thả trôi sông, căn bản không thể vớt lại. Nàng nghiêm mặt đã nhiều ngày rồi.

Thanh Tranh lặng lẽ đến bên cạnh Tiểu Ngọc, nhỏ giọng nói một chút: "Tiểu Ngọc, ngươi khuyên Hải Đường đôi câu đi, nàng có vẻ mặt đau khổ này nhiều ngày rồi."

Tiểu Ngọc âm thầm gật đầu, hỏi Hải Đường: "Trừ hàng hóa, còn có tổn thất gì không?" Những lời này của nàng cũng không phải là bắn tên không, mà là cảm thấy mất đi một số lượng lớn hàng hóa cũng không thể khiến cho vẻ mặt Hải Đường đưa đám như vậy. Chẳng lẽ còn có biến cố khác?

Hải Đường nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Ngọc một cái, sợ hãi than nói: "Tỷ tỷ, tỷ đúng là một người nhanh nhẹn. Ai, số hàng đã mất có thể bồi thường. Khó là khó ở chỗ hai thiếu gia Tô gia bị thương không nhẹ, Tô gia bị sợ, tính toán trong thời gian ngắn sẽ không ra biển. Hàng của bọn ta tiêu thụ không được, có thể gặp phiền toái!"

Tiểu Ngọc nghĩ đây mới là lẽ phải, Hải Đường cũng không phải là chưa từng trải qua việc đời, quyết sẽ không bởi vì món lợi cực nhỏ mà lo được lo mất, nàng là đang lo lắng cho nguồn tiêu thụ của hàng hóa tơ lụa.

"Đều là tại đám hải tặc chết tiệt kia!" Tần Xuân Nhạn nghĩ đến Liệt Diễm, thù mới hận cũ xông lên đầu, oán hận tức giận mắng.

Tiểu Ngọc cũng hoài nghi, chẳng lẽ là do Liệt Diễm tức giận nên gây phiền phức cho bằng hữu tốt của mình?

https://thuviensach.vn

“Liệt Diễm, thật sự là do ngươi làm?” Tiểu Ngọc tự lẩm bẩm, ai ngờ lúc này trên xà ngang đột nhiên cúi xuống một người đang treo ngược!

“Nữ nhân, ngươi kêu ta?”

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 159: Ta Biết!

Edit: KẹoĐắng.

Beta: kaylee.

"A!"

Mấy người Hải Đường, Thu Lam, Huệ Nương cùng Đinh Hương bị dọa đến hét ầm lên, tuy Thanh Tranh không có kêu ra tiếng, nhưng sắc mặt cũng trở nên xanh trắng.

Ngược lại Tiểu Ngọc chỉ liếc mắt một cái là nhận ra Liệt Diễm, nhưng mà hắn trốn đến trên xà nhà từ lúc nào vậy?

Liệt Diễm giống như một con diều hâu xoay người giữa không trung thoải mái rơi xuống đất, đáng tiếc không đợi hắn đứng vững, Tần Xuân Nhạn cũng đã trượt tới, kim châm trong tay phóng vào Nhâm huyệt, đúng là kim châm đòi mạng.

Tên tặc này thế mà có thể tùy ý ra vào Tần gia trang của nàng, Tần Xuân Nhạn bỗng nhiên tức giận, cũng không quan tâm xuống tay nặng nhẹ, cố gắng khiến hắn ngã xuống.

Một lần Liệt Diễm chống lại Tần Xuân Nhạn bất ngờ không phòng ngự bị tổn thương nặng, thương thế ở ngực phải dưỡng thương đến hơn nửa tháng mới tốt, cho nên đối với tập kích của nàng đã sớm có chuẩn bị. Hắn không chút hoang mang lại có thể cứ như vậy bay lên khỏi mặt đất, tránh

https://thuviensach.vn

thoát toàn bộ kim châm, thân hình trong không trung không ngừng nghỉ chút nào nhắm thẳng Tiểu Ngọc đang ngồi trên ghế bay tới.

Tần Xuân Nhạn thấy Liệt Diễm không có trúng chiêu ngược lại lướt qua nàng đánh về phía Tiểu Ngọc, cắn răng một cái tung người nhảy lên kim châm trong tay nhắm thẳng vào lòng bàn chân của Liệt Diễm, nếu bị nàng đâm trúng huyệt Dũng Tuyền, Liệt Diễm khẳng định bị mất phần lớn công lực.

Đáng tiếc từ đầu đến cuối trình độ của Tần Xuân Nhạn không bằng Liệt Diễm. Liệt Diễm chú ý tới động tác của nàng nên thân hình trầm xuống, Tần Xuân Nhạn thầm kêu một tiếng không tốt, chiêu thức đã dùng hết, bị Liệt Diễm xoay khuỷu một kích đánh trúng cổ tay, kim châm ‘leng keng’ rơi xuống đất.

"Đừng đánh, Liệt Diễm." Tiểu Ngọc đứng ngoài xem sáng suốt, nhìn ra Liệt Diễm vẫn còn hạ thủ lưu tình, không có ra tay ác độc, liền lên tiếng khuyên một câu.

Liệt Diễm rơi xuống bên người nàng, một tay chống đỡ ghế dựa sau lưng nàng, cười hắc hắc nói: “Ta vốn cũng không muốn đánh nhau với nàng ta, là nàng ta không nói tiếng nào liền ra tay đánh lén. Ừ, thật có phong độ của hải tặc chúng ta.

"Ngươi!" Tần Xuân Nhạn còn muốn tiến lên tái chiến (đánh lần nữa), nhưng ném chuột sợ vỡ đồ*, thấy hắn đứng sau lưng Tiểu Ngọc, nàng cũng không dám ra tay.

* Ném chuột sợ vỡ đồ: đánh kẻ xấu nhưng còn e ngại.

Tiểu Ngọc nhức đầu xoa chân mày, thiếu niên bất lương xuất quỷ nhập thần này, khi nào thì có thể yên tĩnh một chút đây?

https://thuviensach.vn

"Ngươi lại tới làm gì? Trở về làm rất tốt sự nghiệp hải tặc rất có tiền đồ của ngươi đi.” Tiểu Ngọc nhịn không được phun ta một câu chế nhạo học được ở kiếp trước trên Internet.

Tần Xuân Nhạn đứng cách chỗ ngồi của Tiểu Ngọc ba bước, trợn mắt nhìn Liệt Diễm. Chúng nữ nhân cũng không tự giác đứng phía sau Tần Xuân Nhạn, hán tử cường hào bỗng nhiên xuất hiện thật sự rất dọa người, Huệ Nương, Đinh Hương, cùng Thanh Tranh đều biết lai lịch của hắn. Tuy Hải Đường cùng Thu Lam chưa từng thấy qua Liệt Diễm, nhưng nghe đối thoại cũng đoán được thân phận của hắn.

Liệt Diễm nằm ở trên ghế dựa cà lơ phất phơ nói: “Ta đến xem nàng, nhưng mà nếu nàng không kêu tên của ta, ta cũng sẽ không xuất hiện.”

Mọi người nghe vậy cả kinh, đặc biệt là Tần Xuân Nhạn.

Nói như vậy, mấy ngày qua Liệt Diễm đều núp ở trang viên Tần gia, Tiểu Ngọc đi đến chỗ nào hắn liền đi theo đến đó? Nếu không cũng sẽ không thể nào khéo như vậy, vừa kêu tên hắn liền chạy ra.

Tiểu Ngọc không biết từ khi nào thì sức quyến rũ của bản thân lớn đến như vậy, chẳng lẽ đây là số mệnh của nữ chính xuyên qua trong truyền thuyết hay sao? Ông trời, không cần chơi ta như vậy có được hay không?

Loại đào hoa này, nàng thật sự không muốn đâu!

Chỉ là nàng nhớ mấy ngày trước Tần Xuân Nhạn đã tiến hành một cuộc điều tra kỹ lưỡng ở trang viên Tần gia, còn thêm vài tên gia đinh, vậy mà cũng không tìm ra được Liệt Diễm, có thể thấy được công lực ẩn nấp của hắn có bao nhiêu cường đại. Người như thế, Tiểu Ngọc cũng không muốn trở thành kẻ địch với hắn một chút nào.

"Vậy ngươi biết vì sao ta lại gọi ngươi không?” Tiểu Ngọc quyết định trước tiên không nói về chuyện hắn đột nhiên xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Liệt Diễm biến đổi, bỗng nhiên chuyển thành bộ dáng thật ủy khuất: “Có phải nàng hoài nghi ta đến đoạt hàng của bằng hữu nàng không? Hai ngày nay ta chưa từng ra biển, việc làm ăn của ta cũng không thiếu.”

Thì ra lúc Tiểu Ngọc nghe Hải Đường nói có người chết có chút nghi hoặc, đây không giống cách hành sự của Liệt Diễm.

"Thật sự không phải ngươi?"

"Chuyện này thì có cái gì tốt mà giả bộ. Dù sao công việc làm ăn của chúng ta chính cướp không cướp thuyền này thì cướp thuyền kia, coi như là ta cướp thì có sao?” Liệt Diễm tiếp tục tùy ý nói, lại làm mọi người trong sảnh khinh thường. Người này quả thật là quen thói cường đạo.

Từ trước đến nay cường đạo đều bị người khinh thường, huống chi Hải Đường vừa bị Hải tặc đoạt đi hàng hóa, thấy Liệt Diễm càng gợi lên tâm sự của nàng. Nhưng Liệt Diễm là nam nhân có võ công cao cường, trong các nàng ngoại trừ Tần Xuân Nhạn có chút công phu, ai mà không phải là người mỏng manh yêu kiều, nào dám cứng đối cứng với Liệt Diễm.

Tiểu Ngọc biết Liệt Diễm được nuôi lớn ở trong cái dạng hoàn cảnh nào, đối với ngôn ngữ, cử chỉ của hắn lại có hơn vài phần khoan dung. Thật ra Liệt Diễm cũng không phải là người không biết đúng sai, chỉ là “Cỏ sinh trưởng trong bóng tối, không cần dìu dắt cũng tự thẳng. Cát trắng bị nhuộm đen, sẽ thành đen.” Hoàn cảnh sinh trưởng của hắn quyết định cách sống của hắn. Cho nên hắn nói đến việc cướp bóc dường như không có việc gì, hoàn toàn không thấy có gì sai.

"Vậy ngươi suốt ngày không trở về biển, đi theo ta làm gì? Chúng ta không phải đã nói xong hết rồi sao?” Tiểu Ngọc tự nhận ngày đó làm ‘Công tác tư tưởng’ cũng tính là rất thành công, nhưng lại không thể lừa Liệt Diễm đi, thật là nhức đầu.

https://thuviensach.vn

Liệt Diễm đứng lên duỗi lưng một cái: "Không làm gì, chỉ là muốn đi theo nàng, muốn xem xem có phải ta giống như tối hôm đó nàng nói cái gì mà -- tim đập nhanh, ngày nhớ đêm mong, ngủ không yên giấc…..”

Thì ra là. . . . Như vậy? Tiểu Ngọc thầm than, không phải là hắn tính toán học yêu ta như thế nào chứ?

Ngàn vạn lần không cần nha…. . .

"Liệt Diễm, ta tin tưởng ngươi tuyệt đối không có những phản ứng này. Hiện tại ngươi có thể đi chưa?”

Liệt Diễm sờ một cái đầu. Mấy ngày nay hắn âm thầm ẩn núp nhìn nhất cử nhất động của Tiểu Ngọc, chỉ là muốn biết bản thân đối với nữ tử này đến cùng là có loại cảm giác gì. Hiện tại xem ra đã bị nàng nói đúng, khả năng bản thân chỉ lả nhất thời mới mẻ thôi à?

Liệt Diễm chợt rời khỏi chỗ ngồi của Tiểu Ngọc đi về phía cửa, Tần Xuân Nhạn nhịn không được quát: “Đứng lại, ngươi cứ như vậy mà đi? Xem Tần gia ta là chỗ nào?”

Liệt Diễm quay đầu lại tùy ý trả lời: “Đúng rồi, nữ nhân này……. Đúng đúng đúng, chính là ngươi!” Hắn chỉ vào Liệt Diễm.

"Ta. . . Làm sao?” Hải Đường theo bản năng trốn phía sau Tần Xuân Nhạn. Liệt Diễm bất kệ là dáng người, võ công, hay là công việc đều làm cho người ta sợ hãi, phản ứng của Hải Đường như thế thật sự rất bình thường. Có thể nói chuyện tự nhiên với hắn như Tiểu Ngọc, mới là người ngoại tộc đấy.

"Hàng hoá của ngươi là theo đội thuyền nào đi? Những thứ ngày đó bị cướp là gì?” Liệt Diễm hỏi hai vấn đề, Hả Đường do dự, này…. Có nên nói cho hắn hay không? Nàng nhìn về phía Tiểu Ngọc xin giúp đỡ. Tiểu Ngọc ừ nhẹ, gật đầu: “Nói đi!”

https://thuviensach.vn

Hải Đường không biết Liệt Diễm hỏi chuyện này là muốn làm gì, nàng trả lời.

Tần Xuân Nhạn hận, hàm răng ngứa một chút, nhưng lại hết cách với hắn!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 160: Nhũ Danh (*) Minh Nhi

Edit + Beta: hongheechan.

(*) Nhũ danh: tên thân mật, tên gọi ở nhà, biệt danh.

Sáng sớm hôm sau, lúc nhìn thấy những bọc tơ lụa xếp thành núi nhỏ trong sân, cơ mặt Tần Xuân Nhạn không nhịn được mà co quắp.

Quá quá quá. . . . Quá kiêu ngạo rồi!

Trong mắt Liệt Diễm, sự canh phòng của trang viên Tần gia còn không bằng cả trò trẻ con. Nếu hắn không có chút công phu này, tại sao có thể tập kích vô số thuyền bè ở trên biển, khiến cho người cùng nghề vừa nghe thấy đã sợ mất mật?

Bọn hải tặc cũng biết —— đắc tội ai cũng không nên đắc tội Liệt Diễm, nếu hắn ghi hận ngươi, thì chắc chắn sẽ tìm cơ hội cho ngươi một đao!

"Đây là hàng hoá mà Hải Đường bị mất sao?" Tiểu Ngọc được Huệ Nương đỡ xuống sân, nhìn thấy những hàng hóa này, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết đó là kiệt tác của tên Liệt Diễm thích đùa giỡn kia.

Cũng không biết hắn có bản lĩnh đến mức nào, trong một đêm có thể tra được là do một tên hải tặc bán, còn bất thình lình trả hàng về?

Nhóm người Tần gia tự động rời chỗ giống như gà trống thua trận xếp thành một hàng đứng ở trong sân chờ đợi sự xử phạt, Tần Xuân Nhạn lại không nói được câu nào. Đối mặt với cao thủ đẳng cấp Liệt Diễm này, nàng

https://thuviensach.vn

cũng luôn có một loại cảm giác nặng nề vô lực, huống chi những người khác chứ?

Nói như vậy, lần đó ở trên biển, nàng có thể tập kích thành công, tuyệt đối là do ông trời sủng ái, không thể nào lặp lại một lần nữa. Sự đáng sợ của Liệt Diễm, chỉ có người đã trải qua mới có thể tự nghiệm được!

Sau khi Hải Đường chạy tới xác nhận đây chính là hàng nàng bị mất, nhưng nàng cũng không thể nào nói với Tô gia mình mang hàng trở lại. Đây không phải là nói cho người khác biết mình có cấu kết với hải tặc sao?

Hàng là lấy trở lại, nhưng nguy cơ của cửa hiệu tơ lụa vẫn tồn tại như cũ, hoàn toàn không thể giải quyết.

Nếu như Liệt Diễm mà biết hắn mệt sống mệt chết như thế mà vẫn không đổi được tí cảm kích nào của đám nữ nhân này, chắc sẽ giận đến hộc máu. Nhưng mà lúc này hắn đang cảm thấy rất tốt, hắn ngồi ở trên đầu thuyền của tên hải tặc kia, vừa uống rượu ngon vừa tưởng tượng: "Không biết lúc các nàng ấy nhìn thấy những món hàng kia có thể vui mừng đến nhảy dựng lên hay không? Ha ha ha! Tên Hồ Thất kia lại có thể không nể mặt ta, muốn vài món hàng thôi mà cũng lải nhà lải nhải, bị ta đâm hai đao là đáng đời."

Uống say, hắn nằm ở trên boong thuyền nhìn lên bầu trời với những đám mây trắng bay lững lờ, cười khúc khích: "Đám mây tròn tròn này, khá giống mặt của nữ nhân tên Tiểu Ngọc kia. . . Làm cho người ta muốn bóp một cái. Ai, đáng tiếc nàng sống chết cũng không chịu thích ta. Được rồi!"

Liệt Diễm lật người ngồi dậy, hào khí lớn, hét lớn một tiếng: "Khởi hành!"

"Dạ, lão đại!" Bọn thủ hạ rối rít trả lời.

https://thuviensach.vn

Thuyền hải tặc đi xa ra biển, từ từ mất hẳn ở nơi đường chân trời và mặt biển giao nhau.

Hải Đường tạm thời mất đi cơ hội hợp tác với Tô gia, suốt ngày ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Tú trang Thanh Tranh lại thuận buồm xuôi gió, không ít người nổi tiếng đến, chỉ cầu có thể lấy được một bộ bức tranh thêu của họ. Ngay cả những bức tranh do tú nương có tay nghề bình thường nhất trong trang bán ra, giá tiền cũng không tệ.

Thật ra thì lúc Thanh Tranh còn ở Lâm An sở dĩ không có tiếng tăm gì, nguyên nhân rất lớn là bởi vì thói lười lôi kéo buôn bán của nàng. Tuy tay nghề của nàng tốt, nhưng cũng không giao thiệp với những thân thích quyền quý, cho nên vẫn chỉ làm mấy kiểu dáng xiêm y bình thường, nên năng lực của nàng không lộ ra. Về phần tranh thêu, trước kia nàng luôn thêu ở trên quần áo để trang trí, những bức lớn đều là thêu để tự mình thưởng thức, ít khi bán đi.

Hiện tại có Hải Đường giúp nàng kinh doanh cửa hàng, lập tức khác trước. Thủ đoạn giao tiếp của Hải Đường là bậc nhất, bao nhiêu khách rầm rầm kéo tới, ngay cả người Hồ (*), Ba Tư cũng để mắt tới. May nhờ Thanh Tranh buôn bán trong tiệm tốt, Hải Đường mới có chút tinh thần. Nàng không coi trọng tiền bạc, mà sau khi mất đi cuộc sống gia đình, nàng chỉ có thể để tinh lực vào công việc, mượn sự cực khổ trong công việc để cho mình cố gắng mệt mỏi một chút, để quên đi sự đau buồn về trượng phu.

(*) người Hồ: các dân tộc phía Bắc và phía Tây Trung Quốc.

Dù sao lúc nàng và Trần Kế Hán ân ái vợ chồng như vậy, nàng làm sao không khó chịu chứ?

Hải Đường không ngờ, đóng cửa ngồi trong nhà, cơ hội buôn bán lại từ trên trời rớt xuống.

https://thuviensach.vn

Bồ gia ở Tuyền Châu, vậy mà lại coi trọng tơ lụa nhuộm đặc sắc của Thanh Tranh, muốn bàn bạc việc thu mua số lượng lớn với nàng!

Giữa tất cả cảng buôn bán của người Tống, Minh Châu không phải lớn nhất, Tuyền Châu mới là vương quốc của buôn bán tơ lụa.

Đối tượng mua bán tơ lụa lớn nhất là Ả Rập, nhưng lúc đến đời Nam Tống, sự giao lưu buôn bán bán giữa Trung Quốc với Ả Rập đã bị Bồ gia ở Tuyền Châu nắm giữ, bọn họ có hải đồ, có hạm đội, Minh Châu không cạnh tranh được, đến cuối thời kỳ Nam Tống đã hoàn toàn suy kiệt vì là cảng nô lệ —— đối mặt với cảng Minh Châu là Nhật Bản và Triều Tiên, họ quá nghèo, không mua nổi tơ lụa.

Dĩ nhiên, lúc này ở trong lòng Tiểu Ngọc, Minh Châu vẫn là một hải cảng phồn vinh.

Đúng như Hải Đường nhận định, mua bán trên biển, nói về mạo hiểm thì sẽ rất mạo hiểm, trượng phu Trần Kế Hán của nàng đã bị chết ở trên biển. Khí hậu biển thay đổi thất thường, lại có vô số hải tặc nhìn chằm chằm, còn không có hải đồ (bản đồ đi biển) phòng bị, rất nhiều chướng ngại vật đã ngăn trước mắt những người muốn mua bán trên biển. Bằng không, với lợi nhuận khổng lồ mà việc mua bán trên biển này mang tới, ai sẽ chịu bỏ qua cho cơ hội kiếm tiền này chứ?

Thương gia mua bán trên biển không có chỗ nào mà không phải là nổi danh, thuyền bè vô số, hải đồ tường tận. Nhưng trong tất cả các nhà hàng hải, thực lực nhà Bồ gia là lớn nhất.

Lúc Đỗ chưởng quỹ kích động đến báo cáo với Hải Đường, Hải Đường không dám tin tưởng vận số của mình lại có thể tốt đến như vậy ư?

Quả thật Bồ gia đánh giá cao tơ lụa nhuộm sáng của các nàng, hơn nữa còn muốn mua rất nhiều, mỗi lần sẽ nhập vào sẽ nhập một thuyền!

https://thuviensach.vn

Một thuyền?

Một thuyền hàng thì sẽ lời được bao nhiêu chứ?

Hải Đường và Thanh Tranh bị cái bánh bao nóng trên trời rơi xuống này đánh ngất. Thanh Tranh tỉnh táo hơn người, liếc mắt đã thấy vấn đề: Họ không có khả năng một lần nhuộm được nhiều như vậy!

Cho tới bây giờ cũng chỉ là nhuộm vài mảnh vải trong chậu nhuộm ở hậu viện, bây giờ đột nhiên đặt trước nhiều hàng thế này. . .

Hải Đường nhận được tin tức có nhiều đơn đặt hàng thì ngay trong một đêm chân giống như dài ra chạy đến Minh Châu, chỉ cần là người làm buôn bán tơ lụa đều ghen tị không dứt với nàng.

Có thể chia được một chén canh nhỏ từ nàng ấy hay không?

Nhị đệ của Trần Kế Hán - Trần Kế Tổ là một người cơ trí, nhanh chóng để cho lão bà Quan thị của mình tới cửa tìm Hải Đường thăm dò một chút hướng gió.

Nét mặt Hải Đường tiếp đãi vị em dâu còn hơn nàng mười tuổi này tươi cười như hoa, trong lòng lại nghĩ: "Lúc ta mệt mỏi khó khăn, các ngươi đã đi đâu? Khi đó làm sao lại không nói là thân thích của ta?"

Quan thị về nhà một lúc đã bị trượng phu truy hỏi không ngớt, có hy vọng có thể vớt vát một chút hay không?

Nàng ta chuyển lại lời của Hải Đường: "Huynh đệ của mình thì đương nhiên phải chiếu cố . . . . . Nếu ta có cái năng lực này thì mới nói."

Câu đầu nghe giống như là gõ trên đầu vợ chồng bọn họ, mang theo giọng nói oán trách. Hiện tại tới tìm ta chiếu cố, trước kia thì sao? Sao không chăm sóc chiếu cố một tiểu quả phụ như ta đây hả? Nửa câu phía

https://thuviensach.vn

sau, càng giống như rơi vào trong sương mù, làm cho lòng người nghe hoang mang. Trần Kế Tổ không khỏi hối hận vì ban đầu mình quá ngoan độc, không quan tâm đến Hải Đường, cả đệ đệ thứ suất kia cũng không quản lý cho tốt, hiện tại Trần Văn Vũ không biết chạy đi đâu kiếm sống rồi!

Tiểu Ngọc lại khuyên Hải Đường để xuống thù cũ: "Hải Đường, người làm ăn buôn bán, kiêng kỵ nhất hành là động theo cảm tình! Ngươi sảng khoái trong chốc lát, nhưng nếu lần này ngươi cho Trần Kế Tổ lợi ích, quan hệ giữa các ngươi cũng tự nhiên cải thiện lớn. Cùng làm nghề buôn bán tơ lụa, vừa là thân thích, có thể liên hợp lại thì sao không làm? Hải Đường, ngươi đừng quên, ngươi cần nhất là đồng minh!"

Hải Đường bị tiểu Ngọc dạy dỗ một phen, không khỏi xấu hổ, mình vẫn quá non nớt so với Tiểu Ngọc. Đúng là, rối rắm những chuyện cũ làm cái gì, quan trọng là về sau!

Nghĩ thông suốt điều này, Hải Đường liền cho Thu Lam mời Quan thị tới, để phân một phần buôn bán cho bọn họ làm. Do phu thê Trần Kế Tổ phụ trách thu mua vải tơ ban đầu nên Hải Đường quyết định để bọn họ làm việc liên quan đến phường nhuộm, để Thanh Tranh chỉ đạo bọn họ nhuộm vải. Thất diệp nhất chi hoa(*). Thủ đả. Chỉ cần giữ bí mật được mấy bước mấu chốt thì không sợ người khác học được cách điều chế thuốc nhuộm vải của Thanh Tranh.

(*)Thất diệp nhất chi hoa: bảy lá thêu một hoa.Thủ đả: tay nghề.

Trần Kế Tổ vui mừng quá đỗi, không ngờ cái chị dâu nhỏ này có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, hợp tác đơn hàng buôn bán lớn này với bọn họ. Dĩ nhiên hai phu thê hắn mang ơn đội nghĩa với Hải Đường, nói không ít lời tốt về Hải Đường ở trong gia tộc, giảm bớt không ít ấn tượng bất lương của Hải Đường trước kia mà Chu thị cố ý lưu lại cho mọi người.

https://thuviensach.vn

Mà có trợ thủ, Hải Đường, Thanh Tranh chuẩn bị rất nhanh chuyến hàng hóa này đưa qua cho Bồ gia đúng lúc.

Vài tháng sau, thuyền buôn bán của Bồ gia trở lại, cũng trả hết khoản tiền sau của chỗ hàng này. Không chỉ như thế, còn định trước muốn trang lâu tơ lụa của hộ cung cấp hàng hóa lâu dài, cũng thu mua không ít bức tranh thêu trong trang. Trải qua sự việc này, tú trang của Hải Đường nhảy một đã có thể sóng vai với đại thương gia Tô gia, Lâm gia!

Đang lúc Hải Đường bận rộn sự vụ của cửa hiệu tơ lụa, Tiểu Ngọc sắp sinh.

Do Tiểu Ngọc sinh đủ tháng, thân thể nàng vốn cũng rất tốt, mặc dù có qua một khoảng thời gian nguy hiểm, nhưng trải qua điều trị thái xuân yến cũng chầm chậm khôi phục như cũ.

Trước khi sinh một tháng, mỗi ngày nàng đều kiên trì đi lại gần nửa canh giờ ở trong sân. Nhớ lời thầy thuốc đã nói qua, một khoảng thời gian trước khi sinh mỗi ngày đi một vạn bước, là có thể thuận lợi sinh đẻ. Không biết là lý luận khoa học đời sau có tác dụng, hay là chén thuốc thái xuân yến có hiệu quả, lúc Tiểu Ngọc sinh không có khó khăn gì, thuận thuận lợi lợi sinh ra một bé trai nặng sáu, bảy cân.

Ôm con trai nhỏ giống như búp bê, Tiểu Ngọc có loại cảm giác nằm mộng. Mình thật sự làm mẹ rồi!

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ, hài tử cũng sinh được bảy tám ngày rồi, nhưng vẫn chưa có tên. Chúng ta luôn gọi ‘đệ đệ’, ‘đệ đệ’ cũng không phải là biện pháp, tỷ mau đặt tên thôi." Hải Đường ôm đứa bé sống chết không chịu buông tay, vô cùng yêu thương ôm tiểu mao đầu dụ nó cười. Đứa nhỏ này cũng lạ, không sợ người lạ chút nào, di di nào ôm cũng cười ha hả, tất cả mọi người nói là giống tình tình của Tiểu Ngọc.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Tiểu Ngọc phản bác nói: "Giống tính tình phụ thân nó mới đúng!"

Trước mắt Tống Tiềm không có ở đây, Tiểu Ngọc không thể làm gì khác là tự mình đặt tên cho con trai.

"Ai nha, ta cũng nên đặt cho nó một cái nhũ danh, đại danh thì để cho phụ thân lấy thôi. Sinh ở ngoài sáng, vậy thì gọi Minh Nhi có được hay không? Ừ, Minh Nhi, con phản đối không?"

Tiểu Minh nhi quơ múa tay nhỏ bé mập mạp, bộ dáng thật sự vô cùng đáng yêu.

"Được, con cũng thích cái tên này của mình đúng không? Vậy thì gọi Minh Nhi nha!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 161: Khởi Hành Về Quê

Edit: legi

Beta: phạm mỹ linh

Hôm nay Tống Tiềm nhận được thư nhà từ Tiểu Ngọc, ngay lập tức hôm sau đã mở tiệc đầy tháng con trai cưng của mình tại Minh Châu lâu.

Lúc này, hắn đang rất kích động, câu nói luôn vang vọng trong đầu là: Mình đã được làm phụ thân!

Phía cuối bức thư còn có một dấu chân nho nhỏ, vừa nhìn là đã biết do chân của tiểu hài tử bôi mực lỏng đạp lên.

Cũng chỉ có Tiểu Ngọc mới có thể làm ra loại chuyện độc đáo như thế này!

Trong thư, nàng nói cho hắn biết, kẽ chân con trai hơi xòe. Hiện tại chưa được gặp mặt thì nhìn dấu chân con trai trước đã.

Nhìn dấu chân nho nhỏ, Tống Tiềm cảm thấy thực sự rất hạnh phúc. Thê tử của mình đúng là một nữ tử có suy nghĩ cũng như cách làm thật sự rất độc đáo.

Từ lúc đến Lâm An, Tống Tiềm luôn sinh hoạt ở Tống phủ. Lúc Tống Tiềm đỗ Trạng nguyên thì được Đương kim Thánh thượng ban cho tòa phủ đệ này, không thể nói là nó bề thế nguy nga nhưng từng cành cây ngọn cỏ

https://thuviensach.vn

đều được bố trí sắp xếp một cách tỉ mỉ, qua đó có thể thấy được con mắt nghệ thuật tinh tế của nữ chủ nhân.

Người hầu thỉnh thoảng còn nhắc lại chuyện xưa, bảo rằng trước kia phu thê bọn họ thích nhất là buổi tối cùng nhau đọc sách luyện chữ tại thư phòng. Từ đó về sau, mỗi đêm Tống Tiềm cũng sẽ ở thư phòng cho đến khuya, hắn sẽ lật từng tờ từng tờ những tập giấy trong đó. Xem một chút liệu mình có thể tìm thấy chút bút tích nào của nàng còn sót lại hay không.

Bây giờ hắn vẫn không nhớ nổi hầu hết những câu chuyện trước kia. Vốn Thích Thăng muốn mời Tần thái y tới chữa trị cho hắn bởi vì thuật châm cứu của Tần gia tiếng tăm vang xa, dùng kim châm kích thích huyệt vị trên đầu Tống Tiềm mới hy vọng có thể giúp hắn khôi phục trí nhớ.

Nhưng mà bởi vì còn một số chuyện quan trọng liên quan đến chuyện này nên Thích Thăng nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa muốn tiết lộ bí mật là Tống Tiềm mất trí nhớ.

Mặc dù có Hoàng đế che chở nhưng trên chốn quan trường đầy rẫy thị phi, nhiều thế lực ngấm ngầm tranh đấu này, Tống Tiềm không thể bị nắm thóp.

Bởi vì chuyện hắn cưới tỳ nữ làm vợ, đã có bao nhiêu lời ra tiếng vào châm chọc phê phán hắn, tóm lại hắn cũng không phải là không có kẻ địch. Có thể bớt đi một chuyện khiến người khác lấy cớ công kích vẫn tốt hơn.

Cho nên hiện tại Thích Thăng đang cố gắng nghiên cứu các loại dược thư cổ, học tập phương pháp châm cứu, tính toán tự mình trị liệu cho Tống Tiềm.

"Ai, nếu như cha ta ở đây, nói không chừng ông ấy sẽ nghĩ ra cách tốt nhất. Không hiểu sao lão Tổ phụ nhà ta lại chẳng thèm ngó tới loại thuật châm cứu này nhỉ, ta có mấy vấn đề không hiểu bèn đi tìm lão nhân gia kết quả là chẳng nhận được câu trả lời nào cho nên hồn, mất bao thời gian công

https://thuviensach.vn

sức." Phụ thân Thích Thăng, thần y Thích Phong đang cùng phu nhân của mình đi du ngoạn cảnh đẹp khắp nơi. Đã gần hai năm nay chưa trở về. Thích Phong là một thầy thuốc giỏi, lại còn đam mê tìm hiểu về y lý, đã từng soạn rất nhiều y thư.

Thích Thăng biết bản lĩnh của phụ thân, nếu để ông ra tay trị liệu, nói không chừng Tống Tiềm thật sự có thể khôi phục trí nhớ.

Nhưng mà Thích Thăng trị liệu cũng không phải là việc làm vô dụng. Hắn vừa nghiên cứu y thư vừa tiến hành châm cứu, kích thích huyệt vị trên đầu Tống Tiềm. Mặc dù Tống Tiềm thường xuyên bị hắn châm đến nỗi rú lên thảm thiết, nhưng cảm giác đầu óc quả thật là thông thoáng hơn nhiều.

"Bây giờ nhìn thấy nhiều nơi, đều có cảm giác rất quen thuộc…." Sau khi bị Thích Thăng dùng làm vật thí nghiệm châm cứu nhiều lần, trong đầu Tống Tiềm bắt dầu hiện ra một số hình ảnh lờ mờ giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đấy, một số người, một số chuyện, một số vật hay lời nói thỉnh thoảng lại xuất hiện bất chợt kéo đến như thủy triều. Những thứ này đều là chuyện hắn đã từng trải qua hay đã nhìn, đã nghe sao?

Thích Thăng nghe nói vậy thì rất hưng phấn: "Điều này chứng tỏ việc ta châm cứu cũng không phải hoàn toàn vô dụng, ta quả nhiên là thầy thuốc thiên tài nha, ha ha ha!"

Tống Tiềm không mặn không nhạt nói một câu khiến hắn bí tị: "Thiên tài, trong đầu ta, những thứ này giống như là…. Nói như thế nào đây? Giống như là một quyển sách hoàn chỉnh nhưng bị chia cắt thành nhiều phần. Ngươi có thể đem toàn bộ những mảnh vụn này ghép thành một quyển sách hoàn chỉnh giúp ta thì mới lợi hại đấy."

Thích Thăng bị Tống Tiềm dùng một câu đả kích, bả vai lập tức lại xịu xuống.

https://thuviensach.vn

"Dùng phương pháp châm cứu để kích thích cũng không đem lại lợi ích quá lớn. Ta thấy trong một bản y thư cổ có nói, chứng mất trí nhớ có đôi khi là do bị kinh sợ quá mức mà ra, nếu như muốn lấy lại trí nhớ thì sẽ phải hù dọa người bệnh một lần…" Hắn vừa nói vừa tà mị nhìn Tống Tiềm cười cười, "Lần đó, ngươi bị mất trí nhớ còn không phải là do bị đánh vào đầu, bị ngã ngựa, cuối cùng rơi xuống vách đá nên mới mất trí nhớ. Chúng ta có nên tái diễn màn này một lần nữa hay không?"

Tống Tiềm chỉ dùng một câu đã hoàn toàn tỏ thái độ khinh bỉ với tên lang băm như Thích Thăng: "Làm như vậy một lần nữa, đoán chừng ta không phải mất trí nhớ mà là mất mạng đấy!"

Thích Thăng im lặng, không thể làm gì khác hơn là trở về tiếp tục nghiên cứu y thư, xem một chút có thể tìm ra biện pháp nào hữu hiệu hơn không.

Nhưng hắn cũng đề xuất thêm một biện pháp khác, mà biện pháp này lại lấy được sự đồng ý của Tống Tiềm.

Thích Thăng nói Tống Tiềm nên thường xuyên đến những địa phương hắn cảm thấy quen thuộc trong phủ, tỷ như chỗ ở cũ của hắn, thư viện Trúc Lâm, đường phố Lâm An… có lẽ trong lúc lơ đãng thật sự sẽ nhặt được chiếc chìa khóa mở ra trí nhớ của mình.

Giống như bây giờ hắn đang tìm tòi trong đống sách sử trong Tàng thư các cũng bởi vì lẽ đó.

Chỉ là Tiểu Ngọc dường như không có thói quen ghi mấy lời nhận xét lên mép trang sách đã đọc như hắn. Nhìn những bút tích chi chít của chính mình trên mép sách nhưng lại chẳng thấy bút tích của ai khác. Sau rất nhiều lần nhận được thư từ quê nhà, bút tích của Tiểu Ngọc hắn đã sớm nằm long, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Nhưng bất ngờ trong một quyển “Dị An Cư Sĩ văn tập” lại có một vệt đỏ nhàn nhạt. Là dấu son môi của nàng sao?

https://thuviensach.vn

Có lẽ vào một buổi chiều nào đó trong quá khứ, nàng ngồi một mình ở trong thư phòng đọc thơ. Ngoài cửa sổ trời xanh trong, có những tia nắng ấm áp, có bươm bướm bay rập rờn như múa, nàng bỗng cảm thấy buồn ngủ, liền nhắm mắt gối đầu lên tập thơ này, nhẹ nhàng chìm vào cõi mộng. Cánh môi mềm mại ửng đỏ, chạm nhẹ lên mặt giấy, lưu lại vệt đỏ này.

Vệt đỏ này vừa vặn dính vào ngay bài Hoán Khê sa:

Tú mạc phù dung nhất tiếu khai,

Tà ỉ bảo áp sấn hương tai,

Nhãn ba tài động bị nhân sai.

Nhất diện phong tình thâm hữu vận,

Bán tiên iều hận ký u hoài,

Nguyệt di hoa ảnh ước trùng lai.

Trướng vóc phù dung nhoẻn miệng cười,

Nghiêng ôm bảo áp má hồng tươi,

Sóng mắt vừa chuyển người hiểu sai.

Một mặt phong tình tràn đầy vận,

Mảnh thư kiều hận gửi u hoài,

Bóng hoa trăng xế hẹn trùng lai.

****Bài dịch thơ của dịch giả Nguyễn Chí Viễn.

Ngón tay Tống Tiềm nhẹ nhàng mơn trớn vệt son đỏ mờ mờ trên trang sách, chóp mũi mơ hồ có thể ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng thanh nhã,

https://thuviensach.vn

càng giống như có thể mường tượng hình ảnh một nữ tử có nụ cười thật đẹp gọi tên hắn rất thân thiết: "Thiên Thành, Thiên Thành…."

Tiểu Ngọc không biết, trong khoảng thời gian mất đi trí nhớ này, Tống Tiềm lại một lần nữa yêu nàng, thê tử mà tạm thời hắn không còn nhớ nữa.

Tống Tiềm vừa định đặt tập thơ xuống, chợt có một mảnh giấy nho nhỏ rớt ra. Hắn nhặt lên, vừa liếc nhìn một cái là có thể nhận ra là bút tích của Tiểu Ngọc:

Đắc thành bỉ mục hà từ tử,

Cố tác uyên ương bất tiện tiên.”

Được thành như mắt từ nào mất

Thà làm uyên ương chẳng làm tiên

Sau khi Minh nhi tròn một tháng tuổi, thân thể Tiểu Ngọc đã tốt hơn, lại rất muốn trở về Lâm An nên quyết định khởi hành.

Tần Xuân Nhạn nghe nói nàng muốn về Lâm An nên một mực đòi đi theo, hài tử của nàng còn quá nhỏ, không có thầy thuốc theo bên người cũng không an tâm. Huệ Nương, Ngưu Bưu, Trần Phú cùng Tiểu Trân dĩ nhiên là muốn đi theo nữ chủ nhân, nhưng mà….

Thanh Tranh thì sao?

"Ta…Nếu như đến cả ta cũng rời đi, chẳng phải Hải Đường muội muội sẽ rất cô đơn." Thanh Tranh nhìn mặt mày ủ rũ của Hải Đường bên cạnh, không đành lòng rời đi một mình . Lại nói…. người kia, hắn lúc nào thì có thể trở về?

Nghĩ tới Thanh Tranh vừa mới mở cửa hiệu không lâu, Tiểu Ngọc cũng không miễn cưỡng. Tần Xuân Nhạn dùng mấy ngày an bài tất cả mọi việc

https://thuviensach.vn

lớn nhỏ trong Tần gia trang, thu thập xong hành lý, sau đó tìm một thương thuyền có uy tín, đoàn người nhanh chóng khởi hành về Lâm An.

Còn có hai ngày nữa là sẽ về đến Lâm An rồi!

Tiểu Ngọc ôm hài tử Tiểu Minh nhi đang cười khanh khách trong ngực, khó tránh khỏi hưng phấn.

Nhưng nàng không biết, nam nhân mà nàng ngày nhớ đêm mong đã gặp phải chuyện không may nên không nhớ nổi dáng dấp của nàng nữa rồi.

Sau khi trở về Lâm An, còn phải đối mặt với…

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 162: Tranh Giành Ruộng Đất

Vài ngày trước trong thư nhà Tiểu Ngọc đã sớm báo cho Tống Tiềm gần đây nàng sẽ mang theo nhi tử về Lâm An, nhưng không nói cụ thể là ngày nào. Nếu ai có thể dự định chính xác ngày lên dường thì chẳng phải rất kì quái sao, cũng không phải là mua vé xe lửa ở hiện đại, ai mà biết được khi nào lên dường khi nào đến đích?

Tiết trời đã là cuối tháng tư, Tiểu Ngọc rời khỏi Lâm An tròn tám tháng. Đương nhiên Triệu Cấu biết chuyện nàng rời kinh đi tìm phu, bởi vì trước khi đi Tiểu Ngọc đặc biệt đến chào từ biệt Gia Nhi. Sau đó, Tống Tiềm trở về kinh nhậm chức, lúc gặp hoàng thượng ngoài bẩm báo tình hình của mình ra cũng nói rõ với hoàng thượng chuyện Tiểu Ngọc ở lại Minh Châu dưỡng thai.

Ngày hôm đó Hoàng thượng triệu kiến Tống Tiềm, phút cuối đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: "Ái khanh, phu nhân ngươi sinh rồi hả?"

Tống Tiềm cung kính đáp: "Bẩm hoàng thượng, đã hạ sinh một tiểu tử."

Hoàng thượng rất hào hứng: "Được được được, ngươi cũng sinh được nhi tử? Vậy chờ nhi tử ngươi lớn hơn chút nữa, liền có thể tiến cung cùng nhi tử của trẫm học rồi." Hắn kêu ngươi đem tới một miếng ngọc bội màu trắng, ban cho Tống Tiềm.

"Đợi ðến lúc phu nhân ngươi trở lại Lâm An thì thay trẫm đem ngọc bội giao cho nàng." Triệu Thận lại nói thêm một câu: "Đây cũng là ý của hoàng hậu."

https://thuviensach.vn

"Tạ chủ long ân!" Tống Tiềm tạ ân muốn lui, nhưng Triệu Thận lại hỏi một câu: "Ái khanh....vẫn không nhớ gì sao?"

Vẻ mặt Tống Tiềm thoáng cái thất thần, nói: "Bẩm, đúng vậy."

Trên mặt Triệu Thận lộ vẻ tiếc nuối, cuối cùng không nói gì, phất tay để hắn lui xuống.

Haiz! Thật đáng tiếc, một đôi phu thê ân ái nhý vậy.... Hắn lại một chút cũng không nhớ ra?

Vị hoàng thượng Triệu Thận nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt đôi phu thê này, khi đó tiểu muội bướng bỉnh muốn tự mình lái thuyền du hồ, không cẩn thận đụng phải thuyền bé của bọn họ. Triệu Thận nhớ lại biểu hiện của bọn họ trên chiếc thuyền hoa của mình, hắn chưa từng thấy qua đôi phu thê nào tình cảm nồng đậm như vậy...

Cũng chính lần đó, hắn gặp gỡ người mình yêu nhất kiếp này, Chu Gia Nhi.

Hiện giờ, Gia Nhi đã được sắc phong làm hoàng hậu. Thậm chí hắn còn có ý phong nhi tử do Gia Nhi sinh làm thái tử, chỉ là e rằng tuổi đứa bé còn quá nhỏ, vốn dĩ bên nhà ngoại của ba hài tử kia cũng có chút thế lực ....Việc này cũng không thể gấp được.

Tống Tiềm vừa về đến phủ liền bị tri phủ Lâm An gọi đi.

Hiện tại hắn đang giữ chức quan Thông Phán phủ Lâm An, quản lý lương vận của tri phủ (quản lý vận chuyển lương thực, ruộng đất, thủy lợi, và những việc kiện cáo. Tri phủ

Hoàng Lễ Thư biết Tống Tiềm là người có hiểu biết rộng, bình thường cũng sẽ không làm khó hắn, thậm chí trong một vài trường hợp còn âm

https://thuviensach.vn

thầm lấy lòng hắn. Nhiều lúc, không phải nhìn người nào mũ ô sa lớn, mà phải xem người nào có chỗ dựa vững chắc.

Rõ ràng hiện tại hoàng thượng ưa thích Tống Tiềm, ban đầu Thái Thượng Hoàng giáng chức điều Tống Tiềm đến cái nơi qủy quái chim không đẻ trứng Nghiêm Châu này, tân đế vừa lên ngôi liền triệu hắn trở về. Tuy nói Nghiêm Châu Thông Phán và Lâm An Thông Phán là cùng một phẩm cấp, nhưng ai không biết làm quan ở kinh thành mới là uy phong?

Đương nhiên, làm quan tại kinh thành không nhất định có thể hô phong hoán vũ. Dù sao Lâm An là kinh đô, hoàng thân quốc thích nhiều không nói, tùy tiện đem một vị quan tới cũng hơn chức tri phủ nho nhỏ này của hắn. Nếu như hắn quản cái sạp nhỏ này, Hoàng Lễ Thư cũng thường ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói ra được.

Chẳng hạn như hôm nay, Hoàng Lễ Thý đụng phải vấn đề vô cùng khó khăn.

Có hai nhà giàu có đều mua đất vườn ở ngoại thành. Hai nhà cùng tìm một ngýời môi giới tên là Ngô Lương, Ngô Lương này trước đó dẫn một hộ qua xem, nhà giàu kia muốn suy nghĩ lại, qua ba bốn ngày không thấy trả lời. Ngô Lương nóng vội, lại dẫn một hộ khác đến xem đất. Người này ngược lại rất hài lòng, lập tức giao tiền đặt cọc, nói sau hai ngày nữa sẽ làm tốt khế ước.

Ai ngờ đúng lúc này, nhà đầu tiên lại đến đây, nói mảnh đất này là bọn họ xem trước và muốn mua, cứng rắn buộc Ngô Lương đem trả lại tiền đặt cọc cho người thứ hai.

Nhà người đến sau không vui.... đặt tiền đặt cọc trước thì là của người đó, ngươi xem thì nói là của ngươi? Dù sao ta nhất định phải có mảnh đất này!

Hai nhà ai cũng không phục ai nên mới cho mời quan phủ tới giải quyết.

https://thuviensach.vn

"Theo ý ti chức, đương nhiên người hạ quyết định trước là người được." Tống Tiềm cũng có thời gian xử án, không cảm thấy vụ án này có chỗ nào khó phán quyết. Trừ phi....

Quả nhiên, Hoàng Lễ Thư thở dài nói, "Hai gia đình này đều không phải người bình thường!"

Tống Tiềm cũng biết, vấn đề có thể khiến Hoàng Lễ Thư đau đầu chính là người phía sau. Hắn không vội kết luận, hỏi trước: "Có lai lịch như thế nào?"

"Đến trước là Tôn gia, là bên nhà vợ của ngài Tham chính, đến sau là Ngô gia, người bên nhà mẹ đẻ Ngô thái hậu. Ngươi nói ta xử cho ai bây giờ, cho dù đắc tội ai cũng không hay!"

Tống Tiềm hiểu rõ, một nhà là thân thích trọng thần, một nhà là hoàng gia ngoại thích (bên ngoại hoàng thất). Chỉ là nói tới thái hậu Ngô thị ẩn cý thâm cung, ít quan tâm chánh sự, mà Cao Điển trong triều cũng là quyền cao chức trọng, không ai dám trêu chọc, đến cả Triệu Thận cũng phải nể hắn vài phần. Chẳng trách bên nhà vợ của hắn dám quay đầu ngược lại cắn người khác một cái!

Nếu hắn là tri phủ phủ Lâm An, chỉ sợ đã phải đau nứt đầu.

"Vậy tri phủ đại nhân kêu ti chức tới là vì chuyện gì?" Tống Tiềm không phải kiểu thư sinh đọc sách đọc đến váng đầu ngu si, hắn sẽ không nói ra lời nói khờ khạo này: "Bất kể như thế nào, công bằng chấp pháp." Trong chốn quan trường, quá mức thanh cao sẽ không có kết quả tốt. Nhạc Phi cả đời giữ mình trong sạch, đạo đức tốt đẹp, nhưng chờ đợi ông cũng chỉ là một sợi dây thừng trên đỉnh Phong Ba.

Thủy chí thanh tắc vô ngư, nhân chí thanh tắc vô đồ (*). Tống Tiềm khắc sâu đạo lý ấy, cho nên không hề giống lội vũng nước đục này. Cả hai hộ đều không dễ chọc, hơn nữa cũng không phải chuyện hà hiếp lương dân gì,

https://thuviensach.vn

trận đấu chính là xem người phía sau đài bọn họ ai kiên cố hơn. Loại tranh đấu vô vị này, Tống Tiềm cảm thấy không cần thiết phải tham dự.

(*)Câu thành ngữ này có nghĩa là: nước quá trong thì sẽ không có cá, người hay bới lông tìm vết thì sẽ không có ai bên cạnh mình.

Đáng tiếc Hoàng Lễ Thư sẽ không chịu để hắn như nguyện, không đếm xỉa đến sự né tránh của hắn.

"Thiên Thành, hiện tại ngươi đi tìm người nhà Tôn gia hộ ta, khuyên bọn họ dừng lại, chớ tố cáo. Ngươi có tài ăn nói, đi thuyết phục bọn họ chắc không có vấn đề gì?"

Tống Tiềm lập tức nhận ra tri phủ đại nhân xảo quyệt muốn trút mâu thuẫn sang mình, để mình đi đụng tổ ong vò vẽ. Vấn đề là, quan cao đè chết người, quan trên có lệnh, đâu dám không làm?

Ngoài mặt Tống Tiềm che giấu thanh sắc, cung kính đáp lời: "Vâng."

Hoàng Lễ Thư âm thầm trút một hơi nhẹ nhõm. Bản thân mình không chọc nổi hai nhà giàu này, thì cứ nhất quyết để cho người phía sau là Tống Tiềm đi làm bia đỡ đạn đi!

Hoàng Lễ Thư không ngờ tới, sự sắp xếp này của hắn cho Tống Tiềm đã đem đến vô vàn phiền não.

Tiểu Ngọc đứng ở trên boong thuyền hóng gió ngắm nhìn Lâm An từ xa, tâm tình vạn phần kích động. Tám tháng, tám tháng chờ mong gặp lại, ngày mai có thể nhìn thấy Thiên Thành rồi!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 163: Gặp Nhau Như Thế

edit: Nhamy111

Beta: tử đinh hương

“Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ mau trở về đi! Tỷ mới sinh được có ba tháng, sao có thể ra gió được chứ?” Tần Xuân Nhạn thấy Tiểu Ngọc tự mình chạy lên boong thuyền, vội vàng đuổi theo kéo nàng trở về.

Tiểu Ngọc dĩ nhiên biết, theo lý luận của Trung y, khi ở cữ cho dù một chút gió cũng không được nhiễm, muốn tắm cũng không thể tắm. Nhưng Tây y đời sau lại hoàn toàn khác biệt, sản phụ trong phòng bệnh còn có thể mở cửa sổ thật to để không khí lưu thông, như thế thân thể sản phụ mới có thể tốt được. Tiểu Ngọc tất nhiên là người theo khuynh hướng của cách nói thứ hai, nhưng mà nàng đương nhiên sẽ không cùng cãi cọ với nữ thần y Tần Xuân Nhạn, ngoan ngoãn trở về khoang thuyền.

Bất luận như thế nào, sẽ rất nhanh thôi, nàng có thể gặp mặt Thiên Thành, người khiến nàng ngày nhớ đêm mong.

Nhưng nàng thật sự không ngờ, nàng sẽ lấy cách thức này mà nhìn thấy Thiên Thành.

Lúc này, cảm giác so với lần đến Lâm An lần trước thật sự khác biệt một trời một vực, thuận buồm xuôi gió nên rất nhanh đã đạt được mục đích. Thì ra lúc nào Tiểu Ngọc và Tần Xuân Nhạn cũng sợ cái tên Liệt Diễm khùng khùng điên điên đó đến quấy rối, nhưng lại không ngờ một đường đi lúc

https://thuviensach.vn

nào cũng yên ổn đến mức khiến người khác cảm thấy khó chịu, ngay cả một trận mưa gió cũng không có, nên có thể một đường lái đến Lâm An.

Lâm An, ta đã trở về!

Tiểu Ngọc ôm Tiểu Minh đang y y nha nha trong miệng, từ trên thuyền bước lên đất liền Lâm An, trong lòng nàng không nhịn được nên có chút kích động.

Ngay cả Huệ Nương cũng lẩm bẩm: “Ai nha, phu nhân, cuối cùng chúng ta cũng trở lại...”

Dĩ nhiên từ bến thuyền đến được thành Lâm An cũng còn không ít chặng đường. Bọn họ thuê mấy chiếc xe ngựa, hào hứng hướng đến thành Lâm An. Trước hết đưa Tần Xuân Nhạn và Đinh Hương đến Tần Phủ rồi mới trở về Tống phủ.

“Minh Nhi, chúng ta sắp gặp được phụ thân rồi, con vui mừng không? Hả?” Tiểu Ngọc đùa với đứa con trai phúng phính dễ thương của mình. Tiểu Minh dĩ nhiên không thể nào hiểu được lời mẫu thân, quơ hai bàn tay nhỏ bé giống hệt ngó sen của bé cười ha ha không ngừng, đôi mắt to tròn, thừa hưởng hoàn toàn vẻ ngoài tuấn tú của Tống Tiềm.

Rốt cuộc Huệ Nương cũng bị nữ chủ nhân của mình chọc cười: “Sao tiểu hài tử có thể nghe hiểu được chứ?”

Tiểu Ngọc chỉ cười không nói. Nói hài tử vui mừng nhưng thật ra người vui mừng nhất chỉ có nàng. Nhưng nàng lại có chút lo lắng sờ gò má của mình một cái: “Ai nha, Huệ Nương, bà nói có phải bộ dạng của ta quá thảm hại rồi không?” Hành động trên thuyền bất tiện, dĩ nhiên không thể tắm rửa trang điểm, trong lúc bất chợt Tiểu Ngọc đột nhiên lo lắng đến vấn đề hình tượng của mình.

https://thuviensach.vn

Còn nữa, nàng vừa mới sinh hài tử, có phải vừa thoạt nhìn đã rất giống như bà mập ngoài chợ không? Mặc dù có Tần Xuân Nhạn chăm sóc, trên mặt nàng cũng không có các vết linh tinh đáng sợ gì đó khi có thai, nhưng gương mặt bị sưng cũng không thể tránh khỏi. A, thì ra quá nóng ruột muốn trở về mà quên mất điều này!

Sớm biết để thêm một vài ngày nữa mới trở về Lâm An rồi!

Bây giờ nhớ lại cũng không kịp nữa...

Huệ Nương nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt Tiểu Ngọc bỗng nhiên lúc tạnh lúc mưa, thật là buồn cười. Phu nhân quá để ý đến lão gia rồi, hi vọng lão gia cũng thường xuyên nhung nhớ đến phu nhân mới phải!

Chỉ là nghe qua phu nhân nói, lão gia thường viết cho phu nhân những bức thư vô cùng ngọt ngào, có thể thấy được tình cảm của lão gia đối với phu nhân chưa hề giảm, một mực chờ đợi nàng trở về

Thời điểm Huệ Nương đến Tống gia, Tống Tiềm còn là một người bệnh nặng quấn thân, toàn thân đầm đìa máu. Bà tận mắt thấy Tiểu Ngọc phải chịu nhiều đau khổ như thế nào để chữa khỏi cho Tống Tiềm, còn phải tự mình ra ngoài buôn bán giành giật được một phần gia nghiệp thật to, lúc này lão gia mới có thể yên tâm đi học thi đậu Trạng Nguyên

Đoạn đường đó đầy phong ba bão táp, còn có thể nói là đầy nguy hiểm rình rập. Còn có vô số người chỉ trỏ Tống Tiềm và Tiểu Ngọc, đòi phạt nặng bọn họ bởi vì hôn lễ đã diễn ra. Nhưng trong lòng Huệ Nương thật sự vui mừng không biết nói thế nào cho phải, vì lão gia không phải là người vô lương, không có lòng phản bội người vợ tào khang này, về sau phu nhân nhất định sẽ rất hạnh phúc!

Ai ngờ đất bằng dậy sóng, Tống Tiềm mất tích, Tiểu Ngọc rời kinh, quanh đi quẩn lại nhưng cuối cùng vẫn trở về thành Lâm An này.

https://thuviensach.vn

Bọn họ chia ly lâu như vậy, lúc này cũng nên đoàn tụ rồi chứ?

“Thùng! Thùng! Thùng!”

Tiếng gõ cửa trầm thấp ở nơi cửa chính của Tống phủ vang lên.

Trở lại Tống phủ, sắc trời cũng dần dần tối xuống. Trần Phú đi đến trước đại môn dùng sức gõ, Huệ Nương xuống xe ngựa trước, rồi đỡ Tiểu Ngọc xuống. Tiểu Trân phía sau ôm Tiểu Minh Nhi xuống xe, liền nghe tiếng cửa chính mở ra “ken két”

“Ai vậy?”

Là âm thanh của lão gia nhân, Tống Hoa. Đây là người lão gia mướn sau này, quản lý người sai vặt thuận tiện quản lý luôn Hoa Mộc. Tại sao lâu như vậy mới đến mở cửa, mà giọng nói còn bình tĩnh như thế?

Tiểu Ngọc trở về nhà nên sốt ruột, không để ý so đo cùng Tống Hoa, vội nói: “Tống Hoa, là ta!”

Tống Hoa nhấc đèn lồng trong tay, vừa đúng chiếu trên người Tiểu Ngọc. Toàn thân hắn chấn động, chợt lộ ra vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, hô một tiếng “Phu nhân!”

“Phu nhân, là phu nhân trở lại!”

Theo tiếng hô vang vọng của Tống Hoa, một đám lớn người lũ lượt kéo từ trong các phòng ra, kèm theo một dãy đèn lồng tới chiếu trong viện sáng như ban ngày.

“Phu nhân, phu nhân người trở lại rồi!”

“Phu nhân trở lại là tốt rồi, lần này...”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nghi hoặc nhìn hộ viện, gia đinh, nữ đầu bếp, từng người với vẻ mặt khác nhau vây quanh nàng, chuyện này... Có thể giải thích là vì quá vui mừng sao? Nhưng mà bọn họ cũng không cần phải quá đông đủ như vậy chứ?

Ai ngờ lại có mấy người từ phía sau nhà vội vã lao ra, cầm đầu lại là Thì Quý Phong?

“Quý Phong, đây là xảy ra chuyện gì?” Tiểu Ngọc thấy tình huống tối nay có vẻ không đúng lắm, giống như đã xảy ra chuyện đại sự gì đó. Sao ngay cả Thì Quý Phong cũng tới? Xa hơn ở phía sau hắn là Cố Ái Sinh, Hình Quang, Chung Bố Y...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Thiên Thành đâu? Thiên Thành ở nơi nào?”

Cuối cùng Tiểu Ngọc cũng hiểu được nơi nào không bình thường. Mọi người tụ tập còn có thể giải thích được là đúng lúc Tống Tiềm mời khách ở chỗ này, nhưng nghe thấy nàng trở lại, Tống Tiềm nhất định sẽ là người đầu tiên lao đến.

Nhưng tại sao hắn lại không ra?

Thì Quý Phong nhìn Tiểu Ngọc xa cách đã lâu, nàng trở nên đẹp hơn. Mặc dù tóc có chút xốc xếch, áo cũng dính vết bẩn, nhưng cặp mắt nàng vẫn sáng trong, giống như tất cả ánh sao sáng ngời trên bầu trở đều hòa tan trong mắt nàng.

Tiểu hài tử phía sau, chính là con trai của nàng và Tống Tiềm sao? Đứa bé cũng có đôi mắt đen thật lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng dễ thương, lúc này đang ngậm ngón út của mình.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm còn chưa kịp thấy đứa bé này... Có lẽ... Có lẽ về sau, cũng không thấy được!

“Quý Phong, Ái Sinh, các ngươi mau nói cho ta biết chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Ngọc thấy Tống Tiềm còn chưa ra, trong lòng càng lúc càng thấy hoảng sợ. Huệ Nương muốn an ủi nữ chủ nhân đôi câu, nhưng trong lòng nàng cũng rất bỡ ngỡ, hoàn toàn không nói ra lời. Lão gia... đến tột cùng là chuyện gì?

Vẻ mặt Thì Quý Phong cực kỳ trầm trọng, nói với Tiểu Ngọc: “Tống phu nhân, xin theo ta vào trong.” Hắn vĩnh viễn gọi nàng là Tống phu nhân. Cách xưng hô này có thể nhắc nhở hắn, nàng là thê tử của người khác, không thể vượt qua dù chỉ là nửa bước....

Tiểu Ngọc thiếu chút nữa thì không cất bước nổi. Thân thể hậu sản vốn rất suy yếu, cộng thêm mấy ngày lắc lư trên đường, mấy ngày qua do tinh thần kích động nên mới thể vượt qua được. Giờ phút này không biết chuyện gì đã xảy ra, sợ hãi cực độ đã làm thân thể nàng lập tức mềm nhũn.

Nhưng nàng không thể ngã, nàng còn chưa nhìn thấy Thiên Thành!

Thiên Thành...

Tiểu Ngọc dựa vào một niềm tin mà chống đỡ thân thể mình, chậm rãi đi về phía sương phòng của chủ nhân. Nơi này đã từng là nơi nàng và Thiên Thành ân ân ái ái, từ trước đến giờ nàng đã đi quen đường, nhưng sao hôm nay lại có cảm giác xa lạ như vậy?

Đứa bé ngoài sương phòng là ai? A, Là Điền Tiểu Bảo của Thanh Tâm Đường.

Điền Tiểu Bảo thấy Tiểu Ngọc cũng bị kinh ngạc, trề miệng một cái rồi cũng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cũng không còn sức đâu đi nghiên cứu vẻ mặt đồng cảm của Tiểu Bảo, nàng đi vào cửa sương phòng, chỉ thấy một người ngồi trên mép giường.

“Thiên....” Tiểu Ngọc vui mừng muốn kêu lên, nhưng lại phát hiện đó không phải là Tống Tiềm, mà là Thích Thăng!

Thích Thăng sớm đã nghe thấy tiếng huyên náo lúc Tiểu Ngọc trở về, giờ phút này ngước mắt nhìn Tiểu Ngọc, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Rốt cuộc Tiểu Ngọc cũng nhìn thấy Tống Tiềm rồi!

Hắn nằm thẳng trên giường, trên người đang đắp cái chăn mỏng. Tiểu Ngọc bổ nhào lên phía trước, Thích Thăng đứng dậy tránh ra, đứng bên cạnh đám người Thì Quý Phong, không ngừng thổn thức.

Thì Quý Phong nhỏ giọng hỏi: “Tình hình sao rồi?”

Thích Thăng chỉ có thể lắc đầu, không còn gì để nói

Tiểu Ngọc thấy hai mắt Tống Tiềm nhắm nghiền, mặt trắng nhợt, hô hấp yếu ớt, nàng biết hắn không phải bệnh nặng mà chính là bị trọng thương. Tim nàng như thắt lại, nhìn chằm chằm gương mặt mình một mực tưởng nhớ bao nhiêu ngày qua, cổ họng khô rát. Thật lâu sau nàng mới thở dài nói một câu: “Thiên Thành... còn có thể cứu không?”

Nàng không biết vì sao Tống Tiềm biến thành như vậy, cũng không biết bị người nào làm hại. Nàng chỉ muốn hắn tỉnh lại!

Thích Thăng không biết nên trả lời như thế nào.

Cho dù là lúc Thì Quý Phong trọng thương gần chết, hắn cũng nắm chắt có thể cứu chữa. Bởi vì mặc dù lúc ấy ngoại thương của Thì Quý Phong tuy nhiều, nhưng cũng không bị đánh vào nơi yếu hại nhất, khi đó hắn rơi vào

https://thuviensach.vn

nguy hiểm là do mất quá nhiều máu. Chỉ cần cầm máu, đưa chân khí vào, căn cơ Thời Quý Phong lại cao, dĩ nhiên có thể từ từ khôi phục như xưa.

Nhưng Tống Tiềm không phải Thì Quý Phong!

Huống chi, ngoại thương của Tống Tiềm xem ra không có gì, nhưng nội thương lại cực kỳ nghiêm trọng, nếu không phải Thích Thăng đưa một chút chân khí vào kích thích tiềm lực của hắn, lúc này một mạng của Tống Tiềm đã quy thiên rồi.

“Thiên Thành bị thương quá nặng... Nếu như hắn có thể tỉnh lại, thì có thể cứu được. Còn vẫn chưa tỉnh lại....” Thích Thăng không thể nói thêm nữa, lúc nhìn thấy ánh mắt đen nhánh của Tiểu Ngọc nhìn mình, hắn không đành lòng nên hất đầu qua một bên.

Tiểu Ngọc muốn khóc, nhưng phát hiện mắt mình rất khô... rất khô, ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

Nàng muốn la thật to để phát tiết, nhưng cả người mềm nhũn, đầu óc quay cuồng, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn...

Nàng muốn làm một chút gì đó thôi... Nhưng phải làm thế nào để Thiên Thành tỉnh lại? Nếu Thích Thăng cũng không còn cách nào, chẳng lẽ phải xin thái y đến chữa trị sao?

Muốn mời, cũng không có tư cách mời!

Tiểu Ngọc đứng bên giường nhìn gương mặt như ngủ say của Tống Tiềm, trước mặt bỗng nhiên tối sầm, lập tức ngất đi.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 164: Ngủ Say Không Tỉnh

Edit: Tử đinh hương

Beta: Nhamy111

Tiểu Ngọc cảm thấy một đôi tay nhỏ bé mềm mại sờ tới sờ lui ở trên mặt mình, y y nha nha một vài tiếng không rõ ý nghĩa.

Minh Nhi tỉnh lại muốn tìm nương chơi hả? Đứa bé này giống như tất cả đứa bé khác, luôn không ngủ được lúc nửa đêm, đêm khuya càng làm ầm ĩ thì càng vui mừng. Tiểu Ngọc lại không muốn giống như các gia đình nhà giàu bình thường khác, mời vú nương đến chăm sóc con mình, còn bản thân người làm mẫu thân thì buông tay mặc kệ. Nàng thà chịu cực khổ một chút, kiên trì muốn tự mình ôm đứa bé, ngủ cùng đứa bé ở trên một cái giường.

"Minh Nhi!" Tiểu Ngọc mở mắt, quả nhiên nhi tử nằm ở trên người của nàng tìm đến nàng chơi. Tiểu Ngọc chậm rãi ngồi dậy ôm bé vào trong ngực, nhẹ nhàng đung đưa. "Minh Nhi ngoan, Minh Nhi mau ngủ ngủ…"

"Ha ha ha…" Ngược lại Minh Nhi sôi nổi hơn. Có lẽ hoàn cảnh xa lạ làm bé cảm thấy rất mới mẻ chăng?

"Ai nha, sao tiểu thiếu gia tỉnh lại rồi! Phu nhân, giao tiểu thiếu gia cho ta đi, ngài nghỉ ngơi thật tốt trước đã." Huệ Nương nghe tiếng động đẩy cửa vào, đưa tay tiếp nhận Minh Nhi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cũng không từ chối, giao Minh Nhi cho Huệ Nương, nhưng không ngủ tiếp.

Nàng lật người xuống giường, thấy bầu trời bên ngoài cửa sổ vẫn là một màu đen như mực, hỏi "Giờ gì rồi?"

Huệ Nương vừa dỗ Minh Nhi vừa nói: "Qua giờ Mùi rồi. Phu nhân ngủ tiếp chứ?"

Tiểu Ngọc không trả lời, lại hỏi: "Tình huống lão gia như thế nào?"

"Còn chưa tỉnh lại." Khi Huệ Nương nói ra những lời này, không tự chủ tránh ánh mắt của Tiểu Ngọc. Bà thật sự không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt bi thương của phu nhân.

Tiểu Ngọc cũng không vướng mắc chuyện này quá nhiều, bảo Huệ Nương đi nghỉ ngơi, "Bà theo ta bận rộn vất vả suốt mấy ngày, cũng đã mệt mỏi rồi. Đưa Minh Nhi cho gia nhân khác trông chừng. Bà đi ngủ một giấc, sáng mai đến Tần gia mời Xuân Nhạn cô nương tới một chuyến"

"Aiz" Huệ Nương ôm Minh Nhi đi ra ngoài. Tiểu Ngọc đi tới trước chậu nước, nắm chắc khăn lau mặt một cái, đối diện với cái bóng đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn hiện trong chậu.

Nếu đây là cơn ác mộng, thì nàng thật mong nhanh tỉnh dậy một chút!

Nhưng dĩ nhiên nàng biết đó cũng không phải đang nằm mơ. Mỗi ngày nàng mong đợi nhìn thấy Tống Tiềm, rốt cuộc lúc này gặp lại, phu quân lại thành ra như vậy.

Không kịp hỏi Thì Quý Phong rằng Tống Tiềm bị thương như thế nào, nàng liền ngất đi. Nghe nói thân thể con người có năng lực tự bảo vệ mình, lúc gặp phải chuyện vô cùng không muốn đối mặt sẽ đột nhiên bất tỉnh, để

https://thuviensach.vn

cho mình có thể được tạm thời nghỉ ngơi. Nếu không phải ban nãy ngất xỉu như vậy…Nàng có thể tan nát cõi lòng mà chết hay không đây?

Tiểu Ngọc lắc đầu, vứt toàn bộ ý nghĩ bi quan tiêu cực ra khỏi đầu.

Khi nàng đi ra cửa phòng thì vẻ mặt đã trở nên bình tĩnh hơn nhiều. Bây giờ nàng phải nghĩ biện pháp khiến Tống Tiềm tỉnh lại trước, còn phải biết rõ, làm sao huynh ấy lại bị thương tổn như vậy.

Tất cả những chuyện phát sinh thế nào? Mặc dù mới vừa rạng sáng, rất nhiều người làm của Tống phủ vẫn không nghỉ ngơi, dựa theo sự phân phó của Huệ Nương, luân phiên trông chừng bên cạnh Tống Tiềm, ngộ nhỡ Tống Tiềm đột nhiên tỉnh lại mà không có ai chăm sóc thì thật không tốt. Đối với sự tỉ mỉ của Huệ Nương, Tiểu Ngọc luôn cực kỳ tán thưởng.

Lúc Tiểu Ngọc đi vào phòng ngủ của Tống Tiềm, Tống Hoa ngồi ngủ gà ngủ gật bên giường vội vàng đứng lên hành lễ với nàng. Tiểu Ngọc lạnh nhạt gật đầu một cái, đi tới trước mặt Tống Tiềm, nhìn xuống khuôn mặt ngủ say của huynh ấy.

Huynh ấy gầy đi.

Hơn nửa năm không thấy, hình như Tống Tiềm lại thêm mấy phần khí phách của nam nhân. Vết sẹo trải rộng trên mặt lúc trước đã sớm khôi phục. Da dẻ trở lại vẻ mịn màng, hơn nữa ngũ quan càng trở nên kiên nghị hơn, nguyên nhân là bởi vì làm việc trong triều đình sao? Loại dáng vẻ thư sinh lúc trước phai nhạt nhiều, giữa hai lông mày nhiều hơn mấy phần oai hùng.

Nếu như gặp nhau ở dưới tình huống tầm thường, bọn họ nhất định sẽ chăm chú nhìn dung nhan của đối phương không nỡ dời tầm mắt đi chứ?

Nhưng bây giờ Tiểu Ngọc không muốn nhìn nữa, càng xem, lòng của nàng lại càng đau.

https://thuviensach.vn

Nàng không thể ngã xuống! Tiểu Ngọc yên lặng tự nhủ ở trong lòng. Nếu nàng cũng ngã xuống, Minh Nhi làm thế nào, Tống gia làm thế nào?

"Thích đại phu nói thế nào?" Tiểu Ngọc hỏi.

Tống Hoa là một lão gia nhân chững chạc, lập tức trả lời: "Sau ót lão gia bị đánh hai gậy, lực đạo rất mạnh, dẫn đến hôn mê bất tỉnh. Thích đại phu nói phải khai thông máu bầm trong đầu ngài ấy, mới có thể khiến lão gia tỉnh lại. Nhưng ngài ấy cũng nói lấy máu sau ót quá nguy hiểm, sơ sẩy một cái, lão gia chẳng những không tỉnh lại, còn có khả năng…" Tống Hoa không nói ra nửa câu sau, nhưng Tiểu Ngọc đã hiểu.

Não bộ, từ trước tới nay luôn là chỗ yếu ớt nhất của con người. Mặc dù nền y học hiện đại rất phát triển nhưng giải phẫu khoang sọ vẫn được coi là giải phẫu vô cùng nguy hiểm cũng vô cùng khó khăn, tỷ lệ thành công cũng không tính là quá cao. Huống chi bây giờ còn đang ở cổ đại, khoa học kỹ thuật chưa phát triển, nói trắng ra là vô cùng lạc hậu.

Nhưng chỉ cần Tống Tiềm chưa đến hơi thở cuối cùng, nàng không thể vứt bỏ hi vọng. Thích Thăng không dám thử, vậy Tần Xuân Nhạn thì sao?

Ngày kế tiếp Tần Xuân Nhạn vội vã chạy đến, cũng khiến Tiểu Ngọc thất vọng.

Thích Thăng và Tần Xuân Nhạn cùng nhau hội chẩn, Tần Xuân Nhạn châm cứu cho Tống Tiềm, nhưng Tống Tiềm vẫn không tỉnh lại.

Nàng chỉ có thể sử dụng kim châm để bảo vệ mấy mệnh môn của hắn, để cho hắn có thể kéo dài một khoảng thời gian nữa.

Chén thuốc, chân khí, kim châm, cũng không thể làm cho Tống Tiềm khôi phục thần trí. Phương pháp duy nhất chính là lấy máu sau ót, nhưng loại thủ pháp này chỉ từng nhìn thấy ở trong sách thuốc, Thích Thăng và

https://thuviensach.vn

Tần Xuân Nhạn chưa từng nghe nói có người có thể hoàn thành thủ thuật này.

Nguy hiểm quá lớn!

Tiểu Ngọc phải lựa chọn, nhưng giữa hai lựa chọn khó khăn như thế nàng nên làm gì? Có nên đặt cược một lần, để cho bọn họ thử lấy máu sau ót cho Tống Tiềm một chút hay không?

Nhưng…

Mặc dù nàng không e ngại người khác công kích nàng nhân cơ hội mưu hại phu quân, nhưng Thích Thăng và Tần Xuân Nhạn thì sao? Nàng có thể để cho hai bọn họ cùng gánh chịu tội danh "trị chết" Tống Tiềm sao?

Đây là một xã hội mà lời nói của con người rất đáng sợ.

Nàng bị áp lực khổng lồ ép tới mức hít thở không thông. Vì dời lực chú ý, nàng đi giải thích đầu đuôi chuyện này với gia nhân.

Giờ phút này tâm tình của Tri Phủ Lâm An - Hoàng Lễ Thư cũng không quá tốt.

Nếu không phải hắn đẩy Tống Tiềm tới trước đài, để cho hắn đi làm người hòa giải hai bên không được cám ơn đó, có lẽ Tống Tiềm cũng sẽ không biến thành bộ dạng hôm nay.

Sao có thể ngờ tới Tôn gia ương ngạnh đến nước này?

Nói đến chuyện này, cũng do bọn họ không phải. Ngươi xem đất đai sau nhiều ngày như vậy mà cũng không có một chút hồi âm nào, người trung gian không thể chỉ phục vụ một gia đình ngươi chứ? Người ta cũng phải ăn cơm đó.

https://thuviensach.vn

Nhưng nếu như Ngô Lương mang gia đình đi xem đất đai chào hỏi Tôn gia trước, cũng miễn trận cãi vả này.

Thì ra người của Tôn gia quả thật thật lòng muốn mua đất. Đáp lại chậm trễ là chậm trễ, nhưng bọn họ quen được người hầu hạ, chưa từng nghĩ người phục vụ bọn họ còn muốn đi phục vụ người khác. Về sau, cũng là tranh chút thể diện rồi!

Tôn gia chúng ta dễ chọc sao? Chỗ Tôn gia nhìn trúng, sao có thể để cho người khác cướp đi?

Ôm loại tâm lý này, Tôn gia không nói hai lời bẩm báo nha phủ Lâm An. Mà một ngày kia, đại diện của nha phủ Lâm An tới nhà Tống Tiềm, vừa bắt đầu còn được Tôn gia thịnh tình khoản đãi.

Chẳng ai nghĩ tới biến cố sau này!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 165: Nhìn Rõ Cục Diện

Edit: Quinn Dun.

Beta: Mun’s mun

Đại tiểu thư Tôn gia là vợ chính thức của Cao Điển - người tham gia vào câu chuyện này. Cao Điển xuất thân từ danh gia vọng tộc, đồng thời cũng là Thám Hoa của khoa thi năm đó, được đại địa chủ Tôn Gia " Dưới bảng bắt tế" chọn làm con rể. Lúc đó, Tôn gia dồn hết tất cả, dùng không biết bao nhiêu đồ cưới mới có thể định được hôn sự với vị Thám Hoa này, không những thế còn tốn rất nhiều tiền để thu xếp con đường làm quan cho hắn. Quả nhiên Cao Điển không cô phụ tâm huyết của bố mẹ vợ, một đường thăng quan tiến chức, leo lên được đến chức Tham chính này.

***“ Dưới bảng bắt tế” : Đây là một loại hôn nhân văn hóa dưới thời Tống, các nhà phú hào sẽ dựa vào danh sách thi đậu mà tranh nhau chọn các sĩ tử làm con rể của mình.

Lúc bấy giờ Tham chính là chức quan đứng đầu trong triều đình, cùng với Bình Chương Sự, Xu Mật Sứ, phó sứ Xu Mật cùng nhau xưng là "Tể tướng". Do có thân thích giữ chức vụ cao như vậy nên người nhà Tôn gia cũng vênh vênh váo váo, vô cùng cao ngạo. Gia chủ đương nhiệm hiện giờ là Tôn Vọng cũng là em trai của Tham chính phu nhân, có sự chiếu cố của tỷ phu, ở trong thành Lâm An tuy không nói có thể hành động ngang tàng nhưng ít nhất cũng có hiếm người dám chọc vào.

https://thuviensach.vn

Thật không ngờ tên quan Thông Phán nhỏ bé kia lại không chịu nể mặt, muốn bọn họ phải nhả miếng thịt đã dâng đến miệng?

Tống Tiềm cũng không tính đối chọi với Tôn gia, cách xử trí của hắn tương đối khéo léo.

Trong chốn quan trường, ai mà không hiểu được đạo lý mượn lực đánh lực chứ. Hắn đã chỉ rõ đối phương thật sự là người nhà của Ngô thái hậu, kín đáo nói với Tôn Vọng rằng nếu tiếp tục tranh cãi nữa thì không ai có lợi cả.

Nhưng nghe vào tai của Tôn Vọng đã ngang ngược nhiều năm thì lại trở thành Tôn gia của hắn không sánh bằng Ngô gia.

Nếu không, tên quan nhỏ này sao không khuyên Ngô gia buông tay mà lại tới thuyết phục Tôn Vọng hắn? Tôn Vọng cũng không nghĩ là mình đuối lí trước- Tôn Vọng vốn cảm thấy mình không sai, bản thân mình muốn mua chứ không phải muốn cướp, thế tại sao lại không để hắn mua?

Tống Tiềm vừa đi, Tôn Vọng liền chạy ngay tới trước mặt tỷ tỷ mình - Cao phu nhân bẩm báo.

Cao phu nhân nghe thấy có điểm khác thường, nhưng khi nghe đến tên Tống Tiềm liền nổi trận lôi đình.

Nhắc tới lại nhớ lúc đó Tống Tiềm tham gia khoa cử thi đình thì kết làm Lương Tử. Cao Điển vốn đã thông đồng với Lễ Bộ Thị Lang Kim Trung muốn cho con trai Cao Trung của mình đứng đầu Tam Giáp, đây nói ra chính là " Phụ anh hùng, nhi hảo hán" (*) dĩ nhiên rất đắc ý rồi? Nhưng ba người Tống Tiềm, Cố Ái Sinh, Thì Quý Phong lại xen vào, mạnh mẽ đoạt đi danh tiếng của con trai mình.

(*) “Phụ anh hùng nhi hảo hán” ý nói cha là anh hùng thì con nhất định cũng sẽ tốt như thế. Kiểu như câu “Con nhà tông không giống lông cũng

https://thuviensach.vn

giống cánh”.

Cha của Cố Ái Sinh và Thì Quý Phong cùng làm quan dưới triều, mặc dù không thường xuyên qua lại nhưng bại bởi con em quan lại Cao Điển cũng không cảm thấy quá mất mặt. Tên Tống Tiềm này bất quá chỉ là tri huyện, hơn nữa cha mẹ đều mất, họ hàng thân thuộc lụn bại, thân thế như vậy cũng đến cạnh tranh với con của mình, hơn nữa còn lọt vào mắt của Hoàng thượng và được khâm định làm Trạng Nguyên!

Cao Điểm và vợ đã dùng rất nhiều thời gian mới làm Ái Chi yên lòng, phải biết rằng người vốn dĩ cưỡi ngựa diễu hành nở mày nở mặt phải là hắn! Hắn mất rất nhiều tâm ý sắp xếp chức quan béo bở này cho nhi tử, nhi tử mới chịu yên ổn lại. Mà lúc biết Tống Tiềm tự quyết định cưới tì nữ làm vợ, Cao Điển giậu đổ bìm leo, nếu không hoàng thượng Triệu Cấu lúc đó cũng sẽ không cách chức Tống Tiềm rồi điều hắn đến nơi xa xôi kia. Nói cho cùng vẫn là vì trọng thần của triều đình mà thỏa hiệp.

Bây giờ Tống Tiềm lại không thức thời mà đến quấy rầy người nhà mình, trong lòng Cao phu nhân thầm hận, giao phó với đệ đệ:" Con người này, tỷ phu của đệ cũng không vừa mắt, đệ không cần khách khí với hắn!"

Tôn Vọng được sự ủng hộ của tỷ tỷ lại càng không chút kiêng kỵ. Hắn nghĩ thầm cho tên quan bé tẹo Tống Tiềm này nếm chút gian khổ cũng tốt, tránh cho hắn không biết trời cao đất rộng là gì. Cũng nhân cơ hội này bày tỏ sự uy nghiêm của Tôn gia, để bọn người Ngô gia kia ngoan ngoãn đưa mảnh đất kia ra!

Những tin tức này đương nhiên người của Tống phủ không biết. Những gì bọn họ biết bất quá chỉ là việc Tống Tiềm bị tập kích.

Hôm sự việc xảy ra, Tống Tiềm cũng giống như mọi ngày rời nha môn trở về nhà. Hắn bất quá chỉ là một Thông Phán nho nhỏ, đi đâu cũng không

https://thuviensach.vn

có cảnh vệ theo bảo vệ, cứ như vậy mang theo thư đồng Tiểu Khánh của mình thản nhiên đi trên đường.

Đột nhiên Tống Tiềm bị một người lôi thôi lếch thếch hung hăng va vào người. Dáng người Tống Tiềm cũng không tính là nhỏ gầy, người nọ đụng trúng rất mạnh nhưng hắn chỉ lảo đảo một tí liền đứng lại. Nhưng vừa sờ bên hông liền phát hiện không thấy hà bao của mình đâu!

Tiểu Khánh kể lại sắc mặt lão gia đại biến, không nói gì liền đuổi theo. Nhưng người kia chạy rất nhanh, lão gia cố gắng đuổi theo cũng khó đuổi kịp. Người kia dùng sức ít đi, chạy càng chậm hơn, thấy người kia quẹo vào hẻm nhỏ, lão gia cũng đi vào theo, ngay sau đó liền nghe thấy "Bụp bụp" như tiếng đập của cây gậy!

Trong lòng Tiểu Khánh dâng lên cảm giác chẳng lành, khi cậu đuổi đến con hẻm nhỏ đó, Tống Tiềm nằm sấp trên mặt đất, phía sau đầu có một vết thương đang không ngừng chảy máu, trên mặt đất còn có một cây gậy nhuốm máu !

"Lão gia vẫn nắm chặt lấy hà bao trong tay, nhưng đã lâm vào hôn mê. Hàng xóm láng giềng đi qua thấy lão gia bị thương, lại nghe con nói là Thông Phán đại nhân nên giúp đỡ con đưa lão gia đến tiệm Thích đại phu."

Tiểu Khánh khóc thút thít nói, trong lòng tràn đầy áy náy. Nếu như mình cố sức chút nữa, cùng lão gia đuổi theo thì âm mưu của tên trộm đó sẽ không thành công.

Tiểu Ngọc nghe Tiểu Khánh kể lại, đôi mắt xinh đẹp chăm chú, hàng chân mày nhíu lại giống như đang suy nghĩ điều gì.

Tần Xuân Nhạn và Thích Thăng đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ này của nàng, biết là nàng đang nghĩ đến chuyện quan trọng gì. Mỗi khi Tiểu Ngọc suy nghĩ vấn đề quan trọng gì thì đều lộ ra vẻ mặt như vậy, những người quen thân với nàng điều biết điều này.

https://thuviensach.vn

"Thật kỳ lạ."

Tiểu Ngọc đi vòng quanh trong sảnh. Tại sao sự việc này nghe qua cảm thấy kỳ lạ đến vậy? Tiểu Khánh nói Tri phủ Lâm An đã phái rất nhiều nha dịch đi cũng không tìm thấy người lôi thôi lếch thếch kia. Hơn nữa theo cách nói của Tri phủ đưa ra chính là tên trộm kia thấy hơi tiền liền nổi máu tham, thấy quần áo Tống Tiềm gọn gàng ngăn nắp liền tiện tay cướp, khi thấy Tống Tiềm đuổi theo thì trong lòng sợ hãi liền quơ lấy cây gậy trên mặt đất đánh Tống Tiềm bất tỉnh rồi bỏ trốn.

"Không đúng, sự việc không đơn giản như vậy!"

Tiểu Ngọc đem tất cả các chi tiết cân đi nhắc lại nhiều lần, bác bỏ đáp án của Tri phủ Lâm An đưa ra.

"Đúng vậy, tôi cũng cho rằng chuyện này không đơn giản."

Thì Quý Phong đi vào phòng khách. Hắn nhìn Tiểu Ngọc tán dương, nàng đã nghĩ đến mấu chốt của vấn đề là ở đâu rồi?

Tiểu Ngọc gật đầu hành lễ với Thì Quý Phong, giải thích với vẻ mặt nghi hoặc của Tần Xuân Nhạn:" Chuyện này là một cái bẫy, mục đích chỉ có một, đó là đột kích Thiên Thành!"

"Cái bẫy?"

"Đúng vậy, là một cái bẫy có rất nhiều sơ hở. Người tạo ra cái bẫy này không hề thông minh." Tiểu Ngọc thở dài, nhưng mà kẻ ngu ngốc này lại thành công rồi.

"Tiểu Khánh, ngươi nói ngươi và lão gia từ nha môn đi ra không bao lâu thì bị tên trộm đụng trúng?" Tiểu Ngọc lại hỏi một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Tiểu Khánh lau nước mắt gật đầu lia lịa:" Vâng, đi nửa con đường mà thôi."

"Đây chính là một vấn đề, khoảng cách gần nha môn như vậy mà lại cướp giật, tên trộm không sợ có nha dịch đi ngang qua sao ? Hơn nữa từ lúc Thiên Thành rời khỏi nha môn đều đi ở phía sau hai người. Cũng có nghĩa là, tên trộm biết Thiên Thành là ai."

Thích Thăng lấy làm kinh hãi, nếu như tên trộm kia thật sự biết thân phận của Tống Tiềm, trắng trợn tập kích quan viên là trọng tội!

Tiểu Ngọc tiếp tục nói tiếp

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 166: Trời Giáng Cứu Tinh

Edit: phạm mỹ linh

Beta: legi

"Ban nãy Tiểu Khánh nói, hắn đi theo ở phía sau có nghe thấy tiếng gậy gỗ, chứng minh Thiên Thành mới vừa vào ngõ nhỏ liền gặp phải tập kích. Cái này có phải là quá nhanh không? Càng đúng lúc một cách kỳ lạ đó là, vừa vào đầu ngõ thì gậy gỗ đã vung lên?"

Nghe Tiểu Ngọc phân tích như vậy, tất cả mọi người đồng loạt trầm tư.

"Tất cả những điều này kết hợp lại với nhau, thực sự cũng chỉ có thể hình dung bằng một chữ, quả chính là —— đúng dịp. Rõ ràng có chỗ sơ hở. Tên ăn trộm kia không lấy đi hà bao trên tay Thiên Thành!" Thì Quý Phong thuận theo lời của Tiểu Ngọc nói tiếp, nói ra điểm mà hắn chú ý nhất. Mục đích của những tên trộm thông thường chẳng phải là tiền tài vật chất hay sao? Vì sao sau khi đánh ngã Tống Tiềm lại không lấy hà bao?

Tiểu Ngọc nghe Thì Quý Phong nói vậy liền bổ sung một câu khiến hắn không nhịn được mà kinh ngạc.

"Quý Phong, lời ngươi nói không sai. Thế nhưng có điểm sơ sót . . . Ta cho rằng hung thủ không chỉ có một người!"

"Không chỉ một người?"

https://thuviensach.vn

Mọi người đồng loạt kinh hô thành tiếng. Tiểu Khánh nhịn không được phản bác: "Nhưng mà, phu nhân, khi đó thực sự chỉ có một hán tử a. . . "

Tiểu Ngọc không chút hoang mang nói: "Người đi đường va chạm vào Thiên Thành đương nhiên là chỉ có một. Nhưng mà đồng bọn của hắn, đã sắp xếp sẵn mọi thứ, tay cầm gậy gỗ đứng trong ngõ chờ Thiên Thành tới. Các ngươi suy nghĩ một chút, Thiên Thành là một đại nam nhân khỏe mạnh lại dễ dàng bị người khác một gậy đánh ngã như vậy sao?"

Nàng suy đoán, chắc là sau khi vào ngõ nhỏ tên trộm thứ nhất cố ý dừng bước, dẫn dắt Tống Tiềm đi tới giành lại hà bao của huynh ấy trong tay hắn. Lúc này đồng bọn ẩn nấp trong chỗ tối mới vung gậy gỗ trong tay lên . . . .

Nếu như Thiên Thành không đuổi theo muốn lấy lại cái hà bao kia thì tốt rồi!

Thì Quý Phong đã đi xem qua hiện trường. Hồi tưởng lại vết chân lộn xộn trên mặt đất, cảm thấy khả năng mọi việc diễn ra giống như Tiểu Ngọc dự đoán là rất cao.

Đây hết thảy là tập kích có mưu tính từ trước!

"Rốt cuộc là ai muốn giết Thiên Thành?" Thích Thăng nằm vật xuống, máu trong người đã nóng lên, hiện tại hắn thật chỉ muốn biết hung phạm là ai để đi tìm người nọ tính sổ!

Hắn lặn lội đường xa trăm cay nghìn đắng tìm ra Tống Tiềm từ trong khe núi, lại để cho cái thứ trộm cắp này đánh Tống Tiềm trọng thương dễ dàng như vậy, trong lòng tức giận cũng có thể hiểu.

Đôi lông mày của Tiểu Ngọc nhíu lại: "Đây cũng là một vấn đề khác ta vẫn luôn suy nghĩ… Có lẽ bọn họ không nghĩ tới việc muốn giết chết Thiên

https://thuviensach.vn

Thành, chỉ là muốn đả thương huynh ấy mà thôi. Nhưng nhất thời lại lỡ tay, đánh một cú quá nặng. . .Chắc là như vậy."

Mọi người kinh ngạc, dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ Tiểu Ngọc giải thích: "Nếu thực sự muốn giết Thiên Thành, bọn chúng nên dùng vũ khí sắc bén mà công kích huynh ấy mới đúng, thí dụ như các loại đao kiếm chủy thủ . . .Thế nhưng thứ bọn chúng dùng lại là gậy gỗ. Gậy gỗ mang theo rất nặng, đồng thời dễ bị người phát hiện, quả thật không phải là thứ mà người tập kích nên chọn . . . Chủy thủ sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều."

Nàng dừng một chút, tổng kết lại: "Vì vậy lần này họ tìm Thiên Thành gây phiền toái, chắc hẳn là muốn cảnh cáo Thiên Thành một chút. Gần đây huynh ấy có đắc tội với người nào. . . . Đáng tiếc ta không ở bên cạnh huynh ấy, không có…."

Thì Quý Phong bỗng nhiên xen vào nói: "Có một người nhất định biết."

"Ai?"

Tiểu Ngọc tò mò nhìn về phía Thì Bàn Trướng.

"Tri Phủ thành Lâm An, Hoàng Lễ Thư!"

Tìm người khởi xướng tính sổ, trước mắt nói cho cùng không phải chuyện quan trọng nhất.Tống Tiềm vẫn hôn mê bất tỉnh, hắn đã hôn mê tròn hai ngày rồi.

Trong hai ngày này, toàn dựa vào Thích Thăng, Thì Bàn Trướng, Tần Xuân Nhạn thay phiên truyền chân khí vào thân thể hắn, lại dùng châm cứu cố định mệnh môn mới giữ được một chút hi vọng sống, mới không tắt thở. Nhưng có thể kéo dài bao lâu đây?

Ngay cả tổ phụ Thích Thăng là Thích Tổ Thân cũng được mời tới. Lão nhân gia Thích Tổ Thân đắm chìm trong y đạo hơn mười năm, đã từng

https://thuviensach.vn

chữa trị vô số những người bệnh tưởng chừng như không thể sống nổi nhưng đụng tới tình huống của Tống Tiềm, cũng chỉ có thể lắc đầu than thở.

"Chỉ có một cách là lấy máu!" Cuối cùng Thích Tổ Thân nói ra những lời này. Đây cũng là kết luận lúc đầu Tần Xuân Nhạn và Thích Thăng cùng nhau đưa ra. Trong đầu Tống Tiềm có máu tụ, nếu không tan ra, thì hắn không thể tỉnh lại.

Ở thời đại này không có máy hô hấp (máy thở oxi), một người hôn mê đúng là không chống đỡ được bao lâu, làm sao Tiểu Ngọc lại không biết?

Thích Thăng buôn bán dược liệu, nguồn cung cấp phong phú. Hắn dùng nhân sâm trăm tuổi sắc thành thuốc nước, rót cho Tống Tiềm uống.Cổ nhân đã từng dạy canh sâm có thể giữ lại tính mạng, Tiểu Ngọc cũng có nghe qua. Nàng rất cảm kích tấm lòng của Thích Thăng, thế nhưng canh sâm cũng chỉ có tác dụng tạm thời. Nếu vấn đề mấu chốt nhất không thể giải quyết, có nhiều canh sâm hơn nữa cũng không cứu được tính mạng của Tống Tiềm.

Tăng Mậu hiện đang đảm nhiệm hộ vệ trưởng trong cung, thay mặt Gia Nhi ở trong thâm cung có tới thăm qua Tống Tiềm một lần, cũng đưa tới một cây nhân sâm trân quý từ trong cung. Tiểu Ngọc yên lặng nhận lấy sự quan tâm của Hạ Gia Nhi, nếu như Tống Tiềm không gặp phải chuyện này, lúc này nàng cũng có thể ôm Minh Nhi vào cung gặp mặt Gia Nhi rồi. . . .

Huệ Nương đã mời cho Minh Nhi một bà vú, bây giờ Tiểu Ngọc cũng không có tinh lực xử lý chuyện vụn vặt của Minh Nhi, tuy rằng rất không tình nguyện, cũng chỉ có thể tạm thời để cho người hầu làm thôi. Mỗi ngày nàng đều xoa bóp thân thể cho Tống Tiềm ba, bốn lần, Huệ Nương khuyên nàng không nên khổ cực như vậy, nàng lại nói: "Bệnh nhân nằm trên giường thời gian dài cần phải xoa bóp thật tốt mới được, nếu không thì lâu

https://thuviensach.vn

dài sẽ bị hoại tử . . . Ta cũng không muốn khi Thiên Thành tỉnh, vết thương trên thân thể lại sinh mủ, huynh ấy sẽ khổ sở. . . ."

Huệ Nương nghe Tiểu Ngọc nói như vậy, trong lòng chua xót không ngớt, cũng không tiếp tục ngăn cản phu nhân nữa.

Lão gia còn có thể tỉnh lại sao? Ngay cả Thích đại phu và Xuân Nhạn cô nương đều không có biện pháp nào. . .

Đêm đến, Tiểu Ngọc lại bưng một chậu nước ấm tới, tỉ mỉ lau từng chỗ một trên khắp người Tống Tiềm. Nàng dùng chiếc khăn mềm mịn thấm ướt nước rồi vắt khô, từng chút từng chút một lau ngón tay của Tống Tiềm. Ngón tay của phu quân nàng thật thon dài, chỗ cầm bút có một nốt sần rõ ràng. Nhất định là do mỗi ngày huynh ấy đều làm thơ luyện chữ.

Tiểu Ngọc nắm lấy bàn tay lạnh lẽo kia, chóp mũi chua xót, rốt cục không nhịn được mà rơi lệ.

Thiên Thành, chàng nhất định phải chịu đựng, bởi vì ta sắp không chịu đựng nổi nữa rồi. . .

Nước mắt của nàng một giọt, hai giọt, rơi vào trong bàn tay Tống Tiềm, tràn ra một đóa lại một lại một đóa hoa lệ.

Mà khuôn mặt của Tống Tiềm từ đầu đến cuối vẫn an bình không gì sánh được, không có một chút dấu hiệu muốn tỉnh lại nào.

Nàng vùi đầu khóc một trận, cuối cùng chỉ cố nén đứng dậy, cầm lấy chậu gỗ định đi ra khỏi phòng ngủ.

Bỗng nhiên nàng nhìn thấy dưới gối Tống Tiềm lộ ra một miếng vải gấm màu hồng bèn buông chậu gỗ, đưa tay cầm lấy miếng vải gấm màu hồng kia rút ra nhìn, hóa ra là hà bao (hà bao) của huynh ấy.

https://thuviensach.vn

Huynh ấy là vì cái hà bao này mà gặp chuyện không may. . .

Kỳ quái, ngày thường Tống Tiềm cũng không phải người quan tâm đến vật ngoài thân. Tại sao lại vì một cái hà bao bị trộm mà khẩn trương như vậy, nhất định phải đuổi kịp kẻ cắp kia?

Tiểu Ngọc mở hà bao ra nhìn, đồ vật bên trong cũng rất bình thường, cũng chỉ có chút tiền vụn vặt và vài tờ chi phiếu, một cái khăn tay, còn có. . . .Tờ giấy nhỏ này là cái gì?

Nàng lấy trang giấy mở ra nhìn kỹ, lại là hai câu thơ do chính mình tiện tay viết nguệch ngoạc: "Đắc thành bỉ mục hà từ tử, cố nhân uyên ương bất tiện tiên." – “Được thành như mắt từ nào mất. Thà làm uyên ương chẳng làm tiên”

Bản thân nàng cũng không nhớ nổi là mình đã viết hai câu này lúc nào, dường như kẹp vào chỗ nào đó ở trong sách này, Thiên Thành chính là vì một tờ giấy rách . . .

Nước mắt vừa ngừng, lập tức hóa thành mưa lã chã rơi xuống.

Thiên Thành. . .

Tiểu Ngọc đang khóc thương tâm, đột nhiên bên ngoài có một trận náo động, chợt nghe thấy giọng nói của Thích Thăng đang kêu: "Tống gia, Tống gia!"

Tiểu Ngọc cuống quít lau mặt đi ra ngoài nghênh đón, Thích Thăng cũng không chú ý cấp bậc lễ nghĩa thoáng cái xông vào, đi theo phía sau hắn còn có tiểu hỏa điếm Điền Tiểu Bảo, còn có…

Một người trung niên dễ nhìn có vẻ ngoài giống Thích Thăng đến năm phần ung dung đi vào sương phòng, căn phòng vốn rất rộng rãi thoáng cái trở nên chật chội.

https://thuviensach.vn

Thích Thăng thấy hai mắt Tiểu Ngọc hồng hồng, dễ nhận thấy là mới vừa khóc, trái lại lập tức lúng túng. Tiểu Ngọc cũng hiểu được Thích Thăng vội vội vàng vàng xông tới tất có nguyên nhân, nhưng lại dẫn theo một người khác đến đây, chẳng lẽ là một đại phu tốt?

"Thích Chi Vấn huynh, vị này chính là?" Tiểu Ngọc nhìn về phía người trung niên kia, người nọ tiêu sái cười, tự mình giới thiệu: "Tống phu nhân, tại hạ Thích Phong, là phụ thân của Chi Vấn."

"À…Hóa ra là trưởng bối! Xin thứ cho Tiểu Ngọc nóng lòng vô lễ, không thể xuất môn đón chào, thật là xin lỗi." Tiểu Ngọc vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vị này lại chính là danh y Thích Phong thích du lịch khắp nơi trong miệng Thích Thăng. Thích Thăng tôn sùng y thuật của phụ thân mình, cho rằng y thuật của phụ thân còn hơn cả tổ phụ. Điều này có phải đại biểu Thiên Thành sắp được cứu rồi không?

"Nghe Chi Vấn nói Tống đại nhân bị thương nghiêm trọng, nhờ ta qua đây xem một chút. Y thuật của ta nông cạn, bất quá cũng có thể có chút ý kiến, hãy để cho ta nhìn kỹ hẵng nói." Thích Phong không hổ là danh y, lời nói mặc dù khiêm tốn, nhưng lại lộ ra một tia tự tin khí khái. Tiểu Ngọc vội vã đưa Thích Phong tới trước giường, mời Thích Phong quan sát Tống Tiềm một cách tỉ mỉ.

"A. . . . Nhìn như vậy, Chi Vấn chuẩn đoán bệnh không sai, thật sự là trong đầu bị tụ máu bầm."Thích Phong gật đầu.

Tiểu Ngọc vô cùng gấp gáp, biết rõ vô lễ cũng chỉ đành hỏi tới: "Xin hỏi huynh ấy còn có thể cứu không? Có phải là phải lấy máu không?"

"Lấy máu quá nguy hiểm. . . Ta ngược lại có một biện pháp, chỉ là không dám tùy tiện dùng thử." Thích Phong ngạo khí là ngạo khí, thế nhưng thân là thầy thuốc, ông cũng có tâm tính nghiêm cẩn. Làm thầy thuốc kiêng kị

https://thuviensach.vn

nhất là khoe khoang khoác lác ăn nói lung tung, Tiểu Ngọc nhìn thấy Thích Phong cẩn thận trái lại cũng tăng thêm vài phần kính nể.

Nghĩ tới Tống Tiềm hiện tại cửu tử nhất sinh, cho dù biện pháp của Thích Phong có chút mạo hiểm, cũng đáng giá thử một lần!

"Thích đại thúc, liền nhờ người rồi!"Tiểu Ngọc khẽ cắn môi, hạ quyết tâm.

Thích Phong cũng không nhiều lời, nói với Tiểu Ngọc muốn hai chậu nước nóng và khăn mặt sạch sẽ. Ban nãy Huệ Nương cũng tiến vào, vừa nghe Thích Phong phân phó, vội vàng đi làm.

Thích Phong để Thích Thăng đỡ Tống Tiềm dậy, hắn nhìn kim châm trên người Tống Tiềm, vừa muốn mở miệng, Tiểu Ngọc vội vàng cho biết là Tần Xuân Nhạn châm lên.

"Kim châm cứu Tần gia. . . ." Trong mắt Thích Phong lóe lên một tia sáng lạ thường, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường.

"Tống phu nhân, chờ sau khi người hầu quý phủ đưa nước nóng đến, các ngươi có thể tránh đi một lúc hay không? Chữa bệnh cho bệnh nhân có người khác ở bên cạnh, e rằng. . . ." Thích Phong nói nửa câu, Tiểu Ngọc đã rõ ý. Quả thật, nếu như muốn làm giải phẫu gì gì đó, có người nhà ở bên cạnh nhìn chòng chọc, bác sĩ cũng khó làm tốt trình độ. Cho nên mặc dù vô cùng không muốn, Tiểu Ngọc vẫn dẫn người hầu trong nhà thối lui khỏi sương phòng.

Sau khi rút kim châm trên người Tống Tiềm ra, Thích Phong đỡ lấy đầu Tống Tiềm, nhắm hai mắt lại chậm rãi tìm kiếm, sau một hồi lâu nói ra một câu: "Là nơi này!"

Thích Thăng khẩn trương nhìn động tác của phụ thân, Thích Phong bất thình lình vươn hai ngón tay hung hăng đâm một cái vào chỗ ấy!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 167: Mặt Rồng Giận Dữ

Edit + Beta : lamnguyetminh

Chờ ở bên ngoài sương phòng của Tống Tiềm, trái tim Tiểu Ngọc bất ổn tựa như ngồi trên bập bênh, đứng cũng không vững, ngồi cũng không yên.

"Phu nhân, có muốn về phòng nghỉ ngơi trước không...." Sau khi Huệ Nương nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Tiểu Ngọc liền nuốt xuống nửa câu sau. Nàng biết nữ chủ nhân sốt ruột, có lẽ sẽ không muốn một mình quay về nghỉ ngơi.

Huệ Nương theo Tiểu Ngọc đứng yên ở bên ngoài sương phòng rất lâu, đến khi nàng cảm thấy đôi chân đã tê rần, mà vẫn chưa thấy phụ tử Thích thị đi ra khỏi phòng.

Trong phòng không chút tiếng động, càng làm cho người ta gánh đủ băn khoăn.

Tiểu Trân ôm Minh nhi đi tới nói: "Phu nhân, hình như tiểu thiếu gia hơi nóng thì phải?"

"Hả?" Tiểu Ngọc đón lấy Minh nhi đã ngủ, vươn tay sờ trán bé: "Đúng là hơi nóng. Không có việc gì đâu, đợi Thích đại phu đi ra xin hắn viết cho phương thuốc, ngươi đi lấy khăn lạnh đắp lên trán cho nó trước." Nhi tử mới sinh một hai tháng đã phải theo mình bôn ba nhiều ngày, không sinh bệnh mới là lạ. Trong giai đoạn này, đứa bé vốn rất dễ dàng sinh bệnh.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà từ khi nó chào đời tới nay luôn có Tần Xuân Nhạn đi theo bên cạnh chăm sóc, xác suất sinh bệnh ngược lại còn ít hơn so với những đứa bé khác. Hiện tại chưa quen thủy thổ, có lẽ cũng bị đi.

Tiểu Ngọc ôm nhi tử khẽ đung đưa, cảm thụ sức nặng của sinh mệnh nhỏ ấm áp ở trong lòng, càng hiểu hơn trách nhiệm trên vai mình. Bất luận ra sao, nàng phải che chở thật tốt giọt huyết mạch của nàng và Thiên Thành.

Đang trong lúc hoảng hốt, cửa phòng đột nhiên bị mở ra!

Đợi ở cửa sương phòng, Tiểu Ngọc, Huệ Nương cùng bọn hạ nhân đều vây tới. Trong tay Thích Thăng đang bưng chậu nước nóng ban nãy, nhưng chậu nước sạch vừa rồi đã biến thành màu đỏ tím!

Tiểu Ngọc đầu tiên là kinh hãi, sau lại mừng như điên....máu bầm được lấy ra rồi sao?

Giờ phút này, khuôn mặt hồng hào vừa rồi của Thích Phong đã có vẻ hơi mệt mỏi, nói với Tiểu Ngọc: "Tống phu nhân, xin theo ta đi vào. Chi Vấn, con đi xử lý cho xong những thứ này trước đi." Hắn chỉ vào chậu nước cùng vải ướt nhiễm máu trong tay Thích Thăng.

Tiểu Ngọc vội giao Minh nhi cho Tiểu Trân, đuổi theo Thích Phong đi vào sương phòng.

Tối nay, mặc dù là Tiểu Ngọc lần nữa nhìn thấy Thích Phong, nhưng bất giác đã có một loại tín nhiệm đối với Thích Phong khí phách bất phàm. Vị trường bối này có thể khiến Tống Tiềm tỉnh lại hay không?

Song đã khiến nàng thất vọng rồi, Tống Tiềm vẫn nằm ở trên giường như cũ, chỉ là tư thế nằm ngửa ban đầu đã biến thành nằm sấp.

Nàng đi vào mới nhìn thấy chỗ gáy của Tống Tiềm buộc hai sợi dây vải, khẽ rỉ ra vết máu.

https://thuviensach.vn

"Tống phu nhân, ta đã rút ra khá nhiều máu tụ sau đầu Tống đại nhân. Có thể tỉnh lại hay không....liền dựa vào chính hắn thôi!"

Trong hơn một canh giờ qua, Thích Phong đã dùng hết sở học cả đời của mình.

Hắn có thể dựa vào cảm giác ở tay tìm ra chỗ bị tụ máu của Tống Tiềm, hơn nữa khối máu này càng ngày càng chuyển xấu theo thời gian dần qua đi. Nếu như tối nay hắn không tới, Tống Tiềm cũng không chống đỡ qua mười hai canh giờ.

Khai dao chích máu, không phải hắn không làm được, chỉ là không nắm chắc thôi.

Cho nên Thích Phong đổi đao làm kim, đầu tiên là vận nội công vô cùng tinh thuần của hắn đưa đến giữa hai ngón tay, tập trung máu bầm vào một chỗ, rồi dùng kim dài đâm vào nơi đó, lấy ra máu bầm.

Nói ra thì rất đơn giản nhưng từng bước đều khá gian nan. Một kim này không phải đêm khuya không thể nông*, sâu chính là nát sọ, nông thì máu bầm không chảy ra được. Thích Thăng ở bên cạnh nhìn phụ thân động thủ, thật sự là không dám thở mạnh đến một cái!

"Thích đại thúc, máu bầm của Thiên Thành được lấy ra rồi, sao vẫn chưa thể tỉnh lại vậy?" Tiểu Ngọc không có cách nào che giấu thất vọng của mình, có lẽ là do ký gửi quá nhiều hy vọng vào sự xuất hiện của Thích Phong chăng.....

Nàng biết cuộc sống không phải phim truyền hình, thần y động động Bàn tay vàng thì nhân vật chính là Tiểu cường đánh không chết sẽ chết đi mà sống lại, thế nhưng nàng vẫn hy vọng có thể xuất hiện kỳ tích. Song rõ ràng, kỳ tích luôn sinh ra ở nơi khác, sự thật sờ sờ trước mắt chính là, Thiên Thành vẫn ngủ say như cũ!

https://thuviensach.vn

Thích Phong nói: "Tống phu nhân, bây giờ vấn đề lớn nhất của Tống đại nhân không phải máu bầm, mà là đã hôn mê quá lâu. Nếu như là vừa mới hôn mê lập tức chích máu bầm ra, vậy cơ hội tỉnh lại của hắn được khoảng tám phần....Hiện tại, chỉ có một phần tám...." Hắn không muốn nói chuyện quá tuyệt tình, thật ra thì nói một phần đã là quá nhiều rồi.

Nếu như vết thương của Tống Tiềm không quá nghiêm trọng, thì phụ thân Thích Tổ Thân của hắn đã có thể giải quyết xong, đâu cần kéo dài tới hôm nay chứ?

Tiểu Ngọc cũng hiểu, Tống Tiềm là thiếu dưỡng khí quá lâu, sức sống sắp ngừng, khó có thể duy trì. Nếu là ở hiện đại, có máy thở cùng dịch dinh dưỡng duy trì, nằm đến tám năm mười năm cũng không thành vấn đề. Nhưng bây giờ mới qua hai ngày, Tống Tiềm gần như bị xử tử hình rồi!

Tiểu Ngọc cố đè xuống bi ai trong lòng, đứng dậy hướng Thích Phong cúi người thật sâu: "Thích đại thúc, cám ơn ngài đêm khuya dám đến cứu giúp Thiên Thành. Thiếp thân không có gì báo đáp, ngày khác sẽ đến nhà cảm tạ!"

Thích Phong liên tục xua tay: "Trị bệnh cứu người là bổn phận của thầy thuốc, không cần đa tạ. Tống phu nhân, bây giờ Tống đại nhân cũng không cần thuốc thang gì, cô chăm sóc tốt cho ngài ấy là được."

Không cần Thích Phong nói ra, Tiểu Ngọc cũng biết ẩn ý của hắn là gì. Có thể làm đều làm rồi, kế tiếp....liền giao cho vận mệnh đi!

"Từ lúc nào thì trị an của Lâm An lại kém cỏi đến nông nỗi này?" Trên long ỷ, Triệu Yểu nhíu chặt chân mày, gương mặt chữ quốc không giận mà uy, uy nghiêm của vị vương giả thoát ra khỏi cơ thể, ép cho tri phủ Lâm An Hoàng Lễ Thư cùng tuần kiểm Lâm An Chung Bố Y đang quỳ trên đất đến hít thở không thông.

https://thuviensach.vn

"Hạ thần biết tội!" Hai người bị Triệu Yểu trách cứ, không cách nào cãi lại, đồng thanh trả lời.

"Biết tội có ích lợi gì? Một mệnh quan triều đình, cách quan nha không tới một con đường bị người tập kích, bây giờ còn chưa tỉnh lại. Tặc tử ở chỗ nào?"

Hoàng Lễ Thư không biết nên trả lời như thế nào, ngược lại Chung Bố Y khởi tấu nói: "Bẩm hoàng thượng, theo thuộc hạ điều tra, đây là sự tập kích có mưu kế trước!"

"Hả?" Nét mặt Triệu Yểu hơi động, thúc giục nói: "Làm sao thấy được?"

Chung Bố Y báo lại từng suy đoán của hai người Thời Quý Phong và Tiểu Ngọc cho Triệu Yểu. Sau khi Thời Quý Phong rời khỏi Tống phủ, lập tức tìm đến Chung Bố Y nói rõ tình tiết vụ án với hắn, bởi vì làm tuần kiểm giữ gìn trị an của Lâm An, Chung Bố Y chính là quan viên trực tiếp tra án này.

Triệu Yểu cả giận nói: "Phản, lại dám đặt bẫy mưu hại Tống khanh! Tống khanh là người cương trực, xưa nay trẫm đã biết rõ. Hoàng Lễ Thư, gần đây Tống Tiềm bị ai theo dõi sao?"

Hoàng Lễ Thư biết rõ trong lòng, Tống Tiềm nhất định là vì đi điều chỉnh vụ án Tôn Gia Hà tranh chấp sản nghiệp với Ngô gia mà bị người trả thù. Nhưng bây giờ không bằng không chứng, làm sao có thể tin lời nói ra từ miệng chứ? Hai nhà này, một bên đứng đằng sau tham gia chính sự, một bên có Ngô thái hậu đứng sau, đều không phải là thiện nam thiện nữ gì đâu nhé!

"Hồi bẩm hoàng thượng, thuộc hạ không biết."

Hoàng Lễ Thư không thể không chối cãi, trong những năm tháng dài đằng đẵng Triệu Yểu làm vương gia, bởi vì vẫn giấu tài, khiến người ta có

https://thuviensach.vn

ấn tượng luôn lễ độ ôn hòa, không thích ra mặt. Năm đó các thần tử trong triều không coi trọng hắn, cũng là vì cung cách khiêm nhường của hắn. Ai biết Vi thái hậu vừa chết, Triệu Cấu lập tức sắc phong Triệu Yển làm thái tử, còn vì Triệu Yển thanh trừ chướng ngại, đuổi Triệu Bá Cửu ra bên ngoài làm Quận Vương.

Hoàn toàn cắt đứt cơ hội 'Đông Sơn tái khởi' của Triệu Bá Cửu. Thái tử gia thì thôi, càng không có ai ngờ được Triệu Cấu lại có thể nhường ngôi vị hoàng đế!

Chuyện chủ động nhường ngôi này là cực kỳ hiếm thấy trong các triều đại Đế Hoàng, huống chi Triệu Yển đâu phải là nhi tử ruột của Triệu Cấu?

Nhưng Triệu Yển hiếu thuận với Triệu Cấu và Ngô thái hậu lại khiến cho cả đám thần tử tâm phục khẩu phục, cảm thán Triệu Cấu nhìn người chuẩn xác. Triệu Yển chẳng những không có lạnh nhạt phu thê Triệu Cấu, còn đến vấn an Triệu Cấu mỗi ngày, sinh hoạt phí giống như trước kia, ngay cả chuyện quốc gia đại sự cũng bàn bạc với Triệu Cấu. Triệu Cấu làm Thái Thượng hoàng được một thân thoải mái, cũng coi như là xưa nay chưa từng có rồi.

Chúng hạ thần đều cho rằng tân hoàng đế này là một người có trái tim nhân hậu, nói trắng ra chính là người rất dễ bắt nạt. Hoàng Lễ Thư ôm tâm lý 'thà rằng đắc tội Hoàng đế cũng không cần đắc tội quyền thần', run run rẩy rẩy cho ra một đáp án vô cùng không đáng tin.

Nhưng khiến Hoàng Lễ Thư trố mắt chính là, Triệu Yển lại khẽ cười một tiếng, nói: "Ngươi thân là Tri phủ, đến cả tình hình của cấp dưới cũng không nắm rõ, xem ra Tri phủ như ngươi cũng chỉ là vật bài trí mà thôi. Được, trẫm liền ban thưởng cho ngươi mười hai lượng vàng....Ngươi cáo lão đi!"

Cáo lão?

https://thuviensach.vn

Lúc hai chữ này chui vào trong tai Hoàng Lễ Thư, hắn quả thật không thể tin vào thính lực của bản thân. Có phải mình nghe lầm không? Cáo lão, chính là cáo lão đó! Hắn còn chưa đến tuổi cáo lão mà!

Chẳng qua chỉ nói sai một câu, đã bị đại lão bản (ông chủ lớn) khai trừ, để ở trên người ai cũng sẽ không dễ chịu!

Hoàng Lễ Thư dập đầu như băm tỏi, không ngừng khẩn cầu Hoàng đế: "Cầu xin hoàng thượng khai ân, cầu xin hoàng thượng khai ân!"

Trên mặt Triệu Yểu hiện ra vẻ chán ghét, lạnh lùng nói: "Thế nào, còn bất mãn với việc cáo lão sao? Chung khanh còn có thể tra ra vụ án có điểm bất thường, ngươi chẳng có lý do gì để không biết. Ngươi nói như thế, rõ ràng là qua loa tắc trách với trẫm! Nếu không phải niệm tình ngươi không dễ gì đạt được công danh, trừng trị tội lừa dối của ngươi, cũng đầy đủ rồi!"

Động tác dập đầu của Hoàng Lễ Thư đột nhiên cứng lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Thì ra những tính toán trong lòng mình đều bị Hoàng đế nhìn thấy rõ ràng!

Hắn đành phải run rẩy nói: "Tạ....tạ chủ long ân....."

"Đều lui xuống đi!" Triệu Yểu vung tay lên, hai người cuống quít rút lui khỏi đại điện.

Chung Bố Y âm thầm suy tư, xem ra Hoàng đế chuẩn bị bắt đầu tạo quyền uy, đoạt lại quyền lực từ trong tay quyền thần rồi. Vị hoàng đế này, không hề ôn hòa giống như biểu hiện ra bên ngoài thế đâu....

Tiểu Ngọc không hề hay biết chuyện xảy ra trên triều đình, nàng trông coi bên giường Tống Tiềm cả đêm, mãi đến bình minh mới nằm chợp mắt ở bên giường Tống Tiềm.

https://thuviensach.vn

Minh nhi đã sớm để cho Thích Thăng chăm sóc, mở ra hai loại thuốc, do bà vú chăm sóc, Tiểu Ngọc tạm thời không cần lo lắng. Nàng toàn tâm toàn ý nhìn Tống Tiềm đang nằm sấp ở trên giường, ánh dương êm dịu cuối xuân chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của hắn, có thể thấy được mạch máu ẩn hiện.

Ngày mai khi mặt trời lên, hắn vẫn còn sống chứ?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 168: Ngươi Là Ai

Editor: White Silk-Hazye

Beta: White Silk - Hazye + lamnguyetminh

Huệ Nương đẩy cửa vào, thấy nữ chủ nhân vừa mới từ trên giường nâng thân dậy, trong lòng không nhịn được lại xót xa.

"Phu nhân, ngài rửa mặt chải đầu một chút đi. Điểm tâm sáng đều chuẩn bị tốt cho ngài rồi, có muốn bưng vào đây không?"

Tiểu Ngọc đờ đẫn gật đầu, nhận lấy khăn mà Huệ Nương đưa cho, lau mặt qua loa một chút.

"Minh nhi sao rồi, nhiệt độ có giảm không?" Tiểu Ngọc đứng dậy hoạt động tứ chi đã tê cứng một lát, nhìn ánh mặt trời ở bên ngoài cửa sổ, không kiềm chế được nheo mắt lại. Lại một đêm trôi qua, Thiên Thành vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Chàng còn có thể cầm cự được bao lâu?

Tiểu Trân từ phía sau Huệ Nương đi vào, nghe thấy câu hỏi của nữ chủ nhân, vội vàng đáp: "Tiểu thiếu gia không sao, vẫn còn đang ngủ ạ. An tẩu đang ở cùng bé." An tẩu là bà vú mới mời về, vốn xuất thân từ một gia đình ở gần chợ, trong nhà có tiểu nhi tử mới sáu tháng đã chết non, liền đi ra ngoài tìm việc làm. Lúc người môi giới giới thiệu nàng ta đến, Huệ Nương thấy nàng im lặng không giỏi nói chuyện, cũng có có chút giống mình, liền quyết định chọn nàng.

"Cảm tạ An tẩu rồi. Tiểu Trân, ngươi ở lại đây, ta đi ăn một chút gì đó."

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc vừa mới đứng lên liền cảm thấy đầu óc choáng váng muốn té ngã, biết nếu mình còn không bổ sung chút dinh dưỡng, thì sẽ nối gót Tống Tiềm nằm trên giường không dậy nổi. Vì nhi tử, không thể ngã xuống được!

Ăn một chút mì nước mà không biết ngon, liền nghe được gia đinh ở bên ngoài nói phụ tử Thích Thăng lại đến nữa.

"Mau mời, mau mời!" Tiểu Ngọc vén tóc mai rồi đi ra đại sảnh, lập tức nhìn thấy phụ tử Thích Thăng lần thứ hai.

Hôm nay không chỉ có hai phụ tử Thích Thăng đến đây, còn có Tần Xuân Nhạn cũng đã sớm chạy tới Tống phủ trông coi Tống Tiềm. Bọn họ đều biết Tống Tiềm có thể tỉnh lại hay không thì phải xem hôm nay rồi.

Lúc Tần Xuân Nhạn biết được đêm qua Thích Phong đến giúp Tống Tiềm chích máu thì kinh ngạc. Nàng chưa từng nghe Thích Thăng nói về Thích Phong, sau khi nghe thấy Thích Phong vậy mà có thể làm được loại thủ thuật có độ khó cao đó thì bội phục sát đất, liền vội vàng thảo luận y lý với Thích Phong.

Mà sau khi Thích Phong nghe Tiểu Ngọc giới thiệu về thân phận của Tần Xuân Nhạn, trong phút chốc vẻ mặt hơi mất tự nhiên, nhưng rất nhanh liền bị che giấu đi.

Nha đầu này, chính là nữ nhi của Tần Vịnh sao?

Thích Phong vừa trả lời đủ loại thắc mắc của Tần Xuân Nhạn, ví dụ như làm thế nào tìm được chính xác chỗ tụ máu, làm sao để đem chúng tụ lại một điểm, thi châm ra sao, đều nói vô cùng tường tận, không hề giữ lại một chút nào. Mấy người ở trong đại sảnh nói chuyện một lúc, đột nhiên Tiểu Trân lảo đảo vọt vào trong đại sảnh, run rẩy kêu: "Phu nhân, phu nhân!"

https://thuviensach.vn

"Làm sao vậy? Có phải lão gia đã xảy ra chuyện gì hay không?" Tiểu Ngọc bước một bước dài tới trước mặt Tiểu Trân, Tiểu Trân liên tục gật đầu, lại lắc đầu liên tục.

"Trời ơi, ngươi muốn ta gấp chết sao, nói mau đi, làm sao vậy? Tự ta đi xem!" Tiểu Ngọc thấy Tiểu Trân hồi lâu cũng không nói được chữ nào, buông nàng ra liền chạy về phòng.

Tiểu Trân cũng chạy theo phía sau Tiểu Ngọc, vừa chạy vừa nói: "Lão gia đã tỉnh!"

Thiên Thành đã tỉnh?

Tiểu Ngọc không thể tin đây chính là sự thật, bước chân của nàng không ngừng hướng sương phòng chạy tới, sau khi chạy vào phòng lập tức bổ nhào tới trước giường của Tống Tiềm, chỉ thấy lông mi của Tống Tiềm quả nhiên là không ngừng run lên!

"Ban nãy lão gia còn phát ra một chút âm thanh, nô tỳ không nghe rõ ràng liền chạy đi tìm ngài...." Ở phía sau bức tường người, Tiểu Trân ấp úng nói, nhưng bây giờ trong phòng ai cũng mặc kệ những gì nàng nói.

Thích Phong lập tức vươn tay bắt mạch cho Tống Tiềm, đúng lúc này môi của Tống Tiềm lại giật giật!

"Lập tức đi lấy nước ấm cho hắn uống! Nhanh lên!” Trong ba đại phu ở đây thì Thích Phong là người có quyền uy nhất, hắn ra lệnh một tiếng, Tiểu Ngọc vội vàng chạy ra ngoài kêu người lấy nước ấm, kêu đến khàn cả giọng.

Huệ Nương gần như là dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét để đưa nước ấm tới, dĩ nhiên, trong đầu nàng ta chắc chắn không có khái niệm chạy nước rút một trăm mét, chỉ là Tiểu Ngọc thấy nàng ta ào đến, trong nháy mắt sinh ra liên tưởng thôi.

https://thuviensach.vn

Nhận lấy nước ấm, Tiểu Ngọc quay lại thấy Thích Thăng đã đỡ Tống Tiềm ngồi dậy, còn Thích Phong ngồi ở sau lưng Tống Tiềm, hai tay để ở trên lưng Tống Tiềm từ từ truyền chân khí vào. Nếu không tận mắt nhìn thấy tình hình này, Tiểu Ngọc sẽ cho rằng đây là đang đóng phim truyền hình...Nhưng không thể tưởng tượng nổi, hai mắt của Tống Tiềm lại thật sự... thật sự....

Mở một chút!

Trời ạ!

Nước ấm trong tay Tiểu Ngọc suýt nữa thì tuột tay rơi xuống, nàng bị kích động mãnh liệt và mừng rỡ như điên ập đến không thể tự kiềm chế, cắn chặt môi sợ bản thân sẽ hưng phấn mà thét chói tai.

"Nước!" Thích Phong gọi to làm cho nàng đang từ trên mây quay trở lại hiện thực, nàng lập tức đưa nước cho Thích Thăng. Thích Thăng bóp miệng của Tống Tiềm, từ từ rót nước ấm vào. Ngay từ đầu chỉ là một mình Thích Thăng hành động, nhưng là.....

Tất cả mọi người trong phòng phát hiện, cổ họng của Tống Tiềm có động tác nuốt xuống!

Hắn đang uống nước!

Tất cả mọi người nín thở, trong phòng yên lặng đến đáng sợ, mà tất cả mọi người đều nghe được âm thanh "Ừng ực", "Ừng ực" yếu ớt.....

Huệ Nương đỡ Tiểu Ngọc, sợ nàng sẽ xúc động quá mức lại té xỉu. Bây giờ lão gia có thể uống nước, vậy có nghĩa là hắn đã có ý thức, nên chắc chắn có thể tỉnh lại rất nhanh!

"Được rồi." Thích Phong nói một câu, Thích Thăng lập tức dừng động tác. Nếu là lúc bình thường, Tiểu Ngọc nhìn thấy sẽ trêu chọc Thích Thăng

https://thuviensach.vn

ở trước mặt phụ thân ngoan ngoãn giống như tiểu bạch thỏ, nói không chừng sẽ trêu chọc hắn đôi câu. Bây giờ nàng đương nhiên không có loại tâm tình này, chỉ mở to mắt nhìn từng động tác rất nhỏ của Tống Tiềm, lông mi hơi hơi lay động cũng có thể làm cho cảm xúc của nàng sôi sục.

Một lúc lâu sau, Thích Phong thu hai tay lại, còn ngón tay nhanh chóng chuyển động điểm xuống một vài huyệt vị sau lưng Tống Tiềm, hơn nữa động tác càng lúc càng nhanh.

Tần Xuân Nhạn ở bên cạnh nhìn động tác cũa lão tiền bối, sinh ra một chút xấu hổ, hắn chỉ dùng ngón tay đã đạt tới hiệu quả bằng với việc chính mình dùng kim châm cứu, công lực ép máu ra thật không đơn giản!

Theo động tác của Thích Phong, cuối cùng hai mắt của Tống Tiềm cũng thật sự mở ra!

Thích Phong thấy Tống Tiềm có phản ứng, lập tức ngừng lại, đỡ Tống Tiềm nằm ngửa ở trên giường.

Mới đầu, hai mắt của Tống Tiềm chỉ nhìn chằm chằm về phía trước, qua một thời gian ngắn, mới bắt đầu từ từ chuyển động. Trong miệng của hắn cũng phát ra một vài âm thanh không rõ ràng, dựa đầu lại gần, chỉ nghe Tống Tiềm nói: "Đau...."

Biết đau, vậy chính là có cảm giác!

Thích Thăng vội nói: "Thiên Thành, ngươi mau nháy mắt vài cái đi, như vậy có thể nhanh tỉnh táo lại, nháy mắt đi!"

Không biết Tống Tiềm có nghe được hay không, hai mắt vẫn còn nhìn xung quanh, nhìn nơi này một cái, lại nhìn chỗ kia một cái, bỗng nhiên tầm mắt dừng ở trên mặt của Tiểu Ngọc.

https://thuviensach.vn

Hô hấp của Tiểu Ngọc sắp ngừng hẳn, cuối cùng Thiên Thành cũng nhìn đến mình, bọn họ có thể tính là....gặp mặt rồi!

Ai ngờ Tống Tiềm mấp máy môi, vừa muốn nói gì, lại lập tức nhắm hai mắt lại.

"Thiên Thành, Thiên Thành, đây là làm sao vậy?"

Tiểu Ngọc như từ trên thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục, vội vàng túm lấy Tần Xuân Nhạn hỏi. Chẳng lẽ Tống Tiềm vừa mới tỉnh lại là do cái gọi là hồi quang phản chiếu sao? Không thể nào!

Ba người đại phu trái lại rất bình tĩnh, Thích Phong bắt mạch nói: "Mạch tượng của Tống đại nhân đã ổn định rất nhiều, sẽ không có vấn đề gì. Nếu hắn đã tỉnh lại, thì một thời gian nữa cũng sẽ tỉnh lại thôi."

Tần Xuân Nhạn cũng an ủi Tiểu Ngọc nói: "Sau khi người bệnh hôn mê tỉnh lại một lần liền hôn mê tiếp, không giống với tình trạng lúc ban đầu đâu. Bây giờ tiềm năng trong cơ thể của hắn đã bị kích thích, là ở trong giấc ngủ từ từ khôi phục lại chức năng của cơ thể mình. Chúng ta ở ngay bên cạnh trông coi hắn, sẽ không có việc gì!"

Mặc dù được an ủi, Tiểu Ngọc vẫn là không yên tâm. Buổi trưa hôm đó, ba người ở lại Tống phủ dùng cơm, sau khi ăn xong tiếp tục trông coi Tống Tiềm.

Tống Tiềm chính thức tỉnh lại là vào tối ngày hôm đó. Lần này hắn còn biết kêu đói bụng, Thích Thăng vội vàng đút cháo trắng đã chuẩn bị tốt cho hắn. Cháo trắng này là cháo củ khoai từ do Mỹ Vị cư làm, bổ khí bổ huyết, thích hợp để cho người bệnh ăn. Thân thể Tống Tiềm vô cùng suy yếu, cần phải lập tức bổ sung chất dinh dưỡng, lại không thể ăn uống quá nhiều, cho nên húp cháo là lựa chọn tốt nhất.

"Thiên Thành, ngươi cảm thấy sao rồi?"

https://thuviensach.vn

Từ sau khi Tống Tiềm tỉnh lại, ngoại trừ kêu khát thì chính là kêu đói, còn chưa có thật sự mở miệng nói chuyện nhiều. Nhưng lời nói kế tiếp của hắn, khiến cho sắc mặt Thích Thăng đen lại giống như là bao công, cả người giống như tiến vào hầm băng, từ từ lạnh lẽo.

Tống Tiềm nhìn Thích Thăng nói: "Ngươi là ai?"

Tiểu Ngọc, Tần Xuân Nhạn, Thích Phong đều ở xung quanh, bọn họ không biết Tống Tiềm đã từng mất trí nhớ, cho nên nghe những lời này của Tống Tiềm còn chưa kịp phản ứng.

Cảm giác của Thích Thăng lại là.....Thiên Thành lại mất trí nhớ lần nữa sao? Không thể nào...

Đầu óc của hắn làm bằng cái gì vậy, bị đánh một lần liền mất trí nhớ một lần sao?

Nhìn thấy dáng vẻ Thích Thăng ngây ra như phỗng, Tống Tiềm lại "A" một tiếng, nở nụ cười, mặc dù do quá suy yếu mà âm thanh không thể vang dội, nhưng rõ ràng là nồng đậm ý tứ trêu đùa.

"Ta đùa ngươi thôi. Ngươi là Thích Vấn Chi, bạn tốt của ta, đúng không?"

Lúc này thân thể của Thích Thăng mới bắt đầu ấm lại. Nói đúng mà, làm sao mà có chuyện trùng hợp như vậy, mất trí nhớ hai lần chứ!

Tống Tiềm dời tầm mắt khỏi Thích Thăng ở trước mặt, nhìn về phía Tiểu Ngọc, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Ngọc....."

".....Dạ!" Tiểu Ngọc chỉ đáp lại một chữ, liền vui mừng đến nỗi tay chân run rẩy. Thiên Thành của nàng, cuối cùng đã tỉnh lại!

https://thuviensach.vn

“Để cho mọi người lo lắng....Vị này....” Tống Tiềm nhìn về phía Thích Phong.

Thích Thăng vội vàng nói: "Đây là phụ thân của ta."

Tiểu Ngọc vội vàng nói thêm một câu: "Là Thích đại thúc, Xuân Nhạn và Thích Vấn Chi đã giúp chàng tỉnh lại!"

"Ngọc....Lại đây.....Ta nhìn một chút....."

Tống Tiềm vươn một bàn tay về phía Tiểu Ngọc, động tác đơn giản như vậy đã dùng hết hơi sức hiện có của hắn. Thích Phong tránh người ra, Tiểu Ngọc đi tới bên cạnh Tống Tiềm, cầm lấy bàn tay lành lạnh của hắn, xoa nhẹ cho ấm, nói: "Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi!"

Đúng vậy, tỉnh là tốt rồi, chỉ cần hắn tỉnh lại, nàng liền có thể sống! Tiểu Ngọc vui mừng đến nỗi không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ lặp đi lặp lại câu "tỉnh là tốt rồi", Tống Tiềm cũng không chê nàng phiền, mỉm cười mà nghe.

Thích Thăng bắt đầu cảm thấy có điều gì đó không đúng. Trước khi tỉnh lại, Tống Tiềm hắn là không có "gặp qua" Tiểu Ngọc chứ, chính hắn cũng nói đã quên mất dáng vẻ của Tiểu Ngọc không còn một mảnh mà. Mặc dù mình đã từng vẽ chân dung của Tiểu Ngọc cho hắn xem....bức chân dung này không biết đã tồn tại trong lòng mình bao lâu rồi, lúc vẽ, ngòi bút tùy ý lướt vô cùng trôi chảy. Nhưng vừa mới tỉnh lại, Tống Tiềm đã có thể nhận ra Tiểu Ngọc ở trong một phòng đầy người như vậy, việc này không bình thường đâu!

Huống chi nhìn ánh mắt của hắn, nghe giọng điệu nói chuyện của hắn, loại vẻ mặt này đâu giống như là "lần đầu" gặp mặt chứ?

Thích Thăng nghi hoặc nhìn Tống Tiềm, Tống Tiềm lại nháy mắt với hắn?

https://thuviensach.vn

Một ý nghĩ nổi lên ở trong đầu Thích Thăng....Chẳng lẽ, lần này Tống Tiềm bị đánh một cái, lại làm cho ký ức đã mất đều bị đánh trở về luôn sao?

.....Rất căng đó!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 169: Bắt Được Nghi Phạm

Tâm tình của Cao Điển rất không tốt.

Tống Tiềm bị tấn công, là một chuyện gây sóng gió không lớn không nhỏ trong giới quan lại ở Lâm An. Với chức vị của Tống Tiềm, có xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ không phải là đại sự đến mức làm kinh động đến vua và dân chúng, nhưng bởi vì thiên tử hỏi đến, một vụ án nhỏ cũng trở nên quan trọng.

Từ ngày Tống Tiềm bị tập kích, ở khắp nơi trong thành bắt đầu điều động bắt thủ phạm, yêu cầu truy nã người tập kích Tống Tiềm ngày đó về quy án. Trên đường mà tập kích quan viên của triều đình, tội danh này cũng không nhỏ!

Phái người đi lục soát bắt thủ phạm cũng thôi đi, càng làm cho mọi người kinh ngạc chính là tri phủ Lâm An Hoàng Lễ Thư lại bị cách chức ngay tại chỗ, cáo lão sớm. Tri phủ đó! Lại bởi vì thuộc hạ là một thông phán nhỏ bị tập kích, liền bị cách chức sao?

Nhà Tống thống trị luôn hết sức lôi kéo tầng lớp sĩ phu, có câu là "Hình bất thượng sĩ đại phu" (Phép thường không qua được sĩ phu), sĩ phu phạm tội cuối cùng vẫn được phán thấp hơn một bậc so với người khác, ngoại trừ tội lớn là mưu phản, tất cả tội danh khác đều không thể phán tử hình. Đừng nói là ngồi tù, bình thường xử tội lưu đày cũng là chuyện quá mức. Tri phủ Hoàng Lễ Thư ở Lâm An là một thanh quan tốt, làm sao đột nhiên lại bị yêu cầu cáo lão sớm chứ?

https://thuviensach.vn

Tầng lớp quan viên thấp cho rằng vua vô cùng sủng ái Tống Tiềm, mới có thể khai đao với Hoàng Lễ Thư. Người có chút dã tâm thậm chí còn ngầm dùng từ "Nịnh thần" để gọi Tống Tiềm.

Chỉ là lúc Tống Tiềm bị trọng thương chưa tỉnh thì mọi người đều cho rằng hắn sẽ không giữ được mạng, cũng không dám công khai nói xấu hắn. Chỉ là bí mật truyền đi một vài lời đồn, nói Triệu Yểu quả thật chính là cưng chiều Tống Tiềm, giữa vị Trạng nguyên tuấn mỹ và hoàng đế trẻ tuổi không có cái "chuyện Long Dương" gì chứ.

Thời Đường Tống khi đó quyền uy của hoàng đế còn chưa đến tình trạng ‘chí tôn vô thượng’, nói đến liền biến sắc như hai đời Minh Thanh, hơn nữa hoàng đế thời Tống vẫn tương đối thân thiết với dân chúng, cho nên dân gian nhắc tới hoàng đế đều hô là "Triệu Quan Gia", không hề tính là xa cách. Năm đó, ở trên đại điện Bao Chửng hùng hồn kể lể thóa mạ khiến cho mặt của hoàng đế dính đầy nước bọt, hoàng đế cũng chỉ có thể cười khổ nhịn xuống. Cho nên trên quan trường có lưu truyền một vài tin tức nhưng không có ai cầm đi viết văn, đương nhiên mọi người cũng không dám nói là quá phận được.

Chỉ là đến cấp bậc của quan thanh tra Cao Điển này, quan viên các cấp nhìn vấn đề ở góc độ khác hoàn toàn với đám quan nhỏ.

Theo tin tức đáng tin cậy, Hoàng Lễ Thư bị cách chức thự cũng không phải là bởi vì Tống Tiềm bị ám sát, mà là bởi vì khi hắn trả lời câu hỏi của hoàng đế thì mập mờ không rõ, phạm vào chỗ hiểm của hoàng đế.

Tân hoàng đế này, tuyệt không giống với biểu hiện ôn hòa khiêm tốn khi hắn làm Vương gia năm xưa. Cao Điển đã cảm thấy nguy hiểm, có phải hoàng đế tính từng bước gây dựng nên quyền uy của hắn, đổi toàn bộ trọng thần trong triều đình thành quan viên nòng cốt của hắn hay không?

https://thuviensach.vn

Mà chính quan thanh tra như hắn, cựu thần triều trước, hắn là đã ở trong phạm vi suy xét "động tới" của hoàng đế đi?

Lúc này, Cao Điển còn không hề nghĩ đến điều mà hắn đoán được rất nhanh sẽ trở thành sự thật.

Linh cảm của Thích Thăng không hề sai, từng biểu hiện tiếp theo của Tống Tiềm liền chứng thực suy đoán của hắn.

Chậm rãi khôi phục nguyên khí, Tống Tiềm chẳng những có thể nhận ra Tiểu Ngọc, còn rất thuận miệng gọi ra những cái tên như Huệ Nương, Tiểu Trân, Tần Xuân Nhạn mà ngày trước hắn đã "Quên mất". Thích Thăng đối với biểu hiện của Tống Tiềm kinh ngạc không hiểu, mà đám người Tiểu Ngọc vẫn chưa rõ chân tướng lại nhìn Thích Thăng đang cả kinh thì cảm thấy hắn rất kỳ quái.

" Tiểu Ngọc, nàng vất vả rồi."

Thích Phong, Thích Thăng luân phiên truyền chân khí cho Tống Tiềm trong hai ngày liền, Tống Tiềm liền có thể xuống giường đi lại bình thường. Đương nhiên, chỉ có thể vịn vào mép giường đi hai bước, nhưng chút tiến triển này đủ để cho mọi người cao hứng không thôi.

Tống Tiềm chọc cho nhi tử mập mạp cười khanh khách, đối với Tiểu Ngọc tràn đầy áy náy. Thời gian dài như vậy, để cho Tiểu Ngọc mang thai một mình phiêu bạt ở bên ngoài, sinh hạ nhi tử không được bao lâu lúc trở về lại nhận được tin tức mình xảy ra chuyện, nữ nhân hơi yếu ớt một chút sẽ không thể chịu đựng được. May mắn là Tiểu Ngọc mạnh mẽ, có thể luôn chờ đến khi hắn tỉnh lại.....

Lần đầu tỉnh lại, trong nháy mắt Tống Tiềm đối với chuyện mình đang ở đâu mà nảy sinh hoài nghi, chẳng lẽ đây chính là hoàng tuyền? Sau đó hắn thấy những gương mặt quen thuộc trong phòng, còn có cái người luôn làm cho hắn lo lắng - Tiểu Ngọc.....

https://thuviensach.vn

Ở một khắc kia, Tống Tiềm đột nhiên phát hiện trí nhớ ngày xưa của mình giống như là nước lũ muốn phá vỡ miệng cống không ngừng đánh thẳng vào não hắn, do áp lực tinh thần quá lớn Tống Tiềm mới có thể ngất xỉu lần nữa. Sau khi thật sự tỉnh lại, hắn mới hiểu được là bản thân mình trong họa mà được phúc, lại có thể khôi phục trí nhớ!

Ngoại trừ Thích Thăng và mấy người ít ỏi, người khác cũng không biết hắn đã từng mất đi trí nhớ của nửa đời trước.Tống Tiềm quyết định đến thời điểm thích hợp, sẽ nói một chút với Tiểu Ngọc làm như thế nào hắn lại làm nàng đau lòng một lần nữa....

Trong thời gian Tống Tiềm dưỡng thương, Tiểu Ngọc đặc biệt vì Tống Tiềm viết ra một phương thuốc canh hoàng kì thịt heo ăn để chữa bệnh, phương thuốc này trước kia nàng rất ít làm, bởi vì canh hoàng kì là dùng cho những phụ nữ sau khi sinh hay là người bị bệnh nặng vừa mới khỏi để tẩm bổ, bán ở Mỹ Vị cư mà nói sẽ không có thị trường gì, cho nên mọi người còn chưa từng thấy canh hoàng kì thịt heo này.

Nói ra cũng đơn giản, chính là đem hoàng kì, táo ta, cẩu kỷ cộng thêm số lượng thịt heo nạc vừa đủ, sau đó cho muối và gia vị vào hầm canh. Canh này bổ sung khí huyết, lại không đặc không ngấy, là thực phẩm bổ dưỡng.

Còn có canh đương quy thịt dê, cũng là chuyên chữa bệnh cho người mới khỏi bệnh. Người Tống thích ăn thịt dê hơn thịt heo, canh thịt dê này vừa mới ra nồi, hương thơm bay xa mười dặm, ngay cả Tần Xuân Nhạn đến làm khách cũng cười đòi Tiểu Ngọc một chén để ăn.

Tiểu Ngọc để cho hạ nhân đưa cho Tống Tiềm, mình ngồi ở trong phòng khách cùng Tần Xuân Nhạn dùng canh.

"Xuân Nhạn, mấy ngày nay may nhờ có các người."

Tần Xuân Nhạn từ chối nói: "Ta cũng không giúp đỡ được cái gì, là do y thuật cao minh của Thích đại thúc mới có thể làm cho Tống đại nhân tỉnh

https://thuviensach.vn

lại. Đúng rồi, Tiểu Ngọc tỷ tỷ, canh này của tỷ ăn ngon thật." Nàng không có thói quen nghe người ta cảm tạ, vội vàng nói sang chuyện khác.

Tiểu Ngọc khẽ mỉm cười, biết Tần Xuân Nhạn xấu hổ, cũng không nói tiếp. Nàng cũng bảo người múc cho mình một chén nhỏ ngồi ăn chung, nói: "Muội làm đại phu, đương nhiên biết đương quy là linh dược bổ khí và dưỡng huyết. Nếu thường xuyên dùng canh đương quy thịt dê này, có thể bổ khí dưỡng huyết, cường thân kiện thể, bây giờ rất thích hợp cho Thiên Thành uống.”

Cách làm của canh đương quy thịt dê này là thịt dê rửa sạch cắt khối, cộng thêm đương quy, hoàng kì, đảng sâm rồi đổ nước vào mà hầm, khi thịt dê đã hầm mềm thì bỏ gừng và muối vào, đợi thịt săn là có thể ăn, cách làm rất đơn giản. Kiếp trước lúc Tiểu Ngọc đi làm về mệt mỏi hay đến kỳ kinh nguyệt, liền thích tự mình làm ăn.

Tần Xuân Nhạn cười ha ha nói: "Vậy muội trở về cũng làm cho người nhà mấy món ăn này, tiện thể kêu Từ Tâm đến nếm thử. Cũng không biết nàng và vị Trâu đầu bếp kia bây giờ sao rồi?

Bây giờ Tống Tiềm đã khá hơn một chút, ước số buôn chuyện của Tiểu Ngọc lại bắt đầu "rục rịch ngóc đầu dậy", bắt đầu chú ý đến chuyện xấu của Từ Tâm.

"Nếu không thì lần khác chúng ta cùng đi đến Mỹ Vị cư nhìn xem, nói không chừng Từ Tâm đang ở bên trong phòng bếp giúp đỡ đấy? Ha ha."

Sau khi Thích Thăng trở lại Lâm An, Mỹ Vị cư và Mỹ Ngọc phường liền khôi phục buôn bán bình thường, bây giờ quân Kim đã rút lui, tình hình ở Lâm An yên bình, buôn bán cũng trở nên tốt hơn.

Tần Xuân Nhạn đối với cuộc sống của vị biểu tỷ muội này cũng cảm thấy vô cùng hứng thú, liên tục gật đầu. Nhìn thấy Tiểu Ngọc cuối cùng cũng lộ ra nụ cười thoải mái, trong lòng Tần Xuân Nhạn vô cùng vui mừng.

https://thuviensach.vn

Tin tức Tống Tiềm tỉnh lại nhanh chóng truyền khắp giới quan lại ở Lâm An, rất nhiều người nhìn hắn không vừa mắt liên tục bóp cổ tay, mà người thân cận tự nhiên là vui sướng không thôi.

Vẻ vui mừng trên khuôn mặt Triệu Yểu không tiện biểu hiện ra, cũng là do Gia Nhi đến làm giúp. Tân hoàng hậu Gia Nhi hạ ý chỉ, muốn Tiểu Ngọc mang theo Minh nhi tiến cung gặp mặt.

Tiểu Ngọc cũng đã lâu không gặp Gia Nhi rồi. Chỉ là khi Ngô hoàng hậu còn tại vị, nàng chính là khách quen ở trong cung, cũng không có gì sợ hãi cả. Nhưng mà ngày đó Ngô hoàng hậu đã lui về ẩn cư ở Đức Khánh cung, mà thay thế địa vị của nàng vào làm chủ Đông cung, dĩ nhiên chính là người vừa mới trở thành hoàng hậu Chu Gia Nhi.

Từ một nữ nhân sinh ra ở núi Thư Viện trở thành hoàng hậu, kỳ ngộ của Chu Gia Nhi cũng khiến cho rất nhiều quý nữ nhà giàu vừa ao ước vừa đố kị. Nhưng xuất thân của Chu Gia Nhi cũng không tính là nghèo hèn, sĩ lâm vốn chính là đối tượng tầng lớp thống trị cần phải lôi kéo, người đứng đầu sĩ lâm là Chu Minh Am mặc dù là Ngô quan tước, nhưng địa vị ở giới văn học cũng không thấp. Năm đó Chu Gia Nhi gả làm trắc phi của Vương gia Triệu Yểu, không tính là trèo cao. Ai biết đại phu nhân Quách thị đó không có phúc khí như vậy, đã sớm mất, mà Gia Nhi lại sinh ra hoàng tử, làm cho tất cả đại thần muốn nêu ý kiến phản đối đều phải ngậm miệng lại.

Hậu cung giống như triều đình, không thể một ngày vô chủ, tân hoàng đế sớm lập hoàng hậu cũng là hợp lý.

Huống chi trong triều có rất nhiều người đều xuất thân từ thư viện Trúc Lâm, làm sao có thể đi phản đối ái nữ của ân sư lên làm chủ hậu cung chứ.

"Tiểu Ngọc, ngươi ốm quá." Chu Gia Nhi mặc y phục của hoàng hậu nhìn trưởng thành không ít, không còn là thiếu nữ bướng bỉnh giả nam kia nữa.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc sờ sờ mặt mình, trêu đùa nói: "Hoàng hậu nương nương, nô tì còn tưởng rằng mình sinh hài tử xong thì khuôn mặt liền biến thành mặt bánh nướng chứ, hoá ra ở trong mắt ngài lại là một người gầy, vinh hạnh quá!"

Chu Gia Nhi cười ha hả. Địa vị của nàng càng ngày càng cao, có thể tiếp xúc được lời nói thật cũng càng ngày càng ít, may mắn còn có vị muội muội Tiểu Ngọc tốt này có thể mang đến niềm vui cho nàng.

Giống với tất cả mẫu thân (người làm mẹ), hai người bọn họ hàn huyên vài câu, đề tài bất giác chuyển đến trên người của hài tử. Một cái nhíu mày của hài tử, một lần bị sốt cũng có thể làm cho vị mẫu thân như các nàng lo lắng cả buổi. Tiểu Ngọc vốn đang lo lắng Gia Nhi làm hoàng hậu rồi sẽ trở nên khó có thể gần gũi, bây giờ nghĩ lại chính mình ngược lại là quá lo lắng.

Lúc thiếu nữ kết thành tình bằng hữu, có nhiều khi, đủ để kéo dài một đời một thế rồi.

Tiểu Ngọc mới đưa Minh Nhi từ hoàng cung trở về phủ không bao lâu, liền nghe thấy Tống Hoa đến báo tin: hai nghi phạm tập kích Tống Tiềm, đã bắt được rồi!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 170: Sóng Gió Lại Đến

Nghi phạm tấn công Tống Tiềm bị bắt, đối với Tống gia mà nói đương nhiên là tin tức tốt, nhưng đối với một số người lại là tin dữ.

Chung Bố Y gánh vác áp lực khổng lồ cuối cùng cũng bắt được hai tên lưu manh lập mưu phục kích Tống Tiềm, hắn biết nếu không bắt được người, kết quả của hắn tuyệt đối sẽ không tốt hơn Hoàng Lễ Thư bao nhiêu. Một khi hoàng đế hạ quyết tâm muốn lập uy, làm sao hắn sẽ đặt một tuần sứ (*) nho nhỏ ở trong mắt?

(*) người chuyên đi kiểm tra, giống Thanh tra bây giờ.

Bởi vì thư đồng Tiểu Khánh của Tống Tiềm đã từng nhìn thấy hình dáng thật sự của nam tử kia, vì vậy mấy ngày qua Chung Bố Y liên tục mang theo hắn đi tra án. Thông qua manh mối thu thập được ở hiện trường và tin tức mua được từ bọn lưu manh, cuối cùng cũng bắt được hai tên lưu manh đã ẩn núp nhiều ngày trong một thôn gần Lâm An!

Tống Tiềm còn đang mang bệnh, nhưng Chung Bố Y vẫn khẩn cầu hắn đến nhận diện người, hắn cũng lại đi đến nha môn một chuyến.

Sau khi tỉnh lại Tống Tiềm mới biết được vì mình mà Hoàng Lễ Thư mất chức quan. Nếu đổi thành người khác, tất nhiên sẽ sợ hãi áy náy hoặc là rơi nước mắt cảm ơn hoàng đế, nhưng với trí tuệ của Tống Tiềm chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra ngay là Triệu Yểu muốn mượn cơ hội làm văn (*). Chung Bố Y lại vô tình nhưng cố ý để lộ chi tiết chuyện ngày Hoàng Lễ

https://thuviensach.vn

Thư bị bãi chức với Tống Tiềm, Tống Tiềm càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

(*) thổi phồng một việc nào đó để đi rêu rao.

Tống Tiềm không khỏi có chút lo lắng, hoàng thượng muốn dấy lên trận phong ba này trong triều đình, mình nên diễn vai một nhân vật như thế nào đây?

Tống Tiềm đã từng đi qua trước mặt tử thần một lần, nên càng thêm quý trọng mỗi một khắc được ở cùng người thân. Hắn không muốn bị cuốn vào sự tranh quyền đoạt thế trong triều đình, nhưng thân ở trong triều đình, thật sự có thể chỉ lo cho thân mình thôi sao?

Một khắc = 15 phút.

Tống Tiềm hồi tưởng lại hoàn cảnh vào thời điểm lần đầu gặp mặt Triệu Yểu, khi đó Triệu Yểu tràn đầy khát vọng, muốn trục xuất Thát Lỗ ra khỏi non sông ta - trí nhớ của Tống Tiềm đã hoàn toàn khôi phục. Bây giờ, chẳng lẽ Triệu Yểu chỉ đắm chìm vào việc tranh đấu trong triều đình, mà quên mất lý tưởng của bản thân trước khi nắm quyền lực rồi sao?

"Mau tới đây, để phụ thân ôm Minh nhi nào..." Tống Tiềm vừa về nhà thì thấy Tiểu Ngọc đang ôm nhi tử tản bộ ở trong viện, cười thầm, đi tới bên cạnh Tiểu Ngọc đòi ôm nhi tử.

"Chàng có thể hay không.... thôi, chàng vẫn còn là một bệnh nhân hai tay chẳng có chút sức lực, đừng có làm ngã nhi tử bảo bối của thiếp. Mau vào nhà nghỉ ngơi một chút đi!" Từ khi Tiểu Ngọc làm mẫu thân, khi quản Tống Tiềm càng có khí thế của "tiểu nương" (Bà mẹ trẻ) rồi.

Tống Tiềm thật sự sợ bộ dạng đó của Tiểu Ngọc, vội rút tay về rồi đi vào trong nhà, ha ha cười nói: "Tiểu Ngọc, tại sao ta cảm thấy nàng càng lúc càng giống mẫu thân của ta rồi hả?"

https://thuviensach.vn

Gương mặt Tiểu Ngọc hơi biến sắc, trước kia nàng đã xem qua những tạp chí dành cho phái nữ, đều nói khi nam nhân nói một nữ nhân giống như mẫu thân của hắn, thì chín mười phần là chê nữ nhân đó phiền phức. Nàng bước nhỏ đi theo sau lưng Tống Tiềm, không yên lòng vỗ nhẹ Minh nhi, không cẩn thận nên vấp vào bậc thang.

"Phù!" Tiểu Ngọc thở nhẹ một tiếng, Tống Tiềm vội vàng quay đầu lại, thấy thị nữ thiếp thân Tiểu Trân đã kịp thời đỡ Tiểu Ngọc.

"Tiểu Ngọc, làm sao thế?"

Đôi mắt đẹp của Tiểu Ngọc nổi lên một tầng hơi nước, nhịn đau nói: "Chân đau..."

"Tại sao lại không cẩn thận như vậy!"

Tống Tiềm chưa bao giờ nỡ trách mắng Tiểu Ngọc, mới nói một câu như vậy đã tính là nói nặng lời rồi. Tiểu Ngọc tự biết đuối lý, đành phải giao Minh nhi cho Tiểu Trân ôm, rồi ngồi ở bậc thang xoa bóp mắt cá chân, khó chịu không lên tiếng. Trái ngược với mẫu thân, Minh nhi ở trong ngực Tiểu Trân bỗng khóc lớn lên, Tiểu Trân vội dỗ tiểu thiếu gia.

Tống Tiềm thấy Tiểu Ngọc không lên tiếng, trong lòng ngược lại có chút trống rỗng, cũng vẫn tiến lại gần dỗ nhi tử. Ai ngờ Minh nhi lại không cho phụ thân một chút mặt mũi, càng khóc lớn hơn.

Lúc này Tiểu Ngọc mới nâng mắt lên nhìn, gọi Tiểu Trân: "Vẫn là để cho ta ôm đi!"

Tiểu Trân đành phải là đưa Minh nhi cho Tiểu Ngọc.

"Minh nhi đói bụng rồi.... ừ, Tiểu Trân, đỡ ta vào trong, để ta cho hài tử bú sữa." Tiểu Ngọc cảm thấy chân không còn đau nữa, đứng lên liền đi vào trong nhà. Tống Tiềm cũng không hiểu tại sao thoáng cái Tiểu Ngọc đã mất

https://thuviensach.vn

hứng, cảm thấy lo sợ. Vào trong nhà, chờ Tiểu Ngọc cho hài tử ăn xong, vội hỏi: "Tiểu Ngọc, nàng làm sao vậy, không thoải mái sao?"

"Chàng mới không thoải mái, cả nhà chàng không thoải mái!" Tiểu Ngọc đang rất buồn rầu, buột miệng nói ra ngôn ngữ sau này thường được dùng trên Internet. Ừ.... hình như đã rất lâu không có nói như vậy. Nàng trừng mắt hạnh, nhìn chíp bông Tống Tiềm.

"Được được được, là ta không thoải mái. Cô nãi nãi (bà cô), rốt cuộc nàng làm sao vậy?" Lần này Tống Tiềm có ngốc nữa cũng biết là hắn đã chọc tới Tiểu Ngọc rồi, nhưng lúc nãy bản thân cũng không có làm gì mà? Lòng của nữ nhân, thật sự là kim dưới đáy biển mà.....

"Cô nãi nãi? Thiếp đã già như vậy sao? Mới vừa rồi nói thiếp giống như mẫu thân của chàng, bây giờ còn gọi thiếp là cô nãi nãi..... Thiên Thành, chàng.... chàng là một tên xấu xa!" Tiểu Ngọc dùng sức đánh Tống Tiềm một cái, tức giận phẫn nộ mà nói: "Chàng ghét bỏ thiếp, chàng chính là ghét bỏ thiếp!"

Ghét bỏ?

Thời đại của Tống Tiềm còn chưa có diễn vở《Nỗi oan của Đậu Nga làm cảm động trời đất》, nếu không hắn nhất định sẽ cảm thấy mình còn oan uổng hơn Đậu Nga. Đây là bắt nguồn từ đâu vậy!

"Làm sao ta lại ghét bỏ nàng? Có thể cố gắng lấy được một người dịu dàng hiền thục, tú ngoại tuệ trung (*), xinh đẹp động lòng người như nàng làm lão bà, là ta đã tu ba đời ba kiếp mới có được phúc phận như vậy, nào dám ghét bỏ nàng? Ta chỉ sợ nàng ghét bỏ ta thôi!"

(*) ngoài tú lệ, trong thông minh. Giống như câu ‘tài sắc vẹn toàn’.

Đừng thấy bình thường Tống Tiềm dày dạn kinh nghiệm, trầm ổn, dưới tình thế cấp bách cũng biết nói "lời nịnh hót", các loại lời ngon tiếng ngọt.

https://thuviensach.vn

"Xì" một tiếng, Tiểu Ngọc lập tức bật cười, vừa vội vàng căng mặt xoay đầu sang hướng khác vừa không để ý tới hắn.

Có hy vọng! Tống Tiềm thừa dịp rèn sắt khi còn nóng: "Lão bà tốt, lão bà tốt của ta! Nàng đừng không để ý tới ta mà, muốn giết người cũng phải làm rõ mọi chuyện, trước khi nàng phán cho ta tội tử hình cũng phải nói cho ta biết tội danh của mình chứ, đúng không? Đương nhiên, đều là do ta không tốt, chọc lão bà xinh đẹp tuyệt trần sắc nước hương trời thấu tình đạt lý tức giận, ta đáng đánh!"

Hắn kéo bàn tay mềm mại của Tiểu Ngọc đánh lên trên mặt mình, nhưng lại sợ làm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Ngọc bị đau, sử dụng lực đạo nhẹ nhàng giống như là **. Tiểu Ngọc rút tay của mình về, sẵng giọng: "Nhi tử còn ở chỗ này đấy, chớ cợt nhả."

"Lão bà tốt, nàng có thể giáo huấn ta.... nhưng ngàn vạn lần đừng để ảnh hưởng đến thân thể, nếu không ta sẽ đau lòng chết mất." Tống Tiềm biết Tiểu Ngọc mềm lòng, cười hì hì ôm cổ nàng và hài tử, cười đến vui vẻ miễn bàn.

"Đồ ngốc!" Tiểu Ngọc bị Tống Tiềm ôm một cái, cảm giác khó chịu trong lòng nhất thời tan thành mây khói, mới bằng lòng nói chuyện với Tống Tiềm. Tống Tiềm nghe Tiểu Ngọc nói chuyện hắn so sánh nàng như mẫu thân của hắn, ghét bỏ sau khi nàng sinh hài tử thì đã không còn trẻ, thật là dở khóc dở cười. Sao hai chuyện này lại thành một?

"Tiểu Ngọc, ta đã từng nói với nàng, vĩnh viễn sẽ không phụ nàng. Có chút lòng tin với ta, được không?" Tống Tiềm nắm tay Tiểu Ngọc, rất nghiêm túc nói.

Tiểu Ngọc dĩ nhiên biết Tống Tiềm đối với mình là thật lòng. Chỉ là nữ nhân chính là động vật có cảm xúc rất kỳ quái, sẽ bởi vì một hành động nho nhỏ của người yêu mà suy đoán cả buổi sáng, lo được lo mất không thể yên

https://thuviensach.vn

lòng. Vẻ mặt do dự của nàng bị Tống Tiềm đặt ở trong mắt, hắn đau lòng ôm nàng càng chặt hơn... Có lẽ, đây là lúc thích hợp để nói cho nàng đi?

Vì vậy, Tống Tiềm nói hết từng chuyện một với Tiểu Ngọc, từ lúc bản thân bị ngã ngựa rơi xuống hang đá, sau đó lại bị mất đi trí nhớ, rồi được Thích Thăng tìm về, cùng nàng thư từ qua lại mà yêu nàng lần nữa cho đến khi bị tấn công khôi phục trí nhớ. Tiểu Ngọc mới hiểu được tại sao trong đoạn thời gian vừa mới cùng hắn thư từ qua lại đó, giọng điệu của hắn lại khách sáo mà xa cách, càng về sau mới từ từ nhiệt tình trở lại...

Hắn vậy mà đã trải qua biến cố lớn như vậy, mà bản thân mình lại không thể ở bên cạnh bảo vệ cho hắn!

"Thiên Thành...." Tiểu Ngọc rúc vào trong ngực Tống Tiềm, cảm nhận được vòng ôm mất đi mà có lại được của người yêu là trân quý nhường nào. Nếu Thích Thăng không tìm về được Tống Tiềm.... Chẳng lẽ kiếp này bọn họ sẽ không thể gặp lại nhau? Mới nghĩ đến đây, sống lưng Tiểu Ngọc đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Nguy hiểm thật!

"Tại sao trời cao lại sắp đặt nhiều trắc trở và đau khổ cho chúng ta như vậy?" Tiểu Ngọc cảm thấy xấu hổ vì chút tính khí vừa rồi. Vào giờ phút này cả nhà ba người bọn họ có thể đoàn tụ, quả thực là kỳ tích trong kỳ tích! Mà nàng còn cáu giận vô cớ với hắn....

"Bất thị nhất phiên hàn triệt cốt, tranh đắc mai hoa phốc tỷ hương (*). Không phải bây giờ chúng ta rất tốt sao, hả?" Tống Tiềm sờ sờ lỗ mũi của Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc bị hắn trêu chọc không tự chủ được nở nụ cười.

(*) Được trích trong bài thơ:

Trần lao quýnh thoát sự phi thường,

Hệ bã thằng đầu tố nhất trường.

https://thuviensach.vn

Bất thị nhất phiên hàn triệt cốt,

Tranh đắc mai hoa phốc tỷ hương.

Nghĩa:

Vượt khỏi trần lao việc phi thường,

Đầu dây nắm chặt giữ lập trường.

Nếu chẳng một phen sương lạnh buốt,

Hoa mai đâu dễ ngát mùi hương.

Chân thành hi vọng, về sau sẽ không phải xa Thiên Thành nữa!

Sau khi biết chuyện Tống Tiềm đã từng mất trí nhớ, Tiểu Ngọc mới nghĩ đến việc nên trịnh trọng đi cảm tạ Thích Thăng. Nói ra, Thích Thăng thật sự đã giúp bọn họ rất nhiều. Chuyện tìm Tống Tiềm về và lần này bị tập kích đều làm phiền cha con Thích Thăng, không đích thân tới cửa cảm tạ thì thật không phải phép.

Lần này, Tiểu Ngọc chuẩn bị một hộp lễ vật rất lớn, đặt bốn món quà bốn màu vào, bảo gia đinh chọn đường Thanh Phong mà đi. Minh nhi mới khỏi bệnh, nên không mang theo ra ngoài, chỉ dẫn theo hai người Tiểu Trân và Trần Phú cùng ngồi kiệu với nàng. Lúc đi ngang qua thiên phố, Tiểu Ngọc tò mò vén rèm lên nhìn đường phố bên ngoài, trong lúc lơ đãng nhìn thấy Tế Thế đường đông nghịt người, có không ít cô nương trẻ tuổi đang cố gắng chen vào bên trong. Tế Thế đường buôn bán tốt như vậy sao?

"Ngươi cũng quá khách khí rồi, Tống gia." Thích Thăng nhìn thấy Tiểu Ngọc, dĩ nhiên rất vui mừng. Nhưng mà khi nghe thấy Tiểu Ngọc tới là để cảm tạ, lại hơi trách cứ nói nàng một câu.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cười mà không nói, ngồi một hồi lại hỏi phụ thân của Thích Thăng đang ở đâu, nàng muốn cảm tạ hắn lần nữa. Thích Thăng nói phụ thân vừa mới đi ra ngoài thăm hỏi bằng hữu, nên đề nghị cùng nàng đến Mỹ Ngọc phường xem một chút, những cô nương ở đó đều nhớ nàng rất nhiều.

Tiểu Ngọc đã sớm muốn đến Mỹ Ngọc phường, chỉ là trước đó vài ngày làm gì có tâm tình? Thích Thăng đề nghị vừa khéo trùng ý nàng, hai người liền đi đến Mỹ Ngọc phường.

Thủy Thanh Vân và các cô nương đang tiếp đón khách nhân, nhìn thấy Tiểu Ngọc đột ngột xuất hiện, cảm giác hưng phấn khó có thể che giấu, năm sáu người lập tức vây quanh Tiểu Ngọc, líu ríu nói chuyện không ngừng.

"Phu nhân, ngài trở lại rồi, cuối cùng chúng ta cũng có người tâm phúc!" Thủy Thanh Vân vui mừng muốn khóc.

Mạnh Hạ nhanh nhảu nói: "Đúng đấy, nếu không thì Tế Thế đường kia lại dẫm lên trên đầu chúng ta...."

Tiểu Ngọc cảm thấy rùng mình, nhớ tới cảnh rầm rộ mình mới vừa thấy ở Tế Thế đường. Nàng nhìn Thích Thăng: "Bàng Nhất Hưng lại làm trò thiêu thân gì đây? Hắn thật đúng là vừa lành sẹo đã quên đau rồi!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 171: Làm Ra Sản Phẩm Mới.

Bàng Nhất Hưng không phải thiện nam tín nữ, điểm này Thích Thăng và Tiểu Ngọc đều vô cùng rõ ràng.

Ban đầu ép hắn nhượng bộ, chỉ vì dựa vào Thời Quý Phong bắt được thủ lĩnh thủy tặc (cướp biển). Bây giờ thủ lĩnh thủy tặc đó đã bị lưu đày phương xa, Bàng Nhất Hưng lại một lòng rục rịch muốn ngóc đầu dậy. Thấy Thích Thăng buôn bán dược liệu thuận buồm xuôi gió, hắn rất khó chịu, nên mới kéo khách hàng của mình!

Hơn nửa năm trước khi quân Kim vây thành, Thích Thăng phải dừng việc buôn bán dược liệu lại để đi xa tìm kiếm Tống Tiềm, rất lâu vẫn không về. Bàng Nhất Hưng vốn luôn ngoảnh mặt làm thinh, nhất thời rất là hưng phấn - cơ hội của mình đến rồi!

Đánh giặc, chính là thời cơ tốt nhất để buôn bán thuốc. Bàng Nhất Hưng không quan tâm chuyện mình có làm tổn thất tài vật (tài nguyên, sản vật) của quốc gia hay không, dù sao kiếm được tiền là tốt rồi. Huống chi, hắn đang dựa vào một gia đình có thế lực rất giàu có, ngồi đối diện buôn bán dược liệu cũng cảm thấy hứng thú.

Nhưng mà Bàng Nhất Hưng cũng biết, người luôn chống đối hắn, chính là thê tử Mai thị của Tân khoa trạng nguyên Tống Tiềm. Tục ngữ nói, dân không đấu với quan. Chỉ là khi đó Tống Tiềm đang ở nơi xa, Bàng Nhất Hưng không thể nào biết được tin tức Tống Tiềm mất tích, có thể biết được chút tình hình bên ngoài cũng không tệ rồi. Mà gia đình kia lại phóng túng

https://thuviensach.vn

nói với hắn: "Ở Lâm An, còn chưa có chuyện mà nhà chúng ta không làm được!"

Cho nên Bàng Nhất Hưng mới dám trắng trợn đoạt mối làm ăn, ngay cả mấy loại dược cao kia cũng đều bắt chước làm ra. Mặc dù hiệu quả không tốt bằng sản phẩm của Thanh Tâm đường, nhưng giá tiền rẻ đã khiến các cô nương và tức phụ (con dâu) các nhà hùa nhau tới mua.

Đợi đến khi Thích Thăng trở về Lâm An nhìn thấy dáng vẻ Bàng Nhất Hưng như thế, đã muốn đến cửa hung hăng mắng hắn một trận, nhưng vẫn phải nhịn xuống.

Thích Thăng cũng không phải là kẻ ngốc, dĩ nhiên biết Bàng Nhất Hưng nhất định là có chỗ dựa vững chắc nên mới không sợ gì.

Gia huấn của Thích gia là không thể tùy tiện để lộ võ công ở trước mặt người khác. Thích Thăng căm ghét Bàng Nhất Hưng thế nào, cũng không dám mạo hiểm lọt vào nguy cơ bị gia pháp tổ huấn tìm hắn tính sổ.

Hắn tra được Bàng Nhất Hưng là dựa vào tiểu cữu tử (em vợ) Tôn Vọng làm quan thanh tra. Tên Tôn Vọng này cũng được coi là tiểu ác bá một phương, chỉ là có một tỷ phu (anh rể) làm quan lớn che chở, cộng thêm hắn cũng không có làm chuyện đặc biệt thương thiên hại lý gì, cho nên ở Lâm An quả thật vẫn tương đối xài được.

Thích Thăng dùng thủ đoạn cứng rắn, từ từ giành lại địa bàn buôn bán dược liệu của chính mình, nhưng mối buôn bán của Mỹ Ngọc phường vẫn bị Bàng Nhất Hưng cướp đi không ít. Nhưng mà bởi vì Tống Tiềm đã trở lại Lâm An làm thông phán (quan ngũ phẩm), Bàng Nhất Hưng đã hơi thu lại một chút, nếu không thì hắn mới sẽ không dễ bàn bạc như vậy.

Có người làm chỗ dựa, thắt lưng của Bàng Nhất Hưng cũng cứng rắn lên rất nhiều!

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nghe Thích Thăng nói xong mọi chuyện, cái khác không nói, nhưng chuyện Bàng Nhất Hưng làm giả dược cao, nàng thật sự không thể không tức giận.

Mỹ Ngọc phường là do một tay nàng lập ra, mặc dù về sau làm cho Mỹ Vị cư càng kiếm thêm được nhiều tiền, thế nhưng tình cảm của nàng đối với hai nơi này không giống nhau. Mỹ Ngọc phường giống như là căn cứ địa của nàng, há lại để cho người khác dẫm lên trên địa bàn của mình như vậy?

"Thanh Vân, Xuân Tư, Mạnh Hạ, chúng ta mở một cuộc họp ngắn. Thích Vấn Chi, ngươi cũng tới tham gia đi?"

Tiểu Ngọc ngửa đầu hỏi Thích Thăng, Thích Thăng vội "Ờ" một tiếng. Mạnh Hạ cùng Xuân Tư đi đóng cửa chính của Mỹ Ngọc phường, mấy người quay về hậu trạch, ngồi trong phòng khách.

Tiểu Ngọc nhìn mấy nữ hài tử này, rồi lại nhìn Thích Thăng, trầm ngâm một hồi mới mở miệng nói: "Bị Bàng Nhất Hưng cướp mất mối làm ăn của chúng ta, mặc dù không cam tâm, nhưng mà chính chúng ta cũng không thể trốn tránh trách nhiệm."

"Chúng ta?" Thủy Thanh Vân cùng mấy nữ hài tử đưa mắt nhìn nhau, bắt đầu khẩn trương.

Tiểu Ngọc vội an ủi họ nói: "Không phải ta nói các ngươi không có trách nhiệm trong công việc. Chỉ là, mặt hàng của chúng ta lâu rồi chưa có sự thay đổi, khách nhân dùng lâu tự nhiên sẽ sinh ra chán ghét. Các ngươi cũng biết, tội của nữ nhân chính là thích những món đồ mới mẻ không?"

Trong lúc mọi người lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ, Tiểu Ngọc tiếp tục nói: "Nơi này của chúng ta, hàng ngày đều bày mấy thứ dược cao kia. Tuy nhiên về sau đã tăng thêm nước dưỡng ẩm và mặt nạ linh chi, nhưng những thứ đó là bán cho quý phụ trung niên, đối với nữ hài tử còn trẻ tuổi thì lực

https://thuviensach.vn

hấp dẫn luôn không lớn. Tại sao chỗ Bàng Nhất Hưng lại náo nhiệt như vậy? Bởi vì hắn mới mẻ, những nữ hài tử sẽ nảy ra suy nghĩ ‘Dùng loại dược cao này có lẽ sẽ khác biệt’. Đây chính là tâm tính của người mua!" Câu nói sau cùng hiển nhiên rất không phù hợp với ngữ pháp cổ đại, chỉ là Tiểu Ngọc thật sự không nghĩ ra câu gì để thay thế nó, nên cứ như vậy mà nói ra.

Theo như lời nàng, chính là bí mật tiêu thụ sản phẩm của những nhà kinh doanh mỹ phẩm trong xã hội đời sau. Tại sao những nhãn hiệu mỹ phẩm hay sản phẩm dưỡng da lớn nhỏ đều phải thúc đẩy sản phẩm mới mỗi quý (3 tháng)? Thật ra thì rất nhiều nơi cũng chỉ là đổi lại bao bì, đổi lại người phát ngôn cho sản phẩm và đổi lại quảng cáo mà thôi, nhưng thường thường vẫn có thể kích thích người tiêu dùng mua sắm nhiệt tình hơn.

Mà có rất nhiều cô gái, cho dù trên bàn trang điểm đã bày rất nhiều chai chai lọ lọ chưa dùng xong, khi nhìn thấy quảng cáo sản phẩm mới các cô đều sẽ bị động lòng, sau đó vẫn hào hứng đi đến các cửa hàng tổng hợp mua hàng mới về. Giống như thoa sản phẩm mới này lên mặt, có thể lập tức hiệu nghiệm giống như trên quảng cáo miêu tả các loại hiệu quả thần kỳ.

Muốn chính là mới mẻ!

Thích Thăng hiểu ý tứ của Tiểu Ngọc: "Ngươi đã chuẩn bị làm một lượng lớn hàng mới rồi hả?"

"Ừ. Chuyện son phấn, ta không hiểu, Văn Quyên mới có thể làm tốt." Lúc nàng nói chuyện, nhóm người Thủy Thanh Vân đều gật đầu.

Mạnh Hạ nói: "Tháng này Quyên Quyên cô nương đã làm ra hai loại son phấn mới, rất không tệ, may mà Tế Thế đường bên kia không bán son phấn!"

https://thuviensach.vn

Những lời này của Mạnh Hạ, gián tiếp nói rõ hiện tại dược cao của Mỹ Ngọc đã suy thoái. Vốn bán son phấn là nghề phụ, ngược lại đã trở thành nghề chính rồi.

Khí thế của Tiểu Ngọc nhất thời bị kích thích, nàng nói với Thủy Thanh Vân: "Cầm giấy bút tới đây!"

Thủy Thanh Vân vội vàng đi vào trong tiệm mang giấy bút tới, Thích Thăng chăm chú nhìn Tiểu Ngọc, nghĩ thầm nữ tử này lại muốn viết ra phương thuốc đặc biệt gì đây?

Tiểu Ngọc nghĩ một hồi, viết một hồi, mọi người cũng không thúc giục nàng.

"Thích Vấn Chi, ngươi nhìn giúp xem những thứ này có thể dùng hay không?" Tiểu Ngọc chỉ dựa vào trí nhớ viết xuống phương thuốc làm đẹp mình đã dùng qua hoặc là thấy qua, có thể nâng cao hiệu quả trị liệu hay không vẫn phải để Thích Thăng đến kiểm định.

"Ừ... hoàng kỳ (*) này loại bỏ nếp nhăn, có thể dùng được. Rượu hoa đào.... bây giờ không phải là mùa hoa đào. Nước ép ngư tinh thảo (**) loại bỏ bọc mủ.... Ta phải suy nghĩ một chút...."

(*) Xương cựa là một loại thảo dược được sử dụng trong y học cổ truyền Trung Quốc. Có rất nhiều công dụng, đặc biệt là trong việc làm đẹp.

(**) Cây diếp cá dùng để trị mụn nhọt.

Thích Thăng cũng cầm bút lên, ở một bên trên tờ giấy trắng thay đổi phương thuốc.

Ngay trong lúc Tiểu Ngọc và Thích Thăng đang thảo luận, bốn năm loại sản phẩm mới của Mỹ Ngọc phường đã được ra đời.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc để cho Thích Thăng nắm chắc thời gian chế tạo ra ít hàng mẫu cho Thủy Thanh Vân mang tới cho các hộ khách quý dùng thử, xem thử có thể tái tạo sự tăng vọt chi tiêu hay không. Thiếu đi hai người phát ngôn Tú Tâm Hải Đường, lực độ quảng cáo của nàng giảm xuống không ít - hừ, Bàng Nhất Hưng thấy nàng giấu tài nên nghĩ dễ bắt nạt đúng không?

Lúc khuya về nhà, Tiểu Ngọc hầm hừ tức giận nói những việc Bàng Nhất Hưng đã làm với Tống Tiềm.

Tống Tiềm vẫn còn đang nghỉ ngơi dưỡng bệnh, thế nhưng bên trên đã hạ lệnh muốn hắn bảy ngày sau phải trở về phục chức. Dù sao có công việc cần người làm, làm quan cũng không phải là một người chỉ cần ăn ăn uống uống sống qua ngày, cũng có rất nhiều chính vụ cần xử lý.

Ý vị sâu xa chính là, vị trí tri phủ Lâm An vẫn còn để trống. Hoàng Lễ Thư vô cùng chán nản mang theo người nhà rời khỏi Lâm An hồi hương dưỡng lão, Tống Tiềm biết hắn nhất định rất hận mình, nhưng mà những chuyện này hắn không cách nào quản được.

Rốt cuộc hoàng đế muốn làm gì đây?

Hiện tại ở trên triều đình quá yên ổn không bình thường, thân thể Tống Tiềm suy yếu, tinh thần lại cực kỳ dồi dào. Hắn mơ hồ ngửi được hơi thở giông bão sắp tới ....

"Nàng nói chỗ dựa vững chắc của Bàng Nhất Hưng, là tiểu cữu tử Tôn Vọng làm quan thanh tra sao?"

Tống Tiềm cùng với Tiểu Ngọc ở trong phòng ngủ trêu chọc nhi tử, trong mắt lại phát ra ánh sáng suy nghĩ sâu xa.

Tiểu Ngọc vẫn rất tức giận: "Đúng thế, Tôn Vọng đó địa vị rất cao sao? Tên Bàng Nhất Hưng kia vô cùng hả hê. Thích Thăng nói nếu không phải trong nhà hắn không để cho hắn động võ, thì đã sớm đi đánh Bàng Nhất

https://thuviensach.vn

Hưng một trận rồi. Thật không biết xấu hổ, tất cả phương thuốc đều là sao chép dược cao của Mỹ Ngọc phường ta, bao bì so với ta khó nhìn hơn nhiều. Có bản lãnh hắn tự viết ra phương thuốc đi!"

Tống Tiềm nhéo khuôn mặt trái táo của Tiểu Ngọc một cái, Tiểu Ngọc "A" một tiếng bưng mặt, giận dữ vung đôi bàn tay trắng như phấn lên, đánh lên trên người hắn.

"Đau đau đau....." Tống Tiềm làm bộ bị đánh đến đau, thuận thế bắt được tay của Tiểu Ngọc đặt tới bên môi hôn nhẹ một cái.

Tiểu Ngọc vội rút tay về, cười xấu hổ: "Hài tử còn ở đây. Đáng ghét!"

Tống Tiềm cười nói: "Được được được, không chọc nàng nữa. Nàng hãy yên tâm đi, Bàng Nhất Hưng đắc chí không được bao lâu đâu."

"Thật hả?" Tiểu Ngọc vui mừng vỗ tay: "Chàng có kế gì hay sao?"

Tống Tiềm cười thần bí, "Không có kế gì hay. Chỉ là nàng đều không cần làm gì, từ từ chờ đợi là được... Nếu như mà ta đoán không sai.... chỉ mấy ngày nữa thôi."

Tống Tiềm đứng lên, nhìn thấy một tia chớp thoáng qua ngoài cửa sổ, sấm sét từng hồi.

"Mưa to sắp tới rồi...." Tống Tiềm tự lẩm bẩm, trên mặt là một loại biểu cảm mà Tiểu Ngọc nhìn không hiểu.

Thiên Thành đang làm chuyện bí mật gì đây?

Hai tên lưu manh bị bắt sau khi chịu hình, khai ra bị Tôn Vọng chỉ thị đến tập kích Tống Tiềm. Nói là do Tôn Vọng bất mãn việc Tống Tiềm tới khuyên hắn buông tha mảnh đất kia, cảm thấy mất hết mặt mũi, vì vậy giao phó huynh đệ bọn họ giáo huấn Tống Tiềm một chút.

https://thuviensach.vn

Bọn họ không ngờ lại xuống tay quá nặng, làm Tống Tiềm bị trọng thương suýt chết.

Lúc này Tôn Vọng bị bắt vào tù. Bào tỷ (tỷ ruột) của hắn Cao phu nhân luống cuống tay chân, vội vàng cầu xin trượng phu đi giải cứu đệ đệ.

"Cút! Mặt hàng không tốt, tự hắn làm ác nghiệp thì thôi, ngàn vạn lần đừng làm liên lụy đến trên đầu ta! Ngươi chỉ là một nữ nhân, thì biết cái gì!"

Cao Điển đối mặt với sự thỉnh cầu của phu nhân, lại chửi ầm lên.

Cao phu nhân chưa bao giờ nhìn thấy trượng phu tức giận như vậy, nhưng lại không thể mặc kệ sự sống chết của đệ đệ ruột: "Phu quân, nể tình chúng ta là phu thê...."

"Im miệng! Ngươi cho rằng chuyện này..... chỉ có hắn gặp phiền phức thôi sao?"

Trên mặt Cao Điển, một tầng lo lắng.

Lúc này, người ta đã ức hiếp tới trên đầu Thủy Thanh Vân, chính mình không trút giận thay nàng vậy làm lão bản cũng uổng công rồi. Tất nhiên nàng phải chú ý để không ảnh hưởng đến thân phận, nói như thế nào thì tri phủ phu nhân cũng là một mệnh phụ*, không thể chạy đến bên trong phố hoa đánh một nữ tử thanh lâu, người ta còn tưởng rằng Tống Tiềm nhà nàng đã gây nên món nợ phong lưu gì thì sao?

*mệnh phụ: phẩm cấp cao quý được vua ban cho những người phụ nữ thời xưa.

Nàng tự có tính toán.....

"Phu nhân, người nói chỗ chơi vui, chính là nơi này sao?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Trân mặc nam trang sợ hãi rụt rè đi phía sau Tiểu Ngọc, mở to mắt nhìn Cầm Hương các khách khứa nườm nợp ở trước mắt. Nàng còn nghi ngờ tại sao phu nhân lại để nàng mặc quần áo của gã sai vặt, thì ra là phu nhân muốn --- đi dạo --- thanh -- lâu?

"Hì hì hì, Tiểu Trân, ngươi đi theo bản công tử là được!"

Cầm một chiếc quạt xếp trong tay, Tiểu Ngọc cũng mặc nam trang, khác với Tiểu Trân chính là ở chỗ nàng mặc một bộ trường bào thư sinh mà Tống Tiềm thường xuyên mặc, tuy không thể nói rõ có bao nhiêu phú quý, nhưng giả nam nhân vẫn có điểm giống.

Nàng cũng không phải là Chu Gia Nhi từ nhỏ đã phải giả nam, đâu có kỹ thuật diễn khiến người ta ‘Không biết Mộc Lan là nữ tử’. Nếu như Tiểu Trân cho rằng nàng muốn mặc một thân ngang tàng đi dạo thanh lâu, thì thực sự quá coi thường ánh mắt của tú bà đứng đầu các cô nương trong thanh lâu rồi. Nhìn kỹ, ai mà không nhận ra hai nàng là nữ giả nam trang?

Mục đích nàng mặc nam trang không phải muốn giả làm nam nhân, chỉ là, buổi tối người ra vào ở trong phố hoa không phải khách nhân thì chính là các cô nương, nàng mới không muốn bị người khác hiểu lầm thành nữ nhân phong trần đâu. Giả trang như vậy, nhìn từ xa cũng không phân biệt ra trống mái, chỉ cần không cần đối mặt với kẻ bị đánh là được.

"Nhưng nhưng nhưng... nhưng mà, công... tử, chúng ta phải đi vào nơi đó sao?"

Cuối cùng Tiểu Trân vẫn không nhịn được hỏi.

Tiểu Ngọc lắc đầu, cười nói: "Không phải như vậy, đi theo ta!"

Nàng dẫn theo Tiểu Trân đến trước cửa chính của Cầm Hương các, cách đó không xa liền có oanh oanh yến yến muốn đến chào mời.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc đưa một cái hộp gỗ nhỏ cho Tiểu Trân, dạy nàng hai câu, còn mình thì tránh ra xa.

"Tiểu ca nhi, cùng chủ nhân trong nhà tới đây đi dạo sao?"

Tú bà Xuân Kiều thướt tha thùy mị, một tiếng gọi duyên dáng suýt chút nữa khiến cho chân của tiểu nha đầu Tiểu Trân này nhũn ra.

"Cái này, là đồ chủ nhân nhà ta đưa cho Man Man cô nương, muốn Man Man cô nương tự tay mở."

"Chủ nhân nhà ngươi?" Xuân Kiều nhìn "công tử" đứng đằng xa dùng cây quạt che nửa bên mặt, nghi ngờ hỏi: "Tại sao chủ nhân nhà ngươi không vào đây dạo một chút chứ? Đêm nay Man Man cô nương sẽ khiêu vũ, rất nhiều quan khách đều sẽ đến mà!"

"Ở trong hộp này là Long Duyên hương và Đào Hoa lộ thượng hạng, mời nhận lấy. Ta xin đi trước!" Tiểu Trân đặt thứ đó vào trong tay Xuân Kiều, quay đầu bỏ chạy, trái tim nhỏ bé còn đang đập thình thịch.

Xuân Kiều nhìn hộp trong tay, nhất thời không biết phải làm gì với cái lễ vật này. Quái nhân gì đây, chỉ tặng lễ mà không mua vui? Còn dạy tiểu nha hoàn ăn mặc như gã sai vặt đến tặng lễ... Chẳng lẽ là muốn dùng chiêu đặc biệt để thu hút sự chú ý của Man Man?

Xuân Kiều lại nhìn về phía "công tử" kia vừa đứng, nhưng đã không còn thấy người nữa.

"Nếu thật sự là Long Duyên hương, vậy thật đúng là lễ vật quý giá rồi. Con bé Man Man này...." Xuân Kiều lẩm bẩm đi vào bên trong.

"Phù... phu nhân, làm nô tỳ sợ muốn chết!" Tiểu Trân vỗ về ngực đi theo Tiểu Ngọc vòng qua phía trước Cầm Hương các đến cửa bên của nó.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc xì một tiếng khinh thường: "Không có tiền đồ, cầm đồ đưa người ta có cái gì mà sợ chứ? Yên tâm đi, ngươi mặc nam trang, các nàng sẽ không nhận ra đâu." Đây là một chỗ tốt của việc mặc nam trang, xáo trộn diện mạo vốn có, ngay cả người quen cũng không dễ gì nhận ra các nàng, huống chi là người lạ.

"Vậy.... Bây giờ chúng ta ở chỗ này để làm gì?" Trong lòng Tiểu Trân vẫn còn sợ hãi, nàng biết đêm nay phu nhân chắc chắn sẽ không làm chuyện gì tốt, ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng có 'trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết' nhé, nàng mới 12 tuổi.....

Tiểu Ngọc cười thần bí, chỉ ngón tay về phía một tòa lầu cao nhất bên trong Cầm Hương các.

"Thấy đài cao kia không? Ta nhận được tin tức, đêm nay Hứa Man Man sẽ khiêu vũ ở đó...."

"Thì làm sao ạ?" Tiểu Trân suy nghĩ đơn thuần, nếu như Thích Thăng ở đây nhất định sẽ kinh hãi chảy mồ hôi lạnh, nghĩ thầm Tiểu Ngọc sẽ không muốn dùng một mũi tên từ bên ngoài bắn chết Hứa Man Man chứ.....

Tiểu Ngọc vẫn giữ bộ mặt tươi cười thoải mái như trước: "Hì hì hì, nếu nàng ta nhất thời hiếu kỳ mở hộp hương liệu đó ra, nhất định sẽ có trò hay để xem....."

Chuyện trên đời thường là tốt đẹp không linh nghi ngờ thì linh, Hứa Man Man cũng như tất cả nữ nhân đều tràn đầy lòng hiếu kỳ, cho nên mặc dù do dự rất lâu nàng vẫn mở chiếc hộp nhỏ đó ra.

Nếu như nàng sinh muộn một nghìn năm, nàng nhất định sẽ dùng chiếc hộp Pandora* để hình dung chiếc hộp gỗ. Thế nhưng lúc này, nàng đã bị hai túi hương liệu này làm cho say mê rồi.

https://thuviensach.vn

*chiếc hộp Padona: Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà Zeus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được Zeus dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh… và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút "hy vọng" mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

Loại hương liệu này có mùi thơm quá.....

Nhất là túi Đào Hoa lộ kia, nghe nói là hương liệu rất cao cấp, chỉ có khách qúy có ngọc bài của Mỹ Ngọc phường mới có thể mua được một phần ở Mỹ Ngọc phường. Hừ, kiêu cái gì mà kiêu chứ. Nhớ đến quản sự Thủy Thanh Vân của Mỹ Ngọc phường đó, Hứa Man Man liền đầy một bụng tức giận. Gọi hai ma ma đi dạy dỗ Thủy Thanh Vân một trận, Hứa Man Man còn cảm thấy chưa đã nghiền đâu.

Sắp phải biểu diễn rồi, có nên bôi một chút Đào Hoa lộ lên người không?

Ừm.... Mùi hương rất thanh nhã, thật sự là phù hợp với giai nhân biết quý trọng khí chất và mỹ mạo của bản thân.

Hứa Man Man bôi hương liệu xong, vui mừng đi đến trên sân khấu của tiểu lâu.

"Đêm nay mùi hương của cô nương thật đặc biệt!" Nha hoàn thiếp thân Đậu Khấu của nàng nói lời nịnh nọt, ở bên Hứa Man Man đã lâu, đương nhiên biết người như nàng ta chỉ thích nghe lời hay. Quả nhiên Hứa Man Man vênh mặt lên, cười càng thêm vui vẻ.

Dưới sự nâng đỡ của Đậu Khấu, Hứa Man Man yểu điệu bước từng bước một lên tiểu lâu, dưới lầu một đám người theo đuổi đang phấn khích trầm

https://thuviensach.vn

trồ khen ngợi.

"Không biết tối nay Man Man cô nương múa điệu gì đây?"

"Lần trước nàng múa điệu múa kia, so với điệu Thiên Ma Vũ của Quan Quan năm đó không thua kém bao nhiêu đâu....."

"Ai, nói mới nhớ Quan Quan cũng đã đi rất lâu rồi!" Có mấy vị khách tầm hoan lâu năm bắt đầu nhớ về Quan Quan.

Quan Quan chết vì một chữ tình, mặc dù người nàng nhung nhớ là đạo tặc Giang Dương, nhưng mọi người ở đây đang sống trong thời đại coi trọng một chữ "nghĩa", thì không thể nghi ngờ nàng lại là một kỳ nữ trọng tình trọng nghĩa điển hình. Nhất là khi nàng tự tử, ở trong biển lửa xướng ca ung dung chịu chết, đã được mọi người khen ngợi, còn có văn nhân làm thơ về nàng, thanh danh còn tốt hơn cả khi còn sống.

Hứa Man Man khó chịu vì mọi người luôn so sánh nàng với Quan Quan, cho nên mới muốn tranh được vị trí người phát ngôn cho sản phẩm của Mỹ Ngọc phường để xây dựng hình tượng của mình càng thêm hoàn mỹ.

Lúc này, ở trên lầu, nàng loáng thoáng nghe thấy hai chữ Quan Quan, sắc mặt trầm xuống, nhưng nghĩ đến nhiều người như vậy đang nhìn, đành phải cố nhịn xuống. Nhưng mà tại sao trên người đột nhiên khô nóng, ngứa ngáy vậy, chẳng lẽ do mình tức giận quá mức? Ừm, bớt giận, bớt giận, không cần so đo với một người đã chết!

Hứa Man Man đứng giữa sân khấu, nhạc công từ từ diễn tấu. Tiếng đàn sáo vui vẻ truyền ra từ trên lầu, Tiểu Ngọc đứng phía bên ngoài tường, từ phía xa cũng nhìn được nửa người của Hứa Man Man, trong lòng vô cùng vui mừng....

Dược liệu sắp phát huy tác dụng đi? Nàng đã ngửi thấy mùi Đào Hoa lộ theo gió truyền tới. Bình Đào Hoa lộ và Long Duyên hương kia đều được

https://thuviensach.vn

tăng thêm ‘phương thuốc’ đặc biệt, đó chính là phương thuốc mà Thích Thăng buộc phải làm ra dưới sự uy hiếp của nàng. Nếu hắn dám lừa nàng, hừ hừ, nàng sẽ không tác hợp cho hắn và Tần Xuân Nhạn nữa!

Dần dần Hứa Man Man cảm thấy trên người khác thường. Theo biên độ múa càng lúc càng lớn của nàng thì cảm giác ngứa ngáy càng mãnh liệt hơn, nàng liều mạng múa nghĩ muốn giảm bớt cảm giác ngứa ngáy mạnh mẽ này, nhưng càng nhảy càng ngứa hơn nữa, nàng sắp nhịn không được đưa tay ra gãi...

"Đêm nay dáng múa của Man Man cô nương có vẻ như không giống với bình thường?" Có người đã phát hiện ra sự khác thường.

"Đúng vậy, đặc biệt vô cùng mãnh liệt, không theo lề thói cũ của Đại Đường. Nếu lúc này nàng mà múa kiếm, có khi còn hơn cả Công Tôn đại nương đó...."

"Không đúng, điệu múa của nàng không có bắt kịp nhịp.... Có phải múa sai rồi không?

Dưới đài nghị luận ngày càng cao, cuối cùng ngay cả nhóm người tú bà cũng nhìn ra đêm nay Man Man có chút khác lạ.

"Nữ nhân Man Man này có phải điên rồi hay không, nhảy nhanh như vậy, thân thể cũng xoay quá mức rồi!"

Tú bà kia tinh mắt nói: "Ta thấy sắc mặt của Man Man không được tốt, có phải nên bắt nàng nhanh chóng dừng lại hay không?"

Hứa Man Man quả thật là không chịu nổi rồi!

Nàng vội vàng làm một tư thế kết thúc, đến cả nhóm nhạc công cũng không kịp phản ứng mà quên cả dừng nhạc. Hứa Man Man không kịp đợi

https://thuviensach.vn

Đậu Khấu đỡ, bản thân chật vật chạy xuống tiểu lâu, vừa chạy vừa gãi người mình.

Ngứa quá, ngứa quá!

Lúc này, nàng chỉ muốn trở lại phòng mình để gãi cho thỏa thích, không một từ ngữ nào có thể hình dung được loại cảm giác này, trên làn da trắng nõn của nàng đã bắt đầu hiện lên từng vết cào hồng hồng, tất cả là do mười móng tay của nàng tạo nên!

"Hì hì hì...." Đứng từ xa Tiểu Ngọc nhìn thấy Hứa Man Man chạy xuống tiểu lâu, cười đến gập cả người. Thuốc ngứa thật đáng sợ, ha ha ha! Nghĩ đến trước đây khi mình gọt củ khoai bị nhựa của nó dính vào da bị ngứa rất lâu, lần này trên người Hứa Man Man dính phải chính là thuốc ngứa ‘chuyên nghiệp’ do Thích Thăng điều chế, đêm nay nàng ta chắc chắn không ngủ được rồi!

Mà ở dưới tiểu lâu của Cầm Hương các, cũng có người cùng cười ‘hì hì’ ra tiếng như vậy.

"Thật buồn cười mà, đây là đệ nhất vũ nương của phố hoa ở Lâm An sao? Nhảy cái quỷ gì vậy, giống như gọi hồn vậy. Đi thôi đi thôi!"

Tú bà và mấy tên tay chân biết rõ tối nay Hứa Man Man đã bị trúng kế của người khác, đang đi tìm người gây chuyện, người vừa ra tiếng kia lập tức bị bọn họ chú ý đến.

Người này có khuôn mặt trắng như tuyết, so với bạch y trên người, bạch ngọc rủ xuống bên eo hắn còn trắng hơn nhiều. Thật ra lúc người này và bằng hữu của hắn vừa vào trong viện ngồi xuống ghế, đã có mấy tên thích nam phong vừa ý hắn, tiểu ca nhi tuấn tú từ đâu đến, tay nhỏ bé còn đẹp hơn ngọc thạch! Thật muốn sờ một cái mà!

https://thuviensach.vn

Mà đôi mắt lợi hại của tú bà nhìn ra, hắn nhưng thật ra là "nàng".... tiểu nữu nhi (con nhóc) nữ giả nam trang đó, chẳng lẽ chính là thủ phạm gây ra chuyện đêm nay sao?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 172: Tình Cờ Gặp Nhau Trên Đường

Dù Tiểu Ngọc có thông tuệ đến đâu thì thủy chung vẫn là một nữ tử dân gian, nếu như không phải Tống Tiềm làm quan, mới sẽ không đi chú ý tới sự thay đổi trong triều đình.

Nhưng vào những ngày kế tiếp, ngay cả Tiểu Ngọc không quan tâm chính sự cũng đánh hơi được hơi thở bất thường.

Bởi vì sau khi Tống Tiềm đến quan nha phục chức, không phải tiếp tục giữ chức thông phán, mà là làm tri phủ Lâm An.

Một tân khoa tiến sĩ mới làm quan hơn nửa năm, cho dù là trạng nguyên tốt, cũng không ai có thể thăng chức nhanh như vậy. Trong thời gian ngắn như vậy từ thông phán bậc tứ phẩm, thăng lên làm tri phủ kinh thành bậc tam phẩm, đây là tốc độ kinh người cỡ nào?

Huống chi, tri phủ Lâm An không giống những tri phủ khác, xưa nay đều là cận thần của Thiên Tử.

Lần bổ nhiệm này vừa lan truyền, triều đình và dân gian đều xôn xao.

Dù thiên vị một vị quan viên, cũng không thể bao che khuyết điểm đến loại trình độ đó chứ? Hơn nữa lúc Tống Tiềm còn giữ chức thông phán ở Lâm An cũng không có thành tích chói mắt gì, nếu nói vì Tống Tiềm có công tiêu diệt cường đạo nên được triệu hồi từ Nghiêm Châu về Lâm An, vậy cũng là một cái cớ, mọi người cũng không tiện phản đối. Nhưng bây giờ quả thực càn rỡ mù quáng!

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người chờ xem thế lực phản đối Tống Tiềm lại lần nữa nhấc lên một trận sóng gió trên triều đình, nhưng vì sao quan thanh tra Cao Điển đối với sự bổ nhiệm của hoàng đế Triệu Yểu lại không nói một lời?

Chẳng lẽ mệnh lệnh này của Triệu Yểu, đã bí mật thương lượng qua với Cao Điển rồi?

Có thể lăn lộn ở trong triều đình, đều không phải là hạng người vô năng, mọi người ai cũng không muốn làm chim đầu đàn. Một đám ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ai cũng không lên tiếng.

Lúc đầu Triệu Yểu còn chuẩn bị cùng quần thần tranh luận một phen, không nghĩ tới lại thu phục dễ dàng như vậy. Đám người này dễ thương lượng như vậy từ khi nào thế?

Nhìn Cao Điển đứng ở dưới bậc thang, Triệu Yểu liền lộ ra một nụ cười hiểu rõ từ trong tâm.

Mặc dù nghĩ như vậy hơi có lỗi với Tống Tiềm, song lần này Tống Tiềm chịu bị đánh cũng không có uổng phí….

"Thiên Thành, sao chàng bị đánh liền lên chức thế? Thật kì quái.” Tiểu Ngọc tháo thắt lưng cởi quan phục xuống cho Tống Tiềm, cau mày hỏi.

Tống Tiềm nghĩ tới tiểu thê tử không quá rõ ràng chuyện trong triều đình, hắn cũng không muốn làm cho nàng lo lắng, bèn nói: “Đúng lúc hoàng thượng cần dùng người, nếu hoàng thượng coi trọng như thế, ta liền làm thật tốt là được. Người khác nói như thế nào, mặc kệ họ.”

Tiểu Ngọc hung hăng nhéo Tống Tiềm một cái, nói: “Hừ, xem thiếp là phụ nữ và trẻ con ngu ngốc sao? Mau mau khai ra!”

Tống Tiềm bị đau, luôn miệng xin lỗi: “Biết nương tử thông minh vô cùng, lần sau không bao giờ dám nữa...”

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc nhếch miệng cười: “Đừng nghĩ nói dối cho qua. Thiếp đã nói với chàng, thiếp chỉ sợ hoàng thượng....”

Nàng lén lút kề sát bên tai Tống Tiềm nói: “Hoàng thượng muốn xuất ra chính kiến mới, muốn đám quỷ sai các chàng đi lên chịu trận rồi!”

Tống Tiềm cả kinh, hắn chỉ biết Tiểu Ngọc có năng khiếu với việc làm ăn, không ngờ đối với việc trong triều đình cũng rất rõ ràng.

Thật ra thì, nếu Tống Tiềm biết cái vương vị kia của Triệu Yểu có công lao của Tiểu Ngọc, hắn nhất định sẽ càng giật mình. Đêm hôm đó nếu không phải Tiểu Ngọc chạy đến trong nhà Sử Hạo đối mặt Trần Lệ Hại, để cho Triệu Yểu gặp được mười cung nữ kia thì bây giờ hoàng đế là ai vẫn còn rất khó nói.

Tiểu Ngọc nói cũng chính là phán đoán của Tống Tiềm.

Hoàng Lễ Thư bị bắt không phải là tình cờ. Hắn vốn là do quan thanh tra Cao Điển cân nhắc lên, nếu không cần gì phải trốn không xử lý vụ án Tôn, Ngô tranh chấp, để cho thủ hạ là hắn đi làm chim đầu đàn. Nếu không phải một nhà khác có lai lịch không nhỏ, là thân thích của Ngô thái hậu thì Hoàng Lễ Thư đã sớm thiên vị Tôn Vọng, kết án rồi.

Trước kia Cao Điển cùng Tần Cối qua lại thân mật, cũng có qua lại với Ân Bình quận vương Triệu Bá Cửu. Khi đó, đại đa số triều thần đều coi trọng Triệu Bá Cửu, Cao Điển cũng là người ủng hộ Triệu Bá Cửu.

Triệu Yểu đang muốn bới móc áp chế sự kiêu ngạo của Cao Điển, vừa khéo Tôn Vọng lại bất hạnh đi tới đụng vào họng súng!

Thế nhưng, một tầng ý nghĩa sâu hơn, cũng là Tiểu Ngọc căn cứ vào sách lịch sử đời sau mình đã xem qua mà nghĩ tới.

https://thuviensach.vn

Bởi vì nàng nhớ rõ, trong lịch sử Tống Hiếu Tông Triệu Yểu vừa đăng cơ, lập tức bắt đầu huy động quân đội Trung Nguyên, hành động dành lại non sông.

Những cựu thần phái chủ hòa đó, chính là chướng ngại cho Triệu Yểu khởi binh!

Mà những thần tử trẻ tuổi như Tống Tiềm muốn giành lại non sông giống như Triệu Yểu, mới là đối tượng hắn muốn trọng dụng.

“Thiên Thành, thiếp chỉ sợ chàng chịu thiệt.”

Tiểu Ngọc cùng Tống Tiềm vai kề vai ngồi ở mép giường, nàng nhìn sắc mặt hắn vẫn tái nhợt như cũ, lo lắng nói.

Nam nhi hảo hán đương nhiên phải ra sức vì nước, nhưng thân là thê tử của hắn, nàng chỉ hi vọng hắn bình an!

Tống Tiềm nói: "Không có việc gì. Lại nói, ta còn lên chức nữa! Nàng không chúc mừng ta sao?"

Tiểu Ngọc liếc hắn một cái: "Chúc mừng cái gì chứ...Thôi, cũng không lo lắng được nhiều như vậy, tối thiểu Hoàng thượng vẫn coi trọng chàng....”

Nếu như nàng nhớ không lầm, thì quả thực Triệu Yểu đang chuẩn bị hướng phái chủ hòa khai đao.

Rất nhanh, Tôn Vọng vì hành vi mua chuộc tập kích mệnh quan triều đình, bị phán lưu đày tới Duyệt Châu. Rất có ý nghĩa châm chọc, người phán án này, chính là Tống Tiềm - người bị hại trong vụ án.

Mà nếu không phải Tống Tiềm nhân từ, vụ án này của Tôn Vọng đều có khả năng phán tội xử trảm. Tôn Vọng đã không dám làm bất kì hành động

https://thuviensach.vn

phản kháng nào, sau khi cùng người nhà cáo biệt, bị một đám nha dịch áp tải đi tới Duyệt Châu.

Quan thanh tra Cao Điển bị hoàng đế triệu vào thâm cung bí mật nghị sự, sau khi ra ngoài mặt xám như tro tàn.

Ngày kế, triều đình và dân gian truyền ra tin tức cực lớn, trọng thần đứng đầu triều, quan thanh tra Cao Điển tự mình xin ngoại nhậm (nhậm chức bên ngoài)!

Ngoại nhậm, đây là hành động của quan viên có phẩm cấp cao dưới tình huống đặc thù tự mình xin nhậm chức quan địa phương. Thật ra chính là cách nói uyển chuyển của giáng chức mà thôi.

Hoàng đế không có trực tiếp hạ lệnh để cho hắn cáo lão, mà để cho hắn tự động xin tha, đã cực kỳ nể mặt hắn rồi.

Dù sao Cao Điển không phải là Hoàng Lễ Thư, vây cánh của hắn ở trong triều rất nhiều, không thể quá mức làm cho nhiều người tức giận.

Cao Điển được bổ nhiệm làm Trực học sĩ Tập Hiền viện, đại phu đúng nghĩa, lộ trình đổi vận phó sứ, quản lý Ôn châu, phía đông Chiết Giang.

Thậm chí còn không đợi được nhóm đệ tử môn nhân ở đình nghỉ chân đưa tiễn hắn mười dặm, Cao Điển liền ảo não rời khỏi Lâm An.

Chuyện này khiến cho rất nhiều thần tử trong triều chấn động đến khôngcách nào hình dung nổi, rốt cuộc bọn họ bắt đầu bị khai trừ bởi vị hoàng đế mà chính mình luôn coi thường. Thì ra hắn không phải là chó nhà không có răng nanh, mà là một đầu dã lang hừng hực hùng tâm!

Hành động kế tiếp của Triệu Yểu càng làm cho người ta kinh ngạc, hắn sửa lại án sai cho Nhạc Phi, lại giúp rửa sạch toàn bộ án oan sai của Tần Cối. Một hành động khác nữa là, hắn lại phong cho Trương Tuấn làm tể

https://thuviensach.vn

tướng lần nữa. Đồng thời còn sửa đổi hành chính, trọng dụng phái chủ chiến.

Sau khi trải qua liên tiếp các biến cố, đám người trong triều đình hoàn toàn hiểu được Triệu Yểu muốn làm gì rồi.

Hắn muốn khai chiến với người Kim!

Bàng Nhất Hưng hoảng sợ không chịu nổi dù chỉ một ngày, Tôn Vọng là núi dựa vững chắc của hắn lại bị bắt đi, mà còn bởi vì hành vi mua chuộc tập kích Tống Tiềm!

Mà núi dựa vững chắc của Tôn Vọng cũng ngã xuống tiếp theo. Thì ra....Ở trước mặt hoàng quyền, một thời quan to hiển hách cỡ nào cũng như con kiến hôi bóp một cái liền chết.

Hắn chỉ là một dân thường, ở trước mặt Tống Tiềm đã thăng chức thành tri phủ Lâm An, cũng nhỏ bé như thế!

Bàn Nhất Hưng nhanh chóng thu hồi những loại dược cao mà mình bắt chước Mỹ Ngọc phường. Đùa sao, một tên thông phán Lâm An hắn còn dám trêu, nhưng tri phủ là cấp độ hoàn toàn không thể trêu.

Chẳng qua làm cho người ta nghĩ không ra chính là - vận làm quan của tên Tống Tiềm này sao lại tốt như vậy?

Bàn Nhất Hưng than vãn thời vận của mình không tốt, đau lòng nhìn đống dược cao đã chế tốt bị xếp ở trong kho hàng không thấy mặt trời. Không còn cách nào khác, ngay cả người như Tôn Vọng cũng bị xử lưu đày, bộ xương già này của hắn cũng không muốn chết nơi đất khách quê người!

Lúc Tiểu Ngọc đi tới Mỹ Ngọc phường lần nữa, nghe mấy người Thủy Thanh Vân hưng phấn báo cáo với nàng hiện tại lượng tiêu thụ lại tăng trở

https://thuviensach.vn

lại, không khỏi mỉm cười. Ừm, cho tới bây giờ đấu tranh chính trị đều là động một mà liên quan tới toàn thân.

Chả tráchTống Tiềm đều không cho mình làm cái gì cả, thì ra hắn cũng đã nghĩ tới thời điểm đó.....

Vừa nghĩ đến trượng phu bị cuốn vào tranh đấu, tâm tình tốt của Tiểu Ngọc đột nhiên bị giảm xuống.

Cũng được, nàng không quản nổi những chuyện của đám nam nhân. Vẫn nên đi dạo phố một chút đi, đã lâu không có đi dạo thiên phố ở Lâm An rồi!

"Tiểu Trân, đi, chúng ta đến thiên phố xem một chút."

Tiểu Ngọc cũng không lên kiệu, trái lại tự mình đi về phía thiên phố. Tiểu Trân cùng Trần Phú vội đi theo phía sau nàng. Bất tri bất giác, đã qua một năm, lúc Tống Tiềm tỉnh lại vừa vặn là tiết Đoan Ngọ, trong nhà cũng không được trải qua ngày lễ hoàn hảo. Sau ngày lễ, thiên phố không còn náo nhiệt như thường ngày, ngược lại còn có vẻ hơi vắng lạnh.

Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn một cái, cũng không phát hiện ra có cái cửa hàng nào mới. Tiệm cổ nhân mở dường như đều là tương truyền qua nhiều thế hệ, khó trách lại có nhiều tiệm cũ lâu năm như thế! Bán tơ lụa vẫn là bán tơ lụa, bán hương liệu vẫn là bán hương liệu. Thôi, vẫn là đến nhà Lý Ký quen thuộc kia mua mứt trái cây mới để ăn! Bây giờ không biết cam vàng có giá bao nhiêu nữa?

Bỗng nhiên Tiểu Ngọc bị hấp dẫn bởi một đội nhân mã đi ở phía bên đường.

Đó cũng chỉ là cảnh chủ phụ (bà chủ gia đình) dẫn theo vài người hầu đi dạo, khiến cho Tiểu Ngọc chú ý thực ra là cô nương bị vây ở giữa kia.

https://thuviensach.vn

Nàng kia cảm nhận được ánh mắt của Tiểu Ngọc, cũng nghiêng đầu nhìn qua. Lần này Tiểu Ngọc có thể nhìn rõ ràng, xương gò má cao cao, lông mày tinh tế, một đôi mắt phượng mang theo vài phần kiêu ngạo. Đó không phải là Kim Diệu Liên - nữ nhi của Lễ Bộ Thị Lang thì là ai chứ?

Nhìn cách ăn mặc của nàng ta, đã là trang phục phụ nhân, nàng ta lập gia đình rồi sao?

"Tống phu nhân, đã lâu không gặp."

Kim Diệu Liên ngược lại chủ động tiến lên cùng Tiểu Ngọc chào hỏi, chỉ là không có bao nhiêu cảm giác thân thiết.

Tiểu Ngọc khẽ chớp lông mi, cũng cười nói: "Đã lâu không gặp!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 173: Tỷ Muội Gặp Gỡ

Tiểu Ngọc đối với câu nói 'Đã lâu không gặp' đó của Kim Diệu Liên cảm thấy danh xứng với thực. Tính ra, khoảng cách từ lần trước tới cửa gặp mặt đến hôm nay cũng đã tròn một năm rồi.

Tết Đoan Ngọ năm ngoái, Kim Diệu Liên phái người mời Tiểu Ngọc đang xem thuyền rồng vào trong thuyền hoa của nàng ta, muốn 'đàm phán' với Tiểu Ngọc, bảo Tiểu Ngọc nhường lại vị trí Tống phu nhân. Tiểu Ngọc không chịu uy hiếp phất tay áo bỏ đi, Tống Tiềm lập tức bẩm lên hoàng đế bản thân đã lấy tỳ nữ làm thê, khiến cho kế hoạch tốt của Kim Diệu Liên thành vô ích. Từ khi đó, Tiểu Ngọc và Tống Tiềm đã trải qua không ít trắc trở, nàng gần như đã quên mất vị thiên kim của Lễ bộ thị lang này rồi.

Nếu không phải Kim Diệu Liên uy hiếp một phen, có lẽ thân phận thực sự của nàng sẽ không bị vạch trần nhanh như vậy, Tống Tiềm cũng sẽ không bị giáng chức đến Nghiêm Châu.... Nhưng ngược lại, cũng nhờ có nàng ta, mới khiến Tống Tiềm hạ quyết tâm để lộ thân phận của Tiểu Ngọc ra ngoài ánh sáng, quang minh chính đại lấy Tiểu Ngọc vào cửa.

Ở trong cuộc sống của Tiểu Ngọc, Kim Diệu Liên người này tuyệt đối không thể nói là nhân vật không hề có ấn tượng.

Nhưng nhìn dáng vẻ phụ nhân này của nàng ta, Tiểu Ngọc cũng không tiện nhắc tới những chuyện xấu đã qua. Nếu người ta đã chào hỏi, nàng cũng đáp lại một tiếng thôi!

https://thuviensach.vn

"Nghe nói Tống đại nhân thăng chức thành tri phủ Lâm An, chúc mừng chúc mừng!" Nụ cười Kim Diệu Liên rất sâu, cái 'vẻ bề ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười' rất là tinh túy, Tiểu Ngọc cũng giả bộ cười đáp lễ: "Nào có, làm chức quan nhỏ gì đều là làm mà, ngược lại Kim tiểu thư gả cho phu quân giữ chức vị gì?"

Nàng biết loại nữ nhi của nhà quan không thể nào gả cho thương nhân, nhất định là gả cho nhà quyền quý trong triều đình. Nghe Tống Tiềm nhắc tới Lễ bộ thị lang cũng là một chức quan lớn trong đám quan viên cả nước, phu gia (nhà chồng) của Kim Diệu Liên chắc chắn cũng không kém.

"Ha ha, phu quân của ta sao có thể so với Tống đại nhân chứ? Cũng chỉ là khoác cái chức vụ nhàn hạ Viên ngoại lang ở Thủy Bộ, mỗi ngày không có việc gì làm, ta luôn nói hắn không có suy nghĩ vươn lên. Đâu giống như Tống đại nhân vừa trông nom chính sự còn quản cả chuyện buôn bán, thật sự là quá bận rộn mà."

Kim Diệu Liên nói mấy câu đó có ẩn ý lớn hơn. Ngoài mặt khiêm tốn nói trượng phu mình giữ chức quan nhỏ, nhưng một chữ 'khoác' liền chứng minh phu gia không phải là nhà bình thường, người bình thường muốn ‘khoác' là có thể ‘khoác’ được sao? Chỉ có con cái của những quan lớn kia, dựa vào tổ tiên, chỉ ở trong triều treo cái chức đó rồi nhàn rỗi nhận lương. Lại một câu 'Mỗi ngày không có chuyện gì làm', nói rõ rằng phu quân hoàn toàn không cần vì sinh kế mà bôn ba, ám chỉ Tống Tiềm vì kiếm tiền mà đi làm thương nhân, dụng tâm đó không thể không nói là không độc.

Phải hiểu thời đại này, quan viên làm thương nhân không phải là chuyện tốt, thương nhân có địa vị cực thấp, còn kém hơn một đoạn so với nông phu.

Trên mặt Tiểu Ngọc một chút vẻ khó chịu cũng không có, cười ngọt ngào nói: "Kim tiểu thư quá khiêm tốn rồi, phu quân ngài chọn thì làm sao kém cỏi được? Nhất định là một nhân tài đệ nhất!"

https://thuviensach.vn

Lời này chính là đánh thẳng vào mặt Kim Diệu Liên rồi. Ngươi châm chọc phu quân ta sao? Ai chả biết ngươi là không ăn được quả nho thì nói quả nho còn xanh!

Ngày đó, lời Kim Diệu Liên từng nói qua với nàng vẫn còn văng vẳng bên tai, Tiểu Ngọc nhớ rất rõ ràng. Nữ nhân này cho là mình xuất thân nha hoàn sẽ làm liên lụy đến Tống Tiềm, mà thân là thiên kim nhà quan nàng ta mới là nữ nhân tốt có thể hỗ trợ Tống Tiền bước lên mây xanh*. Vẻ mặt ngạo mạn ấy, bây giờ nhớ lại vẫn làm cho người ta tức giận.

* ý là chỉ sự quyền cao chức trọng

Chảnh cái gì mà chảnh, không phải là đầu thai đúng nơi tốt hay sao?

Bây giờ ngươi đã biết châm chọc phu quân ta sao? Ban đầu không phải ngươi rất coi trọng hắn, 'chọn trúng' hắn sao?

Rốt cuộc mặt nạ của Kim Diệu Liên đã bắt đầu xuất hiện vết rách, dĩ nhiên nàng ta biết Tiểu Ngọc đang cười nhạo nmình chọn Tống Tiềm, nhưng Tống Tiềm không coi trọng mình.

Ở nửa đời trước của Kim Diệu Liên mọi việc đều rất thuận lợi, chỉ phát sinh qua một chuyện thất bại lớn, chính là bị người nam tử tên Tống Tiềm mà nàng ta hâm mộ gián tiếp cự tuyệt. Tuy nhiên, phu quân hiện tại của nàng ta là Tả Uyên điều kiện cũng rất tốt, chẳng những là thứ tử của Hộ bộ thượng thư Tả Phi, mà còn đang nhậm chức ở một trong năm công bộ của Thủy bộ, tiền độ vô khả hạn lượng (không thể định lượng). Nhưng Tống Tiềm ... lại là người làm nàng ta động lòng!

Với thân phận thiên kim Lễ bộ Thượng thư của nàng ta, đi cầu một sĩ tử tân khoa xuất thân hàn vi, thế nhưng lại tơi tả trở về!

Đây là chuyện mà người tâm cao khí ngạo như Kim Diệu Liên không thể chịu được!

https://thuviensach.vn

Kim Diệu Liên không muốn cùng Tiểu Ngọc tiếp tục nói, nói thêm một câu nàng ta liền càng khó chịu một phần. Sự tồn tại của Tiểu Ngọc, lúc nào cũng nhắc nhở mình đã từng thất bại. Tiểu Ngọc nhìn thấy có thể làm cho Kim Diệu Liên tức mà bỏ đi, miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ.

Nhưng nàng vẫn hướng Kim Diệu Liên nói thêm một câu: "Ai nha, Kim tiểu thư đừng đi nhanh như vậy, ngươi còn chưa giới thiệu phu quân mình họ gì mà. Ngươi nói ngươi đã là phụ nhân, ta suốt ngày gọi ngươi là tiểu thư cũng không hay lắm, đúng không?"

Kim Diệu Liên miễn cưỡng giật giật khóe miệng, nói: "Phu quân ta họ Tả!" Nói xong, vội vã rời đi.

Thậm chí nàng ta có thể cảm nhận được đôi mắt đầy ắp ý cười của tiện nhân Tiểu Ngọc đó đang nhìn mình rời đi. Hừ, tiện nhân, đừng có rơi vào tay ta nữa! Ta nhất định sẽ trừng trị ngươi một phen, mới có thể làm nguôi cơn giận này!

Mấy ngày sau, Thích Thăng phái người đưa mấy loại dược cao làm đẹp mới đến Tống phủ.

Tiểu Ngọc nhớ cũng đã lâu không cùng mấy tỷ muội gặp mặt, liền để gia nhân mời Tú Tâm, Văn Quyên, Tần Xuân Nhạn, Y Từ Tâm tới phủ, cùng nhau thử những sản phẩm mới này.

Chúng mỹ nữ tề tụ, tự nhiên có một phen náo nhiệt. Tiểu Ngọc nghĩ thầm: đáng tiếc Gia Nhi đang ở thâm cung, Thanh Tranh và Hải Đường lại ở Minh Châu xa xôi, nếu không, mấy người đó đều đến đây sẽ chơi càng vui hơn. Hết cách rồi, người trưởng thành, khó tránh khỏi chuyện ly tán, quỹ tích cuộc sống của mỗi người đều không giống nhau, có thể cùng nhau đi qua một đoạn, nên cảm kích trời cao an bài cùng quý trọng thời gian sống cùng nhau.

https://thuviensach.vn

Cho nên nhìn thấy bọn tỷ muội tán chuyện cười vui ở trong hoa viên phía sau của Tống gia, trong lòng Tiểu Ngọc trở nên cực kỳ mềm mại, trên mặt vẫn mang theo nụ cười vui sướng.

Y Từ Tâm mang điểm tâm tự mình làm đến cho mọi người.

"Đúng, cái này dùng lê thủy tinh chưng thành mứt lê. Cái đĩa này là vừng nắm, nhân bên trong làm bằng đậu đỏ, nhưng ta không bỏ đường, cho nên sẽ không quá ngọt. Còn đây là lồng bánh bao thịt dê cỡ nhỏ có thể nhúng sốt tương để ăn, ta đảm bảo tuyệt đối không có nhiều dầu mỡ!"

Khuôn mặt Y Từ Tâm vẫn ngọt ngào đáng yêu như vậy, vừa mở miệng chính là toàn nói về đồ ăn. Tiểu Ngọc lén lút cười, ăn một miếng bánh quả mận mà nàng long trọng đề cử, chua chua ngọt ngọt thật là ngon miệng. Nàng giống như vô ý nói: "Bên trong này có cả do Trâu Chú làm à?"

"Hắn đâu có làm điểm tâm chứ, người kia....Á, Tiểu Ngọc tỷ tỷ ngươi tự tìm đường chết!"

Mặt cười của Y Từ Tâm nóng lên, chúng tỷ muội cười hi hi ha ha điểm nhẹ mũi nàng, Y Từ Tâm nhấc làn váy liền chạy đến phía sau núi giả ở hậu hoa viên ẩn núp rồi. Tâm sự của nữ nhi gia (con gái nhà người ta) bị nói ra trước mặt mọi người, có thể không xấu hổ sao?

Biểu tỷ muội Tần Xuân Nhạn của nàng hướng về phía mọi người làm mặt quỷ, vui cười đuổi theo nàng. Tiểu Ngọc thấy quỷ kế thành công, làm cho Y Từ Tâm thất bại, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu vui mừng.

"Đến đến đến, thừa dịp hai người bọn họ không có ở đây, chúng ta ăn hết điểm tâm đi. Tú Tâm, muội ăn đi."

Tú Tâm dịu dàng cười cười, cầm một miếng mứt lê lên tỉ mỉ nhai.

"Ừm, cái này kết hợp với trà ta vừa mới lấy ra, ngược lại không tệ."

https://thuviensach.vn

Tú Tâm vẫn là thích trà như mạng như vậy, Tiểu Ngọc vội vàng quay đầu phân phó Tiểu Trân: "Lấy trà lúc nãy Dương phu nhân đưa tới, pha một bình trà mang lên đây."

"Hì hì, Tiểu Ngọc tỷ tỷ, nhờ vào thể diện của ngươi, chúng ta mới được hưởng ké trà ngon của Tú Tâm tỷ tỷ!"

Văn Quyên nhỏ tuổi nhất, hơn phân nửa những món điểm tâm này đều vào bụng của nàng. Nàng vỗ vỗ tay nhỏ nhắn nói: "Được rồi, chúng ta cũng đã ăn no, Tiểu Ngọc tỷ tỷ mau mang dược cao mới ra xem một chút đi!"

Vừa nói đến mỹ phẩm sản phẩm dưỡng da, không nữ nhân nào là không cảm thấy hứng thú. Ngay cả Y Từ Tâm đang trốn cũng đi theo phía sau Tần Xuân Nhàn trở lại, chỉ là sắc hồng trên mặt chưa tiêu tan, có vẻ càng thêm đáng yêu. Mấy người tỷ muội cũng không nỡ trêu chọc nàng nữa, chỉ lôi kéo nàng ngồi xuống, nói: "Muội còn không trở lại, chúng ta sắp ăn hết điểm tâm ngon của muội rồi!"

"Hừ, vỡ bụng các người!" Y Từ Tâm vẫn tức giận, chỉ có điều ánh mắt nàng không khỏi bị những bình mỹ phẩm dưỡng da do Tiểu Ngọc mang từ trong nhà ra hấp dẫn.

"Đây chính là sản phẩm mới?"

Chúng nữ đồng thời xông lên.

Lần này Mỹ Ngọc phường làm ra tổng cộng bốn loại sản phẩm mới. Một là loại đậu xanh bạch chỉ dùng dưỡng trắng, dùng bột đậu xanh làm nguyên liệu chủ yếu, có thể dưỡng da mịn màng, đưa tới hiệu quả dưỡng trắng.

Hai là hai sản phầm trị mụn rỗ: dịch của ngư tinh thảo (lá diếp cá) cùng đại hoàng tử thảo loại bỏ dầu. Ngư tinh thảo có công dụng kháng khuẩn tiêu viêm, trị liệu mụn ở tuổi thanh xuân, ngư tinh thảo ngoại trừ làm trà uống, còn có thể ép ngư tinh thảo lấy dịch, dùng chất lỏng bôi lên mụn,

https://thuviensach.vn

cũng có thể đặt một vài lát lá tươi mềm sau khi hấp, buổi tối trước lúc ngủ, nhân lúc còn nóng thoa lên chỗ viêm. Dĩ nhiên, loại dịch ngư tinh thảo này của Mỹ Ngọc phường đã được Thích Thăng dùng phương pháp đặc biệt luyện chế, so với ngư tinh thảo sống còn hiệu quả hơn gấp mấy lần.

Đại hoàng tử thảo có công hiệu trừ bỏ dầu nhờn, thanh nhiệt giải độc, kháng khuẩn tiêu viêm, lưu thông mát máu. Đối với các loại mụn sưng đỏ càng hữu hiệu, đối với sẹo do mụn gây ra, cũng có tác dụng tiêu trừ.

Thì ra Tiểu Ngọc vẫn dự định nếu vết sẹo của Tống Tiềm mà không tốt hơn, sẽ dùng phương thuốc đại hoàng tử thảo này chữa trị cho hắn. Chỉ là da Tống Tiềm cũng không chịu thua kém, dùng bột bạch chỉ thì tốt hơn rồi. Hắc hắc, cái phương thuốc này cũng chẳng kém bột bạch chỉ đâu!

Loại sản phẩm mới thứ tư là cao hoàng kỳ làm mờ vết nhăn. Đây là loại dược cao nhằm vào thị trường các quý phụ trung niên, thành phần chủ yếu là hoàng kì, bạch chỉ, đương quy, tam thất cùng mật ong. Rất hữu hiệu với các loại nếp nhăn của phụ nhân trung niên.

Mấy người tỷ muội sờ sờ bình này ngửi ngửi bình kia, đều cảm thấy rất tốt.

"Ừ, Tiểu Ngọc, xem ra lần này cửa chính Mỹ Ngọc phường sẽ bị người chen hỏng rồi!" Tú Tâm cười nói.

Nhưng Tiểu Ngọc lại đang suy nghĩ một vấn đề khác: "Hiện tại ta đang nghĩ, tìm vị mỹ nhân nào làm người phát ngôn cho sản phẩm mới đây? Tuổi Bích Đào cô nương hơi lớn một chút...." Bích Đào của Bích Thủy cư là một vị danh kỹ có thanh danh không thua kém Tú Tâm Hải Đường lúc trước. Chỉ là đã qua hai năm, tuổi của Bích Đào hơi lớn một chút, nghe nói sắp hoàn lương xuất giá rồi.

Tiểu Ngọc nghĩ đến thân phận hiện tại của mình cũng không tiện tới phố hoa. Chỉ có thể để Thủy Thanh Vân các nàng nghĩ biện pháp khác.

https://thuviensach.vn

Qua vài ngày, Tiểu Ngọc để Thủy Thanh Vân chọn một người xuất sắc trong mấy vị hoa khôi đang nổi bây giờ, liên hệ xem có thể mời người đến làm chiêu bài sống cho Mỹ Ngọc phường hay không. Muốn mở rộng phát triển sản phẩm mới, lực độ tuyên truyền không đủ thì không thể được!

Không ngờ Thủy Thanh Vân vừa đi, lại chọc tới chuyện phiền toái rồi!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 174: Thanh Vân Bị Đánh

Thời gian Thủy Thanh Vân đi theo Tiểu Ngọc làm việc cũng không ngắn. Lúc vừa mới đến nàng còn chưa tròn 16 tuổi, trên khuôn mặt trẻ con phấn nộn còn chưa thoát hết nét trẻ thơ. Làm trưởng quầy một hai năm như vậy, thân thể chẳng những thay đổi trở nên xinh đẹp, nói chuyện làm việc đều cực kỳ đáng tin cậy, cũng có chút danh tiếng ở trên phố Lâm An Thiên. Rất nhiều lão bản khi nói đến Thủy cô nương của Mỹ Ngọc phường, đều dựng thẳng ngón tay cái lên khen ngợi, đồng thời cũng cảm thán tại sao mình lại không mời được một nữ nhân viên tài giỏi như vậy.

Tiểu Ngọc luôn luôn rất yên tâm đối với Thủy Thanh Vân, cho nên khi nghe thấy Thủy Thanh Vân bị người khác đánh thì ngạc nhiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mọi người đều biết thân phận hiện tại của Tiểu Ngọc rất nhạy cảm nên không thể tùy tiện ra mặt, cho nên nếu không phải chuyện lớn cũng không dám đi làm phiền nàng. Thế nhưng chuyện Thủy Thanh Vân bị đánh này cũng không tính là chuyện nhỏ, vẫn nên bẩm báo cho đại lão bản đứng đằng sau thì hơn.

Mà Mạnh Hạ đến báo cáo cũng ăn nói vô cùng rõ ràng, rất nhanh đã nói rõ hết chân tướng của sự việc. Thì ra vấn đề nằm ở chỗ Tiểu Ngọc bảo Thủy Thanh Vân đi tìm người phát ngôn cho sản phẩm của Mỹ Ngọc phường.

Ban đầu, Thủy Thanh Vân hướng tới chính là cô nương Tân Hồng của Phong Hoa lầu, một hai năm nay nàng ta cũng được coi như là một nhân

https://thuviensach.vn

vật đứng đầu phố hoa, mặc dù không có loại khí thế mạnh mẽ như Quan Quan nhưng cũng có không ít bề tôi dưới váy.

Mà vài vị cô nương khác cũng mơ tưởng sự nổi trội này. Thậm chí có người còn đồng ý với Thủy Thanh Vân, chỉ cần để cho mình lên làm người phát ngôn của Mỹ Ngọc phường, sẽ cho Thủy Thanh Vân không ít lợi ích.

Nhưng Thủy Thanh Vân dầu muối không vào, người khác có nói thiệt hơn thế nào cũng vô dụng, vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu đi tìm cô nương Tân Hồng.

Hôm nay, Thủy Thanh Vân ra khỏi Phong Hoa lầu chưa được bao lâu, đã bị vài người phụ nhân* thô lỗ ngăn cản mắng nàng không biết phải trái, lại còn có một phụ nhân muốn lấy cái bô định hắt lên người Thủy Thanh Vân!

*phụ nhân: phụ nữ đã có chồng

Mạnh Hạ, Xuân Tư đi theo bên cạnh Thủy Thanh Vân cũng không đánh lại được mấy người phụ nhân chanh chua này, ba người khó khăn lắm mới tránh được sự tấn công của cái bô, chật vật chạy về Mỹ Ngọc phường. Thủy Thanh Vân bị mấy người đó vây vào giữa chịu không ít tội, mặt bị tát mấy cái, trên tay còn bị cào mấy vết thương, hiện tại đang ở trong Thanh Tâm đường chữa thương, đang khóc rất đau lòng đấy.

Tiểu Ngọc lập tức đứng dậy, dẫn theo Tiểu Trân đi thẳng đến Thanh Tâm đường.

Ở trong kiệu, Tiểu Ngọc nghĩ đến việc Thủy Thanh Vân bị đánh, trong lòng lại có một chút cảm xúc khác.

Mỹ Ngọc phường hết khổ rồi!

Trước đây, khi nàng mở cửa tiệm vô cùng khó khăn, để thu hút sự chú ý của người khác, vừa bảo Kiều Kiều chờ người đi trên phố làm quảng cáo,

https://thuviensach.vn

lại tìm Thích Thăng mở hội tuyên bố sản phẩm mới, lúc khai trương để cho Tú Tâm, Hải Đường ca hát, đa dạng các kiểu, đều chỉ vì cầu người đến mua sản phẩm của mình.

Hiện giờ mấy người danh kỹ ở phố hoa lại vì muốn làm người phát ngôn cho sản phẩm của mình mà khóc lóc om sòm làm mấy chuyện xấu xa, nhưng thấy các nàng cực kỳ coi trọng chuyện này, từ các khía cạnh đã phản ánh rõ lực ảnh hưởng rất lớn của Mỹ Ngọc phường trong "giới quý tộc" ở Lâm An.

Tiểu Ngọc nhớ rõ mộng tưởng ngay lúc đó của mình là làm tiểu thư Estee Lauder của triều Đại Tống, xem ra mộng tưởng này đã thực hiện được rồi!

Ở Lâm An, xét về xuất thân, phu gia, hoặc phạm vi sinh hoạt của đủ mọi tầng lớp phụ nhân đã vẽ thành vô số vòng tròn lớn nhỏ. Vòng tròn phu nhân thương nhân, vòng tròn nữ tử thanh lâu, vòng tròn bà chủ nhà bần hàn.... Cao cấp nhất trong những vòng tròn đó đương nhiên chính là lấy ‘vòng tròn quý phụ’ của phu nhân nhà quan làm chủ.

Bây giờ, ở trong vòng tròn quý phụ, Mỹ Ngọc phường cũng xem như là cửa tiệm có tên tuổi rất lớn, ai bảo Ngô hoàng hậu của năm đó, Chu hoàng hậu của hiện tại, còn có nữ quan, nhóm cung nữ trong cung đều thích dùng sản phẩm của Mỹ Ngọc phường chứ?

Ài, cái này có thể dùng từ người nổi tiếng nhiều thị phi để an ủi mình hay không?

Lúc Tiểu Ngọc nhìn thấy Thủy Thanh Vân, cảm xúc của Thủy Thanh Vân đã ổn định lại không ít, chỉ là vết bầm trên mặt vẫn như cũ.

"Phu nhân....Thanh Vân không giải quyết tốt sự việc, thật có lỗi." Lời đầu tiên của Thủy Thanh Vân là tự kiểm điểm mà không phải vội vàng cáo

https://thuviensach.vn

trạng, điều này làm cho Tiểu Ngọc càng thêm tán thưởng. Người ra ngoài làm việc, quả đúng là không giống như người khác.

"Biết là ai làm chưa?" Tuy Tiểu Ngọc hỏi Thủy Thanh Vân, nhưng ánh mắt lại nhìn Thích Thăng.

Thích Thăng nói: "Vừa rồi ta và các nàng đều đã nghĩ tới vài người, vẫn là nữ nhân kia của Cầm Hương các có tình nghi lớn nhất."

"Nữ nhân kia? Ai vậy?"

"Còn ai nữa, chính là Hứa Man Man của Cầm Hương các!" Theo bên cạnh giúp Thủy Thanh Vân, vẻ mặt Xuân Tư rất tức giận.

Theo như Xuân Tư nói, Hứa Man Man đã phái người đến tìm Thủy Thanh Vân hai lần. Một lần, sau khi bị Thủy Thanh Vân từ chối, lúc ra về liền nói những lời khó nghe, còn nói ra mấy lời độc ác kiểu "Không biết điều thì ngươi sẽ biết tay".

"Nữ nhân này có bối cảnh thế nào, không biết địa vị của Mỹ Ngọc phường chúng ta hay sao?" Nha đầu Tiểu Trân bên người Tiểu Ngọc không nhịn được nói xen vào.

Rất nhiều người đều biết, Mỹ Ngọc phường chính là sản nghiệp của tri phủ Lâm An Tống Tiềm. Đương nhiên, phần lớn mọi người cho rằng Tống Tiềm là người bỏ vốn để cho Thích Thăng hỗ trợ kinh doanh, rất ít người biết đại lão bản chân chính là Tiểu Ngọc.

Những cô nương ở phố hoa cũng không phải là nhược trí, các nàng sinh hoạt trong hoàn cảnh phức tạp hơn gấp trăm lần so với những phụ nhân bình thường, bản lĩnh tùy mặt gửi lời còn mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, nào dám tùy ý khiêu chiến với tri phủ Lâm An, ngại sống lâu sao?

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc đoán Hứa Man Man này nhất định là đồ ngoại lai, vừa đặt chân đến Lâm An, chưa làm rõ tình huống đã khóc lóc om sòm, muốn mượn cơ hội lập uy, lại thành nâng đá đập chân mình. Tiểu Ngọc cũng sẽ không cho phép một kẻ bắt nạt tỷ muội của mình được sống dễ chịu!

"Nghe nói Hứa Man Man vốn là phận má hồng phương Bắc, ở bản địa cũng là một danh kỹ xuất chúng. Gần đây mới đến Lâm An, mới treo biển hành nghề ở Cầm Hương các được một tháng mà thôi." Thích Thăng nói.

"Ừm... Thích Vấn Chi ngươi vẫn là người biết rất rõ mọi chuyện của thanh lâu như trước nhỉ." Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn Thích Thăng một cái, sống lưng Thích Thăng toát mồ hôi lạnh. Nhanh mồm nhanh miệng như vậy để làm gì... Thích Thăng thật sự muốn tát mình một cái.

Tiểu Ngọc cũng không tiếp tục trêu trọc Thích Thăng nữa, nàng nói với Thích Thăng: "Nếu là thật, ta đây muốn phá bỏ cái Cầm Hương các ấy rồi!"

"Phá bỏ hả? Phá bỏ thế nào?"

Mấy người Thủy Thanh Vân và Thích Thăng trừng mắt nhìn Tiểu Ngọc. Thủy Thanh Vân bước lên phía trước kéo Tiểu Ngọc nói: "Phu nhân, đừng vì ta mà nổi lên tranh chấp, ngài tội gì phải chấp nhất với loại người ti tiện đó!"

Tiểu Ngọc không đồng ý cách nói này, chỉ nói: "Trước tiên phải điều tra rõ xem có phải Hứa Man Man làm không rồi nói sau. Thật ra cũng không khó, Hứa Man Man là người từ nơi khác mới đến, mấy người phụ nhân mà nàng sai khiến nhất định chỉ là những phụ nhân làm việc vặt trong Cầm Hương các. Xuân Tư, bây giờ ngươi hãy đi đến cửa sau của Cầm Hương các canh chừng cho ta, canh giữ cả một ngày, nếu như nhìn thấy những người phụ nhân này ra vào, liền khẳng định là do Hứa Man Man sai khiến rồi!"

https://thuviensach.vn

Thấy Xuân Tư còn đang do dự, khuôn mặt thanh tú của Tiểu Ngọc trầm xuống: "Không nghe lời của ta nữa sao?"

"Vâng, phu nhân!" Trong cảm nhận của những tiểu cô nương này, Tiểu Ngọc có lực uy hiếp cực lớn, Xuân Tư vội vàng đồng ý, nhanh chóng rời đi.

"Thanh Vân, ngươi nghỉ ngơi thật tốt. Chờ tra ra là ai làm, ta lại đi đòi lại công bằng cho ngươi!" Tiểu Ngọc nhớ nhung nhi tử ở nhà, dặn dò hai câu liền vội vàng chào từ biệt.

Thích Thăng vẫn còn đang suy nghĩ từ "phá bỏ" kia của Tiểu Ngọc. Nàng lại muốn làm chuyện kinh hãi thế tục gì nữa đây?

Quả nhiên không ngoài dự đoán của mọi người, việc này thật sự là do Hứa Man Man làm, Xuân Tư canh chừng hơn nửa ngày, rốt cuộc xác nhận mấy người phụ nhân đó là đi từ cửa sau vào làm việc trong Cầm Hương các.

Tiểu Ngọc ngồi ở trong đại sảnh của Tống phủ nghe Xuân Tư báo cáo, mặt không cảm xúc, trong lòng Thủy Thanh Vân và mấy vị cô nương đều cảm thấy sốt ruột.

Phu nhân muốn làm cái gì đây?

"Hắc hắc hắc...." Ánh mắt và tiếng cười của Tiểu Ngọc đều khiến Thủy Thanh Vân nhớ đến hai chữ "tà ác".

"Chuyện này à, còn cần có Thích Vấn Chi phối hợp thật tốt....."

Sau khi Thích Thăng nghe Tiểu Ngọc nói xong kế hoạch khủng bố của nàng, lắc đầu liên tục: "Không có loại thuốc như vậy!"

"Ngươi gạt người!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc ung dung vạch trần lời nói dối của Thích Thăng.

"Với bản lĩnh của Thích đại thần y ngươi, làm ra một loại thuốc ấy là vô cùng đơn giản.... Đừng nói với ta cái gì mà chính nghĩa, đạo đức, đủ loại đấy! Ta chỉ biết là, người ta đánh má trái của ta, ta phải đánh đều hai bên mặt của nàng gấp mười lần. Trêu chọc ta thì thôi, trêu chọc đến muội muội của ta... có thể nhẫn nhịn nhưng không thể chịu nhục. Rốt cuộc ngươi có làm hay không?"

Dưới cái nhìn đe dọa của Tiểu Ngọc, rốt cuộc Thích Thăng vẫn phải đầu hàng.

"Được rồi, ta... ta làm giúp ngươi, nhưng mà ngươi đừng làm mình bị thương đó!"

Tiểu Ngọc cười hì hì nói: "Sẽ không, làm sao có thể chứ...."

Cầm thuốc bột đã được nghiền nhỏ mà Thích Thăng tỉ mỉ điều chế, tâm trạng của Tiểu Ngọc vô cùng tốt, ngay cả Tiểu Trân đang chải đầu cho nàng cũng cảm nhận được nữ chủ nhân đang vui vẻ.

"Phu nhân, tại sao người lại vui như vậy?" Tiểu Trân nhìn khuôn mặt tràn đầy tươi cười của Tiểu Ngọc, bèn hỏi.

"Ha ha, Tiểu Trân à, ngươi đi nói với Huệ nương để lát nữa nàng nói một tiếng với lão gia, đêm nay chúng ta sẽ ra ngoài một chuyến, muộn một chút mới trở về."

"Đi ra ngoài?" Tiểu Trân khó hiểu: "Bây giờ không phải ngày hội gì, buổi tối Thiên Nhai đâu có hoạt động nào ạ. Chẳng lẽ phu nhân muốn đến Ngõa Tứ xem náo nhiệt sao? Nhưng nơi đó là chỗ kẻ hạ đẳng đến, phu nhân ngài thân thể quý giá, chỉ sợ những kẻ đó va chạm vào ngài thôi."

https://thuviensach.vn

"Không không không..." Tiểu Ngọc lắc lắc đầu ngón tay, "Nơi chúng ta đi còn vui hơn so với Ngõa Tứ!"

Dứt lời, nàng không giải thích thêm với Tiểu Trân nữa, tự mình lén lút cười.

Đã lâu không có trò đùa dai, hôm nay để cho nàng hưởng trọn vẹn đi!

Ban đêm, phố hoa vẫn rực rỡ như trước. Lúc quân Kim xâm lược phía nam, phố hoa từng có một thời gian ngắn hiu quạnh, nhưng hiện tại tình thế đã ổn định, khách tìm hương còn nhiều hơn trước.

Trong Cầm Hương các, Hứa Man Man mị nhãn như tơ đang nhìn về phía gương trang điểm. Năm nay nàng vừa tròn 16 tuổi, chính là thời gian một đóa hoa nở rộ đẹp nhất, được nhiều nhóm danh lưu sĩ tử theo đuổi, càng tăng thêm tự tin cho nàng. Thậm chí có người theo đuổi nàng cho rằng nàng có thể kế thừa Quan Quan trở thành danh kỹ có sức quyến rũ nhất.

Hứa Man Man chưa từng gặp Quan Quan, nhưng đã nghe nói qua mỹ danh truyền kỳ của vị hoa khôi này, nghe nói nàng lên biểu diễn có thể khiến cho mọi người ngừng thở, chỉ vì nghe nàng nói một câu.

“Ta đương nhiên đẹp hơn nàng ta rồi!” Hứa Man Man soi gương hừ một tiếng, mới không muốn bị người ta nói là người kế nghiệp gì gì đâu. Trong suy nghĩ của nàng, chỉ có nàng mới là người xinh đẹp nhất.

Nàng đứng dậy đi xuống lầu đón khách, một đêm này đối với nàng mà nói không khác gì so với những ngày bình thường. Nhưng rất nhanh nàng sẽ biết, tối hôm nay chính là ác mộng mà cả đời nàng không thể quên.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 175: Mất Mặt Trước Mặt Mọi Người

Tính tình của Tiểu Ngọc luôn luôn là không thích trêu chọc người khác, đa số người quen nàng đều cảm thấy nàng rất ôn nhu, đương nhiên ở trong lòng Tống Tiềm nàng là hoàn mỹ nhất, đáng yêu nhất. Thế nhưng trên thực tế, Tống Tiềm còn không biết Tiểu Ngọc có một mặt mạnh mẽ khác.

Trên nguyên tắc, Tiểu Ngọc tín phụng (tin tưởng và làm theo) chân ngôn 16 chữ của một vị vĩ nhân đời sau nào đó: "Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, ta nhất định phạm người!"

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 176: Càng Náo Càng Lớn

"Ngăn Tiểu Đề Tử lại cho ta!" Tay tú bà vung lên, mấy tên tay chân lập tức xông lên. Công tử tuấn tú cùng với đồng bạn đang muốn rời khỏi, lại bị ngăn cản.

"Xin lỗi, ngài hãy dừng bước!" Mấy tên tay chân nói chuyện khách khí, nhưng giọng điệu lại cực kỳ phách lối.

Sắc mặt công tử nữ phẫn nam trang kia không vui, hừ lạnh một tiếng nói: "Sao, nơi này là ổ trộm cướp cho phép vào mà không cho phép ra à?"

Nàng đứng bên cạnh một công tử có dáng người cao gầy, mọi người nhìn kỹ, người này chính Tiểu Nương! Chẳng qua nữ tử cao gầy không tuấn tú bằng công tử trắng nõn kia, nhưng mặt mày cũng thanh tú, nhìn ra được chính là một mỹ nhân đoan chính thanh nhã. Theo sau hai người bọn họ có hai nam tử mặc quần áo khiêm tốn, khoanh tay đứng thẳng hắn là tùy tùng các nàng mang đến.

Đám tay chân càng thêm cảnh giác. Tú bà đã nói cho bọn hắn biết Hứa Mạn Mạn bị người ta chỉnh, muốn bọn họ chú ý trong viện xem ai là người khả nghi. Hiện giờ vừa thấy hai nữ tử xen lẫn bên trong thực khách, đương nhiên coi các nàng là người đáng nghi nhất.

Nhưng người của Cầm Hương Các lại không nghĩ như vậy, thủ phạm chân chính vốn không đi vào Các.

Tiểu Ngọc thấy mục đích đã đạt được, cũng không muốn ở lại lâu, muốn cùng Tiểu Trân chuồn đi. Lúc đi đến cửa chính Cầm Hương Các, đột nhiên

https://thuviensach.vn

nghe thấy một trận ồn ào lớn!

Chỉ thấy hai hán tử cao lớn thô kệch bị người ném từ trong cổng ra!

"A, lại có trò hay để xem? Đừng đi nhanh như vậy!"

Tiểu Ngọc ngừng bước, cách vài bước nhìn về cửa chính Cầm Hương Các. Tiểu Trân lo lắng gặp chuyện không may, muốn thúc giục chủ nhân đi mau, nhưng lại không có can đảm đó.

Sau khi hai hán tử bị người ném ra cửa, hai công tử mặc trường sam mang theo tùy tùng ung dung đi ra khỏi Cầm Hương Các, phía sau lại có một nhóm tay chân đuổi theo.

"Hai cô nương đứng lại, đừng hòng chạy!"

Một tú bà trang sức đầy người đi ra, chỉ vào trước mặt hai "Công tử" nói: "Các ngươi đến Cầm Hương Các đập phá quán, cũng phải cân nhắc phân lượng của mình! Đừng tưởng rằng ỷ có chút sức mạnh thì ở đây làm bừa!"

Tú bà này là nương tử của lão bản Cầm Hương Các, nàng ở phố hoa xưa nay có tiếng ngang ngược kiêu căng, nhiều người không dám trêu chọc nàng, nổi danh là hàng cay độc.

“Công tử” tuấn tú mặt trắng nõn bĩu môi, không nói cái gì. Đồng bạn cao gầy của nàng lại không phục: "Hừ, nói các ngươi là ổ trộm cướp đúng là không oan uổng các ngươi mà! Chúng ta không hứng thú với màn nhảy múa của Hứa Mạn Mạn, chẳng lẽ tự do nói một câu cũng không được sao?"

Thị vệ các nàng không nói một lời che chở hai người, tuy không nói gì, nhưng khí thế mạnh mẽ lại phả vào mặt, làm cho đám tay chân Cầm Hương Các cảm thấy áp lực vô cùng.

https://thuviensach.vn

Tiêu nương tử cũng không phải là ngồi không. Nàng hừ lạnh một tiếng, cất giọng ấm áp nói: "Hai người Tiểu Đề Tử các ngươi trà trộn vào trong viện chúng ta, chắc chắn là không có ý tốt, nếu không hai cô nương gia ăn no không có chuyện gì làm đến kỹ viện làm gì? Không biết ai nhà nào lại có thể nuôi hai đồ đê tiện này, mau gọi chủ tử của các ngươi ra đây!"

"Ngươi mắng ai là đồ đê tiện?"

Sắc mặt hai cô gái thay đổi rõ rệt, thuở nhỏ các nàng luôn được nâng niu trong lòng bàn tay có khi nào phải chịu qua cơn bực tức như vầy!

"Vương Khiếu Trương Mãnh, đánh cho ta!"

Nữ tử cao gầy không chút do dự ra lệnh, xưa nay tính tình của nàng là không cho phép bị người khác bắt nạt. Đêm nay cùng tỷ muội tốt đi chơi đùa giỡn một tí, bị phá đám không nói, còn bị nữ nhân xảo quyệt này giội nước bẩn vào người, làm sao có thể nhịn được cơn giận này?

Hai hộ vệ không có xông về phía trước, mà chần chờ nói với nàng: "Tiểu thư, đêm nay đến nơi dơ bẩn này có chút không thích hợp —— vẫn nên trở về đi thôi!"

"Các ngươi ——" Nữ tử cao gầy nghe hai tên hộ vệ này nói chuyện cũng không khỏi có chút do dự, nhưng lúc này đám tay chân Cầm Hương Các lại không chút khách khí vây quanh!

Tiêu nương tử cười ha ha nói: "Sợ sao? Sợ thì mau mau lại đây dập đầu cho lão nương!"

Lần này hai tên hộ vệ không thể không ứng chiến, nhất thời trước cửa Cầm Hương Các rơi vào một mảnh hỗn loạn!

Tiểu Ngọc bàng quan nhìn cuộc náo loạn do chính mình một tay tạo ra, bây giờ nàng cũng nhìn ra hai người kia là nữ phẫn nam trang rồi, không

https://thuviensach.vn

biết tại sao mà trà trộn vào chỗ này. Xem ra sau khi Hứa Mạn Mạn bị xấu mặt, tú bà tìm khắp nơi đến khi nhìn thấy hai người này nên nghi ngờ? Nhưng cũng thật là vừa khéo, đêm nay Cầm Hương Các vừa vặn có hai người giả nam nhân đi vào —— muốn người ta không nghi ngờ cũng khó!

Tiểu Ngọc đang suy nghĩ cái này có tính là "Một bình hương liệu dẫn đến huyết án" hay không, chẳng qua nghĩ lại hai người này vẫn là vô tội, mình có nên ra tay giúp đỡ không?

Nàng không khỏi cười khổ: cho rằng nữ nhân xuyên qua không gì không làm được sao, nàng không có võ công của Thích Thăng hay Tần Xuân Nhạn, vẫn là ngoan ngoãn xem kịch thì hơn. Dù sao hai người nữ tử kia có hộ vệ, sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ?

Động tĩnh lớn như vậy, đã kinh động đến khách nhân bên trong thanh lâu. Kiến trúc người Tống tinh mỹ tuyệt luân, thanh lâu đình đài lại càng xuất sắc, hầu như mỗi thanh lâu đều có lầu. Nếu không ở đâu câu "Hàm ngọc yên vàng như trẩy hội,

Lầu cao khiến Chương đài khuất lối…."* được lưu truyền đến tận đời sau?

*Đây là bài Điệp luyến hoa của nhà thơ Âu Dương Tu: bài thơ nói về tâm trạng người kĩ nữ trước cảnh xuân tàn nơi kĩ viện.

Lầu trên đối diện với Cầm Hương Các, vừa vặn có vài công tử trẻ tuổi đang uống rượu. Một người trong đó nhìn thấy dưới lầu có ẩu đả, lòng hiếu kỳ nổi lên đi tới lan can nhìn xem.

Người này chính là Cố Ái Sinh, hắn và Hình Quang chờ vài người bạn tốt uống rượu trong thanh lâu, mới uống mấy chén lại nghe thấy bên ngoài ồn ào. Vốn hắn chỉ định liếc mắt nhìn một cái rồi thôi, ai biết vừa nhìn thấy lại không nhịn được nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Tại sao lại có mấy chục người vây ba, bốn người lại mà đánh?

Bên bị đánh có bốn người ở bên trong, có hai người còn sức lực chống đỡ lại, mặt khác hai người kia rõ ràng là dạng người yếu ớt, chỉ có thể trốn ở phía sau đồng bạn, mắt thấy sắp bị gậy gộc của đám hung thần đả thương.

Tính "Thiết nhân" của Cố Ái Sinh dâng lên, hắn không nhìn được người cậy mạnh hiếp yếu, lấy nhiều khi ít, cứ một cước bước ra lan can bay xuống!

"Dừng tay cho ta!"

Cố Ái Sinh hét lớn một tiếng như sấm nổ, ở phố hoa có vô số người xem thán phục nhìn người từ trên trời giáng xuống!

Nữ tử nữ phẫn nam trang ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn nhìn thấy Cố Ái Sinh như thiên thần hạ phàm bay xuống, một cước liền đá văng cái tên tây chân đang vung gậy!

"Sao Ái Sinh lại ở đó?"

Tiểu Ngọc đang xem kịch vui trợn tròn mắt, sao có cảm giác việc này càng nháo càng lớn?

"Phu nhân —— bọn họ đánh thật dọa người, chúng ta đi nhanh đi!" Tiểu Trân bị dọa sắp khóc.

Tiểu Ngọc cười khổ một tiếng, đi? Nàng đúng là muốn đi, nhưng lại muốn xem kết cục của chuyện này. Thôi, vẫn nên yên lặng xem kịch đi. "Đừng ầm ĩ, chờ đã!" Tiểu Ngọc tức giận nói Tiểu Trân một câu. Nước mắt Tiểu Trân như hạt châu vương ở bên trong viền mắt, nàng ở đâu mà xem đánh nhau cỡ này đâu chứ?

https://thuviensach.vn

Nữ tử tuấn tú kia được Cố Ái Sinh bảo vệ ở phía sau, Cố Ái Sinh mở hai tay ra giống như hùng ưng giương cánh thay nàng ngăn công kích đối phương lại, thoáng đá bay mấy người. Đám tay chân cũng không phải không muốn sống, nhìn thấy đối phương gia nhập trận đánh giống như một chiến tướng, quật ngã huynh đệ bọn họ nhiều như vậy, thế tiến công dần dần chậm lại.

Đột nhiên một trận tiếng vó ngựa dồn dập ở đầu phố hoa vang lên, trong chớp mắt hai con ngựa đã đi đến trước mặt đoàn người hỗn chiến.

Tình thần nhóm người xem kịch vui càng thêm hưng phấn, sao lại có quan binh? Xem ra kịch vui đêm nay so với các cô nương ca múa còn đặc sắc hơn nhiều!

Ngồi trên lưng ngựa là một nghệ nhân mặc ngoại bào màu tảo, thân thể anh vĩ, Tiểu Ngọc nhìn một chút lập tức nhận ra đây là trưởng thị vệ hoàng cung Tằng Mậu.

Chẳng lẽ ——

Trong lòng nàng cả kinh, lại nhìn về phía hai nữ tử phẫn nam trang, quả nhiên!

Người có màu da trắng như tuyết, đây không phải là Vân Châu công chúa mà nàng đã từng gặp cách đây khá lâu sao?

Thời gian trôi qua hơn một năm, Vân Châu công chúa lại ăn mặc nam trang, Tiểu Ngọc mới không nhận ra nàng. Bây giờ nhìn thấy hành động của Tằng Mậu, nhìn sang mới nhận ra.

Tối nay lại có chuyện gì nữa đây?

Chẳng qua nàng chỉ muốn chỉnh người, không ngờ lại liên lụy cả Vân Châu công chúa, Cố Ái Sinh, Tằng Mậu vào.

https://thuviensach.vn

Một chữ "Loạn" tuyệt vời!

Tiêu nương tử nhìn thấy không đúng, cũng không dám ra lệnh tiếp tục đánh nhau nữa. Toàn bộ đám tay chân đứng về bên người nàng, những tên bị thương khá nặng chỉ có thể dựa vào đồng bạn.

Mà trên người Vương Khiếu, Trương Mãnh cũng có không ít vết thương.Vân Châu và một cô gái khác được Cố Ái Sinh bảo vệ nên không bị thương, nhưng khi các nàng nhìn thấy Tăng Mậu đến, vẻ mặt đau khổ càng đậm. Đặc biệt là Vân Châu, vẻ mặt gần như muốn sụp đổ!

"Ái Sinh, sao ngươi cũng ở nơi đây?"

Tăng Mậu xuống ngựa nhìn thấy Cố Ái Sinh đứng ở trung tâm vòng tròn, có chút kỳ quái. Chẳng qua hắn cũng không muốn nói chuyện với Cố Ái Sinh, nhìn thấy Vân Châu công chúa không có việc gì nên thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Thuộc hạ bái kiến chủ tử!" Tăng Mậu quỳ một gối xuống, phía sau hắn có một đội vệ sĩ cũng cùng lúc quỳ xuống. Đêm nay Vân Châu công chúa mang theo hai thị vệ thiếp thân chạy ra ngoài, hại bọn họ tìm đã lâu, may mà công chúa không có chuyện gì!

Lúc này Tiêu nương tử cũng nhìn ra hai người kia lai lịch không nhỏ, chỉ sợ mình thật sự tìm lộn người. Nàng cũng là loại người gió chiều nào ngả chiều ấy, tay cầm khăn gấm hơi run, vội nói: "Ôi, chư vị đại gia, đây đều là hiểu lầm ——"

"Gì mà hiểu lầm!" Vân châu Công chúa nhớ tới những lời nói của bà nương vừa nãy, giận đến tím mặt."Tăng mậu, ta và các ngươi trở về. Tìm người niêm phong các tử này cho ta!"

"Dạ!"

https://thuviensach.vn

Tằng Mậu không nói hai lời, đồng ý.

"Ai, thật mất hứng thật mất hứng —— Bội Bội, chúng ta đi thôi!" Vân Châu lôi kéo cánh tay của cô gái cao gầy, không để ý tới sắc mặt trắng bệch của Tiêu nương tử, đang muốn leo lên xe ngựa đã sớm được chuẩn bị xong, bỗng nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn Cố Ái Sinh một chút.

"Cảm ơn ngươi!" Vân Châu tươi cười ngọt ngào với Cố Ái Sinh, lúc này mới leo lên xe.

Tiểu Ngọc còn lâu mới để ý vận mệnh sau này của Cầm Hương Các, lúc này không đi thì chờ đến khi nào?

Nàng lôi kéo Tiểu Trân đang ảo não đi như chạy về Tống phủ, lúc đi đến cửa lớn còn không quên dặn dò Tiểu Trân: "Chuyện đêm nay không thể nói với bất cứ kẻ nào, biết không?"

"Dạ, nô tỳ biết ——" Tiểu Trân đáp lời, đột nhiên dừng bước.

Chỉ thấy Tống Tiềm đứng trước cửa lớn cười híp mắt nhìn các nàng, nhưng nụ cười kia thấy thế nào cũng không giống như cười vui vẻ ——

Thảm!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 177: Dự Yến Hội

Editor: Trà sữa trà xanh

Betaer: trang bubble

Sáng sớm hôm sau, bọn hạ nhân của nhà Tri Phủ Lâm An Tống Tiềm đại nhân đều thấy được một cảnh tượng kỳ quái….

Phu nhân kính yêu của bọn họ lại bước đi với một loại dáng vẻ rất kì quái, lọai dáng vẻ này hơi giống con cua lại hơi giống con vịt, tóm lại là kì quái không nói nên lời. Dĩ nhiên, trong suy nghĩ của bọn hạ nhân thì danh tiếng của phu nhân rất cao, sẽ không có ai dám thảo luận dáng đi của phu nhân. Nhưng thật là quá kỳ lạ rồi. . ..

Cái đó của Tiểu Ngọc đau!

Tối hôm qua lúc Tống Tiềm "Tức giận", nàng đành phải kể chi tiết. Nghe thấy việc làm của lão bà bảo bối, thật sự là Tống Tiềm vừa bực mình vừa buồn cười! Nào có phu nhân quan viên bướng bỉnh như vậy? Hơn nữa, Thủy Thanh Vân bị đánh thì nên nói với mình, để mình âm thầm đi thăm dò vụ án rõ ràng sau đó chấp pháp công bằng mới đúng, lại dám lén lút đi "Giải quyết"?

Nhưng mà nghĩ đến ở đây còn có một trưởng công chúa Tiễn Vân Châu còn không đáng tin hơn so với Tiểu Ngọc, Tống Tiềm cũng đau đầu thay Tăng Mậu. Công chúa đi dạo thanh lâu, còn bị người ta vây đánh? Đây là chuyện gì vậy. . . Cố Ái Sinh cũng lợi hại, một mệnh quan triều đình tỏ ra rất dũng cảm đánh nhau như phường ngoài chợ . . .

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm cảm thấy kể từ sau khi Tiểu Ngọc xuất hiện, có chuyện gì bên cạnh mình cũng không thể dùng lẽ thường để cân nhắc.

Lão bà này không thể quá cưng chiều!

Cho nên lòng dạ Tống Tiềm trở nên độc ác, thi hành "Gia pháp", hung hăng —— đánh Tiểu Ngọc một trận.

Tối hôm qua Tiểu Ngọc đau muốn kêu nhưng lại không dám kêu, phu quân đúng là lòng dạ độc ác, mắng nàng coi như xong đi còn đánh nàng nữa? Nàng sống hai đời, còn chưa chịu nỗi đau khổ như thế này đâu đấy! Gia bạo, đây là gia bạo trắng trợn mà!

Tối hôm qua nàng nằm úp sấp trên giường ngủ, sáng sớm lúc tỉnh lại gối đầu còn âm ẩm luôn đây này. Bây giờ mỗi một bước đi đều đau muốn chết, giống như Tiểu Mỹ Nhân Ngư vừa mới đổi chân. Ghét hắn, hôm nay phải chiến tranh lạnh với hắn!

Cho nên hôm nay lúc Tống Tiềm ra ngoài, Tiểu Ngọc cũng không thèm nhìn hắn, trái lại tự cho con trai bú sữa. Tống đại lão gia không phải là Bao Công tái thế thiết diện vô tư sao, tự mình chơi đi, bản cô nương tức giận, không theo ngươi chơi!

Thật ra thì trong lòng Tống Tiềm cũng âm thầm hối hận, có phải tối hôm qua dùng quá sức rồi không?

Thường ngày Tiểu Ngọc không đứng đắn dính hắn, hôm nay quan tâm cũng không để ý đến hắn, nói chuyện với nàng cũng không trả lời. Cũng không phải là hoàn toàn không trả lời, nói với nàng: "Ta đi đây." , thì nàng nói với con trai: "Minh nhi, phụ thân nhẫn tâm của con phải ra ngoài, mẫu thân chơi với con có được không? Chúng ta không cần để ý cái tên xấu xa kia!"

Người xấu? Hắn là người xấu . . .

https://thuviensach.vn

Được rồi, hắn thừa nhận hắn không nên ra tay đánh nàng, nhưng Tống Tiềm sợ lại không ràng buộc nàng một chút, nàng làm ra chuyện càng quá giới hạn thì khó mà kết thúc. Ngược lại bây giờ thành hắn không đúng . . .

Cả ngày, lúc Tống Tiềm làm việc cũng không yên lòng, với hắn mà nói là tình huống rất ít thấy, chủ yếu trăm năm gặp một lần.

Ài, muốn trừng phạt lão bà, kết quả không phải là tự xử phạt mình sao? Trở về xin lỗi thật tốt với lão bà thôi. . .

Tiểu Ngọc cũng không định tha thứ Tống Tiềm nhanh như vậy.

Gia bạo! Mặc dù nói hai năm nay gia bạo là bình thường, không phải khắp nơi đang tuyên truyền cái gì mà "Trượng phu là trời, thê tử là đất" sao? Chỉ là nàng còn lâu mới cổ vũ cho Tống Tiềm thứ khí thế này, nếu không về sau hắn hở ra là lấy "Gia pháp" ra, vậy cái mông nhỏ của mình. . . Không được không được!

Cho nên vào lúc ăn cơm chiều, nàng vẫn coi như không thấy Tống Tiềm như cũ, coi như trước mắt không có người này. Tống Tiềm nhiều lần bắt chuyện với nàng, nàng không phải làm bộ cho con trai ăn không trả lời, chính là đơn giản "Hừ" một tiếng, đưa ánh mắt rất xem thường cho hắn.

Bây giờ ngồi trên ghế nàng vẫn còn đau đấy! Sao hắn lại nỡ ra tay nặng như vậy? Như lúc con trai khóc rống, nàng cũng không nỡ đánh con trai. Bị cảm giác nóng rát trên mông nhắc nhở, Tiểu Ngọc kiên quyết không để ý tới Tống Tiềm.

Ăn cơm xong, Tiểu Ngọc trực tiếp ôm con trai về phòng. Bọn hạ nhân đều nhìn ra tình huống hôm nay không đúng, một đám thành im miệng như hồ lô, cẩn thận làm chuyện mình nên làm, đến cả chủ nhân cũng không dám nhìn. Không khí trong nhà căng thẳng muốn chết, ai cũng không dám đi chọc vào tổ ong vò vẽ này. Mọi người đều biết —— phu nhân nóng nảy giận dỗi rồi !

https://thuviensach.vn

"Tiểu Ngọc. . . . Ai, Tiểu Ngọc, đừng đóng cửa!"

Tống Tiềm đi như chạy đuổi theo Tiểu Ngọc về phòng, mới mặc kệ hạ nhân chung quanh lén nhìn —— trên thực tế, không ai dám lén nhìn. Tất cả mọi người đều tự giác làm người mù người điếc, chạy trốn còn nhanh hơn Tống Tiềm.

"Rầm!"

Cửa phòng vẫn bị Tiểu Ngọc mạnh mẽ đóng lại.

Tiểu Ngọc nhớ đời sau trên Internet truyền một bài viết như vậy —— 《vợ chồng gây gổ có gì tốt?》

Thích hợp nhất là đừng đụng đến gối đầu và dép lê, lực công kích của cái trước không mạnh tạo thành tổn thương không lớn với đối phương, tỷ lệ hòa thuận tăng nhanh. Cái sau thì có thể tiện tay ném đi, lại còn có thể ném trúng mục tiêu một cách dễ dàng. Ngoại trừ hai thứ vũ khí tất nhiên này, sập cửa cũng là lựa chọn rất tốt, có thể biểu đạt đúng mức tức giận và khí thế của người sập cửa.

Nàng sập cửa cũng có kiến thức đại học trong đó nữa, ha ha, Thiên Thành lão công à, chàng muốn phạt ta còn thiếu chút trình độ đó. . . . . .

Lỗ mũi Tống Tiềm suýt nữa thì bị cửa kẹp chặt, dọa ra mồ hôi lạnh trên trán. Có điều hắn lau mồ hôi trên trán, vẫn thật cẩn thận đẩy cửa phòng ra ——

Bên giường, Tiểu Ngọc đang ôm con trai cho bú sữa. Minh nhi uống sữa no, tay chân nhỏ bé rất có tinh thần đá lung tung đạp loạn, Tống Tiềm nhìn thấy lòng thương yêu nổi lên, vội tới muốn ôm con trai.

Tiểu Ngọc liếc hắn một cái, nhưng mà không ngăn động tác Tống Tiềm ôm con trai.

https://thuviensach.vn

Mọi việc phải có chừng có mực. Trước mặt mọi người không để ý tới hắn, lại sập cửa vào hắn, ầm ĩ tiếp thì không còn ý nghĩa nữa. Người phụ nữ thông minh là người phụ nữ biết gây khó dễ có chừng mực, chuyển biến tốt thì nên tiếp nhận, tránh cho người đàn ông của mình bị bức ra ngoài, đến lúc đó khóc cũng không có chỗ khóc.

"Ha ha ha. . . . . ." Minh Nhi bị phụ thân gãi bụng nhỏ, cười vui sướng. Tống Tiềm nhìn con trai châu báu của mình, không ngờ nhớ tới chuyện Tiểu Ngọc lớn bụng vẫn bôn ba vạn dặm đi tìm mình, lại nhớ nàng một mình sanh con trai ở nơi tha hương, trong lúc không biết đã trải qua bao nhiêu chua xót. Dựa vào một điểm này, mình cũng nên nhường nàng. . . . . Tối hôm qua ra tay cũng quá nặng rồi!

"Tiểu Ngọc. . . . . Còn giận ta hả?"

Tống Tiềm ôm con trai ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc cũng không hừ hắn, rất uất ức nói: "Người ta đau."

"Thật à? Bôi thuốc chưa?" Tống Tiềm thật lo lắng, cũng không phải là giả vờ.

Tiểu Ngọc uất ức hơn: "Chàng cũng không nhìn một chút là chỗ nào, tìm ai bôi thuốc cho ta đây. Nói ra, mặt của ta cũng mất sạch luôn rồi! Chàng xem dáng đi hôm nay của ta như thế nào?"

"Là ta không tốt, đều là ta không tốt. . . . . ." Tống Tiềm nắm tay Tiểu Ngọc: "Ta quá sốt ruột thôi, đừng tức giận ta được không?"

Tiểu Ngọc biết chuyện này, thật ra là do mình sai trước. Bây giờ Tống Tiềm đã đưa bậc thang đến, nàng nghĩ, nên thuận dốc mà xuống thôi.

"Không giận, bị chọc tức không có sữa, con trai sẽ chịu đói đấy." Tiểu Ngọc ôm con tới đây, chọc con trai cười: "Chàng xem một chút Minh Nhi đáng yêu không này? Lông mày giống như chàng!"

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm thấy lão bà đang tức giận lại tan đi nhanh như vậy, thật là mừng rỡ rất nhiều cố gắng nịnh nọt lão bà: "Chỗ nào chứ? Giống nàng mà, giống nàng mới dễ nhìn. Giống ta không đẹp."

"Giống chàng đương nhiên không tốt, đánh lão bà mà có gì tốt chứ? Rất anh hùng à?" Tiểu Ngọc không mặn không nhạt chế nhạo một câu làm Tống Tiềm nhất thời lúng túng.

"Xì!" Tiểu Ngọc thấy bộ dạng này của Tống Tiềm, thật là tức giận gì cũng không còn. Nàng đưa tay nhéo mũi của Tống Tiềm: "Đại lão gia, chàng ở bên ngoài bận bịu cả ngày rồi, mau tắm rửa đi! Ta gọi Tiểu Khánh đi chuẩn bị."

Tống Tiềm "Ừ" một tiếng, bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện. Hiện giờ lão bà không tức giận, vậy thì dễ làm rồi.

Thì ra là có vị quan lớn địa vị hiển hách vì chuyện quản lý trường học, muốn mở một gia yến vào buổi tối, sau giờ ngọ còn đặc biệt phái người đến quan nha đưa tặng hộp quà cho Tống Tiềm. Loại yến hội (tiệc) lớn này nhất định phải mang nội quyến* dự, Tiểu Ngọc làm Tống phu nhân tất nhiên phải đi dự.

*nội quyến: cách gọi của người chồng với vợ

"Yến hội à. . . . . ."

Tiểu Ngọc gặp khó khăn. "Thiên Thành, chuyện lễ nghi, ta không hiểu. Sẽ làm chàng mất mặt không?"

Thật xấu hổ, làm quan phu nhân hơn một năm, ra ngoài dự bữa yến hội cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Tiểu Ngọc cũng nghĩ tới tiếp tục như vậy không phải là cách, phải học lễ nghi quan lại mới được. Nhưng nhiều chuyện dồn dập tới, vẫn không có chút thời gian học tập. Hiện giờ đột nhiên nàng phải tham gia bữa yến hội, cũng làm khó nàng rồi!

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm biết "Xuất thân" của Tiểu Ngọc, nàng không hiểu lễ nghi là chuyện rất bình thường. Tạm thời biết đến đâu tìm ai dạy đây?

"Thôi, ngày mai ta vào cung cầu kiến hoàng hậu, hỏi ý kiến của nàng ấy thôi. Tốt nhất mượn nữ quan của hoàng hậu nương nương học một ít, thì càng tốt!" Tiểu Ngọc có thể nghĩ tới viện binh, trực tiếp nhất chính là khuê mật hoàng hậu Chu Gia Nhi rồi.

Tống Tiềm gật đầu đồng ý ý kiến của Tiểu Ngọc, tìm hoàng hậu đúng là phương pháp tốt nhất.

Tiểu Ngọc hỏi "Đây là vị đại quan nào mời khách?"

Tống Tiềm kiên nhẫn giải thích cho nàng nghe, biết nàng hỏi cái này là muốn chuẩn bị chu đáo hơn. Vị chủ nhân này là Tư Dương Bá Dương công, là vị hôn phu của em gái Tiễn vương, địa vị rất tôn quý, chỉ là không có thực quyền gì ở trong triều, phong tước chỉ là hư hàm —— Kiểm giáo Kim Ngô thượng tướng quân, thêm trấn hải quân Tiết độ sứ, Minh Châu thừa Tuyên sứ, Ôn châu Quan Sát Sứ, Tuyên Châu Thứ Sử, Mã Quân phó đô chỉ huy sứ, Chính Nghị đại phu, thái tử Hữu Dụ Đức, Khai Quốc Bá. . . . . .Một chuỗi danh hàm lớn khiến Tiểu Ngọc trở nên đau đầu, sao một người có thể mang nhiều danh hiệu như vậy, cũng không liên quan đến làm việc?

Nhờ có địa vị đáng tôn sùng của Dương Công, không nghi ngờ chút nào. Theo Tống Tiềm từng nói, số lượng tân khách ở yến hội này hơn hai trăm người, nữ quyến thì số lượng trên trăm. Nghĩ đến có một trăm ánh mắt nhìn mình, Tiểu Ngọc lập tức nổi lên tầng tầng da gà. . . . . .

Trăm ngàn vạn lần không thể khiến Thiên Thành mất thể diện được!

Tiểu Ngọc thầm hạ quyết tâm, hừ, không phải là lễ nghi xã giao sao? Ta được nhận giáo dục tri thức cao đẳng, chắc là sẽ không bị lễ nghi nho nhỏ làm khó!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 178: Huấn Luyện Lễ Nghi

Hai ngày sau, Tiểu Ngọc ăn mặc chỉnh tề, giao hài tử cho bà vú, mang theo Huệ Nương vào cung cầu kiến hoàng hậu. Cô nương Tiểu Trân này tuổi còn nhỏ gan cũng nhỏ, chưa xử lý được những chuyện lớn, vẫn chưa thể bằng Huệ Nương hầu hạ bên cạnh nàng đã lâu. Gặp phải chuyện lớn, vẫn là mang theo Huệ Nương ổn thoả.

Tiểu Ngọc suy tính, qua hai ngày nữa đến dạ yến hội mang theo người nào đi thì tốt? Huệ Nương tốt thì tốt, nhưng tuổi hơi lớn một chút, không quá tốt để theo mình —— xem ra, vẫn phải tìm một người bên Mỹ Ngọc Phường.

Mặc dù hoàng hậu Chu Gia Nhi không phải cần chính ngày ngày bận việc như Hoàng đế, nhưng trong hậu cung này tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều phải thông qua nàng, mỗi ngày đều không phải ngồi chơi. Nhưng Tiểu Ngọc đến cầu kiến, thì nhất định phải gặp. Cung nữ trong cung đều biết, phu nhân của Tri Phủ Lâm An Tống đại nhân là khuê mật tâm phúc nhất của hoàng hậu, cho nên trong cung Tiểu Ngọc thường không bị ai cố ý gây chuyện. Người sinh hoạt trong cung, ai lại không có đôi mắt tìm lợi?

Tiểu Ngọc cũng cảm thán, bụng thi thư tinh hoa của Gia Nhi khi vào cung, không biết có vui vẻ hay không? Thế nhưng đó là con đường do chính nàng lựa chọn —— nàng yêu một Đế Vương, thì nhất định không thể như đôi vợ chồng nắm tay lẫn nhau trong một gia đình bình thường được, có cách gì?

https://thuviensach.vn

Giống lựa chọn của Tiển Bỉnh chết vì tình, Tú Tâm lựa chọn làm thiếp cho Dương Vạn Lý, Hải Đường lựa chọn thủ tiết vượt qua quãng đời còn lại, cũng bởi vì yêu người kia. Ở niên đại mà nữ nhân bị bó buộc cả thể xác và tinh thần, họ vẫn có thể lựa chọn đã là rất may mắn.

Mà có thể có tình thành người một nhà với Tống Tiềm, không phải là càng thêm may mắn sao?

Tiểu Ngọc rất quý trọng cuộc sống hạnh phúc hôm nay, nàng không tiếc bất cứ giá nào đi bảo vệ hạnh phúc nho nhỏ này của mình. Nếu như ai dám phá hư —— phải xem nàng có đồng ý hay không!

Gia Nhi nghe được mục đích Tiểu Ngọc đến, nghĩ một lát, nói với cung nữ bên cạnh: “Đến Thượng Y Cục gọi hai nữ quan tới đây cho bổn cung, phải là quản sự lớn tuổi một chút.” Cung nữ nhanh chóng nhận lệnh đi.

Thượng Y Cục? Đó là cái gì? Gia Nhi nhìn ra nghi ngờ của Tiểu Ngọc, cười nói: “Các nữ quan trong điện tỉnh Thượng Y Cục rất quen thuộc lễ nghi, mạnh hơn ta nhiều. Lúc ta mới vừa gả cho hoàng thượng, được nữ quan của Thượng Y Cục dạy dỗ không ít, những thứ lễ nghi trong cung đều là học thật lâu mới học được đấy.” Cũng chỉ có ở trước mặt Tiểu Ngọc, Gia Nhi mới có thể để xuống dáng vẻ hoàng hậu tự xưng “Ta” mà không phải “Bổn cung“.

Thì ra là như vậy! Tiểu Ngọc chợt hiểu, xem ra chính mình tìm đúng người rồi.

Hai vị nữ quan Thượng Y Cục nhanh nhẹn đi tới, ở trước mặt Gia Nhi nhẹ nhàng lạy xuống, cách cư xử quả là khéo léo dáng vẻ cao nhã, tinh thần Tiểu Ngọc đã hướng về đó. Nàng biết rõ, nàng là dân chúng thế kỉ hai mươi mốt không được học qua giáo dục quý tộc, không thể nào có cử chỉ của tiểu thư khuê tú, không thể so với “Sư phụ dạy lễ nghi” chuyên môn này được.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, lâm trận mới mài gươm, không sáng cũng nhẵn. Gặp chuyện thì lại ôm chân Phật cũng tốt hơn không ôn gì đã lên trường thi! Lúc dạy học, Tiểu Ngọc thường dạy học trò phải ôn tập trước khi thi: "Có thể nhìn nhiều một chút thì nhìn nhiều một chút, có thể kiếm một phần chính là một phần, không nên bỏ!"

Ừ, hai ngày nay phải tiến hành huấn luyện tăng cường!

Hai vị nữ quan này tuổi cũng chừng ba mươi, một vị gọi là Tố Vân, một vị gọi là Đạm Nguyệt, đều là cán bộ tầng trung trong Thượng Y Cục, bình thường phụ trách huấn luyện cung nữ mới vào và cô gái sắp gả vào hoàng gia. Muốn dạy dỗ Tiểu Ngọc làm sao tham gia một bữa yến hội thượng lưu, thật là giết gà dùng đao mổ trâu.

Bởi vì Gia Nhi đặc biệt chỉ thị, cho nên hai ngày nay hai người cũng từ trong cung vội đến Tống phủ huấn luyện Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc tuyệt đối không ngờ làm một quý phụ nhân ở cổ đại lại là chuyện khó khăn khốn khổ như vậy!

Bởi vì xuất thân thấp hèn, nàng không có bó chân —— thật là cám ơn trời đất! Người bó chân thành như vậy còn dùng để đi bộ sao. Chỉ là vào thời Nam Tống sơ kỳ bó chân là ham mê của quí tộc, còn chưa tới thời kì Minh Thanh, sở thích biến thái đó trở thành thông dụng, vì vậy hai vị nữ quan cũng chỉ là cảm thán một chút với bàn chân to của nàng mà thôi. Bởi vì nghe nói, bước đi của nữ nhân chân bó càng tuyệt đẹp càng đẹp mắt.

Thẩm mỹ quỷ dị!

Vì hai chân này không phù hợp thẩm mỹ của hai vị nữ quan, Tiểu Ngọc càng chịu hành hạ nhiều hơn. Muốn nàng bước đi bằng một nửa bàn chân, chân không được đạp toàn bộ lên mặt đất, không thể không có nha hoàn đỡ lúc mình đi —— Nữ nhân Quý tộc đều bị bệnh thoái hoá xương sao? Nhưng nữ quan đại nhân kiên trì nói: như vậy mới thể hiện ra tôn quý và ưu

https://thuviensach.vn

nhã, nếu như một người hình dáng như tùng ngồi như cái chuông xinh đẹp nữa cũng không có mùi vị phụ nữ, tuyệt đối phải giả bộ điềm đạm đáng yêu mới có thể hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Nội tâm Tiểu Ngọc kêu gào: cũng không phải là ta muốn tham gia cuộc thi Hoa Hậu Hồng Kông ——

Nhưng mà oán thầm thì oán thầm, có hai vị nữ quan uy nghiêm trước mặt, Tiểu Ngọc chỉ có thể ngoan ngoãn chịu dạy dỗ.

Trở lại vấn đề chính là nói chuyện, đây là một vấn đề lớn của Tiểu Ngọc.

Nàng có vận khí tốt gả cho Tống Tiềm, được Tống Tiềm cưng chiều lại không cần nhìn sắc mặt cha mẹ chồng, vì thế Tiểu Ngọc nói chuyện có chút tùy tiện, nghĩ tới cái gì thì nói cái đó. Mọi người lại yêu thích điểm thẳng thắn này của nàng, cho nên cũng chưa bao giờ có người yêu cầu nàng phải nói chuyện như thục nữ thời đại này.

Nhưng! Những ngày vui của nàng chấm dứt ——

“Không thể nói như vậy! Lặp lại!”

Những lời này là một trong những lời nói xuất hiện với tần số cao nhất gần đây trong thư phòng Tống phủ. Nếu như hai vị Tố Vân Đạm Nguyệt cầm trên tay thước dạy học, chính là hình tượng nữ huấn luyện viên nghiêm khắc. Lần đầu Tiểu Ngọc được mọi người khen ngợi mồm miệng lanh lợi lại nói sai, không ngờ lời nói trước kia mình nói đã lỗi thời?

Mặc kệ, về sau nên nói như thế nào thì nói thế đó. Nhiều lắm là đang ở nơi công chúng giả bộ phu nhân, về tới nhà còn lâu mới để ý nhiều như vậy!

Nữ quan đại nhân lại hướng dẫn Tiểu Ngọc nên mặc, trang điểm như thế nào, nên xưng hô với người khác như thế nào —— thậm chí chỗ ngồi ở yến

https://thuviensach.vn

hội, trình tự đi đường tất cả đều được tập luyện thật tốt, mới thản nhiên về cung.

Nữ huấn luyện viên thiết diện rời đi, Tiểu Ngọc quả thật muốn đốt pháo ăn mừng! Nhưng nói thật, trải qua đợt huấn luyện địa ngục này, rốt cuộc Tiểu Ngọc cũng tìm được cảm giác khi làm phu nhân. Người ta xuyên qua nữ không phải làm vương phi thì là làm hoàng hậu, nàng chen được vào làm phu nhân của đại quan cũng không kém, không thể để mất mặt của phụ nữ xuyên không được..!

Ở bữa yến hội ngày đó, Tống Tiềm phát hiện lão bà của mình dường như thay đổi hoàn toàn——

Trước kia Tiểu Ngọc trong mắt hắn, là một cô gái nhỏ chưa trưởng thành, trong đầu có vô số ý tưởng kì lạ, mắt to tròn xoe ngập nước tràn đầy ý cười. Nhưng bây giờ cô gái mặc lễ phục đứng trước mặt hắn, hắn cảm thấy —— lại có chút không nhận ra rồi!

Tiểu Ngọc mặc lễ phục váy dài mới, khoác gấm vóc xung quanh, trên đầu búi kiểu đọa mã kế nguy nga, cắm đầy trâm ngọc và trâm vàng tinh sảo hoa lệ—— Tố Vân từng nói, ra ngoài dự yến hội ngàn vạn lần không thể quá khiêm tốn, nên đeo toàn bộ trang sức lên, nếu không sẽ không biểu hiện ra được thân phận. Theo lý giải của Tiểu Ngọc, đây chính là cách nói khác của thua người không thua trận.

Cho nên nàng chẳng những đeo đồ trang sức, ngay cả tô điểm mặt, trang sức lỗ tai, trang sức cổ và cũng như trang sức ngực cũng không thể thiếu, từ xa nhìn lại thật là quý khí bức người!

Mà cách trang điểm trên mặt của nàng cũng ngược lại với trang sức trên người, không trang điểm quá diêm dúa, chỉ là tô thêm son môi, vẽ lông mày, dùng thêm chút hương liệu. Đạm Nguyệt nói với Tiểu Ngọc trang

https://thuviensach.vn

phục như vậy mọi người đều khen ngợi, bởi vì nàng trẻ tuổi vốn là rất mỹ lệ, cần gì bôi mặt hoa che lấp vẻ đẹp trời ban của mình?

Lúc Tiểu Ngọc trang điểm xong soi gương lại lần nữa, lại cảm thán một câu: Phật nhờ kim trang, người nhờ ăn mặc!

“Tiểu Ngọc —— hôm nay nàng thật là xinh đẹp.” Tống Tiềm không keo kiệt chút nào ca ngợi trang phục của Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc đắc ý cười, yên tâm thoải mái. Lão công nhà mình khích lệ, vậy có gì mà ngượng ngùng? Nếu bên ngoài có người khen, thì phải hư tình giả ý từ chối —— cái này gọi là, khụ khụ, lễ nghi.

Ban đêm, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc ngồi vào xe ngựa đi tới Tư Dương Bá phủ. Tiểu Ngọc nghe tiếng người náo nhiệt bên ngoài, trong đầu bắt đầu từ từ khẩn trương, trong lòng lại có chút giống thí sinh sắp lên trường thi. Hai ngày nay thành quả đặc huấn như thế nào, nàng thật vẫn rất không nắm chắc ——

Được Mạnh Hạ nâng đỡ, Tiểu Ngọc chậm rãi bước xuống xe ngựa. Nhìn Tư Dương Bá phủ sang trọng trước mắt, Tiểu Ngọc không kìm hãm được nhớ lại đại thi nhân Tân Khí Tật kia《 Thanh Ngọc Án 》——

“Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trổ.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộn.”

Cảnh tượng rất Phú Quý!

https://thuviensach.vn

Vị Dương công này chính là nhiều thế hệ huân quý, mà phu nhân của hắn còn là thân muội muội của Tiễn vương, vào lúc này cũng là hiển quý một phương. Dĩ nhiên, địa vị của hắn mặc dù tôn quý, cũng không thể đảm nhiệm chức vụ thật sự ở trong triều đình, chỉ là một chuỗi chức suông. Tống Tiềm từng giới thiệu kĩ càng qua, Tiểu Ngọc đã sớm quên không còn một mảnh, những quan hàm kia so với từ ngữ Anh ngữ còn khó nhớ hơn, làm sao nàng có thể nhớ rõ? Nhớ một "Tư Dương Bá" nàng đã đủ cực khổ rồi!

Loại yến yến hội lớn như thế này, đương nhiên là phải phân tân khách ra nam nữ chiêu đãi. Tống Tiềm đi theo người hầu đến phòng khách chính, mà Tiểu Ngọc và Mạnh Hạ dưới sự hướng dẫn của tỳ nữ đi tới nội sảnh.

Dọc theo đường đi ngọc bội lách cách, không ngừng thấy các quý phụ nhân đi qua bên cạnh mình. Tiểu Ngọc dựa theo lời dạy của hai vị nữ quan mắt nhìn thẳng, dĩ nhiên sẽ không quên để Mạnh Hạ đỡ. Một đoạn đường ngắn ngủi nàng đi mất nửa nén hương, loại bộ pháp của quý phụ thật mệt mỏi ——

Đi vào nội sảnh trang trí hoa lệ, tỳ nữ được huấn luyện nghiêm chỉnh lại dựa theo thân phận của Tiểu Ngọc dẫn nàng tới chỗ ngồi. Thân phận của nàng không tính là quá cao, nhưng cũng không thấp, dù sao Tri Phủ Lâm An ở trong triều đình cũng coi như quan cao. Chỉ là bản thân Tiểu Ngọc không có phong cáo mệnh, cũng không tiện ngồi chủ trì.

Không thể ngồi chủ trì đối với rất nhiều người mà nói có thể là loại tiếc nuối, đối với Tiểu Ngọc mà nói là gãi đúng chỗ ngứa. Tốt nhất là nhét mình vào trong góc, không ai để ý tới thì càng tốt, như vậy nàng cũng không cần xã giao với người khác.

"Tống phu nhân, mời ngồi!" Tỳ nữ kéo ghế ra, để Tiểu Ngọc ngồi xuống. Tiểu Ngọc mỉm cười, hành lễ với các vị quan phu đang ngồi xung quanh, lúc đang muốn ngồi xuống, chợt động tác cứng đờ ——

https://thuviensach.vn

Kim Diệu Liên, đang ngồi ở bàn yến hội này của nàng.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 179: Bàn Luận Về Làm Đẹp

Editor: selena_trần diễn đàn lê quý đôn

Beta: thiên bảo 95

"Tống phu nhân cũng đến rồi!"

Ngay từ lúc đầu, Kim Diệu Liên cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã tĩnh tâm trở lại, nhiệt tình chào hỏi Tiểu Ngọc.

Đáng tiếc nàng ta nhiệt tình quá mức, biểu lộ quá khoa trương, một chút chân thành và nhiệt tình cũng không có. Tiểu Ngọc đã sớm biết rằng vị Kim tiểu thư ngày trước này, hiện giờ đã là Tả phu nhân, cũng không phải là đèn dầu đã cạn, nàng ta đối xử với mình đến nửa điểm ý tốt cũng ngại cho.

Nhưng Tiểu Ngọc cũng không thể phẩy áo bỏ đi, vì bảo người ta đổi chỗ cho mình, cho nên cũng phải cố gắng miễn cưỡng cười nói: "Tả phu nhân, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Ngồi cùng bàn đều là thái thái nhà quan lại (vợ, mẹ của các quan), nhưng mà tuổi tác cũng lớn hơn bọn họ, Kim Diệu Liên và Tiểu Ngọc ngồi ở bàn này có vẻ khá nổi bật. Những thái thái nhà quan khác nhao nhao nhìn về phía Tiểu Ngọc đến sau, muốn biết vị phu nhân còn trẻ tuổi nổi tiếng này là phu nhân nhà ai.

Kim Diệu Liên cướp lời: "Tống phu nhân, ngươi rất ít tham dự những nơi như thế này đúng không? Đến đây, để ta giới thiệu vài vị này cho ngươi

https://thuviensach.vn

- - "

Lời của nàng ta là những lời giấu kim trong bông, rõ ràng là đang ám chỉ Tiểu Ngọc chưa gặp cảnh tượng lớn như vậy.

Tiểu Ngọc hiểu rõ dụng ý của nữ nhân độc ác này, nhưng chỉ có thể chịu đựng âm thầm cắn răng, nuốt cơn giận này xuống. Bởi vì xuất thân của Kim Diệu Liên là thiên kim Thị Lang cho nên nàng ta đã gặp qua rất nhiều quan lại quyền quý hơn mình. Vẻ mặt của nàng liền trở nên hơi cứng ngắc mặc cho Kim Diệu Liên giới thiệu cho mình, hơn nữa không ngoài dự đoán, nàng có thể nhận được tin: "hóa ra là nàng" từ trong mắt đám nữ quyến.

Thầm nghĩ bản thân mình cũng là một danh nhân nho nhỏ trong vòng tròn của các phu nhân rồi? Đương nhiên, là nghĩa ngược lại.

Dù sao việc Tống Tiềm tâu lên với hoàng đế về chuyện hắn lấy tỳ làm thê rất náo nhiệt, từ vua đến dân chúng cũng biết, đương nhiên khẳng định đám thái thái nhà quan chỉ biết ăn và buôn chuyện bát quái này chắc chắn sẽ biết rõ về mình.

Tiểu Ngọc biết rõ chắc chắn mấy người kia đều khinh thường nàng, bởi vì xuất thân của mấy người kia có thấp nhất thì cũng là nữ nhân của gia đình bình thường. Việc một nha hoàn có thể lên làm phu nhân đối với họ mà nói là chuyện khó có thể tiếp nhận được. Nói thẳng ra, chính mình trở thành cừu đen trong vòng tròn của đám phu nhân này.

Nhưng mà bọn họ cũng sẽ không để cho nàng phải xấu mặt không xuống đài được. Không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật, cho dù nàng có xuất thân hèn mọn, nhưng trượng phu nàng là người thánh quyến chính long* Lâm An Tri Phủ, hơn nữa họ với mình không đụng chạm gì nhau, cần gì bắt mình phải khó chịu. Vì vậy trong bữa yến hội coi như là bình

https://thuviensach.vn

tĩnh, mọi người giả vờ làm thục nữ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở uống trà, hé miệng mỉm cười, nhìn cảnh tượng vô cùng hòa thuận vui vẻ.

*Là người luôn kề cận bên vua, phân ưu với vua.

Nhưng do Kim Diệu Liên vẫn ở bên cạnh, cho nên Tiểu Ngọc vẫn phải cố gắng giữ mười phần tinh thần cẩn thận. Nữ nhân này không biết lúc nào lại muốn đâm một đao ở sau lưng mình, vẫn nên cẩn thận đề phòng!

Sau khi uống hết hai ly trà, bàn yến hội chủ bên kia trở lên ồn ào, hóa ra là gia quyến của Tư Dương Bá đi ra.

Chỉ thấy đằng sau bình phong lớn ở đại sảnh có một đám người đi ra, là một vị lão phu nhân dung mạo từ ái, ăn mặc sang trọng, nhìn là biết đây là một vị phu nhân quyền quý. Lão phu nhân được một thiếu nữ cao gầy trẻ tuổi nâng đỡ, nữ tử kia ăn mặc tùy tiện, nhưng mà trang sức trên đầu, trên cổ thể hiện rõ thân phận bất phàm. Dung mạo xinh đẹp, da thịt nở nang, từ phía xa Tiểu Ngọc nhìn thấy lại cảm thấy rất quen mắt.

Hình như nàng đã gặp qua rồi?

"A, tiểu thư Bội Bội càng ngày càng đẹp, không biết nam nhân nhà nào có thể xứng đôi với nàng!" Một vị phu nhân Viên Ngoại lang ngồi cùng bàn với Tiểu Ngọc tán thán nói.

Một vị phu nhân khác cũng nói phụ họa: "Tiểu thư Bội Bội xuất thân tôn quý như vậy, cho dù là vào cung làm Quý Phi cũng đủ tư cách. Nhưng mà ta nghe nói Tiễn phu nhân, mẫu thân nàng vẫn không muốn đưa nàng ấy vào cung --- Nhi lang nhà ai có phúc khí cưới được Bội Bội tiểu thư, thì đúng là phần mộ tổ tiên của người đó tỏa ra khói xanh đó."

Kim Diệu Liên cười hề hề ‘giải thích’ cho Tiểu Ngọc: "Vị này là mẫu thân của Tư Dương Bá - Tiễn lão thái quân, cô nương kia là Bội Bội tiểu

https://thuviensach.vn

thư, nữ nhi yêu quý của Tư Dương Bá, năm nay mới mười sáu tuổi, vẫn chưa chọn được nhà chồng tốt!"

Mục đích của Kim Diệu Liên là muốn thông qua những động tác nhỏ này khiến cho người ta cảm thấy được Tiểu Ngọc là một ‘nông dân’ cái gì cũng không biết, mà nàng ta lại giả vờ được danh tiếng chân thật lại nhiệt tình, thật sự là chiêu một hòn đá ném hai chim rất tốt.

Tiểu Ngọc cố gắng đưa ra một khuôn mặt mặt tươi cười, tiếp tục nhìn chằm chằm vào vị Dương Bội Bội tiểu thư. Càng nhìn càng cảm thấy quen mắt - - A!

Rốt cục nàng cũng nghĩ ra, hóa ra là "hắn"!

Là cô nương vẫn giả dạng nam nhân ở bên cạnh Vân Châu công chúa đêm đó!

Tiểu Ngọc nhớ tới bản thân Vân Châu công chúa là nữ nhi con vợ cả của Tiễn Vương. Hoàng thất vì muốn lung lạc thế lực của Tiễn Vương cho nên mới đón nàng ta vào trong cung và phong làm công chúa. Nàng nghe Tống Tiềm đã từng nói thê tử của Tư Dương Bá là muội muội của Tiễn Vương, vậy thì Vân Châu công chúa và Dương Bội Bội là biểu tỷ muội?

Hai đóa hoa tỷ muội của quý tộc này cũng thật hồ đồ, còn hẹn nhau đi dạo thanh lâu ---- Việc Vân Châu công chúa nghịch ngợm thì Tiểu Ngọc cũng đã sớm được lĩnh giáo, nhưng nhìn Dương Bội Bội này có vẻ là một người tự trọng mà bên trong cũng là một kẻ hay gây sự.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Tiểu Ngọc liền lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Kim Diệu Liên vẫn luôn quan sát Tiểu Ngọc, nàng ta vô cùng khát vọng được nhìn đến bộ dạng chân tay luống cuống bị xấu mặt trong trường hợp này của Tiểu Ngọc. Nhưng từ khi nàng ta gặp Tiểu Ngọc đến hiện giờ, cử

https://thuviensach.vn

chỉ của Tiểu Ngọc vẫn ung dung bình tĩnh, một chút nơm nớp lo sợ cũng không lộ ra, không khỏi khiến nàng ta thất vọng.

Tiện nữ này lại có thể trò chuyện vui vẻ với mấy vị phu nhân của quan lớn, không hề rơi xuống thế thượng phong. Những biểu hiện tuyệt vời của Tiểu Ngọc làm cho những phu nhân ngồi cùng bàn với Tiểu Ngoc vốn đang định khinh thường Tiểu Ngọc phải kinh ngạc. Không thể tưởng được vị Tống phu nhân này có cách nói chuyện vô cùng hài hước, làm gì giống như hồ ly tinh ở trong truyền thuyết đó?

Nói thực, Tiểu Ngọc cũng không có sắc đẹp kinh tâm động phách, mặt mũi chỉ được coi là xinh đẹp nhưng chưa đến mức quốc sắc thiên hương. Nữ nhân là một loài động vật kỳ quái như vậy, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp hơn nhiều so với mình thì gọi người ta là "Yêu cơ", nhưng bộ dáng khó coi lại không hề có chút khách khí mà đưa ra một câu: "Xấu nữ". Kiểu nhan sắc của Tiểu Ngọc không thể khơi dậy được sự ganh tỵ của người khác, ngược lại rất dễ khiến người ta thích, cho nên rất nhanh chóng khiến cho mấy vị thái thái nhà quan thay đổi việc đối xử với nàng.

"Tô phu nhân thích ăn đậu hũ? Ngài cũng thật sự biết cách ăn, trách không được làn da của ngài lại đẹp đẽ như đậu phụ vậy!" Tiểu Ngọc đang nói chuyện phiếm với Tô phu nhân khoảng bốn mươi tuổi ngồi cạnh nàng, tùy tiện nói một câu đã có thể nâng Tô phu nhân lên cao.

"Ha ha ha, ta nào có tốt như ngươi nói chứ, ta đã già rồi- -" Tô phu nhân cười như một đóa hoa.

Tiểu Ngọc cũng rất chân thành nói: "Đậu hũ thật sự rất tốt đối với làn da! Bởi vì đậu hũ là làm từ đậu nành, mà đậu nành có thể ức chế sự lão hóa của da, phòng ngừa mụn mọc trên mặt, còn có thể làm trắng da. Trên mặt Tô phu nhân không hề xuất hiện chút hoàng ban nào, đều là công lao của đậu hũ đó!"

https://thuviensach.vn

Nói mỹ dung dưỡng nhan, không phụ nhân nào không hứng thú, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Tiểu Ngọc.

Một vị Trần phu nhân khác lại hỏi: "Xem ra Tống phu nhân có rất nhiều nghiên cứu đối với ẩm thực! Vậy có thể nói cho chúng ta biết bình thường thì nữ nhân nên ăn những gì không?"

Tiểu Ngọc mỉm cười, bàn tay ngọc ngà chỉ lên bàn cơm đang bày các loại thức ăn, nói một cách chân thành.

"Món chân giò này, rất thích hợp cho nữ nhân gia muốn trừ những nếp nhăn nhỏ."

"Nhiều mỡ như vậy - -" vài vị phu nhân do dự, bình thường các nàng sẽ không bao giờ ăn kiểu món ăn như vậy, đa số để khẩu tử trong nhà ăn.

Tiểu Ngọc giải thích nói: "Da heo là thứ tốt, bởi vì thành phần bên trong nó hàm chứa một chất gọi là collagen. Trong cuộc đời của nữ nhân chúng ta có rất nhiều lúc phải tiêu hao một lượng collagen lớn, nguyệt sự, sinh sản, lúc mệt nhọc. Đó là nguyên nhân vì sao người ta gọi nữ nhân khi thành thân là hoàng kiểm bà (thiếu phụ luống tuổi có chồng)? Bởi vì sau khi thành thân, nữ nhân chúng ta phải lo liệu cả gia đình thật sự quá vất vả, collagen bị cạn kiệt dần, đương nhiên gương mặt cũng sẽ trở lên khó coi!"

"Hóa ra là như vậy!" Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, trước kia các nàng chưa từng nghe người ta nói như vậy. Suy nghĩ kỹ, đại phu (thầy thuốc) bây giờ đều là nam nhân, làm gì có đại phu chuyên nghiên cứu bệnh của nữ nhân, nếu thật sự có người làm như vậy khẳng định sẽ bị người ta mắng là người không đứng đắn. Cho dù có chút nghiên cứu thì cũng không thể tới cửa để thảo luận cùng với phu nhân, tiểu thư để tham khảo y học. Hiện giờ được nghe Tiểu Ngọc "giảng giải", người nào cũng lên tinh thần lắng nghe.

Vốn kiểu yến hội này, bên ngoài là mấy nam nhân thảo luận việc công sự, bên trong thì là đám nữ nhân tâm sự linh tinh, nói chuyện về con cái,

https://thuviensach.vn

những chủ đề này đều nói đi nói lại nhiều lần, trở nên nhàm chán. Đột nhiên có người nói về chuyện làm đẹp, không hoan nghênh mới lạ!

Kim Diệu Liên nhìn Tiểu Ngọc giành được ngay tình cảm tốt đẹp của mọi người, cứ nghiến răng kèn kẹt, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được ám chiêu gì để chỉnh Tiểu Ngọc, đành phải im lặng lắng nghe.

"Ăn da heo để bổ sung collagen có rất nhiều chỗ tốt. Một là có thể tăng cường độ vững chắc cho khung xương, giúp dáng người của chúng ta có thể cao hơn; hai là có thể giữ gìn sự co dãn của làn da, phòng ngừa nếp nhăn, mờ vết thâm, tróc da, làn da khô ráo; ba là tốt với tóc, có thể làm cho tóc không bị rụng; bốn là bổ sung dinh dưỡng, để cho chúng ta giữ vững được sức sống thanh xuân từ trong ra ngoài, thế nào, món ăn này không đơn giản phải không?"

Tiểu Ngọc vừa dứt lời, mọi người liền nhao nhao nhấc đũa chia sạch món chân giò nấu. Tiểu Ngọc còn nói: "Không chỉ món này, những loại rau dưa như dưa chuột, mộc nhĩ, cây tể thái mà chúng ta biết, tất cả những thứ đó đều có công hiệu đặc biệt."

Mọi người chuyên chú lắng nghe Tiểu Ngọc giảng giải, vừa nghe lời của nàng vừa gắp mấy loại đồ ăn ‘có ích với việc làm đẹp’ đó vào chén của mình, tưởng tượng ra khi mình ăn mấy thứ này lại càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Kim Diệu Liên thừa cơ cười nói với Tiểu Ngọc: "Tống phu nhân đúng là có học vấn, không hổ là phu nhân Trạng Nguyên lang! Xem ra cũng là tài nữ đọc nát vạn cuốn sách rồi?"

Tiểu Ngọc hận Kim Diệu Liên kia đến ngứa răng, những lời này của Kim Diệu Liên nghe thì giống như ca ngợi, nhưng thực sự chính là châm chọc. Biết rõ mình là một "nha hoàn không biết chữ ", lại vẫn nói ra hai chữ "tài nữ" này đối với nàng, ý định bới móc cũng quá rõ ràng.

https://thuviensach.vn

"Đâu có đâu có, trong ngày thường ta chỉ vội vàng lo lắng những việc gia đình lặt vặt này, chăm sóc tướng công và nhi tử, làm bổn phận của một phụ nhân, chưa từng không đọc sách viết chữ. Sao có thể so sánh được với Tả phu nhân?"

Một câu này của Tiểu Ngọc phản kích rất là sắc bén, lập tức Kim Diệu Liên bị nghẹn họng, nói không ra lời. Tiểu Ngọc nói bản thân mình vội vàng làm việc gia đình là bổn phận của nữ nhân, không rảnh đọc sách, lại có thể lôi nàng ra châm chọc. Câu này rõ ràng là nói chính mình không làm tròn bổn phận?

Ngồi cùng bàn đều là những thái thái nhà quan rất thích bát nháo, đã có người nhìn ra hai người này là người bằng mặt không bằng lòng, ám đấu ngày càng gây gắt.

Kim Diệu Liên không muốn bị người chế giễu, đành phải nuốt hết những câu nói cay nghiệt hơn vào trong bụng.

Trước mặt mọi người mà cãi nhau, đây không phải là chuyện mà thục nữ làm!

Tiểu Ngọc thấy Kim Diệu Liên dường như đã ổn định trở lại, tiện thể nói sang chuyện khác, tiếp tục nói về chuyện về việc dưỡng sinh, không muốn nói chuyện dây dưa với Kim Diệu Liên. Nhưng mà Tiểu Ngọc lại là người thù dai, trong lòng đã xếp Kim Diệu Liên vào sổ đen, suy nghĩ xem có cơ hội thích hợp sẽ đâm nàng một nhát không.

"Các vị phu nhân, đồ ăn của hàn xá có hợp khẩu vị của các vị không?"

Bỗng nhiên vị Bội Bội tiểu thư vẫn ngồi ở bàn chủ kia lại bước đi nhẹ nhàng đến từng nơi chào hỏi, mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tuy nhiên vẫn phải đứng hết lên để hoàn lễ, khen ngợi đầu bếp Dương phủ có tay nghề hơn người.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 180: Xuất Ra Danh Tiếng Lớn

Bội Bội nói một vài câu với mọi người, ánh mắt thoáng cái lại chuyển lên trên người Tiểu Ngọc.

"Chắc vị này là Tống phu nhân?"

Một câu nói bình thường này của Dương Bội Bội lại khiến cho tất cả mọi người ngồi cùng bàn với Tiểu Ngọc và ngay cả bản thân Tiểu Ngọc cũng cảm thấy kinh ngạc.

Ở đây còn có rất nhiều danh môn thục nữ nhà quan lại quyền quý, tại sao Dương Bội Bội lại chỉ chào hỏi với một người đến cả phong cáo mệnh cũng chưa có như Tiểu Ngọc?

Tiểu Ngọc thu lại vẻ mặt ngạc nhiên, bình tĩnh cúi người về phía Dương Bội Bội. Mặc dù Dương Bội Bội xuất thân danh môn, nhưng thân phận hiện giờ của mình bây giờ cũng mệnh phụ, không nên để mất thân phận, khiêm tốn cung kính lấy lòng quá mức cũng không được.

Ngay cả trước mặt Ngô thái hậu, Chu hoàng hậu và công chúa Vân Châu có thân phận cao hơn nhiều so với Dương Bội Bội, Tiểu Ngọc cũng chưa từng dùng vẻ mặt hèn mọn mà đối xử, từ trước đến nay nàng vẫn cho rằng, chỉ có người có lòng tự tôn, mới có thể được người khác tôn trọng.

"Tống phu nhân, ta vẫn thường nghe người ta nói ngươi có sự nghiên cứu đối với những đồ ăn dưỡng sinh. Vừa rồi tổ mẫu ta cũng hỏi ngươi, không biết Tống phu nhân có thể đến ngồi vào bàn chủ vị không?"

https://thuviensach.vn

Dương Bội Bội này nhìn là biết đây là nữ tử của một gia đình lớn, cách nói năng vô cùng đúng mực, không có chút kiêu căng nào. Tiểu Ngọc cười nói: "Vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh!"

Ánh mắt mọi người toát lên sự hâm mộ mà nhìn theo bóng dáng Tiểu Ngọc rời khỏi bàn yến hội, nhưng Kim Diệu Liên lại rất tức giận. Còn chưa nghĩ ra cách nào để cho tiểu tiện nhân này mất mặt, vậy mà nàng lại lập tức được ngồi lên bàn chủ trì đó? Đó chính là chỗ ngồi mà tam phẩm cáo mệnh phu nhân mới có tư cách ngồi!

Tiểu Ngọc sóng vai đi với Dương Bội Bội, hiện giờ Dương Bội Bội cao hơn nàng ít nhất nửa cái đầu, thời đại này đúng là rất ít thấy cô nương cao gầy như vậy. Nàng có chút nghi ngờ hỏi: "Tiểu thư Bội bội nghe ai nói đến ta?"

Dương Bội Bội khẽ cười nói: "Còn không phải nha đầu Tần Xuân Nhạn kia. Từ nhỏ chúng ta đã biết nhau, gần đây ta hay vào cung nên thường gặp được nàng, nàng vẫn lải nhải với ta rằng ngươi là từ điển đồ ăn chữa bệnh của mọi người, ta ngưỡng mộ ngươi đã lâu!"

Nghe Dương Bội Bội nói những lời này có vẻ khá tùy tiện, xem ra nàng ta rất quen thuộc với Tần Xuân Nhạn. Nhưng được một vị thầy thuốc có y thuật cao minh gọi mình là từ điển đồ ăn chữa bệnh của mọi người, Tiểu Ngọc không khỏi xấu hổ, nào có lợi hại như thế? Nàng cũng chỉ là thích nghiên cứu hạ dược thiện* thôi, đâu dám ----- (*dược thiện: đồ ăn được kết hợp với thuốc)

Tiểu Ngọc liên tục nói chính mình không là gì của mọi người, nhưng Dương Bội Bội lại cho rằng nàng đang khiêm tốn, lại càng có thêm hảo cảm với nàng hơn rồi. Đến bàn chủ trì, Tiểu Ngọc vừa nhìn đã thấy tất cả mọi người đều là phu nhân uy nghiêm hơn bốn mươi tuổi, một loạt ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào nàng. Tiểu Ngọc dường như sinh ra một

https://thuviensach.vn

cảm giác bị người ta dò xét, vội vàng thu lại tâm tình, mỉm cười hành lễ với mọi người, sau đó mới đặt ánh mắt lên trên người Tiễn lão thái quân.

"Chào Lão thái quân!" Tiểu Ngọc nhu thuận kêu một tiếng, lão thái quân cười ha ha bảo nàng đi đến, hiền hoà nói: "Ngồi đi, ngồi đi." Tiếp theo, lại tự mình giới thiệu nàng với vài vị cáo mệnh phu nhân đang ngồi ở đó.

Càng là người có địa vị cao, thường lại là người càng khiêm tốn. Tiểu Ngọc gặp qua rất nhiều người có địa vị rất cao ví dụ như Tiền hoàng Triệu Cấu, Ngô thái hậu, hoàng đế Triệu Yếu..vâng vâng... Bọn họ không quá nghiêm khắc với cấp dưới, nhiều lúc còn rất hòa nhã. Ngược lại, những người có chút quyền lực này lại cho rằng bản thân mình là rất hơn người, vô cùng khó lường cho nên rất kiêu ngạo hung hãn. Trong lòng nàng oán thầm Kim Diệu Liên, ngươi chỉ là một phu nhân Viên Ngoại còn thấp hơn so với Tri Phủ phu nhân là ta, người hơn ta cái gì mà đòi khinh thường ta? Hừ!

Tiễn lão thái quân qua miệng của Tần Xuân Nhạn mà nghe được tên tuổi của Tiểu Ngọc. Tần Xuân Nhạn thường đến khám bệnh cho bà, nói một vài chuyện bát quái cho bà nghe. Ở địa vị này của bà, bọn hạ nhân thì không thể nào kể chuyện bát quái cho bà nghe, cho nên "đại danh đỉnh đỉnh" "phu nhân nha hoàn" đúng là bà không biết đến. Bà gọi Tiểu Ngọc đến, là muốn hỏi một chút về cách dưỡng sinh. Làm một lão nhân gia phú quý như vậy, ngoài vấn đề thân thể mạnh khỏe này đáng để bà quan tâm ra, những chuyện khác còn cần bà suy nghĩ sao?

Đời trước cuối tuần nào Tiểu Ngọc cũng đã xem “thầy thuốc gia đình”, biết không ít cách dưỡng sinh của người già.

Vốn mồm miệng nàng hoạt bát, thêm vào đó được hai vị nữ quan y cục nghiêm khắc huấn luyện, lời nói vô cùng khéo léo, khiến cho cả đám phu nhân trung niên âm thầm gật đầu.

https://thuviensach.vn

Không thể tưởng được vị Tri phủ phu nhân còn trẻ này phải đối mặt với nhiều phu nhân tôn quý hơn nàng vậy mà nàng cũng không hề rụt rè chút nào. Xem ra trong vòng tròn phu nhân của kinh thành, sẽ xuất hiện ngôi sao mới rồi sao?

Ở phía bên này, Tiểu Ngọc đang nói về đạo dưỡng sinh với Tiễn lão thái quân, dưỡng thân trong tiết trời nóng vô cùng này như thế nào: "Lão thái quân, người cũng đã biết câu nói 'thiên nhân tương ứng'?"

"A..., câu này hiểu như thế nào?" Tiểu Ngọc nói chuyện rất là thú vị, lão thái quân cũng bị hấp dẫn vào câu chuyện của nàng.

"Là nói, chúng ta là ‘nhân' có sự tương tác với 'thiên', thời tiết 'nóng', thì nên lấy 'mát' để khắc chế; trong người 'khô', thì có thể lấy ‘Thanh’ để xua. Thật ra, 'thanh - khô' giải nhiệt là điểm chính của dưỡng sinh. Chỉ cần 'tĩnh dưỡng đừng nóng vội', cho dù giữa ngày hè cũng không khó chịu!"

Lão thái quân cười nói: “Cái đó chẳng phải được gọi là 'lòng tĩnh tự nhiên sẽ mát' đó sao!"

"Người nói rất đúng, ôi chao, những thứ này không nên do ta nói, là người dạy bảo chúng ta mới đúng." Tiểu Ngọc không im hơi lặng tiếng đưa người ta lên cao, lời hay người nào mà chẳng thích nghe? Chưa bao giờ nàng keo kiệt lời ca ngợi người khác, nhất là khi những lời ca ngợi này còn rất có lợi với nàng.

Tiểu Ngọc lại nói tiếp: "Người ta nói thời tiết mùa hè nên 'sáu Thanh': Đầu óc thanh tỉnh, đồ ăn nhẹ, thể hư thanh bổ, phòng ở mát mẻ, thân thể sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, du nhạc thanh tịnh. Làm được 'sáu Thanh' này, tự nhiên mọi người sẽ mạnh khỏe, mọi bệnh đều tiêu trừ!"

Mọi người nghe Tiểu Ngọc nói chuyện có bài có bản hẳn hoi, vô cùng có ý tứ, hơn nữa những quý phu nhân đang ngồi ở đây có độ tuổi không nhỏ, ít hay nhiều đều sẽ bị ốm đau, lập tức mở miệng hỏi.

https://thuviensach.vn

Mặt Tiểu Ngọc hiện lên ý cười, làm "thầy thuốc bảo vệ sức khoẻ", nói với các nàng về một số bí quyết bảo vệ sức khỏe, làm cho những vị phụ nữ trung niên này cực kì vui vẻ.

Kim Diệu Liên ngồi ở phía xa, nhìn Tiểu Ngọc rất là vui vẻ tự nhiên ngồi vị trí bàn chủ vị, trở thành trung tâm nói chuyện của mọi người, âm thầm hận! Nữ nhân này có cái gì tốt, chẳng lẽ trên người nàng ta có bảo bối? Tại sao tất cả mọi người đều xoay xung quanh nàng, đáng giận! Đến cả mình luôn không thể đi vào vòng tròn của cáo mệnh phu nhân, nàng ta lại dễ dàng đi vào, về sau nàng muốn phiền toái nàng ta lại càng khó khăn hơn.

Lúc yến hội kết thúc, Dương Bội Bội tự mình đưa Tiểu Ngọc ra ngoài, nói với nàng: "Tống phu nhân, về sau ngươi nên thường xuyên tới phủ ta làm khách, ta rất ít khi thấy tổ mẫu hợp ý người nào như vậy!"

Tiểu Ngọc cười thầm khẳng định lão nhân gia này thích nghe dưỡng sinh, đây là chuyện xưa nay đều giống nhau. Không nghĩ tới hôm nay nàng lại có thu hoạch ngoài ý muốn, có thể kết mối quan hệ tốt với trưởng bối của Tiễn Vương là Tiễn lão thái quân, hắn là lá bài này dùng tốt?

Từ trong miệng của Dương Bội Bội, Tiểu Ngọc lại ngoài ý muốn mà biết được, Tần Xuân Nhạn sắp kế thừa phụ thân của nàng ta để trở thành một vị nữ thái y của hoàng cung, đây là yêu cầu của Chu hoàng hậu, thầm nghĩ đến Gia Nhi cũng rất thích cô nương Xuân Nhạn này? Hôm nào mở yến hội chúc mừng nàng ấy một phen mới được.

Hai phu thê trở lại Tống phủ, tháo đám trang sức và quần áo quý trọng ra, rồi tắm rửa chải đầu xong xuôi mới nhẹ nhàng thở ra. Tiểu Ngọc nằm úp sấp ở trên giường không để ý đến hình tượng, thở dài nói: “Ai - - tham gia một cái yến hội còn mệt hơn so với việc chạy mười dặm đường! Kiểu yến hội này nên tham gia càng ít càng tốt."Nàng giả dạng phu nhân đoan trang rất khổ cực, còn phải ứng phó với các kiểu phu nhân không có ý tốt ngày xưa, bây giờ xương cốt như muốn rã rời.

https://thuviensach.vn

Hai ngày này, Tống Tiềm cung kính với lão bà như với cụ bà, thấy lão bà đại nhân mệt muốn chết rồi, vội vàng đến ấn eo đấm lưng cho nàng, vô cùng chân chó. Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn vẻ mặt tươi cười của phu quân, đột nhiên cầm lấy tay hắn, hung hăng cắn một ngụm.

"A!"

Tống Tiềm hoảng sợ, rút tay về, nhảy sang một bên.

"Tiểu Ngọc, sao nàng cắn ta?"

Tiểu Ngọc nở nụ cười hai tiếng, nói: "Không biết, nhìn chàng thuận mắt nên cắn hai cái, không được sao?"

"Được được, chỉ cần lão bà đại nhân vui vẻ thì cắn ta mười cái cũng được." Tống Tiềm nói xong, còn tưởng thật liền đưa tay ra, gắt gao nhắm mắt lại, bộ dáng như chiến sĩ anh dũng hy sinh.

"Dừng! Chơi không vui nữa." Tiểu Ngọc liếc Tống Tiềm một cái, gọi người bế Minh Nhi vào, cho bé bú sữa.

Cho Minh Nhi uống no và dỗ bé đi ngủ rồi, Tiểu Ngọc mới nhớ tới rồi hỏi hôm nay Tống Tiềm có tin gì mới ở trong yến hội. Tống Tiềm sờ sờ cái mũi: “Mấy kiểu yến hội này đều vô cùng buồn tẻ, lại không có gì chơi. Là Tư Dương Bá muốn làm học đường!"

Mở học đường?

Là một nữ giáo sư trước kia, nàng vừa nghe chuyện có quan hệ giáo dục, tâm trạng tỉnh táo ngay trở lại, muốn Tống Tiềm nói tường tận về chuyện này.

Tư Dương Bá Dương Công có tính tình ôn hoà hiền hậu, ông ta không thích tham dự chính sự, chỉ một lòng ở nhà nghiên cứu học vấn. Lần này

https://thuviensach.vn

ông ta lại đề xướng mở "Tây Môn học", muốn mở một học đường ở Lâm An, phủ Tây Môn, làm chỗ học cho con trai trưởng của gia đình quý tộc trong vùng.

"A... mở học đường ở Lâm An, chắc chắn sẽ phải mời Tri Phủ Lâm An là chàng ra mặt rồi. Hóa ra Lâm An không có học đường của quý tộc sao?"

"Có. Tứ Môn quán là một học đường của đệ tử quý tộc. Hiện giờ Dương Công xướng lập muốn mở một học đường Tây Môn, đệ tử trong vùng sẽ có thêm một khu học đường, có thể nói đây là một việc tốt. Cho nên ta nói với Dương Công, muốn Tây Môn học trở thành học đường đứng đầu, nên tiến hành một số hoạt động đàm luận định kỳ với Vương Cung học, Tứ Môn quán, Trúc Lâm thư viện, Bạch Vân thư viện hàng năm, như vậy đều có lợi cho các bên."

Oa? Rất là tốt, còn biết được nên làm trao đổi học thuật, quan niệm rất hiện đại...!

Tống Tiềm vẫn chưa nói cho Tiểu Ngọc, sau khi hắn đề xuất đề nghị này, được rất nhiều người ở đó tán thưởng, khen Tống Tiềm không hổ là xuất thân Trạng Nguyên, rất là để ý đến việc nghiên cứu học vấn. Bữa yến hội hôm nay, không chỉ Tiểu Ngọc thuận lợi tiến vào vòng tròn của phu nhân Lâm An, cũng là bước đầu để Tống Tiềm từ từ dung nhập ở chốn quan trường.

Tối hôm nay hai người bọn họ đều thu hoạch được rất nhiều, chỉ là giờ phút này trong đầu hai người bọn họ chỉ có một ý nghĩ, đó chính là đi ngủ ….

Hai ngày sau, Tần Xuân Nhạn, Tú Tâm, Văn Quyên, Y Từ Tâm thậm chí ngay cả Dương Bội Bội đều đã nhận được một tấm thiệp mời của Tống phủ. Hóa ra Tiểu Ngọc muốn mở một yến hội chúc mừng Tần Xuân Nhạn tiến cung nhậm chức nữ thái y, cũng nhân cơ hội đó nhằm tụ hội với bọn tỷ

https://thuviensach.vn

muội. Tuy nàng không quen biết với Dương Bội Bội, nhưng nàng ta là bạn bè của Tần Xuân Nhạn, nên mời đi cùng.

Tiểu Ngọc muốn nổi bật, nên thiệp mời còn kèm thêm một phong thư, nói rõ lần tụ hội này cũng không phải được tổ chức trong tửu lâu tục khí như bình thường, mà là một cuộc "hội thưởng sen"!

Mùa hè đến, là thời điểm hoa sen đẹp nhất thời.

Mà Tiểu Ngọc chính là hoa sen đứng thẳng trong hồ kia, hương thơm thanh nhã, duyên dáng yêu kiều, tỏa ra ánh sáng đặc biệt của mình nàng.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 181: Mùa Hè Ngắm Sen

Dù sao Tây Hồ giữa tháng sáu, cảnh tượng không giống với bốn mùa. Tiếp thiên liên diệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng*.

*:trích trong bài thơ “Hiểu xuất Tĩnh Từ tống Lâm Tử Phương” (buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiễn Lâm Tử Phương) của Dương Vạn Lý. Có nghĩa là:

“Lá sen xanh biếc, trời xanh biếc

Dưới nắng, hoa sen thắm thiết hồng” (nguồn: Tống thi tứ tuyệt, NXB Thế giới, 2010) xem thêm ở: thivien.net

Thơ này Tiểu Ngọc đã thuộc từ nhỏ, chỉ là bây giờ đối mặt với phong cảnh vùng hồ đẹp đẽ mà nàng lại không thể đọc ra lừa dối người, bởi vì đáng lẽ tác giả bài thơ Dương Vạn Lý huynh ở chỗ của chồng nàng.

Tiểu Ngọc vốn nghĩ tới mời vài chị em sum họp, ai ngờ Tống Tiềm cũng nổi lên nhã hứng, đồng thời mời bạn tốt của hắn tới Tây hồ ngắm sen. Tống đại nhân hiếm khi mời, đám bạn tốt đương nhiên nể mặt, cho nên bọn họ một nhóm hơn mười người dứt khoát mướn một chiếc thuyền hoa từ từ dạo chơi ở trên Tây Hồ.

Hoa sen ở Tây Hồ ngay từ lúc Đường Tống đã rất nổi tiếng, Bạch Cư Dị có vịnh "Nhiễu lang hà hoa tam thập lý” (Lượn quanh hành lang hoa sen ba mươi dặm). Mùa hè dù rúc vào Phóng Hạc đình, hay là chèo thuyền dạo chơi ở vùng Tam Đàm (đầm) Ấn Nguyệt, phóng tầm mắt nhìn ra khắp nơi hiện ra một vẻ "Vạn can cao hà ánh kính quang" cảnh sắc mê người. Lúc

https://thuviensach.vn

này hương hoa sen Tây Hồ thổi qua, từng chiếc lá sen giống như quần màu xanh của thiếu nữ đón gió xoè ra, từng đóa hoa sen hoặc nụ hoa chớm nở, hoặc từng chút nở rộ, tùy ý nhìn không chỗ nào không đẹp, thấy sao mà vui tai vui mắt như thế.

Bọn họ thuê thuyền hoa rất lớn, bên ngoài thuyền hoa có dựng mái che nắng, mấy người đàn ông ngồi vào chỗ dưới mái che nắng uống rượu mua vui, hoặc bàn bạc thời sự, hoặc ngâm thơ làm câu đối, rất say sưa vui vẻ.

Trừ chủ nhân Tống Tiềm, Thích Thăng, Thì Quý Phong, Cố Ái Sinh, Hình Quang, Chung Bố Y, Dương Vạn Lý, thậm chí ngay cả Tằng Mậu rất ít xuất hiện cũng tới. Kể từ khi Tống Tiềm trở lại Lâm An, mấy người chưa từng cùng nhau họp lại chung một chỗ như vậy.

Tính tình mấy nam nhân không giống nhau, uống rượu vào cũng có hứng thú riêng. Tống Tiềm uống rượu là tự mình nhịp, mặt mỉm cười nhấp từng ngụm nhỏ, thỉnh thoảng nói vài câu trong vấn đề công tác với Dương Vạn Lý bên cạnh. Ba người Thì Quý Phong và Chung Bố Y, Tằng Mậu nội khí thâm hậu lại dùng chén lớn cụng rượu, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là uống một chén nối tiếp một chén, lúc này quát lên điên cuồng gào thét một tiếng, hù dọa đàn cò trên mặt hồ.

Thường ngày Cố Ái Sinh cũng thích uống điên cuồng, nhưng hôm nay không biết làm sao mà một mình nằm trên mạn thuyền tự rót tự uống, hình như có chút tâm sự.

Thời gian Thích Thăng và Cố Ái Sinh biết nhau cũng không ngắn, đi tới bên cạnh hắn hỏi:"Đang phiền cái gì đấy!"

Cố Ái Sinh mới phục hồi tinh thần lại, cười gượng nói:"Không có gì. Uống rượu!"

Thích Thăng cân nhắc nhìn vẻ mặt Cố Ái Sinh, hình như đã nhìn ra gì đó, Cố Ái Sinh không khỏi hoảng hốt một trận.

https://thuviensach.vn

"Các vị lão gia, phu nhân bảo ta bưng chút điểm tâm tới mời các vị thưởng thức. Phu nhân nói, bụng rỗng uống rượu tổn hại sức khoẻ, kính xin các vị dùng nhiều điểm tâm hơn một chút!"

Huệ Nương chỉ huy hai người gia đinh lấy hộp đựng thức ăn từ trong thuyền hoa mở ra từng cái, từ bên trong lấy ra một đĩa lại một đĩa điểm tâm nhỏ.

Những thứ điểm tâm này phần lớn là vài lệ chi cao (bánh trái vải), lục đậu cao (bánh đậu xanh), lương phấn (bánh đúc đậu/ bánh bột lọc), kê bì (da gà), còn có vài đĩa thức ăn đầu mùa và trái cây.

Chung Bố Y cười ha ha:"Thiên Thành, phu nhân ngươi thật thú vị, những thứ điểm tâm này cũng quá tinh xảo rồi, một miếng nho nhỏ Đại lão gia ta cũng không dám gắp. Sợ điểm tâm này còn chưa lớn bằng đầu đũa của ta!"

Tống Tiềm nói: "Đây là điểm tâm Mỹ Vị Cư đưa tới giải nhiệt, mời các vị xin dùng đi, ha ha. Tuy là nhỏ một chút, coi như tiêu miệng."

Mọi người cứ giễu cợt, vẫn là nhận ý tốt của chủ nhân, lấy điểm tâm lên nhâm nhi thưởng thức.

Bên ngoài nhóm đàn ông uống rượu phóng túng, phòng trong thuyền hoa lại là một loại tình hình khác.

Bày ra một Bàn Bát Tiên không lớn, mấy chị em tốt ngồi chung quanh. Tụ họp này là bởi vì ăn mừng Tần Xuân Nhạn vào cung làm thái y mà mở ra, Tần Xuân Nhạn tất nhiên ngồi ở chủ vị. Hôm nay cả người nàng mặc váy lụa mỏng màu hồng cánh sen, ngược lại đúng lúc hợp mùa, trông thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Y Từ Tâm ngồi ở bên cạnh nàng vừa vặn là ở chỗ cửa sổ, cả người gần như nằm ở trên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, thỉnh thoảng còn say mê hít hít mũi, ngửi mùi hương hoa sen say lòng người này.

https://thuviensach.vn

Nụ màu hoa hồng phấn nở ra giữa lá cây, mùi hương hoa sen trên nước. Làm sao chỉ một mình Y Từ Tâm bị phong cảnh này làm mê say, mấy cô gái còn lại cũng đang thưởng thức cảnh đẹp ngoài cửa sổ, rất là vui vẻ. Tiểu Ngọc với bạn mới Dương Bội Bội ngồi ở bên cạnh một cánh cửa sổ khác, hai người rất nhanh đã quen thuộc.

Đêm đó Tiểu Ngọc thấy Dương Bội Bội theo Vân Châu đi dạo thanh lâu, cũng biết vị thiên kim Tư Dương Bá này bướng bỉnh chắc chắn không thua ngôi sao gây tai họa Vân Châu công chúa. Thật sự ngồi không tới chốc lát, Dương Bội Bội đã lộ ra bản sắc nghịch ngợm, mới vừa học được đi chọc cười với con trai Tú Tâm.

"Tiểu Quai Quai (Cục cưng bé nhỏ), cười một cái, dì mời con ăn kẹo đường?"

Dương Bội Bội nắm tay nhỏ bé của con trai Tú Tâm, cầm trong tay một viên đường cao đang dụ dỗ.

Đứa bé kia rất tham ăn, nước miếng thoáng cái chảy lan ra, nhưng vẫn không biết cười để gạt được viên đường cao kia, ngược lại oa một tiếng khóc lên.

"Oa oa oa ——"

Đứa bé vừa khóc vừa lăn lộn, đáng tiếc các dì cả phòng này cũng không có lương tâm càng cười thoải mái. Mẫu thân của hắn ôm hắn lên giúp hắn lau hết nước mũi, cười ha ha nói:"Con trai ngoan, đừng để ý tới những dì hư này, đợi lúc các nàng xuất giá mẫu thân dẫn con đi náo động phòng, cũng giày vò các nàng cho đủ!"

"Tú Tâm tỷ tỷ!"

Đám khuê nữ chưa lấy chồng trong phòng cũng ồn ào tới đỏ mặt, rối rít muốn tới cù Tú Tâm ngứa ngáy, trong một lúc cả phòng cười vui không

https://thuviensach.vn

dứt, ngay cả mọi người dưới mái che nắng bên ngoài cũng nghe thấy.

Thì Quý Phong nghe tiếng cười đùa của Tiểu Ngọc từ trong phòng truyền đến, trong lòng hơi đau, nàng —— sống rất thoải mái, vậy thì tốt. Nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là nàng vui vẻ, về phần nàng có thể thuộc về mình hay không —— vấn đề này, đã không cần phải suy nghĩ rồi.

Hắn biết Tiểu Ngọc và Thiên Thành vĩnh viễn sẽ không tách ra, hắn đã chết, tim của hắn cũng sẽ chết theo. Để cho mình lặng lẽ bảo vệ nàng!

"Quý Phong, gần đây —— sắp ra trận à."

Tống Tiềm nhẹ giọng nói.

Thì Quý Phong gật đầu:"Có thể là ta."

Triệu Yểu làm nhiều động tác như vậy, từ từ loại bỏ phái chủ hòa từ trong triều đình ra ngoài, lại chỉ định đại soái Trương Tuấn ngày trước làm tướng, lòng Bắc phạt người ngoài đường cũng biết.

"Kim thượng thánh minh, có thể có lòng Bắc phạt, đương nhiên lính như chúng ta phải hợp lực." Thì Quý Phong vẫn rất tán thành với chủ trương của Triệu Yểu, dù sao giành lại non sông là mơ ước của mấy đời người lính Nam Tống. Từ Tông Trạch đến Nhạc Phi, từ Nhạc Phi đến Trương Tuấn —— hiện giờ đến lượt hắn Thì Quý Phong!

"Được, ta mời huynh!"

Tống Tiềm và Thì Quý Phong vừa cụng chén, uống một hơi cạn sạch rượu.

Ngay lúc bọn hắn chạm chén keng như thế, bầu trời đột nhiên vang lên một tia sét đánh!

https://thuviensach.vn

Thích Thăng nhìn chân trời từ từ nhuộm thành màu đen, gió thổi lên ào ào, biết chính là thời tiết sắp thay đổi.

Tục ngữ nói, trời tháng sáu, vẻ mặt trẻ con. Mới vừa rồi còn là cảnh sắc tươi đẹp chiếu rọi, lúc này sắc trời lại càng ngày càng tối, rõ ràng là mưa dông lớn sắp rơi xuống rồi.

"Tống Hoa, gọi người đến thu dọn đồ đạc. Chúng ta vào bên trong thuyền hoa ngồi nhé?"

Tống Tiềm làm chủ nhân đương nhiên phải gọi khách. Trong phòng trong thuyền hoa các nữ quyến ngồi, nghe thấy các lão gia sắp vào, liền vội vã dựng lên một bức bình phong lụa mỏng làm ngăn cách ở giữa phòng.

Mấy người Tống Tiềm chân trước vào trong phòng, thì lập tức truyền đến tiếng hạt mưa đập vào sàn tàu. Mây đen đầy trời mù mịt phủ xuống, đùng đùng! Lắc rắc lắc rắc! Có nhiều hạt mưa như đồng tiền lớn nhịp nhàng đánh vào sàn thuyền và trên nóc thuyền."Đùng đùng!" Lại một tiếng sấm lớn! Giống như nổ tung Thiên Hà, bầu sóng lớn mưa to ào ào rơi xuống.

"Ha ha, lúc này chẳng những có thể thấy cảnh hoa sen mùa hè tươi đẹp, còn có thể thấy sen trong mưa, thật sự thú vị." Tính tình Tằng Mậu thẳng thắn, không thèm để ý vỗ vỗ nước mưa trên người.

Dương Bội Bội ở bên trong nghe tiếng Tằng Mậu, vẻ mặt chợt thay đổi, "Hừ" một tiếng.

"Sao vậy, Bội Bội?" Tiểu Ngọc thấy loại phản ứng này của Dương Bội Bội, ngạc nhiên đến hỏi. Nàng ta và Tằng Mậu có thù oán sao?

Ừ —— Nhớ lại, ngày đó Dương Bội Bội và Tiễn Vân Châu chính là bị Tằng Mậu tìm về đi, chẳng lẽ ngay cả Dương đại tiểu thư vị Tằng vệ sĩ này cũng dạy dỗ một lần?

https://thuviensach.vn

Dương Bội Bội nào dám nói ra nguyên nhân nàng tức giận, không thể làm gì khác hơn là có khổ tự mình nuốt. Đêm đó sau khi Tằng Mậu đưa Tiễn Vân Châu về cung, tự mình đưa nàng trở về phủ Tư Dương Bá, thì ở trước cửa phủ đúng lúc gặp được phụ thân cũng đi ra ngoài trở về. Vệ sĩ đáng chết này chẳng những không giấu giếm giúp mình, còn nói thẳng ra chuyện mình nữ giả nam trang theo công chúa làm liều, khiến nàng bị giũa cho một trận. Đáng ghét chết được!

Dương Bội Bội là một tiểu thư khuê tú, đời này chưa từng chán ghét một nam nhân nào như vậy. Nếu nàng biết từ đầu cuộc gặp gỡ này có Tằng Mậu tham gia, nàng nhất định sẽ không tới.

Tiểu Ngọc thấy vẻ mặt Dương Bội Bội đau khổ, đoán chắc chắn là chuyện xấu có liên quan với buổi tối đó. Bản thân Tiểu Ngọc chính là người khởi xướng, chột dạ tột cùng, cũng không dám hỏi thêm nữa.

"Nước mưa đập vào, chúng ta đóng cửa sổ thôi." Tiểu Ngọc gọi người hầu tới đóng cửa sổ. Lúc này thuyền hoa đang bơi tới chỗ sâu của hồ sen, Dương Bội Bội chợt thấy một cành sen tiến đến gần bên cửa sổ, nàng trước ngăn cản động tác đóng cửa sổ của người hầu: "Đợi một lát, ta hái cành hoa sen."

Người làm vừa định khuyên nàng nguy hiểm, Dương Bội Bội đã đưa tay ra. Đúng lúc Tiểu Ngọc đang xoay người để cho người ta đóng một cửa sổ khác, chợt nghe thấy Dương Bội Bội kêu oa một tiếng, tiếp theo bùm rơi xuống nước!

"Bội Bội!"

Tiểu Ngọc nhào tới bên cửa sổ, đúng lúc thấy bọt nước do Dương Bội Bội rơi xuống nước bắn lên.

"Sao vậy sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Toàn bộ nam nhân bên ngoài nghe tiếng thét chói tai cũng xông vào, lúc này ai còn trông nom nam nữ thụ thụ bất thân?

"Bội Bội rơi xuống nước!"Tiểu Ngọc hốt hoảng kêu một tiếng, thì mấy người nam nhân biết võ nhảy xuống vèo vèo vèo.

Tống Tiềm ôm Tiểu Ngọc nói:"Không có chuyện gì, mấy người bọn hắn rất giỏi võ công, không sợ cứu không được." Kỹ năng bơi của Tống Tiềm không tệ, chỉ là Cố Ái Sinh, Thì Quý Phong, Tăng Mậu và Chung Bố Y đã nhảy xuống, hắn rất tin tưởng những người anh em này.

Bên ngoài mưa gió chợt điên cuồng, dường như thuyền hoa trở thành lẻ loi lắc lư giữa sóng dữ, các nữ quyến không khỏi lo lắng an nguy của Dương Bội Bội, thị nữ bên người của Dương Bội Bội, Lan Hương lại càng khóc như mưa, mấy tỳ nữ đang an ủi nàng.

Thật ra chẳng qua thời gian chỉ trong chớp mắt, nhưng mà lại dài đằng đẵng như trăm ngàn năm vậy. Trong khoang thuyền gần như không ai nói chuyện với nhau, yên lặng chỉ nghe tiếng Lan Hương khóc thầm và tiếng hít thở nặng nề của mọi người.

"Rầm rầm!"

Vài người nhảy lên sàn thuyền từ trong nước, mọi người đang muốn tranh nhau ra nhìn chuyện gì xảy ra, lại thấy Tăng Mậu ôm Dương Bội Bội chạy vào phòng trong, phía sau là bọn người Cố Ái Sinh ướt đẫm, đương nhiên vẻ mặt nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

"Cứu lên là tốt rồi!"

Tiểu Ngọc hơi thở phào nhẹ nhõm, thấy Dương Bội Bội mắt sáng hé mở, cũng không hôn mê, thở ra một hơi dài.

https://thuviensach.vn

Các người hầu đưa lên khăn vải sạch sẽ cho đám nam nhân cứu người, vài người tự mình vận công ép khô quần áo, hoàn toàn không cần lau khăn vải. Mà Dương Bội Bội được đặt trên giường quý phi ở trong phòng, một tay Tần Xuân Nhạn đè ở ngực nàng loại bỏ nước trong bụng cho nàng.

"Trước thay quần áo cho nàng ấy!" Lúc này lời nói của đại phu chính là lệnh, đám nam nhân cũng đến bên ngoài bình phong để tránh nghi ngờ, tự có người làm tới xoa bóp thay quần áo cho Dương Bội Bội, bận rộn một lúc lâu mới thu xếp tốt cho nàng.

Tiểu Ngọc nghĩ thầm, ôi, Dương Bội Bội này thật sự cũng như Tiễn Vân Châu, công lực gây rắc rối không thể coi thường!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 182: Chủ Trì Xem Mắt

"Đã để các vị tỷ tỷ lo lắng . . . Thật xin lỗi."

Dương Bội Bội nghỉ ngơi một lúc, từ từ thong thả lấy lại sức. Thời gian nàng rơi xuống nước không lâu, chỉ uống hai ngụm nước hồ, ngược lại không làm tổn thương nguyên khí (tổn hại sức khoẻ) lắm.

Lan Hương cầm mảnh khăn vải đang lau đầu cho tiểu thư. Vị tiểu thư này, từ nhỏ đã thích chạy thích nhảy, ngày thường cũng là bộ dáng tiểu thư khuê các, nhưng vừa đụng đến chuyện gì cảm thấy hứng thú thì bắt đầu làm ầm ĩ. Trước kia trong hoàng cung là hai cô bé "Cùng một giuộc" với Vân Châu công chúa, không biết gây ra bao nhiêu chuyện cười.

Ôi, nếu danh tiếng này truyền ra ngoài, nhi lang nhà ai dám đến cưới! Thật may hiện giờ trong vòng phu nhân có rất ít người biết tính tình thật của Dương Bội Bội, chỉ coi nàng là một khuê tú xuất sắc biết tri thức hiểu lễ nghĩa, ngược lại người cầu hôn rất nhiều. Lan Hương lặng lẽ cầu nguyện: người mau tới cưới tiểu thư phá hoại của nhà ta đi, coi như làm đợt công đức đi mà!

Tần Xuân Nhạn bảo người hầu bưng chén canh nóng tới rót cho Dương Bội Bội, thật may bây giờ là thời tiết tháng sáu chứ không phải là mùa đông khắc nghiệt, nếu không vừa rơi xuống nước như vậy có lẽ sẽ sinh bệnh nặng.

"Bội Bội, ngươi cũng thật là, hái hoa sen cũng đừng chọn thời điểm tốt như vậy chứ."Tình bạn của Tần Xuân Nhạn và Dương Bội Bội sâu nhất, lại

https://thuviensach.vn

là một đại phu (thầy thuốc), đương nhiên có tư cách dạy dỗ nàng nhất. Dương Bội Bội cúi đầu không nói, Tiểu Ngọc thấy vội hoà giải nói:"Ôi chao, người không có việc gì là tốt. Nhìn kìa, mưa đã tạnh rồi!"

Sự chú ý của mọi người đều ở trên người Dương Bội Bội, cho nên cũng không có chú ý đến tiếng mưa rơi dần dần nhỏ ngoài cửa sổ, ánh mặt trời lại rải đầy mặt hồ lần nữa.

"Trận mưa này thật là tới cũng nhanh, đi cũng nhanh!"Tú Tâm cho người mở cửa sổ ra, đúng là từng cơn gió nhẹ thổi qua, mặt hồ gợn sóng nhỏ, mưa đã tạnh.

Từ nhỏ ở nhà Dương Bội Bội đã quen gây rắc rối, chuyện hôm nay ngoài ý muốn, với người khác mà nói thì có lẽ cần thật lâu mới có thể trở lại bình thường, còn nàng đã đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Sau cơn mưa trời lại sáng, sau khi trải qua mưa to rửa sạch, hoa sen càng thêm tươi đẹp sáng rỡ, dáng vẻ thướt tha mềm mại, tươi đẹp lịch sự tao nhã, ai cũng nhìn cảnh tượng động lòng người này đến mất hồn, thật lâu không nói nên lời.

"Hoa sen trắng hồng nở cùng nhau, hai loại màu sắc một loại hương. Giống như Hán điện ba ngàn nữ, nửa là trang điểm đậm nửa trang điểm nhạt! Thiên Thành, nếu không phải huynh đề nghị, chúng ta hiếm có cơ hội ra ngoài giải sầu xem cảnh đẹp trời ban một chút!"

Âm thanh Dương Vạn Lý truyền tới từ ngoài bình phong. Tiểu Ngọc nghẹn họng nhìn trân trối, thơ hoa sen này cũng là câu thơ nàng rất ưa thích lúc đi học, lại là tác phẩm tiêu biểu Dương Vạn Lý, không ngờ lại là bởi vì mình trong lúc vô tình mời mà thúc đẩy? Cảm giác này quá kỳ diệu!

"Oa, Tú Tâm tỷ tỷ, phu quân nhà ngươi rất có tài văn chương!"Y Từ Tâm cười trêu ghẹo Tú Tâm. Tú Tâm cười nói:"Nghe nói có người không thích tài tử!" Lời này đúng là muốn nói về phía Y Từ Tâm yêu thích Trâu Chú, Y Từ Tâm lập tức đỏ cả mặt.

https://thuviensach.vn

Mấy người đang nhìn ngoài cửa sổ, trong lúc vô tình chợt có một chiếc thuyền hoa tới gần, người trên thuyền kia cũng đúng lúc mở ra cửa sổ nhìn về phía bên này ——

"Ơ, đây không phải là Tống phu nhân sao?"

Lúc này Tiểu Ngọc vừa vặn đứng ở trước cửa sổ, nghe tiếng người này thì nhướng mày, thật muốn quay đầu không để ý tới.

Lại gặp Kim Diệu Liên rồi, cô gái này thật là âm hồn không tan mà!

Kim Diệu Liên cũng không phải cố ý muốn tìm Tiểu Ngọc làm phiền, ai biết cứ khéo gặp phải như vậy?

Hôm nay nàng cũng ra ngoài dạo chơi với một vài phu nhân khuê nữ nhà mẹ đẻ, đang vô cùng buồn chán tùy ý nhìn ra ngoài cửa sổ, thì lại thấy nữ tử mà nàng oán hận thật sâu.

"Tả phu nhân, thật là trùng hợp, ha ha." Tiểu Ngọc cười giả dối hai tiếng, không muốn nói chuyện nhiều.

Kim Diệu Liên lại nói:"Sao Tống phu nhân không tới tụ họp trên thuyền của ta? Những tỷ muội chúng ta cũng nghe tiếng Tống phu nhân đã lâu!"

"Hi hi hi. . . . . ." Tiếng cười của đám nữ nhân bên cạnh Kim Diệu Liên kia mập mờ không rõ, Tiểu Ngọc suy nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết "Nghe tiếng đã lâu" của Kim Diệu Liên là ý gì. Người xấu này nói xấu mình khắp nơi còn hả hê truyền đi cho mình nghe, ăn hiếp nàng không có núi dựa sao?

Tiểu Ngọc lạnh lùng bỏ lại một câu:"Tả phu nhân xin cứ tự nhiên!" Lạch cạch liền khép cửa sổ lại.

https://thuviensach.vn

Mới vừa rồi vẫn không hiểu tình huống, các nàng vội vây lại hỏi Tiểu Ngọc xảy ra chuyện gì. Trừ Dương Bội Bội, mấy người cũng không biết Kim Diệu Liên có lai lịch gì. Nghe Tiểu Ngọc nói là một quan phu nhân xem thường nàng, các nàng cùng chung mối thù trở nên tức giận —— quan phu nhân có gì đặc biệt hơn người?

Ngược lại Dương Bội Bội biết lai lịch của Kim Diệu Liên, đã nói:"Kim thị này là con gái của Lễ Bộ Thị Lang Kim Trung đúng không? Ta nhớ thuở nhỏ nàng ta hơi kiêu ngạo, sao lại muốn gây khó dễ với ngươi."

"Ai biết nàng ta uống lộn thuốc gì." Tiểu Ngọc sẽ không nói ra Kim Diệu Liên là "Tình địch"của nàng.

Tần Xuân Nhạn suy nghĩ một chút, đột nhiên che miệng cười một tiếng, nhanh nhẹn đi tới chỗ bình phong khe khẽ hô một tiếng ra phía ngoài:"Thích Thăng đại phu!"

Đang nói chuyện phiếm với Cố Ái Sinh, Thích Thăng nghe vậy quay đầu lại đáp một tiếng đi tới, Tần Xuân Nhạn nói nhỏ vài câu với hắn, chỉ thấy Thích Thăng nhíu lông mày tỏ vẻ đồng ý.

Hai người đi tới trên sàn thuyền, phong cảnh trước mắt quang đãng muôn vàn sóng xanh mênh mông, thật là phong cảnh như vẽ.

"Đáng tiếc cảnh đẹp này, ôi!" Tần Xuân Nhạn khẽ cười một tiếng, liếc mắt nhìn Thích Thăng hai người cùng lúc lặng lẽ ra tay.

Lúc này thuyền hoa Tống gia và thuyền hoa Kim gia có lẽ cách không xa, hai người vừa cố ý ra tay, chỉ thấy mấy hòn đá nhỏ vèo về phía mặt hồ đập nát bấy cửa sổ thuyền hoa đối diện!

"Vùn vụt!"

https://thuviensach.vn

Sau khi một cánh cửa sổ bị đập trúng rơi xuống nước, bắn lên một vùng bọt nước. Các nữ nhân Kim gia trên thuyền hoa không ngừng thét chói tai, co lại thành một cục.

"Lại sao thế?"

Mấy người Tống Tiềm và Cố Ái Sinh cũng đi tới trên sàn thuyền thấy đối diện lộn xộn, lại nhìn người đứng ở trên sàn tàu mình, biết chắc là Thích Thăng làm, lại ít ai biết Tần Xuân Nhạn cũng có phần.

"Chi Vấn, đây là xảy ra chuyện gì?"

Tống Tiềm hỏi. Tần Xuân Nhạn cướp lời:"Người trên thuyền kia bắt nạt Tiểu Ngọc tỷ tỷ! Cô ta tên Kim cái gì Liên, hừ."

Dĩ nhiên Tống Tiềm nhớ vị tiểu thư Kim Diệu Liên này. Vẻ mặt của hắn sa sầm xuống, hừ một tiếng cũng không nói chuyện. Thì Quý Phong nghe nói có người bắt nạt Tiểu Ngọc, trong lòng còn ngại Thích Thăng ra tay quá nhẹ, chỉ là mình không thể ra tay.

Tần Xuân Nhạn và Thích Thăng bèn nhìn nhau cười, lần đầu Thích Thăng hiện rõ ra Tần cô nương này coi như rất đoan trang cũng có một mặt nghịch ngợm, thật đáng yêu.

Phía bên kia Tiểu Ngọc nghe thuyền hoa Kim gia ồn ào, mở cửa sổ ra vừa nhìn đúng lúc thấy dáng vẻ bối rối của Kim Diệu Liên, không khỏi mừng rỡ. Nàng thấy Tần Xuân Nhạn kêu Thích Thăng đi ra ngoài, cũng biết nàng ta muốn giở trò quỷ rồi. Thật không hổ là khuê mật!

Nàng cất giọng nói:"Ơ kìa, Tả phu nhân, sao các ngươi thuê chiếc thuyền hoa rách nát như vậy, mưa gió diễn tấu một chút đã rơi cửa sổ xuống rồi sao? Ngươi thiếu tiền thì nói với ta nha, chút giao tình này hai ta vẫn có, ha ha ha. . ."

https://thuviensach.vn

Mấy người Dương Bội Bội cũng bắt đầu cười theo, mới vừa rồi Kim Diệu Liên còn đang cười nhạo Tiểu Ngọc, bây giờ xấu mặt bị cười lại, hận đến ngứa răng. Nàng biết rõ là người trên thuyền Tiểu Ngọc đang giở trò, nhưng người ta ra tay quá nhanh không để lại chứng cớ, còn bị một câu "Mưa gió diễn tấu" của Tiểu Ngọc xoá đi sạch sẽ, trong lòng tức ghê lắm!

Kim Diệu Liên trừng về phía Tiểu Ngọc bên này, đột nhiên thấy Dương Bội Bội đang ở trên thuyền Tiểu Ngọc, kiêu ngạo biến mất ngay.

Thiên kim nhà quan chia ra rất nhiều loại, thiên kim Huyện lệnh và thiên kim tham chánh đương nhiên là không thể so được. Nếu như nói Kim Diệu Liên thuộc loại giai cấp thượng tầng, vậy Dương Bội Bội chính là giai cấp Quý tộc, cao hơn không chỉ là một cấp bậc so với Kim Diệu Liên.

Kim gia của nàng ta nhờ Lý Tiết độ sứ thổi gió mới phất lên, mà mẫu thân Dương Bội Bội lại là em gái ruột của Tiễn Vương, hoàn toàn không thể so sánh. Ở trong vòng phu nhân, loại quý nữ như Dương Bội Bội là đối tượng mà đám người Kim Diệu Liên tranh nhau nịnh bợ, cho nên lúc này Kim Diệu Liên vừa thấy Dương Bội Bội ở đây đành phải tự nhận xui xẻo, dặn dò người làm lái thuyền rời đi.

Sao gần đây mỗi lần gặp phải Tiểu Ngọc, cuối cùng đều có loại cảm giác buồn bực này? Thật uất ức! Kim Diệu Liên oán hận mãi, rồi lại không có biện pháp. Càng chết người là mất mặt trước mặt nhà bà con bên mẹ. . . Ài!

Mặt trời ngã dần về phía tây, một ngày dạo chơi cũng đến lúc tàn. Tuy nói có vài đoạn nhạc đệm nhỏ, nhưng mọi người đều chơi rất thoả thích.

Sau khi mọi người lên bờ tự nhiên có xe ngựa các nhà tới đón, Tằng Mậu đang sải bước đến con tuấn mã của mình, chợt bị một tiểu nha đầu gọi lại.

"Tằng đại nhân xin dừng bước!"

https://thuviensach.vn

Nha đầu này chính là nha hoàn Lan Hương bên cạnh Dương Bội Bội. Nàng nói Dương Bội Bội muốn tự mình cảm tạ ơn cứu mạng của Tằng đại nhân, xin hắn đi một chuyến đến trước xe ngựa Dương phủ.

Tằng Mậu do dự một chút, vẫn đi theo Lan Hương đi tới trước cửa sổ xe ngựa Dương phủ, Dương Bội Bội đang vén rèm cửa sổ lên xấu hổ nhìn hắn.

"Tằng đại nhân . . . Đa tạ." Dương Bội Bội nói một câu, muốn nói lại thôi, dường như có gì đó khó nói nên lời.

Tằng Mậu chắp tay đáp lễ: "Không cần, phải làm."

"Cái đó. . . Tằng đại nhân, có thể đồng ý với ta một chuyện hay không?" Dương Bội Bội lấy hết can đảm cuối cùng mở miệng.

Tằng Mậu nói: "Mời nói, Tằng Mậu đương nhiên hết sức."

Dương Bội Bội hít một hơi thật sâu, mới mở miệng nói: "Có thể xin Tằng đại nhân quên chuyện hôm nay hay không?"

Tằng Mậu hiểu lầm ý Dương Bội Bội, cho rằng nàng là một cô gái chưa lấy chồng bị một đấng mày râu như mình ôm lên từ trong nước, chuyện này rất mất thể thống, nếu như truyền ra ngoài, chắc chắn có tổn hại rất lớn với khuê dự của nàng.

Hắn đâu biết Dương Bội Bội vốn không phải ý này? Bởi vì lần trước Dương Bội Bội nữ giả nam trang theo Tiễn Vân Châu đi dạo thanh lâu, chuyện này bị hắn một năm một mười báo cáo với cha nàng hại nàng bị răn dạy rất lâu, cho nên lần này nàng vẫn sợ bị mắng mới không cho Tằng Mậu nói ra.

Dù thế nào, cuối cùng Tằng Mậu nhận ra được trong lòng Dương Bội Bội "Không muốn truyền chuyện này ra bên ngoài".

https://thuviensach.vn

"Xin yên tâm, chuyện hôm nay Tằng Mậu tuyệt đối sẽ không nhắc tới nửa câu với người khác."

"Phù . . . Vậy thì tốt vậy thì tốt . . ." Cuối cùng Dương Bội Bội cũng yên lòng.

Tiểu Ngọc ngồi ở trên xe ngựa của mình nhìn Tằng Mậu và Dương Bội Bội xa xa đang nói chuyện với nhau, lại thấy Thích Thăng hộ tống xe ngựa của Tần Xuân Nhạn trở về phủ, trên mặt lộ ra một nụ cười vui vẻ.

"Thiên Thành, ta thấy rằng thật sự ta rất có thiên phú làm bà mai đấy . . . Vô tâm trồng liễu, liễu thành rừng!"

Tống Tiềm không hiểu ra sao: "Tiểu Ngọc nàng đang nói gì đó?"

Tiểu Ngọc mệt mỏi, ngáp một cái không chút để ý nói: "Ừ . . . Ta đang nói ta có thể làm người chủ trì tiết mục xem mắt . . . Thôi, chàng không hiểu. Lái xe đi!"

Lúc tiếng vó ngựa lộc cộc biến mất ở bên hồ Tây Tử, cuối cùng sắc trời cũng dần tối.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 183: Sắp Bắc Phạt

Khi ánh nắng gay gắt cuối cùng tiêu tan hỏa khí, trong hồ, lá sen màu xanh như cái ô từ từ biến thành lá rách thì Thời Quý Phong sắp bắt đầu hành trình đi Bắc phạt.

Đương Kim Hoàng Đế Triệu Thận không để ý đến Thái Thượng Hoàng Triệu Cấu hết sức khuyên can, mà vẫn toàn lực tụ họp quân đội tuyên bố Bắc phạt.

Triệu Cấu khổ tâm khuyên Triệu Thận đừng xuất binh, còn trải qua một phen suy nghĩ. Ông ta nói với Triệu Thận: "Năm đó dưới tay ta có mãnh tướng Như Vân, Nhạc Phi, Hàn Thế Trung, Lưu Kỹ đều là danh tướng một thời, nhưng mà ta Bắc phạt thành công không? Hôm nay trên tay Hoàng thượng có người nào có thể dùng?"

Lúc này, đại thần lâu năm, chiến công hiển hách Ngu Duẫn Văn đã qua đời. Triệu Thận lập tướng Trương Tuấn, tuổi cũng tương đối lớn, không hề thích hợp cho việc xuất chinh nữa.

Triệu Thận lại nói: "Vô luận như thế nào, trẫm cũng đánh một trận!"

Không đánh, hắn không cam lòng!

Nhớ tới Bắc Địa rơi vào tay giặc nhiều năm, nơi đó có vô số dân tộc vùi lấp dưới sự thống trị trở thành dân đen, máu Triệu Thận liền nóng lên.

Hắn nghĩ tới ứng cử thích hợp nhất để xuất chinh, là Thời Quý Phong đã xâm nhập doanh địch giết chết Hải Lăng vương Hoàn Nhan Lượng ở Trấn

https://thuviensach.vn

Giang.

Tin tức Thời Quý Phong phải dẫn binh xuất chinh truyền đến từ trong miệng Tống Tiềm, Tiểu Ngọc không khỏi ngây ngẩn cả người.

Nàng nhớ tới lúc này chủ nhân Kim quốc không còn là tên Bạo Quân Hoàn Nhan Lượng nữa, mà là Kim Thế Tông Hoàn Nhan Ung được đời sau xưng là "Tiểu Nghiêu Thuấn". Tiểu Ngọc nhớ có một câu nói như thế này: "Kim thay mặt Cửu Quân, Thế Tông nhất hiền."

Ở hậu thế, trong lịch sử có ghi lại, Tống Hiếu Tông Triệu Thận là Hoàng đế Nam Tống kiệt xuất nhất, mà đồng thời Kim Thế Tông của Kim quốc cũng là một quân chủ tài giỏi. Không biết đây có phải là lịch sử đang mở ra một trò đùa đen tối hay không? Hai người đàn ông xuất sắc như nhau, mỗi người đều nắm giữ một phần ranh giới, mà bọn họ lại không thể tránh khỏi tiến tới xung đột —— kết quả này, làm cho Tống Kim giằng co đến cuối cùng, dù ai cũng không cách nào hoàn toàn đánh bại người nào, cuối cùng bị người Mông Cổ ‘hậu sinh khả uý’ tiêu diệt.

Làm một cô gái hiện đại sinh ra trong đất nước khi nhiều dân tộc đã thống nhất, Tiểu Ngọc rất khó đặt mình vào trong Tống và Kim, người Tống và dân tộc Nguyên đấu tranh, bởi vì khi nàng sinh ra và lớn lên, người Hán và dân tộc thiểu số đã không còn là kẻ địch nữa, mà là hoà thuận sinh hoạt như người một nhà. Nhưng ở dưới lịch sử thời không này, nàng nhất định phải lựa chọn vị trí của mình, mà lập trường của Tống Tiềm, lại không thể tránh được thành lập trường của nàng.

Nàng chỉ có thể nghĩ tới làm sao trợ giúp Tống Tiềm, Thời Quý Phong, Triệu Thận đi đánh bại người Kim, nếu không đợi đến ngày người Kim xuôi Nam, nàng và Tống Tiềm tất nhiên sẽ trở thành tôi tớ của người Kim.

Nhưng mà, nàng chỉ là một cô gái nhỏ, tiếng nói có thể vang bao xa chứ?

"Thiên Thành, đối với Hoàng đế Kim quốc chàng hiểu được bao nhiêu?"

https://thuviensach.vn

Đối với việc Tiểu Ngọc thích hỏi hắn về vấn đề triều chính, Tống Tiềm đã không còn kinh ngạc nữa. Hắn suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Hoàn toàn không biết gì cả."

Đáp án thành thật biết bao, cho tới bây giờ Tống Tiềm đều không phải là người ra vẻ hiểu biết. Ở thời đại cực kì thiếu thốn tin tức này, diện mạo của người đàn ông trên vương tọa đế đô Kim quốc xa xôi thật sự mơ hồ.

Tiểu Ngọc nói: "Người người đều nói, Hoàn Nhan Lượng là một Bạo Quân, nhưng nếu như không phải nội bộ hắn mâu thuẫn, chúng ta cũng không dễ dàng giết hắn như vậy. Mà Hoàn Nhan Ung. . . . . Là một người rất được dân chúng và quan viên tín nhiệm, hắn và Hoàn Nhan Lượng hoàn toàn không giống nhau. Một chi đoàn kết thành quân đội. . . . . Quá khó khăn để tìm được nhược điểm của bọn họ."

Tống Tiềm ngạc nhiên nói: "Làm sao nàng biết những thứ này?"

Tiểu Ngọc nói qua loa: "Là khi ở Minh Châu, nghe các thương nhân buôn bán trên biển nhắc tới. Bọn họ đi nhiều chỗ, biết được cũng nhiều. Thời điểm đó, tuy rằng Hoàn Nhan Ung vẫn chưa lên làm hoàng đế, nhưng mà danh tiếng ngoài nhân gian đã không tệ —— nếu không tại sao Hoàn Nhan Lượng phải trăm phương ngàn kế muốn giết chết hắn chứ?"

Nói đến Minh Châu, Tiểu Ngọc không khỏi nhớ tới bãi biển rộng xanh thẳm.

Đó là hồi ức đẹp đẽ nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, trong một năm ở tại Minh Châu, nàng và mấy người tỷ muội vui vẻ sống cùng nhau, Hải Đường, Thanh Tranh. . . . . Không biết bọn họ có khoẻ không?

Còn đứa bé Liệt Diễm phóng đãng ngang ngược kia nữa. . . . . Hắn ở ngoài biển có được khỏe hay không?

https://thuviensach.vn

Nhớ tới vẻ mặt tuỳ hứng vừa trẻ con vừa đàn ông của Liệt Diễm khi nhất định muốn nàng làm "Nữ nhân của hắn", Tiểu Ngọc không khỏi mỉm cười.

Tống Tiềm không nhịn được đưa tay siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Đang cười trộm cái gì thế?"

"Nghĩ đến mấy người bạn ở Minh Châu! Không biết đến khi nào mới có thể gặp lại." Tiểu Ngọc có chút phiền muộn.

Huệ Nương gọi bọn họ đi ra ngoài dùng bữa tối. Hai người ở trong phòng ăn dùng cơm xong, Tiểu Ngọc đang nhìn bà vú cho Minh Nhi ăn, chỉ nghe thấy bên ngoài Tống Hóa báo lại: "Có vị Trần công tử cầu kiến lão gia và phu nhân!"

"Trần công tử?"

Tống Tiềm và Tiểu Ngọc đồng thời ngẩn người, họ này rất phổ biến, nhất thời không nhớ nổi là ai.

Nhưng lúc hạ nhân dẫn người đàn ông trẻ tuổi vào đại sảnh, Tiểu Ngọc không khỏi kích động nghênh đón.

"Văn Vũ, tại sao lại là ngươi?"

Đứng giữa đại sảnh là một thanh niên phong trần khỏe mạnh, chính là phu quân chưa cưới của Thanh Tranh - Trần Văn Vũ.

Thật bất ngờ!

Tiểu Ngọc vội vàng giới thiệu Trần Văn Vũ cho Tống Tiềm. Trước đây, Tiểu Ngọc đã từng nói rất nhiều chuyện khi nàng còn ở Minh Châu cho Tống Tiềm nghe, dĩ nhiên nàng đã cắt bớt sự xuất hiện của Liệt Diễm—— sợ Tống Tiềm ăn dấm chua nha! Cho nên khi Tống Tiềm nhìn thấy Trần

https://thuviensach.vn

Văn Vũ hoàn toàn không cảm thấy lạ lẫm chút nào, quả nhiên là một người thanh niên trung hậu giống như trong miêu tả của Tiểu Ngọc.

Ba người phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình, uống xong trà thơm, mới nói chuyện.

Thì ra là sau khi Trần Văn Vũ rời khỏi Minh Châu, đi theo một con thuyền buôn đến Doanh Châu – một thành giữa Tống Kim để buôn bán.

"Doanh Châu? Ngươi đi đến chỗ xa như vậy? Nhất định chịu không ít đau khổ nha?" Tiểu Ngọc đối đãi với Trần Văn Vũ như người trong gia đình, thấy trên mặt hắn thô đen không ít, quan tâm hỏi. Nàng biết Doanh Châu có lẽ là gần Liêu Ninh ở hậu thế, nơi đó cách Minh Châu rất xa đấy.

Trần Văn Vũ cười nói: "Không sao, từ nhỏ ta ngồi thuyền đã quen. Nam nhân mà không thể chịu khổ thì tính là gì?"

Hắn không đọc sách nhiều, tính tình thô sảng, Tống Tiềm rất tán thưởng với tinh thần người trẻ tuổi này. Người có khả năng chịu khổ thì mới có thể làm nên nghiệp lớn, Nam Tống chính là quá nhiều thư sinh yếu đuối, nhân tài muốn thống nhất nghiệp lớn vẫn chưa đủ!

Trần Văn Vũ nói, hắn cùng người ta đến Doanh Châu, buôn bán da lông, nhưng lại bí mật mạo hiểm buôn lậu ngựa chiến. Bởi vì ngựa chiến là vật tư chiến lược vô cùng quý giá, lúc này Lâm An chuẩn bị chiến tranh, hắn đặc biệt vận chuyển ngựa chiến cho triều đình. Làm nghề này có đôi khi cũng bị Thủy quân Kim quốc bắt chẹt, cũng có khả năng gặp phải Hải Tặc giết người không chớp mắt, nhưng thật sự là buôn bán một vốn bốn lời.

"Ta vừa mới đi bán ngựa chiến, quay đầu đi vào thành Lâm An, nghĩ tới muốn thăm Tống phu nhân một chút. Ừm. . . . . ." Vẻ mặt Trần Văn Vũ chợt nhăn nhó.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc làm sao không biết? Đàn ông xuất hiện vẻ mặt này, hơn phân nửa là có liên quan tới phụ nữ.

Thanh Tranh đã sắp mãn tang, cũng đến thời điểm tốt để lập gia đình rồi! Nếu Trần Văn Vũ làm ăn tích góp được chút tiền vốn, cũng có thể thành thân sống tốt qua ngày rồi.

"Văn Vũ, ngươi muốn nói gì?" Tiểu Ngọc cố ý giả bộ ngu.

"Thanh Tranh. . . . . Có gửi thư đến không? Từ sau khi ta rời khỏi Minh Châu, thì chưa từng liên lạc với nàng ấy, không biết nàng ấy có khoẻ hay không. . . . . .?" Trần Văn Vũ lúng túng nói.

Tiểu Ngọc cười khẽ một tiếng, để cho hắn đợi chút. Nàng trở lại phòng tìm bức thư Thanh Tranh đã viết cho mình, lấy ra ngoài cho Trần Văn Vũ nhìn.

Thanh Tranh viết chuyện vụn vặt thường ngày, nói thí dụ như cửa hàng thêu của nàng có khá nhiều khách tới đặt..., định chế bức tranh trêu như thế nào..., nàng và Hải Đường lại nhuộm ra một loại vải vóc kỳ lạ, vân vân…

Trần Văn Vũ quả thực là tham lam mà ngắm nhìn mỗi một chữ viết của Thanh Tranh, mặc dù những thứ này đều không phải viết cho hắn, nhưng đối với một người đang nếm nỗi khổ tương tư mà nói, một vết mực của người yêu cũng có thể làm hắn giảm bớt không ít khổ sở.

Hắn mạo hiểm sương gió mưa tuyết và nguy hiểm tánh mạng đi buôn lậu ngựa chiến, cũng chỉ vì muốn tích góp được chút tiền vốn cùng Thanh Tranh sống qua ngày.

Trần Văn Vũ tưởng tượng đến sau này trở lại Minh Châu, cùng Thanh Tranh hạnh phúc sinh hoạt chung một chỗ. Trên khuôn mặt không được tuấn tú cũng lộ ra nụ cười khát khao, Tiểu Ngọc nhìn cũng cảm thấy vô

https://thuviensach.vn

cùng vui mừng —— còn có điều gì khiến người ta vui vẻ hơn khi chị em tốt của mình được hạnh phúc sao?

Tống Tiềm nói: "Lúc này, là thời khắc triều đình đang cần dùng ngựa, Văn Vũ ngươi có thể có thể kịp thời đưa tới, thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi."

Trần Văn Vũ khiêm tốn nói: "Không có không có, ta cũng chỉ là ở lập trường kinh doanh mà thôi. Chẳng qua là lấy vật tư chiến lược từ trong tay người Kim, vẫn còn khối người có tâm. Hắc hắc."

Tống Tiềm nhớ tới Thời Quý Phong sắp phải xuất chinh, thở dài một tiếng: "Trận chiến này, sẽ phải đánh thật khó khăn!"

"Ta là một kẻ bình dân, cũng không quá hiểu những chuyện quốc gia đại sự này. Chỉ là, Tống đại nhân cũng không cần quá lo lắng!" Trần Văn Vũ đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Lần này ta đến từ đường biển, dọc đường đi ngang qua không ít bến cảng, trạm gác phòng ngự của người Kim, ta cũng có để ý nhìn một chút. . . . . Nếu không, ta nói cho đại nhân nghe những tình huống ta đã gặp?"

Tống Tiềm hết sức mừng rỡ: "Được, được! Vậy bây giờ chúng ta đến quý phủ Thời Tướng quân."

Thời phủ và Tống phủ cách nhau không xa, Tống Tiềm nghĩ đến là phải làm ngay, lập tức sai người thay xiêm y cho hắn liền ra cửa.

Tiểu Ngọc không nghĩ tới mình chỉ tiếp kiến một vị khách, lại có thu hoạch ngoài dự đoán như vậy. Đây chẳng lẽ chính là hiệu ứng bươm bướm?

Về phía lịch sử, nàng không có cách nào nắm giữ phương hướng càng vượt càng xa. Tối thiểu trong trí nhớ của nàng, đời sau nói đến Cao Tông là "Có khôi phục chi tướng, không khôi phục chi quân", bởi vì danh tướng Cao Tông tụ tập, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không cách nào Bắc phạt

https://thuviensach.vn

thành công. Mà nói Hiếu Tông, lại nói "Có khôi phục chi quân, không khôi phục chi tướng", Hiếu Tông Triệu Thận chăm lo việc nước, trời cao lại cố tình không cho hắn một tướng soái tốt thay hắn mang binh Lĩnh Tướng.

Hiện tại lịch sử đã xuất hiện sai lệch, Triệu Thận có Thời Quý Phong. Hơn nữa còn có tình báo trong lúc vô tình của Trần Văn Vũ. . . . . .

Chẳng lẽ, thật sự có thể đánh bại người Kim, viết lại lịch sử?

Bất kể như thế nào, Tiểu Ngọc chỉ biết là, nàng không hy vọng Thời Quý Phong hy sinh trong cuộc chiến này.

Đó là người đàn ông luôn ở nơi khác yên lặng bảo vệ nàng . . . . . .

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 184: Công Chúa Xuất Gia

Edit + Beta: Panh Hoang

Khi tiếp nhận ý chỉ của Hoàng hậu Gia Nhi thì Tiểu Ngọc mới nhớ ra lâu rồi nàng chưa vào cung gặp Gia Nhi.

Lần đầu làm cha mẹ đều sẽ có một cảm giác rằng: Thời gian không đủ dùng!

Nhìn Minh Nhi lớn lên từng ngày, hôm nay so với hôm qua lại có chút khác biệt, Tiểu Ngọc liền vui mừng muốn chết, mỗi ngày đều vây quanh Minh Nhi. Thấm thoát, ngày tháng trôi qua thật nhanh ——

Nếu Hoàng hậu đã có lệnh, thì thần tử dĩ nhiên chỉ có thể tuân theo. Tiểu Ngọc sửa sang lại vẻ ngoài của mình một chút, rồi đi theo xe ngựa tiến cung.

Lúc nhìn thấy Gia Nhi, Tiểu Ngọc lại cảm thấy hơi nghi hoặc —— Gia Nhi gặp phải phiền toái gì sao?

Từ lúc Gia Nhi trở thành Hoàng hậu, Tiểu Ngọc phát hiện nàng càng lúc càng trầm tĩnh, không dễ gì lộ ra vẻ mặt bối rối. Nhưng thoạt nhìn lúc này, Gia Nhi lại có vẻ ngổn ngang tâm sự, vẻ mặt này đã rất lâu rồi chưa từng xuất hiện trên gương mặt nàng.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc không khỏi bát quái nghĩ đến: Chẳng lẽ Hoàng đế mới có tân sủng, không còn tình cảm với Gia Nhi nữa? Đây là chuyện thường trong hậu cung, song cho dù là loại tranh đấu bí mật trong cung đình này, Gia Nhi cũng không cần gọi mình đến.

Đợi Tiểu Ngọc hành lễ xong, Gia Nhi đặc biệt cho hai bên lui, chỉ để lại hai cung nữ tâm phúc đứng xa xa ở cửa.

"Tiểu Ngọc, lần này ta mời muội tới, là vì hôn sự của Trưởng công chúa."

Câu nói đầu tiên của Gia Nhi làm cho Tiểu Ngọc mông lung.

Trưởng công chúa —— chính là Tiền Vân Châu hả? Trong Hoàng cung này ngoại trừ nàng, cũng không có ai có khả năng được xưng là Trưởng công chúa. Hôn sự của nàng thì liên quan gì tới chuyện của mình chứ?

Tiểu Ngọc có liên tưởng không tốt: "Chuyện này —— không phải là có liên quan gì tới Thiên Thành nhà muội chứ?"

Công chúa coi trọng thần tử có vợ, Hoàng đế sủng ái Công chúa nên đã ép thần tử bỏ vợ để Công chúa được gả cho hắn —— loại kịch tình cẩu huyết này sẽ không xảy ra ở trên người mình chứ?

Ngẫm nghĩ lại, Thiên Thành dường như còn từng cứu tính mạng Tiền Vân Châu đấy! Song chuyện đó cũng đã lâu, hiện giờ mới nhớ tới lấy thân báo đáp có phải hơi muộn hay không?

Không cần nha ——

Gia Nhi khó hiểu liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc một cái: "Việc này đương nhiên không liên quan đến Thiên Thành, muội nghĩ gì thế?"

https://thuviensach.vn

Trái tim Tiểu Ngọc một lần nữa trở về vị trí ban đầu, nếu Gia Nhi không phải Hoàng hậu, nàng thật muốn nói một câu: "Hoàng hậu làm muội sợ muốn chết ——— "

Gia Nhi nói: "Vân Châu Công chúa đã đủ mười sáu tuổi, đã đến tuổi lập gia đình. Tuy rằng nàng cũng không phải là huyết mạch Hoàng thất, mà là theo Tiền vương gia tuyển vào trong cung, nhưng chính là bởi vì như thế, càng không thể bạc đãi nàng."

Tiền Vân Châu là đích nữ của Tiền vương gia, nàng được Ngô thái hậu nhận làm dưỡng nữ rồi phong Vệ Quốc công chúa, nguyên nhân chủ yếu nhất là sau khi Nam Độ Tống Vương Thất Dược liên kết với thế lực lớn nhất là Tiền Vương Ngô Việt. Hôn sự của Tiền Vân Châu, cũng đại diện cho sự coi trọng của Tống vương thất với Tiền gia, cho nên không thể qua loa được.

"Vậy đã chọn được người làm phò mã chưa?" Tiểu Ngọc hỏi.

Gia Nhi gật gật đầu.

"Rồi. Ngô thái hậu rất thương yêu công chúa, đặc biệt bảo ta phái người đi chọn ra vài vị thanh niên tài tuấn trong mấy nhà quyền quý. Đây là phò mã của Công chúa, chiếu theo quy củ thì không cần quá để ý đến gia thế ——— song Thái hậu nói, không thể tìm người quá kém, chuyện này đúng là tốn một chút công phu."

Tiểu Ngọc hiểu được vì sao tìm Phò mã cho Công chúa khó như vậy, câu nói đầu tiên là cao không tới, thấp không xong. Bản thân Tống thái tổ chính là ngoại thích lập nghiệp, cũng sợ hãi ngoại thích giành quyền, cho nên đối với phò mã ngoại thích thông thường đều cho địa vị rất cao, nhưng chính trị lại giới hạn ở mức cao nhất. Tống đại phò mã trên nguyên tắc không giữ chức quan địa phương, không giữ chức quan then chốt. Nếu làm Đô úy phò mã, trên cơ bản là tiền đồ chính trị đời này sẽ coi như đi tong.

https://thuviensach.vn

Con em đại gia tộc quyền quý, chỉ cần không đi sai bước đều sẽ được làm một chức quan nhỏ, ai ngờ làm phò mã này nói thì dễ nghe nhưng trên thực tế cũng rất uất ức? Những người nghèo hèn có chí khí tài hoa, lại hi vọng thi đậu công danh thay đổi vận mệnh thì lại càng không nguyện làm phò mã một đời không quan vị này. Mỗi lần tuyển phò mã đều là vấn đề khó khăn không nhỏ, gánh nặng lần này lại rơi vào trên người vị Hoàng tẩu Gia Nhi này.

Nhưng Công chúa tuyển Phò mã, ta có thể giúp được chuyện gì? Tiểu Ngọc mờ mịt khó hiểu. Cũng không phải vừa ý Thiên Thành nhà nàng rồi bắt nàng nhường chỗ cho, vậy vì cái gì mà Gia Nhi lại tìm nàng gấp như vậy chứ?

Gia Nhi lấy tay nâng trán, thở dài một tiếng nói: "Tính tình công chúa, muội cũng biết đó —— nhưng chúng ta không ai ngờ rằng, nàng vừa nghe nói tìm Phò mã cho nàng, lại ầm ĩ đòi xuất gia!"

"Hả?" Tiểu Ngọc mở to hai mắt, thẫn thờ hồi lâu.

Công chúa muốn xuất gia?

"Công chúa nói, hiện tại Thái thượng hoàng lớn tuổi đau ốm liên miên, thân thể Ngô thái hậu cũng không được khỏe, nàng làm con nên muốn san sẻ ưu phiền với phụ mẫu, cho nên quyết định xuất gia tu hành, để cầu phúc cho Thái thượng hoàng và Thái hậu. Lần này nàng rất quyết tâm, ai tới khuyên cũng vô dụng!"

Tiểu Ngọc rốt cục hiểu được Gia Nhi vì sao đau đầu, Vân Châu công chúa tuỳ hứng quen rồi, nàng đoán lúc này nàng ấy đang ở trong cung điện của mình khóc lóc om sòm càn quấy đây.

Nói không chừng còn sử dụng thủ đoạn tuyệt thực gì đó vân vân——

https://thuviensach.vn

Gia Nhi nói: "Ôi, đầu của ta đau đến sắp nứt ra rồi —— Thái hậu khốn khổ khuyên bảo nàng đã vài ngày rồi mà vẫn không có cách nào khác xoay chuyển tâm ý của nàng. Còn không biết nàng lôi một bộ xiêm áo ni cô từ chỗ nào ra, tự mặc vào cho mình rồi xưng là người ở cõi tiên, phải đến am ni cô bên ngoài ở!"

Ầm ĩ tới mức này cơ à…

Tiểu Ngọc biết Gia Nhi tìm mình tới để làm gì, chính là để kể khổ. Leo lên tới địa vị như nàng, thấy ai cũng phải bày ra dáng vẻ của một mẫu nghi thiên hạ, muốn tìm một người tâm phúc để trò chuyện cũng không có.

Những chuyện như vậy, sao có thể tùy tiện nói với người khác được chứ?

"Tại sao bỗng dưng Công chúa lại muốn xuất gia —— có phải không muốn xuất giá hay không?" Tiểu Ngọc nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có lý do này. Có lẽ Tiền Vân Châu cảm thấy ở trong Hoàng cung hoành hành vô cùng vui vẻ quen rồi, nên không muốn xuất giá để chịu sự ràng buộc đi? Nhưng mà nàng làm Công chúa, Phò mã của nàng chỉ có thể tôn kính nàng mà không thể quản thúc nàng một cách qúa đáng được, cho nên sẽ không giống những phu nhân bình thường, sau khi xuất giá thì mất đi tự do.

"Chuyện này ta đã nói với Thái hậu rồi, có lẽ nên tạm hoãn lại việc tuyển Phò mã, thì công chúa sẽ không ầm ĩ như vậy nữa. Nhưng mà công chúa lại nói, cho dù có tuyển hay không tuyển phò mã, thì nàng cũng sẽ xuất gia ——" Gia Nhi dừng một chút, cười khổ nói: "Chẳng lẽ nàng ấy thật tâm thành kính hướng Phật ư?"

Thời Đại Tống, Phật giáo khá là hưng thịnh. Sau khi Bắc Tống xây dựng chính quyền thì Triệu Thái Tổ quay ngược lại hoàn toàn chính sách của Hậu Chu trước đây, để cho Phật giáo bảo hộ thỏa đáng đến tăng cường lực lượng thống trị trong nước, đầu tiên là ngừng phá hủy chùa triền, tiếp đó lại cử tăng nhân đi Thiên Trúc cầu pháp, cũng khắc ấn hàng loạt kinh Phật ở

https://thuviensach.vn

trong nước. Do Triệu Thái Tổ tích cực khởi xướng, nên cơn gió Phật giáo dần dần trở nên lớn mạnh, sau này, các vị Hoàng đế khác cũng một mực trân trọng Phật giáo.

Sau đó, số lượng các chùa miếu tăng lên, hơn nữa ở vùng Giang Nam bên này thì chùa miếu càng nhiều, tổng số các chùa miếu từ lớn đến nhỏ ở Lâm An cũng phải đến hơn trăm ngôi, trong đó có không ít ngôi chùa lâu năm. Kỳ thật, Hoàng gia cũng hay đến những chùa miếu này dâng hương bái Phật, Ngô thái hậu đã từng đưa Tiền Vân Châu đi bái Phật mấy lần —— hiện giờ, có lẽ là Thái hậu đang hối hận muốn chết.

Tiền Vân Châu không phải là Công chúa duy nhất muốn xuất gia, từ thời Bắc Tống đã có Công chúa xuất gia, cho nên nàng không phải người đầu tiên. Nhưng tính tình của nàng có hơi hấp tấp, dù sao cũng chênh lệch quá nhiều so với người xuất gia thanh tâm quả dục, vì thế mọi người mới có phản ứng mạnh với nguyện vọng muốn xuất gia của nàng.

Một tiểu Công chúa hoạt bát đáng yêu như vậy, vì sao đột nhiên tuyên bố muốn làm bạn với Thanh đăng cổ Phật* chứ?

(* - Thanh đăng cổ phật: ngọn đèn xanh le lói và bức tượng phật đã trải qua nhiều niên đại. Câu này muốn ám chỉ kiếp sống tịch mịch và cô quạnh nơi cửa Phật.)

Tiểu Ngọc bỗng nhiên nói: "Hay là, Hoàng hậu dẫn muội đi gặp Công chúa một chút có được không?"

Gia Nhi cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng ngẫm nghĩ một lát cũng gật đầu đồng ý. Hiện giờ trong lòng nàng đang rối bời, có thêm một người đến giúp nàng khuyên bảo Vân Châu thay đổi ý định cũng tốt, dù sao thì Tiểu Ngọc và Tiền Vân Châu cũng từng có chút giao tình, để các nàng gặp nhau cũng được.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu muốn đi thăm hỏi công chúa, chuyện này cũng không là chuyện người nhà bình thường giơ chân bước đi. Tiểu Ngọc nhìn thấy những cung nữ kia hốt ha hốt hoảng mặc lên y quan long trọng cho Gia Nhi, lại đợi đội ngũ chuẩn bị xong nghi thức trước Đông cung, mới có người điều khiển loan giá chuyên dụng ở trong cung tới đây rồi thỉnh Gia Nhi lên xe. Gia Nhi quay đầu lại cười một cách bất đắc dĩ với Tiểu Ngọc, sau đó bước lên xe mà đi.

Tiểu Ngọc cũng được cung nữ dẫn ngồi lên trên một chiếc xe nhỏ, đi theo sau loan giá của Hoàng hậu tới cung điện của Tiền Vân Châu. Nàng hiểu được nụ cười miễn cưỡng của Gia Nhi trước khi trèo lên xe, cũng cảm nhận được nội tâm Gia Nhi có chút u ám.

Cuộc sống ở trong cung điện tầng tầng lớp lớp quy củ này, cho dù Gia Nhi có cảm thấy không vui đi nữa —— thì có thể làm gì được đây?

Dù sao thì con người ta cũng phải vì một số thứ mà vứt bỏ một số thứ khác, không ai có thể sống thập toàn thập mỹ được. Vì nam nhân mà mình yêu, Gia Nhi đã phải từ bỏ một thứ, đó chính là tự do.

Mà Tiền Vân Châu —— Nàng ấy vì cái gì, mà lại chấp nhận từ bỏ danh hiệu Công chúa này?

Cho dù nàng là Trưởng công chúa, muội muội của Hoàng đế, nhưng một khi đã chính thức xuất gia, thì cũng chỉ như một người xuất gia bình thường, không còn bất kỳ phong cáo danh hiệu gì nữa.

Vì sao nàng ấy phải từ bỏ những thứ này?

Trái với dự đoán của Tiểu Ngọc, Tiền Vân Châu không ở trong phòng gào khóc ầm ĩ, mà chỉ lẳng lặng ngồi đọc sách. Nàng nhìn thấy Gia Nhi dẫn theo Tiểu Ngọc đến thăm nàng, kinh hỉ lôi kéo Tiểu Ngọc nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, đã lâu không gặp, nghe nói tiểu bảo bảo nhà tỷ rất đáng yêu? Bội Bội nói hắn rất mũm mĩm, còn rất thích pha trò nữa!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc thấy Tiền Vân Châu trước mặt so với nàng của đêm mấy ngày hôm trước dường như có chút bất đồng, nhưng thay đổi ở chỗ nào lại không thể nói ra được. Có lẽ là thần thái thay đổi chăng?

Trên mặt Tiền Vân Châu vốn luôn nở nụ cười ngây thơ hồn nhiên, nhưng lúc này trong mắt của nàng dường như có mây mù che phủ, có vẻ có rất nhiều tâm sự.

Lúc nói chuyện, Tiền Vân Châu cởi cái vòng khuyên bằng vàng ở trên cổ xuống, đưa cho Tiểu Ngọc nói: "Cái vòng này tặng cho tiểu bảo bảo nhà tỷ, có được không?"

"Công chúa, cái này cũng quá mức quý giá ——" Tiểu Ngọc đang muốn chối từ, thì Gia Nhi đã nói: "Nếu Công chúa đã cao hứng như vậy, thì muội hãy nhận lấy đi."

"Vậy —— đa tạ ý tốt của Công chúa." Tiểu Ngọc nhận lấy cái vòng vàng, tán gẫu hai ba câu rồi không lên tiếng nữa. Gia Nhi vốn trông cậy vào Tiểu Ngọc sẽ khuyên nhủ giùm, nhưng bây giờ thấy Tiểu Ngọc không nói lời nào, nàng cũng không tiện chủ động nhắc tới việc này, chỉ đành ngồi một lát rồi rời khỏi cung điện của Vân Châu.

Trở lại Đông cung, giọng Gia Nhi mang theo chút trách cứ nói với Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc, muội —— ài!"

Tiểu Ngọc cười thần bí, đến gần hai bước, cười trộm nói: "Hoàng hậu nương nương của ta, người có để ý tới Công chúa đang xem sách gì không?"

Sách gì? Gia Nhi phiền lòng muốn chết, làm sao còn chú ý chứ. Nàng nhớ lại một chút: "Hình như là đang xem một tập thơ?"

Tiểu Ngọc nói: "Đúng, nàng đang xem Lý Nghĩa Sơn thi tập, mà trước lúc chúng ta đi, nàng vừa khéo lại lật đến trang thơ 《 Thường Nga 》(1)

https://thuviensach.vn

____ "

" Vân mẫu bình phong chúc ảnh thâm,

Trường hà tiệm lạc hiểu tinh thẩm.

Thường nga ứng hối thâu linh dược,

Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm? "

Gia Nhi được Tiểu Ngọc nhắc nhở, trong lòng khẽ động!

"Ý muội nói, một nữ hài muốn xuất gia, làm sao có thể đọc bài thơ này có đúng không?" Tiểu Ngọc mím chặt môi, cười không ngớt.

(1)- Bài thơ "Thường Nga" của tác giả Lý Thương Ẩn.

Dịch Nghĩa:

Trên tấm bình phong bằng đá cẩm thạch, ánh nến chìm sâu dần

Sông Ngân Hà cũng tắt dần, sao sớm cũng lặn dần

Nàng Hằng Nga có lẽ đang hối hận chuyện ăn cắp linh dược (để được trường sinh)

Đêm đêm trên Cung Trăng vẫn sầu tư (một mình)

=> Giải thích: Hai câu đầu diễn tả cảnh thức suốt đêm, hai câu sau tả tình, làm liên tưởng đến cảnh cô đơn của Thường Nga (Hằng Nga). Đường Nhân Tuyệt Cú Tuyển có bình câu 3 và 4 bằng "Hữu trường sinh chi phúc, vô phu phụ chi lạc", nghĩa là (nếu) có được cái phúc sống lâu, (thì sẽ) không có cái vui vợ chồng. Hằng Nga liệu có đang hối chuyện trộm linh dược để được trường sinh mà nay vẫn đêm đêm vẫn chịu cảnh cô đơn?

https://thuviensach.vn

Lý Thương Ẩn (813-858) là một thi nhân thời Vãn Đường. Thơ ông nhiều tình cảm, tượng trưng và rất cô đọng. Đa số thơ ông đều không có tựa đề. Tựa Thường Nga là do người đời sau đặt ra. Ông còn nhiều bài thơ có tính hoài cổ, hoặc phúng thích chính trị đương thời.

Dịch thơ:

Thường Nga

Đá gấm bình phong ánh đuốc sâu

Ngân hà dần tắt lạc tinh cầu

Hằng Nga chắc hối tiên đan trộm

Biển biếc trời xanh đêm vẫn sầu

(Mai Quân)

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 185: Thần Nữ Có Lòng

Vân mẫu bình phong chúc ảnh thâm,

Trường hà tiệm lạc hiểu tinh thẩm.

Thường nga ứng hối thâu linh dược,

Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm.

Bài thơ 《 Thường Nga 》 này rất nổi tiếng, chỉ cần là người có đọc sách thì không ai là không biết tới, nhưng chỉ có điều, mấy câu thơ trong bài Thường Nga này cũng chính là chủ đề khiến mọi người phải tranh luận gay gắt bởi vì mỗi người lại có một cái nhìn khác nhau. Có người nói Lý Thương Ẩn này đã mượn hình ảnh cô tịch của Thường Nga để gửi gắm nỗi ưu tư của bản thân, cũng có người nói đây là bài ca viết về một người con gái muốn học đạo để thành tiên, lại có người nói rằng bài thơ này nói về một thiếu nữ đang tư xuân.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì khung cảnh được miêu tả trong bài thơ này tuy đẹp nhưng lại tĩnh mịch, vắng lặng và cô độc. Trong khung cảnh ấy có một nữ tử không ngủ được, cứ lẳng lặng ngắm nhìn màn đêm dần trôi qua. Nàng là một thiếu nữ còn xuân, không chịu nổi sự cô đơn nhưng cuộc đời này đã định là phải sống trên "Quảng Hàn cung" lạnh lẽo này - đây không phải là hình dung về cuộc sống của tăng ni hay sao?

Nếu như Vân Châu thành tâm hướng Phật, sao có thể đọc bài thơ miêu tả cuộc sống bi thảm sau khi xuất gia này được chứ!

https://thuviensach.vn

Gia Nhi ngẫm nghĩ lời nói của Tiểu Ngọc, gật đầu tán thành với suy nghĩ của Tiểu Ngọc. "Chính xác, nàng ấy đọc bài thơ này một cách say sưa như vậy, nếu như không phải muốn hướng đến cuộc sống khi xuất gia... thì rốt cuộc là vì cái quái gì mà muốn đi làm ni cô chứ?"

Tiểu Ngọc vừa định nói chuyện thì bỗng nhiên có cung nữ bên ngoài bẩm báo rằng Thái hậu đến đây.

Tiểu Ngọc vội vàng đứng dậy nghênh đón Thái hậu. So với mấy năm trước, Ngô Thái hậu càng thêm nở nang hơn, chưa có vẻ gì là già nua cả, hẳn là do "Thanh xuân lộ" mà nàng cống hiến cũng có chút hiệu quả? Tiểu Ngọc tự đắc nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại không dám có nửa phần bất kính. Nhưng mà lúc này, Ngô Thái hậu lại có vẻ không được vui, hai hàng lông mày của bà nhíu chặt lại, nghĩ thôi cũng biết là bởi vì chuyện Vân Châu công chúa muốn xuất gia nên khiến bà phải phiền lòng.

"Mai thị, ngươi cũng ở chỗ này sao? Lâu lắm không gặp ngươi rồi!"

Ngô Thái hậu thấy Tiểu Ngọc cũng đang ở Đông cung, vẻ mặt vui mừng không giống như đang khách sáo mà là xuất phát từ nội tâm. Khi bà còn làm Hoàng hậu, đã thường hay triệu Tiểu Ngọc vào cung, ấn tượng của bà với Tiểu Ngọc cũng không tệ.

"Nô tỳ cũng vô cùng nhớ mong Thái hậu, thật không ngờ mới có mấy ngày không gặp, vậy mà Thái hậu..." Tiểu Ngọc ra vẻ tiếc hận lắc đầu thở dài.

"Bản cung làm sao hả?" Ngô Thái hậu nghi hoặc, theo tầm mắt của Tiểu Ngọc, đưa tay sờ lên mặt mình.

Tiểu Ngọc cười nói: "Vậy mà Thái hậu lại như trẻ ra mấy tuổi, nhìn qua thực không khác gì đại tỷ của nô tỳ."

https://thuviensach.vn

"Ba hoa!" Ngô Thái hậu buông tay đang vuốt gò má xuống, phì cười, nỗi u sầu trên khuôn mặt lại tiêu tán không ít. "Cũng chỉ có ngươi mới có thể nói mấy câu như vậy chọc cho bản cung vui vẻ! Nghe nói ngươi cũng đã làm mẹ rồi, sao vẫn còn nghịch ngợm như vậy hả?"

Gia Nhi quay sang mỉm cười với Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc có thể làm cho Thái hậu trở nên vui vẻ như vậy, nàng cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều. Ngô Thái hậu ban cho Tiểu Ngọc được ngồi, hỏi han tình hình trong nhà nàng, còn đặc biệt dặn dò nàng lần sau tiến cung nhớ đưa Minh Nhi tới cho bà gặp.

Tiểu Ngọc cố ý an ủi Thái hậu để bà được vui, còn kể với bà chút hiểu biết của mình về phong tục tập quán và khí hậu ở Minh Châu, quả nhiên nói chuyện một lúc, Thái hậu đã cười tươi hơn hẳn, hơn nữa đã hoàn toàn bị những câu chuyện của Tiểu Ngọc thu hút.

"Ôi chao, cái người tên Trần Văn Vũ kia thực sự mang theo bọc đồ đi lưu bạt hả?" Ngô Thái hậu nghe Tiểu Ngọc kể chuyện, đến đoạn Văn Vũ và Thanh Tranh lén lút hẹn ước thề nguyền với nhau, bà còn cảm thấy lo lắng cho bọn họ.

Tiểu Ngọc nói, sau này khi nghe ngóng được hướng đi của Trần Văn Vũ, biết hắn đã vận chuyển chiến mã của người nước Kim về để bổ sung sức chiến đấu cho quân đội Nam Tống, hơn nữa còn thu thập được tin tức tình báo từ biên giới, thì Ngô Thái hậu và Gia Nhi đều trầm trồ khen ngợi Trần Văn Vũ.

"Đợi đến khi Thanh Tranh mãn tang, Trần Văn Vũ sẽ tới Lâm An xin phép các trưởng bối của Tư Đồ gia để cầu hôn. Thật hi vọng người có tình như bọn họ sẽ thành người một nhà!" Câu chuyện này cuối cùng cũng chấm dứt, Tiểu Ngọc miệng đắng lưỡi khô, không để ý đến hình tượng cầm lấy ly trà trước mặt uống ừng ực, ném hết lễ nghi mà Tố Vân và Đạm Nguyệt đã truyền thụ lên tận chín tầng mây.

https://thuviensach.vn

Người có tình sẽ thành người một nhà, những lời này thật rung động lòng người biết bao, Ngô Thái hậu và Gia Nhi đều gật đầu khen ngợi. Kỳ thực, nữ nhân có ai mà không thích nghe chuyện tình yêu cơ chứ? Tiểu Ngọc thấy hai người nghe hết sức nhập tâm, chớp chớp mắt chuyển đề tài câu chuyện, nói: "Thái hậu, ngài đang sầu lo vì chuyện của Công chúa phải không ạ?"

Gia Nhi nhất thời khựng lại, có chút sợ hãi nhìn sang Thái hậu, sợ Thái hậu sẽ trách cứ nàng vì tội ăn nói lung tung.

Ngô Thái hậu biết chắc hẳn là Gia Nhi đã kể cho Tiểu Ngọc. Bà cũng không có ý định trách cứ Gia Nhi, chỉ thở dài một tiếng, nói: "Ài, không hiểu Công chúa đang nghĩ gì nữa... Đang yên đang lành lại muốn đi xuất gia? Còn nói là đi cầu phúc cho bản cung... Bản cung đang khỏe mạnh như thế này, Thái Thượng Hoàng lại càng thêm tráng kiện, đâu cần công chúa phải xuất gia chứ?"

Gia Nhi và Tiểu Ngọc nhìn nhau, rồi kể lại chuyện khi nãy ở chỗ của Vân Châu cho bà.

Ngô Thái hậu trầm ngâm, nói: "Nói như vậy, cái gọi là xuất gia của Công chúa, chẳng qua chỉ là lấy cớ... Rốt cuộc là nàng muốn như thế nào?

Tiểu Ngọc bỗng nhiên cảm thấy thật kỳ diệu, trước mắt nàng một người là Thái hậu, một người là Hoàng hậu, nhưng ba người các nàng lại đang ngồi chung một chỗ, nói chuyện nhà như những phụ nhân bình thường.

"Nô tỳ có một ý tưởng lớn mật..." Tiểu Ngọc do dự, không biết có nên nói ra hay không. Vốn dĩ những bí mật của Hoàng gia như thế này, nếu có thể không tham gia thì nên cố gắng đừng tham gia vào, nhưng mà thấy khuê mật của mình vì chuyện ấy mà phải phiền não, nàng cũng không thể bỏ mặc không đếm xỉa đến được.

https://thuviensach.vn

"Nếu không ngại thì ngươi hãy nói cho mọi người nghe thử một chút?" Ngô Thái hậu khích lệ Tiểu Ngọc.

"Đây là câu chuyện xưa mà ngày trước nô tỳ được nghe người ta kể lại..." Tiểu Ngọc bắt đầu rủ rỉ nói.

Ngày xửa ngày xưa có một vị Công chúa xinh đẹp như hoa, dịu dàng hiền thục. Khi nàng đến tuổi thành gia lập thất, mẫu hậu của nàng đã chọn ra ba vị Phò mã cho nàng, nhưng Công chúa đều không vừa ý. Hóa ra Công chúa lại thích một vị đại thần trẻ tuổi đầy hứa hẹn vẫn hay đi theo hoàng huynh của nàng. Nhưng ai dè người đó đã có thê tử, mà Công chúa kia sao có thể gả cho người ta làm thiếp được. Mà nếu để cho hắn trở thành Phò mã, thì từ đây hắn sẽ mất đi cơ hội được cống hiến sức lực vì nước, chỉ có thể đảm nhiệm một chức vị nhàn hạ.

Sau này, được một vị cựu thần chỉ dẫn, Công chúa làm bộ muốn xuất gia, đến một am ni cô để tu hành. Đợi qua một khoảng thời gian thì nói rằng tiên duyên đã hết, nên hoàn tục, khi cởi áo tăng đã xin hoàng huynh tứ hôn cho nàng.

Bởi vì sau khi nàng xuất gia đã mất đi phong cáo Công chúa, nên gả cho thần tử sẽ không còn trở ngại nữa. Cuối cùng, vị Công chúa này được gả cho nam tử mà nàng yêu thương, trở thành "Bình thê" của hắn - tức là có địa vị ngang hàng với thê tử của hắn, mà vị đại thần này cũng vẫn có thể tiếp tục phụ tá Hoàng đế, đảm nhiệm chức vụ trọng yếu trong triều đình.

"Chuyện này... chỉ là một chuyện xưa thôi ạ, có lẽ làm theo cũng không được đúng cho lắm." Tiểu Ngọc giấu đầu hở đuôi nói thêm một câu này.

Ngô Thái hậu và Gia Nghi càng nghe sắc mặt càng thêm ngưng trọng, nhưng càng nghe lại càng cảm thấy có lý.

Công chúa yêu bề tôi?

https://thuviensach.vn

Nếu truyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ khiến cho Hoàng thất phải hổ thẹn, cả Hoàng cung cũng sẽ bị gièm pha!

Cổ nhân kiêng kị nhất chính là chuyện tư tình bừa bãi. Nếu như phụ mẫu và huynh trưởng sắp đặt hôn nhân thì sẽ là lẽ phải, còn nếu như bản thân tự định chuyện chung thân đại sự thì sẽ là làm trái luân thường đạo lý.

Đặc biệt là những người sống trong Hoàng thất thì hành động lại càng phải tuân theo quy củ, nào có được làm theo ý mình như người đời sau tưởng tượng.

Bởi vì Tiền Vân Châu được Tiền Vương gia nuôi dưỡng từ nhỏ, hơn nữa nàng lại khả ái xinh đẹp, cho nên Ngô Thái hậu không khỏi yêu thương cưng chiều nàng hơn một chút. Tiền Vân Châu có thể chơi đùa gây sự náo loạn khắp nơi trong Hoàng cung, thậm chí lén lút trốn ra ngoài dạo chơi không phải không có liên quan đến sự dung túng của Ngô Thái hậu. Nhưng mà cho dù có sủng ái bao nhiêu đi nữa thì cũng phải có giới hạn, chuyện hôn nhân đại sự sao có thể để cho nàng tự mình làm chủ?

"Đứa nhỏ này... quá quá quá quá hồ đồ rồi!"

Ngô Thái hậu xanh mặt, phất tay áo muốn đứng dậy đi tới chỗ Vân Châu.

"Thái hậu bớt giận!" Gia Nhi vội vàng ngăn cản Ngô Thái hậu, "Hiện giờ chúng ta cũng chỉ mới đoán vậy thôi ạ! Chưa biết chừng Vân Châu công chúa thật sự muốn xuất gia để đi cầu phúc cho Thái Thượng Hoàng và Thái hậu thì sao ạ?"

Ngô Thái hậu giận dữ nói: "Lúc trước không phải các ngươi nói nàng vốn không có lòng hướng Phật hay sao? Đứa nhỏ này... từ nhỏ đã bị bản cung làm hư rồi, bây giờ bản cung nhất định phải quản giáo nàng thật cẩn thận!"

https://thuviensach.vn

"Khẩn cầu Thái hậu nghe nô tỳ nói một lời!"

Tiểu Ngọc vội vàng quỳ xuống.

Vẻ mặt Ngô Thái hậu hơi hơi dịu đi: "Mai thị, ngươi không cần phải hành đại lễ như vậy! Việc này không thể trách ngươi được, ngươi đứng lên đi."

"Thái hậu, nô tỳ vừa mới kể cho người nghe chuyện của Thanh Tranh và Văn Vũ, Thái hậu còn nhớ không ạ?"

Ngô Thái hậu ngạc nhiên nói: "Chuyện đó thì có liên quan gì đến Vân Châu?"

Tiểu Ngọc ngửa đầu nhìn thẳng vào Thái hậu nói: "Chỉ mong những người có tình trong thiên hạ sẽ trở thành người một nhà! Khi Thái hậu vừa nghe Thanh Tranh và Văn Vũ có thể ý hợp tâm đầu không thấy vui mừng cho bọn họ sao? Huống chi Vân Châu công chúa còn là ái nữ của Thái hậu, Thái hậu không cảm thấy hạnh phúc của nàng là một chuyện rất quan trọng hay sao ạ?"

Vẻ mặt giận dữ của Ngô Thái hậu tiêu tán, sắc mặt dần dần trở nên nhu hòa.

Gia Nhi cũng nói: "Đúng đấy ạ, Thái hậu! Nếu như Vân Châu Công chúa có thể gả cho người trong lòng mình, nhất định nàng sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Thái hậu tuyển chọn Phò mã cho công chúa, không phải cũng mong muốn công chúa có thể sống vui vẻ qua ngày hay sao ạ?"

Nếu đổi lại là người khác, Tiểu Ngọc chắc chắn sẽ không bao giờ dám nói ra những lời như vừa rồi. Can thiệp vào việc dạy dỗ nữ nhi của một người mẫu thân đã là việc sai trái, huống chi đây lại là Thái hậu muốn giáo huấn Công chúa, hà cớ gì nàng phải lội xuống vũng nước đục cơ chứ?

https://thuviensach.vn

Nhưng mà nàng biết Ngô Thái hậu là người có tính tình hiền hòa, lại rất yêu thương Vân Châu. Ngày đó, khi Tống Tiềm đã chủ động nói thẳng với Triệu Cấu rằng mình sẽ cưới một nô tỳ làm thê tử, chính Vân Châu đã đi cầu xin Ngô Thái hậu, sau đó Ngô Thái hậu lại nói giúp trước mặt Triệu Cấu, thì Tống Tiềm mới có thể không bị xử tội nặng như vậy. Ân tình này, Tiểu Ngọc luôn ghi tạc trong lòng. Mặc dù Ngô Thái hậu và Vân Châu Công chúa, không ai nhắc tới chuyện này trước mặt nàng, nhưng khi nàng nghe được từ trong miệng Gia Nhi nói mà biết được hai vị quý nhân có địa vị cao quý như vậy đã cầu xin giúp mình, thì Tiểu Ngọc nàng đã vô cùng cảm động.

Đây cũng chính là nguyên nhân chính khiến nàng dám nêu lên ý kiến trước mặt Ngô Thái hậu ngày hôm nay.

Nàng hi vọng Gia Nhi và Ngô Thái hậu sẽ không còn cảm thấy phiền não vì chuyện của Vân Châu nữa, ngoài ra cũng hi vọng tình yêu của Vân Châu có thể có kết quả tốt.

Mặc dù nàng chỉ là một phu nhân của quan Tri phủ nho nhỏ, nhưng nếu nàng đã chịu ân một giọt nước của người ta thì nhất định nàng sẽ dùng sông lớn để trả lại. Có thể gắng sức thì nhất định nàng sẽ gắng hết sức mình!

Ngô Thái hậu còn chưa lên tiếng thì Tiểu Ngọc cũng không dám đứng lên. Gia Nhi lo lắng nhìn Ngô Thái hậu rồi lại nhìn sang Tiểu Ngọc, trên trán nàng đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Qua một lúc lâu, Ngô Thái hậu mới thở ra một hơi, nói:

"Mai thị, ngươi đứng lên đi!"

Tiểu Ngọc đứng dậy, đi đến bên cạnh Gia Nhi, sau đó nàng nghe thấy Ngô Thái hậu nói: "Ngươi nói rất đúng, làm mẫu thân, nên coi trọng hạnh phúc của con cái mình!"

https://thuviensach.vn

Gia Nhi và Tiểu Ngọc vui mừng, Ngô Thái hậu lại nói tiếp: "Được rồi, ta đành theo ý của nha đầu kia vậy, để cho nàng xuất gia đi! Nhưng mà chỉ có thể xuất gia ở trong cung thôi, không được tới am ni cô ở bên ngoài, nếu xảy ra chuyện thì việc kia sao có thể thành được. Hơn nữa, ta cũng muốn xem người mà nàng muốn gả là tiểu tử nhà ai..."

Nửa tháng sau, Vệ Quốc Công chúa Tiền Vân Châu chính thức xuất gia làm ni cô trong am miếu ở biệt cung của Hoàng thất. Thái hậu và Hoàng hậu cùng tham dự nghi thức độ diệp* của nàng, cũng ban thưởng cho nàng tên hiệu là "Tu Duyên"

(* - một nghi thức khi xuất gia.)

Khi Tiểu Ngọc biết nàng được ban thưởng cho cái tên hiệu này, đã liên tục cười trộm.

Tu Duyên, Tu Duyên, đây không phải là muốn nói Vân Châu xuất gia để đi tu nhân duyên hay sao?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 186: Lại Đến Ngày Tết Trùng Dương

Bạc vụ nùng vân sầu vĩnh trú,

Thụy não tiêu kim thú.

Giai tiết hựu trọng dương,

Ngọc chẩm sa thụ,

Bán dạ lương sơ thấu. (1)

Ngày Tết Trùng Dương* dưới ngòi bút của Dịch An Cư Sĩ đã lộ ra sự lạnh lẽo, thê lương và cô tịch. Nhưng những gì mà Tiểu Ngọc đang nhìn thấy trước mắt là một đám người đang vô cùng bận rộn mà vui vẻ chuẩn bị cho ngày hội quan trọng này.

(* - Tết Trùng Dương hay còn gọi là Tết Cửu Trùng; lễ mùng 9 tháng 9, khi xưa vào ngày này, người ta lên cao để được sống thọ, nay là lễ người già của Trung quốc)

Tết Trùng Dương chính là một ngày lễ trọng đại của người Lâm An nha!

Tết Trùng Dương năm ngoái, nàng vẫn còn ở Minh Châu, ở đó mọi người cũng không có nhiều hoạt động như ở Lâm An. Ở Lâm An, trước khi tết Trùng Dương diễn ra nửa tháng, rất nhiều hoạt động như thưởng cúc, phẩm rượu, du sơn, cúng tế đã diễn ra. Trên đường toàn là tiếng rao hàng và bày bán các vật phẩm. Bình thường ban ngày đường phố đã cực kỳ náo

https://thuviensach.vn

nhiệt rồi, nhưng lúc này quả thực là đông đúc đến mức nước cũng không chảy qua được.

Từ sáng sớm, Văn Quyên đã phái người chuyển đến trăm bệ hoa cúc đủ màu, trang trí cho Tống phủ rực rỡ muôn màu.

"Phu nhân, những thứ cần chuẩn bị cho lễ hội năm nay ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi ạ."

Huệ Nương báo cáo công việc với Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc mỉm cười gật đầu. Huệ Nương đi theo nàng đã vài năm, càng lúc càng thêm chín chắn, cũng không còn sợ sệt như khi mới tới nữa.

Công việc có thể khiến cho người ta tự tin và trưởng thành hơn. Huệ Nương hiện giờ là quản gia nội trạch của Tri phủ Lâm An, nắm trong tay không biết bao nhiêu gia đinh và tỳ nữ. Ra ngoài đường cũng có không ít người đối xử khách khí với nàng, đương nhiên không thể nào so sánh nổi với ngày nàng còn ở quê nhà.

Tiểu Ngọc đã thay đổi nha đầu Tiểu Trân lúc ban đầu, rồi mua một nha đầu lớn hơn một chút tên gọi là Lê Hoa, trước kia nàng ta cũng là một nữ nhi trong sạch, sau này gia cảnh sa sút mới bị bán cho bọn buôn người để làm nha đầu cho nhà người ta. Khoảng thời gian này, Tiểu Ngọc thường xuyên tham gia rất nhiều hoạt động của mấy vị phu nhân khác, nếu bên người không có một nha đầu nhanh nhẹn để sai bảo thì thật là bất tiện.

Kỳ thực, hai năm qua các vị phu nhân cũng không giống như trong tưởng tượng của Tiểu Ngọc là không bước chân ra khỏi nhà, trái lại hoạt động xã giao của bọn họ nhiều vô kể. Từ lần trước, sau khi nàng thể hiện tài năng trong vãn yến tại quý phủ của Tư Dương Bá, mọi người biết nàng tinh thông mỹ dung dưỡng sinh*, nên số người muốn kết giao với nàng cũng tăng thêm.

(* - chăm sóc sắc đẹp)

https://thuviensach.vn

Đó chính là lý do mà Tiểu Ngọc đã được mời tới tham dự thọ yến của một vị phu nhân Thị Lang nào nó, hoặc buổi liên hoan của vị phu nhân Viên ngoại nào đó, thậm chí cả những buổi tụ hội phạm vi nhỏ cũng có người mời nàng tham gia. Đương nhiên, nhiều người vẫn còn có thành kiến đối với xuất thân của nàng nên không muốn qua lại với nàng. Nhưng mà kể từ sau khi bọn họ nghe được một chuyện, đã lập tức thay đổi cái nhìn với Tiểu Ngọc.

Nghe nói, vị phu nhân Tri phủ có xuất thân hèn mọn này được đương kim Thái hậu và Hoàng hậu vô cùng yêu thích, thường xuyên được triệu vào cung. Tin đồn này không biết là thật hay là giả, nhưng kể từ khi nghe được thì thái độ của mọi người với Tiểu Ngọc đều có thêm ba phần kính sợ. Lại còn có nhân sĩ bát quái nào đó đào ra được tin tức trước kia, nói Ngô Thái hậu đã từng tự mình cầu xin cho hôn sự của Tống Tiềm và Tiểu Ngọc, còn Chu Hoàng hậu khi chưa xuất giá đã từng là bạn khuê mật của Tiểu Ngọc.

Bợ đỡ nịnh hót, mưu cầu danh lợi chính là những thói thường của con người. Điều làm cho các quý phu nhân có thể kiêu ngạo chính là gia thế của nhà mẹ đẻ và những mối quan hệ luẩn quẩn bên nhà chồng. Có thể trèo cao tới Thái hậu và Hoàng hậu như vị phu nhân Tri phủ này thì chắc hẳn là không thể khinh thường rồi!

Chẳng qua tất cả vẫn chỉ là truyền thuyết mà thôi. Nhưng đến khi Tết Trùng Dương qua đi, mọi người mới hiểu được rằng, "Không có lửa làm sao có khói" không phải là một lời nói suông!

Ngày đó, khi Tống Tiềm trở về Tống phủ, đã mang đến cho Tiểu Ngọc một tin tức chấn động.

"Chúng ta cũng phải tham gia lễ tế tự của Hoàng gia ư?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc khó tin hỏi lại Tống Tiềm, nhưng nàng biết Tống Tiềm không thể nói đùa.

Sau khi nghe Tống Tiềm giải thích cặn kẽ, Tiểu Ngọc mới hiểu được hoàng tộc của triều Tống quả thật là một vương triều "Dữ dân đồng nhạc".*

(* - Dữ dân đồng nhạc: ý nói quân vương thi hành nền chính trị nhân từ, cùng dân chúng vui buồn, cùng hưởng thụ vui vẻ.)

Không chỉ vào dịp Tết Nguyên Tiêu và Tết Đoan Ngọ, Hoàng đế mới xuất cung gặp gỡ quần chúng, mà ngay cả Tết Trùng Dương lần này, các thành viên trong Hoàng thất cũng muốn chung vui cùng dân chúng trong ngày lễ trọng đại này. Vào sáng sớm ngày mùng tám, trong cung đã chuẩn bị đâu ra đó. Từ trên xuống dưới Thiên Hoàng cung, mọi người còn muốn ăn bánh ngọt và uống rượu Cúc hoa để cùng nhau chúc mừng. Hơn nữa, Hoàng đế còn muốn đích thân lên núi Vạn Tuế. Hoàng hậu, Hoàng tử, hậu cung giai lệ cùng với quần thần và gia quyến của họ đều phải đi theo.

Tống Tiềm làm Tri phủ Lâm An, cũng có đủ tư cách để theo hầu Thánh giá lên núi ăn mừng rồi.

"Ngày đó nhất định sẽ có rất nhiều quý phu nhân tham dự. Ôi, Thiên Thành, có đôi khi thiếp cảm thấy xã giao thật mệt mỏi, chỉ khi ở cùng chàng và Minh Nhi, ba người chúng ta ở nhà chơi đùa là vui vẻ mà thôi." Tiểu Ngọc hơi bĩu môi làm nũng.

Tống Tiềm yêu thương ôm nàng vào lòng, lại hôn lên gương mặt nàng. "Sao ta lại không muốn như vậy chứ? Nhưng mà sống trong quan trường thì thân bất do kỷ!"

Tiểu Ngọc cũng hiểu rõ, người làm quan sao có thể thiếu được việc xã giao. Tống Tiềm so với đồng liêu * của hắn mà nói thì cũng đã đi xã giao ít hơn nhiều rồi. Hắn đã thoái thác hầu hết các yến hội không quan trọng để về nhà ăn cơm cùng nàng và nhi tử. Nếu muốn bình chọn lão công tốt nhất

https://thuviensach.vn

Nam Tống thì Tiểu Ngọc tin rằng Thiên Thành của nàng sẽ xếp ở vị trí cao nhất, hơn nữa còn bỏ xa người đứng thứ hai.

* - đồng nghiệp

Tất cả những ngày hội đều vô cùng mệt mỏi. Đây chính là cảm nhận của Tiểu Ngọc sau khi lên làm chủ mẫu.

Đầu tiên là phải chuẩn bị cho nghi thức tế bái Tết Trùng Dương của Tống phủ. Tống Tiềm cũng đã từng tu sửa ngôi mộ chôn quần áo và di vật của phụ mẫu một lần. Đó là vào Tết Trung Nguyên. Nói đến việc tu sửa ngôi mộ này, thì khi đó còn có một sự kiện nhạc đệm.

Khi Tiểu Ngọc theo Tống Tiềm hồi hương cũng không có ý định kinh động đến các quan địa phương, nhưng mà đám quan viên vẫn nghe ngóng được, tranh nhau tới nịnh hót, còn phái rất nhiều người tới trợ giúp Tống Tiềm. Tống Tiềm không tiện chối từ, chỉ có thể nhận lấy ý tốt của nhà người ta. Cuối cùng, một nghi thức "Khởi cốt"* đơn giản đã biến thành một màn khua chiêng gõ trống, ầm ĩ vô cùng. Ai bảo Tống Tiềm là cận thần đang được Hoàng đế trọng dụng cơ chứ?

* - bốc mộ

Tiểu Ngọc đứng trong đám người xem náo nhiệt, bất chợt nhìn thấy bóng dáng Mai Minh Châu!

Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp của Mai Minh Châu đã béo lên gấp hai lần, cả người giống như vừa bị ngâm trong nước biển quá lâu, trông có vẻ không được khỏe và bơ phờ thiếu sức sống. Nàng ta đang bế một đứa trẻ, bên cạnh còn có một tỳ nữ mặc xiêm y bằng vải thô, có lẽ hoàn cảnh của nàng ta lúc này không được tốt lắm... Nhưng mà dù sao cũng đã xuất giá rồi.

https://thuviensach.vn

Sau này nghe nói, nàng ta được gả cho một kẻ có tiền ở vùng này làm thiếp thất nhưng mà thường xuyên bị vợ cả đánh chửi. Ai bảo trên đầu nàng ta đội cái mũ "Hủy hôn" cơ chứ? Không có ai chịu thú nàng ta làm thê tử, đương nhiên cuối cùng chỉ có thể làm thiếp hoặc vợ kế mà thôi.

Về phần Hinh Nhi, nghe nói đã gả cho một tiên sinh làm sổ sách thu chi, nàng nói phu quân đối xử với mình rất tốt. Mặc dù chỉ là một thường dân nhưng cuộc sống một vợ một chồng này thật không tệ. Chính Hinh Nhi đã kể cho Tiểu Ngọc nghe chuyện của Minh Châu. Bởi vì khi Tiểu Ngọc hồi hương, đã lập tức phái người đi tìm Hinh Nhi để ôn chuyện, sau đó còn đưa phu thê nàng đến Mỹ Vị cư để làm việc.

Tiểu Ngọc còn nhớ mang máng, huynh đệ của vị tiểu tiên sinh này từng đưa thư giùm nàng, xem như cũng có ơn với nàng.

Ngôi mộ chôn quần áo và di vật của phụ mẫu Tống gia được dời đến một mảnh đất trù phú có phong thủy đẹp. Tết Trùng Dương năm nay, Tống Tiềm và Tiểu Ngọc cùng nhau dậy sớm để đi tế bái phụ mẫu, còn mang cả nhi tử đáng yêu của mình theo. Minh Nhi cũng bắt chước cha mẹ, dập đầu quỳ xuống trước tổ phụ tổ mẫu, dáng vẻ ngoan ngoãn đáng yêu này khiến Tiểu Ngọc yêu thương vô cùng.

Hai ngày tế bái tổ chính là ngày mà Hoàng gia lên núi tế tự.

Khi mặt trời còn chưa ló dạng, hàng trăm chiếc xe ngựa đã tụ tập ở trước cửa cung để đợi Hoàng đế.

Thái Thượng Hoàng Triệu Cấu và Thái hậu Ngô thị từ trước đến nay luôn khiêm tốn, nên không tham gia lễ nghi trọng đại này. Cho nên, đội ngũ đi tế tự lớn như vậy do Hoàng đế Triệu Thận dẫn đầu. Vương công quý tộc và các trọng thần của triều đình theo sát phía sau. Mà ở đằng sau các nam nhân, chính là Hoàng hậu dẫn đầu hậu cung phi tần cùng các nữ quan và nhóm phu nhân.

https://thuviensach.vn

Ngoài ra còn có thái giám và cung nữ trong cung, gia đinh và hạ nhân đi theo hầu hạ nên số người trong đội ngũ đã lên đến hơn một ngàn người. Đoàn người chậm rãi đi lên núi Vạn Tuế. Ven đường, vô số dân chúng dừng chân vây xem, tranh nhau để được nhìn Hoàng đế, Hoàng hậu loan giá và các vị quan lớn, quý tộc cưỡi những con ngựa cao lớn. Những điều này cũng đủ khiến cho bọn họ tán gẫu suốt một tháng trời.

Tết Trùng Dương năm nay lên núi là còn có một mục đích khác. Bởi vì chủ soái đội quân Bắc Phạt là Thời Quý Phong đã đưa quân ra biên cảnh tập kết, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng tuyên chiến cùng người Kim. Triệu Thận lên núi không chỉ với mục đích muốn cúng bái tổ tiên mà còn muốn cầu phúc cho các chiến sĩ đang ở chiến trường.

Vì lần cầu phúc này nên đã có một đội tăng ni cùng đi theo. Người đã xuất gia làm ni cô là Vệ Quốc Công chúa Tiền Vân Châu cũng xuất hành trong hàng ngũ. Nàng đã sửa pháp hiệu thành Tu Duyên, thường ngày chỉ ở trong Văn Tuệ am của biệt cung để tu hành. Điều khiến mọi người cảm thấy bất ngờ chính là, tiểu Công chúa ngày xưa hoạt bát càn quấy đã hoàn toàn thay đổi thành một người vô cùng trầm tĩnh sau khi xuất gia, khiến cho nhóm nữ quan vẫn thường đi theo sau giải quyết hậu quả cho nàng cảm thấy thật không quen.

Có lẽ nào tiểu Công chúa được Phật Tổ cảm hóa, nên đã thay da đổi thịt rồi?

Tiểu Ngọc lại vô cùng tin tưởng vào phán đoán của bản thân mình, nhất định là Vân Châu đã có người trong lòng, hơn nữa người trong lòng nàng đang làm quan trong triều, bằng không việc gì nàng phải diễn tuồng như vậy để bảo vệ công danh cho người yêu cơ chứ? Hiện giờ tính tình của Vân Châu khá là trầm tĩnh, nhưng mà đây cũng là phản ứng bình thường của một thiếu nữ biết tư xuân mà thôi. Khi một nữ hài tử đã có người trong lòng thì tự nhiên sẽ bớt đi tính trẻ con, trở nên dịu dàng và hướng nội.

https://thuviensach.vn

Đội ngũ có quá nhiều người, hơn nữa lại còn là Hoàng gia xuất hành nên không thể gấp rút được, vì vậy khi lên đến đỉnh núi Vạn Tuế thì đã là nửa ngày sau, đã qua cả giờ Ngọ rồi.

Những thành viên trong hoàng gia dưới sự hướng dẫn của các quan viên có liên quan và thái giám bắt đầu tiến hành hoạt động tế tự theo lệ thường. Mà Tiểu Ngọc và đám nữ quyến lại được an trí trong một đình nghỉ chân giữa lưng chừng núi. Nói dễ nghe thì đây là tụ hội trong ngày Tết Trùng Dương, còn nói khó nghe thì chính là bắt ép các nàng phải ngồi đợi ở đây thật nghiêm chỉnh, đừng có quấy nhiễu Hoàng đế tế tự.

Các nàng chẳng qua chỉ là đạo cụ để Hoàng gia bày tỏ lòng "Thương dân" của mình mà thôi, Tiểu Ngọc đã nhìn thấu điều này. Nhưng các phu nhân khác cùng tham gia hoạt động này lại không cho là như vậy, ai ai cũng có vẻ mặt vô cùng vui mừng và hãnh diện.

Thật đúng là hư vinh, hư vinh mà!

Tiểu Ngọc thầm than, nhưng mà có ai lại không thích những thứ danh lợi phù phiếm này cơ chứ.

Nàng ngồi ở một chỗ đã được cung nữ chỉ định an bài, bởi vì nàng không phải là Cáo mệnh phu nhân, nên chỉ có thể ngồi cùng những phu nhân nhà quan cũng giống mình. Nhưng mà, trên bàn có mười người thì đến năm người có quen biết với Tiểu Ngọc, hơn nữa cung nữ lại vô cùng tri kỷ bày ra điểm tâm và trà xanh dùng trong Tết Trùng Dương, mấy người phụ nhân cứ nói nói cười cười, nên nàng cũng không cảm thấy nhàm chán.

Ra ngoài sưởi nắng một chút cũng không tệ!

Tâm tình của Tiểu Ngọc giống như bầu trời trong xanh không gợn mây của tiết trời mùa thu lúc này. Nhưng đáng tiếc, khi nàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc lại không nhịn được mà nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Đúng là âm hồn bất tán mà.

(1) Trích bài thơ Túy Hoa Âm - Lý Thanh Chiếu

Dịch nghĩa:

Khói nhạt mây dày, ngày dài tẻ ngắt

Hương trầm đã nguội, lò vàng đã tắt

Tiết trời tươi đẹp đúng dịp trùng dương

Gối ngọc màn the

Nửa đêm hơi lạnh len vào

Dịch thơ:

Sầu dâng khói nhạt mây dày

Lò vàng hương lạnh ngưng bay bao giờ

Trùng dương trời đẹp như mơ

Đêm thu gối ngọc màn tơ buốt hồn

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 187: Cáo Mệnh Phu Nhân

Editor + Beta: Cà Rốt Hồng

Ngay lúc Tiểu Ngọc ngồi trên một cái bàn khác, phu nhân viên ngoại Kim Diệu Liên đột nhiên ngồi xuống, chỉ cách Tiểu Ngọc chỉ có bước chân.

Tiểu Ngọc sớm nghĩ tới sẽ gặp phải Kim Diệu Liên, nhưng sắp xếp chỗ ngồi gần như vậy, thật đúng là nghiệt duyên mà!

"Tống phu nhân, chúng ta lại gặp mặt."

Lúc Kim Diệu Liên nói lời này, trên mặt vẫn cười giả dối trước sau như một, Tiểu Ngọc tin tưởng trong lòng nàng khẳng định hận mình vô cùng. Không nói đâu xa, liền nói lần trước ngay trước mặt thân thích nhà mẹ đẻ nàng chế nhạo chuyện nàng không mướn nổi thợ tốt chạm trổ thuyền kia, đã đủ để Kim Diệu Liên ghi hận tám năm mười năm.

Trong số mọi người có mặt cũng có nghe nói Kim Diệu Liên bất hoà với Tiểu Ngọc, chỉ là trong vòng quý phụ nhiều người không hòa thuận lắm, mọi người còn không phải là ở ngoài mặt bày ra hoà hợp êm thấm chứ. Chẳng lẽ còn có ai sẽ giống như đàn bà chanh chua ngoài chợ cãi vả trước mặt mọi người hay sao?

"Tả phu nhân, mới mấy ngày không gặp, khí sắc của ngươi càng tốt nha." So với Kim Diệu Liên thì vẻ mặt của Tiểu Ngọc tự nhiên hơn nhiều, người không biết chuyện nhìn tất nhiên sẽ bị sự chân thành của nàng cảm động. Tiểu Ngọc nghĩ thầm, không phải là so dối trá sao, ai sợ ai chứ?

https://thuviensach.vn

Lúc này, cung nữ phân điểm tâm Hoàng đế đã cúng tế Trùng Dương đến mỗi bàn, bày tỏ ân trạch bốn phương. Tất cả mọi người dừng cười nói, nhận lấy điểm tâm cung nữ đưa tới từ từ ăn.

Tiểu Ngọc nhớ đời sau ngành thực phẩm động một chút là đưa ra chiêu bài "Cung đình bí chế", hiện tại nàng thưởng thức điểm tâm cung đình làm ra, cũng không ăn ngon hơn Mỹ Vị Cư của nàng bao nhiêu, không có chỗ nào đặc biệt. Dĩ nhiên, mùi vị cũng không tệ lắm, chỉ là trên hình thức thiếu ý tưởng mới.

Chẳng qua, nếu như một hoàng đế mà quá coi trọng ăn mặc, thì ở trên chính vụ cũng sẽ không có tiền đồ gì lớn rồi. Hoàng đế Đại Tống giản dị nhiều, xa xỉ nhất chính là vị Nghệ Thuật Gia Tống Huy Tông mất giang sơn kia, với chi tiết cuộc sống hắn ngược lại vô cùng truy cầu, ở phương diện nghệ thuật cũng lưu danh thiên cổ, đáng tiếc là tên hôn quân không hơn không kém.

Vì quốc gia yên ổn, Hoàng đế vẫn nên đừng coi trùng sinh hoạt thoải mái như thế là tốt!

Tiểu Ngọc yên lặng ăn điểm tâm, trong lòng xoay quanh so sánh, nếu như bị người ta biết được tất nhiên sẽ bị trách cứ vì ý niệm cổ quái "Rất bất kính".

Kim Diệu Liên liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc ăn, cử chỉ thế nhưng lại có chuẩn mực, dáng vẻ tao nhã, lấy ánh mắt quý nữ hào môn này của nàng để nhìn cũng không tìm ra nửa điểm tật xấu.

Nàng làm sao biết đây là thành quả mà nữ quan quản giáo lễ nghi trong cung đặc biệt đặc huấn luyện thành?

Nội tâm Kim Diệu Liên vốn vẫn khinh thường Tiểu Ngọc, cho rằng Tiểu Ngọc là một nữ nhân thô bỉ, nơi nào xứng đôi với phong độ nhanh nhẹn của Trạng Nguyên Lang Tống Tiềm. Không nghĩ tới trong khoảng thời gian

https://thuviensach.vn

này, ở trong các loại trường hợp xã giao, biểu hiện của Tiểu Ngọc đều làm cho người ta thán phục, rất nhiều người nghị luận nói không ngờ phong cách dáng vẻ của vị "Nha hoàn phu nhân" này lại tốt như vậy, lại biết ăn nói vô cùng khéo léo, rất nhanh trở thành đối tượng giao tiếp của rất nhiều người.

Nhìn thấy Tiểu Ngọc nhiều lần làm náo động, trong lòng của Kim Diệu Liên sao có thể dễ chịu?

Nhưng mà lần này nàng và Tiểu Ngọc không ngồi cùng bàn, muốn gây phiền phức cho Tiểu Ngọc rất khó.

Nhưng đầu óc của Kim Diệu Liên xoay chuyển cũng không chậm, mắt thấy lại có cung nữ đưa rượu cúc hoa lên, tính toán trong đầu, âm thầm phân phó nha hoàn thiếp thân đứng ở phía sau mình một hai câu. Nha hoàn kia là nha đầu hồi môn nàng mang từ nhà mẹ đẻ ra ngoài, xưa nay có thể giúp nàng làm rất nhiều chuyện riêng tư.

Ngay tại lúc cung nữ vội tới rót rượu cho Tiểu Ngọc, nha hoàn kia tóm đúng cơ hội nhẹ nhàng giẫm lên mép váy của cung nữ.

Thời Tống cung nữ mặc váy nhiều nếp gấp, loại nếp gấp này đi lại giống như đám mây phiêu động, đẹp không sao tả xiết, nhưng cử động cũng không thuận tiện cho lắm. Cung nữ bị giẫm lên mép váy bước chân đi tới ngừng lại không được, lại bị lực phía sau lôi kéo thân thể không chịu được lệch sang một bên, một bầu rượu không cẩn thận liền từ trên tạt xuống mặt Tiểu Ngọc!

"Ai nha!" Tiểu Ngọc không kịp đề phòng bị rượu dội cho đầy mặt, ngay cả trên quần áo cũng dính vào.

"Xin lỗi phu nhân, thật không phải…." Cung nữ kia sợ hãi cực kỳ, vội vàng để bầu rượu xuống đi tới lau cho Tiểu Ngọc.

https://thuviensach.vn

Lúc này nha hoàn gây chuyện kia đã sớm về đến sau lưng Kim Diệu Liên, vừa rồi mọi người ở đây đều chuyên chú ăn điểm tâm, ai cũng không nhìn ra nàng đang làm trò quỷ.

Kim Diệu Liên âm thầm cười trộm, lần này con tiện nhân ngươi sẽ giữ vững không được phong độ chứ? Kim Diệu Liên đang mong đợi Tiểu Ngọc chửi cung nữ ầm lên, vừa muốn trang điểm trên mặt nàng loạn thành một đoàn, nhất định sẽ bị mọi người âm thầm nhạo báng.

Không ngờ, Tiểu Ngọc lại cười an ủi cung nữ kia nói: "Không sao cả, chuyện nhỏ mà thôi, cần gì khẩn trương? Ta lau sạch sẽ là được."

Tiểu cung nữ kia còn chưa hoàn hồn lại, cả người sợ đến mức run rẩy giống như cái sàng, chỉ sợ vị phu nhân này bẩm báo nàng tới chỗ nữ quan, vậy nàng nhất định sẽ ăn rất nhiều đau khổ rồi.

Tiểu Ngọc thấy tiểu cung nữ này bị dọa sợ không nhẹ, biết nàng nhất định là sợ hãi bị xử phạt, vội vỗ tay của nàng an ủi nàng nói: "Thật sự chỉ là chuyện nhỏ, đừng để ý được không?" Nàng nói khẽ với tiểu cung nữ kia: "Ta sẽ không nói với quản sự tỷ tỷ của các ngươi, yên tâm đi."

Lúc này tiểu cung nữ mới nín khóc mỉm cười, lại xin lỗi Tiểu Ngọc, rồi đi rót rượu cho bàn tiếp theo.

Nha hoàn Lê Hoa của Tiểu Ngọc trình khăn tay lên cho nàng, để cho Tiểu Ngọc lau đi vết rượu trên mặt và trên người.

Kim Diệu Liên thấy Tiểu Ngọc không cáu kỉnh, thất vọng. Tiện nhân này thật giữ được bình thản!

"Tống phu nhân tu dưỡng thật tốt." Các phu nhân ngồi cùng bàn khen ngợi Tiểu Ngọc rộng lượng, Tiểu Ngọc khẽ mỉm cười không đưa ra bình luận. Nàng cũng không phải là cố ý muốn giả bộ hào phóng, mà là quả thật cảm thấy không cần thiết phải tức giận. Tiểu cung nữ cũng không phải là cố

https://thuviensach.vn

ý muốn hắt rượu vào nàng, nàng cần gì phải mắng chửi người ta chứ? Người nào không có lúc lỡ tay.

"Ah? Tống phu nhân, son phấn này của ngươi thật tốt, mua chỗ nào thế?"

Mọi người chú ý tới, sau khi Tiểu Ngọc lau xong nước đọng trên mặt, mà trang dung vẫn như cũ không có thay đổi gì lớn, chỉ là màu sắc phấn phai nhạt một chút. Nếu là son phấn tầm thường, vào lúc này đã sớm biến thành mặt hoa rồi!

"A…, phấn này là bằng hữu phu quân ta có người nhà mở Mỹ Ngọc Phường, trong đó mới ra một mặt hàng mới, tên là 'Sắc khuynh thành', bây giờ còn chưa có bán. Nếu chư vị phu nhân cảm thấy hứng thú, đến Mỹ Ngọc Phường nói là bằng hữu của ta, thì có thể mua được."

Tiểu Ngọc cũng không nói láo, phấn này đúng là sản phẩm Văn Quyên mới vừa nghiên cứu ra được, vài ngày trước nàng giành tới tay vẫn chưa có cơ hội dùng, hôm nay dùng cảm giác cũng không tệ lắm. Lúc này quý phu nhân tận mắt nhìn thấy phấn này thần kỳ, nhao nhao gật đầu nói hôm nào nhất định phải đi mua lấy một hộp.

Kim Diệu Liên lạnh lùng nhìn Tiểu Ngọc chẳng những không xấu mặt như dự liệu của nàng, ngược lại lần nữa trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, thiếu chút nữa cắn nát đầu khăn trong tay rồi. Đè nén, thật bực bội!

Càng làm cho nàng tức giận vẫn còn ở phía sau.

Một vị nữ quan dáng vẻ đoan trang chân thành đi tới bàn của Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc nhận ra đó là nữ quan Ngân Tuyến tâm phúc của hoàng hậu Gia Nhi.

Ngân Tuyến khẽ phúc thân với mọi người đang ngồi, mọi người vội vàng đứng dậy hoàn lễ. Phải biết rằng nữ quan trong cung đều có phẩm cấp, địa vị cao hơn những loại phu nhân không có phong cáo này của các nàng

https://thuviensach.vn

nhiều, cộng thêm Ngân Tuyến lại là người của hoàng hậu, càng là đối tượng mọi người nịnh bợ.

Chỉ thấy Ngân Tuyến nói với Tiểu Ngọc: "Tống phu nhân, hoàng hậu nương nương mời ngài đi đến bàn kia của người nếm thử điểm tâm người mới làm."

Hoàng hậu mời?

Không khí chung quanh giống như trầm xuống, người người đều khó có thể tin nhìn Ngân Tuyến và Tiểu Ngọc. Thì ra là, lời đồn kia là thật?

Dáng vẻ Tiểu Ngọc tự nhiên nói: "Vậy thì mời Ngân Tuyến tỷ tỷ dẫn đường đi."

Nàng mơ hồ biết Gia Nhi là sợ mình bị những phu nhân này khi dễ, cho nên mới cố ý vội tới làm chỗ dựa cho mình. Nghĩ sâu thêm một tầng, có lẽ Gia Nhi tại lúc trắc phi Triệu Diểu chịu phạt hứng chịu cơn giận không đâu không ít, vì vậy hiện tại mới có thể sợ mình cũng gặp phải đãi ngộ như nàng ——

Gia Nhi che chở đối với tiểu Ngọc, không hề dừng lại ở tết Trùng Dương mời nàng cùng bàn đơn giản như vậy.

Sau khi Tết Trùng Dương qua không lâu, trong vòng tròn quý phụ lại thêm một Đại Tân Văn. Thê tử Lâm An Tri Phủ Tống Tiềm Mai thị, cũng bởi vì hiền lương thục đức, thuỳ mị tĩnh chuyên, được hoàng hậu hạ chỉ phong làm Tam phẩm Cáo mệnh phu nhân.

Thời Tống mệnh phụ được phong cáo thường thường là do hoàng hậu hạ chiếu, một khi trao tặng mệnh phụ Ngũ Phẩm trở lên, vợ chồng ly hôn nhất định phải được hoàng hậu đồng ý, nếu không kết quả chính là chức quan của người chồng bị lột bỏ công danh, vĩnh viễn không được trọng dụng

https://thuviensach.vn

nữa. Mà mệnh phụ Tam Phẩm trở lên, đồng thời có quyền thượng tấu hoàng đế, có thể dâng tấu trực tiếp hoàng đế phán quyết.

Chính là bởi vì địa vị cáo mệnh phu nhân Tam Phẩm được tôn kính, quyền lợi cực lớn, cho nên rất ít phong cáo. Tiểu Ngọc, là Gia Nhi sau này lên làm hoàng hậu trao tặng mệnh phụ Tam Phẩm.

Lý do của Gia Nhi cũng rất đúng lúc —— Tống Tiềm là quan viên Tam Phẩm, mà phong cáo mệnh phụ nhất định phải cùng chồng phẩm cấp ngang hàng, nói cách khác, nếu muốn trao tặng phong cáo cho Tiểu Ngọc, vậy chỉ có thể lựa chọn Tam Phẩm, Nhị Phẩm hoặc Nhất Phẩm.

Chỉ là, quan viên Tam Phẩm đồng triều nhiều lắm, vợ con của bọn hắn được phong cáo cũng là vô cùng hiếm có. Ai cũng biết, đây là vì nguyên do hoàng hậu yêu thích Tiểu Ngọc.

Vô luận như thế nào, từ ngày có phong cáo này trở đi, Tiểu Ngọc cũng đã đứng lên trong vòng trung đẳng quý phụ Nam Tống. Mặc người trông thấy mà thèm lần nữa, lại ghen ghét, với nàng cũng hết cách. Coi như dù ở sau lưng lời đồn hãm hại nàng thế nào, có thể dao động phong cáo của người ta, dao động địa vị người ta ở trong lòng hoàng hậu sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, xưa nay so với trượng phu các nàng vẫn còn thức thời các quý phụ liền xác định Tiểu Ngọc là mục tiêu kết giao, đoàn người tới cửa chúc mừng nàng được phong làm mệnh phụ nối liền không dứt, so với lúc trước Tống Tiềm được bổ nhiệm làm Tri phủ còn náo nhiệt hơn. Mặc dù Tiểu Ngọc không thích xã giao, nhưng khách tới cửa cũng không thể đuổi người ta đi? Không thể làm gì khác hơn là chuẩn bị tinh thần nhất nhất ứng phó.

Hưởng ké gió đông Tiểu Ngọc lên chức, Mỹ Ngọc Phường buôn bán càng ngày càng tốt. Văn Quyên vẫn làm theo như Tiểu Ngọc phân phó, nghiên cứu ra cái gọi là "Sản phẩm cao cấp", bán giá cao, số lượng lại ít, cố

https://thuviensach.vn

tình chính loại sản phẩm mới này được nhiều người truy hỏi. Mà Mỹ Vị Cư buôn bán vốn là rất sôi động, đầu bếp Trâu Chú gắng sức bồi dưỡng ra mấy thủ hạ đắc lực, với nghiên cứu của Tiểu Ngọc, Thích Thăng kiểm định các loại dược thiện đỉnh cao làm ra đúng tiêu chuẩn, mỗi ngày người tới Mỹ Vị Cư ăn cơm gần như đều phải chờ chỗ ngồi, phòng bao được đặt trước lại càng không dễ dàng. Tiểu Ngọc suy nghĩ, có nên mở chi nhánh thêm hay không ——

Chỉ là Trâu Chú đến thăm, phá vỡ mộng đẹp mở chi nhánh của Tiểu Ngọc.

"Ngươi phải đi?" Tiểu Ngọc khẩn trương nhìn chằm chằm Trâu Chú, Đại Hồ Tử Trâu Chú nhăn nhó nhìn Tiểu Ngọc một chút, lại cúi thấp đầu xuống.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 188: Chuyện Vui Liên Tiếp

Editor + Beta: Cà Rốt Hồng

Có câu nói, kinh doanh mưu cầu vững chắc nối tiếp nhau như dòng chảy, có ông chủ vạn năm mở tiệm, không có thợ vạn năm đi làm công. Thời đại hiện nay làm thấy quen rồi "Đi ăn máng khác", Tiểu Ngọc vốn không nên khẩn trương khi nhân viên trong tiệm muốn từ chức như thế. Nhưng Trâu Chú không giống người khác, hắn chính là đầu bếp chính của Mỹ Vị Cư, không có hắn trấn giữ, danh ngạch buôn bán của Mỹ Vị Cư không chừng sẽ tuột dốc rất nhiều.

"Trâu sư phụ, ngươi muốn tự mình mở tiệm hả?"

Tiểu Ngọc suy đoán hướng đi của Trâu Chú, khả năng lớn nhất chính là tự lập môn hộ. Dù sao hiện tại trong giới ăn uống người ta cũng là một người có tiếng tăm, muốn tự mình mở tiệm cũng hợp tình hợp lý.

Trâu Chú vội vàng lắc đầu nói: "Không phải vậy, Tống phu nhân, không phải ta muốn ra ngoài tranh giành với ngươi. Phá huỷ đài của Lão Đông Gia ngài, loại chuyện như vậy Trâu Chú ta không làm được."

Trâu Chú là một người thành thật, Tiểu Ngọc nghĩ hắn không phải là loại người nói một đàng làm một nẻo. Dù sao cũng đã từng là khách và chủ một thời gian, người ta muốn tiến về tiền đồ phía trước, mình cũng không tiện ngăn cản. Tiểu Ngọc nói: "Ngươi đã quyết định đi, ta cũng không cưỡng ép lưu lại. . . . Chỉ là Trâu sư phụ, chỗ đầu bếp của Mỹ Vị Cư nhà ta trống đi làm sao cho tốt?"

https://thuviensach.vn

Trâu Chú nói, hiện tại mấy trợ thủ trong phòng bếp cũng đã có thể làm ra hình ra dáng, trên thực tế gần đây đa số thời gian hắn chỉ đều ở bên cạnh xem mà thôi, thao tác phù hợp hắn đều đã giao cho mấy đầu bếp khác làm rồi. Tiểu Ngọc thầm nghĩ, thì ra Trâu Chú không phải nhất thời nảy ra ý muốn, mà là sớm có chuẩn bị muốn rời khỏi Mỹ Vị Cư rồi. Đã như vậy, thì hợp được tan được thôi!

Sau khi Trâu Chú rời đi, nhị trù Ôn Viễn được bổ nhiệm làm đầu bếp chính, tiếp nhận công việc của Trâu Chú. Mà Tiểu Ngọc cũng không lường trước được cái máng, chiếm được Trâu Chú đi về phía đó hoá ra là Trâu Chú và Y Từ Tâm đính thân, thông qua người nhà họ Y tiến cử hắn vào cung làm ngự trù!

Trách không được khi đó cái mặt mo của hắn ửng hồng, cũng là duyên cớ này!

Lúc Tần Xuân Nhạn nói cho Tiểu Ngọc tin tức này, nhìn trộm sắc mặt của nàng, nói: "Từ Tâm sợ tỷ trách nàng bắt cóc một nhân viên ưu tú của tỷ, không dám tự mình đến nói với tỷ. . ."

"Trách, ta đương nhiên trách!" Vẻ mặt của Tiểu Ngọc không hờn giận, nói: "Tỷ muội nhà mình, thế nào cũng không nói trước với ta toàn bộ tính toán của mình. . . . hại ta đoán nửa ngày là ai dụ dỗ đầu bếp chính của ta, té ra là muội ấy!"

Tần Xuân Nhạn đang lúng túng, Tiểu Ngọc lại bật cười, nói: "Tỷ đâu phải là người hẹp hòi như vậy? Từ Tâm là con gái nên da mặt mỏng, không dám ở trước mặt của tỷ nói chuyện hôn sự, tỷ cũng biết rõ tâm tư của muội ấy. Thôi đi, cái này coi như là "Nước phù sa không chảy ruộng ngoài", không phải đối thủ cạnh tranh bên ngoài đào đi là tốt rồi!"

Lúc này Tần Xuân Nhạn mới thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Ngọc bỗng nhiên nhìn nàng hai mắt chớp chớp trêu ghẹo: "Từ Tâm cũng đính thân rồi, hôn

https://thuviensach.vn

sự của muội lúc nào thì làm hả?"

"Phụt!"

Tần Xuân Nhạn phun một ngụm nước trà ra ngoài, ho khan không ngừng, gương mặt nghẹn đến đỏ bừng. Tiểu Ngọc không ngờ nàng phản ứng lớn như vậy, càng công khai đùa giỡn, không buông tha chút nào hỏi tới cùng: "Gần đây có cùng với Thích đại phu nghiên cứu vấn đề y học hay không?"

Tần Xuân Nhạn không ngờ Tiểu Ngọc thế nhưng lại hỏi trắng ra như vậy, bây giờ nàng không chỉ có trên mặt mà ở nơi nào cũng nóng lên, quả thật như tôm bị luộc chín cả người đều đỏ ửng. Làm sao hỏi người ta như thế! Rất rất rất. . . rất mắc cỡ!

Tiểu Ngọc thấy Tần Xuân Nhạn đứng ngồi không yên, không biết trả lời như thế nào, biết cũng không thể đùa quá mức. Người ta là thiếu nữ cổ đại bao giờ cũng rất rụt rè nha, phải chừa cho chút mặt mũi. Đúng lúc này Tống Hóa vội vã chạy vào trong phòng khách hồi báo nói: "Phu nhân, trạm dịch đưa tới một phong thơ, là từ Minh Châu tới."

"Minh Châu?"

Tiểu Ngọc và Tần Xuân Nhạn đồng thời vui mừng. Tiểu Ngọc nhận lấy phong thơ vừa mở ra xem, Tần Xuân Nhạn sốt ruột thúc giục nàng mau đọc: "Hải Đường nói những gì?"

Ở Minh Châu chung sống với nhau một đoạn thời gian rất lâu, tình cảm của Tiểu Ngọc, Xuân Nhạn, Hải Đường và Thanh Tranh tương đối nồng hậu, cho nên Tần Xuân Nhạn rất coi trọng thư gởi từ Minh Châu tới.

"Ôi chao, Thanh Tranh sắp trở lại! Hải Đường cũng vậy, thư trễ như vậy. . . Ta tính toán ngày. . . . ."

https://thuviensach.vn

Thanh Tranh đã mãn ba năm hiếu kỳ, chuẩn bị về tới Lâm An. Ngày đó nàng cùng với Tiểu Ngọc đi tìm Tống Tiềm, không nghĩ tới ở Minh Châu gặp được phu quân của mình, vì trông nom buôn bán ở phường thêu, Thanh Tranh không đi theo Tiểu Ngọc cùng nhau trở về. Bất quá muốn làm hôn sự mà nói, trước sau cũng phải về quê nhà chờ Trần Văn Vũ tới cửa cầu hôn, mới đúng lễ.

Cho dù nổi trội như Thanh Tranh, cũng không dám làm chuyện vụng trộm tự định chung thân. Tần Xuân Nhạn cầm lấy thư hai mắt vừa mới nhìn, Tiểu Ngọc liền cả kinh kêu lên: "A, tính ra ngày mai thuyền đã đến rồi!" Nàng vội đi sắp xếp người đánh xe, sáng mai đến bến tàu đón người. Gia cảnh Thanh Tranh bần hàn, cũng không có người hầu hạ gì, Tiểu Ngọc đương nhiên là muốn chăm sóc cho nàng thật tốt.

Tiểu Ngọc vui vẻ nói: "Ôi chao, chúng ta trở lại lo liệu đám cưới, ta phải chuẩn bị cho muội ấy một bộ đồ cưới thật tốt, Xuân Nhạn, nếu như muội lấy chồng, ta cũng tặng cho muội một phần hậu lễ!"

"Tiểu Ngọc tỷ tỷ!"

Tần Xuân Nhạn thấy Tiểu Ngọc thật không dễ dàng chuyển đề tài, mới vừa thong thả trở lại, lại bị nàng trêu ghẹo làm cho mặt đỏ tới mang tai. Lần này nàng cũng ngồi không yên nữa, vội vàng cáo từ.

Ngày hôm sau, Tống Hoá cùng mấy gia nhân quả nhiên đón Thanh Tranh trở về. Nửa năm không gặp, Thanh Tranh càng nở nang một chút, so với ban đầu mảnh khảnh càng phải đáng xem lại rồi. Hải Đường chu đáo, phái hai ông cụ lớn tuổi với Thanh Tranh cùng nhau trở về, không để cho một cô gái như nàng một mình lên đường. Hai ông lão kia được Tống Tiềm an bài ở phòng khách.

"Thanh Tranh, muội ở chỗ này với ta được rồi, bên Lục Ba bố trang cũng không có người nào, muội sai bảo bất tiện."

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc không muốn thấy người trong nhà mình chịu uất ức, nghĩ tới ban đầu chỗ Lục Ba bố trang còn có Cúc tỷ, hiện tại Cúc tỷ nghỉ việc, Thanh Tranh trở về không phải ở một mình sao? Rất không an toàn.

Thanh Tranh lại kiên quyết muốn đi về ở. Mặc dù nàng không nói nhiều lời, Tiểu Ngọc cũng hiểu Thanh Tranh đã quyết định chuyện gì rồi là rất khó thay đổi. Ở trong lòng, Thanh Tranh cùng nữ tử hiện đại như nàng có cùng quan điểm, đều có một loại kiên quyết độc lập tự chủ, không muốn lệ thuộc vào sự che chở của người khác. Coi như Tiểu Ngọc là bằng hữu tốt nhất của nàng, nàng cũng không muốn làm "Nữ môn khách" của Tiểu Ngọc.

Cuối cùng Tiểu Ngọc khuyên can mãi, mới làm cho Thanh Tranh đồng ý để nàng phái hai nha đầu đi qua sai bảo. Bất quá ở Lục Ba bố trang, định kỳ Tiểu Ngọc luôn cho người đi thu dọn, cho nên đình viện cũng không bị hoang phế, Thanh Tranh trở về là có thể ở. VốnTrần Văn Vũ lưu lại ở phụ cận Lâm An, hắn cũng tính toán nắm chắc thời gian khi nào thì Thanh Tranh về tới Lâm An. Ngay sau ba ngày Thanh Tranh trở lại, Trần Văn Vũ đến Tống phủ bái phỏng, biết được giai nhân đã về, vui mừng đến hoa chân múa tay, bọn nha đầu đang đứng ở trong sảnh cũng len lén cười. Vị Trần công tử này thật thú vị!

Lúc này Tống Tiềm và Tiểu Ngọc cùng nhau tiếp đãi Trần Văn Vũ, lúc Tống Tiềm ở đây, bình thường Tiểu Ngọc đều không ra chủ kiến, chỉ có lúc cần nàng mới mở miệng.

"Văn Vũ, ngươi xem được ngày tốt tới cửa cầu hôn chưa? Vị trưởng bối nào trong nhà nàng làm chủ?" Tống Tiềm hỏi.

Phụ mẫu Thanh Tranh đều mất, lại không có thúc bá chăm sóc, phải tìm tộc trưởng Tư Đồ nhà nàng cầu hôn mới hợp lý. Điểm này Trần Văn Vũ đã sớm thăm hỏi tốt rồi. Tiếp theo Tống Tiềm lại hỏi một chút chuyện đưa thiếp mời, đặt rượu, bái tế miếu thờ, Trần Văn Vũ đều sắp xếp ổn thoả đâu

https://thuviensach.vn

vào đấy, Tiểu Ngọc ở bên cạnh dự thính liên tục gật đầu. Nam tử Văn Vũ này, vẫn rất thành thật. Thanh Tranh có thể gả cho hắn, nàng cũng an tâm.

"Văn Vũ, ngày đi đưa bái thiếp, ta đưa ngươi đi!" Tống Tiềm chợt đề nghị.

"Tống đại nhân. . . . Chuyện này. . . . Vậy làm sao dám đảm đương?" Trần Văn Vũ thụ sủng nhược kinh. Tri Phủ Lâm An giúp mình đi cầu hôn, đây cũng quá long trọng.

Tiểu Ngọc cười nói: "Văn Vũ, Thanh Tranh là tỷ muội tốt của ta, nếu hai người các ngươi có việc gì cần thì cứ tìm ta, Thiên Thành đi với ngươi cầu hôn cũng là việc nên làm. Dù sao hai phu thê chúng ta, nhất định phải đòi ngươi một phần tạ lễ môi giới thật dày, ngươi cũng đừng keo kiệt không cho nha!"

"Nhưng ta là một thường dân, làm như vậy. . . . thích hợp không?"

Không phải Trần Văn Vũ tự coi nhẹ mình, mà ở trong xã hội phong kiến này việc công và tư, ranh giới rất rõ nét, trong ngày thường có lui tới cũng coi là vượt ranh giới, nếu Tống Tiềm theo đi cầu hôn cho mình, việc này truyền ra đúng là một việc hiếm thấy.

"Quyết định như vậy, chọn xong ngày ngươi qua đây nói một tiếng là được!" Tống Tiềm quyết định dứt khoát, Trần Văn Vũ cũng đành phải hoảng hốt tiếp nhận ý tốt của Tống Tiềm.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 189: Chọn Người Đi Đàm Phán

Editor + Beta: matden2312

Uống rượu mừng của Từ Tâm, lại tham gia hôn lễ của Thanh Tranh, Tiểu Ngọc cao hứng không quá hai ngày, liền nghe Tống Tiềm nói đến tin tức từ tiền tuyến.

Tình hình chiến đấu không tốt lắm!

"Bảo bảo đến chơi cùng phụ thân!" Tiểu Ngọc giúp Tống Tiềm treo triều phục xong liền ôm Minh Nhi đến.

Tống Tiềm có thói quen là sau khi hạ triều nhất định phải ôm nhi tử chơi một hồi, mặc kệ chính vụ có bận rộn hay không cũng sẽ không gián đoạn. Minh Nhi và phụ thân cũng thân thiết, Tống Tiềm còn chưa trở lại bé đã ra cửa lớn để đón phụ thân, vô cùng dễ thương.

Nhà có kiều thê ái nhi, Tống Tiềm cảm thấy mình làm việc cực khổ bao nhiêu cũng đáng giá. Chỉ cần về đến nhà có thể chơi cùng Minh Nhi một hồi, lại cùng Tiểu Ngọc nói hai câu, tất cả mệt nhọc sau một ngày làm sẽ không quét mà lui. Chỉ là, hôm nay ở trên triều đình nghe được những chuyện này quả thật làm cho tâm tình Tống Tiềm nặng nề, Tiểu Ngọc nhìn ra được giữa hai lông mày Tống Tiềm đầy mây đen, liền sai bà vú cho Minh Nhi đi ăn cơm.

"Thế nào, hôm nay có chuyện lớn?"

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nghe Tiểu Ngọc hỏi, cũng không dối gạt nàng, liền nói cho nàng biết trên tình hình chiến trường rất căng thẳng.

Tài năng của Quý Phong, chỉ huy một đạo quân lớn sẽ không chút vấn đề nào. Rốt cuộc nơi nào xảy ra chuyện không may? Tiểu Ngọc âm thầm nghĩ, yên lặng nghe Tống Tiềm nói tiếp.

Tống Tiềm bắt đầu nói nguyên nhân. Vừa mới bắt đầu Bắc phạt thì Quân Tống liên tiếp giành được thắng lợi. Chủ soái Thời Quý Phong cùng Phó soái Lý Hiển Trung chia binh hai lối, công chiếm Linh Bích, Túc Châu, lại công chiếm Hồng Huyền. Tướng Kim Bồ Sát Đồ Mục, Đại Chu Nhân, Tiêu Kỳ nối đuôi nhau đầu hàng, người dân phương Bắc rối rít hưởng ứng, người quy phục nối liền không dứt.

Tin chiến thắng truyền tới Lâm An, Hoàng đế Triệu Thận mừng rỡ, phong Thời Quý Phong làm thảo sứ Hoài Nam, Kinh Đông, Hà Bắc, Lý Hiển Trung làm phó sứ. Nhưng chính vì Triệu Thận ban thưởng, khiến cho giữa Thời Quý Phong và Lý Hiển Trung chôn vùi mầm móng bất hòa. Lý Hiển Trung vốn là lão tướng nguyên triều, địa vị cao hơn nhiều so với Thời Quý Phong. Nhưng Thời Quý Phong được tân hoàng ưu ái, lại có công giữ vững Trấn Giang, có công chém Hoàn Nhan Lượng, cái sau vượt cái trước ép Lý Hiển Trung xuống.

Đối với lần này, Lý Hiển Trung canh cánh trong lòng, mà Trương Tuấn đối với việc Thời Quý Phong báo cáo cấp dưới không vâng mệnh cũng không xử lý, mặc cho Lý Hiển Trung không chịu nghe lệnh Thời Quý Phong, khiến cho quân Tống không cách nào phối hợp hành động, thống nhất chỉ huy.

Hơn nữa Lý Hiển Trung đối với quân sĩ thì có chút không công bằng, ba người binh lính thì được một ngàn tiền, mỗi người chỉ được hơn ba trăm, hoàn toàn không cách nào động viên các binh lính chiến đấu tích cực.

https://thuviensach.vn

Thời Quý Phong làm chủ soái, nhiều lần trách cứ các hành vi của Lý Hiển Trung trước mặt chúng tướng, Lý Hiển Trung thẹn quá thành giận, đối với mệnh lệnh của Thời Quý Phong càng thêm bằng mặt mà không bằng lòng. Phần lớn binh lính ủng hộ Thời Quý Phong, oán giận Lý Hiển Trung, lần này sỹ khí của Quân Tống rất là suy yếu.

Mà lúc này mất đi tiên cơ, quân Kim tập hợp lại, điều binh khiển tướng, tụ họp hàng vạn địch nhân vây công Túc Châu!

"Người Kim vây thành?"

Tiểu Ngọc hiểu vì sao Tống Tiềm gấp gáp, bởi vì dù sao lâu nay Túc Châu nằm trong tay người Kim, Quân Tống chiến đấu ở xa, đã bị thiệt thòi. Hiện tại chủ tướng lại bất hoà, lòng quân không ổn định, là đại kỵ của nhà binh!

"Hiện tại Quý Phong và Lý Hiển Trung bên nào cũng cho là mình phải, tất cả đều tấu với hoàng thượng nói quân tình khẩn cấp, đối phương không chịu hợp tác. Haiz! Ta thật sự lo lắng cho Quý Phong!"

Tiểu Ngọc để Tống Tiềm ngồi xuống, đấm bóp bả vai cho hắn. Tống Tiềm sốt ruột cho Thời Quý Phong, nàng cảm giác không phải là nguyên nhân đấy. Bị đánh bại, cũng không phải là bị thua trận thôi, còn bị triều đình hỏi tội. Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Thời Quý Phong bị người kéo lui như vậy?

Tiểu Ngọc suy nghĩ một chút, nói: "Thiên Thành, theo ta thấy, chuyện này nên để Sử Hạo - Sử đại nhân giải quyết."

Nội tâm Tống Tiềm khẽ động.

Thân phận Sử Hạo, hắn vừa là lão sư của hoàng thượng khi còn là hoàng tử, vừa là đương kim Tể Tướng. Nếu như Sử Hạo có thể tham gia chuyện

https://thuviensach.vn

này khiến Triệu Thận hạ lệnh ủng hộ Thời Quý Phong, đương nhiên so với mình thượng tấu tốt hơn rất nhiều.

Tiểu Ngọc đối với thời cuộc, thông suốt hơn mình nhiều!

"Nhờ có nàng nhắc nhở, ta sẽ đi bái phỏng Sử đại nhân!" Tống Tiềm vội vã đứng dậy.

Tiểu Ngọc vội ngăn hắn: "Còn chưa dùng cơm tối đâu, Sử đại nhân khẳng định cũng đang dùng bữa, đừng quấy rầy người ta. Chậm một chút đi. . . . . ít người thấy một chút."

Triều thần kéo bè kết phái, từ trước tới nay luôn là đại kỵ của hoàng gia. Ngay cả Triệu Thận sủng ái Tống Tiềm, kính sợ Sử Hạo, nếu như nghe tiểu nhân sàm tấu, cũng không khỏi có vướng mắc trong lòng. Cẩn thận vẫn tốt hơn!

Tống Tiềm cảm động kéo tay Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc. . . May nhờ có nàng ở bên cạnh ta."

Tiểu Ngọc dịu dàng cười một tiếng, nói: "Hai vợ chồng, nói lời buồn nôn gì đấy."

Tống Tiềm nhẹ nhàng ôm nàng—— hai người đi đến phòng ăn.

Thật ra thì Thời Quý Phong cũng không phải là người ban đầu Triệu Thận định phái đi Bắc phạt, lý tưởng làm chủ soái nhất là Ngu Duẫn Văn.

Trước đây, Ngu Duẫn Văn từng nhậm chức Tuyên phủ sử Tứ Xuyên, ở Tứ Xuyên chuyên cần luyện binh tích lương, có nền móng quân sự rất tốt, vì vậy Triệu Thận tính toán ra lệnh hắn xuất binh từ Tứ Xuyên, mình thì phái hỏa quân Giang Hoài và Ngu Duẫn Văn gặp nhau tại Hà Nam.

https://thuviensach.vn

Nhưng đáng tiếc chính là, Ngu Duẫn Văn vì nước vất vả cả đời, mệt nhọc quá độ, bệnh nặng qua đời.

Còn lại các cựu thần, Trương Tuấn mặc dù chủ chiến, nhưng làm người và năng lực đều không đủ kẻ dưới phục tùng. Sử Hạo Phiên Nhiên là một thư sinh, bày mưu tính kế có thể, nhưng ra trận giết địch thì không có nhuệ khí.

Cho nên Triệu Thận to gan đặt trọng trách lên người tướng trẻ Thời Quý Phong.

Sự lựa chọn này nhìn như là rơi vào đường cùng mới ra quyết định, trên thực tế cũng là trải qua đầy đủ suy tính. Trước kia cha Thời Quý Phong vốn là lão tướng, vốn có uy vọng trong tướng sỹ, cho nên mặc dù Thời Quý Phong trẻ tuổi, nhưng không đến mức bị thuộc hạ xem như không, vẫn còn Thời Ngộ Hào đang vì hắn âm thầm trấn giữ đấy. Còn nữa, Thời Quý Phong đúng là một mãnh tướng bền bỉ, lại từng xâm nhập trại địch chém giết Kim chủ, chiến công này nói ra ai cũng không phản bác được.

Nhưng Triệu Thận cũng là người trẻ tuổi, hiển nhiên đối với lòng tự ái của lão tướng Lý Hiển Trung có lẽ chưa nhìn ra được.

Lý Hiển Trung không phục, Triệu Thận rất nhức đầu. Bởi vì đảng phái Lý Hiển Trung ở trong triều đình cũng không ít, ý kiến của bọn họ, Triệu Thận không thể bỏ qua.

Chỉ là có Tể Tướng Sử Hạo ra mặt, tình huống sẽ trở nên hoàn toàn khác hẳn!

Hôm nay vào triều, Sử Hạo lập tức liền phân trần lợi hại, nói rõ đối với chủ soái nên phục tùng vô điều kiện.

Sử Hạo thậm chí thay đổi chính sách ôn hòa những ngày qua, lên án mạnh mẽ Lý Hiển Trung là tư tình quấy phá, không để ý đến an nguy của

https://thuviensach.vn

đất nước!

Có Sử Hạo ra mặt, phe các tướng lĩnh mừng rỡ, rối rít nói theo Sử Hạo. Cuối cùng kết quả nghị triều, là triệu Lý Hiển Trung về triều, phái một viên tướng khác hội hợp với Thời Quý Phong!

Lý Hiển Trung vốn đang thừa dịp quân Kim vây thành làm ồn ào, có thể lôi Thời Quý Phong xuống, ai có thể nghĩ tới khéo quá lại thành vụng? Lão già Sử Hạo vạn năm không lên tiếng, lần này tự nhiên lại kiên quyết đứng bên Thời Quý Phong như vậy, chưa bao giờ nghe nói hắn và Thời Quý Phong có liên hệ gì!

Nếu như Lý Hiển Trung biết, hắn thất bại chỉ vì đề nghị của một nữ tử muốn san sẻ với phu quân, chắc phải hộc máu mà chết!

Cho dù như thế nào, cuối cùng tinh thần chiến sĩ Quân Tống vì Lý Hiển Trung rời khỏi mà lần nữa thống nhất lại, bởi vì tướng lãnh được phái tới lần này, là thủ hạ cũ Thời Ngộ Hào.

Thời Quý Phong nhân lúc hăng hái, tập kích bất ngờ trại địch, đánh vạn quân Kim tan rã thành hàng trăm tiểu đội, từ từ tiêu diệt. Người Kim trước kia không ai bì nổi, nhưng dưới móng ngựa của Thời Quý Phong cũng không thể không cúi đầu xưng thần!

Ngay cả các thuyền chở lương thảo vật liệu, cũng bị đội quân của Thời Quý Phong đoạt trở lại. Đã thật lâu rồi Quân Tống không có được thắng lợi vô cùng phấn chấn, thề phải theo Thời Quý Phong lên thẳng phía Bắc, thu lại toàn bộ non sông đã mất!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 190: Đi Đàm Phán

Editor + Beta: matden2312

Đi đàm phán?

Lúc Tiểu Ngọc nghe Tống Tiềm trở lại nói hắn phải đi đàm phán ở vùng khác, lặng đi một lát.

Nghĩ phải xa Tống Tiềm một thời gian dài, Tiểu Ngọc không khỏi buồn buồn không vui.

"Sao hoàng thượng lại phái chàng đi chứ. . . . . Chàng là một Tri Phủ, cũng không phải là Đại giám quân." Tiểu Ngọc nhỏ giọng quở trách Hoàng đế, Tống Tiềm cười chạm nhẹ chóp mũi của nàng: "Nàng rất rõ ràng à?"

Tiểu Ngọc kiêu ngạo nói: "Tất nhiên, ai bảo thiếp là phu nhân Tống tri phủ? Chuyện công việc của chàng nếu thiếp không biết, đi ra ngoài không phải bị những thứ quý phu nhân kia cười nhạo thiếp là phụ nữ ngu ngốc sao."

Tiểu Ngọc đối với chính vụ triều đình, cũng phải khổ công một phen. Nàng vốn thông minh lanh lợi, cộng thêm cố ý học tập, những việc trong triều đình nàng thăm dò được không ít. Nàng cũng sẽ không đặc biệt đi khoe khoang mình hiểu biết, nhưng tuyệt đối không để cho người ta xem thường mình. Dĩ nhiên, kể từ khi nàng được phong làm tam phẩm cáo mệnh phu nhân, những lời chói tai kia ít khi nghe, đại đa số người nịnh nọt nàng còn không kịp.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm nói: "Ta là Tri Phủ, dĩ nhiên không thể đi đàm phán. . . . . Cho nên hoàng thượng cho ta thôi giữ chức Tri Phủ, phái ta đảm nhiệm chức Phòng ngự sử Hải Châu."

Cái gì? Không chỉ đi công tác, còn phái đi bên ngoài?

"Ah, đảm nhiệm Phòng ngự sử Hải Châu. . . . . Không phải giáng cấp sao!" Tiểu Ngọc ngạc nhiên kêu lên, làm cái gì, tự nhiên lại bị giáng cấp phái đến vùng khác chứ?

Hoàng đế đang suy nghĩ gì đây! Tống Tiềm thật vất vả mới được triệu hồi Lâm An, bỗng nhiên lại bị phái đi rồi.

Nói đi thì cũng phải nói lại, lần này mặc dù nói bị giáng cấp, nhưng ở bên ngoài làm một quan lớn, tiền đồ không giới hạn, so với việc chậm chạp nhích từng bước một ở Lâm An tốt hơn nhiều. Chỉ là ý tốt của Triệu Thận, thật sự Tiểu Ngọc khó có thể thừa nhận. Nghe nói phía sau nam nhân thành công đều có một nữ nhân yên lặng chờ đợi, nàng cảm thấy Triệu Thận cũng muốn rèn luyện nàng thành loại phái nữ điển hình này rồi. Mới vừa ở Minh Châu khổ đợi Tống Tiềm một năm, đoàn tụ hơn nửa năm lại phải tách ra. . . . . Số mạng nàng sao lại khổ như vậy chứ!

"Vậy thiếp cùng đi nhậm chức với chàng."

Tiểu Ngọc mới không cần tách ra khỏi Tống Tiềm đâu, lại thuyết phục nếu Minh Nhi không được thấy phụ thân, nhất định sẽ khóc rống không nghỉ.

Tống Tiềm nghiêm mặt, nói: "Không được, không thể mang hai người đi."

"Tại sao?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc cũng không đồng ý, lần trước đi Nghiêm Châu Tống Tiềm nói là nơi đó thổ phỉ nhiều không để cho nàng đi theo, kết quả xảy ra chuyện mất trí nhớ và mất tích. May nhờ Thích Thăng lợi hại, cứu được Tống Tiềm, nếu không giờ phút này không chừng vợ chồng bọn họ còn ngăn cách ngàn dặm không biết tung tích đối phương đấy. Lúc này đi Hải Châu, tại sao lại cũng không để cho mình cùng đi?

Tống Tiềm nói: "Dù sao. . . . . Chính thức bổ nhiệm, cũng phải chờ. Trong lúc đàm phán, ta chỉ là một tiểu tốt, sao có thể mang theo gia quyến?"

Lý do này quang minh chính đại, một câu phản bác Tiểu Ngọc cũng không nói được.

"Đàn ông không có tiền đồ mong đợi hắn có tiền đồ, đàn ông có tiền đồ mới biết lúc hắn không có tiền đồ thật tốt nha. . . . . ."

Tiểu Ngọc tìm một đối tượng kể khổ, chính là Tú Tâm.

Tú Tâm dịu dàng dâng trà cho Tiểu Ngọc, còn gọi Nhàn Nhàn bưng điểm tâm tới, nói chuyện cùng Tiểu Ngọc.

"Đây là chuyện tốt mà. Tống đại nhân được hoàng thượng tin tưởng, tiền đồ sáng lạng, phần vinh dự này cũng không phải là ai cũng có."

Dương Vạn Lý khác với Tống Tiềm, sẽ không nói với Tú Tâm chuyện trên triều đình. Nhưng trước kia Tú Tâm là hoa khôi, đối với chuyện quan trường hiểu được rất nhiều, từ chút ít thông tin của Dương Vạn Lý cũng có thể nghe ra không ít chuyện.

Đi đàm phán không phải công việc béo bở, nếu không người ta đã sớm tranh giành rồi. Nhưng đối với với quan viên mới như Tống Tiềm mà nói, cũng là thời cơ tốt. Vị trí hiện tại ở Lâm An nói thì tốt, đáng tiếc khởi điểm

https://thuviensach.vn

quá cao, trong vòng mấy năm khó được đề bạt. Mà đi ra ngoài làm chủ một nơi, so với ở lại chịu khổ thì tốt hơn.

Tiểu Ngọc uống một hơi cạn sạch trà thơm Nhàn Nhàn dâng lên, cũng không quản dáng vẻ ưu nhã gì nữa.

"Mặc kệ chuyện của những nam nhân này, Tú Tâm, muội cho bảo bảo ra để ta gặp một chút. Mấy tháng không gặp, tiểu tử chắc lại cao hơn rồi chứ?"

Tú Tâm cười nhạt nói: "Hài nhi đang ở trong phòng đại phu nhân, lúc này không tiện gọi bé."

Tiểu Ngọc tức cười, nhất thời cảm thấy sự bất đắc dĩ của Tú Tâm. Tất nhiên Dương Vạn Lý đối với nàng rất tốt, nhưng làm một phòng cơ thiếp, ngay cả đứa bé mình sinh ra cũng không thể tự tay nuôi lớn, cũng quá bi thương.

Hay là bởi vì Tú Tâm có giao tình với Tiểu Ngọc, cho nên đại phu nhân Dương gia không dám quá hà khắc với Tú Tâm, cố kỵ địa vị của Tiểu Ngọc. Nếu là thiếp thất bình thường khác, chắc sẽ khổ sở hơn!

"Tú Tâm. . . . . ." Tiểu Ngọc nắm tay Tú Tâm, biết thanh quan khó quản chuyện nhà, nàng lại chỉ có thể nhịn không xen vào chuyện Dương gia, chỉ có thể yên lặng nhìn Tú Tâm chịu khổ. So sánh chuyện của Tú Tâm với mình, mình hạnh phúc hơn biết bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, buồn bực trong lòng Tiểu Ngọc vơi đi quá nửa. Mình không nên không biết đủ như vậy, nên nghĩ làm thế nào hỗ trợ tốt cho Tống Tiềm mới đúng.

Tú Tâm ngược lại thông suốt, nắm chặt tay nhỏ của Tiểu Ngọc kéo nàng đứng lên, nói: "Hôm nay đẹp trời, nếu không ta đi thăm Thanh Tranh một

https://thuviensach.vn

chút chứ? Cô dâu này xuất giá cũng hơn một tháng rồi, cũng nên đi ra gặp chúng ta rồi!"

"Được!"

Tiểu Ngọc thấy Tú Tâm vui mừng, liền đi theo nàng.

Tân nương tử Thanh Tranh quả nhiên là người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, trên khuôn mặt lạnh lẽo thường ngày cười nhiều hơn, dễ thân hơn rất nhiều.

Vợ chồng bọn họ cũng chỉ ở chỗ này tổ chức hôn lễ, sau đó sẽ trở về Minh Châu, dù sao quê quán của Trần Văn Vũ ở Minh Châu, mà Thanh Tranh cũng muốn trở về quản lý chuyện bố trang.

"Văn Vũ, còn đang chuẩn bị ngựa sao?" Tiểu Ngọc thuận miệng hỏi.

Trần Văn Vũ nói cho Tiểu Ngọc, hắn đang hoàn thành mấy việc buôn bán, tích cóp chút tiền, chuẩn bị trở về Minh Châu buôn bán đường biển.

"Ta muốn tự làm chiếc thuyền nhỏ cho mình!" Trần Văn Vũ cười ha ha, Thanh Tranh đang ở bên cạnh lẳng lặng nhìn hắn cười, trông có vẻ một đôi loan phượng ân ái.

Trong nội tâm Tiểu Ngọc khẽ động, nghĩ đến sau này nếu Tống Tiềm thật sự đi Hải Châu nhậm chức, mình nhất định phải đi theo. Đến lúc đó. . . . . chuyện buôn bán ở Lâm An phải có kế hoạch chuyển ra nơi khác, nếu mua bán ở Hải Châu, có lẽ còn có thể hợp tác cùng với Trần Văn Vũ đấy.

Có điều, những thứ này đến lúc đó lại đề cập cũng không muộn, dù sao chuyện triều đình bổ nhiệm, sao có thể tùy tiện nói ra?

Rốt cuộc sau khi Bắc phạt ba tháng Tống - Kim đàm phán.

https://thuviensach.vn

Tống - Kim đàm phán, là đại sự triều đình, cũng không phải là tùy tiện phái hai người đi nói một chút là xong. Thực tế, cần trải qua mấy lần thậm chí mấy mươi lần đàm phán, hai bên mới có thể đạt thành nhận thức chung.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 191: Lại Làm Hồng Nương

Đả khởi hoàng oanh nhi Mạc giáo chi thượng đề Đề thì kinh thiếp mộng Bất đắc đáo liêu tây*.

*Bài xuân oán của Kim Xương Tự Dịch thơ: (Bản dịch của Trần Trọng San) Đuổi giùm hộ thiếp con oanh. Đừng cho nó hót trên cành trêu ai. Làm tan mộng thiếp đang say. Thiếp không đến được Liêu Tây với chàng.

"Aizzz..."

Tiểu Ngọc không đếm được đây là lần thứ mấy nàng thở dài.

"Aizzz..."

"Phu nhân của nô tỳ ơi, người đừng thở dài nữa. Nô tỳ nghe mà cảm thấy lo lắng thay phu nhân đấy."

Lê Hoa đang chải đầu cho Tiểu Ngọc, nghe Tiểu Ngọc thở dài năm lần bảy lượt, vội đổi chủ đề nói: "Hôm nay phu nhân muốn chải kiểu đầu gì?"

Tiểu Ngọc chống cằm nhìn gương mặt buồn phiền của bản thân trong gương đồng, lại thở dài nói: "Tùy tiện đi!"

Lê Hoa thật sự không có cách với nữ chủ nhân của mình nữa. Kể từ sau khi lão gia nhận lệnh đi đàm phán với quân phiên bang, phu nhân liền rầu rĩ không vui, mỗi ngày ngay cả chải đầu mặc quần áo cũng không có sức, cũng chỉ có lúc dỗ tiểu thiếu gia thì khuôn mặt mới tươi tắn hơn một chút. Cũng khó trách, tình cảm giữa lão gia và phu nhân vẫn luôn tốt như vậy.

https://thuviensach.vn

Trước khi đến làm ở Tống gia, Lê Hoa chưa bao giờ nghĩ tới tình cảm giữa hai vợ chồng lại có thể tốt như vậy, ngay cả ăn cơm cũng phải nắm tay, mỗi ngày lão gia ở nhà đều nói chuyện với phu nhân, chưa từng đỏ mặt* với phu nhân bao giờ.

*Ở đây có lẽ chỉ việc tức giận, nổi nóng.

"Phu nhân, người mà cứ tiếp tục thở dài như vậy nữa, trên mặt rất nhanh sẽ có nếp nhăn đấy..., đến lúc đó lão gia trở lại nhìn thấy không phải sẽ bị dọa sợ sao?" Lê Hoa nghĩ ra cách khác khuyên Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cả kinh, sờ lên gò má theo bản năng, vừa cười đồng thời khinh bỉ một câu: "Quỷ tinh linh, dọa người dọa đến lợi hại!" Người tỳ nữ mới này quả thật không tệ, lanh lợi hơn đứa bé Tiểu Trân nhát gan kia nhiều, lại có phần cơ trí giống như Thủy Thanh Vân.

Nhớ tới Thủy Thanh Vân, Tiểu Ngọc lại nghĩ đến một tâm sự khác.

"Lê Hoa, dù sao hôm nay ta cũng không có việc gì làm... Em tìm mấy bà mối đến đây cho ta, ta muốn nói chút chuyện với các nàng."

"Dạ. Phu nhân định làm mối cho ai sao?" Lê Hoa không nhịn được hỏi nhiều một câu.

Tiểu Ngọc liếc nàng một cái: "Đúng vậy, làm mối cho em, gả em cho một gã sai vặt sinh con đẻ cái giúp hắn, có muốn không?"

Lê Hoa lắc đầu liên tục, không dám nói nhiều nữa, chải đầu cho Tiểu Ngọc xong mới đi mời bà mối đến.

Tiểu Ngọc ôm đầu gối nhìn những bông tuyết trắng ngần đang rơi xuống ngoài cửa sổ, thời tiết càng ngày càng lạnh. Chàng đang ở phương Bắc, không biết có mặc đủ ấm không?

https://thuviensach.vn

Thật ra thì Tiểu Ngọc cũng biết sự lo lắng này là dư thừa, dù sao Tống Tiềm cũng là quan viên cao cấp, bên cạnh còn có nhiều người hầu hạ, cũng không phải như mấy tên thư sinh nghèo khó đi thi, sao có thể bị đói bị lạnh chứ?

Chỉ là, dù sao cũng là một người vợ, lúc nào cũng cảm thấy chỉ có mình mới có thể thật sự chăm sóc tốt cho trượng phu, mấy người dưng kia sao có thể biết lạnh hiểu nóng.

Thiên Thành... Chàng mau trở lại, ta rất nhớ chàng!

***

Tống Tiềm đứng ở trên cổng thành Mông Thành, dựa vào thành tường tích đầy sương tuyết, nhìn vầng trăng tròn sáng ngời đã lên cao trên bầu trời.

Hiểu ngàn dặm gửi tương tư. Người yêu ở xa ngàn dặm, nhất định cũng đang đứng bên cửa sổ nhìn ánh trăng mà hướng về nhau đúng không?

"Thiên Thành, phía trên gió rét, huynh đừng đứng lâu quá. Rét lạnh bị bệnh, ta không ăn nói được với người ta đâu."

Thì Quý Phong đi tới bên cạnh Tống Tiềm.

Mặc dù đang trong thời kì đàm phán hoà bình, nhưng Thì Quý Phong làm tướng soái vẫn mang một thân khôi giáp như cũ, áo giáp bị tuyết đọng, hàn quang lóe lên, bén nhọn bức người, quả nhiên vô cùng anh tuấn uy vũ.

Một vị chủ soái tựa như thiên thần như vậy, là đối tượng sùng bái của rất nhiều binh sĩ, từ ánh mắt kính sợ của đám binh lính trên tường thành là có thể nhìn ra, uy vọng của Thì Quý Phong ở trong quân đội ngày một lớn.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm cười nhạt một tiếng nói: "Không ngủ được, lên đây đứng một lát, huynh còn chưa ngủ?"

"Ta cũng chưa muốn ngủ." Thì Quý Phong tựa vào thành tường cạnh Tống Tim, cũng nhìn thấy ánh sáng chói mắt của mặt trăng.

Tống Tiềm nói: "Nếu mấy đại nhân đều đã tới, ta thấy nhiệm vụ của ta cũng sắp kết thúc rồi."

Thì Quý Phong trào phúng gật đầu một cái: "Đúng vậy, mấy đại nhân vật."

Bọn họ đều ăn ý không lên tiếng, mấy tên quan viên đàm phán hòa bình có địa vị kia mang theo dáng vẻ tràn đầy kiêu ngạo hơn hai người bọn họ, hai người đều có cảm giác đạo bất đồng bất tương vi mưu*, không muốn xã giao nhiều với những người này.

*Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Lý tưởng khác nhau thì không thể cùng ngồi bàn bạc với nhau được (Khổng Tử)

"Xem tình hình này, phải cần đến cả năm đấy."

Lúc Tống Tiềm nói chuyện không mang theo nửa phần cảm giác khen ngợi, Thì Quý Phong nhạy cảm phát hiện hắn đang nhớ nhung Tiểu Ngọc.

Có người trong lòng đang chờ hắn trở về, đây là hạnh phúc cỡ nào chứ?

Mà mình, nhất định sẽ chỉ giống như bây giờ, phòng thủ biên quan, cô độc cả đời mà thôi!

Từ trước đến giờ Thì Ngộ Hào đều chưa từng quan tâm đến hôn sự của con trai mình, chính ông cũng đến tuổi trung niên mới kết hôn sinh con, ngoại trừ lần Thì Quý Phong từng động lòng với Tiểu Ngọc, thì cũng không liếc nửa con mắt tới những nữ nhân khác nữa.

https://thuviensach.vn

Tống Tiềm cũng hiểu tâm sự của Thì Quý Phong, nhưng đứng trên lập trường của bản thân, cảm thấy tốt nhất là nên giữ yên lặng.

Thật lâu sau, Thì Quý Phong hà hơi ra một làn khói trắng, nói: "Lần này bổ nhiệm huynh làm phòng ngự sử Hải Châu, lại muốn phái đi ra ngoài một khoảng thời gian dài rồi! Hải Châu, ngược lại là một nơi tốt."

Tống Tiềm không trả lời.

Hoàng đế Triệu Thận an bài như vậy, cũng dụng tâm lương khổ.

Địa phương Hải Châu này, bởi vì hải vận* thông suốt, cho nên xưa nay là một miếng thịt béo, ai cũng muốn cắn một miếng. Đều nói Hoàng đế bốn biển giàu có, nhưng mà lời này lại có chỗ vô ích. Rất nhiều Hoàng đế nhu nhược, chính lệnh không ra được thâm cung, tất cả cấp dưới đều bằng mặt mà không bằng lòng, còn có Hoàng đế bị chính nội thị độc chết, còn chưa người trông nom đâu.

*Hải vận: Vận chuyển đường biển

Bây giờ Triệu Thận thông qua vài chuyện để xây dựng quyền uy, tiếp đó, là muốn tóm địa phương tài chính vào tay mình.

Nhớ tới bản thân từng nói với Sử Hạo đại nhân, muốn trừ giặc ngoài, phải ổn định bên trong trước. Hiện tại quốc khố trống rỗng, quân phí hao tổn của cải cực lớn, nếu triều đình không thu được địa phương giàu có về trung ương, từ đầu đến cuối chuyện phạt Bắc này cũng chỉ là cảnh tượng huyền ảo.

Mình tới Hải Châu nhậm chức, nhất định là do Sử Hạo đại nhân đề cử với Hoàng đế. Mục đích là thông qua hắn, nắm giữ được buôn bán đường biển ở Hải Châu — hải vận ở Minh Châu cũng bị người Đại Thực nuốt mất không ít, chỉ có bên Hải Châu này, vẫn còn đáng giá.

https://thuviensach.vn

Không thể cô phụ thánh ý được!

Mặc dù Tống Tiềm không nói một lời, nhưng Thì Quý Phong đã nghĩ ra hắn đi Hải Châu là để nhận dạng nhiệm vụ gì rồi.

Hắn nhỏ giọng nói với Tống Tiềm: "Ta có khả năng sẽ tới phủ Thọ Xuân đóng giữ."

"Thật?"

Tống Tiềm không khỏi có chút vui mừng. Thì Quý Phong ở phủ Thọ Xuân, vậy thì có thể trợ giúp hắn quản lý hải vụ rồi. Hắn không sợ bản thân một mình tới nhậm chức sẽ khó có thể nắm được Địa Đầu Xà* trong tay, nhưng có người quen giúp một tay, tất nhiên là sẽ an tâm hơn rất nhiều.

*Xuất phát từ câu: Cường long nan áp địa đầu xà Nghĩa đen: một con rồng có hung hãn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó. Nghĩa bóng: (cường long chỉ người có quyền, địa đầu xà chỉ tên ác ôn côn đồ) hàm ý người có quyền hành không chế ngự được kẻ ác ôn ở địa phương (phép vua thua lệ làng)

Hai người bàn bạc chính sự một lát, cũng không nhắc tới Tiểu Ngọc.

Nhưng bản lĩnh của Tiểu Ngọc, lại chưa bao giờ biến mất trong lòng bọn họ.

***

Tiểu Ngọc gọi rất nhiều bà mối đến, lại hóa ra là vì hôn sự của Thủy Thanh Vân.

Nàng nghĩ, mấy nữ tử này đã theo mình mấy năm, cũng sắp thành người một nhà. Phụ nữ có công việc ở Tống gia, sau khi xuất giá vẫn có thể ra

https://thuviensach.vn

ngoài làm việc, cũng không gây trở ngại. Chỉ là, chọn cho các nàng một phu quân như thế nào, thật đúng là một vấn đề.

Ứng với câu nói kia: Cao không được, thấp không xong!

Nói đến mấy cô nương trong veo như nước này, Tiểu Ngọc thật sự tương đối tự hào. Không người nào là không xinh đẹp và cơ trí, ra được phòng khách bán này bán nọ, vào được phòng bếp làm được món ăn? Nàng khổ tâm bồi dưỡng các nàng mấy năm, mọi người đều thấy nhiều đến quen mặt, cộng thêm dùng thuốc mỡ và mỹ phẩm của Mỹ Ngọc phường, lại ăn dược thiện dưỡng nhan của Mỹ Vị Cư, đúng là vô cùng xinh đẹp.

Thế nhưng đây là xã hội phong kiến, không phải thế kỷ hai mươi mốt. Vào ngàn năm sau, chỉ cần là mỹ nhân thì không lo không gả được, thế nhưng ở thời đại này còn có một thứ rất quan trọng, đó chính là "xuất thân".

Các nàng đều là đứa trẻ nhà nghèo, cha mẹ không phải nông dân thì cũng là người dân nhỏ bé, nếu không thì làm sao lại để cho mấy bà buôn người có việc làm? May mà luật lệ của Tống Đại tương đối nhân tính hóa với nô tỳ của thời này, không cho phép bán đứt cả đời làm nô. Nếu không, cả đời họ đều là nô tỳ, có xinh đẹp hơn nữa cũng chỉ có thể lấy một tên gia đinh.

Giờ Tiểu Ngọc muốn tìm cho các nàng vài đối tượng điều kiện tốt, thật là vô cùng hao tổn tâm trí!

Chỉ có thể suy nghĩ một chút biện pháp từ trên đồ cưới. Tiểu Ngọc nói với mấy bà mối: "Các ngươi tìm cho ta một vài chàng trai thật tốt, đến lúc đó ta muốn xem từng người một! Diện mạo nhân phẩm đều phải tốt, trong nhà kém một chút cũng không sao cả, phương diện đồ cưới dễ thương lượng. Người của ta, chẳng lẽ không lấy ra được của hồi môn cân xứng sao?"

Bà mối vội vàng nịnh nọt Tiểu Ngọc: "Tống phu nhân thật là từ bi, làm nha đầu của người thật là tam sinh hữu hạnh* mà, lại còn đưa cho đồ cưới

https://thuviensach.vn

thật dầy. Chẳng trách người trong thành đều nói Tống phu nhân là Bồ Tát sống."

*Tam sinh hữu hạnh: May mắn ba kiếp

Một năm kia, Tiểu Ngọc phát cháo miễn phí ở ngoài thành, danh tiếng lan truyền ra ngoài, ai cũng biết phu nhân Tống gia thích nhất là làm việc thiện. Tiểu Ngọc đã phân phó chưởng quỹ của Mỹ Vị Cư, nếu lại có nạn dân, lại tiếp tục tổ chức phát cháo miễn phí, cứu giúp cuộc đời bọn họ. Cho nên rất nhiều dân nghèo đều biết đến có một vị Tống phu nhân thiện lương như vậy, thậm chí có người còn ở trong nhà yên lặng thắp hương cầu phúc cho nàng.

Tiểu Ngọc mơ hồ nghe người ta nói đến những việc này, bây giờ bà mối ngay trước mặt khen ngợi nàng, ngược lại làm nàng cảm thấy ngượng ngùng. Thời đại này lòng người thành thật chất phác, được một bát cháo liền mang ơn, giống như đời sau của một người nào đó là một học sinh nghèo khó được người giúp đỡ học xong đại học, ngay cả muốn gặp mặt người giúp đỡ một lần cũng được.

Nếu đã muốn làm mối, Tiểu Ngọc chia ra tán gẫu với Thủy Thanh Vân, hỏi nàng một chút xem có người trong lòng hay không, miễn cho bản thân lại gậy đánh uyên ương. Thật ra thì tuổi mấy nữ hài này không nhỏ, bây giờ nữ chủ nhân muốn đích thân tìm phu quân cho các nàng, làm sao có thể không muốn? Nhưng mà từng người một lại mang vẻ mặt ngượng ngùng không nói lời nào, chỉ biết nghịch ngón tay vò vạt áo, lúc Liên Bình nói chuyện với Tiểu Ngọc đều chỉ chú ý xoắn vạt áo của mình, ý kiến gì cũng không nói.

Tiểu Ngọc làm mối không phải hai ba lần, theo lý thuyết thì cũng quen tay rồi, nhưng mà vẫn lần lượt bị mấy thiếu nữ cổ đại dễ xấu hổ này làm cho dở khóc dở cười. Chẳng lẽ lại tổ chức hoạt động xem mắt một lần?

https://thuviensach.vn

Khoan đã, biện pháp này có thể cân nhắc một chút...

Nghĩ đến hoạt động xem mắt, Tiểu Ngọc lại nghĩ tới hội thưởng sen nửa năm trước, khi đó nhìn Tằng Mậu và Dương Bội Bội, Thích Thăng và Tần Xuân Nhạn đều có chút không tầm thường... Không biết bọn họ có tiến triển gì hay không đây?

***

Hoa tuyết bay tán loạn, rất nhanh là sẽ tới tết mùng tám tháng chạp rồi.

Mà người thân nơi biên quan xa xôi, vẫn chưa trở về.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 192: Đến Bảo Tự Xin Cháo

Huệ Nương và bà vú mặc quần áo ấm áp cho tiểu thiếu gia Minh Nhi, trên đầu đội mũ Đầu Hổ, còn bọc thêm một áo gấm ngoài áo chẽn.

Tiểu Ngọc đi tới phòng khách nhìn thấy nhi tử mặc như quả cầu nhỏ, không nhịn được vui vẻ: "Ôi chao, các ngươi mặc cho nó nhiều như vậy, tay chân nó cũng không cử động được rồi."

Huệ Nương nói nghiêm túc: "Phu nhân, mùa đông này giá rét, tiểu hài tử ra ngoài phải mặc ấm là điều tốt!"

Tiểu Ngọc thấy tất cả mọi người đều kiên trì, nên cũng không nói gì thêm. Cuộc sống của tầng lớp thấp nhất trong xã hội nông nghiệp này vô cùng khổ cực, rất nhiều đứa bé được sinh ra đều sống không lâu, bản thân Huệ Nương đã bị chết non mấy đứa bé. Cho nên trong tiềm thức của các nàng dù sao vẫn cho rằng đứa bé đều cần phải được che chở, không thể để đói để lạnh, nếu không sẽ không sống nổi.

Tiểu Ngọc biết phải cho trẻ con tiếp xúc với thiên nhiên, thích ứng với thiên nhiên mới có thể tăng cường sức miễn dịch, tương lai sẽ khỏe mạnh hơn. Nhưng mà bây giờ nàng cũng không muốn nói liên liên tục không ngừng về vấn đề nuôi dưỡng trẻ nhỏ với mấy phụ nhân này, vẫn nên ra ngoài quan trọng hơn.

Bây giờ dĩ nhiên là Tống phủ cũng đặt mua mấy xe ngựa, nếu không mỗi lần ra ngoài đều phải thuê xe thì cũng quá phiền phức. Tống đại quan viên có bổng lộc cao là điều không bao giờ có, cho dù ở Quốc Vận không khá gì

https://thuviensach.vn

hơn Nam Tống, đãi ngộ với các quan viên vẫn không tệ như cũ. Hôm nay cho dù Tiểu Ngọc không làm buôn bán, cuộc sống của Tống phủ vẫn có thể duy trì rất tốt.

Lê Hoa nâng Tiểu Ngọc lên xe ngựa, bà vú mang theo Minh Nhi cũng ngồi vào trong buồng xe. Chiếc xe ngựa này không nhỏ, Tiểu Ngọc, Lê Hoa, bà vú, Huệ Nương mấy người lớn ngồi ở bên trong vẫn cảm thấy rất rộng rãi, giữ ấm cũng rất tốt. Phu xe giương roi ngựa lên, hai con tuấn mã tung vó chạy về phía ngoài thành.

"Thiên Ninh Tự có còn xa lắm không?"

Tiểu Ngọc ôm Minh Nhi, nắm bàn tay nhỏ của bé cưng, hỏi Lê Hoa bên cạnh.

Lê Hoa nói: "Ra khỏi thành không xa là đến rồi. Đoán chừng hôm nay người đi Thiên Ninh Tự sẽ rất nhiều đấy!"

Hôm nay là ngày mùng tám tháng chạp, theo phong tục ở bản địa, mỗi nhà đều phải nấu cháo mùng tám tháng chạp.

Thời này, cháo mùng tám tháng chạp không giống với đời sau dùng hạt đậu và gạo nếp nguyên chất làm ra, là dùng hồ đào, hạt thông, nhũ thảo, quả hồng, hạt kê các loại để nấu cháo, nấu xong mùi thơm tỏa ra bốn phía, vô cùng mỹ vị.

Tiểu Ngọc mang theo nhi tử đi Thiên Ninh Tự, cũng bởi vì hôm nay Thiên Ninh Tự phát cháo miễn phí.

Hàng năm đến thời tiết này, các chùa miếu lớn sẽ làm lễ hội tắm Phật, hơn nữa còn nấu cháo Thất Bảo ngũ vị cũng chính là cháo mùng tám tháng chạp phát cho tín đồ và dân chúng, coi như hướng tới ý cầu phúc.

https://thuviensach.vn

Gần đây Minh Nhi có chút bệnh nhỏ, mặc dù Tiểu Ngọc biết trẻ con bị bệnh là điều rất bình thường, nhưng làm mẹ thì ai không hi vọng con cái bình an vui khoẻ? Huệ Nương đề nghị nói, đi Thiên Ninh Tự xin chút "cháo Phật", mới có lợi với đứa bé. Tiểu Ngọc cũng muốn ra khỏi cửa giải khuây, nên đồng ý đề nghị này, cho nên mới có chuyện sáng sớm đã ra khỏi cửa thế này.

Ngựa chạy vừa nhanh vừa vững, Tiểu Ngọc thầm khen Tống Hoa tìm phu xe thật không tồi, động tác rất tốt. Khắp nơi ngoài thành đều bao phủ một màu trắng xóa, một thế giới màu trắng bạc. Tiểu Ngọc mới vừa vén màn cửa sổ lên liếc mắt nhìn, liền bị khí lạnh ngoài cửa sổ ép trở lại. Lạnh quá!

Thiên Thành, chàng ở kia bên có phải càng lạnh hơn hay không?

Sáng hôm nay pháo Phật lại nhiều thêm và các món ăn dâng cho người trên, trái lại thấy lễ vật mới của thôn Giang.

Quả nhiên như Lê Hoa đoán, hôm nay người đi Thiên Ninh Tự xin cháo rất nhiều. Chẳng những có rất nhiều quan lại quyền quý cưỡi ngựa ngồi xe tới, cũng có rất nhiều dân chúng áo đuôi ngắn giày vải.

Ở bên ngoài Thiên Ninh Tự, mấy lều cháo lớn mơ hồ quây bằng vải bố màu xanh thật dày, phía trên cũng có tuyết đọng tầng tầng lớp lớp, có thể thấy được bắt đầu rơi từ lúc trước khi trời sáng. Mấy tăng nhân áo bào xanh đang chia cháo cho mọi người, không cần Tiểu Ngọc tự mình đi về phía trước, tự có gia nhân cầm bát xin cháo cho nàng.

"Huệ Nương, chúng ta vào bên trong thắp nén hương!"

Nữ chủ nhân có lệnh, tất nhiên mấy hạ nhân phải đi theo. Thiên Ninh Tự rất lớn, rừng gỗ Bách cổ xưa rậm rạp, nhà cửa trùng trùng điệp điệp, bên trong khách hành hương lui tới không dứt. Đoàn người đến Đại Hùng bảo

https://thuviensach.vn

điện, Tiểu Ngọc chỉ thấy bên trong có rất nhiều khách nhân xếp hàng chờ thắp hương rút quẻ, náo nhiệt giống như lễ mừng năm mới.

Vất vả lắm mới đến được trước tượng Phật, Tiểu Ngọc quỳ hai đầu gối xuống bồ đoàn, nhận lấy nén nhang nhà sư đưa tới, yên lặng cầu nguyện.

Không biết sao, vào lúc này nàng bỗng nhiên nhớ tới lời cầu nguyện trước khi thổi nến sinh nhật vào rất nhiều năm về trước.

Khi đó nàng còn là một bé gái hơn mười tuổi, cha mẹ khoẻ mạnh, gia đình hạnh phúc. Mỗi khi đến sinh nhật, cha mẹ đều sẽ mua cho nàng một cái bánh ngọt thật to, cắm nến lên, sau đó một nhà chờ nàng cầu nguyện trước khi thổi nến.

Lúc đó nàng đã cầu nguyện gì nhỉ?

Hình như chỉ là một nguyện vọng nhỏ không có gì đặc biệt, không phải là hi vọng kỳ thi cuối kì sẽ được lọt vào top mười, bạn học mà mình vẫn thầm mến có thể ngồi cùng bàn với mình, có nhiều tiền tiêu vặt hơn một chút…

Cho đến tận khi cha mẹ qua đời, nhẹ giọng hướng về phía thần Phật cầu nguyện: "Hi vọng người nhà của con khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc, hi vọng chúng tôi vĩnh viễn ở chung một chỗ…"

Đi tới thế giới này, vốn chỉ còn một mình, nàng lại có người nhà một lần nữa — trượng phu và nhi tử. Nàng không kỳ vọng Tống Tiềm có địa vị cực cao, cũng không mong mỏi tương lai nhi tử Phong Hầu Bái Tướng, chỉ hy vọng ba người bọn họ, có thể gắn bó gần nhau, cả ngày lẫn đêm không xa rời nhau!

Tiểu Ngọc đứng dậy, cắm nén hương này vào trong lư hương, móc ra chút bạc từ trong lòng bỏ vào thùng công đức. Nhà sư chắp tay trước ngực

https://thuviensach.vn

hành lễ với nàng, Tiểu Ngọc suy nghĩ một chút hỏi nhà sư: "Sư phụ, ta muốn rút quẻ."

Gần như ngay lúc đó, cũng có một giọng nữ khác vang lên: "Ta muốn rút quẻ!"

Tiểu Ngọc theo tiếng nhìn lại, lại nhìn thấy Dương Bội Bội mặc áo khoác đỏ thẫm đứng bên cạnh bồ đoàn bên kia.

Dương Bội Bội cũng vừa chú ý tới sự tồn tại của Tiểu Ngọc, vội vàng nhỏ giọng lên tiếng chào hỏi Tiểu Ngọc: "Tỷ tỷ, đã lâu không gặp."

"Đúng vậy, thật trùng hợp." Tiểu Ngọc mỉm cười đáp lại.

"Hai vị nữ thí chủ, xin rút thăm." Hai nhà sư chia ra đưa cho các nàng một ống thẻ, Tiểu Ngọc và Dương Bội Bội cúi người bái lạy một lần nữa, sau đó lắc ra một quẻ.

"Phúc trợ thiên nhân, nhiễm phượng hòa minh*?" Tiểu Ngọc nhìn tám chữ trên thẻ tre, vui mừng mỉm cười. Lời hay ai không thích nghe, cũng không quan tâm cái này có phải mưu kế nhỏ của bên trong chùa miếu hay không, lại bỏ thêm chút tiền nhang đèn vào.

*Phúc trợ thiên nhân, nhiễm phượng hòa minh: Phúc giúp người trời, phượng hoàng cất tiếng hót.

Dương Bội Bội lại gần nhìn, cười nói: "Chúc mừng tỷ tỷ! Bây giờ con đường làm quan của Tống đại nhân thông suốt, lại có tình cảm với tỷ tỷ tốt như vậy, tương lai tất nhiên là có thể đầu bạc răng long rồi."

Tiểu Ngọc cám ơn Dương Bội Bội có ý tốt, thuận miệng hỏi một chút: "Bội Bội, muội rút được quẻ gì?"

https://thuviensach.vn

Ai biết Dương Bội Bội bị nàng hỏi như vậy, biểu hiện trên mặt trở nên rất vi diệu, giống như có chút xấu hổ lại có chút thẹn thùng.

"Không có gì… Tất cả đều là chút lời may mắn mà thôi."

Dương Bội Bội muốn trả thẻ trúc lại cho nhà sư, Tiểu Ngọc nhất thời nhanh tay đoạt lấy, vốn nàng đang không cảm thấy hứng thú gì, nhưng nét mặt của Dương Bội Bội làm nàng nổi lên tò mò. Có bát quái, sao có thể bỏ qua?

"Hoa đào bay lất phất mưa hồng*?"

*Hoa đào loạn rơi như hồng vũ: Hoa đào rơi lả tả như một cơn mưa màu hồng (Một câu trong bài thơ “Thương tiến tửu” của Lý Hạ)

Câu này là thơ của Đường đại quỷ tài Lý Hạ*, Tiểu Ngọc đã từng đọc qua. Nàng nhìn câu thơ này, lại nhìn nụ cười ngượng ngùng trên mặt Dương Bội Bội một chút, nhất thời trong lòng sáng tỏ.

*Lý Hạ: (tự là Trường Cát,790–816) là một nhà thơ từ Xương Cốc, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc. Cùng với Thi Thánh Đỗ Phủ, Thi Tiên Lý Bạch, Thi Phật Vương Duy, Lý Hạ được mệnh danh là Thi Quỷ mà thiên cơ khéo sắp đặt cho bốn thiên tài Phật Tiên Thánh Quỷ cùng hội tụ trong một thời đại cực thịnh của thi ca Trung Hoa - Đường thi.

Tiểu nha đầu động lòng xuân, ái chà!

Không biết là vị lang quân nào làm vị tiểu thư hào môn cao quý này rung động đây?

Tiểu Ngọc trả cây thăm bằng trúc cho nhà sư, lôi kéo bàn tay nhỏ của Dương Bội Bội ra khỏi Đại Hùng bảo điện, lặng lẽ ở nói bên tai Dương Bội Bội: "Giữa ngày xuân triều buông tha thướt*, muội muội, phải nắm chắc tuổi thanh xuân tươi đẹp này, đừng cô phụ thời gian tươi đẹp đấy nha!"

https://thuviensach.vn

*Huống thị thanh xuân nhật tương mộ - Một câu thơ trong bài Tưởng Tiến Tửu của Lí Hạ

"Tỷ tỷ… Tỷ nói cái gì vậy, muội không hiểu gì hết!"

Dương Bội Bội vung tay ra, bước nhanh chạy về phía trước. Tiểu Ngọc biết da mặt mấy thiếu nữ này cũng mỏng, cũng không trêu chọc người ta quá nhiều, chỉ cười hì hì không trêu đùa nữa.

Giữa ngày xuân chiều buông tha thướt, hoa đào bay lất phất mưa hồng. Ý cảnh bài thơ này sâu xa, nhưng nếu hiểu theo nghĩa đơn thuần, đó chính là khuyên nữ nhi phải thừa dịp tuổi thanh xuân mà gả cho một đấng lang quân như ý rồi.

Nếu Dương Bội Bội không có ý định này, đỏ mặt cái gì chứ?

Ah? Tiểu Ngọc lại nghĩ tới lần trước nàng đặc biệt tìm Tăng Mậu nói chuyện, nói không chừng hai người kia thật sự có một đám lửa nhỏ rồi ấy chứ!

Dương Bội Bội chạy hai bước, cũng không đi xa, ở phía trước chờ Tiểu Ngọc đi tới, Tiểu Ngọc cố ý nói sang đề tài khác, không tiếp tục tra hỏi về chuyện vừa rồi, ngược lại Dương Bội Bội lại không nhịn được.

Nàng ấp úng nói: "Tiểu Ngọc tỷ tỷ, cái đó… Tống đại nhân có hay viết thư cho tỷ không?"

"À, ngược lại chúng ta thường viết thư, trước kia lúc tỷ ở Minh Châu, gần như mỗi ngày đều viết."

"Vậy Tống đại nhân… Có viết một chút thơ ừm từ gì hay không…"

Tiểu Ngọc hiểu rõ trong lòng, đột nhiên nói: "Có phải Bội Bội nhận được tình cảm nên cảm thấy có nên trả lời hay không?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy!"

Dương Bội Bội không ngờ Tiểu Ngọc lại có thể vừa đoán liền trúng, nàng xoay người lại nhìn nha hoàn và thị nữ của Tiểu Ngọc rớt ở đằng sau vài bước, xác định họ đều không nghe thấy mình nói cái gì, mới dùng giọng nói nhỏ như con muỗi nói: "Tỷ tỷ… Sao tỷ biết được?"

"Đoán bừa đấy! Bắt đầu từ bây giờ muội có thể gọi ta là Thần Toán, ta sẽ không để ý, ha ha." Tiểu Ngọc hả hê cười hai tiếng.

Nữ tử như Dương Bội Bội, thật ra thì người có thể tâm sự thật sự không nhiều lắm. Tiểu Ngọc lập tức đoán trúng tâm sự của nàng, ngược lại nàng thấy nhẹ nhõm không ít, nhỏ giọng bày tỏ với Tiểu Ngọc. Nàng quá cần một người nghe nàng nói chuyện!

"Muội vốn rất ghét hắn, nhưng hắn… Văn chương lại có thể tốt như vậy… Hơn nữa còn to gan như thế, không biết dùng cách nào mà để vào dưới gối muội. Gần như cách tầm vài ngày là có thể nhận được một bức thư… Muội thật sự không biết nên làm thế nào bây giờ."

Dương Bội Bội nói mơ hồ, Tiểu Ngọc lại đoán ra người kia chắc chắn là Tăng Mậu. Người này thật không đơn giản mà, còn dùng khinh công lẻn vào khuê phòng nữ nhi đưa tin, quá lớn mật, coi mình là Zorro* sao?

*Zorro: Zorro là một nhân vật lịch sử hư cấu thuộc tuyến chính diện trong tiểu thuyết Lời nguyền của Capistrano của nhà văn Johnston McCulley vào năm 1919.

"Nam nhân bộp chộp như vậy, đừng để ý đến hắn!"

Tiểu Ngọc cố ý nghiêm mặt nói.

"Muội muội muội… Muội cũng nghĩ như vậy." Dương Bội Bội vừa nghe Tiểu Ngọc nói, cũng vội điều chỉnh vẻ mặt, giả bộ thành dáng vẻ chính khí,

https://thuviensach.vn

làm Tiểu Ngọc nhìn mà len lén cười.

"Muội hãy viết một phong thư để ở dưới gối, bảo hắn đừng đến quấy rầy muội nữa, vĩnh viễn đừng để cho muội nhìn thấy hắn!"

"Như vậy á…"

Nét mặt như có chút mất mát của Dương Bội Bội đã sớm bán đứng lòng của nàng, Tiểu Ngọc nhìn ra được chắc chắn nàng có tình cảm với vị cầu tình cảm thần bí kia.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 194: Người Tuyết Trở Về Đêm Khuya

Vừa trở về ngoài cổng Tống phủ, mới bước xuống xe, lão gia đinh Tống Hoa liền ra đón, trên mặt chỉ thấy vô cùng lo lắng.

"Phu nhân, ngài đã trở lại."

Tiểu Ngọc ngạc nhiên nói: "Tống Hoa, chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?"

Tống Hoa nói: "Người trong cung tới, nói là đưa cháo mùng tám tháng chạp* nương nương ban thưởng tới cho phu nhân và thiếu gia."

*Cháo mùng tám tháng chạp: dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen...nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này (mùng 8 tháng chạp), nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ. Đây còn gọi là tết Lạp Bát là ngày tết truyền thống của dân Hán Trung Quốc, cũng coi là tết chuẩn bị đón chào tết Xuân.

Tiểu Ngọc sáng tỏ, không trách được có nhiều gia đinh đứng ở cửa chờ nàng trở lại. Hóa ra là Gia Nhi phái người tặng cháo mùng tám tháng chạp cho mình, theo như quy củ nhất định phải tự tay giao cho nàng.

Tiểu Ngọc không để ý cởi áo choàng lớn màu đỏ tươi ra, bước nhanh vào phòng khách. Mấy nữ quan đang ngồi ở đại sảnh uống trà, chính là cung nữ Ngân Tuyến bên cạnh Gia Nhi.

https://thuviensach.vn

"Ngân Tuyến tỷ tỷ, thật xin lỗi, để cho các ngươi chờ lâu rồi." Tiểu Ngọc vội vàng phúc thân hành lễ.

Ngân Tuyến mỉm cười đáp lễ, lấy từ trên tay tiểu cung nữ một chén cháo mùng tám tháng chạp, đưa cho Tiểu Ngọc nói: "Sáng sớm hôm nay, trong cung đang chia cháo. Nương nương nhớ tới Tống phu nhân, muốn ta và mấy người tỷ muội đưa cháo tới cho phu nhân và tiểu thiếu gia."

"Tạ ân điển của nương nương!" Tiểu Ngọc tự tay nhận lấy, để cho Huệ Nương mang đi cất. Đang muốn kêu Ngân Tuyến ngồi thêm chút nữa, Ngân Tuyến từ chối nói: "Thời gian cũng không còn sớm, trong cung còn có việc bận nữa. Ta đi về trước đây!"

Tiểu Ngọc cười nói: "Đúng nha, Ngân Tuyến tỷ tỷ là hồng nhân (người tâm phúc) bên cạnh nương nương, nương nương không thể rời khỏi tỷ, muội cũng không dám giữ tỷ ở lại lâu. Chỗ muội có mấy bình mật Yên Chi Hoa, xin mấy vị tỷ tỷ vui lòng nhận cho!"

Từ sau khi vào cửa, Tiểu Ngọc đã lập tức phân phó Lê Hoa gói kỹ mấy phần Yên Chi Hoa lại để cảm ơn Ngân Tuyến đã tới, nàng đoán người trong cung tới nhất định là nữ quan, những lễ vật này tự nhiên dùng để tặng. Mấy người Ngân Tuyến cũng đã từng ra ngoài làm việc, được nhận lễ cũng là chuyện bình thường, cũng không từ chối nhiều, nói tiếng cám ơn rồi nhận.

Son phấn của Mỹ Ngọc Phường đều vô cùng nổi danh trong cung, sao nữ quan lại có thể cam lòng đẩy ra chứ?

Tiểu Ngọc đích thân tiễn người ra cửa, đưa mấy nữ quan lên xe ngựa trong cung mới xoay người trở lại.

Hoàng hậu ban thưởng cháo, đồ không bao nhiêu tiền, nhưng ý nghĩa sâu xa. Đám phu nhân nghe được tin tức lại càng cảm nhận được sức nặng của

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc ở trước mặt hoàng hậu, càng kính sợ Tiểu Ngọc hơn. Đừng nhìn người ta xuất thân thấp hèn, không sánh được vận khí tốt của người ta đâu!

Cho nên trước ngày tết một khoảng thời gian, người tặng lễ tết cho Tiểu Ngọc gần như đạp sập cửa Tống gia, Phòng tiên sinh quản lý thu chi cũng không ghi hết được nhiều lễ vật như vậy.

Không từ mà biệt, nói đến điểm tâm ngày lễ của những năm kia, bình thường đã có đến mấy bàn. Tiểu Ngọc phân phó đám hạ nhân mang điểm tâm chia cho trong nhà và cả Mỹ Ngọc Phường, món ăn ngon tính theo đầu người mà chia xuống, giống như là cho mọi người lễ vật ăn tết. Những thứ điểm tâm cao cấp này, người nhà bình thường rất khó có được, đám hạ nhân vui mừng không thôi, liên tiếp cám ơn chủ mẫu.

Huệ Nương mang theo đám nữ bộc đi mua đồ, chẳng những mua Môn Thần, Chung Quỳ*, câu đối tết và những món đồ trừ tà bảo vệ nhà cửa, còn mua rất nhiều đèn lồng màu đỏ, nến trắng, thắp lên làm trong nhà sáng trưng.

*Môn Thần, Chung Quỳ hay còn gọi là thần giữ cửa: là một vị thần Trung Quốc thường được đặt ở 2 bên cổng vào một ngôi chùa, nhà ở hay tiệm kinh doanh... được cho là để giữ cho những linh hồn hay ma quỷ không xâm nhập vào được.

"Huệ Nương, sao sáng như vậy?"

Tiểu Ngọc nhìn các nàng bận việc, bản thân cũng không nhúng tay vào cái gì, tùy ý hỏi.

Huệ Nương cười trả lời: "Phu nhân, có lẽ ngài không biết, mấy ngày nay tuyết rơi nhiều. Nhiều gia đình giàu có ở Lâm An, gặp tuyết rơi nhiều càng phải thắp sáng đèn, ánh sáng của ánh đèn chiếu lên tuyết rất đẹp mắt, cũng là phong tục đương thời, lộ rõ phú quý trong nhà mà thôi."

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc giật mình, đây chính là khoe của thời cổ đại. Xem ra loại chuyện khoe của như vậy đã có từ xưa. Nhiều thêm mấy cây nến nàng vẫn còn tiêu phí được, nhớ đến gia đình Thạch Sùng huynh còn lấy nến sáp ong làm củi để đốt, loại cảnh giới này nàng không đạt được rồi.

"Trời ạ, tuyết rơi thật nhiều."

Tiểu Ngọc đứng trong đình viện ngắm nhìn những cành cây lấp lánh như tiên cảnh, ngơ ngác đến xuất thần.

Đúng vậy, tuyết đã rơi mấy ngày liên tiếp, nghe nói cũng phủ đầy bên ngoài đường lớn. Có lẽ, trước lễ mừng năm mới chắc Tống Tiềm không về được!

Giao thừa năm ngoái, nàng và nhi tử ở Minh Châu, mà Tống Tiềm lại ở Lâm An. Hôm nay nàng trở về Lâm An, Tống Tiềm lại đi Mông Thành. Luôn khó đoàn viên!

Lê Hoa vội vàng tìm đến trong sân, lấy áo choàng của nàng phủ thêm cho nàng: "Phu nhân, tại sao ngài không vào trong nhà? Hơn nửa đêm đứng bên ngoài chỗ tuyết rơi, không có bệnh cũng đông lạnh thành có bệnh mất."

Tiểu Ngọc buồn cười vỗ Lê Hoa một cái: "Còn nhỏ tuổi mà dài dòng hơn cả bà già. Ta ra ngoài hít thở không khí trong lành! Em xem, tuyết rơi ngày càng nhiều rồi."

Lê Hoa mới không có tình thơ ý hoạ như Tiểu Ngọc, nàng thúc giục Tiểu Ngọc vào nhà: "Đúng vậy, tuyết rơi nhiều rồi, phu nhân, ngài mau vào nhà thôi!"

"Biết rồi biết rồi." Tiểu Ngọc thấy Lê Hoa thật sự đang lo lắng cho nàng, cũng không kiên trì, đang muốn bước trở về phòng, chợt nghe nơi cửa chính truyền đến tiếng đập cửa.

https://thuviensach.vn

Trễ như vậy, còn có ai tới bái phỏng?

Tiểu Ngọc nghi ngờ dừng bước, tự có người gác cổng và hộ viện đi mở cửa. Cửa lớn vừa mở ra, mơ hồ nghe tiếng ngựa hí, vị khách nhân kia ngồi xe ngựa tới hay cưỡi ngựa?

Đột nhiên, gia nhân lớn tiếng kêu lên, Tiểu Ngọc nói với Lê Hoa: "Đi, cùng với ta đi xem một chút!"

Lê Hoa không thể làm gì khác hơn là đi theo nữ chủ nhân về phía cửa lớn, mới đi ra được mấy bước, Tiểu Ngọc đi phía trước chợt dừng bước. Lê Hoa thấy sắp đụng vào Tiểu Ngọc, thân hình nhoáng một cái mới miễn cưỡng ổn định được thân thể.

Phu nhân làm sao nữa vậy?

Lê Hoa đi ra từ sau lưng Tiểu Ngọc, mới phát hiện trước mắt có bóng dáng nhiều người, người kia mặc một áo choàng màu đen, phía trên dính đầy bông tuyết, ngay cả ánh mắt lông mày cũng bị đông cứng, thật sự như người tuyết.

Đó không phải là lão gia thì là ai nữa?

"Thiên Thành!"

Tiểu Ngọc gọi một tiếng, bước một bước dài lên hung hăng ôm lấy Tống Tiềm, lại phủi một ít tuyết dính trên người hắn xuống.

"Chàng có thể trở lại, chàng có thể trở lại!" Đi vào trong, hai tay Tiểu Ngọc ôm lấy cổ Tống Tiềm, hạnh phúc nhắm hai mắt lại.

Đây không phải là mộng!

Đám hạ nhân đã sớm bận rộn dọn dẹp, nấu nước, nấu cơm, chuẩn bị xiêm áo, đêm khuya Tống phủ náo nhiệt giống như lễ mừng năm mới đến

https://thuviensach.vn

sớm. Các tùy tùng đi theo Tống Tiềm trở về cũng được bố trí ổn thỏa, mỗi người đều được dẫn đến phòng khách đi nghỉ ngơi rồi.

Rót nước nóng tắm rửa xong, Tống Tiềm ngồi ở mép giường phòng ngủ ôm Tiểu Ngọc, hai người ai cũng không nói lời nào.

Thiên ngôn vạn ngữ, đều không cần nói!

Thời gian ba lượt đàm phán hòa bình ở biên quan tiến vào trạng thái giằng co, song phương tạm thời cũng không chịu nhượng bộ. Mắt thấy ngày tết sắp đến, đoàn đàm phán Kim quốc mượn cơ hội lễ mừng năm mới rút lui trở về thủ đô trước, trên thực tế là muốn nghĩ đối sách khác. Triệu Yểu thấy Kim Nhân nói năm sau bàn lại, cũng làm thuận nước đẩy thuyền, để cho đám người Tống Tiềm đang đàm phán hòa bình ở biên quan trở về trước.

Nhưng khi ý chỉ hoàng đế truyền tới Mông Thành, lúc Tống Tiềm đang dọn dẹp hành trang muốn về kinh, lại phát hiện tuyết đã rơi phủ kín đường.

Xe ngựa không đi được, những quan viên khác đều chỉ có thể ở lại Mông Thành chờ tuyết ngừng rơi. Nhưng Tống Tiềm nóng lòng trở về, Thì Quý Phong hiểu tâm tình của hắn, lập tức phái mấy thủ hạ đắc lực, cho bọn hắn một nhóm chiến mã thượng hạng, để người ta hộ tống Tống Tiềm cưỡi ngựa về kinh.

Tống Tiềm ngày đêm kiên trì, không ngại khổ cực, rốt cuộc vào thời gian gần đêm giao thừa dưới thời tiết tuyết rơi nhiều, trở về Tống phủ.

Tiểu Ngọc rúc vào trong ngực Tống Tiềm, nghe Tống Tiềm nói đến những chuyện đã trải qua, cực kỳ đau lòng.

"Trời tuyết rơi đường trơn, sao chàng không đợi đến lúc tuyết ngừng rơi rồi trở về? Nếu trên đường gặp chuyện không may thì phải làm sao đây?"

https://thuviensach.vn

Bây giờ Tiểu Ngọc mới biết sợ.

Con đường cổ đại không có công nhân bảo vệ môi trường quét tuyết, cũng không có nhân viên cục đường bộ tuần tra đường bộ hay đường sắt, hơn nữa còn không có đèn đường cùng với bảng chỉ đường, đường xá kém có thể nghĩ ra, hơn nữa tuyết rơi tầm nhìn kém, hơi không cẩn thận là có thể rơi xuống vách đá, quá đáng sợ!

Tống Tiềm cười nói: "Không phải ta đã an toàn trở về rồi sao, lo lắng cái gì chứ? Quý Phong phái người tới hộ tống ta, đều là những người có võ công cao cường, sẽ không xảy ra chuyện."

"Tuy nói như vậy," Tiểu Ngọc bĩu môi, "Lần sau đừng mạo hiểm như vậy nữa."

Tống Tiềm dịu dàng nói: "Ta biết rõ nàng mong đợi ta trở về, cho nên ta mới nhanh chóng lên đường, một ngày đều không muốn trì hoãn!"

Tiểu Ngọc nghe những lời Tống Tiềm nói, trong lòng tựa như được uống mật, làm cho vừa say vừa ngọt.

Nàng lại bận rộn bảo người ôm Minh Nhi tới. Minh Nhi đã lâu không thấy phụ thân, có phần không nhận ra, kháu khỉnh núp ở trong ngực Tiểu Ngọc, không chịu gần gũi với Tống Tiềm.

Tiểu Ngọc quở trách nói với Tống Tiềm: "Chàng xem, đi ra ngoài một chuyến, nhi tử cũng đều không biết chàng. Nếu chàng không mang theo chúng ta đi nhậm chức, sau này nhi tử biết nói chuyện, khẳng định không gọi phụ thân!"

Tống Tiềm thật khó khăn mới chọc cho Minh Nhi cười vui vẻ, ba người ở trên giường lớn nháo thành một đoàn.

Vì một khắc ấm áp này, cực khổ trên đường cũng đáng giá!

https://thuviensach.vn

Đêm giao thừa, thành Lâm An đèn đuốc sáng trưng, từng nhà đốt đèn lồng màu đỏ. Nếu lúc này ở trên núi cao phía xa nhìn Lâm An, còn có thể thấy vô số khói xanh lượn lờ bay lên, đó là người ta đang đốt hương liệu.

Cả tòa thành Lâm An bao phủ bên trong khói hương và đèn dầu, đẹp không thể nói.

Cho dù mọi người có khổ cực hơn nữa, cũng cố gắng chuẩn bị một bữa cơm thật ngon làm bữa cơm đoàn viên. Mà đêm nay ở Tống phủ, càng thêm vui vẻ vô cùng, lúc này một nhà ba người bọn họ khó có được lúc đoàn tụ một chỗ, dĩ nhiên ăn một bữa thật ngon!

"Tiểu Ngọc, đợi chúng ta ăn xong rồi, đi xem nghi lễ trừ tà trong hoàng cung một chút có được không?" Tống Tiềm đề nghị.

Tiểu Ngọc cao hứng vỗ tay, đi ra ngoài chơi đương nhiên được rồi. Sau khi Tống Tiềm đi, ngoại trừ lần đi Thiên Ninh Tự một chuyến, nàng vẫn chưa ra khỏi cửa đâu.

Tống Tiềm cưng chiều nhìn Tiểu Ngọc, hắn nguyện ý cả đời đều làm cho nàng vui vẻ như vậy.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 195: Năm Sau Nhậm Chức

Editor: hoa hồng

Beta: windchime

Beta2: Bồ CôngAnh

Sinh sống ở Lâm An thời gian dài như vậy, Tiểu Ngọc đã rất rõ phong tục thích náo nhiệt vui vẻ vào ngày lễ của người dân Lâm An. Cũng khó trách, trong ngày thường mỗi người đều bận rộn bôn ba vì kế sinh nhai, người nhà nghèo ba bữa không no, phú quý lao tâm lao lực, đều bận rộn. Cho nên đến ngày lễ đặc biệt một chút, dân chúng Lâm An sẽ cực kỳ hân hoan, bởi vì trong ngày lễ đặc biệt như thế, bọn họ có thể tạm thời để xuống gánh nặng sinh hoạt, tận tình vùi đầu vào bên trong hoạt động ăn mừng.

Trước nay vương thất Đại Tống luôn thân thiết với dân, rất nhiều ngày lễ trọng đại đều phải cùng vui với dân. Ngày lễ giao thừa lớn như vậy, đương nhiên càng không ngoại lệ.

Vào tối nay, bên ngoài hoàng cung sẽ cử hành nghi thức trừ tà long trọng, suốt đêm không ngủ, ngay cả sĩ thứ* cũng có thể đi quan sát, là hoạt động lớn nhất mỗi năm trong thành Lâm An. Sau khi chuyển đến Lâm An, bởi vì đủ loại nguyên nhân, Tiểu Ngọc vẫn chưa từng thấy qua nghi lễ trừ tà lớn ở đây. Hơn nữa năm nay chẳng những đi xem với Thiên Thành, còn có thể mang theo Minh Nhi đi, rất vui vẻ!

*Sĩ thứ: sĩ là tầng lớp tri thức thời xưa, thứ là tầng lớp thứ dân

https://thuviensach.vn

Bọn họ đứng ở phụ cận Thiên Nhai, cách hoàng cung không quá xa, nghĩ đến trên đường đông người chen chúc, đi bộ là tốt nhất. Một nhà ba người Tống Tiềm đều mặc đủ ấm, Tiểu Ngọc tự mình ôm Minh Nhi, dẫn theo hai người hầu cận Lê Hoa và Tiểu Khánh ra cửa. Dĩ nhiên, đi theo phía sau còn có Trần Phú Ngưu vạm vỡ và mấy hộ viện âm thầm bảo vệ, dù sao thì thân phận Tống Tiềm khác biệt, không thể sơ sót.

Khắp nơi đều là tiếng pháo nổ, trên đường, Tiểu Ngọc nhìn thấy rất nhiều hộ gia đình quét dọn trước cổng và sân, đổi Môn Thần, đóng câu đối tết, dán câu đối xuân, đám con nít mặc những bộ đồ mới màu sắc sặc sỡ, tụ thành từng đám đốt pháo, hi hi ha ha đuổi bắt đùa giỡn, tiếng cười truyền đi thật xa, thật xa.

"Chừng hai năm nữa, Minh Nhi cũng có thể chơi đốt pháo được rồi!" Tống Tiềm vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nhi tử, mặc dù Minh Nhi còn chưa đủ tuổi, nhưng ánh mắt đã đuổi theo nhìn những hài tử lớn chơi trò chơi kia, bộ dáng hết sức quen mắt.

Tiểu Ngọc nói: "Đáng tiếc con ở trong đại trạch, lại không có đứa bé nào cùng chơi với con."

Tống Tiềm ghé sát bên tai Tiểu Ngọc nhẹ nhàng nói: "Vậy chúng ta tạo mấy đệ đệ muội muội ra ngoài cho con, không phải có bạn rồi sao?"

"Đi!"

Tiểu Ngọc đẩy Tống Tiềm một cái, người này càng ngày càng không đứng đắn rồi, ở trên đường cái trêu chọc thê tử, cũng không biết học ai nữa.

Nhớ tới trước kia khi mới gặp mặt, ngay cả nói với mình một câu Tống Tiềm cũng sẽ đỏ mặt, vô cùng thuần khiết! Haizz.

Tống Tiềm cố ý nghiêm mặt nói: "Nối dõi tông đường, nhân luân đại lễ, có cái gì mà kỳ quái."

https://thuviensach.vn

"Chàng còn nói, chàng còn nói! Nói nữa thì tối nay ra phòng khách ngủ."

Tiểu Ngọc đánh hắn mấy cái, lúc này Tống Tiềm mới cười hì hì ngậm miệng. Nha hoàn thư đồng đi theo phía sau cũng nhịn không được, che miệng nở nụ cười.

Đôi phu thê nhỏ vừa nói cừa cười, rất nhanh đã đến bên ngoài Hoàng Thành. Chỉ thấy toàn bộ xung quanh đều chật ních dân chúng Lâm An đến xem trừ tà, không ít người cũng giống như bọn họ chuyển nhà tới đây. Có thể thấy được đêm giao thừa tới Hoàng Thành nhìn lễ trừ tà là tiết mục cố định của dân chúng Lâm An, giống như người đời sau vào đêm giao thừa xem đêm liên hoan mùa xuân.

Ban đêm như vậy, cả thành vui hết mình, trong lúc đó giới hạn giữa sĩ thứ cũng không còn rõ ràng như vậy nữa, bất kệ là Tống Tiềm làm chức quan cao, hay là người bán hàng rong đang bán sữa đậu nành đầu phố, tất cả đều chen chúc một chỗ đứng xem náo nhiệt. Trên mặt mỗi người đều ngập tràn vui mừng nhiệt tình đón ngày lễ đặc biệt, chăm chú xem những đội ngũ biểu diễn trong sân không rời mắt.

"Oa, thật đồ sộ!"

Tiểu Ngọc không nghĩ tới nghi thức trừ tà này sẽ có nhiều người tham gia biểu diễn như vậy, nàng hỏi Tống Tiềm: "Nơi này nhiều đội ngũ như vậy, tổng cộng có bao nhiêu người thế?"

Tống Tiềm biết Tiểu Ngọc chưa từng thấy qua, kiên nhẫn giải thích với nàng: "Những người này tất cả đều là người trong Ti Giáo Phường*, còn có cả cấm vệ canh cửa trong cung. Nàng xem, người mang râu xồm, không phải là đang giả làm Chung Quỳ sao? Bên kia giả trang làm Thổ Địa Công, ông lão có bộ râu dài..."

*Ti Giáo Phường: Tổ chức quản lý âm nhạc

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc vừa nghe Tống Tiềm giải thích vừa nhìn kỹ, thì ra những người biểu diễn kia cũng không phải vẽ lung thành diễn viên hí khúc như lên đồng, vẫn rất được chú trọng. Có rất nhiều người trong bọn họ mang mặt nạ màu đỏ, y phục trên người thêu đủ loại chỉ đầy màu sắc, còn có vẽ các loại hoa. Từng đội tiểu lâu la cầm Kim Thương Long Kỳ*, mà có thị vệ trong cung thân hình cường tráng, mặc vào áo giáp hoàng kim mạ đồng, đóng vai nhân vật Môn Thần.

*Kim Thương Long Kỳ: Trên cây thương bằng kim loại có treo một lá cờ có hình con rồng

"Này, Thiên Thành, chàng có cảm thấy người đóng vai Môn Thần đi tít đằng trước nhìn có hơi quen mắt không?"

Tiểu Ngọc cách thật xa nhìn sang, nhìn không tính là quá rõ, nhưng vẫn cảm thấy dường như đã từng gặp qua người nọ.

Tống Tiềm cũng ghé đầu nhìn một lúc lâu, mới nghẹn cười nói: "Đó là Tằng Mậu huynh!"

"Chẳng trách!"

Tiểu Ngọc vỗ tay cười to. Bình thường thoạt nhìn Tằng Mậu sắc bén như vậy mà khi giả trang Môn Thần nhảy điệu múa trừ tà, ngược lại thật buồn cười. Tiểu Ngọc giống như là nhớ ra gì đó, nhìn bốn phía.

"Tìm cái gì vậy?"

Tống Tiềm nhìn đầu Tiểu Ngọc quay tới quay lui, nhìn mà bản thân cũng mệt mỏi."Tìm người quen à? Chen chúc như vậy, không thấy rõ đâu."

Tiểu Ngọc không nói cho Tống Tiềm, mình đang nhìn một chút xem có phải Dương Bội Bội ở gần đó không.

https://thuviensach.vn

Tối nay Tằng Mậu ra sức diễn xuất như vậy, chắc Dương Bội Bội sẽ đến xem chứ nhỉ? Lần trước, mặc dù nàng ấy hết sức phủ nhận có thiện cảm với Tằng Mậu, nhưng Tiểu Ngọc nhanh nhạy cảm thấy nhất định nàng ấy cũng có cảm giác không tầm thường với Tằng Mậu.

"Ah."

Thật khiến người ta bất ngờ!

Tống Tiềm theo tầm mắt Tiểu Ngọc nhìn sang, cũng không nhịn được "A" một tiếng.

Bọn họ không nhìn thấy Dương Bội Bội, lại nhìn thấy Thích Thăng và Tần Xuân Nhạn đứng chung một chỗ xem điệu múa trừ tà!

"Hỏi…" Tống Tiềm vừa định đi tới chào hỏi, Tiểu Ngọc túm lấy hắn, kéo hắn đi hướng ngược lại.

"Thiên Thành, chàng là đồ ngốc à, chào hỏi gì! Đi thôi!"

Tình huống như thế sao có thể chào hỏi? Người ta hai người thân mật như vậy ra ngoài xem điệu múa trừ tà, nếu như bị người quen bắt gặp, đoán chừng Tần Xuân Nhạn sẽ xin lỗi cáo từ đi về nhà, một cuộc ước hẹn vì vậy mà đi tong.

Qua năm mới, cũng không thể quấy nhiễu nhân duyên của người ta, tích đức tích đức!

Bọn họ đi tới một nơi khác, bên này đang có hai Tiểu Quan Nhi vừa mập vừa xấu diễn Phán Quan, quả thật không cần hóa trang cũng đủ xấu xí. Còn có diễn Ông táo, Hắc Bạch vô thường, đầu trâu mặt ngựa… Đủ loại, thứ tự nhảy điệu múa trừ tà cũng không giống nhau, vô cùng thích thú.

https://thuviensach.vn

"Hì hì, Thiên Thành, xem ra chúng ta phải chuẩn bị nhiều bao hồng bao hơn, qua năm nói không chừng nhận được nhiều thiệp mời đấy!"

Tống Tiềm nói: "Tiểu bà mai nàng ấy, cả ngày lẫn đêm đều muốn nối duyên cho người ta."

Tiểu Ngọc chu mỏ nói: "Đâu mà, thiếp quan tâm nhất còn không phải là chàng sao? Chàng đi đến đâu, lòng của thiếp cũng cùng đi đến đó. Lần này chàng cũng không thể bỏ lại hai mẹ con thiếp được nữa!"

Tống Tiềm nắm tay của nàng thật chặt, không tiếng động biểu đạt tình yêu với nàng.

Vây quanh đống lửa nhảy điệu múa trừ tà đã lâu, đội ngũ biểu diễn đi một đường từ Hoàng Thành thẳng ra đến ngoài cửa thành Lâm An, cái này gọi là "Đuổi sùng", "Chôn sùng" .

Ánh mắt của Minh Nhi cũng đã không mở ra được nữa, lẩm bẩm như tiếng mèo kêu ở trong ngực Tiểu Ngọc ngủ mất. Tống Tiềm và Tiểu Ngọc cũng không đi theo đội ngũ lớn đến ngoài đầu cửa thành nữa, mà ôm nhi tử quay lại nhà đón giao thừa.

Trong đêm giao thừa, chính là không thể ngủ, mặc kệ là nhà ai, đều phải ngồi vây quanh bếp lò ấm áp ở trong sảnh, cho đến một khắc mặt trời mọc lên trong ngày đầu năm mới, đây chính là "Đón giao thừa".

Bà vú cùng với Minh Nhi đi nghỉ ngơi. Tống Tiềm và Tiểu Ngọc ở trong phòng ôm nhau sưởi ấm, thì thào nói chuyện.

"Thiên Thành, Hải Châu là nơi như thế nào?"

Tiểu Ngọc tự nhận không học giỏi địa lý, đến bây giờ cũng không nghĩ ra Hải Châu là thành phố nào sau này. Nhưng lấy biển làm tên, nhất định là thành phố ven biển.

https://thuviensach.vn

Sau khi được Tống Tiềm giải thích, Tiểu Ngọc mới hiểu được sự của quan trọng Hải Châu. Ngược dòng đến thời đại Tần Hán, Hải Châu cũng đã là một bến tàu cực lớn và là một thành phố thông thương với nước ngoài, Tần Thủy Hoàng năm lần tuần tra vào mùa đông, ba lượt dọc đường Hải Châu, làm cho nó trở thành cửa ngõ duy nhất nối với bên ngoài. Trải qua mấy đời, địa vị Hải Châu càng nặng, chẳng những là vùng giao tranh binh gia, còn là nguồn gốc trọng yếu của tài chính triều đình.

"Trái lại Hoàng thượng rất coi trọng chàng…”

Tiểu Ngọc không biết loại coi trọng này là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Từ xưa gần vua như gần cọp, quá gần gũi, có lúc dễ gặp chuyện không may hơn. Nhưng mà đi tới bước này, còn có thể lùi về phía sau sao?

"Hoàng thượng cần ta vì nước phân ưu, ta không thể từ chối!"

Tư tưởng ở phương diện này của Tống Tiềm khác xa so với sự thuần túy của Tiểu Ngọc, từ nhỏ đến lớn hắn luôn được dạy dỗ tư tưởng trung quân của một thư sinh, vì dân vì nước là theo đuổi trọn đời của hắn. Tiểu Ngọc nhẹ nhàng tựa vào trên vai hắn, nghĩ thầm… Thôi, nàng yêu, không phải là một người như hắn sao?

Nếu hắn là một người lõi đời chỉ biết đến giới quan trường, sao nàng có thể yêu hắn sâu đậm được đây?

"Thiên Thành, mặc kệ chàng đi đâu, thiếp cũng sẽ ở bên cạnh chàng…"

Sau lễ mừng năm mới, Tống Tiềm vào triều. Đầu tiên Triệu Thận khẳng định công lao của hắn trong đàm phán hòa bình, chính thức tuyên bố bổ nhiệm hắn lần nữa.

Hoài Nam Đường trung chuyển sang tuyến đường phụ phía đông, Hoài Bắc Đường trung chuyển sang đường vận tải, theo dõi phòng tuyến Hải

https://thuviensach.vn

Châu, điều động quân đội đến Hải Châu, đóng quân tại Hải Châu.

Bổ nhiệm này, không phải chỉ đơn giản yêu cầu hắn đảm nhiệm cho phòng ngự của Hải Châu như vậy, một nửa chính vụ của Hoài Nam Đường, đến trên tay hắn.

Theo lý thuyết, bổ nhiệm trọng đại như vậy, còn phải được Thái Thượng Hoàng Triệu Cấu đồng ý… Triệu Thận là một hiếu tử, phàm là đại sự trong triều, cũng sẽ thương lượng với Triệu Cấu, nếu Triệu Cấu phản đối, là sự vụ khó thành.

Rất nhiều người cũng gửi hy vọng vào Triệu Cấu phản đối, bởi vì bọn họ không muốn thấy Tống Tiềm lên chức, hắn nổi lên, đại biểu tương lai sẽ phân chia quyền hành trên tay bọn họ.

Nhưng Triệu Cấu cũng ký thác kỳ vọng vào Tống Tiềm, không nói hai lời lập tức đồng ý.

Sau khi Tống Tiềm đang tiếp nhân bổ nhiệm hơn nửa tháng, mang theo gia quyến rời khỏi thành Lâm An.

Nếu chuyển nhà đi, chuyện này cũng không thể qua loa đại khái, cũng vài xe ngựa hành lý.

Tiểu Ngọc ôm Minh Nhi ngồi ở trên xe ngựa, cho đến khi rời khỏi thành Lâm An, mới kéo màn che lên nhìn cửa thành phía xa một cái.

Lại phải đi đến một địa phương xa lạ...

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 196: Cách Chọn Rể

Editor: Windchime

Beta: hoa hồng

Beta2: Phong_Tử_Yên

"Thiên Thành, chàng có cảm thấy Thích Thăng rất lạ không?"

Sau khi tiểu Ngọc dỗ Minh Nhi ngủ xong, nàng ngồi ở trước bàn trang điểm chải đầu, như có điều suy nghĩ hỏi.

Chuyện tình của hắn chắc chắn không chỉ mới một hai ngày, muốn thay đổi như vậy, cũng không dễ dàng. Nhưng buổi tối giao thừa hôm đó, hắn vẫn ước hẹn ngọt ngào như mật với Tần Xuân Nhạn cơ mà…

Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở chỗ nào?

Tống Tiềm nói: "Ta cũng hỏi rồi, hắn cứ ấp úng, không nói rõ ràng, xem ra vẫn có chút liên quan với Tần cô nương."

"Chẳng lẽ là cãi nhau?" Tiểu Ngọc nghĩ mãi không xong.

Tống Tiềm than thở, nói: "Thanh quan khó quản chuyện nhà, chuyện nhà hai người bọn họ, chúng ta là người ngoài không nên tham gia vào!"

Hắn biết, có lúc thê tử nhà mình rất thích lo chuyện bao đồng, cho nên đoán trước, cho nàng một lời nhắc nhở. Tiểu Ngọc thấy cũng phải, tình cảm

https://thuviensach.vn

bất hòa làm sao người ngoài có thể giúp được chứ? Nếu Thích Thăng không muốn nói, vậy cũng không nên miễn cưỡng.

"Vậy mấy chuyện chính sự kia các chàng cũng nói xong rồi chứ?"

Tống Tiềm gật đầu: "Nói xong rồi, sáng mai ta sẽ làm khế ước sang tên, chuyển hai gian cửa hàng cho hắn. Chuyến đi đến Hải Châu này của chúng ta thật không biết đến lúc nào mới có thể trở về!"

"A…" Nghe Tống Tiềm bảo ngày mai phải làm thủ tục, Tiểu Ngọc buồn bã đáp một tiếng, thay xong trung y, kéo chăn phủ qua đầu, giả vờ ngủ say .

Tống Tiềm biết Tiểu Ngọc không bỏ được, nói thế nào cũng là giang sơn chính một tay nàng khổ sở gây dựng nên, lúc này nói buông tay liền buông tay, chắc hẳn trong lòng nàng không dễ chịu. Nhưng trải qua một năm ở Minh Châu, Tiểu Ngọc cũng hiểu được rằng muốn quản lý cửa hàng từ khoảng cách xa là chuyện cực kỳ khó khăn, khi đó còn có thể nhờ cậy Thích Thăng, hơn nữa sau đó Tống Tiềm lại trở về Lâm An, cũng có thể giúp đỡ trông nom. Bây giờ hai phu thê bọn họ đều phải rời Lâm An, thật sự không có tinh lực (tinh thần và thể lực) để quản lý hai cửa hàng này.

Tống Tiềm không biết an ủi nàng thế nào, liền yên lặng nằm xuống bên cạnh, dịu dàng vòng tay quanh eo của nàng.

"Thiên Thành… Thiếp không sao… Thật đấy."

Tiểu Ngọc nghĩ, cho dù cửa hàng tốt hơn nữa, trước sau cũng chỉ là vật ngoài thân. Nếu đã là vật ngoài thân, vậy thì không có gì là không thể bỏ.

Chỉ cần có thể ở bên cạnh người mình yêu thương nhất, sao lại phải tiếc nuối những vấn đề khác?

Trước khi rời khỏi Lâm An Tiểu Ngọc phải đi giải quyết một chuyện khác, chính là nói tốt với mấy bà mối kia, chuyện tìm nhà chồng cho Thủy

https://thuviensach.vn

Thanh Vân bọn họ.

Bà mối đưa ra một đống các danh sách, nàng không những tự mình xem, còn lôi kéo Huệ Nương và Lê Hoa cùng đến xem. Nữ nhân gặp phải chuyện mai mối như thế này, dù bình thường có nhã nhặn lịch sự tới đâu đi nữa cũng sẽ trở nên bát quái (tám chuyện). Thường ngày Huệ Nương chẳng mấy khi mở miệng nói chuyện, nhưng vừa nhìn thấy mấy cái danh sách kia, cũng nói không its chút nào…

"Người này từng mất vợ cũng không sao, nhưng trong nhà còn có ba nữ nhi… Không được. "

"Người này cũng đã ba mươi sáu rồi, tại sao còn chưa lấy vợ vậy?"

"Điều kiện gia đình thì rất tốt… À, từng bị bệnh đậu mùa? Trên khuôn mặt kia… Không được, không được!"

Mà Lê Hoa vốn hay kể lể càng có nhiều ý kiến hơn: "Phu nhân, người xem, Thủy Thanh Vân tỷ tỷ đẹp tựa đoá hoa, gả đi phải có người hầu hạ mới được, mấy người này đều là tá điền, sống cùng họ không phải là đi cuốc đất và kéo tơ sao?"

Tiểu Ngọc cũng vô cùng hao tâm tổn trí, những bà mối kia không hiểu ý của nàng chút nào sao? Đã nói rồi, dễ nhìn và nhân phẩm tốt, tại sao mấy bà mối kia lại tìm ra môt đám dưa vẹo táo nứt vậy?

Tiểu Ngọc không biết, cái đám dưa vẹo táo nứt này đều cho bà mối chỗ tốt, muốn bà mối đặc biệt tìm cho bọn hắn một cô nương tốt một chút, tốt nhất là đồ cưới cũng nhiều chút. Cho nên trong danh sách đám bà mối đưa tới mới có nhiều người không phù hợp như vậy.

Sau khi Tiểu Ngọc và Huệ Nương sàng lọc kỹ lưỡng mới tìm ra được chưa đến mười người có thể miễn cưỡng vừa mắt.

https://thuviensach.vn

"Trên danh sách viết thật là hay, nhưng người thật cũng phải không có trở ngại mới được! Chớ đến lúc đó, sau khi gả đi mới phát hiện đều là giả, vậy cũng là lừa gạt cô nương tốt nhà ta."

Mắt thấy ngày rời kinh càng ngày càng gần, Tiểu Ngọc vô cùng sốt ruột!

"Được, để cho bà mối kim bài ta đây ra tay, đi tổ chức một cuộc đại hội xem mắt nữa là được chứ gì!"

Nghe vậy ý chí chiến đấu của Tiểu Ngọc cũng hừng hực bốc cháy!

Hôm nay Mỹ Vị Cư không tiếp khách bên ngoài, nghe nói là được ông chủ lớn bao trọn gói.

Nhưng mà khi đám tiểu nhị ra mở cửa đón mấy vị khách quý kia vào, tất cả đều trợn tròn mắt.

Những người này chính là khách quý của ông chủ lớn nói sao?

Có kẻ mặc áo đuôi ngắn làm nghề chăn trâu, có lão giết heo cao lớn thô kệch với bộ ngực lộ lông đen, còn có ma bệnh với thân thể yếu ớt nhìn như vừa thổi đã có thể gục ngã…

Những người này mà được gọi là khách quý?

Ừ, ngoài những kẻ không đáng tin cậy này ra, cũng có mấy tú tài dáng vẻ thư sinh nhìn có chút thuận mắt, hoặc là Nhị chưởng quỹ trong cửa hàng. Những người này nhìn còn có vài phần phong độ khí khái, dáng dấp đoan chính, áo mũ chỉnh tề, đối lập rõ rệt với những kẻ vào trước lúc nãy.

"Những gì trên giấy viết quả nhiên không thể tin…" Tiểu Ngọc tự lẩm bẩm.

Toàn bộ những người khách đều ở phòng khách lầu một, dựa theo bố trí, sau lưng ghế mỗi người cũng có dán tên của bọn họ.

https://thuviensach.vn

Mà Tiểu Ngọc đang ở phía sau tấm bình phong trong đại sảnh, xuyên qua bình phong nàng nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, dựa theo số ghế ở trong danh sách để nhận ra người tới là ai.

Mấy người Thủy Thanh Vân, Mạnh Hạ, Xuân Tư cũng ngừng thở đứng bên cạnh Tiểu Ngọc, họ có lúc khẩn trương, có lúc lại thất vọng, thỉnh thoảng cũng có kích động, bởi vì những người này rất có thể chính là trượng phu tương lai của mình.

May mà phu nhân nghĩ tới cách này để cho các nàng có thể nhìn thấy bọn họ trước, nếu không… Oe, kẻ có dáng dấp như kẻ giết heo kia trên danh sách lại được ghi là tú tài ở thư vi quán, lừa ai vậy chứ? Tú tài có mặc quần áo ngắn sao?

Hôm nay những nam tử được mời tới đây, ngoại trừ mấy người có trong danh sách do bà mối cung cấp, còn có một ít là thanh niên đến tuổi thành thân có quen biết với Thích Thăng đang muốn tìm thê tử, giống như vị kia là tiểu nhị của quầy dược liệu, còn có thiếu gia quầy bán hoa quả khô vân vân. Cũng có mấy người là hậu bối của Tống Tiềm ở thư viện Trúc Lâm, bởi vì gia cảnh bần hàn nên không cưới nổi thê tử, cũng bị Tống Tiềm mời tới nơi này "ăn cơm".

Dĩ nhiên, hai mươi nam tử thanh niên này cũng không biết mục đích người ta mời mình tới cửa là để thông qua tấm bình phong len lén "Xem mắt"!

Tiểu Ngọc là một người bao che khuyết điểm, nàng cảm thấy mấy cô nương nhà mình cực kỳ xinh đẹp, gả cho ai thì kẻ đó thật hạnh phúc. Cho nên nàng mới muốn chọn cho các nàng những đối tượng tốt, cũng để cho họ tự lựa chọn.

Thích Thăng hiện là chủ nhà rốt cuộc cũng xuất hiện, hắn được Tiểu Ngọc nhờ vả, nên cũng nhanh chóng đối phó nói lung tung lý do mời bọn

https://thuviensach.vn

họ đến, sau đó để cho tiểu nhị nhanh chóng mang mấy thức ăn tinh xảo lên. Những thanh niên này gia cảnh đều giống nhau, đã có khi nào được ăn thức ăn ngon như vậy chứ? Cho nên, từ tướng ăn, có thể nhận ra giáo dục cùng với tính tình của bọn họ…

"Người thư sinh này… Trái lại rất lịch sự." Thủy Thanh Vân nhìn một thư sinh áo xanh ở phía xa, hắn không giống những người ngồi chung bàn đang ăn ngấu ăn nghiến mà lại vô cùng thong thả ung dung gắp từng món ăn bỏ vào trong bát rồi mới ăn.

Mạnh Hạ lại nói: "Oa, tiểu nhị quầy dược liệu trông nhỏ bé vậy mà có thể uống rượu! Thật phóng khoáng!"

Xuân Tư ngượng ngùng, cái gì cũng không nói, chỉ lén liếc trộm một thanh niên áo lam, người nọ cười lên cũng rất đẹp mắt.

Tống Tiềm đi qua nghe Tiểu Ngọc lại có thể dùng cách này mà tìm chồng tốt cho mấy người làm việc cho nàng, hắn rất là thán phục, nói: "Loại chuyện kinh thế hãi tục như vậy… Khụ khụ, nàng ít làm một chút thì tốt hơn."

Tiểu Ngọc lại rất vui mừng: "Các nàng đều đã tìm được nam tử mà mình thích, cái này thì có gì không tốt chứ?"

Trước khi rời khỏi Lâm An, Tiểu Ngọc đưa bạc để các nàng chia đều ra chuẩn bị đồ cưới cho mỗi người ai nấy cũng vừa nhiều vừa nặng. Thủy Thanh Vân nước mắt lưng tròng, cảm động đến không biết nói cái gì cho phải.

Tiểu Ngọc làm xong mọi chuyện mình muốn làm, cuối cùng mới an tâm rời khỏi Lâm An. Từ Lâm An đến Hải Châu, xe ngựa phải đi hết hơn mười ngày… Thật đúng là xa xôi!

https://thuviensach.vn

Lúc nàng cảm giác cả người mình bị lắc lư đến gần như rụng rời ra hết rồi, cuối cùng cửa thành Hải Châu cũng xuất hiện ở trước mắt.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 197: Đón Gió Tẩy Trần

Editor: Bồ CôngAnh

Beta: hoa hồng

Beta2: Phong_Tử_Yên

"Tiệc đón gió?"

Tuy rằng phủ đệ bên Hải Châu này đã sớm có hạ nhân đến dọn dẹp, nhưng bọn họ mang theo từ sông Lâm An tới đây mấy xe hành lý, xắp xếp xong cũng hơn một ngày.

Cho dù Tiểu Ngọc không cần tự mình động thủ, nhưng mà thu xếp ở trong nhà đâu thiếu việc cho chủ mẫu là nàng đây? Rất nhiều chuyện cần nàng quyết định không phải sao. Rất nhiều gia nhân đi theo đều biết, lão gia không bao giờ nhúng tay vào chuyện trong nhà, đều là do phu nhân làm chủ, cho nên đồ đạc trong phòng nên ở chỗ nào, nên mua thêm cái gì hay chuyển dời món đồ nào, cũng phải báo cáo từng việc với Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc vừa vội vàng dỗ Minh Nhi, vừa chỉ huy hạ nhân tướng lĩnh thu dọn sạch sẽ ngăn nắp đâu vào đấy. Huệ Nương và bà vú, Lê Hoa, Tiểu Khánh Đô đi theo tới đây, còn có Trần Phú Ngưu, vài hộ viện và mấy nữ đầu bếp cũng đều tới. Phủ đệ ở Hải Châu vốn có một quản gia và vài hạ nhân, xem tình hình này thì trong viện cũng có mười mấy miệng ăn, thật là náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Mới xong việc không lâu, Tống Tiềm đã mang về tin tức tiệc đón gió này.

Tiểu Ngọc hơi cau mày, lại nghe Tống Tiềm nói đây là một bữa tiệc vô cùng quan trọng, không thể không đi. Nhưng theo ý muốn lúc đầu của nàng mà nói, vô cùng không thích mấy kiểu xã giao quan trường này, mặc dù địa vị của nàng trong giới phu nhân ở Lâm An ngày càng cao, nhưng nàng thà ở nhà làm gia yến nho nhỏ chiêu đãi bạn bè còn hơn.

"Xem ra thiếp cũng phải ăn mặc lộng lẫy để tham dự nhỉ?" Tiểu Ngọc biết loại yến hội này khẳng định chính là ngoại yến và nội yến, một bên là các quan viên vội đón gió cho Tống Tiềm, một bên là do nhóm phu nhân tẩy trần cho Tiểu Ngọc. Nam nữ cổ đại không chung bàn tiệc, nội quyến không thể ra ngoài gặp khách — chỉ là Tiểu Ngọc làm trái với loại quy củ này không phải ngày một ngày hai, thời gian nàng xuất đầu lộ diện so với bất kỳ nữ tử khuê các nào đều nhiều hơn rất nhiều.

Mà hiện tại địa vị của Tống Tiềm trong quan trường càng ngày càng lớn, nàng chỉ có thể thu liễm hành vi của mình, miễn cho người khác nói Tống Tiềm gia giáo không nghiêm, ngầm giễu cợt không ngớt. Chấm dứt buôn bán ở hai cửa hàng, cũng là do có suy tính này.

Tống Tiềm nói: "Nàng cứ ăn mặc tùy ý là được rồi, không cần cố ý trang điểm. Ngọc Nhi của ta mặc cái gì cũng đều đẹp hết!"

"Ba hoa!"

Tiểu Ngọc nũng nịu một câu, khóe miệng lại không tự chủ được mà cong lên.

Nữ nhân ấy à, chính là chịu không nổi lời ngọt ngào!

Tống Tiềm theo dõi phòng tuyến Hải Châu cũng điều động quân đội đến đây, có thể nói là quan viên cao cấp nhất Hải Châu. Cho nên bữa tiệc đón

https://thuviensach.vn

gió này, khác hẳn với bữa tiệc liên hoan cá nhân của dân chúng, mà là bữa tiệc chính thức có mùi vị quan trường, địa điểm dĩ nhiên không phải trong một quán rượu quán cơm bình thường, mà sẽ tổ chức trong phủ nha môn của Hải Châu.

Tiệc đón gió này do tri châu Tiễn Mật của Hải Châu chủ trì, những người tham gia đều là quan viên cao cấp của Hải Châu, thậm chí còn có mấy huyện phụ cận, như đề hình sử khu vực phía bắc sông Hoài, thông phán Hải Châu, thôi quan Hải Châu, lục sự tham quân Hải Châu, lại, lễ, binh, hình, hộ, công lục phòng tham quân của Hải Châu, huyện lệnh Đông Hải, huyện thừa Đông Hải, huyện úy Đông Hải, huyện chủ bộ Đông Hải, huyền điển sử Đông Hải, các tuần kiểm, tả hữu sương công sự, quan học giáo sự Hải Châu, người giám sát muối, giám sát lao tù, Khố đại sứ vân vân.

Trước khi đi, Tiểu Ngọc hỏi Tống Tiềm: "Chàng nói yến hội lần này, có phải là Hồng Môn Yến không?"

"Hồng Môn Yến? Vì sao." Tống Tiềm hơi không hiểu.

Tiểu Ngọc nói: "Bọn họ đều là quan viên địa phương, một mình chàng là người từ bên ngoài đến cư nhiên từ trên trời rơi xuống đè lên đầu bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ chịu phục sao?"

Tống Tiềm dở khóc dở cười.

Nàng ấy lấy đâu ra loại ý nghĩ cổ quái này vậy? Ở Hải Châu này, trừ Tri châu, Thông phán cùng với Đề hình ngoại, những quan viên khác chủ yếu là từ Kim quốc xin hàng sang đây, đều thuộc loại hạn chế tự do, bọn họ sợ hắn còn không kịp, có thể phục sao?

Hải Châu là nơi phòng ngự, có thể nói là tiền tuyến trong tiền tuyến, bây giờ chức quan cao nhất trong thời chiến là chức phòng ngự sử mà hắn đang nắm giữ này, những người khác đều phải dựa vào hắn may ra con đường

https://thuviensach.vn

làm quan mới có thể thông suốt, làm sao lại có người dám gây khó dễ cho hắn chứ.

"Nàng ít quan tâm mù quáng đi, quan hệ tốt với đám quý phu nhân kia là được, đừng để bọn họ lúc trở về nói năng lung tung." Hiếm khi thấy Tống Tiềm nghiêm nghị giao phó chuyện cho Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc chỉ đành phải "Vâng" một tiếng, nuốt một bụng đầy nghi ngờ xuống.

Aizzz, chính sự quá phức tạp, quả nhiên đầu óc của mình không đủ dùng mà! Dù sao nhất định Thiên Thành có thể xử lý mọi việc thật tốt, tin tưởng chàng là được.

Ở trên xe ngựa đi dự tiệc, Tống Tiềm đang nhắm mắt dưỡng thần. Tuy nói sẽ không có người cố ý làm khó mình, nhưng không có nghĩa là những quan viên này đều là trẻ con ngoan ngoãn nghe lời. Mỗi người bọn họ đều có tính toán nhỏ nhặt, lại ở trong bóng tối kéo bè kết phái, nếu như không thể chỉ huy được những người này thật tốt, đối với chính vụ và thương mại ở Hải Châu đều không phải là chuyện tốt lành gì!

Đường phải đi còn rất dài đấy…

Lúc xe ngựa của bọn họ tới nha môn, các quan viên đã sớm xếp thành hàng đợi trước cổng rồi.

Rất nhiều người trong số bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy vị quý nhân mới trong triều này. Nghĩ đến chẳng qua hắn chỉ dùng thời gian vài năm, đã từ một thư sinh mặc vải bố trở thành quan to một phương, đạt tới độ cao mà vô số quan viên cả đời đều khó có thể với tới, mọi người ở đây không được phép không tôn kính vị phòng ngự sử mới nhậm chức này.

Hết cách rồi, người ta là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, tâng bốc nhiều hơn một chút dù sao vẫn không sai!

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngọc mắt lạnh ở bên cạnh nhìn khuôn mặt những quan viên này tươi cười nịnh hót vây quanh Tống Tiềm, trong lòng âm thầm thở dài, quả nhiên là kiểu người theo đỏ đạp trắng khắp nơi xu nịnh. Tống Tiềm đặt mình vào trong đó, muốn chỉ lo thân mình, nói cũng dễ hơn làm a!

Tự động có tỳ nữ đến dẫn nàng ra phía hậu đường ngồi. Tiểu Ngọc không nhanh không chậm đi theo sau lưng tỳ nữ, qua một vách tường quét vôi trắng, thì trông thấy trong sảnh bày hai bàn tròn lớn, đã ngồi đầy mấy phu nhân quan viên mặc đồ đỏ cài trâm xanh biếc.

"Tống phu nhân tới rồi!"

"Tống phu nhân mời ngồi!"

Tất cả mọi người bên trong sảnh đều đứng lên, nhiệt tình chào hỏi với Tiểu Ngọc. Nói thật, Tiểu Ngọc phát hiện bản thân là người trẻ tuổi nhất ở đây, rất nhiều phu nhân quan viên hành lễ phúc thân với nàng đều đã qua tuổi bốn mươi rồi, có người mái đầu cũng đã hoa râm, rõ ràng cũng trên năm mươi tuổi.

Cử chỉ này của bọn họ cũng không phải là khoa trương quá đáng, bởi vì Tiểu Ngọc đúng là cáo mệnh phu nhân có cấp bậc cao nhất ở chỗ này. Hải Châu là nơi tiền tuyến, quan lớn không nhiều lắm, mệnh phụ tự nhiên càng ít hơn. Tiểu Ngọc thân là mệnh phụ tam phẩm, ngay cả ở Lâm An cũng coi như là địa vị tôn sùng, đi tới loại “địa phương nhỏ” như Hải Châu này, càng thêm cao cao tại thượng.

"Mọi người ngồi đi."

Tiểu Ngọc cũng không bị thái độ nhiệt tình của những nữ nhân này làm cho choáng váng đầu óc, thản nhiên nói một câu, lập tức ngồi xuống vị trí chủ vị.

https://thuviensach.vn

Nàng không nói nhiều lắm, ngược lại lộ ra một loại cảm giác uy áp vô hình, mọi người thoáng thu liễm, ngồi xuống.

Nghe nói vị Tống phu nhân này chẳng qua chỉ là một nha hoàn, dùng nhan sắc quyến rũ động lòng người mà mê hoặc Tống đại nhân, mới có thể được lập làm chính thất. Trước khi Tiểu Ngọc tới, nhóm phu nhân của quan viên Hải Châu vẫn luôn lưu truyền bát quái như vậy, cho nên ngoài mặt thì cung cung kính kính với Tiểu Ngọc, trong lòng thì lại xem thường nàng.

Nhưng hôm nay gặp mặt, nhìn cử chỉ của Tiểu Ngọc không những có chuẩn mực, ngược lại phong thái nhã nhặn, khí chất xuất chúng, hoàn toàn không có cái loại cảm giác “bạo hộ” trong tưởng tượng của các nàng, thậm chí dáng vẻ trông còn đoan trang hơn các tiểu thư khuê các bình thường. Các nàng làm sao biết Tiểu Ngọc nhìn quen đại tràng diện (trường hợp lớn), ở trong hoàng cung còn có thể qua lại tự nhiên, huống chi là "bữa tiệc ở nông thôn" hôm nay?

Tiểu Ngọc vừa ngồi xuống, phu nhân Tri châu Phùng thị ngồi ở bên cạnh nàng lập tức gọi hạ nhân dọn thức ăn lên.

"Tống phu nhân, lần này chuẩn bị gấp gáp, không mua được thức ăn ngon mắt gì, ngài cũng đừng trách móc." Phùng thị nói.

Tiểu Ngọc nâng trà thơm lên, nói: "Tiễn phu nhân cũng quá khách sáo rồi, mọi người đặc biệt đón gió vì phu phụ ta, phần tâm ý này ta khó có thể báo đáp, chỉ có lấy trà thay rượu, kính mọi người một ly, mong tất cả mọi người đều được khỏe mạnh bình an!"

Mọi người cũng vội giơ chén lên, uống một hớp. Quả nhiên cái vị Tống phu nhân này không phải là nhân vật tầm thường, nói được lời nói có khí phách, chỗ nào giống tỳ nữ lấy sắc hầu người chứ?

Hơn mười món ăn nóng hổi nối đuôi nhau đưa lên, Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy phần nhiều là hải vị (món ăn hải sản quý), lại phù hợp

https://thuviensach.vn

với đặc điểm của địa phương. Gần núi ăn đồ núi, gần biển ăn đồ biển, ở thành phố ven biển ăn hải vị cũng không hẳn được coi là xa xỉ.

Nhưng trải qua giới thiệu của người ngồi cùng bàn, mới biết những thứ hải vị này thật không đơn giản.

"Thời tiết bây giờ đang lạnh, tìm người ra biển cũng không dễ, để cho Tống đại nhân đón gió, hai ngày trước lão gia nhà ta gọi vài thuyền người ra biển đánh bắt. Tống phu nhân, ngài nếm thử cá đá này một chút đi, có phải đặc biệt tươi mới hay không? Ta nghe đầu bếp nói, sáng sớm mới đưa tới đấy!"

"Sáng sớm mới đưa tới…Vậy không phải là đánh cá trên biển lúc nửa đêm sao?" Trong lòng Tiểu Ngọc đột nhiên có chút nặng nề không nói ra được.

Phùng thị cũng không nghe ra cảm xúc của Tiểu Ngọc xuống thấp, tiếp tục giành công nói: "Ngài nếm thử một chút canh cay tôm càng xanh và tôm tươi xắt mỏng này nữa, đều là đặc sản của Hải Châu chúng ta, địa phương khác ít có."

Một vị phu nhân khác cũng giúp nói theo: "Đúng đó, còn có măng trúc này cũng là mới vừa để cho người đi đào, tươi non vô cùng, người bên ngoài khẳng định không được ăn!"

"Ừ, cám ơn."

Vẻ mặt của Tiểu Ngọc cũng không sáng lên như trong mong chờ của các nàng, giữ vững vẻ mặt lạnh nhạt, tùy tiện gắp một chút đồ ăn.

Vài người ngượng ngùng, cảm thấy vị Tống phu nhân này thật kiêu căng, thật khó gần gũi.

https://thuviensach.vn

Sao họ có thể hiểu được, Tiểu Ngọc đang suy nghĩ… Chỉ vì bữa cơm này, mà làm mệt nhọc bao nhiêu hạ nhân và ngư dân đây?

Nhóm quan viên và phu nhân này, ở tiền tuyến lớn mà không biết tiến thủ, chỉ biết mưu cầu ăn ăn uống uống tầm thường, vội vàng lấy lòng hai phu phụ bọn họ để giữ được chức quan của bản thân. Thiên Thành muốn mang một đám người như vậy chống chọi với quân địch, cũng thật khó khăn mà!

Một bữa cơm ăn đến tận lúc mặt trăng treo trên đỉnh đầu. Lúc Tống Tiềm và Tiểu Ngọc cáo từ đi khỏi, những quan viên khác cũng chạy ra hành lễ đưa tiễn, làm vô cùng long trọng.

"Ăn thật mệt mỏi!"

Tiểu Ngọc ở trên xe ngựa ngồi vào chỗ của mình, mới oán trách nửa câu, lập tức nghe Tống Tiềm cũng ăn ý nói một câu: "Đúng vậy!"

Bọn họ liếc nhau một cái, không khỏi bật cười.

Ai ngờ mới đi không bao lâu, đột nhiên ngựa hí lên như điên, Tiểu Ngọc không ngồi vững vàng lập tức té ngã vào trong ngực Tống Tiềm.

"Chuyện gì xảy ra?"

Tống Tiềm nghiêm nghị chất vấn phu xe.

Phu xe vội cất giọng đáp lại nói: "Đại nhân, có một người nằm chắn ngang trên đường, vừa rồi tiểu nhân muốn tránh mới khiến cho…"

"Có làm người ta bị thương không?" Tiểu Ngọc vội hỏi. Tống Tiềm không nói hai lời, nhấc màn xe lên đi xuống. Tiểu Ngọc suy nghĩ một chút, cũng xuống xe theo.

https://thuviensach.vn

Lúc này cũng chỉ là thời tiết tháng hai, ở Hải Châu tuyết đọng vẫn chưa tan, trời vẫn rét lạnh như cũ.

Tiểu Ngọc nhìn thấy người kia nằm trên mặt tuyết đã bị đông cứng giống như khối băng, nhưng diện mạo vẫn còn rõ ràng, là một đứa bé chừng mười tuổi.

Nàng hà hơi vào đôi tay, không biết sao lại nhớ tới một câu thơ: Kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra!

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 198: Tích Đức Hành Thiện

Edit: phuonganhdao229

Beta: MDL

Beta2: windchime

Tống Tiềm dặn dò phu xe cẩn thận xem xét xem đứa trẻ còn thở hay không. Phu xe vỗ vỗ gương mặt lạnh cóng của đứa bé, chỉ nghe cậu bé rên khẽ một hai tiếng, có thể thấy được vẫn còn sống.

"Nâng nó lên xe ngựa rồi đưa về!"

Mệnh lệnh của Tống Tiềm làm phu xe và hộ vệ bên người sợ hết hồn, nhưng lão gia đã ra lệnh thì không thể không làm, chỉ đành phải tuân theo.

"Đứa bé mới có mấy tuổi mà lại ở ngoài trời lạnh như thế…" Tiểu Ngọc cũng rất đau lòng cho đứa nhỏ này, suốt đường đi không ngừng thúc giục phu xe chạy nhanh một chút, sớm trở về chữa trị tốt cho nó.

Đám phu xe không hiểu tại sao quan ngự sử lại đối xử nhân từ với một đứa trẻ ăn xin ven đường như vậy, mùa đông trong thành, số trẻ em ăn xin chết rét không đến một trăm thì cũng có đến mấy chục, đáng thương thì đáng thương thật, nhưng làm sao mà trông nom hết cho được?

Tiểu Ngọc thấy vẻ mặt Tống Tiềm hơi đau thương, biết Tống Tiềm bị chuyện ngoài ý muốn này gợi lại kí ức kinh khủng kia. Chàng đã từng luân

https://thuviensach.vn

lạc làm ăn mày, lang thang đầu đường, mắc bệnh nặng, thiếu chút nữa thì chết nơi đất khách quê người.

Cho nên lúc làm Lâm An tri phủ, Tống Tiềm cũng đặc biệt chú trọng giúp đỡ ăn mày, hơn nữa còn sắp xếp đưa những người ăn mày khỏe mạnh ra biên quan làm binh sĩ, vừa giải quyết được chuyện cơm áo cho ăn mày vừa gia tăng binh lực, rất được tán dương.

Trở lại phủ, Tống Tiềm để hai hộ vệ đưa đứa bé ăn xin đến phòng khách, còn gọi thêm người nấu canh gừng cho nó uống sưởi ấm.

Tiểu Ngọc ở trong phòng tẩy trang, Lê Hoa mới vừa thay xiêm y mặc ở nhà cho nàng thì Tống Tiềm đã trở về phòng.

"Đứa bé kia đã tỉnh lại rồi hả?" Tiểu Ngọc hỏi.

Tống Tiềm nhoẻn miệng cười: "Tỉnh rồi, ta còn sai người đi mời đại phu đến, nói chỉ cần nghỉ ngơi nhiều là ổn rồi."

Tiểu Ngọc thấy Tống Tiềm thoải mái, cũng mừng thay cho chàng.

Ngày hôm sau Tống Tiềm đến quan phủ giải quyết công việc, Tiểu Ngọc nhớ tới đứa bé ăn xin kia, lập tức cất bước đến phòng khách thăm nó.

"Phu nhân… Chỗ đó bẩn thỉu, ngài đừng đến gần." Lê Hoa muốn nói lại thôi, Tiểu Ngọc biết nàng sợ trên người đứa bé ăn xin kia mang theo bệnh gì truyền nhiễm. Nàng khẽ lắc đầu một cái, vẫn đi về phía phòng khách, Lê Hoa bất đắc dĩ chỉ đành phải theo sau nàng vào bên trong.

Sức sống của đứa bé ăn xin này thật mạnh mẽ, tối hôm qua còn mang dáng vẻ trông cứ như sắp chết vì rét mà hiện tại lại đã có thể xuống giường đi lại rồi. Khi Tiểu Ngọc tới, nó đang ăn ngấu nghiến một chén mì sợi nóng.

https://thuviensach.vn

"Tiểu đệ đệ, em khỏe hơn chưa?" Tiểu Ngọc thân thiết hỏi nó.

Gia nhân bên cạnh vội nói cho nó biết đây chính là vị phu nhân đã cứu nó về. Đứa bé ăn xin vội lau miệng, bất ngờ nhào về phía Tiểu Ngọc. Lê Hoa bị dọa sợ che chắn trước người Tiểu Ngọc, nhưng chỉ thấy đứa bé kia bái lạy hai lạy ở trên đất, miệng không ngừng gọi Bồ Tát sống, cũng không có ác ý, mới buông lỏng tinh thần.

Tiểu Ngọc oán trách nhìn Lê Hoa một cái, đỡ đứa bé ăn xin dậy để nó tiếp tục ăn mỳ.

"Tiểu đệ đệ, em là người ở đâu? Trong nhà có còn người lớn không?"

Đứa bé ăn xin vừa nghe Tiểu Ngọc hỏi vậy thì hốc mắt đỏ lên. Thì ra tên nó là Cẩu Nhi, trong trận chiến năm ngoái, nó theo cha mẹ trốn từ Kim quốc về. Vốn tưởng rằng về đây thì sẽ không bị người ta đối xử chẳng khác gì heo chó như bên Kim quốc nữa. Nhưng sau khi trở về, cả nhà bọn họ dùng mọi cách để kiếm sống, vì không có ai thân thích nên không thể làm gì khác hơn là toàn bộ luân lạc làm ăn mày. Mùa đông năm nay vô cùng lạnh, không xin được cái gì để ăn, phụ thân mẫu thân mọi người đều nối nhau chết đói chết rét hết cả rồi. Tối hôm qua nếu không phải gặp được Tống Tiềm và Tiểu Ngọc, nó hẳn cũng đã chết rét ngoài đường…

Tiểu Ngọc vừa nghe Cẩu Nhi nói hết, trước mắt không hiểu sao lại hiện lên phòng tiệc xanh vàng rực rỡ đêm qua cùng với những món ngon trân quý kia… Một bên là lê dân bách tính chịu đủ nỗi khổ của chiến tranh, một bên là quan viên Hải Châu vô cùng xa xỉ, hai bức tranh không ngừng chuyển đổi qua lại trong đầu Tiểu Ngọc, khiến cho tâm tình của nàng càng thêm nặng nề.

Nhưng mà ngay vào lúc này, Tiểu Ngọc chợt thấy một tia sáng thoáng qua, nàng biết mình nên làm cái gì rồi!

https://thuviensach.vn

Rời khỏi Lâm An, bán đi cửa hàng, vốn nàng định cứ thế mà làm quý phu nhân trong nhà, an phận thủ thường giúp chồng dạy con. Nhưng bây giờ, nàng phát hiện mình còn có chuyện quan trọng hơn phải làm!

Nghe Tiểu Ngọc kể lại hoàn cảnh của Cẩu Nhi, lông mày Tống Tiềm vẫn không hề giãn ra.

"Chúng ta giao chiến với người Kim không phải chỉ để đoạt lại quốc thổ, mà để cho dân ta có một cuộc sống ấm no mới là điều quan trọng nhất!"

Tống Tiềm gật đầu một cái, hắn quyết định ngày mai sẽ triệu tập!" tri châu và thông phán Hải Châu, thảo luận xem nên thu xếp cho những dân chúng trốn từ Kim quốc, còn có những người ăn mày lang thang này như thế nào để bọn họ có thể an cư lạc nghiệp. Lúc này một câu nói của Tiểu Ngọc nhắc nhở hắn…

"Thiên Thành, trên đường chúng ta tới đây, không phải thấy có rất nhiều ruộng hoang sao?"

Tống Tiềm lộ vẻ xúc động: "Đúng, chính là cái này!"

Sáng sớm hôm sau, Tống Tiềm triệu tập đám người tri châu đến bàn bạc chuyện này.

Mọi người nghiêm nghị, không ngờ quan ngự sử nhanh như vậy đã bắt đầu nhúng tay vào công việc quản lý Hải Châu, xem ra vị Tống đại nhân mới nhận chức này quả nhiên không phải đèn cạn dầu!

Trên thực tế, Tống Tiềm đến Hải Châu, không chỉ chịu trách nhiệm phòng ngự phòng thủ tiền tuyến Hải Châu, mà còn phải gánh vác điều chỉnh quan hệ giữa quan đứng đầu Đông Hải quan viên vừa được thăng cấp làm chủ "phái Đông Hải" và quan viên Đại Tống làm chủ “phái Hải Châu".

https://thuviensach.vn

Trong bữa tiệc ngày hôm trước, hắn cũng đã nhận thấy mấy phe phái địa phương cạnh tranh lẫn nhau. Phái Hải Châu theo Thông Phán Hải Châu, lục phòng trung binh, đầu quân làm chủ trì ba phòng binh, lại, lễ; phái Đông Hải theo Suy Quan Hải Châu, lục phòng trung công, đầu quân làm chủ trì ba phòng công, hình, hộ. Nhân mã hai bên tranh nhau lấy lòng hắn… Nhưng đây cũng không nhất định là chuyện tốt, có lẽ cũng muốn coi mình như cây thương, tới tiêu diệt một phái khác.

Tống Tiềm đề nghị, bắt đầu sắp xếp cho dân chúng trở về từ Kim quốc ở thành Hải Châu và ở cả những huyện thành xung quanh Hải Châu trốn về từ nước Kim cùng đám ăn mày kia, phái bọn họ đi khai khẩn ruộng hoang.

"Nam tử cường tráng có thể canh tác, phụ nữ và trẻ con có thể dệt vải, người già yếu cũng có chỗ để chăm sóc. Ta nghe nói hai trận tuyết dài năm nay, trong thành và ngoài thành có không ít dân chúng chết rét phải không?"

Tống Tiềm một mực truy hỏi như vậy, quan viên ở đây đều lúng túng. Tuy những người này ai cũng không để chuyện sống chết của dân chúng ở trong lòng, thế nhưng đây là chuyện có thể đoán không thể nói, ở ngoài sáng, ai cũng phải giả bộ bày ra dáng vẻ yêu dân như con. Dân chúng trong thành chết đói chết rét, bọn họ làm quan địa phương cũng không vẻ vang gì.

Ánh mắt Tống Tiềm đảo qua, mọi người cảm thấy thật oai nghiêm, không khỏi khẽ rụt đầu một cái.

"Cứ quyết định như vậy, Tiễn Tri châu, chuyện này giao cho ngươi lo liệu, hai ngày sau đến chỗ này của ta nói rõ!"

Tri châu Tiễn Mật không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đáp một tiếng: "Vâng!"

https://thuviensach.vn

Khi Tống Tiềm vội vàng thu xếp cho dân chúng chạy nạn thì Tiểu Ngọc cũng không nhàn rỗi.

"Nơi nuôi dưỡng cô nhi(trẻ mồ côi) và khất nhi(trẻ ăn mày) sao?"

Tống Tiềm ăn cơm tối xong, đang dưỡng thần, vừa nghe thấy Tiểu Ngọc nói như thế, kinh ngạc mở mắt.

"Đúng vậy, hai ngày nay thiếp và Cẩu Nhi hàn huyên rất nhiều, nó nói còn có rất nhiều cô nhi giống như nó, có khi còn nhỏ hơn nó nữa đấy. Bọn họ cư trú ở ngôi miếu đổ nát, ngõ hẻm, trong thôn xóm, một bữa đói một bữa no… Thiếp nghe vậy cảm thấy rất chua xót, muốn làm chút chuyện cho bọn họ."

Tiểu Ngọc tính lấy ra một chút tiền của mình để mua viện lớn, không cần cao quý, chỉ cần người có thể ở là được. Thu dưỡng cô nhi còn nhỏ tuổi, khất nhi, trẻ bị bỏ rơi ở trong đó, đứa lớn hơn một chút có thể chăm sóc đứa bé. Tiếp theo là dạy bọn họ học chữ, sau đó chờ lớn một chút, bé trai có thể đi làm lính, bé gái đi học kéo sợi dệt vải, thành thạo một nghề không đến nỗi chết đói.

"Thiếp nhất thời cũng không nghĩ quá xa… Thiên Thành, chàng nói như vậy có thể được không?"

Tống Tiềm cầm hai tay của Tiểu Ngọc, hắn biết người yêu của mình từ trước tới nay luôn là cô gái thiện lương nhất, nhưng hắn thật sự lại bị Tiểu Ngọc làm cho cảm động một lần nữa.

"Được, cứ làm như thế! Nhưng mà, có rất nhiều chỗ cần phải cân nhắc tỉ mỉ…"

Tiểu Ngọc thấy Tống Tiềm đồng ý cho nàng cầm tiền của mình làm việc thiện, cực kỳ cao hứng. Bọn họ ở trong thư phòng vừa trò chuyện, vừa cầm giấy bút viết ra từng chuyện cần sắp sửa chuẩn bị…

https://thuviensach.vn

Có Tống Tiềm giúp đỡ, Tiểu Ngọc mở "Cô nhi viện" rất thuận lợi. Nàng dẫn theo Lê Hoa và Huệ nương hối hả ngược xuôi, đầu tiên là mua tòa nhà lớn ở một khu vực tương đối vắng vẻ, sau đó lập tức bắt đầu bố trí. Mời đầu bếp, tuyển người làm, vội chết đi được.

Lê Hoa càng ngày càng không hiểu vị phu nhân này của mình. Quý phu nhân nhà người ta không phải đều ngồi ngay ngắn ở nhà hưởng phúc sao, nàng rõ ràng có địa vị tôn quý là tam phẩm cáo mệnh, ở đất Hải Châu không ai có thể sánh bằng, thất diệp nhất chi hoa(cây bảy lá một cành, một loại thảo dược quý). Nhưng vẫn không ngại khổ cực vội vàng nuôi dưỡng những đứa trẻ con đường phố bẩn thỉu kia. Nhưng mà… Phu nhân như vậy, mới càng làm cho nàng tôn kính. Có mấy người quan lại quyền quý có thể thực sự suy tính vì bọn người hạ đẳng như nàng chứ? Chỉ có phu nhân đi?

Cẩu Nhi là đứa bé đầu tiên vào ở "Cô nhi viện". Dĩ nhiên, viện này không gọi là “Cô nhi viện”, mà gọi là "Nhạc viên" (Nơi vui chơi, thiên đường), Tiểu Ngọc hi vọng đứa bé ở chỗ này cũng có thể thật vui vẻ, sống cuộc sống ấm no hạnh phúc. Nàng cũng không định nuôi nó cả đời. Trao người con cá không bằng dạy người bắt cá, mục đích thực sự của nàng là muốn để cho bọn họ trở thành nhân tài hữu dụng, có thể tự nuôi sống bản thân!

Liên tiếp, trong Nhạc viên thu dưỡng rất nhiều cô nhi. Tiểu Ngọc dặn người ta cho bọn nó tắm, ăn cơm, tự mình dạy bọn họ học viết chữ, còn cho bọn nó khâu vá sửa lại xiêm y, bọn nhỏ trong Nhạc viên đều gọi nàng là "Mẫu thân". Bọn nó chưa từng nghĩ tới, một ngày kia cũng có thể ăn no mặc ấm, ngủ ở trong phòng mưa không lọt gió không thông, còn có thể học viết chữ! Nhận thấy bên trong có một hai đứa bé cứng đầu cứng cổ, lại cảm thấy sống trong quy củ nghiêm không bằng trên đường tự tại, liền chạy đi, Tiểu Ngọc cũng không đuổi theo đưa về. Nàng không phải thần tiên, có thể cứu vớt mọi người. Nàng chỉ muốn làm một chút việc thiện trong khả năng,

https://thuviensach.vn

có thể giúp đỡ việc gì sẽ giúp đỡ… Nếu bọn họ không muốn, cần gì phải miễn cưỡng chứ?

Mà trong những đứa bé chạy trốn ra ngoài kia, có đứa ở bên ngoài bị đói lại trở về, Tiểu Ngọc cũng sẽ không trách cứ bọn họ, cho bọn hắn ăn, ngủ như thường, vẻ mặt vẫn ôn hoà giống lúc đầu. Có một đứa bé vốn vô cùng thô lỗ, lúc trở về nghe thấy Tiểu Ngọc nói với nó "Ăn cơm đi", đứa nhỏ chưa từng được đối xử dịu dàng như vậy đột nhiên yếu đuối lớn tiếng khóc, ôm chân Tiểu Ngọc không buông tay…

Chỉ mới trong thời gian một tháng, việc thiện của phu nhân quan ngự sử đã lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Hải Châu.

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 199: Thay Đổi Phong Tục

Edit: phuonganhdao229

Beta: MDL

Beta2: windchime

Làm việc thiện, khi thực sự bắt tay vào thực hiện mới biết có bao nhiêu khó khăn.

Giống như Tiểu Ngọc trước kia khi đọc sách thường xuyên nghe người ta nói một câu: làm người tốt trong chốc lát rất dễ dàng, làm người tốt một đời lại vô cùng khó khăn.

Chăm sóc những đứa bé này, cũng không chỉ đơn giản lấy tiền ra giúp đỡ bọn họ ăn no mặc ấm là được, nhưng mỗi ngày ăn uống cũng tốn không ít tiền. Thật may là Tống Tiềm suy nghĩ cẩn thận chu đáo, biết đây là việc thời gian nước chảy, đã đoán trước để cho nàng mua bốn mươi mẫu đất ở ngoài thành chuyên cung cấp cho cô nhi viện sử dụng.

Đất này hiện tại để cho tá điền thuê cày cấy trồng trọt, chờ thu tiền thuê đất, sẽ duy trì chi tiêu hằng ngày của cô nhi viện. Bằng không mấy năm trước Tiểu Ngọc dù có kiếm được nhiều tiền hơn nữa thì cũng không đủ để bổ sung vào.

Tiểu Ngọc thầm than, trong xã hội nông nghiệp, quả nhiên có loại bất động sản này mới là đạo lý vững vàng!

https://thuviensach.vn

"Phu nhân, ngài có biết người trên đường nhắc tới ngài như thế nào không?"

Lê Hoa đi một chuyến ra chợ mua trái cây cho Tiểu Ngọc, trở lại trên mặt vui rạo rực.

Tiểu Ngọc vội vàng dụ dỗ Minh Nhi ngủ, không chút để ý trả lời một câu: "Lời khen hay là nói xấu?"

"Tất nhiên là lời khen rồi!" Lê Hoa rửa trái cây sạch sẽ đặt lên đĩa sứ trắng, bưng đến để trên bàn. "Đại nương bán trứng gà nghe nói nô tỳ là nha đầu nhà Tống đại nhân, sống chết cũng không chịu nhận tiền của nô tỳ, nói là đại nhân và phu nhân làm nhiều việc thiện, bọn họ hết sức cảm tạ."

"Vậy ngươi sẽ không thực sự không đưa tiền cho người ta chứ?"

Tiểu Ngọc quay đầu lại trợn mắt nhìn Lê Hoa một cái, Lê Hoa rụt đầu, le lưỡi cười nói: "Nô tỳ nào dám chứ, nếu làm vậy thật, trở về nhất định sẽ bị ngài dùng đạo lý chăm sóc. Nô tỳ thấy bà ấy vui vẻ nói chuyện, nên ném tiền vào gian hàng rồi chạy về đây."

"Vậy còn được… Gọi bà vú đến đây, để cho bà ấy đưa tiểu thiếu gia đi nghỉ ngơi."

Đối với Minh Nhi, Tiểu Ngọc không khỏi có chút áy náy. Mẫu thân nhà người ta mỗi ngày đều ở nhà chăm sóc con, nàng lại loay hoay chỉ có buổi tối mới rảnh ôm con một lát. Thật may là tính tình Minh Nhi giống phụ thân hắn, không thích khóc lóc, cũng không sợ người lạ, mọi người trong nhà đều rất yêu thương bé.

"Qua ít ngày nữa, Minh Nhi có thể nói rồi…"

Tiểu Ngọc nghĩ tới cảnh dạy nhi tử học nói chuyện thú vị, không khỏi nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Cứ nghĩ là tháng ba mùa xuân nên ấm áp rồi, không ngờ trong chốc lát thời tiết lại trở nên vô cùng lạnh, Tiểu Ngọc bắt đầu hối hận vì hôm nay không ngồi kiệu ra ngoài.

Vốn tưởng rằng chỉ đi tới khu phố lân cận mua cuộn vải để may bộ đồ mới cho con trai, đường không bao xa, không cần làm phiền kiệu phu. Ai biết đi một đoạn mới phát giác, rét tháng ba vẫn có đủ uy lực, gió lạnh vù vù thổi vào trong cổ, Tiểu Ngọc không khỏi run rẩy một chút.

"Phu nhân, ngài lạnh không?"

Lê Hoa đi theo sau lưng Tiểu Ngọc, nhìn Tiểu Ngọc khẽ run, vội vàng tiến lên đỡ nàng.

"Ta cũng không phải bảy tám chục tuổi, không cần dìu đỡ ta. Không sao, chỉ là run cả người. Đi một chút sẽ ấm, đi thôi!" Tiểu Ngọc cảm giác có lẽ mình ở trong nhà quá lâu rồi, thân thể mới không chịu nổi gió rét như vậy. Ra ngoài nhiều hít thở không khí mới mẻ mới tốt!

"Ah, đây là cái gì?"

Tiểu Ngọc đi ngang qua bên cạnh miệng giếng, nhìn thấy có một gói đồ nhỏ đặt ở chỗ đó không ai trông nom.

Nàng tò mò tiến lên liếc mắt nhìn: "Cái bọc này có phải ai đó làm rơi không? …A!"

Tiểu Ngọc kêu lên một tiếng, mới vừa rồi nàng đến gần nhìn mới phát hiện đó là một đứa trẻ nhỏ!

"Làm sao nơi này lại có một đứa bé?"

Tiểu Ngọc cũng không quan tâm trên đất bẩn, ngồi xổm xuống ôm đứa bé vào trong ngực. Nhưng đứa bé kia cả người lạnh lẽo, đã không còn hơi

https://thuviensach.vn

thở nữa.

Bên cạnh có vị đại nương tới đây múc nước, nhìn thấy Tiểu Ngọc kích động như thế, thở dài nói: "Tiểu nương tử nhất định là người từ nơi khác đến rồi? Loại chuyện như vậy, vẫn thường có, không cần ngạc nhiên!"

Trong lòng Tiểu Ngọc cực kỳ khó chịu, đứa bé này nhìn dáng vẻ cũng là mới ra đời, còn là một bé gái mềm mại. Tại sao lại bị người ném đến nơi này?

Đại nương kia vừa múc nước vừa nói: "Tiểu nương tử, cô đừng đau lòng..., chúng ta đều thấy nhưng không thể nói gì."

Tiểu Ngọc nhẹ nhàng đặt đứa bé xuống, định để gia nhân đến đưa bé ra ngoài thành an táng. Nàng lau nước mắt bên khóe mắt, hỏi đại nương kia: "Đại nương, thường có đứa bé bị để lại bên cạnh giếng này sao?"

Đại nương kia gật gật đầu nói: "Đúng vậy! Phong tục hiện nay như thế, cũng không biết trách ai!" Dứt lời, lại thở dài mấy tiếng, xách theo thùng nước rời đi.

Đến đây, Tiểu Ngọc cũng không còn tâm tình đi mua vải nữa. Nàng nghĩ vị đại nương kia nói "Phong tục hiện nay", đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Nàng trở về phủ gọi quản gia vốn làm việc trong phủ đến hỏi, mới hiểu được cái gì gọi là "Phong tục hiện nay ", chính là "Dìm chết con gái"!

Trọng nam khinh nữ, vốn chính là hiện tượng cố hữu trong xã hội phong kiến, Tiểu Ngọc không thấy có gì kỳ lạ. Nhưng mà người Tống đối đãi với nữ nhi, coi như là tương đối khoan dung, chẳng những luật pháp quy định nữ nhi có thể thừa kế một phần gia nghiệp, ngay cả đồ cưới khi nữ nhi xuất giá, từng nhà đều chuẩn bị tốt. Con gái thời Tống mặc dù đi học không nhiều lắm, nhưng cha mẹ cũng tự trọng không cam tâm, trong nhà bần hàn

https://thuviensach.vn

thì đưa đi học dệt, nấu nướng, hoàn cảnh hơi tốt một chút, còn dạy tập cầm kỳ thư họa, địa vị của con gái trong nhà cũng không quá thấp.

Nhưng ở Hải Châu này, không biết từ lúc nào đã bắt đầu có cách nói "Dưỡng nữ vô dụng", cho là nuôi lớn một đứa con gái phí quá nhiều sức, chỉ cần nuôi sống sinh kế mới tốt. Cho nên khi người dân địa phương sinh con gái, đa số là dìm chết, hoặc là ném ra đầu đường cuối ngõ, bên cạnh giếng bờ sông, mặc kệ tự sinh tự diệt.

Tiểu Ngọc chợt hiểu, thảo nào trong cô nhi viện của nàng ít có bé gái, nàng còn tưởng rằng là trùng hợp, thì ra là rất nhiều nữ hài tử vừa sinh ra đã bị cha mẹ ném chết chìm rồi.

Nghe xong quản gia nói, trong lòng Tiểu Ngọc không cách nào bình tĩnh, nhiều lần nước mắt sắp chảy ra, bị nàng liên tục nhịn xuống.

Tại sao có thể như vậy? Đều là đứa con bản thân hoài thai mười tháng đau khổ cay đắng sinh ra, là máu mủ ruột thịt của chính mình, làm sao có thể ác tâm giết chết con bé như vậy?

Rất nhiều người nhìn thấy đứa bé của người khác ngã xuống nước, cũng sẽ cuống quýt nói: "Không xong, không xong, con cái nhà ai rơi xuống nước, nhanh đi cứu!" Chẳng lẽ đứa con ruột thịt của mình, mới vừa ở trong bụng chui ra, đã đành giãy giụa với sống chết sao?

Ngay cả nông phu nhìn thấy gà vịt của mình rơi vào hố phân, cũng sẽ gấp gáp vớt lên, chẳng lẽ con gái của mình đang sống, có mày có mắt, có thể cười có thể khóc, lại nhẫn tâm nhìn con bé giãy giụa đến chết trong đó sao?

Lại nói, hay là sức mạnh của "Phong tục" sao! Tiểu Ngọc hiểu, rất nhiều người cả đời đều sống ngây ngô dại dột, thường là người khác nói cái gì làm cái gì, hắn cũng đi làm theo, không hỏi tốt xấu. Chỉ cần có thể từ từ sửa

https://thuviensach.vn

đổi phong tục này, người sau tự nhiên theo phong trào, nếp sống dìm con gái, vứt bỏ con gái có lẽ sẽ từ từ được thay đổi.

Chuyện này, còn phải dựa vào Tống Tiềm mới được.

Tống Tiềm nghe thấy Tiểu Ngọc nói tình hình này, tâm tình cũng rất trầm trọng.

Loại phong tục này, đối với sinh sản của địa phương là một loại phá hoại cực lớn, chỉ là những người này còn chưa ý thức được.

Có câu nói, nam cày ruộng nữ dệt lụa. Chỉ có nam cày ruộng, mà không có nữ dệt lụa, vậy làm sao được? Hơn nữa, dìm con gái đã thành phong trào, sau này thiếu nữ trưởng thành sẽ giảm bớt, nam tử kia phải tìm ai để lập gia đình, nhân khẩu ở đây không phải sẽ giảm xuống nhanh chóng sao?

"Loại phong tục này, nhất định phải thay đổi!"

Tống Tiềm vỗ bàn đọc sách, phẫn nộ nói. Hắn cũng cực kỳ thống hận chuyện dìm chết máu mủ ruột thịt này, đặt thiên lý luân lý làm người ở chỗ nào?

Tiểu Ngọc nói: "Đúng vậy, việc giết người cường đạo, đánh người cướp của, còn phải bị bắt đến nha môn tra hỏi phân định, tất cả đều vì đền mạng cho khổ chủ đấy. Huống chi đó chỉ là giết người ngoài, giết người trong nhà không phải hoang đường hơn sao? Tại sao lại không cần đến công đường chịu thẩm vấn?"

Tống Tiềm gật đầu nói: "Rất đúng, nhưng mà phải làm như thế nào, mới có thể làm cho phong tục này thay đổi được đây…"

Tiểu Ngọc suy nghĩ một chút, nói: "Thật ra thì, chuyện này phải dày công, không thể một lần là xong. Thay đổi phong tục, nói dễ vậy sao?

https://thuviensach.vn

Thiếp nghĩ, nên thiết lập chế độ thưởng phạt, không dìm con gái thì thưởng, dìm con gái thì trừng phạt, làm vậy hiệu quả sẽ nhanh hơn một chút."

Tống Tiềm nói: "Ừ, cái này còn phải bàn bạc tỉ mỉ, cũng không gấp được… Nhưng mà, thực hiện giáo dục cảm hóa, mới là quan trọng nhất."

Tiểu Ngọc đồng ý với cách nhìn của Tống Tiềm. Thưởng phạt chỉ có tác dụng phụ giúp, nếu như thực sự muốn thay đổi phong tục dìm con gái của nơi này, thì phải khiến dân chúng chân chính biết được dìm con gái là sai lầm, đấy mới là hợp lý.

Buổi tối tại đây, vợ chồng Tống Tiềm đã đưa ra quyết định, để cho hơn mười năm sau khi bọn họ rời khỏi Hải Châu vẫn còn có người không ngừng nhớ về đôi vợ chồng quan ngự sử nhân từ này. Bọn họ lưu lại cho Hải Châu, không chỉ là vạn mẫu ruộng tốt, cũng không chỉ là giao thương phồn vinh trên biển, quan trọng nhất là khiến người Hải Châu thay đổi những thứ phong tục cổ hủ kia, cứu vớt sinh mệnh của vô số bé gái…

Dĩ nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Khi đã bớt bận bịu chính vụ và chuyện bài trừ hủ tục, mỗi ngày Tiểu Ngọc vẫn ở trong “Nhạc viên” chăm sóc những đứa bé nàng thu nuôi như cũ. Rất nhiều đứa bé là dân lưu lạc chạy đến, trên người đều mang đầy sẹo hoặc vết thương có mủ lở loét, Tiểu Ngọc lập tức bắc một cái nồi lớn trong sân, nấu một nồi thuốc tắm tam hoàng đậm đặc.

Cảm giác này, thật hoài niệm!

Ngủi mùi thuốc tắm tam hoàng quen thuộc, Tiểu Ngọc cảm thấy như được trở lại khoảng thời gian khi mới chữa bệnh cho Tống Tiềm. Khi đó, Tống Tiềm vẫn còn là một thiếu niên cả người đầy máu mủ, toàn dựa vào thuốc tắm tam hoàng này để ổn định bệnh tình của hắn trước. Loại thuốc này vừa rẻ vừa hiệu quả, thích hợp nhất cho bọn nhỏ dùng lâu dài.

https://thuviensach.vn

"Phu nhân, phu nhân, chén thuốc này có ăn được không?"

Có một chú mèo ham ăn nhìn khói dày đặc toát ra từ trong nồi, ngậm đầu ngón tay hỏi.

Tiểu Ngọc khẽ cười một tiếng: "Không ăn được đâu! Rất đắng!"

"Ọe… Phì phì…"

Thì ra có một đứa bé khác còn tham ăn hơn đã len lén dùng đầu ngón tay chấm một chút, mới vừa đưa vào miệng đã thấy vô cùng đắng, vội vàng phun ra ngoài.

"Nhìn xem, đã nói là không ăn được rồi mà!" Tiểu Ngọc vội vỗ lưng cho đứa bé kia, vừa ngẩng đầu lên, nàng chợt nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi vào cửa chính Nhạc viên.

Thích Thăng? Sao hắn lại tới đây?

https://thuviensach.vn

MỸ NGỌC THIÊN THÀNH

Trầm Nhiêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 200: Đại Kết Cục

Edit: MDL

Beta: phuonganhdao229

Beta2: hoa hồng

Tuy Thích Thăng tiều tụy nhưng vẫn anh tuấn như trước.

Tiểu Ngọc vội nhờ người trông bếp hộ mình rồi lên tiếng hỏi: “Thích Chi Vấn, huynh đến Hải Châu làm gì vậy?”

Thích Thăng nhìn cảnh vật trong viện, đáp rằng: “Tới giải sầu. Thiên Thành nói muội đặt mua một viện nhận nuôi trẻ bị bỏ rơi ở đây nên ta liền tới xem sao.”

Tiểu Ngọc thấy hắn ôm một bụng tâm sự, biết có hỏi thì hắn cũng không chịu nói, vì vậy nàng chỉ cười cười, nói: “Nếu đã đường xa đến đây thì huynh vào uống với Thiên Thành chút rượu nhé? Chúng ta về thôi, giờ này Thiên Thành cũng nên về nhà rồi.”

Tiểu Ngọc đoán không sai, bọn họ về đến phủ thì Tống Tiềm cũng vừa trở lại từ nha môn.

Lúc này đã qua thời gian cấm biển, nên hải sản tương đối phong phú, Tiểu Ngọc sai người đi nấu vài món đặc sản địa phương cho hai người nam nhân, còn mình và Minh Nhi thì ăn trong phòng. Tuy nàng và Thích Thăng

https://thuviensach.vn

quen nhau đã lâu, quan hệ qua lại cũng khá tốt, nhưng đã sống ở xã hội này thì phải tuân theo quy tắc của nó.

Nam nữ không chung bàn, quy củ này, đừng phá thì tốt hơn.

Cho nhi tử ăn cơm xong xuôi, Tiểu Ngọc gọi Lê Hoa đưa nước vào để hai mẹ con tắm rửa, lúc này nàng mới thấy Tống Tiềm trở về phòng.

“Thích Chi Vấn ở lại?”

Tiểu Ngọc đi tới cởi áo khoác cho Tống Tiềm.

Tống Tiềm nói: “Ừ, ta đã cho người dọn dẹp phòng khách, bên phòng bếp thì đang nấu nước tắm. Hắn uống không ít... Quả nhiên là chuyện có liên quan đến Tần cô nương.”

Tống Tiềm biết thê tử rất quan tâm chuyện giữa Thích Thăng và Tần Xuân Nhạn nên bèn thuật lại toàn bộ những gì Thích Thăng vừa nói với hắn. Hắn cũng không ngờ đường tình của Thích Thăng lại trắc trở đến mức này.

“Kẻ thù truyền kiếp?”

Tiểu Ngọc trợn tròn mắt, cái gì đây? Romeo và Juliet thời Nam Tống?

“Hắn nói đứt quãng làm ta không thể hỏi kĩ càng, chuyện bắt đầu từ đời tổ phụ nên cháu chắt như hắn hoàn toàn không biết nhà mình có thù với Tần gia. Mãi đến khi hắn nói với phụ thân hắn về ý định cầu hôn Tần cô nương thì mới từ chỗ phụ thân hắn biết được chuyện này...”

Lòng Tiểu Ngọc trầm xuống. Hóa giải thù hận giữa hai thế gia nghề y không phải là chuyện dễ dàng gì. Lại nhớ tới, trong lúc vô tình Thích Thăng từng nói với nàng tổ phụ cấm hắn thi triển võ công trước mặt người khác, chẳng lẽ tổ huấn này cũng có liên quan đến Tần gia?

https://thuviensach.vn

Đúng là phớt lờ không được mà xen vào cũng không xong!

“Phụ thân hắn cũng không trách cứ hắn gì nhiều, chỉ bảo tổ mệnh khó vi phạm. Hắn ở nhà không vui nên muốn tới đây thăm chúng ta. Phải rồi, hắn còn mang đến một vài tin tức.”

Có chuyện vừa rồi làm cơ sở nên Tiểu Ngọc không quá kỳ vọng vào tin tức mà Thích Thăng mang đến, phỏng chừng cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì. Nhưng lần này thì Tiểu Ngọc đoán sai rồi, đó thật sự là chuyện lớn kinh thiên động địa!

Trưởng công chúa Tiễn Vệ quốc - Vân Châu công chúa từng xuất gia làm ni cô nay đã hoàn tục trở về Tiễn gia rồi!

“Nàng hoàn tục trở về Tiễn gia, vậy không còn là công chúa nữa à?”

Công chúa Tiễn Vân Châu vốn là nữ nhi ruột thịt của Tiễn Vương, sau thu dưỡng vào cung để thắt chặt mối quan hệ với Tiễn Vương, bây giờ nàng hoàn tục trở về Tiễn gia cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng nói gì thì nói, công chúa đã xuất gia lại hoàn tục trở về thì đúng là quá kinh người.

Tống Tiềm đáp: “Ừ, tuy phong hào Tiễn Vương vẫn còn, nữ nhi của ông ta đáng lí phải được phong làm quận chúa nhưng vì Tiễn Vân Châu vừa mới hoàn tục nên chưa thể sắc phong. Nàng ta hoàn tục chưa được bao lâu thì đã có người tới cửa cầu hôn, không đầy nửa tháng nữa sẽ bái đường xong xuôi! Nàng đoán xem là ai?”

Tống Tiềm đã nói vậy thì nhất định là nàng biết người này. Trước đây Tiểu Ngọc từng nói với Thái Hậu và Gia Nhi rằng, có lẽ Tiền Vân Châu vì người yêu nên mới vội vàng xuất gia để thoát khỏi danh hiệu công chúa, ai ngờ một câu thành thật!

Sẽ là ai đây? Tiễn Vân Châu vội xuất gia như thế thì hẳn là để tránh cho người yêu làm phò mã không thể đảm nhiệm chức vụ triều đình... Người

https://thuviensach.vn

này nhất định là quan viên trong triều, lẽ nào là tân khoa tiến sĩ? Nhưng đây còn là người mà mình quen biết... Nàng không biết những quan viên khác, chỉ quen một vài người từng giao hảo với Tống Tiềm mà thôi.

Chợt trong đầu Tiểu Ngọc lóe lên tia sáng, nàng cả kinh kêu lên: “Là Ái Sinh?”

Tống Tiềm tán dương nhìn Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc thấy được sự khẳng định trong mắt hắn. Thật sự là Cố Ái Sinh?

Nhớ đêm đó Cố Ái Sinh nhảy từ trên lầu cao xuống để cứu Tiễn Vân Châu bị côn đồ bao vây, lẽ nào... Bọn họ đã để ý nhau từ đấy?

Về phần người ta làm sao mà âm thầm qua lại thì người ngoài như họ không thể nào biết được!

“Chi Vấn nói Ái Sinh mời ta tham dự hôn lễ của hắn, nhưng ta đang vướng công việc ở đây nên e là không đi được rồi. Chi bằng cứ chuẩn bị một phần hậu lễ rồi nhờ Chi Vấn gửi giùm, mà lễ này xem ra còn phải chuẩn bị thêm một phần!”

“Hả?”

Tiểu Ngọc có cảm giác mình mới rời Lâm An mấy tháng mà đã bỏ lỡ biết bao nhiêu chuyện bái quát của bằng hữu, aizz!

“Tằng Mậu chuẩn bị cưới Dương Bội Bội thiên kim của Dương Công Tư Dương Bá, đây cũng là bằng hữu của nàng phải không?”

Tống Tiềm cười nói.

Tằng Mậu và Dương Bội Bội đã thành?

Tiểu Ngọc u oán nghĩ, lẽ nào Tằng Mậu không chỉ lẻn vào khuê phòng người ta đưa thư tình mà còn làm thêm chút chuyện phong lưu trộm hương

https://thuviensach.vn

thương ngọc? Khụ khụ, trông cái vẻ lầm lì nghiêm túc của hắn thường ngày thì dễ vậy lắm. Chẳng phải người ta thường bảo nam nhân ngoài mặt càng nghiêm túc thì bùng cháy càng mãnh liệt hay sao?

Một đêm nghe ba chuyện tình, mặc dù có hai đôi bằng hữu sắp thành thân, Tiểu Ngọc thật mừng thay cho họ, nhưng cứ nhớ đến chuyện của Thích Thăng và Tần Xuân Nhạn thì nàng lại không nhịn được mà thổn thức.

Người có tình cũng chưa chắc sẽ được ở cạnh nhau!

Thích Thăng ở lại Hải Châu hai ngày, xem bệnh miễn phí cho trẻ con trong cô nhi viện giúp Tiểu Ngọc. Tụi nhỏ mắc bệnh không ít thì nhiều, tất cả đều là các bệnh tích lũy suốt những năm tháng sống lưu lạc, cần phải được điều dưỡng lâu dài. Có phương thuốc của Thích Thăng, Tiểu Ngọc có thể dựa vào đó mà bốc thuốc chữa bệnh cho tụi nhỏ.

“Tống gia... muội quả nhiên là một người không thể nào ở yên tại chỗ, ha ha.”

Thích Thăng nhìn Tiểu Ngọc bận trên bận dưới, không khỏi cảm khái nàng tinh lực hơn người.

Tiểu Ngọc cười nói: “Đúng vậy đó, muốn ta cả ngày lẫn đêm ở nhà ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, ta chịu không nổi. Người có công có việc là tốt nhất!”

Thích Thăng thoáng thất thần nhìn vầng trán sáng bóng rịn mấy hạt mồ hôi cùng với đôi môi đỏ hồng luôn nở nụ cười ấm lòng người...

“Muội biết không? Ta đã từng rất thích rất thích rất thích muội.”

Thích Thăng nhẹ nhàng nói một câu làm Tiểu Ngọc đột nhiên cứng đờ người.

https://thuviensach.vn

Bọn họ lẳng lặng nhìn nhau trong chốc lát, Tiểu Ngọc cúi đầu tiếp tục sắp xếp đơn thuốc, “Ừ... coi như là biết.”

Nữ nhân luôn rất nhạy cảm. Mấy năm nay Thích Thăng luôn vòng tới vòng lui quanh quẩn bên nàng, làm sao nàng lại không biết hắn có phần coi trọng nàng chứ. Nhưng người ta đã im lặng thì tốt nhất nàng cũng giả ngu.

Hôn sự của Thích Thăng và Tần Xuân Nhạn là chuyện quan trọng. Nàng hi vọng Thích Thăng có thể tìm thấy hạnh phúc thực sự cho riêng mình...

Thích Thăng thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc hắn cũng nói ra rồi.

Một mối tình thầm lặng, kể từ giờ khắc này đã chính thức trở thành quá khứ.

Về phần cùng với Tần Xuân Nhạn... Đó lại là một chuyện khác.

Cảm giác Tần Xuân Nhạn mang đến cho hắn không giống với Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc trong lòng hắn là một cô nương dí dỏm với những ý tưởng mới lạ, làm việc cùng nàng vẫn luôn thú vị như vậy.

Mà Tần Xuân Nhạn... Sự dịu dàng, săn sóc, phóng khoáng của nàng lại từ từ rót vào lòng hắn, làm trái tim hắn không kiềm được mà từ từ rung động, nguyện ý cùng nàng nắm tay cả đời.

Nào ngờ, Thích gia bọn họ lại từng có một đoạn chuyện xưa với Tần gia. Thì ra tổ phụ không cho hắn thi triển võ công trước mặt người khác cũng là vì thù cũ với Tần gia...

“Ngày mai huynh về rồi sao?”

Tiểu Ngọc và Thích Thăng rời khỏi Nhạc Viên, nàng thấy trên mặt Thích Thăng như tỏa ra vầng sáng ngày xưa.

https://thuviensach.vn

Thích Thăng bước lên trước, Tiểu Ngọc nhìn bóng lưng của hắn, tâm tình cực kì phức tạp...

Mấy tháng sau, hai nước Tống – Kim đàm phán hòa bình tạm thời ký kết được hiệp nghị, từ đó Tống – Kim bắt đầu thời kỳ hòa bình ngắn ngủi hiếm thấy. Tuy nhiên hai bên đều đang tích góp lực lượng, chuẩn bị chu đáo cho cuộc chiến tiếp theo.

Hai năm sau, Tống Tiềm lên làm Giang Hoài Đông Lộ chuyển vận sử, nơi ở chuyển đến Sở Châu. Kể từ đó, Tống Tiềm mới thực sự trở thành quan to hùng cứ một phương. Thê tùy phu quý, Tiểu Ngọc được phong làm nhị phẩm cáo mệnh phu nhân. Lúc bọn họ rời Hải Châu đã có vạn người đưa tiễn, phần lớn là những đứa trẻ mồ côi được Tiểu Ngọc cứu trợ. Mặc dù Tiểu Ngọc không ở lại Hải Châu nhưng trong suốt hai năm qua cũng đã thiết lập một chế độ khá tốt ở Nhạc Viên, Tiểu Ngọc tin rằng người kế nhiệm nàng sẽ quản lý Nhạc Viên ổn thỏa.

Hoàng hậu Chu Gia Nhi sinh cho Triệu Yểu hai người con trai, trưởng tử của nàng và Triệu Yểu được lập làm thái tử. Nếu Tiểu Ngọc không xuyên không thì thái tử hẳn phải là con của nguyên phối Quách thị và Triệu Yểu mới đúng. Đến bước này rồi, Tiểu Ngọc biết Tống Quang Tông mà đời sau lưu danh sẽ không xuất hiện nữa, nhưng có khi nào Nam Tống bây giờ sẽ chiến thắng người Kim, thay đổi số mệnh bị người Mông Cổ thôn tính tiêu diệt hay không?

Triệu Yểu, Thì Quý Phong, Tống Tiềm... liệu bọn họ có thể ngăn cơn sóng dữ để con thuyền Nam Tống tiếp tục tiến về khơi xa hay không?

Tiểu Ngọc không biết.

Liệu các bằng hữu của nàng có thể ân ái cùng người yêu đến răng long đầu bạc hay không?

Tiểu Ngọc cũng không biết.

https://thuviensach.vn

Dưới mảnh trời này, nàng cũng chỉ là một cô gái xuyên không may mắn, xuyên qua thời không đến yêu một nam nhân yêu nàng. Nàng có thể khẳng định, chỉ có tình yêu Thiên Thành dành cho nàng là vĩnh viễn không thay đổi.

Cuộc đời vội vã chẳng đầy trăm năm, phất tay một cái đã qua cả đời.

Nàng không thể khống chế hướng chảy của dòng lịch sử. Vào một buổi trưa rực rỡ sắc xuân, Tiểu Ngọc nhìn Minh Nhi chạy chơi dưới ánh nắng, từ đằng xa, Tống Tiềm chậm rãi bước về phía hai mẹ con...

Tiểu Ngọc đứng dậy nghênh đón Tống Tiềm, trên mặt là nụ cười ngọt ngào không bao giờ đổi thay.

Toàn văn hoàn.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Xem Mắt Thất Bại
Chương 2: Say Rượu Rơi Xuống Nước
Chương 3: Thiếu Gia Nhà Họ Tống
Chương 4: Thay Chủ Xuất Giá
Chương 5: Bái Đường Thành Thân
Chương 6: Tiểu Ngọc Biện Chứng
Chương 7: Lời Nói Như Đuốc Soi Đêm
Chương 8: Cô Dâu Xuống Bếp
Chương 9: Sổ Sách Kiểm Kê Tài Sản
Chương 10: Tam Hoàng Tẩy Tề
Chương 11: Lá Sen Điền Điền
Chương 12: Nơi An Lòng
Chương 13: Tết Đoan Ngọ
Chương 14: Giai Nhân Trong Mưa
Chương 15: Cùng Thảo Luận Giai Trà (Trà Ngon)
Chương 16: Thể Dục Buổi Sáng
Chương 17: Lâm An Phồn Hoa
Chương 18: Nho Y Thích Thăng
Chương 19: Dời Nhà Vào Thành
Chương 20: Trúc Lâm Thư Quán
Chương 21: Hiệu Trưởng Thư Quán
Chương 22: Bạn Bè Tụ Họp
Chương 23: Chủ Nhân Thúy Nhã
Chương 24: Khách Lạ Tới Nhà
Chương 25: Bát Tự Xung Khắc
Chương 26: Cơ Hội Làm Ăn
Chương 27: Hợp Tác Buôn Bán

https://thuviensach.vn

Chương 28: Chuẩn Bị Khai Trương
Chương 29: Đại Chiến Xúc Cúc
Chương 30: Bái Phỏng Tú Tâm
Chương 31: Lục Ba Bố Trang
Chương 32: Sóng Gió Tranh Gia Sản
Chương 33: Trước Đêm Thất Tịch
Chương 34: Món Quà Ngày Lễ
Chương 35: Hiện Trường Quảng Cáo
Chương 36: Khách Hàng Doanh Môn
Chương 37: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân
Chương 38: Hội Khất Xảo
Chương 39: Danh Kỹ Quan Quan
Chương 40: Hoa Khôi Đấu Nghệ
Chương 41: Trung Nguyên Tế Bái
Chương 42: Hàng Nhái
Chương 43: Tống Tiền Trả Giá
Chương 44: Mây Đen Tới Gần
Chương 45: Thâm Tàng Bất Lộ
Chương 46: Thuê Bảo Vệ
Chương 47: Trung Thu Khai Trương
Chương 48: Hiệu Ứng Quảng Cáo
Chương 49: Vô Tình Chuốc Oán
Chương 50: Nguy Cơ Uy Tín
Chương 51: Giao Đấu Giữa Khuya
Chương 52: Ta Sẽ Giúp Nàng
Chương 53: Phục Vụ Tận Nơi
Chương 54: Tháng Cúc Ngắm Hoa
Chương 55: Tâm Sự Nữ Nhi
Chương 56: Mỹ Nhân Tề Tụ
Chương 57: Sản Phẩm Son Phấn Mới
Chương 58: Hung Thủ Là Ai
Chương 59: Bắt Được Thủy Tặc

https://thuviensach.vn

Chương 60: Tiệc Rượu
Chương 61: Chuyện Xưa Trong Mộng
Chương 62: Dần Phát Hiện Manh Mối
Chương 63: Đột Nhiên Mất Tích
Chương 64: Tìm Người Khắp Nơi
Chương 65: Ta Cho Ngươi Toại Nguyện
Chương 66: Tình Là Vật Chi?
Chương 67: Đông Đi Xuân Tới
Chương 68: Mỹ Vị Dược Thiện
Chương 69: Hội Hoa Đăng Nguyên Tiêu
Chương 70: Tiểu Thư Vân Châu
Chương 71: Canh Ngân Nhĩ
Chương 72: Câu Đối Tuyệt Diệu
Chương 73: Thực Thần Tranh Bá
Chương 74: Kim Châm Cấp Cứu
Chương 75: Đồ Ngọt Kinh Trập
Chương 76: Cháo Dưỡng Sinh
Chương 77: Thoát Khỏi Miệng Cọp
Chương 78: Vòng Ngọc Trong Cung
Chương 79: Thân Phận Kinh Người
Chương 80: Thượng Thực Nương Tử
Chương 81: Ngày Xuân Đấu Trù
Chương 82: Vị Đậu Nha
Chương 83: Vương Gia Ương Ngạnh
Chương 83: Vương Gia Ương Ngạnh
Chương 84: Đến Vương Phủ
Chương 85: Cân Nhắc Lợi Hại
Chương 86: Tống Tiềm Dự Thi
Chương 87: Bom Hẹn Giờ
Chương 88: Tâm Sự Trong Lòng
Chương 89: Thắp Hương Bái Phật
Chương 90: Dự Cảm Về Điềm Xấu

https://thuviensach.vn

Chương 91: Chủ Động Xuất Kích
Chương 92: Âm Thầm Thành Hôn
Chương 93: Táo Đỏ Hầm Giò Heo
Chương 94: Ngoài Ý Muốn Diện Thánh
Chương 95: Hiệu Ứng Bươm Bướm
Chương 96: Tâm Sự Của Gia Nhi
Chương 97: Tân Khoa Trạng Nguyên
Chương 98: Buồn Cười
Chương 99: Hoàng Hậu Triệu Kiến
Chương 100: Mặt Nạ Cỏ Linh Chi
Chương 101: Tâm Sự Của Quý Phong
Chương 102: Minh Châu Tới Cửa
Chương 103: Khẩu Chiến
Chương 104: Bí Mật Bại Lộ
Chương 105: Tú Tâm Sinh Con
Chương 106: Diệu Liên Ra Tay
Chương 107: Tình Địch Mạnh Mẽ
Chương 108: Hạ Quyết Tâm
Chương 109: Thành Khẩn Bẩm Báo
Chương 110: Lại Vào Động Phòng
Chương 111: Tân Hôn Biệt Ly
Chương 112: Xuân Nhạn Thỉnh Giáo
Chương 113: Bụng Dạ Xấu Xa
Chương 114: Buồn Vui
Chương 115: Mười Nàng Cung Nữ
Chương 116: Bí Mật Trong Đêm
Chương 117: Ngọt Hương Đậu Đỏ
Chương 118: Song Long Đoạt Vị
Chương 120: Mưa Gió Sắp Đến
Chương 121: Thiên Thành Mất Tích
Chương 122: Rời Kinh Tìm Chồng
Chương 123: Ngồi Thuyền Ra Biển

https://thuviensach.vn

Chương 124: Hải Tặc Đứng Đầu – Liệt Diễm
Chương 125: Suy Nghĩ Của Dã Thú
Chương 126: Đánh Bất Ngờ
Chương 127: Tự Chiến Đấu
Chương 128: Gặp Lại Hải Đường
Chương 129: Lao Tới Nghiêm Châu.
Chương 130: Nhìn Vật Nhớ Người.
Chương 131: Hi Vọng
Chương 132: Phát Hiện Khác Thường
Chương 133: Đấu Trí Với Người Đàn Bà Chanh Chua
Chương 134: Thanh Tranh Cứu Nguy.
Chương 135: Bàn Tay Nhuộm Vải Tuyệt Diệu
Chương 136: Âm Thầm Lo Lắng
Chương 137: Chỉ Rõ Sai Lầm
Chương 138: Tìm Đồng Minh
Chương 139: Sư Tử Cái Chữa Thương
Chương 140: Mưu Đồ Của Chu Thị
Chương 141: Vô Tình Gặp Văn Vũ
Chương 142: Tin Vui Truyền Đến
Chương 143: Lưỡng Địa Đưa Tình
Chương 144: Ban Đêm Đánh Lén Doanh Trại Quân Kim
Chương 145: Bị Thương Nặng
Chương 146: Hỏi Thăm Thương Thế
Chương 147: Tương Tư Tận Xương
Chương 148: Thề Không Phụ Nàng
Chương 149: Tặc Nhân Bắt Cóc
Chương 150: Nhị Kiến Chung Tình
Chương 151: Xuân Tâm Nảy Mầm
Chương 152: Ba Bà Mai
Chương 153: Thông Qua Thử Thách
Chương 154: Sắc Phong Hoàng Hậu
Chương 155: Người Ba Tư

https://thuviensach.vn

Chương 156: Tắm Trong Kinh Sợ
Chương 157: Thiếu Niên Bất Lương
Chương 158: Hàng Hóa Bị Cướp Đoạt
Chương 159: Ta Biết!
Chương 160: Nhũ Danh (*) Minh Nhi
Chương 161: Khởi Hành Về Quê
Chương 162: Tranh Giành Ruộng Đất
Chương 163: Gặp Nhau Như Thế
Chương 164: Ngủ Say Không Tỉnh
Chương 165: Nhìn Rõ Cục Diện
Chương 166: Trời Giáng Cứu Tinh
Chương 167: Mặt Rồng Giận Dữ
Chương 168: Ngươi Là Ai
Chương 169: Bắt Được Nghi Phạm
Chương 170: Sóng Gió Lại Đến
Chương 171: Làm Ra Sản Phẩm Mới.
Chương 172: Tình Cờ Gặp Nhau Trên Đường
Chương 173: Tỷ Muội Gặp Gỡ
Chương 174: Thanh Vân Bị Đánh
Chương 175: Mất Mặt Trước Mặt Mọi Người
Chương 176: Càng Náo Càng Lớn
Chương 177: Dự Yến Hội
Chương 178: Huấn Luyện Lễ Nghi
Chương 179: Bàn Luận Về Làm Đẹp
Chương 180: Xuất Ra Danh Tiếng Lớn
Chương 181: Mùa Hè Ngắm Sen
Chương 182: Chủ Trì Xem Mắt
Chương 183: Sắp Bắc Phạt
Chương 184: Công Chúa Xuất Gia
Chương 185: Thần Nữ Có Lòng
Chương 186: Lại Đến Ngày Tết Trùng Dương
Chương 187: Cáo Mệnh Phu Nhân

https://thuviensach.vn

Chương 188: Chuyện Vui Liên Tiếp
Chương 189: Chọn Người Đi Đàm Phán
Chương 190: Đi Đàm Phán
Chương 191: Lại Làm Hồng Nương
Chương 192: Đến Bảo Tự Xin Cháo
Chương 194: Người Tuyết Trở Về Đêm Khuya
Chương 195: Năm Sau Nhậm Chức
Chương 196: Cách Chọn Rể
Chương 197: Đón Gió Tẩy Trần
Chương 198: Tích Đức Hành Thiện
Chương 199: Thay Đổi Phong Tục
Chương 200: Đại Kết Cục

https://thuviensach.vn